

The Ancient Arrow Project

by James

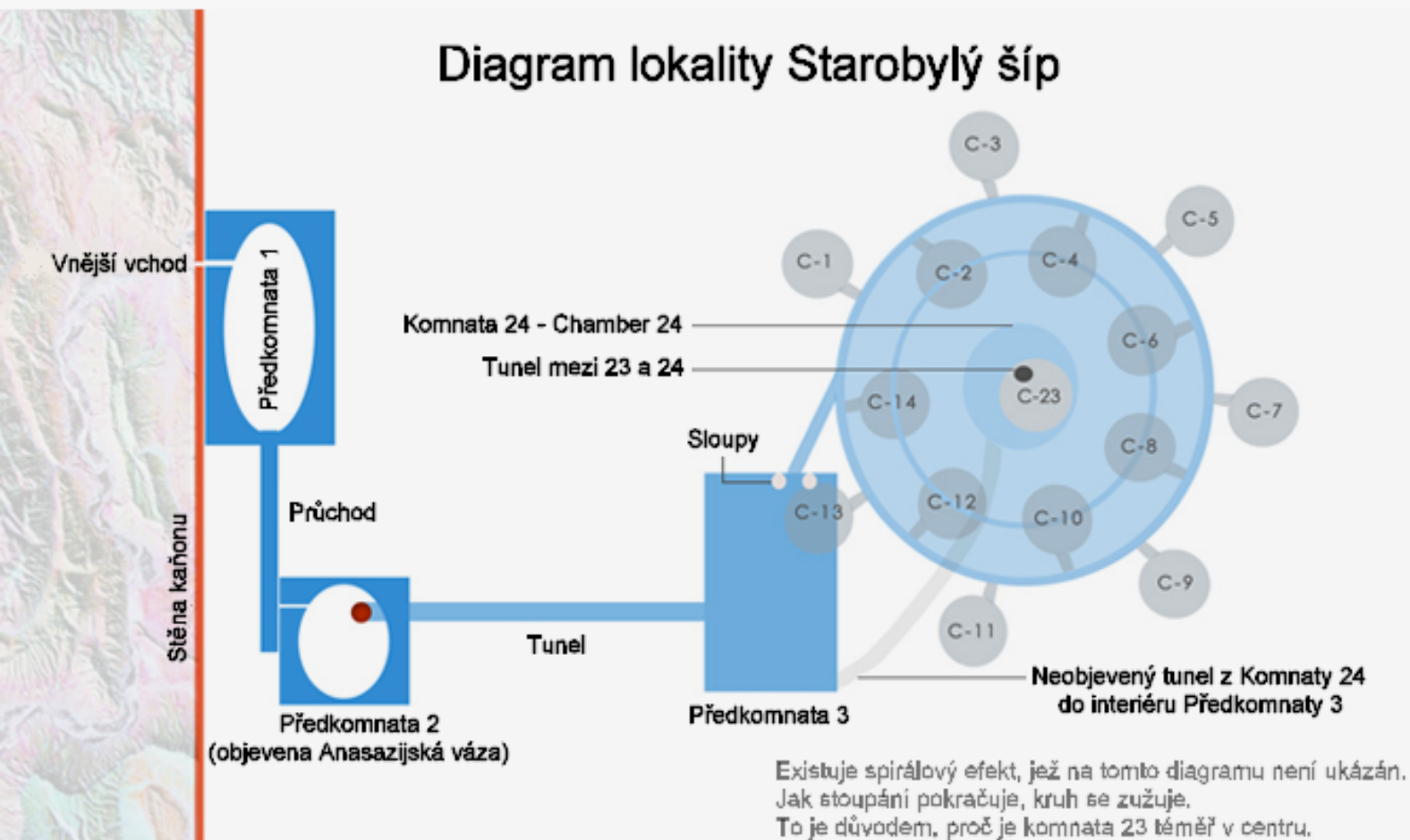

Wingmakers™

Projekt Starobylý šíp

Tvůrci Křídél

Diagram lokality Starobylý šíp

the Ancient Arrow Project

Wingmakers™

Copyright © 2012 by WingMakers LLC and James Mahu

© 2014 Translated by Ondřej Průzračný

TvurciKridel.cz

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována, přeložena nebo použita v žádné formě a žádným způsobem, elektronicky či mechanicky, včetně fotokopírování, nahrávání či jakéhokoliv systému pro uskladnění či vyhledávání informací bez písemného souhlasu vlastníka WingMakers LLC, Planetnetwork Press a překladatele.

Toto dílo je fikce. Jména, osoby, organizace, události a incidenty jsou buď produktem autorovi představivosti nebo jsou použity náhodně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami ať žijícími či mrtvými nebo skutečnými organizacemi je naprosto náhodná.

OBSAH:

PROLOG	1
KAPITOLA 1 - OBJEV V POUŠTI.....	3
KAPITOLA 2 - PRŮZKUM	10
KAPITOLA 3 - ARTEFAKT	14
KAPITOLA 4 - PRVNÍ KONTAKT	19
KAPITOLA 5 - HLEDÁNÍ	24
KAPITOLA 6 - V TRANZU	32
KAPITOLA 7 - MČS	39
KAPITOLA 8 - ZEMI	50
KAPITOLA 9 - OTEVŘENÉ KONCE.....	57
KAPITOLA 10 - ODHALENÍ.....	64
KAPITOLA 11 - CENTRÁLNÍ RASA	70
KAPITOLA 12 - RESTRUKTURALIZACE.....	81
KAPITOLA 13 - NESOULAD	84
KAPITOLA 14 - UPOZORNĚNÍ	93
KAPITOLA 15 - ZPEČETĚNÍ.....	99
KAPITOLA 16 - SVRCHOVANÉ SJEDNOCENÍ	104
KAPITOLA 17 - MATEŘSKÁ ŽÍLA	113
KAPITOLA 18 - ÚVOD OD JOHNA BERGESE K ROZHOVORŮM S NERUDOU	122
KAPITOLA 19 - POZNÁMKY SARAH O DR. NERUDOVI	122
KAPITOLA 20 - PRVNÍ ROZHOVOR S DR. JAMISSONEM NERUDOU	126
KAPITOLA 21 - DRUHÝ ROZHOVOR S DR. JAMISSONEM NERUDOU	142
KAPITOLA 22 - TŘETÍ ROZHOVOR S DR. JAMISSONEM NERUDOU.....	162
KAPITOLA 23 - ČTVRTÝ ROZHOVOR S DR. JAMISSONEM NERUDOU	177

Prolog

ZKOUŠKA OHNĚM V ROCE 826 n. l.

Nebeská Cestovatelka vstoupila do příkrého kaňonu v mlze podobné snu. Byla přitahována čnicí skalní strukturou, jež se zdála, že podpírá oblohu. Nikdo z jejího kmene se nikdy neodvážil tak daleko do hor. Byla z kmene Chakobsů, jejichž genetický původ byl Mayský a jejichž potomci se později stali známí jako indiáni Anasazi v Severním Novém Mexiku. Její hubené tělo s bronzovou kůží na sobě mělo rituální tetování, jež ukazovalo, že je vůdkyní Sebe-Poznávačů.

Sebe-Poznávači byli zaměřeni na duchovní vývoj kmene Chakobsů. Vytvářeli různé rituály, obřady průchodu, meditační komnaty a kiva prostory a byli zodpovědní za uchovávání záznamů kmene týkajících se jeho původu, historie a systémů víry.

Nebeské Cestovatelce bylo třicet čtyři let. Měla na sobě vyčiněnou jelení kožešinu ušitřenou pod kolena. Tyrkysové korálky zdobily její výstřih a sukni. Na srdci měla modro-fialový inkoustový otisk své pravé ruky s připevněnými drobnými bílými perličkami, jež značily hvězdnou oblohu - symbol jejího jména. Rovné černé vlasy jí splyvaly pod ramena a trochu na záda. Byly sepnuty čelenkou vytvořenou z králíčí kožešiny. Její mladistvý obličej lemoval oči stařešiny velké moudrosti.

Pokračovala ve svém zamýšleném sestupu do kaňonu, z jehož hlubokých stínů se tyčila jehlovitá kamenná struktura. Struktura se zavrtávala do světle modré oblohy jako nestydatý prst namočený do červené barvy, ukazující na neviditelné hvězdy. Přitáhl její pozornost již minulého dne.

Jak kráčela k rudé věži z pískovce, znepokojil ji záblesk světla. Slunce zrovna vystoupalo nad hranu kaňonu a zažehlo lákavý odraz objektu, jež byl jen dvacet stop vedle ní. Náhle se cítila jako vetřelec. Její tělo ztuhlo a oči se upnuly na zářící objekt. Nebyl větší než lidská hlava. Byl napůl pohřben v borovicovém jehličí mezi dvěma pokroucenými borovicemi, jež zde stály jako vytrvalí strážci.

Nejdříve si pomyslela, že by to mohl být valoun stříbra, ale jak se k objektu blížila, povšimla si, že je pokryt neobvyklými symboly, které se jako tenci hadi vinuly po jeho povrchu. Byly ztuhlé, vnořené do jeho povrchu, jako by byly stopami drápů medvěda. Jak si dřepala, aby se dostala blíže, všimla si, že barva objektu je jak zlatá, tak stříbrná. To nikdy dříve neviděla. Směřovala blíže k jeho zářivému povrchu. Byl to nepřirozený objekt. Tím si byla jistá. Nepocházel z přírody a nebyl ani z jejího kmene.

Zaujata a očarována jeho neobvyklou barvou na něj několik minut zírala a pokoušela se rozhodnout jak, či zda vůbec k němu má přistoupit. Pokud je nadpřirozený, je jejím úkolem odstranit ho z jejich země. Byla šamankou ve své rodné zemi a bylo její povinností být zvědavá nebo dokonce energická.

Nebeská cestovatelka zvedla ruku nad objekt, jako by mu žehnala. Její útlé rty odříkávaly starobylý verš jejího lidu: "Poznávám tě ve velkém mystériu. Je mi ctí být ve tvé přítomnosti." Její ruka se začala chvět a potom celé její tělo, jak skrze ni jako přílivová vlna plynul elektrický proud. Její ruka byla tažena k objektu a nedobrovolně na něj sáhla, jako by to byl silný magnet. Prsty se jí v nepotlačitelném reflexu sevřely, uchopily objekt a přitáhly ho na její hrud. Chovala ho, jako by to bylo dítě. Jak objekt držela, celé její tělo nekontrolovatelně vibrovalo.

Vše, co věděla - každá zkušenost, ze které čerpala - byla očištěna. Její mysl se vyprázdnila jako síťka motýlů uvolněných do větru a ona se cítila naprosto osvobozena od minulosti i budoucnosti. Byla jen prchavá nezměrnost přítomnosti. Jak držela objekt na své hrudi, minuty plynuly a ona si vůbec neuvědomovala své činy. Postupně si však uvědomila váhu, kterou držela. Objekt byl těžký a navzdory své malé velikosti vážil asi tolik, co malé dítě.

S trochou námahy ho položila zpátky na zem. Jak to učinila, objekt téměř nezpatelně začal vibrovat. Zřetelné linie na povrchu objektu se začaly rozmazávat. Nebeská Cestovatelka si s nedůvěrou v to, co vidí, protřela své oči. Na jejím obličej se objevila směs zmatku a strachu z předtuchy. Nemohla se však ani pohnout. Všechno se stalo snovým a ona cítila, že byla zahalena do mlhy - do Velkého Mystéria svých předků.

Světlo v kaňonu se třpytilo a pulsovalo v neomylném rytmu hypnotického tanečníka. Před ní se objevili tři vysocí, podivně vypadající, avšak pohlední muži. Měli oči rozmanitých barev - modré, zelené a fialové. Ty oči byly klidné a zářící. Jejich dlouhé vousy čistě bílých vlasů se dotýkaly jejich hrudí. Byli oděni ve smaragdově zbarvených róbách, jež byly podivně průhledné. Stáli tu před ní jako majestátné stromy. Necítila žádný strach, protože věděla, že má jen jednu možnost: odevzdat se.

"Jsme tvou budoucností, nejen tvou minulostí, jak nyní věříš," promluvila prostřední bytost. Přikývla v pokusu dát na vědomí, že rozumí, ale její tělo bylo někde jinde - v nějakém jiném světě, na nějž rychle zapomínala. Všimla si, že ačkoliv slyšela jeho slova, jeho rty se nepohnuly. Mluvil přímo k její mysli. A mluvil perfektně Chakobsky, což bylo pro cizince nevidané.

"Byla jsi vybrána. Nastal čas pozvednout tvůj zrak od jasu ohně a vrhnout své vlastní stíny. Jsi náš posel ve vašem světě. Tak jako ty jsi Nebeská Cestovatelka, my jsme Tvůrci Tvých Křídel. Společně předefinujeme to, co bylo učeno. Přetvoříme to, co se stalo pravdou. Ochráníme to, co vždy bylo a bude naše vlastní."

Mohla jen pozorovat. Posvátná úcta k těmto Tvůrcům Křídel vyplnila bez jakékoliv námahy její srdce. Bytosti před ní v ní tuto úctu vyvolaly pouhou svou přítomností. Nyní z ní proudila, jako by vytékala z nekonečného tajného rezervoáru.

“Není žádná věc božstější než jiná,” řekla bytost. “Neexistuje žádná cesta k Prvotnímu Zdroji či k Velkému Mystériu. Všechny bytosti jsou s Prvotním Zdrojem důvěrně spojeny právě v tomto okamžiku!”

Někde ve velké vzdálenosti cítila, že se jí vrací schopnost mluvit. “Kdo jsi?” zformoval se jí výraz v mysli.

“Pocházím z Kmene Světla, tak jako ty. Jen naše těla jsou odlišná. Všechno ostatní zůstává v jasném světle stálosti a trvalosti. Přišla jsi na tuto planetu v zapomnění toho, kým jsi a proč jsi zde. Nyní si vzpomeneš. Nyní nám budeš pomáhat tak, jak jsi k tomu svolila. Nyní budeš probuzena k účelu svého bytí.”

Zvuk šumění nad její hlavou zněl jako tlukot tisíců párů beztvarých křídel. Z oblohy spirálově sestupovalo světlo. V tom světle se kroutily, spojovaly a oddělovaly tvary podobné těm, které viděla na objektu. Inteligentní linie - jazyk světla. Světlo do ní pomalu vstoupilo a ona mohla pocítit nával jemné avšak hluboké energie, jež ji obnažila jako dláto sochaře.

Nebyl zde žádný boj. Žádné bránění přemožení. A pak to uviděla. Kakofonii obrazů, jež se v ní uvolnila a odhalila její budoucnost. Byla jedním z nich - z tvůrců tohoto objektu. Nebyla Chakobsem. To byla jen maska, kterou odívala, ale její pravý původ byl z hvězd. Z místa tak vzdáleného, že jeho světlo se ve skutečnosti nikdy nedotkne země.

Jak přicházela k sobě, její vize začínala rychle mizet, jako by její mysl byla sítkem, jež není schopno udržet obrazy budoucnosti. Zvedla objekt a polaskala ho svou rukou. Věděla, že je jeho strážkyně. Věděla, že ji dovede k něčemu, co ještě není připraveno na objevení. Ale také věděla, že její čas přijde. Čas, kdy bude odívat jinou masku - masku ženy s rudými vlasy a podivně bílou kůží. To byl poslední obraz, který se rozplynul.

Kapitola 1 - Objev v poušti

Vaše evoluční teorie jsou jednoduše založeny na existujícím vzoru mechanického vesmíru, který se stává z molekulárních strojů pracujících v objektivní realitě, jež je vhodnými nástroji poznatelná. Sdělujeme vám pravdu o vesmíru, když říkáme, že realita není poznatelná jakýmkoliv nástroji, jestliže budete šetřit svým vlastním smyslem pro jednotu a celistvost. Vaše vnímání celistvosti se odhaluje, protože kultura multidimenzionálního vesmíru je zakořeněna v jednotě. Jak v přicházejícím posunu váš navigátor celistvosti odhaluje sám sebe, váš vjem toho, čím jste, bude rozložen a restrukturalizován. V tomto procesu se lidstvo vynoří jako řeka světla z toho, co dříve bylo neproniknutelnou mlhou.

*Výňatek z Navigátora Celistvosti, dekodováno z Komnaty dvanáct
Tvůrci Křídel*

Byly časy, kdy se Jamisson Neruda podíval nad svou prací. Pod kuželem světla jeho stolní lampy ležela potvrzená záhada. Byla nalezena před týdnem v hluboké poušti poblíž kañonu Chaco v severním Novém Mexiku. Nyní, po třech dnech vyčerpávajícího výzkumu, byl přesvědčen, že artefakt je nepozemský.

Neruda již připravil zprávu o neobvyklém artefaktu. Jeho hlavní vlastností bylo, podle studentů, kteří ho našli, že vyvolává halucinogenní obrazy při držení či doteku. Avšak nehledě na to, jak usilovně se pokoušel, nedokázal vyvolat nic, co by se podobalo halucinaci. Možná, uvažoval, že ti dva studenti byli pod vlivem drog. To by vysvětlovalo halucinační vlastnost. Nicméně nikdo nemohl popřít, že artefakt vytváří exotickou, mimozemskou přítomnost.

Byly dvě hodiny ráno a Nerudovy tmavé oči byly červené nedostatkem spánku. Po porovnání hieroglyfických znaků na objektu z Chaco kañonu s podobnými znaky ze starobylého Sumerského a Linear B písma nic nesouhlasilo. Po třech dnech srovnávacích analýz mohl říci jen jedno: nejsou pozemského původu.

Jeho zpráva nesla stejná slova na titulní straně. Neruda si protřel oči a znovu se podíval do svého mikroskopu. Zkoumal kovový povrch vzorovaného stříbrného pláště a měděně zbarvených znaků. Artefakt obsahoval tisíce hřebenů, jemných páteřních vláken, jež splývala jako nervové ganglie každých osm až deset centimetrů do jednoho z dvaceti tří různých znaků na objektu.

Ačkoliv byl velikosti krabice od bot batolete, vážil artefakt více než modře pruhovaný meloun a měl hustotu podobnou olovu. Ale na rozdíl od olova byl jeho povrch naprosto neproniknutelný jakoukoliv sondou, kterou Neruda či jeho kolegové použili. Byla to snad kvalita řezby znaků, co ho na něm fascinovalo. Nebo snad jemné nuance v liniích. Nikdy předtím neviděl tak dokonalé vyobrazení kryptografické abecedy. Nějak to zvyšovalo ironii, že artefakt zůstával tichý.

“Myslím, že jsme něco našli.”

Emily Dawsonová strčila hlavu do Nerudovy kanceláře a chovala v rukách šálek kávy, jako by si chránila ruce před zmrznutím. Její dlouhé hnědé vlasy, obvykle svázané ve spořádaném uzlu, jí splývaly na ramena a dělaly ji více unavenou než její smutné duchapřítomné oči.

“Což tady nikdy nikdo nespí?” vystřelil zpět Neruda s chlapeckým úsměvem.

“Jistě, pokud tě nezajímá, co jsme našli...” Její hlas se vytrácel do šepotu.

Neruda se chápavě usmál. Měl rád Emilino tiché chování. Bylo téměř neodolatelné. Líbil se mu způsob její nevťíravosti.

“Dobrá, co přesně jste zjistili?”

“Budeš mě muset následovat. Andrews stále kontroluje své výpočty, ale můj instinkt mi najisto říká, že potvrdí naše původní zjištění.”

“A to je co?”

“Andrews mi řekl, že ti to nemám říkat, dokud nebudeš v laboratoři...”

“Andrews zapomíná, že jsem jeho nadřízený. A také zapomíná, že jsou dvě hodiny ráno, a že když jsem unavený a hladový, bývám neobvykle podrážděný.”

“Bude to jen pár minut. Pojd.” Uvolněně si srkla kávy. “Dám ti šálek čerstvé kávy a skořicovou bagetu.” Nechala svou neodolatelnou nabídku viset v tichu jeho kanceláře. Neruda se jen mohl zvednout od svého přeplněného pracovního stolu a smát se.

“Ach, a vezmi s sebou ten artefakt,” dodala. “Andrews ho potřebuje.”

Nerudovy vlasy, potýkající se s jeho neklidnými rukama, téměř úplně zakryly jeho pravé oko, jak se sklonil a pečlivě zastrčil objekt pod svou paži jako fotbalový míč. Trochu zavrával, než váha objektu našla rovnovážný stav.

Neruda byl Bolivijec a měl to štěstí, že vlastnil jeden z nejvýraznějších obličejů, které kdy zdobily lidské tělo. Všechno na něm bylo intenzivní. Jeho vlasy byly rovné a černé. Jeho oči se podobaly tajemným studnám za měsíčního svitu a unikaly otázce, jak hluboké či plné jsou. Nos a rty byly vytvořeny Michelangelovým dlátem.

Když procházel ve dveřích kolem ní, Emily si shrábla vlasy na stranu. “Přinesu kávu do laboratoře.”

“Dám si tu bagetu se sýrem,” řekl Neruda a kráčel neochotně do laboratoře, aby si pohovořil s Andrewsem, jedním z jeho nejnáročnějších, avšak brilantních asistentů.

Chodby ACIO (Advanced Contact Intelligence Organization - Organizace pro Kontakt s Vyspělými Inteligencemi) byly tiché a v tuto pozdní hodinu antisepticky čisté a prázdné. Bílé štukované zdi a bílá mramorová podlaha zářily pod stropními halogenovými světly. Pach různých čisticích prostředků sterilizoval vzduch. Neruda slyšel v hlubokém tichu chodby kručet svůj žaludek. Byl také sterilní. Opět zapomněl na večeři.

“Konečně!” řekl Andrews, když Neruda vstoupil. Měl zneklidňující zvyk, že nikdy nezvedal oči ke svému lidskému protějšku. Nerudovi se to určitým způsobem líbilo. Podivným způsobem mu to bylo pohodlné. “Ten všivák je neuvěřitelný.”

“A o čem to přesně mluvíš?” zeptal se Neruda.

Andrews dál zíral na grafy před sebou. “Myslím způsob, jakým analýza povrchu ukazuje, jak přesně je ta věc navržena. To, co vypadá jako chaos, je ve skutečnosti přesně provedený vzorec. Vidíš tyto jemné variace? Nejsou náhodné. Byli jsme z toho zmatení. Předtím jsme nezhotovali naše zobrazovací diagramy s dostatečnou zrnitostí, abychom ten vzorec viděli.”

“A co přesně ten vzorec je?” Nerudův hlas prozrazoval vzrůstající stupeň netrpělivosti.

Andrews umístil velký diagram na tabuli před sebou. Vypadal jako topografická mapa horského hřebene.

Neruda okamžitě uviděl ten vzorec. “Je to kompletní povrch objektu?”

“Ano.”

“Jsi si jistý?”

“Dvakrát jsem všechno kontroloval a moje replikační data přesně souhlasí.”

Neruda se zaduněním postavil artefakt na stůl vedle Andrewsova grafu.

“Není možné, že by to byla jen anomálie?”

“To není možné.”

“Jaká je zrnitost zobrazení?”

“0,0025 mikronů.”

“Je to viditelné i v jiné zrnitosti?”

“Nejsem si jistý. To je důvod, proč jsem chtěl, abys to malé monstrum donesl sem. Udělám ještě nějaké další testy a uvidíme, co dalšího se ukáže.”

“Nějaký nápad, co to znamená?”

“Ano, není to nikde odsud,” smál se Andrews a snažil se artefakt dostat na kovovou podložku pro testování.

Měřicí zařízení se nazývalo Povrchový Mapovací Topograf (Surface Mapping Topographer - SMT) a dělalo velmi detailní topografické mapy povrchu objektů. Bylo podobné těm pro analýzu otisků prstů, akorát ta verze ACIA byla třídímenzionální a mohla být použita mikroskopicky.

Neruda se nahnul blíže ke grafu velikosti plakátu, zatímco Andrews umisťoval artefakt přesně podle svých požadavků.

“Určitě to není od Zeta nebo od Cortea.”

“A určitě to není lidské - ať už z minulosti nebo přítomnosti,” řekl Andrews.

“Ale ten vzorec... je nepopíratelný. Musí... musí to být topografická mapa. Možná, že představuje lokalitu objevu.”

“Dobrá, řekněme, že je to mimozemské, ale ne od těch přátelských mimozemšťanů, kterým posíláme Vánoční přání,” zasmál se Andrews, “a tito mimozemšťané nás v dávné minulosti navštívili. Náhodou to byli kartografičtí šílenci a rozhodli se udělat mapu své osady na zemi. Pak se v Novém Mexiku začali nudit - což je velmi snadné, to můžu dodat - a protože už mapu nepotřebovali tak ji tam nechali.”

“Tento artefakt byl nalezen nad zemí,” připomněl mu Neruda. “Někdo nebo něco ho zde umístilo a udělalo to nedávno, protože jinak by to naše malé monstrum bylo zasypáno.”

“Možná, že se samo vyhrabalo.” Andrews téměř zašeptal.

Neruda se otočil a poprvé ucítil náhlou vlnu vyčerpání. Klesnul do blízké židle a prohrábl si prsty své vlasy. Pak se s dlouhým povzdechem protáhl. Masíroval si krk a tiše se v hrdle zasmál. “Co ty víš, možná měli smysl pro humor.”

“Nebo rádi trápí své oběti chybným nasměrováním,” nabídl Andrews. “Pamatuješ naši zkušenost se Zeta mimozemšťany?”

“Toto je naprosto něco jiného. Struktura jazyka této rasy je tak dimenzionální, že určitě postrádají telepatické schopnosti. Proč by jinak sestavili tak komplikovaný jazyk?”

“Možná, že to není jazyk nebo mapa. Možná, že to je jen nějaké umělecké vyjádření.”

“To není pravděpodobné. Je pravděpodobnější, že vytvořili mnoha-rozměrný jazyk, jenž integruje jejich matematiku s jejich písmem, jako způsob komunikace hlubšího významu. Není to chybné nasměrování. To bych cítil ve svých kostech.”

“Ano, ale jsme příliš hloupí, než abychom to rozluštili.”

“Měli jsme na to jen tři dny.”

“Ano, ale jsme téměř tak bezradní, jako jsme byli první den.”

Dveře laboratoře se otevřely a dovnitř vstoupila Emily s podnosem šálků kávy a bagetami. “Budou džentlmeni potřebovat ještě něco dalšího, než odejdu?”

“Milionkrát děkuji,” odpověděl Neruda.

“Rádo se stalo. Tak co si myslíš o našem obrázku?”

“Všechno se ještě více zkomplikovalo.”

“Tak to jsi šťastný,” zavtipkovala Emily.

“Buď mají matematickou strukturu zakódovanou do své abecedy, nebo tento objekt vyobrazuje velmi podrobnou topografickou mapu.”

Emily postavila podnos vedle artefaktu a dávala si pozor, aby se ho nedotkla. “Přikláním se k hypotéze s mapou. V matematice jsem nikdy nebyla moc dobrá.” Vrhla svůj nejnevinnější úsměv. V tom okamžiku ji Neruda uviděl jako mladou dívku s copy, kšandami a sportovní podprsenkou.

Emily byla v ACIO poměrně nová. Neruda se o ni začal zajímat poté, co si přečetl její seminární práci o Sumerské kultuře, kterou napsala jako Spolupracující Profesor na Cambridge University. V důsledku nemoci byla nucena opustit svůj post na Cambridgi. Říkalo se, že měla nějaký druh rakoviny. Během své rekonvalescence, která zpusťovala její tělo a ducha, upadla do hluboké deprese. Před dvěma lety ji na Nerudovo naléhání naverbovalo ACIO. Neruda si ji vzal pod svá křídla jako její rádce.

“Dělá ti to radost, ne?” zeptala se Emily napůl vážně.

“No tak, šéfe,” přidal se Andrews, “makat dlouho do noci, pít kávu a na každé jídlo mít koblihy, nikdy nemuset nosit sluneční brýle... co může být lepšího?”

Andres byl typický šílený inženýr. Vzhled na posledním místě, mentální bystrost na prvním. Ne, že by vypadal špatně. Jen dával přednost analyzování složitých problémů a jejich řešení, namísto ztracení času a namáhání se s takovými věcmi jako je čištění zubů nebo česání vlasů.

Neruda si usrknul kávy a bez reakce dál zíral na graf. Něco ho na tom vzorci zaujalo. Byl příliš dokonalý. Kdyby někdo chtěl zakódovat jazyk do jazyka, udělal by to méně zřetelně. Jaký by jinak zakódování mělo smysl?

“Myslím, že bychom měli nastavit zrnitost na 0,001 a měnit ji až do 0,0005 mikronu. Také požádej Hendersona, jestli nám může dát sadu dvaceti topografických map místa objevu až do okruhu sta kilometrů s přírůstkem po pěti kilometrech. Dobře, Andrews?”

“Žádný problém, ale aspoň mi řekni, co doufáš, že najdeš.”

“Nevím,” odpověděl a díval se podezřívavě na graf. “Nevím, ale možná, že to není ani tak jazyk, jako mapa.”

“Počká to do rána, ne?”

“Co, a to mám vyhodit tak dobrý šálek kávy?” S tím se Neruda široce usmál a popřál jim dobrou noc. Sám už také končil.

Na své cestě ven si Neruda povšiml tenkého proužku světla pode dveřmi Fifteenovy kanceláře. Výkonný ředitel ACIO byl známý jako noční pták stejně jako workoholik, ale tři hodiny ráno bylo pozdě dokonce i na jeho standardy.

Neruda lehce zaklepal a na škvíru otevřel dveře. Fifteen byl u počítačového terminálu a byl ponořen v myšlenkách. Bezmyšlenkovitě pokynul Nerudovi, aby vstoupil, ale zastavovacím gestem mu ukazoval, aby chvíli počkal, než promluví. Provedl ještě několik úhozů do klávesnice a pak se otočil na Nerudu.

Ve svých raných šedesáti letech byl Fifteen samotářským a váženým vůdcem ACIO po více než třicet let. Vědci, kteří měli tu výsadu pracovat v ACIO, ho považovali za nejbrilantnější mysl na planetě i mimo ni.

Fifteen dostal své jméno na základě svého bezpečnostního povolení. ACIO mělo patnáct různých úrovní distribuce informací a on byl na vrcholu informačního řetězce. ACIO vyvinulo nejmocnější systém poznání a informační systém na planetě. A z důvodu svého jedinečného přístupu k nejmocnějším technologiím světa, byly jeho informační databáze pečlivěji střežené, než zlato ve Fort Knox. Fifteen byl jediná osoba na světě, která měla bezpečnostní Povolení Patnáct, což mu dávalo nespoutaný přístup do všech sektorů datových úložišť ACIO.

Neruda se posadil do koženého křesla naproti Fifteenovi a čekal na nějaký signál, až bude moci promluvit.

Fifteen si usrknul čaje, zavřel na chvíli oči, jako by si chtěl projasnit mysl a pak zapíchl své temné oči přímo do Nerudova obličeje. “Chceš jet do Nového Mexika, že?”

“Ano, ale chci ti říci proč...”

“Nemyslíš, že už to vím?”

“Snad, ale chci ti to říci svými vlastními slovy.”

Fifteen si poposedl ve svém komfortním křesle, jako by měl problém se zády. Protože byl Španělského původu, připomínal Fifteen svými dlouhými stříbrnými vlasy Nerudovi často Pablo Picassa. Měl stejně statné tělo jako Picasso, ale pravděpodobně byl o něco vyšší.

“Tak povídej.”

“Tento artefakt je mnohem dokonalejší než od mimozemšťanů Zeta či od Cortea. Nedá se sondovat. Je naprosto bezešvý. A dnes v noci se nám potvrdilo, že má mnoha-úrovňové písmo, které se pohybuje mezi dvou-dimenzionálním kryptografickým kódem k tří-dimenzionálnímu fraktálovému vzorci, jež vypadá trochu jako topografická mapa. Kombinace těchto faktorů spolu s hlášením dětí, které ho objevily, že artefakt projektuje nějakou formu halucinací, když je držen - je, myslím, pravděpodobným důkazem, že tato věc není izolovaným artefaktem.”

Fifteen vypustil dlouhý unavený povzdech. "Dobře víš, že už jsem vyslal tým do oblasti, kde byl artefakt nalezen. Použili jsme naše nejlepší lidi na hledání a vyprošťování a oni nenašli žádné další pozůstatky..."

"Ale v tom to právě je! Není to z místa havárie. Artefakt je naprosto nedotčený. Nic než mikroskopické škrábance..."

"Pak vysvětlí, jak tato nejdokonalejší mimozemská technologie mohla být nalezena dvěma dětmi nad zemí. Oba jsme četli Collinovu zprávu, která odhaduje, že objekt této váhy a velikosti by v takovém prostředí byl přinejmenším částečně zasypán během šesti až osmi měsíců."

"Je možné, že zde byl zanechán nedávno."

"Navrhuješ, že ho zde mimozemská rasa zanechala jako svou vizitku?"

"Snad."

"Spekuluj. Proč?" zeptal se Fifteen.

"Co když v této oblasti zanechali něco důležitého a chtěli se ujistit, že se o několik let později budou schopni vrátit na to samé místo."

"Naváděcí maják?"

"Ano."

"Uvědomuješ si, že v této oblasti nebyla za uplynulých dvanáct měsíců zaznamenána žádná anomální radarová aktivita?"

"Ne."

Fifteen se otočil ve svém křesle, stiskl několik kláves na klávesnici a začal číst:

"ZÓNA NM1257 MĚLA TŘI PŘÍPADY PŘELETŮ ZETA BĚHEM POŽADOVANÉ ANALYZOVANÉ PERIODY. BYLO TO: 0311 HODIN, 7. KVĚTNA; 0445 HODIN, 10 KVĚTNA; A 0332 HODIN, 21. KVĚTNA. RYCHLOST LETOVÉ DRÁHY BYLA ODHADOVÁNA NAD 1.800 KM/H - ŽÁDNÉ ZVLÁŠTNÍ ODCHYLKY RYCHLOSTI."

Neúprosný výraz na Fifteenově obličeji se trochu uvolnil, když otočil obličej k Nerudovi. "Vidíš? Ten objekt tu nebyl zanechán, on odkryl sám sebe."

Nerudovi naskočila na krku husí kůže, když si uvědomil, že toto za poslední hodinu slyšel již podruhé. "Nebo zde byl zanechán cestovateli časem," řekl Neruda.

Fifteen se odmlčel, aby popřemýšlel o konverzaci. Rychle se napil čaje a poposedl si v křesle, tentokrát s úšklebkem. "Zmiňoval jsi tří-dimenzionální fraktálový vzorec, který vypadal jako mapa?"

"Ano," řekl Neruda a jeho hlas získával na síle. "A jeho přesnost je přinejmenším 0,0025 v zrnitosti zobrazení. Možná bude i vyšší. To zjistíme zítra."

Fifteen se zeptal protáhlým popudlivým hlasem, "Co tedy navrhuješ?"

"Rád bych zítra odpoledne sestavil malý tým a vzal s sebou artefakt. Artefakt může být kompasem nebo mapou nebo něčím, co pracuje jen v lokálním prostředí, ve kterém to bylo nalezeno. Má smysl to zkusit, dříve než dáme tu věc do skladu."

"A ty si skutečně myslíš, že to je dokonalejší než Corteum?"

"V mé mysli o tom není pochyb."

"Máš můj souhlas, ale pokud s sebou bereš artefakt, vezmeš i Evanse a kohokoliv dalšího, o kom se bude domnívat, že je vhodný. Rozumíš?"

"Ano, ale toto je má mise a předpokládám, že to budu já, kdo povede všechny operace." Doufal, že jeho slova zní více jako konstatování, než jako otázka.

"A ty zobrazovací grafy z objektu," zajímal se Fifteen nahlas, "mají nějaké známky strategických pozic?"

"V tom to právě je, když se dvacet-tři glyfů zobrazí technologií SMT, tak se s trochou představivosti dají definovat přinejmenším dvě nebo tři strategické pozice. Objednávám si topografické mapy celého regionu do okruhu sta kilometrů od bodu objevu. Uvidíme, jestli zde bude nějaká souvztažnost, až uděláme překryvnou analýzu."

Fifteen se postavil a podíval se na hodinky na svém zápěstí. "Než zítra odjedeš, rád bych měl zprávu o misi pro ředitele. Naplánuji ji na čtrnáct nula nula v mé kanceláři. Předpokládám, že přijdeš připraven ukázat výsledky SMT, souvztažnosti topografických map - za předpokladu, že existují - a jakékoliv další důležité nálezy týkající se glyfů."

Neruda se zvednul na nohy a souhlasně přikývnul. Poděkoval Fifteenovi za jeho čas a potom opustil rozlehlou, znovu zařízenou kancelář, se zvláštním pocitem obav. Proč by měl jít s nimi Evans? Fifteen tu musí vnímat něco zvláštního.

James Evans, ředitel Bezpečnosti ACIO, býval velitelem Vojenského Námořnictva šest let, než se jeho tréninkové metody staly trochu příliš extrémní dokonce i pro program jednotek zvláštního nasazení amerického námořnictva. Byl odstraněn ze svého postu prostřednictvím série konspiračních okolností, jež vyústily do Čestného Propuštění. Poté ho tajně naverbovala NSA (National Security Agency - Národní Bezpečnostní Agentura). Tam pracoval tři roky, než si ho povšíml Fifteen díky společnému projektu mezi NSA a ACIO s kódovým označením AdamSon. Pro vědce v ACIO byl Evans a jeho bezpečnostní oddělení nutným

zlem, avšak zlem. Jejich taktiky představovaly pro vědecké jádro jistou paranoiu, o níž se zdálo, že jí Fifteen nedbá.

Evans byl sympatickou osobou. Jeho pozice v ACIO byla jednou z nejprestižnějších: Ředitel ACIO pro Bezpečnost a Vstup. Ve své roli si užíval bezpečnostního povolení Čtrnácté Úrovně spolu s dalšími šesti Řediteli. Těchto sedm lidí bylo nejehtnějšíším týmem, jež obklopoval Fifteen. Fifteen s nimi konzultoval každou důležitou aktivitu.

Pro Nerudu byl Evans dobře trénovaný rváč. Jeho intelekt byl nadprůměrný pouze díky technologii ACIO, jež zlepšovala mysl. Tuto technologii získalo ACIO od Cortea. Bez přispění Minyaur Technologie, jak byla nazývána, si Neruda často myslel, že by Evans mohl být dobrým Státním Zástupcem pro Wyoming, nebo dobrým lobbistou pro NRA. Od svého příchodu před dvanácti lety a rychlého vzestupu postavení v ACIO zavedl Evans mnoho nových bezpečnostních technologií, jako podkožní sledovací maják, který mají všichni zaměstnanci ACIO implantován do svého krku. K Evansovu dobru nutno podotknout, že během jeho působení nebyly žádné bezpečnostní úniky či dezerce. Ale Neruda nenáviděl samu existenci vnitřní bezpečnosti a Evans byl snadným cílem pro jeho pohrdání.

Neruda vstoupil do výtahu a pečlivě sledoval údaje o Stávajícím a Předpovídaném počasí, jež se ukazovaly na zabudovaném monitoru nad dveřmi. Bylo 0317 hodin, 7 C, bezvětří, měsíc zářil na 12 procent, viditelnost 120 km, tlak vzduchu ustálený na 29.98, vlhkost 16.4 procenta.

Dveře výtahu se otevřely dřív, než se stihl podívat na předpověď, ale věděl, že stejně zítra bude celý den v podzemí. Počasí v jižní Californii tak jako tak nebylo příliš proměnlivé.

Nadzemní část ACIO měla čtyřicet pět metrů, byla dvanáct podlaží nad řídicími kancelářemi a laboratořemi ACIO. Nadzemní část měla naprosto odlišnou fasádu: dlouhá jednopodlažní štukovaná budova s výčnělky podobnými anténám a satelitními talíři na střeše. U své vstupní brány měla jednoduchou ceduli, která říkala:

EXPERIMENTÁLNÍ CENTRUM VLÁDY SPOJENÝCH STÁTŮ PRO VÝZKUM POČASÍ. ZÁKAZ VSTUPU.

Pro kohokoliv, kdo by se potuloval kolem, by ACIO bylo státním výzkumným centrem pro počasí, jež bylo zodpovědné za vývoj dokonalých nástrojů pro pomoc armádě Spojených Států a bezpečnostním složkám za účelem lepší předpovědi či dokonce kontroly počasí

na planetě. To byla jedna ze součástí poslání ACIO. Ale jen část jejího rozpočtu a plánovaných projektů se týkala tohoto úsilí.

Z jeho 226 vědců bylo jedenáct zaměstnáno na vývoji technologií týkajících se počasí. Většina byla zapojena do vývoje složitých technologií určených k manipulaci s finančním trhem a šifrovacích technologií, které umožňovaly těmto algoritmům pracovat, aniž by byly odhaleny.

ACIO mělo dlouhou minulost, co se týká spolupráce s tajnostkářskými silami za trůnem. Nejvyšší moci výzvědných složek a soukromého průmyslu měli úctu k síle mozků ACIO a k jeho inovacím. Ve výzvědných složkách kolovala veřejná zvěst, že nějaká taková organizace, jež znovu-sestavuje mimozemské technologie existuje, ale jen hrstka z nejvyšší elity věděla o ACIO.

Neruda dospěl do Nadzemní části s nevolností žaludku od přílišného množství kofeinu. Myslel na sklenici teplého mléka a banán, než ho ukonejší postel. Domů ho táhl jen spánek. Nikdy se neoženil a teď, ve čtyřiceti šesti letech, se vyhlídky již zdály vzdálené. Celý jeho dospělý život pohltilo ACIO. Od věku šestnácti let, kdy začal pracovat jako praktikant se svým otcem, bylo ACIO jeho útlukem a svatyní, pracovištěm a místem sociálního dění.

Když opouštěl areál, svit hvězd ho vždy překvapivě zaskočil. Samet nočního vzduchu byl opravdu jasný. Viditelnost 120 km se zdála být menší. Odřídil šest kilometrů do svého domova v novém okrsku, kde žil převážně personál ACIO.

Jeho hlava se dotkla polštáře dřív, než teplé mléko našlo jeho žaludek. Neoloupaný banán spal vedle něj na nočním stolku. Ač byl unavený, tak jak byl, jeho oko myslí se stále dívalo na podivné znaky, které obepínaly vnější plášť artefaktu. Za třicet let studia starobylých písem nikdy neviděl tak složité vyřezané glyfy.

Náhle si povšiml, jak jeho očními víčky proniká jemné rozptýlené světlo. Jeho oči se rychle otevřely, jako by visely na napnutých pružinách. Místnost byla tichá a tmavá. Znovu zavřel oči a pomyslel si, že musel upadnout do nějakého lucidního snu. Otočil se na bok, přikrývkou si pevně přitiskl kolem krku a vydal dlouhý unavený vzdech.

Světlo se ve chvíli vrátilo. Tentokrát ponechal oči zavřené a s úžasem sledoval, jak se světlo začíná formovat do stejných glyfů, jaké viděl na artefaktu. Mihotaly se kolem jeho hlavy jako fata morgána z blýskavého zlatého světla: klikatě vyřezávané. Díval se na ně svou vši silou a ony se k jeho překvapení začaly pohybovat. Nepohybovaly se glyfy samé, ale něco uvnitř nich. Něco v nich kolovalo jako krev kolující uvnitř tepny.

Ať to bylo cokoliv, zrychlovalo se to. Rychleji a rychleji a potom si Neruda povšiml zvuku šumění či svištění podobném bzučení elektřiny, ale nekonečně jemnějšímu. Začalo to jako nízký svištivý zvuk, který se potom zvyšoval do tónu, jež byl téměř neslyšitelný a zrovna když si Neruda pomyslel, že ho ztratí, začal oscilovat. Zprvu byl zvuk vlněním elektrických rytmů, jež pulsovaly jako mocný tlukot srdce vzdáleného

milióny mil daleko. Pak se však něco změnilo a on dokázal slyšet formující se slova. Nic srozumitelného, řekl si, ale jasně to byl vzorec jazyka. Celé jeho tělo a mysl se přikláněly k tomu zvuku a zoufale se snažily poznat slova.

Pak se to stalo. Angličtina. Slova, kterým dokázal rozumět. "Jsi mezi přáteli. Nemusíš mít strach. Uvolni se a jen naslouchej našim slovům." Slova byla pronášena dokonalou řečí a výslovností jako Shakespeareovský herec. "To, co ti bude sděleno, bude uskládáno ve tvé mysli pro pozdější vzpomnutí. Po probuzení nebudeš mít žádnou vzpomínku na naše setkání. Je nám to líto, ale pro tentokrát je to nutné."

Neruda cítil, jak jeho mysl formuje protest, ale rozpustil se dříve, než mohl být vyjádřen.

"To, co si přeješ, je aktivovat naši technologii," zanotoval hlas. "Ale ještě jsi nepochopil kontext, ve kterém je naše technologie umístěna na vaší planetě. Tento vhléd přijde, ale nějaký čas to ještě potrvá. Klidně si můžeš být jist, že sledujeme, čekáme a dokonce ostražitě ochraňujeme naše zájmy a poslání naší mise."

Neruda cítil své tělo, ale nebyl schopný hýbat končetinami ani otevřít oční víčka. Byl tím hlasem naprosto očarován. Těžce polknul a pokoušel se promluvit - zda to bylo myslí či hlasivkami si nebyl jist. "Kdo jste?"

"Jsme tím, čím se staneš. Ty jsi tím, čím jsme byli."

Dohromady jsme tím, co definuje lidskou duši. Naše jméno přeložené do vašeho jazyka je Tvůrce Křídel. Jsme vetknuti do světla Prvotního Zdroje. Ty žiješ ve slabším světle, jež sestoupilo, aby tě přijalo. Přinášíme Jazyk Jednoty do tohoto slabšího světla, takže můžeš vidět, jak se budeš sjednocovat do nové kosmologické struktury, architektury a majestátnosti, kterou si nedokážeš ani představit."

Nerudova mysl se zableskla hlasem jeho otce: "... nová duchovnost bude mít ve svém základu kosmologický substrát tak hluboký, že mysl nebude schopna ho obsáhnout."

Vnitřně se usmál při vzpomínce na hlas svého otce. "Proč? Proč si to neumíme představit?"

"Nejsi schopen porozumět Jazyku Jednoty, protože nerozumíš celistvosti. Nechápeš velký vesmír, ve kterém žiješ a dýcháš."

"Vaše rostliny mají kořenový systém, jenž proniká do země a napájí se její podstatou. Tímto způsobem jsou všechny rostliny spojeny. Teď si představ, že každá rostlina má tajný kořen, který je neviditelný, nicméně je spojený se samým středem planety. V tomto bodě spojení jsou všechny rostliny skutečně sjednoceny a uvědomují si, že jejich pravou identitou je tento centrální systém propojených kořenů a že tento tajný kořen je životním proudem, díky němuž je individuální vyjádření přineseno na povrch země a její sjednocené vědomí je tím uvolněno. Stejným způsobem má lidstvo tajný kořen, jež se vine do neznámapované říše Centrálního Vesmíru Prvotního Zdroje. Je jako pupeční šňůra, jež spojuje lidskou entitu s vyživující esencí svého stvořitele. Tajný kořen je nositelem Jazyka Jednoty. Je to tento jazyk, který jsme přišli vyučovat."

"Všechn život je vložen do toho, co nazýváme Navigátorem Celistvosti. To je tvá centrální moudrost. Vede tě ke vnímání fragmentované existence jako průchodu do celistvosti a jednoty. Tato moudrost je věčná a ví, že tajný kořen existuje dokonce i tehdy, když se zdá, že pro vaše lidské smysly je nepostižitelný. Navigátor Celistvosti je neúnavný motor, jenž pohání fragmentovanou životní zkušenost do sjednoceného životního projevu. Je to nezměnitelný most, přes který všechny život s jistotou přejde."

"Věk Osvícení je věkem žití v multidimenzionálním vesmíru"

a věkem ocenění jeho celistvosti, struktury a dokonalosti a poté vyjádření této vděčnosti skrze tvou mysl a tělo do světa času a prostoru. To je semeno vize Navigátora Celistvosti. Otisk jeho účelu. My jsme zde proto, abychom asistovali bytostem, jako jsi ty, poprvé zformulovat a poté zažívat multidimenzionální vesmír takový, jaký vpravdě je - nejen prostřednictvím jazyka vašeho světa, ale prostřednictvím Jazyka Jednoty, jak ho můžeš vidět v těchto glyfech. Jak tato zkušenost skrze tebe plyne, budeš transformován. Navigátor Celistvosti do tebe bude schopen vložit nové vnímání sama sebe. Takové, které je spojeno s představou Prvotního Zdroje. Je to tato nová představa, která se objevuje prostřednictvím Navigátora Celistvosti a jež změní kurz planetárního systému. My jsme zde proto, abychom urychlili formování této představy v mysli lidstva."

Neruda dál poslouchal dokonce i tehdy, když zvuk hlasu ustoupil zpět do pulsování glyfů. Nějaká jeho část se tlačila vpřed a pokoušela se vysvětlit, že to, co se děje, je jen mentální konstrukce - sen a nic jiného. Ale někde hluboko v něm, za všemi vrstvami vzdělání, byla znovu-zažehnuta slabá vzpomínka. Pocit, že nad ním je skutečnost s intenzitou jaguára, jež chytá svou oběť. Pocit, že všechno v jeho vesmíru je koncentrováno na tuto událost. Všechny oči to sledují.

Cítil, jak na povrch probublává otázka. "Proč se zajímáte o to, zda tato zkušenost bude lidmi dosažena - dosažena mnou nebo kýmkoliv jiným? Co je tak důležitého na tom, aby tato nová představa, jak ji nazýváte, byla v lidstvu urychlena?"

"Pokud lidstvo pochopí, že tento tajný kořen existuje a že je nositelem Jazyka Jednoty, pak se bude lidstvo moci stát zodpovědným správcem nejen Země, ale také sluneční soustavy, galaxie a vesmíru. Lidstvo může být správcem lidské duše a transformovat ji do toho, čím jsme my. Všichni jsme, bez ohledu na své pozice v evoluční trajektorii, zakódováni ke znovu-vzestoupení po schodech vesmíru. Je to naše mi-grační stezka. Někdo začne a skončí dříve než druzí, ale všichni tou cestou projdou."

"Tak co teď?" zkoušel se zeptat Neruda.

"Sleduj to, co jsi našel. Dovede tě to k nám."

Hlas se opět ztišil do pulzování glyfů. Tiché bzučení se vrátilo a jeho mysl se uvolnila do hlubokého spánku zapomnění.

Kapitola 2 - Průzkum

Neexistuje žádná prosba, která by se mnou pohnula. Žádná modlitba, která by mě pozvala dál do tvého světa, pokud není spojena s pocitem jednoty a celistvosti. Neexistuje žádný chrám či svatý objekt, který by se mne dotkl. Nedotýkají se mne, ani tě nikdy nepřivedly blíže k mé natažené ruce. Má přítomnost ve tvém světě je neměnná, protože já jsem svatyní jak kosmu, tak jediné duše v tobě.

*Výňatek z Prvotního Zdroje, dekódováno z Komnaty Dvacet tři
Tvůrci Křídel*

Neruda byl vždy trochu nervózní, když měl dělat prezentaci pro Ředitele. Zvláště když měl zpoždění. Laboratorní výsledky trvaly déle, než očekával. Jako obvykle. Zatracená replikace dat, pomyslel si. Nicméně výsledky byl potěšen a nemohl se dočkat, až bude prezentovat jejich nálezy. Andrews měl pravdu: ten všivák byl neuvěřitelný.

V žaludku cítil jak hlad, tak nevolnost. Napil se vody z fontány na chodbě před laboratoří a vydal se na cestu do Fifteenovy kanceláře. Připomínal si, že je členem Labyrint Týmu, stejně jako oni. Nebyli inteligentnější než on sám. Ve skutečnosti, co se týkalo jazyka, byl světovou autoritou - ačkoliv to nikdo vně ACIO nevěděl.

Labyrint Tým byla tajná podskupina ACIO. Když Fifteen převzal kontrolu nad ACIO v roce 1967, cítil, že Národní Bezpečnostní Agentura (National Security Agency - NSA) degradovala program ACIO. Chtěl zkrotit technologie, které vzešly z TTP (Technology Transfer Program - Program Transferu Technologii) s mimozemšťany Zeta a Corteum a aplikovat je do vývoje Technologie Prázdného Listu (Blank Slate Technology - BST). To byla komplikovaná technologie pro měnění událostí v čase bez odhalení. Fifteen chtěl vyvinout konečnou obrannou zbraň, neboli Klíč ke Svobodě - jak to nazýval, v záležitosti dlouho prorokované mimozemské invaze. Byl přesvědčen, že ACIO by se měla zaměřit na toto vědecké úsilí.

Částečně kvůli dosažení tohoto cíle a částečně jako důsledek nových technologií ACIO, Fifteen založil tajnou organizaci uvnitř ACIO, která byla složená jen z vnitřního kruhu jeho oddaných spolupracovníků. Byla založena v roce 1969 a tato elitní skupina nazývala sama sebe Labyrint Tým. Všichni pracovníci s bezpečnostním přístupem dvanáct nebo vyšším byli automaticky uvedeni do této malé, avšak mocné organizace.

Měla jen šedesát šest členů, z nichž každý prošel různými zlepšeními umocňujícími jejich přirozenou inteligenci a vrozené schopnosti - včetně psychických schopností - a to bylo přesně tím, co způsobovalo Nerudovu žaludeční nevolnost.

“Dobré odpoledne,” řekl Neruda shromážděné skupině Ředitelů. “Omlouvám se, že mám malé zpoždění, ale replikace dat a souvztažnostní analýzy zabraly déle, než jsme si mysleli.” Mile se usmál a shrábl si dozadu vlasy. Posadil se a podíval se na Fifteena, který stál u konce dlouhého konferenčního stolu z různého dřeva. Od doby, co ho před několika měsíci začaly chytat křeče v zádech, zřídka kdy dlouho seděl.

Kolem konferenčního stolu byli Fifteenovi přímí podřízení: Li-Ching, Ředitelka Komunikací a Protokolů; James Loudon, Ředitel Operací; William Branson, Ředitel Informačních systémů; Leonard Ortmann, Ředitel Výzkumu a Vývoje; Lee Whitman, který řídil všechny vztahy TTP do a z ACIO; a James Evans, který řídil bezpečnost. Jeremy Sauthers, Nerudův nadřízený a Ředitel Speciálních Projektů byl na dovolené a na setkání chyběl.

V této skupině nebylo možné projít setkáním, nehledě na to jak krátkým, a přitom neudělat chybu. Jedinou otázkou bylo, jak velká ta chyba bude. Neruda to věděl lépe než cokoliv jiného a ošíval se ve svém křesle a přemýšlel, co přehlédl. Přál si, aby býval chtěl jet později během týdne, aby tak měl více času na přípravu. Jeho žaludku narůstala křídla.

“Požádal jsem Jamissona, aby prezentoval své nálezy,” začal Fifteen, “protože se zdá, že tu máme přítomnou technologii, kterou naši nejlepší pracovníci s použitím našich nejlepších technologií nejsou schopni prozkoumat. Máme tu slitinu, která je nepochybně mimozemská nebo snad posunutá v čase, to si nejsme jisti.” Otočil se a podíval se přímo na Nerudu. “Nebo jsme?”

“Pravděpodobně je mimo-planetární, ale protože nejsme schopni ji prozkoumat, tak ne, nejsme si jisti.”

“Neruda za mnou přišel v noci, vlastně myslím, že to bylo dnes ráno, a požádal mě, aby mohl vést výzkumný tým do Nového Mexika a vzít s sebou artefakt. Poskytl rozumné odůvodnění a já jsem jen chtěl, aby o tom každý z vás věděl.”

Fifteen přimhouřil oči, jako by šilhal v okně světla. “Víme, že objekt byl nad zemí, když byl objeven. Také víme, že zde nebyl zanechán během uplynulých dvanácti měsíců žádným mimozemským zdrojem. Podle Jamissona je docela možné, že objekt je mapou či nějakým typem naváděcího zařízení. Je zde, aby vysvětlil svou hypotézu. Již jsem mu dal povolení jet na místo, ale chci, abyste měli příležitost položit mu otázky a formulovat své vlastní názory.”

Fifteen pokývnul na Nerudu a opatrně se posadil.

Neruda se postavil a přistoupil k velké bílé tabuli sousedící s konferenčním stolem. Uchopil červený zvýrazňovač a napsal slovo MAPA. Popošel pár krátkých kroků a napsal NAVÁDĚCÍ ZAŘÍZENÍ. Pak nakreslil vertikální čáru mezi těmi dvěma slovy. Vprostřed nad slovy napsal velkými písmeny DŮKAZ.

Otočil se a podíval se na malou skupinu shromážděných, z nichž všichni se zájmem sledovali. Věděli, že Neruda není náchylný k unáhleným prohlášením či ke zbytečnému mluvení.

“Jsme přesvědčeni, že objekt je jedním z toho, nebo možná obojím,” řekl a ukázal palcem za sebe. “Což znamená, že to pravděpodobně není izolovaný artefakt. Také je jasné, že to je technologie, nikoliv netečná umělecká forma nebo organický objekt. Tato technologie je lepší než cokoliv, co jsme do dneška zkoumali. Je naprosto zamaskovaná. Bez tlačítek, beze švů a ve všech ohledech mlčenlivá.”

Šel zpátky ke svému křeslu a rozdál kopie naskenovaného dokumentu velikosti plakátu. “Až na jedno,” řekl. “V této SMT analýze si povšimnete zřejmé podobnosti s topografickou mapou čehosi, co připomíná horské prostředí. Tyto linky jsou neviditelné lidskému oku, ale se zrnitostí zobrazení 0,0025 se linie stnou viditelné a co je mnohem důležitější - odhalí vzorec.”

“Také jsme stáhli satelitní obrazy místa objevu a redukovali je na jednoduché tří dimenzionální topografické mapy. Dnes ráno jsme provedli souvztažnostní analýzu a usoudili, že povrch objektu je opravdu mapa.”

Neruda každému z ředitelů rozdál další velký dokument. “Poté, co naše počítače srovnaly zvětšení a orientaci, našli jsme 96,5 procentní souvztažnost. Zcela jasně je na povrchu tohoto objektu obsažena mapa...”

“A tato mapa je mapou místa objevu?” zeptal se Evans.

“Místo objevu je vlastně na okraji mapy.”

“Řekni jim o referenčním bodě,” naléhal Fifteen.

“Jak můžete vidět, dvacet tři glyfů obklopuje okraj mapované oblasti. Tyto glyfy možná ukazují na centrální oblast přímo zde.” Neruda podržel svůj zvýrazňovač v pozici, jež byla zhruba stejně vzdálena od všech dvaceti tří glyfů.

“Jak velkou oblast tato mapa ukazuje?” zeptal se Ortmann.

“Kolem dvaceti čtverečních kilometrů.”

“Proč by cizí rasa zde zanechala takový objekt obsahující mapu, když neurčuje jasný bod či zřejmý odkaz? To se zdá nepravděpodobné, ne?” Ortmann si založil ruce a opřel se hlouběji do křesla, jako by zdůrazňoval svou frustraci, že je jeho časem mrháno kvůli pouhým spekulacím.

“Ne, pokud je objekt jak naváděcím zařízením, tak mapou,” odpověděl Fifteen. “Možná je mapa navržena tak, aby tě vedla do globální oblasti, která pak aktivuje naváděcí zařízení. Potom naváděcí zařízení nahradí funkci mapy.”

“Pokud nemůžeme objekt prozkoumat, jaký pak máme důkaz, že to je naváděcí zařízení?” Ortmann ukázal na bílou tabuli, kde se slovo DŮKAZ zdálo stát osamoceně jako ostrov.

“Nemáme vlastně žádný pádný důkaz,” odpověděl Neruda, “nicméně studenti, kteří to objevili...”

“Chceš snad uvést halucinační stav těchto studentů jako důkaz, že tento objekt je naváděcím zařízením,” řekl Ortmann, “pak jsi asi trochu naivní, co se týká vysokoškolských studentů a jejich zálib ve změněných stavech a experimentování s drogami.”

“Osobně jsem podrobil tyto studenty plnému výslechu,” řekl Evans. “Podle mého názoru nelhali ohledně halucinací. Byly to čisté děti. Nebyli to feťáci.” Evans byl zřídka ve Fifteenově přítomnosti tak otevřený, pokud si nebyl jistý svými úsudky. Všichni to o něm věděli. To bylo pro Ortmanna dostatečné, aby ukončil tuto linii dotazování.

“Nechme Nerudovi trochu volnosti,” prohodil Fifteen. “Mám svou vlastní hypotézu, která je založena převážně na intuitivních informacích. Jsem si jist, že každý máte tu svou. Ale nikdo není lépe informován o tomto souboru záležitostí, než Neruda. Tak mu dejme možnost ukázat nám jeho pracovní hypotézu.”

Ředitelé přikýkli na podporu Fifteenova návrhu a s robotickou přesností se otočili na Nerudu. On by raději nechal mluvit druhé a přál si, aby Fifteen vysvětlil svou hypotézu.

“Napsal jsem ta slova na tu bílou tabuli, protože chci, abyste znali fakta o tomto nález,” začal Neruda. “Je zde jen málo fyzických důkazů, jež podporují mou hypotézu.”

Přešel zpět k bílé tabuli a pod slovo MAPA napsal: NÁLEZ SMT (0,0025) TOPOGRAFICKÁ SOUVZTAŽNOST 96%.

Pod NAVÁDĚCÍ ZAŘÍZENÍ napsal HALUCINACE HLÁŠENÉ SPOLEHLIVÝMI ZDROJI V LOKALITĚ NÁLEZU.

“To je rozsah důkazů, které k dnešku známe a jež vysvětlují pravděpodobný účel tohoto artefaktu. Navíc z našich jazykových analýz víme, že glyfy nejsou uvedeny v naší databázi Cyrus. Z velké části jsou unikátní a podstatně složitější než cokoliv, co jsme kdy předtím viděli.”

“Co je na objektu zvláště znepokojující je fakt, že objekt byl nalezen nad zemí, jako by ho někdo nebo něco zde umístilo tak, aby byl nalezen. Nebyla zde žádná snaha ho ukryt, kromě skutečnosti, že byl ve velmi odlehle části severního Nového Mexika.

“Naše hypotéza je, že primární účel objektu je naváděcí zařízení. Mapa je druhotný účel, který může být někým využit tehdy, když je artefakt vzdálen od svého zamýšleného místa zanechání. Objekt je vnímavý na lokalitu, a když je držen v jisté blízkosti - což předpokládáme je oblast vyobrazená na této mapě - nějak projektuje do mysli držitele obraz, jak se dostat k jeho domovské základně...”

“A ty se domníváš, že jeho domovská základna je lokalita ve středu této mapy?” zeptal se Evans.

“Ano.”

"A že tato domovská základna," pokračoval Evans, "je buď starobylá, opuštěná mimozemskou osádkou nebo aktivní?"

"Spíše starší, než nová."

"Proč?" zeptal se Branson.

"Ačkoliv jsme nebyli schopni provést metodu uhlíkového datování objektu, nebo použít Geon Sondu, analyzovali jsme souvztažnost map. Jemné odchylky v souvztažnosti souhlasně ukazují na erozní faktor. Když jsme provedli regresní analýzu pravděpodobného erozního vzorce mapy oblasti, došli jsme k závěru, že objekt je nejméně šest set let starý. Může to být klidně dvakrát tolik." Neruda se odmlčel a čekal, až někdo něco řekne. Setkal se jen s tichem.

"Věříme, že nejlepším směrem aktivity je vzít artefakt do centrální oblasti vyobrazené na mapě a otestovat hypotézu." Neruda se znovu odmlčel a čekal na otázky.

"Pojďme to shrnout," navrhla Li-Ching. "Víme, že objekt je autentický, že?"

"Ano. Není to žádný podfuk," řekl Neruda.

"Také víme, že je mimozemský."

"Nebo časově posunutý," dodal Neruda.

"Nejproblematictější je pro mě přijmout, že objekt je nějakých šest set let starý a jednoho dne se prostě beze stopy objeví. Jsme si jisti, že nepředstavuje hrozbu?" zeptala se Li-Ching a její čelo se trochu svažilo.

"Ta pravděpodobnost je nízká - podle ZEMI. Pod deset procent."

"Máme jisté nepřátele," připomněla Li-Ching skupině, "a tento typ objektu přirozeně nalezne svou cestu do ACIO. Jak si můžeme být jisti, že to není nějaká zbraň, když to nejsme schopni prozkoumat? Vzpomeňme na dimenzionální sondy, které naši Dálnovidci objevili vloni jako pozornost od Darebáků ze Zeta Dvanáct? Naše technologie je také nebyly schopny prozkoumat."

"Když mluvíme o Dálnovidcích, provedl někdo Dálnovidění na tento objekt?" zeptal se Ortmann.

"Ano," odpověděl Neruda, "ale opět s žádnými výsledky - kromě těch, které potvrdily, že objekt má neuvěřitelný odpor proti zkoumání."

"Plánujete mít Dálnovidce ve svém výzkumném týmu?"

Neruda vnitřně vzdychl, neboť věděl, že jeho přehlédnutí bylo nalezeno. "Ne. Ale je to výborný nápad." Neruda nemohl této skupině lhát. Jejich detektory lži byly tak senzitivní, že by si povšimly lži, nehledě na to jak by byla malá či neškodná, dokonce i v hlubokém spánku.

"A mimochodem, máme nějaké další zprávy o Profesoru Stevensovi?" otočil se Ortmann na Evanse.

"Sledovali jsme toho dobráka profesora od té doby, co jsme zajistili artefakt. Poslal několik emailů kolegům a měl několik telefonátů, ale následoval naši historku do písmene..."

"Neptal jsem se na jeho poddajnost," řekl Ortmann. "Zajímá mě obsah jeho e-mailů a telefonátů. Má nějakou hypotézu?"

Profesor Stevens učil archeologii na Univerzitě v Novém Mexiku. Když Univerzitní studenti během výletu narazili na objekt, vzali ho ke Stevensonovi, aby ho identifikoval. Stevens ho okamžitě považoval za nějaký mimozemský objekt a poslal několik e-mailů svým kolegům. Všechny byly zaznamenány Echelonem, bezpečnostní složkou NSA. Protože jedno z klíčových slov, které bylo v e-mailech prověřováno bylo "mimozemský", byly e-maily přeposlány do ACIO.

Když třicet šest hodin poté, co byl artefakt objeven, dorazilo ACIO do Stevensonovy kanceláře, doručilo mu mocnou zprávu: "Artefakt" je ukradenou, vysoce utajovanou experimentální zbraní. Ve špatných rukách může být velmi nebezpečný.

Profesor Stevens se za těchto okolností jen málo zdráhal. Uvolnil se a předal objekt Evansovi, který se představil jako agent Národní Bezpečnostní Agentury.

Evans udeřil na klávesnici, která byla zapuštěna do konferenčního stolu, a pozvedl obrazovku stropního projektoru. Trochu zatemnil v místnosti a stiskl několik tlačítek. "Rozmístili jsme kolem Stevanse Odposlouchávací Plot Páté úrovně," řekl Evans skupině. "Naše post-operační analýza říká, že ten člověk věří, že objekt byl mimozemský. A věří, že byl zbraní. Také věří, že bylo nejlepší ho předat NSA, aby se o něj postarala a vyřešila jeho uskladnění."

"V tomto souboru," Evans kliknul a otevřel objekt souboru, "jsou všechny přepisy jeho příslušných e-mailů a telefonátů od úterka devíti nula nula hodin. Vyhledáte-li slova hypotéza, teorie, předpoklad nebo domněnka, naleznete jen jednu souvislost."

Evans dokončil psaní slov a stiskl klávesu ENTER. Okamžitě se objevil text z přepisu telefonátu nazvaný

ODCHOZÍ 602-355-6217/OJEDINĚLÝ PŘENOS/KANCELÁŘ/0722/1207/12,478 MINUT. Vybral 30 procent v okně nazvaném KONTEXTUÁLNÍ RÁMEC, kliknul na tlačítko AUDIO A TEXT a znovu stiskl ENTER. Místnost se naplnila audio nahrávkou telefonické konverzace mezi Stevensem a jeho kolegou. Jak se audio přehrávalo, automaticky synchronizovaně s ním roloval text:

Stevens: Vím, že tato záležitost byla horká. Proboha, byla tu za mnou ta zasraná NSA.

Jordan: Proč jsi tu věc odevzdal? Vzali všechno, ne? Víš, že vláda nemůže jen tak vstoupit do tvoji kanceláře a ukradnout ti tvá zatracená práva, týkající se tvého osobního majetku nebo majetku University.

Stevens: Nebyla jiná možnost. Ta věc mohla být zbraní.

Jordan: Proč? Protože ti to nějaký agent řekl?

Stevens: Podívej, znám jednoho ze studentů, kteří tu věc našli a tvrdili, že vytváří jakýsi typ halucinačního prožitku, když ji drželi, nebo dokonce jen přišli do její blízkosti.

Jordan: A ta věc prostě ležela jen tak, jasně viditelná?

Stevens: Ano.

Jordan: Jaké bylo vysvětlení NSA, že tato vysoce utajovaná zbraň ležela jen tak, vprostřed ničeho?

Stevens: Říkali, že jeden z jejich pracovníků před několika měsíci zběhl a ukradl zbraň a je stále pohřešován. Říkali, že zbraň je zařízení kontrolující mysl, které bylo navrženo tak, aby se naváželo do něčí mysli, dokud se nezblázní. Předpokládají, že zběh se zbláznil a zbraň zahodil.

Jordan: Do prdele. Asi to je experimentální zbraň. Proč ale potom všechny ty podivné hieroglyfy? Proč na tom není nápis Vláda Spojených Států?

Stevens: Má teorie je ta, že ta věc je tak přísně utajovaná, že si přeji, aby vypadala jako mimozemská. Znovu ti připomínám, že to byla ta zasraná NSA, kdo zaklepal na mé dveře. Nebyla to lokální policie nebo FBI. Trvalo jim pouhých dvacet čtyři hodin, než mě našli. A nebylo to proto, že by jim to řekli ti studenti. Věděli to proto, že ta věc, ta zasraná zbraň, vydává naváděcí signál, který je přivedl přímo ke mně.

Jordan: Ach. Když ta věc vydává naváděcí signál, proč ji nenašli předtím? Když jen tak ležela venku vprostřed Kañonu Chaco. Bylo určitě snazší ji najít tam, než v tvé přečpané kanceláři.

Stevens: Velmi vtipné. Studenti zřejmě nějakým způsobem aktivovali naváděcí signál.

Jordan: Takže tak to je. A to je všechno, co můžeš dělat?

Stevens: Všechno, co můžu dělat? Co jiného bych mohl dělat? (smích)

Jordan: Promluvit s Předsedou, nebo s Radou. Říci jim, co se přesně stalo a požádat je, aby jednali s NSA.

Stevens: Ty mě neposloucháš. Podepsal jsem papíry od té zasrané vlády, kde bylo napsáno, že nebudu dělat nic, co by případně mohlo podnítit zájem o tuto věc. Kdybych to udělal, strčil mou prdel do vězení pro špionáž nebo terorismus.

Jordan: Dobrá, dobrá. Ať jde vláda se svými zbraněmi do prdele. Uklidněme se. Možná, že máš pravdu. Nechtěl bych trávit svůj vzácný čas navštěvováním tě ve vězení. (Smích) Snad bys měl na víkend odjet, myslím opustit kancelář, ty blbe, a jít rybařit nebo něco takového. Uvidíme, co se v dalších dnech bude dít. Když se nebude dít nic, tak máš možná pravdu. Nechme to být.

Evans stiskl nějaké další klávesy. Světla se rozsvítila a obrazovka projektoru zmizela ve stropě. "To je rozsah jeho teorií," řekl Evans.

Neruda s jistým obdivem sledoval, jak se Evans usadil opět ve svém křesle a zkřížil nohy jako anglický džentlmen. Jeho tělo nebylo stereotypním, svalnatým tělem výčepního vyhazovače Vojenského Námořnictva. Nicméně dokonce i v jeho volně padnoucím oděvu nebylo pochyb o jeho atletické postavě a impozantní, šest a půl stop vysoké přítomnosti.

Fifteen se pomalu postavil. Jeho po ramena dlouhé stříbrné vlasy byly vzadu shrnuté do precizně spleteného copu, který byl bezpochyby ruční prací Li-Ching. Stále kolovaly zvěsti, že on a Li-Ching jsou si romanticky nakloněni, ačkoliv nikdo neměl naprostý důkaz. Pokud jsou zvěsti pravdivé, chovají se neuvěřitelně diskrétně. Nikdo se nikdy nezeptal a Fifteen ani Li-Ching nikdy neřekli ani neudělali nic, co by definitivně potvrdilo nebo vyvrátilo ty řeči.

"Myslím, že všichni podporujeme tvou výzkumnou cestu," řekl Fifteen, "a všichni chápeme potřebu otestovat tvou hypotézu. Snad bude nápomocné, když strávíme několik minut diskutováním o programu tvé mise. Už jsi měl možnost ho definovat?"

Neruda se vědomě rozhodl nepolknout. Chtěl, aby jeho druhé přehlédnutí bylo minimalizováno. Jeden přímý úder stačil. Nyní musel elegantně připustit, že nemá pro svou misi definovaný program. Zatraceně!

"Byl jsem tak zaneprázdněn analýzou SMT, souvztažností map a plánováním mise," řekl, "že jsem nepochybně přehlédl program mise, přinejmenším co se týká záležitosti jeho sepsání do formy prezentace..."

"Dobrá, tak nám prostě řekni, co plánuješ dělat, až přistaneš v Chaco Kañonu. My připojíme nějaké své vlastní nápady, pokud nějaké budeme mít. Dobrá?"

Fifteen byl velmi uctivý. Byl nejlepším psychologem, kterého kdy Neruda viděl, ale po dvou chybách obvykle ztrácel svou jemnost.

"Ano, to bude skvělé," řekl Neruda s nervózním úsměvem. "Vybrali jsme k testování šest oblastí a ohodnotili jsme je v pořadí založeném na naší souvztažnosti map a na nejlepších odhadech, kde věříme, že glyfy naznačují upřednostněná místa - jak jsem řekl dříve, lokality jsou převážně v této centrální oblasti mapy."

"Na každém místě necháme nejdříve Dálnovidce otestovat halucinační účinky artefaktu za účelem zjištění jeho domovské základny. Za předpokladu, že budeme úspěšní v aktivaci naváděcího zařízení, budeme následovat jeho signál k domovské základně. V domovské základně nejdříve zajistíme oblast, posoudíme požadavky na výbavu a pracovní síly a pak se vrátíme pro výbavu a naplánujeme další postup mise."

Krátce se podíval na hodinky na svém zápěstí a doufal při tom, že vyslal nepříliš jemný signál, že skončil a má na spěch.

"Komentáře?" zeptal se Fifteen.

“Kdo je ve výzkumném týmu?”

“Dawson, Collin, Andrews, Evans a já.”

“A kdo bude tím dálnovidcem?” zeptal se Ortmann.

“Ach ano, zatím jsem ještě neměl možnost je přezkoumat. Má někdo nějaké doporučení?”

Dálnovidci byli velmi specializovanými pracovníky ACIO, kteří byli trénováni, aby byli schopní vzdáleného vidění prostředí nehlédě na vzdálenost a dokonce ani čas. Ale na rozdíl od ostatních bezpečnostních agentur, které používaly Dálnovidce, ACIO také používala technologii, která rozšiřovala jejich přirozené psychické schopnosti. Tato technologie se nazývala RePlay a umožňovala přesněji zachytit pozorování Dálnovidců.

Dálnovidci byli často přibíráni k průzkumným misím ACIO za účelem lokalizování objektů, osob nebo specifických časo-prostorových souřadnic. Jejich přesnost byla překvapující. Byli schopni “vidět” místo, na kterém se nalézal objekt a pokud zde byly nějaké výrazné krajinné rysy, byli schopni určit přesné místo.

Branson si odkašlal. “Vzhledem k podstatě vaší mise bych doporučil Samantha Foltenovou. Je sice relativně nová, ale její soustředění je nejlepší, jaké jsme kdy v externím, nepředpověditelném prostředí viděli. Walt Andersen je také dobrou volbou, ale vzal bych Samantha, díky jejímu neobvyklému soustředění. Jestli se ty halucinace ukáží jako mocné, její koncentrace bude skutečným přínosem.”

“Jaké je bezpečnostní povolení Samantha?” zeptal se Evans.

“Od posledního června má Bezpečnostní Povolení Pět.”

“Myslím, že bychom měli pracovníky této mise omezit na BP Devět,” řekl Neruda.

“Nevíme, co najdeme a restrukturalizace paměti Dálnovidce je zřídkakdy efektivní.”

“Pak je vhodným člověkem Walt. Má BP Deset.”

“Souhlasím s Evansem,” potvrdil Fifteen. “Vezmi Andersena a řekni mu, že musí být připraven k odletu v osmnáct nula nula hodin. A když už mluvím o odletu, dávám vám všem sbohem, neboť mě čeká další schůzka. Děkuji Nerudovi a jeho týmu za jejich průlom v souvztáhnosti map. Je to první věc, kterou jsme našli, jež snad odemkne toto tajemství. Hodně štěstí vašemu týmu.”

Neruda a Ředitelé se v souzvuku postavili a s horlivým pohybem ke dveřím vypochoďovali z Fifteenovy kanceláře. Li-Ching zůstala vzadu, pravděpodobně na následující “setkání”, o kterém se Fifteen zmínil.

Neruda měl přesně tři hodiny do odletu ptáků. Helikoptéry Q-11 byly upřednostňovaným dopravním systémem ACIO, zvláště pro mise tohoto typu.

On a jeho tým budou dnes v noci spát v Novém Mexiku. Nemohl se dočkat, až uvidí hvězdy. Práce v podzemí po mnoho let činila tuto zvláštní misi ještě více vzrušující. Jeho chuť do práce v terénu nebyla nikdy příliš silná, ale právě teď vypadala tráva v Kañonu Chaco mnohem zeleněji.

Kapitola 3 - Artefakt

Všechny víry mají energetické systémy, které fungují jako porodní sály pro manifestaci víry. V těchto energetických systémech jsou proudy, které směřují vaše životní zkušenosti. Jste si vědomi těchto proudů, ať vědomě či podvědomě, a umožňujete jim, aby vás unášely do říše zkušeností, jež nejlépe ilustruje váš systém víry. Když věříte: “Jsem fragment Prvotního Zdroje prochnutý JEHO schopnostmi,” spouštíte energii tkvící v tomto pocitu spojení. Vtahujete do své reality pocit spojení se svým Zdrojem a všemi jeho atributy. Víra je od vás neoddelitelná, protože její energetický systém je obsažen ve vašem vlastním energetickém systému a je vtáhnut do vašeho ducha jako vlákno světla.

*Výňatek z Víry a její energetické systémy, dekodováno z Komnaty Čtyř
Tvůrci Křídel*

Poušť v noci je magickým světem ponořeným v tichu a jasnosti. Neruda si to uvědomil, když stavěl s Andrewsem jejich stan.

Neruda se potřeboval v noci dobře vyspat. Během dvouhodinového letu vrtulníkem uloupil několik minut na šlofika, ale většinu svého času strávil přezkoumáváním programu mise s Evansem: výběr místa na založení tábora a rychlá příprava Samantha Foltenové na cíle mise a její seznámení s artefaktem.

Walt Andersen nebyl k dispozici pro tuto cestu, jež byla oznámena pouze tři hodiny předem, v důsledku nemoci v rodině. Evans se obměkčil a dovolil Samanthě připojit se k výzkumnému týmu přes její relativně nízké bezpečnostní povolení. Neruda tím byl tajně potěšen, částečně proto, že Samantha byla nová a nadšená a částečně proto, že byla velmi doporučovaná Bransonom.

“Víš, šéfe, zítřek bude jedním velkým kopancem do prdele.”

Neruda se smál nekonvenčnímu výběru slov Andrewse. Ve vědeckém jádru byl Andrews jediným, kdo mluvil s tak hrdelní spontaneitou. Během let si na to Neruda zvykl a těšilo ho to. Bylo to podivné, ale dokonce to v něm vzbuzovalo obdiv. Neruda si často přál, aby mohl říkat ta samá slova co Andrews s jeho přirozenou lehkostí.

“Pokud budeš stále kolem, abys mohl poskytovat barvitě komentáře, tak určitě bude.” Když byl Neruda s Andrewsem sám, byl jeho mimovolným reflexem sarkasmus.

Emily strčila hlavu do jejich šikmého stanu. "Chlapci, vy si stále ještě hrajete s vaším stanem?" lehce je pošťouchla.

Neruda a Andrews v souzvuku odpověděli. "Vypadni!"

"Jste trochu přecitlivělí, ne?" Dokonce i v matném světle svítilny byl její úsměv nakažlivý.

"Samantha a já jsme dokončily postavení našeho stanu, uvařily jsme trochu kávy bez kofeinu a chystáme se před spaním na malou procházku. Myslely jsme, jestli by se k nám džentlmeni chtěli připojit." Položila dostatečný britský přízvuk a důraz na slovo "džentlmeni", aby jim oběma připomněla své vzdělání na Cambridgi.

"Jo, jo, jen se chlubte vaším rychlým postavením stanu, ale to jste neposlouchaly šéfovo zdĺouhavé vysvětlování detailů našich nouzových plánů."

Neruda mohl jen zabručet nesouhlasem, když se soustředil na utahování posledního provazu a odstraňování všech prověšení.

"Je s tebou Samantha?" zeptal se.

"Trochu se stydí před vámi BP-Dvanáctkáři," zavtipkovala Emily.

"Pravděpodobně slyšela o vaší schopnosti čtení myšlenek a rozpoznání výmluv. Všichni Dálnovidci jsou velmi obezřetní, co se vás týká. Ostatní si myslí, že jste prostě parta mazlíčků." Řekl Andrews napůl vážně.

"Slyšel jsem správně? Udělaly jste kafe nebo se jen pokoušíte rozladit nás, staré džentlmeny?" zeptal se Neruda.

"Ano."

"Ano, na jakou otázku?"

"Vlastně na obě."

"A plánujete se o trochu kávy podělit?"

"Poradím se se svou novou spolubydlící." Emily vystrčila na chvíli hlavu ven ze stanu.

Šeptající hlasy si vyměnily pár slov.

"Ano, ale máme jednu podmínku."

"A jaká to bude?"

"Samantha chce vidět artefakt."

Neruda se odmlčel a pokoušel se procítit svou reakci, raději než aby o ní přemýšlel. "Dobrá", byla jeho instinktivní odpověď. "Vím, že to je těžko k uvěření, ale už jsme skoro hotovi. Setkáme se u vašeho stanu za několik minut. Vezmu s sebou artefakt a udělám patřičné uvedení."

"Měly byste, vy dvě čiperky, dost času upéct trochu sušenek než přijdeme?" Neruda se smál, když to říkal a kmítal svýma rozpustilýma očima mezi Emily a siluetou Samantha před stanem.

"Předpokládám, že měly." Emily se otočila a nechala vznášet se za sebou svůj předstíraný jižanský přízvuk.

"Víš, šéfe, nejsem si jist, jestli je dobrý nápad nechat Samantha podívat se na tu věc," řekl Andrews a ukazoval na hliníkový dopravní kufík vyrobený na míru pro artefakt.

"Proč ne?"

"Ona je Dálnovidec. Chápu, že nedůvěřuješ Dálnovidcům, ale pokus se být trochu méně paranoidní, jestli můžeš."

"Podívej, jsem paranoidní, protože máme v naší misi Evanse a Dálnovidce. To je problémová kombinace. Ty to víš. Cokoliv nenormálního se přihodí, se nám okamžitě vymkne z rukou." Andrews znovu zašeptal.

"Dobrá, ujistíme se tedy, že se pokusíme, aby všechno bylo tak normální, jak jen je to možné," odpověděl Neruda. "A můžeme začít tím, že konečně dokončíme postavení toho proklatého stanu."

"Klídek, šéfe. Už to máme hotové. Tak." S tím se postavil a dal ruce tak, jak to dělá kouzelník po dokončení výjimečné kouzelnické iluze.

"Stojí ještě ten váš stan?" zeptala se Emily s úsměvem. Dohlížela na kávu na vařiči a rovnala máslové sušenky, které vzala s sebou na jejich expedici.

"Když jsem ho opouštěl, tak ano."

"Naštěstí dnes v noci není vítr."

"Naštěstí je kafe." Nerudovu zálibu kávy předčilo jen jeho nadšení pro objev.

"Přidá se Andrews k nám?"

"Myslím, že si raději přeje se nezúčastnit kombinace Dálnovidky a artefaktu," zašeptal Neruda a nakláněl se k uchu Emily. "Když sloupneš jeho furiantskou masku, pod ní je v základu vlastně malým vystrašeným štěnětem."

Emily se smála a zavolala Samantha ven ze stanu.

Samantha byla na standardy ACIO mladá, bylo jí něco přes třicet, měla trochu nadváhu a plachý úsměv a nápadně krásné smaragdově zbarvené oči, které dominovaly jejímu obličejí. Měla keltský vzhled s kudrnatými rudými vlasy, jež jí sahaly téměř až do pasu. Byla typem člověka, který vypadal napůl jako čaroděj a napůl jako zadumaný introvert.

Neruda na ni vrhnul svůj nejuvolněnější úsměv. Položil kufík na zem. "Myslím, že tím budeš fascinovaná," začal. "Jak jsem ti řekl v helikoptě, objekt byl nalezen asi devět kilometrů odsud. Chci počkat do

zítřejšího rána, než budeme pokračovat s plně rozjetým Dálnoviděním a RePlayem, ale můžeš se na něj teď krátce podívat.”

Jak s trhnutím otevřel západky a zvedl víko hliníkového kufříku, artefakt, napůl ponořený v pěnové gumě, okamžitě začal v pulsujícím rytmu tajemně bzuchet. Samantha zírala přes hranu kufříku. Zdálo se, že světlo ohně a blízkých svítilen se shromažďuje v jejím obličejí.

Výraz znepokojení nahradil její nadšení. Oči se jí zúžily, jak se soustředila výhradně na objekt a rty se jí semkly, jako by dostaly zakázáno mluvit. S pocitem, že se děje něco špatného, Neruda rychle zavřel nad artefaktem víko. Samantha se zhroutila na zem a její hlava spadla přímo na vršek kufříku. Emily vykřikla. Neruda chytil Samanthu, zvedl jí hlavu a lehce ji poplácával rukou po tváři. “Samantho. Samantho. Všechno je v pořádku. Všechno je v pořádku.”

Samantha téměř ihned otevřela oči. Podívala se na Nerudu, který držel její hlavu ve svém klíně. “Je to živé,” zašeptala, jako by se bála, že bude tím objektem přemožena. “Je to intelligence... ne technologie.”

“Pojď se postavit,” řekl Neruda a pomáhal jí pomalu na nohy.

“Jsi v pořádku?” vyzvíдалa Emily.

“Ano, jsem v pořádku, jen jsem tím trochu šokovaná...”

“Co se tu ksakru stalo?” zeptal se Evans, když vtrhnul do scény, následován Collinem, který byl několik kroků za ním.

Neruda si chvíli nebyl jist, co má říci.

“Co se stalo?” zeptal se znovu Evans, tentokrát mnohem důrazněji.

“Všichni se uklidněme,” odpověděl Neruda měkce. “Je dostatek kávy pro všechny, Emily?”

“Ano, ano, samozřejmě.”

“Tak se posadte, dejte si s námi šálek kávy a my vám řekneme, co víme. Jsem stejně zvědavý na vyprávění Samanthy jako všichni ostatní.”

Samantha byla viditelně oťřesená a Neruda jí pomáhal posadit se do jednoho ze skládacích křesel u ohně. Evans a Collin se také posadili do kruhu křesel volně rozestavených kolem ohně.

Emily začala rychle nalévat kávu. Neruda podal první šálek Samanthě. Noční vzduch se začal ochlazovat a teplý šálek připomněl Nerudovi, že nakumulované teplo pouště ustupuje chladné temnotě.

“Jsi v pořádku, určitě?” zeptal se znovu Neruda a dřepěl u Samanthy. Napila se dlouze kávy.

“Ano, jsem v pořádku, děkuji.”

“Co jsi prožila? Můžeš nám to povyprávět?” Neruda se postavil jen proto, aby se posadil naproti Samanthě do skládacího křesla, které Evans nachystal.

“Uslyšela jsem to bzuchení... a ono... okamžitě začalo strhávat mou mysl. Byl to neuvěřitelně silný hypnotický efekt. Sugerovalo mi to obraz...”

“A jaký obraz?” vyhrknul Evans.

“Byla to jeskyně, nebo nějaký temný útvar.”

“Na zemi?”

“Nevím... snad. Byla určena... nebyla to přírodní jeskyně... spíše něco jako předsíň. Ano, ta jeskyně byla vytvořená, ale byla zamaskovaná jako přírodní útvar.”

“Kým?” zeptali se Neruda a Evans v harmonii.

“To nevím.”

“Samantho, před chvílí jsi řekla, že artefakt je živý. Že to není technologie, ale spíše intelligence. Co jsi tím přesně myslela?”

“Můžu se mýlit, ale zdálo se, že objekt projektuje sám sebe.” Hlas se jí třásl a dech byl mělký. Polkla a vypadala zmateně. “Četlo to v mé mysli. Cítila jsem, jak mě to prohlíží. Bylo to trochu jako být snědena za živa - jen to byly mé myšlenky, kdo byl pojídán.”

“Ale stále to může být technologie, která to dělá, ne?” Evans se krátce podíval na Nerudu a potom na Collina.

“Neumím si představit, jak by tento objekt mohl mít organickou inteligenci,” konstatoval Collin. “To prostě není praktické, aby něco, co je vytvořené z kovové slitiny...”

“Myslím, že bychom měli předpokládat, že ta věc je nebezpečná.” Evans se postavil a utichl. Zjevně přemýšlel o možnostech.

“Nepředpokládejme, že o tom objektu něco víme,” řekl Neruda. “Ten obraz, který jsi viděla, Samantho, byl to vchod?”

“Ano, myslím, že ano.”

“A vše, co jsi viděla, byl nějaký temný útvar?”

“Ano.”

“Měla jsi nějaký pocit vzdálenosti nebo směru od našeho tábora?”

“Ne. Neměla. Ačkoliv, když se teď ptáte, zdá se mi, že je to poblíž. Nejsem si jistá. Všechno se to odehrálo během několika sekund. Byla jsem přemožena. Byl to pocit ... mentálního znásilnění.” Začala plakat, z jejích očí padaly slzy při každém mrknutí.

Emily na podporu stiskla její ruku a Evans, který chodil kolem ohniště a seskupoval křesla, náhle přestal. “Naváděcí zařízení, kompas, mapa. Napadlo vás všechno, jen ne sonda. Proč?”

“Dříve než skončíme náš výzkum, pojďme ho začít,” řekl Neruda s náznakem sarkasmu.

“Se vši úctou k Samanthě, ona může právě záměry artefaktu mylně interpretovat.”

„Jak to?“ ptal se Evans.

„Je možné, že zařízení bylo aktivováno jejími psychickými schopnostmi. Možná i mými vlastními. Nevím. Ale zařízení bylo nějak aktivováno a je možné, že jeho prvotní záměr je pokusit se navázat spojení s čímkoliv, co ho aktivovalo a doručit zprávu nebo obraz.“

Neruda se znovu otočil na Samanthu. „Slyšela jsi, co jsem právě řekl?“

Přikývla.

„Je možné, že to zařízení se s tebou prostě pokoušelo spojit? Že se nesnažilo tě zranit?“

Samantha nepohnula hlavou. Její obličej byl odtážený. Její oči byly zavřené jako těžké dveře a všichni museli čekat.

„Samantho, slyšela jsi mě?“

Zůstala bez pohybu, jako by spala. Neruda vycítil, že artefakt ji znovu zkoumá, nebo se s ní nějakým způsobem pokouší spojit.

„Myslím, že právě komunikuje s tím objektem.“

„Neměli bychom ji od toho odtrhnout?“ Domáhal se Evans. „Může být v nebezpečí.“

„Vypadá klidně. Dokonce mírumilovně.“ Šeptal Neruda. „Jen chvíli pozorujme.“ Odemkl hliníkový kufřík a pomalu otvíral víko. Objekt neomylně vysílal vibraci. Nebylo to bzučení elektrického zařízení. Toto bzučení bylo velmi jemné, téměř nepostřehnutelné dokonce i v tichu pouště. Bylo ho spíše cítit, než slyšet.

Samantha dál vypadala odtážená, jako v tranzu, v naprostém spojení s artefaktem. Neruda se naklonil blíže k ní a dotkl se jejího čela hřbetem své ruky, jako by zkoušel zjistit, zda má horečku. Zkontroloval jí puls. Byl uspokojen, že Samantha je v pořádku.

Když si Neruda sedl zpátky, byl trochu omámený a dezorientovaný.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Emily.

Neruda pomalu přikývl, ale v jeho očích byla nejistota.

„Cítím, jako bych byl tažen do nevědomí,“ řekl Neruda slabě. „Není snadné této věci odporovat...“

Evans se znovu postavil a chodil sem tam. „Cítí ještě někdo toto... tuto hypnózu?“

Collin a Emily zavrtěli hlavami a zamumlali „ne“.

„Proklatě, myslel jsem, že jsme se domluvili, že počkáme do rána, než začneme s výzkumem.“

Evansův hlas se zvyšoval a sílil.

„Zapomněl jsem tomu objektu říci, že se chystáme počkat do rána,“ Neruda ukázal, že jeho smysl pro humor je nedotčen. „Žádný strach, necítím žádné nebezpečí. Jen se to pokouší spojit se svou domovskou základnou a zároveň s mou myslí. Je to, jak by tato věc prováděla ohlášení.“ Neruda artikuloval ta slova, jako by mluvil ze spánku. Protřel si koutky očí svým ukazovákem.

Každý pohyb byl namáhavý, jako by gravitace náhle zesílila a čas byl stlačen do říše pomalých pohybů.

„Rozumím.“ Samantha se pohnula. Její tělo vystřelilo z křesla a kleklo si před artefakt. S velkým napětím v obličeji ho zvedla a paže se jí chvěly tíhou. Dotkla se jistých glyfů svými prsty ve specifickém pořadí. Bzučení ustalo.

„Bylo to navrženo na odrazení vetřelců,“ vysvětlovala Samantha. „Ochraňuje to samo sebe. Zkoumá to váš záměr a během toho zkoumání to uvede do chaosu vaše myšlenky. Dělá vás to bezbrannými, když to hodnotí vaše záměry.“

Neruda se vrátil zpět do reality, když Samantha vypnula to zařízení. „Viděla jsi to místo?“

„Ano,“ řekla vzrušeně. „Je to poblíž. Je dobře skryté, ale myslím, že ho dokážeme najít.“

„Jaké místo? Kde?“ vyptával se Evans trochu zmateně.

„Také jsem něco viděl,“ řekl Neruda. „Myslím, že budu schopen to poznat, když to znovu uvidím.“

„Prima, ale víš, kde bychom měli začít hledat?“

„Ne,“ odpověděl Neruda, jako by byl něčím vyrušen.

„Myslím, že to budu schopna lokalizovat podle orientačního bodu, který jsem viděla.“ Samantha postavila objekt zpátky do jeho pěnového hnízda v kufříku. Pak se s trochou námahy postavila na nohy a s dlouhým vzdechem se posadila zpět do křesla.

„Chystala ses nám říci o orientačním bodu,“ připomněl jí Evans.

„Je to tenká špičatá skalní formace, podobná sloupu komínu. Je možná tak třicet metrů vysoká, obvod základny je asi deset metrů, ale na vrcholu asi jen pět. Nebude tu kolem takových formací mnoho, ne?“

„Viděl jsi to také?“ Evans se otočil na Nerudu a ignoroval otázku Samanthy.

Neruda zakroutil hlavou. „Z nějakého důvodu jsem neviděl nic, co bych mohl označit za orientační bod. Bylo to mnohem více o seskupení obrazů, jako mozaika. A většina z nich byla z jeskyně nebo z něčeho podzemního.“

„Tak co to je,“ zeptala se Emily, „technologie nebo živá inteligence?“

„Možná obojí.“ Smál se Neruda. „Ať už to je cokoli, zná nás to mnohem lépe, než my známe to.“

„Nevím, jak by to mohla být živá inteligence,“ začala pomalu Samantha, „ale každá kost v mém těle křičí, že je to živé. Není to neživá naprogramovaná technologie. Je to živá inteligence, která je nějakým způsobem uskládněna uvnitř, nebo se skrze tento objekt projektuje.“

Pak s frustrací dodala. „Ach, nevím, co mluvím. Mluvím dnes v noci hatmatilkou. Omluvte mě.“

“Za těchto okolností je hatmatilka možná nejlepší volbou jazyka.” Usmál se Neruda smířlivě a nalil si další šálek kávy. “Víš, Emily, pokud to není tvou kávou, asi jsem omámen až k nevědomí touto věcí.” Smál se a ukazoval svou volnou rukou na artefakt, který vypadal klidně, jako ptáček spící ve svém hnízdě.

“Je to káva bez kofeinu,” odpověděla Emily s tupým výrazem.

“Takže ty viníš ze ztráty mé koncentrace ...”

“Přeju si, abys to bral trochu vážněji,” prohodil Evans. “Zrovna jsme viděli technologii, která vás dva učinila bezmocnými, mentálně vás znásilnila, jak to Samantha nazvala, a ty vtipkuješ o kávě.”

Neruda se klidně otočil na Emily. “Můžeš mi donést SMT graf... číslo 2507?” Otočil se na Samanthu. “Jak dlouhou dobu před Dálnoviděním potřebuješ k sestavení a zprovoznění RePlay?”

“Deset minut,” odpověděla.

“Prima, tak běž a připrav si ho.” Neruda se otočil na Evanse s náhlou netrpělivostí vyrytou do tváře. “A co bys chtěl dělat?”

“Jen pozorovat... prozatím.” Evans stočil svůj pohled do ohně, aby se oddělil od autoritativního Nerudova pohledu. Evans věděl, že jeho přítomnost na výzkumných misích je vždy odmítána. Věděl, že přivádí své kolegy na hranu. A také věděl, že je jeho práce to dělat.

Emily se vrátila ze svého stanu a držela velký list papíru a svítilnu. Obojí podala Nerudovi, který rozvinul graf na zem, asi dva metry od ohně.

Svítilna ozařovala střed grafu, který byl pokryt liniemi různých barev. Evans, Collin a Emily se všichni posunuli za něj a stáli shrbení s rukama na kolenou. Neruda dřepěl s jedním kolenem na zemi.

“Tady je Samanthin orientační bod,” ukázal Neruda jak paprskem svítilny, tak svým ukazovákem. Byl tam malý bod těsně formovaných kruhů, téměř soustředných, v barvách duhy. Bylo to poblíž centra topografické mapy. “Je osamocený, má správné proporce a je kolem třiceti metrů vysoký,” pokračoval. “A je asi tři kilometry přesně na východ od našeho tábora.”

“Počkejme s RePlayem do rána,” řekl Evans. “Je pozdě, víme, kam máme jít. Pojdme si všichni odpočinout.” Jeho hlas zněl trhaně jako kulomet.

Samantha vyšla ze stanu se svým monitorem a náhlavní sadou, která vypadala tak trochu jako drátěná klec na její hlavu. Nehledě na to, kolikrát už to Neruda viděl, vždy si pomyslel, že to vypadá jako ta nejhloupější technologie, kterou kdy viděl. Většina technologií, které ACIO vyvinula, nikdy nešla do masové produkce, ani nebyla designována pro spotřebitelskou perspektivu. Byly postaveny ručně, jedna po druhé. Nikdy se nepovažovalo za důležité, jak vypadají.

“Počkáme do rána, Samantho,” řekl Neruda. “Omlouvám se, že jsem mrhal tvým časem s tím sestavením. Ale myslím, že Jim má pravdu. Měli bychom se všichni pořádně vyspat a soustředit své energie na nalezení lokality během dne.”

Samantha přikývla a nějak se jí ulevilo, že té noci nebude muset dělat další kontakt s artefaktem. Cítila se energeticky vyčerpaná a spánek zněl jako ideální předpis.

“Mimochodem,” Neruda se otočil na Samanthu, “jak jsi věděla, jak máš artefakt vypnout?”

“Co tím myslíte?” odpověděla Samantha.

“Nepamatuješ si, jak jsi vstala a tu věc vypnula?” zeptal se Neruda.

“Ne...” Samanthiny oči se přimhouřily do linky třepetajících se očních řas. Koncentrovala svou mysl jako laser a Neruda viděl, jak se Bransonovi takto velmi líbí.

“Vůbec si nepamatuji, že bych vstávala a něco vypínala. Seš si jistý?” podívala se od Nerudy k Emily.

“Také jsem to viděla.” Potvrdila Emily. “Vstala jsi ze svého křesla tak rychle, jako by ti hořely kalhoty. Zvedla jsi artefakt a začala jsi ho otáčet ve své... své levé ruce, zatímco tvá pravá ruka se dotýkala glyfů takovým způsobem, který přinejmenším vypadal jako specifické pořadí. Vypadala jsi, že přesně víš, co děláš.”

“Jestli jsem to udělala, tak si to nepamatuji.”

“Možná, že tvá mysl byla trochu traumatizovaná,” nabídla Emily, “a přihodila se ti slabá ztráta paměti.”

“To nevysvětluje, jak věděla, jakým způsobem má artefakt deaktivovat.” Neruda se podíval na Emily. “Artefakt do tebe nějakým způsobem vložil tuto znalost, aniž by sis ji pamatovala. Konala jsi, aniž by sis uvědomovala své činy.”

“Tak, co na to říkáte?” zeptala se Samantha. Nervózní úsměv se rozšířil po jejím obličeji a její soustředění se rozptýlilo jako kouř ve větru.

“Myslím, že bychom měli přestat spekulovat,” Neruda zavřel kufřík a zaklapl jeho západky s hlasitým synchronizovaným cvaknutím. “Jediná věc, kterou vím na jisto je, že tato věc není jediným dítětem. Má bratry a sestry, kteří jsou poblíž. A já se nemůžu dočkat, až je najdu.”

“Jak dnes v noci budeš moci spát?” zeptala se Emily se svým zvučným jižanským přízvukem.

Neruda se jen zasmál a zvedl kufřík. “Uvidíme se ráno. Dobrou noc.”

Neruda slyšel tlumené hlasy Samanthy a Emily, když šel do svého stanu vzdáleného asi dvacet metrů. Pouštní vzduch byl nehybný. Visel tu naprosto tiše. Neruda cítil jeho přítomnost ze všeho nejvíce.

Andrews spal. Stále měl na hlavě sluchátka a kniha byla spadlá na jeho hrudi lícem dolů, rozložená jako zraněný dravý pták. Podle zvuku jeho dechu Neruda věděl, že je v hlubokém spánku. Chtěl by také spát, ale věděl toho o událostech nadcházejícího dne příliš mnoho. Nemohl spát. Přinejmenším ne teď.

Kapitola 4 - První kontakt

Modrotisk průzkumu má překlenující záměr. Nejste příjemci božského úsilí a precizního tréninku jen proto, aby bylo zajištěno, že si můžete užívat nekonečného požehnání a věčného klidu. Existuje účel transcendentní služby, jež je skrytý za horizontem současného věku vesmíru. Kdybych vás navrhnul tak, abych vás vzal na nekonečnou exkurzi do nirvány, určitě bych nezkonstruoval celý váš vesmír jako rozsáhlou a složitou tréninkovou školu, vyžadující značné rozvětvení mého stvoření do učitelů a instruktorů. Také bych netrávil věky tím, že vás jednoho po druhém provádím touto obrovskou školou učení se pomocí zkušeností. Podpora systému lidského pokroku je kultivována mou vůlí vyjádřit můj záměr sjednocení lidského druhu s dalšími druhy z odlišných vesmírů.

*Výňatek z Podpůrných Zón, dekódováno z Komnaty Dvacet dva
Tvůrci Křídel*

Ačkoliv Neruda neměl infračervené vybavení, měl kompas. Na jeho standardy bylo ještě docela brzy - okolo 2300 hodin. Vzal si s sebou několik potřeb do malého ruksaku, vybral si standardní ACIO bundu, na níž bylo malým tiskacím písmem napsáno DOD Výzkumné Centrum pro Počasí a vydal se východním směrem. Kolem tábora to vzal širokým obloukem, aby zamezil, že ho odhalí Evans. Neruda měl obrovskou touhu po soukromí. Dobře věděl, že Evans nebo kdokoli z bezpečnostního týmu může sledovat jeho souřadnice. Všichni pracovníci ACIO měli v sobě vložené sledovací zařízení, které satelitní síť ACIO mohla sledovat. Nikomu se to nelíbilo, ale když ta technologie byla v 60-tých letech vyvinuta, Labyrint Tým uznal, že je to nutné. Ovládne to paranoiu, jak vysvětlil Fifteen.

Implantáty byly velikosti pouhého zrnka rýže a vkládaly se pod úroveň výstřihu na pravé straně zad. Přenášely unikátní frekvenci těla jedince. ACIO v roce 1959 objevilo, že každá osoba vyzařuje relativně stabilní a naprosto jedinečný vibrační vzorec. Otisk těla, jak byl v ACIO nazýván, byl ve všech ohledech spolehlivý jako otisk prstu. Tento objev vedl k technologii, jež dokázala izolovat otisk těla jedince a vyslat ho do satelitní sítě vlastněné společně NSA a ACIO.

Zběhnutí byla v ACIO považována za nejvíce ohrožující, co se týká jejích dalších úspěchů a její budoucnosti. Implantovaná technologie otisku těla byla primární metodou, kterou bylo zaměstnancům ACIO bráněno ve zběhnutí. Existovaly také další technologie - jak ve vývoji, tak již v plném nasazení - které také minimalizovaly toto riziko. To byla jediná věc na ACIO, kterou Neruda nikdy nebyl schopen přijmout.

Žalostné vytí kojota přimělo Nerudu, aby se zastavil a zkontroloval svůj směr. Dostal se z tábora a vybral si svou další cestu skrz řídký porost borovic a pelyňku. Měsíc byl tenkým zářícím srpkem a jeho světlo bylo i přes jasný noční vzduch matné, jako umdlévající šepot. V kontrastu k tomu hvězdy na pouštní krajinu téměř zářily a odhalovaly pouštní flóru a skály natolik, že Neruda mohl kráčet pohodlně svou cestou.

Když překročil vzdálenost na dohled od tábora, cítil se sebejistěji a tak rozsvítil svou svítilnu a zrychlil krok. Jeho svítilna se zdála proti tmavé poušti nepříjemně silná a on cítil, jako by pronikal do zakázaného světa.

Kráčel k vrcholu hřebene, který Emily ukazoval před pouhými patnácti minutami. Už ho mohl vidět, dokonce i bez infračervené. Vypadal přesně tak, jak ho popsala Samantha. Osamocená, falicky tvarovaná pískovcová formace, vypínající se nad své sousedy - pokroucené stromy, rozvětvené pelyňky a zakrnělé výčnělky skal.

Když sundal ze svých očí dalekohled, řekl si, že lokalita byla vzdálena méně než dva kilometry. Neruda odhadnul svou situaci. Nebyl nijak zvlášť unavený. Snad trochu zadýchaný od výstupu, ale jinak byly jeho tělo a mysl široce probuzené.

Vzduch byl chladný, ale výstup na vrchol hřebene mu dodal pocit tepla. Bez váhání se vydal ke skalní struktuře, jako by to byl domov.

Vůně kávy a slaniny vzbudila Andrewse ještě dříve, než ranní světlo prostoupilo skrz tmavý zelený potah stanu. Obrátil se ve svém spacáku a uslyšel, jak se kniha zřítíla na červenou skalnatou podlahu. To ho přimělo ihned otevřít oči. Neruda tu nebyl. Jeho spacák byl prázdný a netknutý.

“Jste už kluci vzhůru?” To byla Emily, která venku před stanem vyzařovala svůj veselý hlas.

“Ano, jsme vzhůru,” odpověděl Andrews s neskrývaným zívnutím, “ale nevidím tu Nerudu. Musel vstát brzy.”

“Ted’ je brzy. Je teprve šest,” odpověděla Emily již méně radostným hlasem.

“Dobrá, když jste ho neviděli a zde také není, pak je asi s Collinem nebo Evansem.”

“Ne, ti snídají a nezminili se, že by viděli Nerudu.”

Andrews rozeplnul svůj spacák a postavil se. “Možná se mu večerní procházka líbila natolik, že se dnes ráno vydal na další. Ksaku, nevím.”

“Nebyli jsme včera na procházce.”

“Dobře, jsem si jistý, že se brzy objeví. Když nic jiného, tak vůně kávy by ho měla přitáhnout. Na mě to zabírá.”

“Jestli ho uvidíš, řekni mu, že jsme připravili vajíčka, slaninu a kávu.”

Andrews slyšel, jak její kroky utichají, když odcházela pryč.

Evans se díval do mapy a pak vzhledl, “Žádná známka po Jamissonovi?” Napil se kávy.

“Žádná taková, které bych si všiml,” odpověděl Andrews, “ale také jsem ho nijak zvlášť nehledal.”

“Možná bychom měli...”

“Nemůžu uvěřit tomu, že by prostě jen tak opustil tábor,” řekla Emily. “Viděl jsi ho vůbec dnes v noci?”

Andrews si nandával vajíčka a slaninu na svůj talíř. “Nevím... nepamatuji si, že bych ho v noci viděl. Ale když spím, jsem bez vědomí.”

“Šel na to místo,” řekl Evans s nedůvěřivostí v hlase. “Znovu porušil protokol. Nemohl se dočkat rána. Vsadím se, že odešel v noci, když jsme šli spát.”

Evans vytáhl malou černou krabičku velikosti krabičky od cigaret. ACIO používalo při komunikaci zabezpečené linky a ta černá krabička byl digitální pager. Jeho velká ruka, podobající se vyčíněné kůži, úplně zakryla ten objekt, když palcem mačkal zelené tlačítko. Otočil se zády a tichým hlasem promluvil do jeho mikrofonu, “Okamžitě zjistěte otisk Nerudova těla. Pošlete přesné souřadnice. Zjistěte hranice pohybu s přesností jednoho metru.”

Stiskl odesílací tlačítko a počkal na potvrzení zprávy. Jantarově žluté světlo zablikalo a Evans strčil pager zpátky do kapsy u své bundy.

ACIO upřednostňovalo jednosměrnou komunikaci či komunikaci v ne-reálném čase. Tu bylo mnohem obtížnější dekodovat, protože kódování se měnilo pokaždé, když zpráva byla zaslána, takže bylo téměř nemožné odvodit kontext. Ale Evanse to někdy frustrovalo, protože trvalo delší dobu, než dostal odpověď.

“Je artefakt stále ve vašem stanu?” zeptal se Evans a otočil se na Andrewse.

“Pokud vím, tak ano. Je tam kufřík, takže předpokládám, že artefakt je uvnitř.”

Emily vystoupila na Nerudovu obranu, “Naznačuješ, že vzal artefakt a šel na to místo bez nás?”

“Je na tom místě,” odpověděl Evans. “Artefakt s sebou nevzal pravděpodobně jen kvůli jeho váze. Ale věř mi, je tam.”

“A proč by to dělal?” zeptal se Andrews s pusou plnou jídla.

“Ty nevíš, co se stalo v noci, že?” zeptala se Emily.

“Ne... spal jsem, pamatuješ?”

“Samantha a Jamisson komunikovali s artefaktem. Nějak se aktivoval a poslal jim obraz, kde se nalézá jeho domovská základna. Dostali jsme docela dobrou představu o tom, kde se nalézá... asi tři kilometry východně od naší nynější pozice.” Evans vstal od skládacího stolu a vytáhl svůj pager z kapsy. “Co jim, proklatě, trvá tak dlouho?”

“Je velmi brzy, možná je tam málo personálu,” nabídla Emily.

“Takže kdy se vydáme na to místo?” zeptala se Samantha.

“Jakmile dostanu potvrzení, zavolám nám dopravu.”

Andrews se otočil, aby se krátce podíval na východ. “Vypadá to na docela pěkný výstup na ten hřebek. Jak poneseme artefakt?” Strčil si do pusy další jídlo, jako když propuštěnec poprvé ochutnává domácí stravu.

“Necháme se tam dopravit vzduchem. Neměj starost.” Evansův hlas prozrazoval, že je myšlenkami někde jinde. “Proklatě Jenkinsi! Co ti tak dlouho trvá?”

“Tak mi řekni, co se ti v noci přihodilo s artefaktem.” Andrews vrhnul letmý pohled na Samanthu a potom zakotvil svůj zrak na míchaných vajíčkách, které hlтал.

Samantha trochu koktala, neboť si nebyla jista, jak popsat svůj zážitek. “Viděla jsem obraz jeho domovské základny.”

“A my víme, že je tři míle východně, protože... protože ty jsi viděla obraz... čeho?” zeptal se Andrews.

“Neobvyklé skalní struktury.” Samantha zjistila, že se jí nechce mluvit. Jejím psychickým schopnostem se bylo vysmíváno a bylo o nich pochybováno celý její život. Takže se stala expertem ve vyčmuhávání - jak tomu říkávala - podrazných otázek. Naučilo ji to dovednosti vypočítavé mlčenlivosti dokonce i mezi jejími ACIO kolegy.

“Také viděla jeskyni...”

“Konečně!” vydechl Evans dříve, než Emily mohla dokončit svou myšlenku. Posadil se a sledoval malou obrazovku. Hrstí ruky ji stínil před probouzejícím se sluncem. Jeho rty se pohybovaly, ale nevydávaly žádný zvuk, když četl zprávu:

0527 - 0921: NERUDŮV OT NALEZEN @ NML0237/LO355. 3.27 KILOMETRŮ VJV OD VAŠÍ SOUČASNÉ POZICE. HRANICE POHYBU NEGATIVNÍ. ŽIVOTNÍ HODNOTY NEDOTČENY. EXTRÉMNĚ SLABÝ SIGNÁL. ODPOVĚZTE.

Evans okamžitě našpulil rty a promluvil do pageru, “Žádné další akce nejsou požadovány. Monitorujte a aktualizujte. Všechno je v pořádku. Konec přenosu.”

“Je na tom místě a spí,” Evans se nesnažil skrýt svou frustraci. Podíval se na hodinky na svém zápěstí. “Pojďme se připravit. Ptáci budou zde za méně než patnáct minut.”

Evans odešel bez dalšího slova. Emily se podívala na Samanthu, jako by v jejích očích chtěla naléznout vysvětlení, ale Samantha jen zírala na pohoří na východě a její mysl byla zaměřená na nadcházející úkol.

“Všiml sis, jestli si s sebou vzal spacák?” zeptala se Emily.

“Nevzal si ho,” odpověděl Andrews. “Je nepoužitý.”

“Neumím si představit Nerudu spícího někde venku v poušti bez spacáku,” řekla Emily, “a bez své ranní kávy. Děje se něco špatného.”

“Myslíš, že je zraněný?”

“Nevím, ale něco není v pořádku.” Emily se otočila na Samantha. “Co cítíš ty?”

Samantha se podívala na Emily s pocitem empatie. “Je v pořádku. To je to, co cítím.”

“Nemáš pocit, že by byl v nebezpečí?”

“Ne.”

Emilina tvář se viditelně uvolnila. “Když budeme držet krok s Evansem, dostaneme se lépe do obrátek.”

“Sakra, jestli můžeme s něčím počítat, tak je to to, že Neruda je příliš chytrý na to, aby se vystavil nebezpečí.” Andrewsův hlas byl utěšující. Vyhodil několik papírových talířů do plastového odpadního pytle a podal ho Emily. “Každopádně musím během pěti minut složit stan, který nám trvalo postavit ho třicet. Raději bych měl běžet. Uvidíme se za deset.”

“Poslední možnost, chceš jít pěšky nebo se vézt?” Evansův hlas byl stěží slyšitelný v řevu helikoptér. Písek létal skrz její vlasy a páchal ji do kůže, jako drobné kosy dychtící po krvi. Emily se konečně rozhodla letět.

“Jen jsem myslela, že bychom měli poslat někoho pěšky, pro případ, že by se vracel po svých stopách.” Posadila se na sedadlo vedle Evanse se zamračeným výrazem.

“Věc je v tom,” začal Evans, “že stále spí, protože jinak bych dostal zprávu o změně jeho pozice.”

“Jak zjistíme jeho stopu, když přistaneme?” zeptala se Emily. “Tahle věc dělá vítr síly hurikánu.” Di-voce zamávala rukama ve vzduchu, aby zdůraznila svou nespokojenost.

“Podívej, přistaneme půl kilometru východně od jeho pozice a pak se vrátíme. Dobrá?”

Evans spustil hlavu a podíval se přes své bifokály, které si nasadil, aby se podíval do mapy. Věděl, že mu to dodá autoritativní vzhled.

“Dobrá.” Odpověděla tiše Emily svými rty.

Jen o několik sekund později ukázal Collin na hubenou skalní věž, která se objevila vpředu. Byla to tajemná struktura. Rýsovala se proti vycházejícímu slunci a vypadala jako sloupec mincí připravený spadnout pouhým dechem.

Helikoptéry dosáhly své pozice za méně než pět minut. Emily sledovala skalnatý terén po celou dobu letu, zatímco Evans se zabýval mapou. Samantha zavřela oči. Zřejmě měla problémy s hlučným letem. Nebo snad chtěla zabránit konverzaci s Andrewsem.

Druhý pilot přišel do kabiny pasažérů a řekl jim, že se chystají přistát přímo na zem pod nimi a všichni by se měli nachystat k výskoku. Samantha se držela za žaludek a šklebila se. Byla evidentně rozrušená z náhlé ztráty výšky.

Rychle opustili helikoptéru, Evans první a potom asistoval všem s bezpečným výstupem. Druhý pilot pak podal nějaká zavazadla Evansovi a Collinovi a nakonec hliníkový kufřík, který byl jemně přepraven k Evansovi. “Budeme na příjmu, pokud od vás nedostaneme pokyn, setkáme se na těchto souřadnicích v 1800 hodin. Hodně štěstí.”

Evans zamával druhému pilotovi na souhlas svou rukou a helikoptéra se rychle vzdálila jako veliký brouk. Následovalo ticho, které je spolklo tak, jak to dokáže jen poušť.

“Tak kde ksakru najdeme jeho stopy?” zeptal se Andrews a cítil se přitom trochu nepříjemně, neboť jeho hlas zněl najednou příliš hlasitě.

“Dříve než začneme, je několik protokolů, které všichni od teď musíme mít na mysli,” Evans točil hlavou, aby prozkoumal krajinu, jako by hledal svůj směr. “Zprv, základní komunikace probíhá výhradně skrze mě. Zadruhé, pokud najdeme něco zvláštního - jako domovskou základnu tohoto artefaktu - budeme pracovat jen v průzkumném módu. Pouze zajistíme lokalitu. Nebudeme ji prozkoumávat. Rozumíte?”

Všichni přikýkli, když na ně Evans otočil hlavu pro odpověď. “A pijte. Pravidelně se budeme zastavovat, abychom si odpočinuli a napili se. Bude-li někdo potřebovat častější odpočinek, tak řekne. Jinak budeme pokračovat.”

Evans se na pár okamžiků podíval na západ. Jeho nozdry se rozšířily, jako by byl stopařským psem čenichajícím svou oběť. “Máme jeho souřadnice, tím začneme a půjdeme západním až severozápadním směrem, dokud nenarazíme na jeho stopy. V této směsi písku a kamene by nemělo být těžké najít jeho otisky.”

“A co Samantha?” zeptala se Emily. “Nemohla by pomoci?”

“Zkusme to nejdříve staromódně,” odpověděl Evans. “Pokud nenajdeme jeho stopy do dvaceti minut, poohlédneme se po dalších alternativách - včetně Dálnovidění.”

Andrews se podíval na Evanse poté, co se dlouze napil vody ze své čtury. “Pokud chceš skutečně zkusit staromódní způsoby, co takhle zakřičet z plných plic?”

“Pojďme nejdřív najít jeho stopy. Pak můžeme křičet.” Evans se potutelně smál, když kráčel k souřadnicím, které prozrazoval Nerudův otisk těla. Andrews si nandal batoh a započal s tím, co nejvíce nenáviděl: následování.

Evans vybral cestu přes dvě kamenité rokliny, které měly asi padesát metrů na šířku. Skály měly barvu světlé skořice, a jak na východě vycházelo slunce, odívaly narudlý odstín. Vzduch byl naprosto klidný, a jak kráčeli svou cestou skrze řídké pouštní křoví, jejich bundy začaly být trochu příliš teplé.

Byli na cestě jen deset minut, když Collin našel otisk.

“Nerudo!” zakřičel okamžitě Evans s rukama sevřenýma do hrstí kolem svých úst. Zavolal několikrát směrem, kterým vedly stopy, a pak čekal na odpověď. Jemná ozvěna doprovázela jeho volání, ale nic, co by se podobalo Nerudově hlasu. Emily to zkusila také, ale se stejným výsledkem.

“Nebylo by opodstatněné předpokládat, že je zraněný?” zeptala se Emily a otočila se na Evanse. “Když si uvědomíme, že Neruda není zvyklý spát v otevřené poušti bez spacáku. Něco se mu stalo.” Její hlas se vytrácel do šepotu. “To nemůže být v pořádku.”

“To najisto nevíme,” argumentoval Evans. “Jeho životní funkce jsou v pořádku. Jsem si jist, že jen spí.”

“Tak proč nám potom neodpovídá?”

“Pojďme prostě sledovat jeho stopy a zjistíme to,” odpověděl Collin jako zprostředkovatel. “Nemá žádný smysl tu stát a spekulovat.” Collin byl velmi hubený čtyřicátník s rudohnědými vlasy, jež odhalovaly stříbrný nádech nad oběma ušima a pro sladění jedním praménkem na vrcholu hlavy. Zdálo se, že mu nedělá dobře stát dlouho na jednom místě, jako by jeho nohy, podobné ptačím, nedokázaly podírat váhu jeho těla.

“NERUDO!” zavolal Evans ještě jednou a jeho hlas s návratem ticha zněl vzrůstající netrpělivostí.

“Pojďme ho vzbudit,” řekl Evans.

Snadno sledovali jeho stopy, dokud nepřišli ke skalní stěně, kde se jeho stopy staly pochybnějšími. Rozprostřeli se a rozeběhli jako mravenci při hledání jídla.

Ale jeho stopy zmizely. Nikdo nedokázal najít žádnou další stopu.

“Zdá se, že je někde v těch skalách. Možná tu je někde nějaký skalní výstupek nebo jeskyně.” Křičel Evans svým hlasem na zbytek týmu. “Hledejte jakékoliv známky štěrbin nebo otvoru ve skále.”

Emily cítila vzrůstající znepokojení v jeho hlase. Cítila napětí ve vzduchu. Všichni si uvědomovali, že mohou být několik metrů od základny mimozemšťanů. Dost možná aktivní základny. Zmizení Nerudy zvýšilo podivný pocit hrozící zkázy, nebo objevu.

“Našla jsem otisk stopy,” zakřičela Samantha. “Je stejný jako ostatní... myslím.” Klečela poblíž otisku s klacíkem v ruce, a jak všichni přicházeli, tak jím ukazovala.

“Dobrá,” poznamenal Evans. “Teď víme, jakým směrem šel. Všichni se rozprostřeme od sebe na pět metrů a pomalu půjdeme.”

“Nerudo!” Emily znovu zakřičela. Tentokrát zazněla ozvěna silněji, neboť byli hluboko u stěny kaňonu. Blížili se k masivní skalní stěně, jež se čněla čtyřicet metrů v téměř vertikální linii. Šli obezřetně, hlavami točili jako dozorčími kamerami.

“Myslím, že jsem našla další otisk,” řekla Samantha, “ale nejsem si jistá.”

“Je to jako by zmizel do této skalní stěny,” řekl Andrews. “Proč přišel právě sem? Je to ta skála, kterou jste viděli ve své vizi?” Ukazoval jako stopař na útlou skalní strukturu asi sto metrů přímo za nimi.

“Vypadá to jako otisk, ale není zřetelný. Bohužel tu není mnoho písku ani uvolněných kamenů.” Evans na chvíli zavřel oči, jako by zkoušel vyjasnit svou mysl, aby se mohl soustředit na Nerudovy souřadnice.

“Je poblíž. Cítím ho. Nespí. Je vzhůru.” Evansův hlas zněl vzdáleně, jako by mluvil sám pro sebe. “Myslím, že je v tom.” Ukázal rukou přímo dopředu na kolmou plochu skalní stěny.

“Jestli je v tom, jak se dostaneme dovnitř?” zeptala se Emily.

“Musí tu někde být vchod. Pojďme pořádně prozkoumat tu skalní plochu.

Někde je vchod.”

“Možná bychom měli použít artefakt,” nabídla Samantha. “Pokud je to naváděcí zařízení a my jsme tak blízko...”

“Pojďme nejdřív najít Nerudu,” vystřelil Evans, “a domovskou základnou artefaktu se budeme zabývat později.”

“Ale možná že to je jedno a totéž místo,” řekla Samantha váhavě.

“O tom pochybuji.” Evans se díval pryč, zíral svýma pichlavýma očima na zeď před sebou. “Jak by zpropadeně našel domovskou základnu bez artefaktu? Zvláště v noci.”

“Nevím, ale jak jsem já věděla včera v noci, jak mám vypnout artefakt?” Samanthina slova visela beztížně v řízném ranním vzduchu, obklopena hlubokým tichem, jako souostroví v tyrkysovém moři.

“Dobře, nejdřív budeme hledat vchod... a když nenajdeme nic během deseti minut, zkusíme artefakt.”

“Proč nenechat Samantha trochu zašvindlovat s tím malým monstrem, zatímco my budeme hledat vchod do té zasrané hory?”

Evans vzdychl. Podíval se na Emily a Collina, aby viděl jejich reakci na Andrewsův návrh. “Emily, ty se podívej tam. Colline, zkus to tady pod tou skálou. Andrewsí, vezmi si tamten výstupek za těmi malými stromy. Já si vezmu střed, abych mohl zůstat poblíž Samantha, kdyby se něco dělo. Kdybyste viděli něco, co by jen nejasně připomínalo vchod, dejte mi hned vědět.”

“Pořád nechápu, proč si myslíte, že je tam uvnitř,” Andrews se pohrdavě díval na masivní skalní stěnu před týmem. “Do prdele, možná se prostě ztratil. Jeden otisk stopy by neměl...”

“Podívej,” řekl Evans a stěží kontroloval svůj hněv, “cítím, že je uvnitř. To mi stačí. Jestli tobě to nestačí, hledej jinde, ale přestaň se se mnou hádat.”

Andrews se podíval dolů a předstíral, že studuje otisk stopy.

“Pojďme,” Evans začal odcházet pryč a pak se náhle zastavil a otočil na Samanthu. “Bude to tak s tebou v pořádku?”

“Ano, je to v pohodě. Jsem si jista, že budu v pořádku.” Lehce se usmála a odevzdala se skutečnosti, že bude sama s artefaktem.

“Jsem jen na sekundy vzdálen. Zavolej, kdybys něco potřebovala.”

“Mnoho štěstí,” řekla svým dechem, jak se rozptýlili ke svým přiděleným oblastem. Emily počkala, až ostatní odejdou.

“Samantho,” řekla Emily tiše, “chystáš se na Dálnovidění Nerudy?”

“Nevypadá to, že bych to měla dělat. Evans ví, že je tam uvnitř. Má BP-Čtrnáct. Nechci se s ním hádat.”

“Oni nejsou dokonalí,” řekla Emily. “Také jsem slyšela historky o jejich psychických schopnostech, ale myslím, že bude dobré udělat jeho Dálnovidění. Když už pro nic jiného, tak pro potvrzení Evansova předpokladu.”

“Můžu to udělat,” nabídla Samantha.

“Děkuji, jsi zlatíčko.”

“Rádo se stalo,” odpověděla Samantha a smála se do země.

“A když už jsme u toho,” zeptala se Emily, “pamatuješ si, jak vypnout artefakt, až bude reaktivovaný?”

“Nemám ani ponětí, ale předtím to taky nebylo na překážku. Kromě toho myslím, že už jsme se seznámili. Cítím, že už se ke mně chová jinak.”

“Doufám, že máš pravdu,” Emily jí lehce poklepala na ramena a odcházela hledat Nerudu. Líbila se jí Samanthina plachá, citlivá povaha. Připomínala jí ji samotnou před několika lety, než měla rakovinu.

Skalní stěna se před nimi vypínala a blokovala sluneční paprsky. Vytvářela tak pocit surrealistické krásy a mystéria. Ve stínu skály byl vzduch chladný, ale naprostě bezvětří ho činilo snesitelným dokonce i bez bund. Kameny, které spadly z gigantické stěny před tisíciletími, měly velikost malých domů. Bylo snadné si představit, jak mohly vypadat a znít, když padaly jako ledovcové střepy.

Samantha byla zaměstnaná sestavováním RePlaye a přípravou na setkání s artefaktem. Vždycky raději pracovala sama, když prováděla Dálnovidění. Všechno, co potřebovala, bylo zadání dat, která obvykle představovala vyhledávací souřadnice a časový rámec. Bylo to zvláštní, ale když znala příliš mnoho vyhledávacích parametrů, byla s menší pravděpodobností přesná. Branson ten fenomén nazýval Ghost-Knotting (uvázání ducha). Nějak způsoboval, že přílišná znalost o hledaném mátlá volný tok psychické energie.

Samanthě se to stalo do té doby jen jednou a teď jí to dělalo starost, protože byla v podobných okolnostech. Zнала subjekt, místo a cíl hledání. Vědomě bylo těžké opustit svou znalost a prostě vidět a slyšet obrazy, které se na ni budou tlačit během Dálnovidecké seance. Ty obrazy jsou velmi jemné a křehké. Vyžadují naprosté zaujetí. Jinak se ztratí dříve, než můžou být pochopeny a zaznamenány RePlayem.

Když si nasazovala náhlavní sadu, něžně nazývanou Mozková Skořápka, otevřela víko kufříku. Artefakt byl tichý. Byla trochu překvapená. Možná, že ho vypnula na stálo. Nebo, možná, jeho poslání skončilo minulou noc.

Pečlivě si objekt prohlížela a dotýkala se jeho povrchu, jako by to bylo novorozené dítě. Zmáčkla na RePlayi knoflík pro nahrávání, nastavila citlivost a posadila se do sedu s nohama křížem jako indián. Zavřela oči, jako se těžké dveře zavírají před hlukem rušné ulice.

V poslední sekundě změnila cíl svého zaměření z nalezení Nerudy na nalezení lokality domovské základny artefaktu. Pomyslela si, že Neruda stejně bude tam a že touto strategií zabije dvě mouchy jednou ranou.

Ve chvíli začala vidět obraz vynořující se na obrazovce její mysli. Její šéf to nazýval fenoménem BS Static, protože když byla Mozková Skořápka zapnuta, často vytvářela v Dálnovidci svůj vlastní obraz. Mělo to co do činění s jejím elektrickým polem a jeho blízkostí vizuální mozkové kůře. Nicméně tentokrát byl ten obraz něčím, co nikdy předtím neviděla.

Formovaly se tři mlhavé obrysy, jež vypadaly jako zelené obdélníky plující v šedo-hnědém světle. Oko její mysli zamrkalo v reflexu rozptýlit ty obrysy v naději, že bude schopna vyřešit jejich tvar a účel. Ale vše, co dělala, nic neměnilo. Vypadaly trochu jako vchody - ačkoliv neměla pocit, že by to byl jejich účel.

Obdélníky visící ve vzduchu začaly rotovat - každý v jiném směru. První zůstal ve vertikální poloze a rotoval proti směru hodinových ručiček. Druhý rotoval podélně dopředu jako větrný mlýn. A třetí rotoval po směru hodinových ručiček ve vertikální rovině. Bez jakéhokoliv upozornění si uvědomila, že artefakt bzučí a že je nějak spojen s obrazem - pohybem - který viděla.

Rozhodla se otestovat hypotézu dveří a přiblížila se k objektům. Když přišla blíže, zastavily se a bzučení artefaktu se ztišilo. Zauvažovala o přerušení seance, ale něco ji zaujalo na tom, jak tyto obdélníkové

tvary velely její pozornosti. Byla zde jakási přítomnost; síla, která z nich vyzařovala a se kterou se nikdy předtím nesetkala. Zdály se zároveň přirozené a nepřirozené a byl to tento paradox, který ji táhl dál.

Samantha se natáhla, aby se dotkla prostředního objektu, a když to učinila, jeho tvar se změnil. Začal na sebe brát charakteristické rysy člověka - muže, postaršího, vysokého, vousatého. Vypadal jako čaroděj s očima, které se zavrtávaly do jejích s takovou intenzitou, že se mohla jen obrátit pryč. "Neboj se nás," zaplnil ji hlas, který se v ní ozval. Bylo to, jako by každé buňce jejího těla najednou narostly uši.

"My jsme tím, co hledáte a co jste vždy hledali," pokračoval hlas. Byl autoritativní, ale jemný. "Jste a byli jste vedeni, abyste našli to, co jsme tu pro vás zanechali. Už je to ve vašem chápání a až najdeš své prsty, které se toho dotýkají, pevně je bez váhání sevři. Beze strachu. Říkáme ti, že to je jediná možnost. Jediná možnost."

Slova dala prostor tichu. Samantha se znovu podívala na bytost, která byla před ní. Znovu se proměnila do formy obdélníku, který zde visel jako nevýrazné zelené dveře.

Promluvila z pouhého instinktu. "Co je v našem chápání?"

"Cesta do našeho světa," odpověděl hlas.

"Vašeho světa?" opakovala bezmyšlenkovitě.

"Najdete náš svět jen tehdy, pokud budete pokračovat beze strachu. To je jediná bariéra do našeho světa, která je neproniknutelná."

"Proč chcete, abychom našli váš svět?" zeptala se Samantha a uvědomovala si, že její hlas zní zmateně.

"Byli jsme ve vašem druhu od jeho stvoření na této planetě, kterou nazýváte Země. Jsme ve vaší DNA - zakódováni do neviditelných struktur, jež obklopují a podporují vaši DNA. Náš svět je jak uvnitř vás, tak je vzdálenější, než vaše mysl dokáže pochopit. Najdete náš svět, protože potřebujete naši pomoc k probuzení části vaší přirozenosti, jež je skryta vašim zrakům za jazyky vašeho světa."

"Skryta?" zeptala se Samantha. "Jakým způsobem?"

Povrch prostředního obdélníku zaplnil obraz Země obklopené mřížkou světelných vláken. Bylo to, jako by na jeho povrch byl projektován třidimenzionální film. "O vaši planetu se zajímá mimozemská rasa, o níž v této době nic nevíte. Je to druh mnohem vyvinutější a mnohem nebezpečnější, než si vaši průměrní občané dokáží představit. Jestliže je váš druh určen k tomu, aby byl správcem této genetické knihovny zvané Země, kterou jsme tak pečlivě zušlechťovali a exportovali do této galaxie, pak se bude potřebovat bránit před touto predátorskou rasou."

Obraz Země se zvětšoval, jako by kamera pomalu zvětšeně zabírala droboučkou modrou sféru vznášející se v nezměrnosti inkoustově černého vesmíru. Samantha si začínala všimnout několika pulsujících světél, jež se zdála označovat strategická místa na planetě. Její oči se ustálily na oblasti Nového Mexika, kde také viděla značku místa.

"Co je vám skryto," pokračoval hlas, "je to, že vaše planeta je částí propojeného vesmíru, jež pracuje, aby uspořádal chaos vně struktur, nástrojů, technologií a konvenčních vynálezů vašich vědců. Existuje ještě něco pod částicí a vlnou, pod podvědomím, pod duchovní rezonancí největších pozemských učitelů a tento Jazyk Jednoty zůstává před vámi skryt. Je zakódován ve vaší DNA. My jsme tak učinili. Také jsme vložili do vaší DNA spouštěče, jež probudí vaši schopnost přežít posun vaší genetické skladby."

"Proč? Proč potřebujeme změnit svou genetickou skladbu?" Nedokázala udržet svůj skepticismus, a jak promluvila, cítila, že její strach narůstá.

Ať už byla v interakci s čímkoliv, bylo to neznámé a ona věděla, že důvěřovat něčemu nebo někomu v samoříděné Dálnovidecké seanci je hloupostí.

"Brzy se dozvíš více," odpověděl hlas. "Po tomto setkání ucítíš novou důvěru ve svou schopnost zkoumání. To je jediný prvek, jenž tě bude podporovat tváří v tvář pochybám a strachu, se kterými budeš konfrontována v následujících týdnech. Na úrovni, kterou jsi nikdy neviděla, jsi holografická entita, jež je vetknuta ve všech věcech. Když se dotkneš tohoto pocitu, probudíš frekvenci svého vědomí, jež tě povede do našeho světa. Není žádný důvod, proč bys nám měla důvěřovat. Zatím jen víš, že naše slova nemají jiný účel, než probudit část tebe, jež dlouho spala. My jsme Tvůrci Křidel. Ponecháváme tě ve Světě, jež je Jediným."

Obdélníky se rozostřily do zelenavě-zlatého světla, jež naprosto zaplnilo její vizi. Zvuk vzdáleného Andrewsova hlasu ji vyrušil ze soustředění a ona znovu nabíla své lidské vyrovnanosti. Slabě si uvědomovala, že ztratila kontakt s nejúžasnější silou, kterou kdy viděla.

Kapitola 5 - Hledání

Protože je mou přirozeností být sedmi-násobný, existuje sedm vesmírů, jež vytvářejí mé tělo. V každém z nich existuje množství druhů se speciální matricí DNA, jež jsou živeny Zdrojovou Inteligencí, aby objevovaly svůj hmotný vesmír. Každý z těchto druhů je vyslán Centrální Rasou do vesmíru, jež byl vytvořen, aby odhalil svůj potenciál a semeno své vize. Váš druh se ve vzdálené budoucnosti sblíží se šesti dalšími druhy a to znovu-sjednotí mé tělo jako žijící prodloužení známého stvoření. Zatímco se to může zdát tak vzdálené, že je to pro vaši dobu nepodstatné, je pro vás zásadně důležité pochopit rozsah vašeho úče-

lu. Můžete uvažovat o těchto sedmi druzích jako o údech mého těla, jež se znovu-spojí, aby mi/nám umožnily dokonalé fungování ve velkém vesmíru. To je můj účel a proto i váš vlastní.

*Výňatek z Podpůrných Zón, dekódováno z Komory Dvacet dva
Tvůrci Křídel*

V tajemném Fifteenově světě bylo jen velmi málo lidí, kteří ho znepokojovali. Ale Darius McGavin byl jedním z nich. McGavin byl ředitelem Laboratoře Zvláštních Projektů NSA. McGavin zdánlivě vypadal jako Fifteenův nadřízený, protože ACIO bylo založeno jako tajné oddělené Laboratoře Zvláštních Projektů, když se koncem čtyřicátých let stalo nutností zabývat se UFO aktivitami. Technicky Fifteen podléhal McGavinovi.

Fifteenovo utajování a intelekt byly tak zušlechtněné, že McGavin si vůbec nebyl vědom skutečného rozsahu ACIO, jeho pravého poslání a cílů, nebo existence Labyrint Týmu a jeho Programu Transferu Technologii s Corteem. Bylo to skutečně mistrovské zamaskování, vezmeme-li v potaz paranoii a technologickou zdatnost NSA. Ale to, co Fifteen skutečně obtěžovalo, bylo, že McGavin dělal neplánované, pouze krátce předem ohlášené návštěvy, které mohly znamenat jen jediné: že je na cestě vážný problém. Velmi často byly těmito vážnými problémy zvěsti, že ACIO má utajované aktivity s partnery ve vojensko průmyslovém či soukromém sektoru průmyslu.

Fifteen činily tyto narychlo ohlášené návštěvy nanejvýše rozhněvaným. McGavin byl arogantní a ohromně špatně informovaný, což byla kombinace, kterou Fifteen mohl tolerovat jen ve velmi malých dávkách. Již si naplánoval řadu naléhavých setkání obklopujících jeho povinnou schůzku s McGavinem. Když bude mít štěstí, bude McGavin na zpáteční cestě do Virginie za méně než třicet minut.

Bylo 1100 hodin, když mu zaklepání na dveře připomnělo, že má vypadat čile a usmívat se jako dobrý společník. Křeče v zádech na něj útočily více než obvykle, ale nikdy nepoužíval prášky proti bolesti, ani žádnou lékařskou pomoc. Loudal se ke dveřím se svou bílou hůlkou a naposledy nacvičoval svůj úsměv.

"Darius, jak je báječné, že tě zase vidím."

"Také tě rád vidím." Odpověděl McGavin. "Proč máš tu hůl? Snad nestárneš?" Zasmál se, když procházel kolem Fifteena, aby se posadil u jeho malého postranního stolu. McGavin položil svou aktovku a usadil se v čekacím křesle. Rukama si prohrábl svou holou hlavu, jako by na ní stále byly nějaké přízraky vlasů.

"V posledních týdnech mám nějaké křeče v zádech. Ta hůl je vlastně jen pro vzbuzení soucitu." Zdvorile se usmál přesně tak, jak si to nacvičil.

McGavin byl vzácnou kombinací technického génia a politického chytráka. V roce 1975 promoval na Akademii Letectví a byl jedním z nejlepších ve třídě. Pak šel na MIT, kde promoval jako inženýr mechanik a potom ještě přidal postgraduál v kvantové fyzice na Yale University. Byl výborným studentem, pozhnaný schopností studovat předsudky profesorů a zrcadlit jim je jako čerstvě naleštěné zrcadlo. NSA ho naverbovala, když mu bylo pouhých dvacet tři let. Pak rychle následovala jeho kariéra do Laboratoře Zvláštních Projektů.

Za pouhých jedenáct let se stal jejím ředitelem. Fifteen již byl Výkonným Ředitelem ACIO po celých osmnáct let, když McGavin uchopil otěže Laboratoře Zvláštních Projektů. Fifteen mohl stěží strávit tu frašku, že je podřízeným povalečského mladíka, jak často McGavinovi říkal v Labyrint Týmu.

"Tak proč jsi mě přijel navštívit," zanotoval Fifteen, když si sedal do křesla. Jeho hlas zněl tak naprosto přesvědčivě, že McGavin si okamžitě poposedl v křesle jako školák zavolaný do ředitelny.

"Doufal jsem, že mi pomůžeš pochopit, co je toto?" McGavin otevřel malou skleněnou lahvičku, která obsahovala malinké elektronické zařízení velikosti a tvaru náprstku. Fifteen okamžitě poznal jednu z ACIO technologií pro odposlouchávání telefonátů, jež byla používána při vytváření Odposlechoových Plotů.

Fifteen si nasadil své bifokály, zvedl rukou zařízení a podrobně ho zkoumal. "Podle mě to vypadá jako telefonní odposlech. Můžu nechat někoho z našich elektroniků, aby se podíval dovnitř."

"Tento týden se přihodily dvě věci, které neseď." McGavinův obličej nabyl vážného výrazu a jeho hlas téměř šeptal.

"První, Profesor z Univerzity Nového Mexika místopřísežně přísahal, že byl NSA donucen, aby jí odevzdal neobvyklý artefakt, jenž byl objeven před pouhými několika dny nějakými studenty na výletě. Druhá, máme důkaz, že ACIO vypravila během posledních čtyř dní dvě mise do Nového Mexika - pouhých několik mil od místa objevu tohoto artefaktu. Jedna z nich proběhla včera."

McGavin se odmlčel a sledoval jazyk Fifteenova těla. Hledal jakékoliv známky, jež by mu umožnily jeho analýzu. Fifteen zůstal ve všech aspektech bez pohybu a čekal, až McGavin bude pokračovat s historií.

"A dnes ráno naši agenti, ve snaze potvrdit profesorovo tvrzení, udělali rutinní průzkum jeho domu a kanceláře. Našli jsme sedm těchto zařízení. Vypadají podobně jako naše odposlouchávací zařízení, ale podle našich elektroniků jsou mnohem dokonalejší."

"A ty si myslíš, že je nemožné, aby ACIO mise do Nového Mexika a místopřísežné prohlášení Profesora byly pouhou shodou okolností. Je to tak?" Fifteen měl bolestný výraz ve tváři.

McGavin přikývl. "Podívej, jen mi řekni, co se děje. Ty, ksakru, víš, že musíš hlásit vaše aktivity. Jinak budu nucen si myslet, že jsi podvodník. Znáš předpisy týkající se těchto okolností. Tak mi prostě jasně řekni, co se tu, ksakru, děje?"

Fifteen odstrčil své křeslo a neobratně si stoupl. S holí v ruce přešel ke svému stolu a vyndal velkou složku. Položil ji na stůl před McGavina. "Tady je všechno, co vím."

McGavin otevřel složku a začal si prohlížet několik dokumentů. "Nemůžete to prozkoumat?"

"Nemůžeme z té zatracené věci nic dostat. Je to zapečetěná technologie. Je tak pevná, že jsme na-prosto zmateni. Poslali jsme do té oblasti dva vědecké týmy v naději, že najdou něco dalšího."

"A...?"

"Doposud nic," odpověděl Fifteen.

McGavinovy oči se opět vrátily ke složce s dokumenty. "Proč jsi to nehlásil?"

"Nebylo nic pozoruhodného k hlášení. Zkoumáme to jen čtyři dny..."

"Čtyři dny je dlouhá doba, příteli. V této branži to může být celý život." McGavin odložil složku. Jeho prsty si nervózně pohrávaly s plastovou cedulkou, na které četl: STAROBYLÝ ŠÍP.

"Takže vy máte mimozemský artefakt, jméno projektu, toho profesora jste uvedli do obrovské paniky, odposloucháváte jeho kancelář a dům, ale ty si myslíš, že pro mě nemáte nic pozoruhodného ke sdílení."

Fifteen zaujatě poslouchal. Obnovil na své tváři zúčastněný výraz a bolestně se posadil do křesla. "Vím, že bys raději měl okamžitou komunikaci, ale nemáme co ohlásit..."

"Máte tu zasranou mimozemskou technologii! Já nejsem expert na tyto technologie, tak jako ty, ale když tu věc nedokážete prozkoumat, pak je zpropadeně dokonalá. Co ty víš, možná je to zbraň nebo nějaká sonda. Provozní předpisy říkají, že jakýkoliv důkaz o mimozemské technologii musí být okamžitě komunikován s Laboratoří Zvláštních Projektů. Ty to víš stejně dobře jako já."

McGavin snížil hlas. "Víš, že musím zahájit vyšetřování. Smrdí to zatajováním. Nechci ztrácet čas a energii vyšetřováním neproduktivnější laboratoře NSA. Je to takové mrhání. Ale nemám na výběr."

"Plně to chápu," řekl Fifteen. "Budeme v té nepříjemné záležitosti spolupracovat, jak budeme moci."

"Můžete začít tím, že necháte Evanse, aby kontaktoval Denisu Shorterovou a domluvil s ní přidělení stínového agenta k projektu Starobylý Šíp. Necháme komunikační kanály otevřené, pokud budeme do projektu přibíráni."

"Samozřejmě. Bude ji kontaktovat zítra."

"Ne, dnes. Nepřeji si žádné další zpoždění v komunikaci."

"Evans má do zítra práci v terénu. Nemá možnost bezpečné komunikace..."

"Pak nechte Jenkinse, aby to domluvil," McGavin odpověděl. "Nezajímá mě, do prdele, kdo zavolá Shorterové, ale udělejte to okamžitě."

"Podívej, dobře znám všechny zvěsti o tom, jaké panství jsi zde vybudoval. Vím, že rád hraješ hry a vím, že máš mocné spojence. Ale nesar mě. Komunikuj se mnou standardními kanály. Jsi-li příliš zaneprázdněn, pak to Li-Ching vyřídí za tebe. Nezajímá mě, kdo komunikaci zajišťuje. Jen chci mít důvěru, že když napíšeš na projektovou složku název, pošleš do mé kanceláře duplikát během několika minut, ne hodin. Minut, rozumíš?"

"Napřsto."

"A ještě jedna věc..."

Klepání na dveře přerušilo McGavina.

"Ano," řekl Fifteen.

Dveře se pomalu otevřely a do kanceláře strčil hlavu muž. "Omlouvám se za přerušování, pane, ale vaše další návštěva je zde. V jaké konferenční místnosti si přejete, aby vás očekávali?"

"Zrovna končíme," řekl Fifteen, "použijme třeba Hylo Sál."

"Děkuji, pane."

Dveře se beze zvuku zavřely.

"Cože jsi to říkal...?" vzpomínal Fifteen.

"Co je na tom artefaktu tak zvláštního?"

"Nevíme, zda je na něm něco zvláštního. Může se ukázat, že ta věc je skutečně zapečetěná technologie, což bude zahanbující, nicméně pokud ji nemůžeme prozkoumat, nemůžeme s ní udělat nic víc, než ji uložit do skladu a počkat, až budeme mít technologii, jež umožní její prozkoumání."

"Všiml jsem si, že ve složce není nic o Dálnovidecké analýze. Předpokládám, že budete dělat Dálno-vidění."

"Ano, samozřejmě."

"Rád bych viděl pásy z RePlaye, až je budete mít."

"Samozřejmě."

McGavin se rozhlížel po prostorné kanceláři, jakoby otálel. Fifteen věděl, že je našťvaný skutečností, že nějaká další schůzka byla naplánována tak brzy po té jeho. "Usmažím ti prdel, jestli najdu ještě něco dalšího podezřelého na tomto projektu. Můžeš si myslet, že jsi dobře skrytý z dosahu mé moci, ale dovol, abych ti připomněl, že tvůj rozpočet má na sobě můj podpis. Tak mě nesar."

S tím se McGavin postavil a otevřel svou aktovku. "Předpokládám, že toto si můžu odnést s sebou?" Držel složku, kterou mu dal Fifteen k přečtení.

"Samozřejmě."

"Zavolám Shorterové za třicet minut," řekl McGavin. "Věřím, že do té doby bude mluvit s Jenkinsem."

McGavin zavřel svou aktovku, vrátil své křeslo do původní pozice a šel ke dveřím, doprovázen Fifteenem. McGavin položil ruku na kliku dveří a krátce se zdržel při jejich otevírání. Podíval se přímo do Fifteenem.

nových očí. "Octavio, mám pochyby o tvých motivech a tvé práci. A tyto pochyby... mě znepokojují. A když jsem znepokojen, jsem paranoidní. A tato paranoia... způsobuje mou nemilosrdnost."

"Co mi tím chceš naznačit?" zeptal se Fifteen nevinně.

"Můžu z tvého života udělat peklo, pokud ti nebudu moci důvěřovat."

"Teď víš ohledně projektu Starobylý Šíp tolik, co já," odpověděl klidně Fifteen. "Budeme se všichni snažit, abychom tě už lépe informovali. Jen jsme si prostě mysleli, že nemáme nic důležitého, čím bychom tě měli rušit. Teď vidím, že jsme se přepočítali. Už se to nebude opakovat. To tě ujišťuji."

"Modli se, aby to tak bylo."

Ti dva si potřásli rukama a popřáli jeden druhému dobrý den.

Fifteen zavřel dveře své kanceláře. Položil svou hůl na stůl a posadil se do stejného křesla, ve kterém McGavin seděl jen před několika okamžiky. Zavřel oči. Jeho obličej se naprosto uvolnil. Jeho ruce sáhly pod stůl a vytáhly malý černý objekt. Fifteen se naklonil blíže, aby zařízení prozkoumal a pomalu se usmál. Přerušilo ho zaklepání na dveře.

"Ano."

"Omlouvám se, že vyrušuji, ale zajímá mě, jak proběhlo setkání s McGavinem." Byla to Li-Ching. Měla na sobě červenou vlněnou sukni, jež splývala až k jejím kotníkům a bílou hedvábnou blůzu bez rukávů. Vlasy měla černé jako havran. Byly svázané dozadu do exotického copu, jenž držel pohromadě sítkou ze stříbrného vlákna.

Fifteen držel malý černý objekt přímo před ní, aby ho viděla a široce se usmíval jako Cheshirská kočka.

Posadila se na roh stolu vedle Fifteen. Úzký rozparek na její sukni částečně odhalil její slonovinové nohy, dokonale tvarované jako ze soustruhu. "Soudě podle tvého obličejce to šlo velmi dobře."

"Ano," odpověděl Fifteen, "ale je škoda, že nám nedůvěřuje."

Fifteen vzal svou hůl a udělil osudovou ránu elektronickému odposlouchávacímu zařízení, které tam McGavin zanechal.

"Tentokrát jen jedno?"

"Jen jedno," vzdychl Fifteen. "Člověk by si pomyslel, že vzdá tuto nesmyslnou snahu odposlouchávat mou kancelář."

"Jen ti chce připomenout, že tě vidí a slyší," řekla Li-Ching. "Znáš tu strategii, čím více jsi paranoidní, tím více chyb nejspíš uděláš."

"Chce se mě zbavit."

"Ne, chce se zbavit ACIO a jeho samostatného statutu a nezávislosti. Není hlupák. Ví, že jeho jedinou možností, jak uchopit kontrolu Laboratoře Zvláštních Projektů (SPL) je integrování ACIO do jeho oddělení. O to se snaží. Všechno, co dělá, je vedeno tak, aby ho to přiblížilo k tomuto cíli."

"Možná by jeho zájem opadl, kdyby věděl, co tu skutečně děláme."

"Co tím máš na mysli?"

"Ten zatracený idiot nařídil vyšetřování - zdánlivě proto, aby zjistil, zda se nechováme podvodně v projektu Starobylý Šíp, ale jsem si jist, že jeho skutečným úmyslem je čmúchat v našich technologiích. Našli Odposlouchávací Plot Páté Úrovně ve Steversonově kanceláři a domě."

"Sakra!" Li-Ching se postavila a začala chodit sem tam.

"Podezřívá nás, že si ponecháváme technologie v čistém stavu a jim posíláme zředěné verze. To vyšetřování se bude soustředit na toto. Chce důkaz. S tímto v ruce se mě pokusí odstranit."

"Proboha, jaká ztráta času." Řekla Li-Ching.

"To on neví."

"No, pak je to tedy hluchý osel."

"Necháme ho udělat to vyšetřování, přidělení stínového agenta a cokoliv dalšího, co bude požadovat. Evans si vezme do péče agenta SPL a ty se postaráš o všechny komunikační protokoly."

"Dal jsi mu tu složku Starobylý Šíp, kterou jsem připravila?"

"Samozřejmě," odpověděl Fifteen. "Zdál se být uspokojen, přinejmenším částečně."

"Většina z toho je stejně pravda. Nemusela jsem to příliš upravovat."

"Chce pásky z RePlaye týkající se artefaktu od našeho Dálnovideckého oddělení." Vzdychl Fifteen. "Musíš říci Bransonovi, aby na tom ihned začal pracovat. Nejdřív chci odsouhlasit scénář, než uděláme tu pásku."

"Rozumím." Hlas Li-Ching se zdál vzdálený, jako by přemýšlela o naprosto nesouvisející záležitosti.

"Prve jsi naznačil, že chceš, aby se dověděl, co tu skutečně děláme. Co jsi tím myslel?"

"Dejme mu důkaz o tom, čemu již věří, že je pravda. Nemá ani ponětí o Labyrintu nebo Corteu. Možná, že slyšel nějaké útržkovité zvěsti, ale nic víc. Věří, že jsme podvodníci a že jsme s ním nesdíleli některé z našich nejlepších technologií."

"Chceš, aby Ortmann uvolnil nějaké z našich neškodných ryzích technologií... jako naše odposlouchávací ploty?"

"Ano, můžeš ho požádat, aby sestavil seznam technologií, o kterých si myslí, že bez nich můžeme žít?"

"Bez problému."

"Chci, aby McGavin měl pocit vítězství. Pak se uvolní a sleze nám z našich společných zad."

“Ještě něco?”

“Stevens je labilní,” řekl Fifteen. “Myslím, že potřebuje připomínací návštěvu a Odposlouchávací Plot Sedmé Úrovně.”

“Co tak restrukturalizace paměti?”

“Škodu už napáchal. Kdyby najednou zapomněl, mohlo by to jenom zhoršit situaci tím, že by to poplašilo jeho kolegy, kteří už to vědí; McGavina ani nezmiňuji. Ne, nechme Morrisona, aby mu ušetřil připomínací návštěvu ASAP. Jenkins může znovu nainstalovat odposlouchávací plot.”

“Dobře.”

Li-Ching si znovu sedla na kraj stolu. Jak zkřížila nohy, její sukně se rozevřela. Fifteenova ruka se zatoulala na její odkrytou nohu a jeho rozpustilé oči se usmály.

“Zatracený McGavin!” Fifteen bouchnul pěstí do stolu. “Nemůžu teď být s tebou... zrovna jsem si vzpomněl, že musím mluvit s Jenkinsem v důležité záležitosti.”

Náhle se postavil a Li-Ching pochopila, že její čas s ním skončil. Políbila ho na tvář a něco mu pošeptala do ucha. Jak pozorně naslouchal, oči se mu přimhouřily. Když Li-Ching skončila, Fifteenova tvář se viditelně zbarvila do červeného nádechu.

“Jen pro případ, že by McGavin nasadil více než jen jedno odposlouchávací zařízení,” řekla Li-Ching.

Zmizela dříve, než mohl Fifteen pronést jakýkoliv zvuk protestu. Jak se dveře zavřely, chvíli se musel snažit, aby si vzpomněl na tu záležitost s Jenkinsem.

* * * *

Evans uviděl koutkem oka průrvu ve stěně kaňonu. Byla malá, asi jen půl metru vysoká, ale zcela jasně byla otvorem do skalní stěny. Ubránil se potřebě zavolat své kolegy. Namísto toho si klekl, strčil hlavu do štěrbiny a nahlas několikrát zavolal Nerudovo jméno. Pak vši silou naslouchal a uslyšel slabý hlas, “Jsem zde. Jsem zde.” Hlas říkal více, ale zbytku Evans nerozuměl.

V tom hlase byla naléhavost, jež byla znepokojující. Něco bylo v nepořádku. Hlas zněl jako Nerudův, ale postrádal jeho obvyklou vitalitu. Byl zraněn. To bylo jediné možné vysvětlení. Evans vši silou zakřičel. “Budeme tam za několik minut. Vydrž.”

Okamžitě se postavil a zakřičel na svůj tým. “Našel jsem ho! Všichni následujte můj hlas a pojďte sem!” Dál křičel, “našel jsem ho!” každých pár sekund. Během několika minut byl celý tým pohromadě, až na Andrewse.

“Co je s Andrewsem?” zeptal se Evans.

“Nese to Malé Monstrum, jak ho nazývá,” řekla Samantha. “Nabídl se.” Natáhla své paže dlaněmi vzhůru, jako by naznačovala, že se stal malý zázrak.

“Dokážu si představit, jak dlouho budeme muset čekat,” řekl Evans s nechutí. “Nemáme čas. Colline, ty a já půjdeme napřed hledat Nerudu. Asi uvízl v úzkém tunelu. Nemůžu uvěřit tomu, že tam vlezl... ještě k tomu v noci.”

“Ostatní počkejte tady na Andrewse. Vrátime se tak brzy, jak jen to půjde - doufám, že s Nerudou.”

“Nemohla bych se k vám připojit?” zeptala se Emily. “Nemusíme obě čekat na Andrewse.” Podívala se na Samanthu a potom na Evanse.

“Dobrá, ale buď velmi opatrná a drž se hned za námi. Samantho, ty často křič, ať má Andrews co stopovat.”

“Dobře,” odpověděla.

“Předpokládám, že všichni máte své svítilny,” Evans to vyslovil jako příkázání. “Já mám lano, balíček první pomoci a nějaké jídlo a vodu. Napadá vás ještě něco?”

Emily a Collin se na sebe podívali a zakroutili hlavami.

“Tak pojďme.”

Ti tři zmizeli do rozevřené štěrbiny jako cestovatelé prostupující portálem do nového světa. Evans šel první a měl největší problém dostat se skrz, kvůli své fyzické velikosti. Podařilo se mu to až po té, co zkroutil svá ramena a hlavu jako kouzelník, jež se pokouší uvolnit ze svěrací kazajky.

Na druhé straně otvoru byla velká komnata či jeskyně, jež měla v průměru kolem dvaceti metrů. Na její vzdálené straně zel otvor do tmy. Jejich svítilny bezpracně krájely temnotu interiéru a náhodně se křížily na hnědém kameni.

“Nerudo, kde jsi?” zakřičel Evans.

“Jsem zde,” přišla slabá odpověď.

“Můžeš nám udat směr, kde jsi,” křičela Emily.

“Rád slyším vaše hlasy...” odpověděl Neruda. “Jsem přímo vpředu. Jděte k otvoru a pokračujte dál dalších asi dvacet metrů nebo tak nějak. Až přijdete v tunelu k rozvětvení, běžte doprava. Nicméně než uděláte další krok, dobře poslouchajte.”

“Toto je domovská základna. Nemám zatím žádný skutečný důkaz. Ale jak budete postupovat hlouběji do interiéru, povšimněte si, že se stává dokonalejším ve svém provedení. A součástí této dokonalosti je bezpečnostní systém.”

“Cože?” křičel Evans.

“Je tu něco jako bezpečnostní systém, který zajišťuje tento systém tunelů. Chytil jsem se do jedné z jeho pastí, protože jsem nečekal nic tak důmyslného. Ale věřte mi, celé toto místo může být naplněno pastmi. Jinými slovy, buďte velmi opatrní.”

“Ještě nějaká rada?” zeptal se Collin.

“Běžte pomalu po mých stopách, dokud nepřijdete ke glyfu vyřezanému na zdi tunelu - je na pravé straně stěny tunelu. Jsem v pořádku. Jestli vám bude trvat hodinu, než se sem dostanete, je to v pohodě, jen běžte bezpečně.”

“Jsi v pasti?” zeptal se Collin.

“S naprostou jistotou.”

“Co se stalo? Možná bychom se mohli poučit z tvé zkušenosti.”

“Problém je v tom, že nevím, co jsem udělal. Mohl jsem se dotknout podložky citlivé na tlak, nebo zakopnout o drát. Nejsem si jist. Všechno co vím, je, že se to stalo tak rychle, že jsem nebyl schopen dostatečně rychle reagovat, abych se zachránil. Docela daleko jsem padal, ale nemám nic zlomeného.”

“Dobře, zařídíme se podle tvé rady. Buď trpělivý.” Křičel Evans v odpověď.

“Nedělejte si starosti, nechystám se nikam jít,” odpověděl slabě Neruda.

Evans, Collin a Emily vypadali jako sochy připevněné k zemi. Jejich svítilny prohledávaly hliněnou podlahu s úlomky skal. Hledali jakékoliv známky potenciálního nebezpečí a také Nerudovy stopy. Světelný paprsek jejich svítilen sem tam odhalil zvířecí lebku nebo kostru mrtvoly zbloudilého králíka, jež byly nahromaděny u stěn komnaty jako větrem unášené odpadky hromadící se u plotu.

“Myslím, že máme volnou cestu ke vstupu do tunelu,” poznamenal Evans.

Evans opatrně šel ke vstupu do tunelu na vzdáleném konci komnaty. Collin a potom Emily ho krátce následovali a oba se snažili přesně sledovat stopy, které Evans za sebou zanechal. Když vstoupili do tunelu, vzduch se stal citelně chladnějším a oni cítili na cestě tunelem malé klesání.

“Vidíš už naše světla?” zeptal se Evans.

“Ne, ale během pár minut pochopíte proč. Jen dál následujte mé instrukce.”

Emily byla uklidněna skutečností, že Nerudův hlas se stával hlasitějším. Vypadal uvolněně a bez zjevného nebezpečí. Cítila, jak její vlastní optimismus roste s každým krokem.

“Pokouším se sledovat tvé kroky,” křičel Evans.

“To je dobře, ale pokus se vyvarovat toho posledního,” smál se Neruda, “je skutečně výjimečný.”

“To je naposledy, co cestuji bez lokálních komunikátorů,” zamumlal Evans.

“Celá tato cesta byla naplánována příliš rychle. Měli jsme počkat,” bědovala Emily.

Evans vrhnul paprsek své svítilny dolů úzkým tunelem a doufal, že uvidí nějakou stopu po Nerudovi, ale paprsek se promísil s tmou dříve, než mohlo být rozpoznáno cokoliv zřetelného.

Evans se otočil na Collina a Emily. “Jestli ten tunel bude pokračovat v takovém stupni klesání, jde hluboko dolů. Bude se dál ochlazovat.”

“Už vidíš naše světla?”

“Ne. Ale zhasněte na chvíli své svítilny,” navrhnul Neruda. “Já zapnu svou a sledujte, jestli něco uvidíte.”

Když vypnuli své svítilny, okamžitě je pohltila temnota.

“Tam, myslím, že jsem něco viděl asi patnáct metrů vpředu. Ano, určitě jsem viděl světlo.” Evans znovu rozsvítil své světlo. Stěny tunelu byly od sebe vzdálené jen asi tři metry a vytvarovaly je nějaké nástroje. Ne moc dokonale, ale určitě to byla vytvořená struktura.

“Dobře, Jamissone, viděli jsme tvé světlo. Budeme u tebe tak rychle, jak to půjde. Tvůj hlas zní, jako by byl pod námi. Říkal jsi, že jsi padal. Víš jak daleko?”

“Nejsem si jist. Na nějakou dobu jsem ztratil vědomí - možná deset minut nebo tak nějak. Stále mám strašnou bolest hlavy, jež potvrzuje můj pád.”

“Dobře, buď v klidu a my tam za chvíli budeme.” Evans se otočil na Emily a Collina. “Budme velmi blízko u sebe. Já budu udržovat svou svítilnu na cestě před námi. Colline, ty namiř svůj paprsek na pravou stranu tunelu a ty, Emily, sleduj levou. Buďte pozorní. Uvidíte-li něco, co vypadá neobvykle, okamžitě to řekněte a zastavte se. Rozumíte?”

Ačkoliv Evans měl tendenci být nesnesitelným, Collin i Emily byli oba rádi, že je vede. Svou strojností a každým pohybem vštěpoval důvěru.

Zdálo se, že má povznesenou náladu za takových okolností, kde ostatní měli jen strach.

Jak se posunovali dolů chodbou, Collinův hlas najednou prolomil ticho. “Stop!”

Znehybněli. “Co je?” zeptal se Evans.

“Tady je ten glyf, který Neruda prve zmínil.”

Všechny paprsky svítilen se soustředily na hieroglyf složitě vyřezaný do kamenné stěny tunelu. Stěna byla pečlivě připravena a byla poměrně hladká, aby mohla posloužit detailním liniím vzoru glyfu.

“Co říkáš na ten glyf na stěně?” volal Evans na Nerudu.

“Nikdy předtím jsem nic podobného neviděl,” odpověděl. Jeho hlas byl nepochybně blíže, ale také bylo zřejmé, že přichází z nějaké hloubky pod nimi. “Souvisí s glyfy na artefaktu, ale v mnoha ohledech je odlišný. Dávejte pozor na můj poslední krok, nebyl daleko od mého klopýtnutí.”

Asi o dvě minuty později našla Evansova svítilna Nerudovu poslední stopu. Stopa sklouznutí se stáčila na pravou stranu tunelu, ale nebyla tu žádná známka dveří nebo výstupní cesty.

“Pojďme namířit všechna naše světla na tuto oblast.” Evans použil paprsek své svítilny jako laserové ukazovátko, aby určil oblast, kterou chtěl, aby společně osvětili. “Dobrá, vidíte něco, co by vypadalo jako šev?”

“Nic podobného,” odpověděl Collin.

Emily ukázala svou svítilnou ke stropu tunelu. “Co je to?”

“Vypadá to jako ventilační šachta nebo nějaký malý otvor,” řekl Evans. “Možná díky tomu slyšíme Nerudu.”

“Jamissone, řekni něco,” navrhnul Evans.

“Něco.”

“Trochu více tvé obvyklé výřečnosti by pomohlo,” řekla Emily hravě.

“Dobrá, ale varuji vás, můj životní příběh je do věku pěti až šesti let dost nudný...”

“Máš pravdu, je to zdroj jeho hlasu,” řekl Collin vzrušeně.

“Jamissone, tady Evans, našli jsme větrací průduch nebo prostě něco u stropu tunelu. Je to malá díra, možná deset centimetrů v průměru. Taky jsme našli tvou poslední stopu, ale nedá se poznat, kam jsi spadl. Nejsou tu vidět žádné švy ani hrany, které by prozrazovaly dveře nebo výstupní cestu. Máš nějaké doporučení?”

“Máte nějaké lano?”

“Ano, myslím, že je asi deset metrů dlouhé.”

“Můžete prostrčit lano tím otvorem?”

“Ano, myslím, že ano,” řekl Evans.

“Tak zkus strčit lano tou dírou tak daleko, jak můžeš. S trochou štěstí ho uvidím.”

“Jak vypadá místnost, ve které jsi?” zeptala se Emily.

“Má vysoký strop - možná deset nebo dvanáct metrů, v průměru má asi tři metry a strop je klenutý do kupole. Je to určitě stavba... propracovaná stavba. Ale nevidím žádné otvory a stejně jako vy, ani žádné švy. Nevím přesně, jak jsem se sem mohl dostat.”

Evans stál na špičkách a snažil se dostat lano otvorem. Vypadal tak trochu jako obrovská nešikovná balerína. Otvor ve stropě byl asi půl metru nad jeho dosahem a lano bylo příliš měkké, než aby ho Evans dokázal otvorem prostrčit, aniž by vyskočil.

“Možná, že je hloupé tu skákat, ale je to jediný způsob, jak jsem schopen prostrčit lano skrz. Vy dva běžte dozadu. Kdybych tam spadl, Collin půjde zpátky pro pomoc. Emily, ty tu zůstaneš a budeš pozorovat. Tady je můj komunikátor se základnou.” Podal ho Collinovi.

“Můžu tě tam zvednout,” řekl Collin.

“O tom pochybuji. Jsem pro tebe příliš těžký. A nemůžeme si dovolit ztratit nás oba.”

Emily souhlasila. Collin vypadal jako chodící tyčka.

“Proč tam nezvedneš Collina,” navrhla Emily. “Bude pro tebe jako peříčko.”

“Nechci riskovat nás oba, když to může udělat jeden. Nechte mě to nejdřív zkusit udělat samotného. Když neuspěju a nic se nestane, zvednu tam Collina. Ustupte aspoň o pět metrů.”

Evans počkal, až ustoupí zpět po svých stopách. Pak dokonale vyskočil k díře jako basketbalový hráč vzhazující míč do koše. Lano čistě vplulo dovnitř. A pak vypadlo zpátky ven. Evans tvrdě, avšak bezpečně dopadl.

O deset minut později, když našli přiměřeně velký kámen, jež přivázali na konec lana, Evans znovu vhodil lano do otvoru. Tentokrát zůstalo.

“Vidíš něco?” křičel Evans a strkal lano do otvoru.

“Ano, ale budeš potřebovat mnohem více lana, abys ke mně dosáhl.”

“Můžeš nějak vyšplhat po zdi a chytil ho?”

“Ne.”

“Když ti tam strčím lano, budeš schopen dostat se ke stropu místnosti?”

“Myslím, že ano, ale nechápu, co pak budeme dělat dál. Když jsem to zkoušel naposledy, nedokázal jsem se dostat skrz desetacentimetrový otvor.”

“Můžeme tu díru rozšířit,” odpověděl Evans trochu podrážděně. “Ale dokážeš se dostat ke stropu komnaty?”

“Ano, je tu něco jako římsa, která je nahoře kolem stěn, než se začínají klenout do kupole. Snad to půjde použít.”

Evans se otočil na Emily a Collina. “Potřebuji, abyste šli zpátky ke vchodu. Kontaktujte Jenkinse a informujte ho o naší situaci. Já dostanu ven Jamissona a tak za dvě hodiny se setkáme u vchodu. Pokud tam nebudeme do dvou hodin, řekněte Jenkinsovi, ať okamžitě pošle tým s pátracím a záchranným vybavením.”

“Jak chceš sám dostat Nerudu ven?” zeptal se Collin zaraženým hlasem.

“Než se pustíme do práce,” řekla Emily, “mohla bych navrhnout, abychom se pokusili zopakovat Jamissonův poslední krok a sledovat, jestli budeme schopni otevřít průchod, aniž bychom sami spadli do té komnaty?”

“To je příliš nebezpečné,” prohodil Evans.

“Zdá se mi, že jestli to je citlivé na tlak, mohli bychom být schopni dotknout se stejného místa a průchod by se mohl otevřít. Možná bychom ho mohli udržet otevřený.”

“Souhlasím, má cenu to zkusit,” řekl Collin. “Nevidím stejně jiný způsob, jak ho chceš dostat ven.”

“Nerudo, slyšíš to?” zeptal se Evans.

“Ano.”

“A názor?”

“Hm, ať Emily a Collin udělají, co navrhuješ ty. Čím dříve, tím lépe.”

Evans zašeptal. “Prosím, jděte. A dávejte dobrý pozor, ať jdete přesně po stopách, po kterých jsme sem přišli. Budeme venku do dvou hodin. Běžte.” Mával jim rukou jako mořská vlna.

Emily a Collin zkoprněle odcházeli. Neviděli žádný důvod pro Evansův sebejistý postoj. A bylo ještě více nepochopitelné, že Neruda s ním souhlasil. Dělo se něco divného. Avšak svědomitě naplnili své poslání a připojili se k Andrewsovi a Samanthě u vchodu. Zvládli to za velmi dobrý čas - pouhých sedmnáct minut.

Světlo je udeřilo do očí velmi silně, když vyklopýtali z úzkého průchodu do čekající náruče Andrewse a Samanthy, kteří jim pomáhali dostat se skrz štěrbinu.

“Proč vám to, ksakru, trvalo tak dlouho?” zeptal se Andrews.

“Našli jsme Nerudu. Je v pořádku,” začala Emily. “Ale je chycený v nějaké komnatě a nedokážeme ho bez vybavení dostat ven. Evans tam zůstal. Pokoušej se ho nějak dostat ven po svém, ale pokud se jim to nepodaří do ... hodiny a půl, máme zavolat Jenkinsovi, ať pošle záchranný tým.”

“Máme Jenkinse upozornit hned teď,” připomněl jí Collin.

Collin vytáhl komunikátor se základnou, který mu dal Evans a stiskl tlačítko NAHRÁVAT. Váhavě mluvil do mikrofonu. “Objekt nalezen. Pravděpodobnost vypátrání a záchrany. Aktualizace za devadesát minut. Prosím připravte během devadesáti minut k okamžitému vyslání záchranný tým. Přesné souřadnice pošleme v další komunikaci. Prosím potvrďte.”

Collin si přebral záznam a potom stiskl tlačítko ODESLAT. Byl uspokojen s přesností a stručností své zprávy. Všichni věděli, že Jenkins a Evans nesnáší dlouhé podrobné zprávy.

Bylo něco po desáté hodině dopoledne a teplo pouštního slunce o sobě začínalo dávat vědět. Andrews postavil provizorní tábor a tak se všichni uvelebili uvnitř, aby počkali dalších devadesát minut. Emily byla zaměstnaná přípravou kávy na solárním vařiči. Collin sledoval mapy, aby určil přesné souřadnice pro pátrací a záchrannou misi.

“Je to domovská základna, že?” zeptala se Samantha Emily.

“Zdá se, že Neruda si to myslí.”

“Viděla jsi něco... něco neobvyklého?”

“Ty tunely jsou umělé. Na stěně tunelu je glyf, který je podobný glyfům na artefaktu. Neruda nějak skončil v něčem, co je podobné věžeňské cele, ale nedokázali jsme v tunelu najít žádný východ nebo dveře. Bylo to doslova jako by se dematerializoval a octnul se v zajetí...”

“Za co?”

“To nevíme.”

“Oni něco chrání,” řekla Samantha.

“Co chrání?” zeptal se Andrews, když se přiblížil k Samanthě. “Myslím tím, jestli existuje více artefaktů jako naše malé monstrum zde, co je potom k ochraňování?”

“Genetická technologie,” řekla jako konstatování i jako otázku.

“Jak to víš?” zeptala se Emily.

“Měla jsem další zážitek s artefaktem během Dálnovidecké seance těsně předtím, než Evans objevil otvor ve stěně. Viděla jsem obrazy...”

“Jaké?”

“Obrazy týkající se podoby těchto mimozemšťanů.”

“Ach...” začal Andrews. “Jak víš, že můžeš důvěřovat obrazu, který ti tato věc vložila do hlavy?” Ukazoval na hliníkový kufřík, v němž byl artefakt. “Tito stejní mimozemšťané postavili něco podobného té zatracené myši pasti, v níž je teď Neruda uvězněn. To zrovna neplodí důvěru v mém starém srdíčku.”

Samantha začala něco říkat a pak se zastavila.

“Ježíši, Andrewsi,” řekla Emily, “můžeme ji prostě nechat říci, co viděla, bez přerušování a bez tvých proklatých názorů?”

Andrews kopl do uvolněných kamenů pod sebou a sledoval, jak se rozlétají. Jeho rty se tiše pohybovaly se slovy, která nikdo nemohl slyšet.

“Říkám jen,” řekla Samantha pomalu, “že obrazy, které jsem viděla, byly naprosto odlišné... mnohem vyspělejší... snad lidé, snad něco jiného. Měnilo to formu z lidské přítomnosti do geometrického tvaru podobného... obdélníku.” Samantha se na chvíli zastavila, jako by si na něco pokoušela vzpomenout.

Collin vzhledl od map a se zaujetím poslouchal.

Samantha znovu začala, “nemůžu předstírat, že vím, kdo nebo co jsou zač, ale jejich obraz je pro mě tak jasný, jako vy a není to obraz ulekváckého nebo válčího druhu. Mám pocit, že jsou dobročinní - dokonce nápomocní našemu druhu. Uschovali zde něco, co předpokládají, že objevíme a má to co do činění s genetikou. Všechno je to součástí mistrovského plánu.”

“A součástí toho samozřejmě je, že s Nerudou vyjebali.” Zamumlal Andrews.

“O Nerudovi nevím nic,” vysvětlovala Samantha, “ale jsem si jista tím, co jsem řekla. Zřejmě navrhli různé ochranné mechanismy, aby se ujistili, že toto místo objevíme my a ne někdo jiný. Je zde něco, co chtějí, abychom našli my.”

“Takže ty si myslíš, že uvnitř této hory je něco... nějaký dárek od těchto neznámých mimozemšťanů s naší jmenovkou na něm?” Andrews se nemohl udržet. Byl jedním z mála v ACIO, kdo neměl zdravý respekt pro Dálnovidce a jejich práci, ani pro nic, na co v noci narazili. Pro Andrewse byli Dálnovidci pouze vychvalovaní senzibilové.

“Ano.” Odpověděla Samantha tiše.

“Colline, dostal už jsi nějakou odpověď ze základny?” zeptala se Emily.

“Ano, přišlo potvrzení,” podíval se na své hodinky, “odpočítávání je na šedesáti osmi minutách.”

“Takže co jsou zač?” zeptal se Andrews. “Přátelští mimozemšťané, kteří přišli na zem před dvanácti sty lety, pohráli si tu s Indiány a potom schovali něco do této hory, abychom to my našli? To žeru.”

“To jsou jen tvé pocity, ne, Samantha?” zeptal se Collin tiše a pokoušel se zmírnit Andrewsův sarkasmus. “Na RePlayi nic nemáš, ne?”

Samantha si poposedla na velkém kameni a oběma rukama si shrnula vlasy dozadu. “Ne. Když jsem se pak dívala na RePlay, ty obrazy tam nebyly nahrány. Nějak obešly záznamovou citlivost RePlaye. Pravděpodobně jsou založeny na obraznosti projektované artefaktem a já jsem vlastně ani nebyla v módu Dálnovidění. Ale ty obrazy jsou mocné. Myslím velmi mocné. Nepřeháním.”

“Dobře, jsem z toho zmatený,” řekl Andrews. “Viděla jsi obraz geometrického tvaru - myslím, že jsi mluvila o obdélníku - a z toho máš pocit, že uvnitř této hory je něco zakopáno, snad nějaká forma genetické technologie. Tak to je?”

“Viděla jsem několik obrazů. Další obrazy se týkaly země vznášející se ve vesmíru, jež byla obepnuta sítí světelných vláken a v jistých průsečících jsem viděla pulsující záři...”

“Kolik jich bylo?” zeptala se Emily.

“Snad tři, ne, možná pět. Nejsem si jista.”

“Všimla sis, kde byly umístěny?” zeptal se Collin.

“Jediný, kterému jsem věnovala pozornost, vypadal, že je zde... v Novém Mexiku.” Přimhouřila oči a pak je na několik okamžiků úplně zavřela.

“Měla jsem ohromující dojem, že ta technologie je schovaná na tomto místě,” dodala. “Byla zde zanechána tou rasou z velmi specifických důvodů, ale nejsem si jistá, jaké to jsou...” Její hlas se vytrácel do ticha. Všichni tak zaujatě naslouchali jejímu hlasu, že si ani nepovšimli Nerudovy tlumené prosby o kávu přicházející zevnitř stěny kaňonu.

“Můj Bože, vy jste to dokázali!” křičela Emily, když viděla Nerudu prodírat se skrz otvor do světla. Úhel slunce teď vyjasnil stěnu a paprsky svítily - ve vsí své slávě - přímo na Nerudu. Oslepen náhlým světlem si dřepl na zem a stínil si oči.

“Teplo je příjemné, ale chtěl bych, aby někdo ztlumil ta zatracená světla.” Nerudovy oči byly úzkými štěrbinami shlížejícími na známé tváře. Nejdřív našel Emily.

“Nepředpokládám, že bys měla udělané kafe? Puká mi hlava bolestí.”

Emily se smála ve směsi úlevy, radosti a velkého překvapení.

Kapitola 6 - V tranzu

Vaše vědomí má mnoho aspektů, aby mohlo vyjadřovat světlo do rozmanitých systémů existence. Existuje mnoho, mnoho vyjádření, z nichž je složeno vaše absolutní Jáství. Každé z těchto vyjádření je spojeno s centrem vědomí, jež je vaší identitou jádra. Je to právě zde, kde váš starobylý hlas a vaše starobylé oči můžou mnoha-rozměrně pozorovat, vyjadřovat a zažívat. To je váš zdroj výživy pro expanzi a zkrásnění. Povšimněte si své identity jádra a nikdy ji nespouštějte ze zřetele. U každé dílčí informace, jež se objeví na vaší cestě, rozeznajte, jak umožňuje vaše naladění na tento vnitřní hlas a vnímání. To je jediná kázeň, kterou potřebujete. To je lék na všechna omezení.

Výňatek z Aktivace Paměti, dekodováno z Komory Sedm

Tvůrci Křídel

Rudé skály podtrhávaly azurovou modř oblohy. Strohlost pouště vytvářela měsíční krajinu. Byla neposkvrněně přírodní. Slunce učinilo bundy a vesty nadbytečnými a zanechalo teplotu vzduchu příjemnou pro bavlněná trička a kraťasy.

Vzrušení z toho, že Neruda a Evans se vynořili ze stěny kaňonu spojilo tým dohromady, jako by je svázala nějaká neviditelná pavučina. Emily objala Nerudu a na chvíli zapomněla na svůj služební odstup. Andrews a Collin potřásli Nerudovi rukou a přivítali ho zpátky “mezi živými”, zatímco Samantha si ho jednoduše prohlížela se širokým úsměvem.

Následovala palba otázek, jak se Neruda osvobodil, jakým způsobem se zachránil, ale Evans a Neruda odkládali vysvětlení na později a více zájmu soustředili na Nerudovy fyzické potřeby: zahřát se a nakrmit jeho prázdný žaludek.

Když se všichni usadili se skříženými nohama u malého ohně, jenž Andrews rozdělal ze suchých borovicových větví, Neruda začal vyprávět. Šálek kávy zahříval jeho ruce.

"Všechno, co vám můžu říci", začal a jeho tón se stával introspektivním, "je, že jsem si po naší poslední noční zkušenosti s artefaktem vyšel na nevinnou procházku. Chtěl jsem jen vystoupat na vrchol hřebene, abych viděl, jestli bude možné spatřit skalní strukturu, o které nám Samantha řekla."

"Když jsem se dostal nahoru a uviděl jsem tu věc," ukázal na strukturu přímo za sebou, "dostal jsem neodolatelnou potřebu podívat se na ni zblízka. Vlastně jsem ani nebyl unavený, cítil jsem se nabitý. Tak jsem šel asi patnáct minut... celou tu dobu jsem věděl, že dělám něco ... něco hloupého - a ano, věděl jsem, že je to proti předpisům. Ale na svou obranu řeknu," otočil se na Evanse, "že jsem si myslel, že plním příkaz."

Evans se postavil a vyžádal si od Collina svůj komunikátor. "Já už jsem to slyšel", omluvil se, "musím informovat Jenkinse." Evans odešel pryč a začal mačkat knoflíky na svém komunikátoru.

"Příkaz koho?" zeptal se Collin.

"Ač to může znít jakkoliv divně - artefaktu. Jsem si jist, že mi nasadil něco do hlavy," odpověděl Neruda. "Jinak si to neumím vysvětlit."

Nikdo, včetně Evanse, nedebatoval či dokonce nepochyboval o Nerudově závěru. Byl v ACIO velmi dobře znám jako úzkostlivě přesný, co se týká svých pozorování a motivace. Ale jeho konstatování se setkalo jen s prázdnými pohledy Emily, Andrewse a Collina. Jen Samantha uznale přikývla.

"A to, na co se odvoláváš," navrhla Samantha vážavě, "byla neodolatelná motivace najít jeho domovskou základnu. Je to tak?"

"Ano, ale jsem ohromený, že mě něco mohlo přinutit to udělat. Zdá se to naprosto nevěrohodné..."

Andrews se předklonil a zašťoural v ohni, aby ho oživil. Ačkoliv nebyla potřeba dalšího tepla, potřeboval zabavit své ruce. "Jak jsi našel tu díru ve stěně vprostřed té zasrané noci? A co je ještě důležitější, proč jsi lezl sám dovnitř? To bych rád věděl."

"Prostě jsem věděl, kam jít," řekl Neruda. "Věděl jsem zcela přesně, co mám dělat, jakmile jsem se dostal poblíž stěny kařonu. Měl jsem ten obraz uložený v mozku, bylo to ... jako vidět rozdělený obraz - jeden uvnitř mé hlavy a druhý ve vnější realitě - a čím blíže jsem se dostával, tím více jsem sledoval, jak se tyto dva obrazy postupně přetvářejí do jediného obrazu."

"Když jsem uviděl ten otvor, podíval jsem se dovnitř se svítilnou, než jsem vstoupil. Na vzdálené straně jsem uviděl temnou díru, která vypadala jako tunel. Vypadalo to uměle... vytvořené rukama člověka. Ale také jsem si celou dobu myslel, že jde o domovskou základnu artefaktu."

"Vlezl jsem dovnitř," pokračoval, "a jedině, co jsem mohl dělat, bylo jít k tomu tunelu, jako by na tom nějak závisel můj život."

"Nebál ses?" zeptala se Emily.

"Ne. Byl jsem naprosto klidný. Měl jsem ve své hlavě zakódované to poslání a všechno ostatní bylo zavřené."

"Takže jsi šel do tunelu a spadl do komnaty?" řekl Collin.

"Pamatujete na ten glyf na stěně tunelu?" zeptal se Neruda.

"Ano," shodli se Collin a Emily.

"Okamžitě, jak jsem ho uviděl, měl jsem potvrzení. Glyf byl zcela jasně ze stejných linií - ačkoliv měl jiný design. Ve svém vzrušení jsem zrychlil krok. A o několik kroků později jsem na něčem uklouzl a padal... muselo to být snad sedm metrů, na kamennou podlahu ... do té komnaty, ve které jste mě dnes ráno objevili."

"Dobře, tak nám řekni, jak ses odtamtud zpropadeně dostal?" vyzvídal Collin.

"Přišel jsem na to, jak vyšplhat po stěně dostatečně vysoko na to, abych chytil provaz. Evans mě vytáhnul nahoru a společně jsme zvětšili ventilační průduch natolik, že jsem se mohl skrz něj protáhnout..."

"Ale vždyť to byl tvrdý kámen, jak jste tu díru zvětšili... myslím tím, jaké nástroje jste použili?" vypyťovala se Emily.

"Evans měl nůž tak velký, že by se s ním daly porcovat velryby. Nebylo tak těžké zvětšit tu díru. Ten kámen je pískovec a zeď nebyla příliš silná, docela snadno se drolila." Odpověděl Neruda nedbale.

Evans přišel zpátky ke skupině a posadil se na velký kámen naproti Nerudovi. Svůj komunikátor měl vytažený venku, kontroloval jeho malý display a pohrával si s jedním knoflíkem. Jeho obličej byl bez výrazu.

Andrews vypadal zmateně. "Jsem tu jen já idiot, který nechápe, co se tu ksakru děje?"

"Nikdo z nás to nechápe," řekla Samantha, jako by byla v místnosti se spícími vlky. "Můžeme si být jisti jen jednou věcí. Tvůrci tohoto artefaktu nás přivedli na toto místo, a pokud by nechtěli, abychom zde byli, tak bychom zde nebyli."

"Možná máš pravdu," Evans těžce polkl, "ale zatím jsme nic neobjevili. Máme prázdnou komnatu a glyf na stěně tunelu. To se zdá být jako mrhání, pokud to má být celý rozsah jeho domovské základny."

"Dobře, dobře, prostě jsem hloupější než vy," řekl Andrews se zamračeným výrazem. "Ale může mi někdo říct, jaká je naše pracovní hypotéza? Myslím tím, do prdele, jestli vůbec nějakou máme... pracovní hypotézu. Dobře?"

Evans zůstal potichu.

Neruda se rozhlédl po tvářích svého týmu. Věděl, že teď hledají vůdce. A věděl, že očekávají, že jím bude on. "Artefakt nás dovedl na toto místo ze specifického důvodu, který jsme ještě nezjistili. Ale má co do činění s tím, co leží pod touto stěnou kařonu, a čím dříve začneme hledat, tím dříve zjistíme, proč jsme zde."

“Ale to místo je plné nastražených léček,” vydechl Andrews. “Jak můžeme předpokládat, že něco najdeme, když jsme chytáni do komnat?”

Neruda se podíval dolů na své hodinky a ignoroval Andrewsovu otázku. “Máme přesně sedm hodin a třináct minut do setkání s helikoptéry.”

Neruda se s námahou postavil na nohy a lehce se sklonil, jak se krev v jeho těle přesunula jako obálky v dešťové holi. Emily mu okamžitě přispěchala na pomoc, když se zvedal.

“Moc jsi toho v noci nenaspal, že?” zeptala se.

“Víš, ta okolnost se studenou kamennou podlahou činí noc velmi dlouhou.” Unaveně se usmál. “Ale mé tělo rozproudí káva - byla pravá, ne?”

“Omlouvám se, vzala jsem jen kávu bez kofeinu.”

“Sakra.”

“V krabičce první pomoci máme aspirin. Mám ti nějaký donést?” zeptala se Emily.

“Díky... vezmi tři.” Neruda se otočil na Andrewse, který si balil svůj batoh. “Způsob, jak se vyhneme chycení, je ten, že s sebou vezmeme artefakt. Ukáže nám, co máme dělat.”

“Ó, skvělé, šéfe,” řekl Andrews, aniž by vzhlédl, “už teď vláčím ruce po zemi od nesení toho malého monstra celé ráno. Takže pokud ho bereme s sebou, najdeme si jiného šerpu. Proosím.”

Neruda se mohl jen smát. Představa Andrewse nesoucího artefakt v poušti poseté kameny, nadávajícího na všechno po cestě, mu připadala velmi legrační.

“Možná ti taky něco nasadil do hlavy.” Komentoval to Neruda. “Myslím tím, abys ho nosil celé ráno. Vsadím se, že Bohové ti schválně naprogramovali hlavu.” Znovu se zasmál a chytl kufřík.

“Vezmu to, Jamissone,” nabídl se Evans. “Nespál jsi v noci a ta modřina na tvém boku taky nevypadá moc dobře.”

“Jsi zraněný?” okamžitě se zeptala Emily. “Myslela jsem, že jsi říkal, že se ti při pádu nic nestalo.”

“Jsem v pořádku,” Neruda odpověděl. “Evans je prostě jen laskavý.”

“Tak pojďme,” řekl Evans rozhodně.

Všichni si nasadili své batohy a tiše kráčeli k tenké štěrbině temnoty vystupující ze stěny kaňonu. Vážné tváře doprovázely jejich cestu k otvoru. Zastavili se těsně před vstupem a shromáždili se kolem Evanse.

“Pozorně poslouchajte,” Evans postavil kufřík na zem a strčil si sluneční brýle do kapsy u košile. “Zůstaňte blízko sebe a jděte ve stopách, které jsme tam zanechali. Zastavíme se každých pět minut. Ničeho se nedotýkejte. Pokud uvidíte něco, co bude vypadat podezřele, zakřičte, jinak buďte potichu. Nevíme, do čeho jdeme, tak se držte u země.”

“A co doufáme, že během šesti hodin uskutečníme?” zeptal se Andrews.

“Zůstat naživu.” Odpověděl Evans, když si sundával batoh a házel ho do otvoru, jako by krmil velká hladová ústa.

Andrews se zasmál. Nervózně.

* * * *

“Zatracený všivák,” vyprsknul McGavin a praštil telefonem. Kabinou ze dřeva a kovu se na sekundu odrážela jeho slova. Gulfstream V měl svěží atmosféru dokonce i ve výšce 35.000 stop a tisíce kilometrů za hodinu.

“Nešlo to dobře, co,” poznamenal Donavin McAlester, sedící u stolu naproti McGavinovi. Byl to McGavinem nově jmenovaný stínový agent pro ACIO. Donavin měl specializaci na špiónážní techniky. Mnoho let se učil jako agent v terénu v Rusku. V poslední době bylo jeho prací nasměrovat iniciativy NSA na monitorování a začlenění Ruské Mafie. Při výkonu této činnosti pracoval prakticky se všemi odvětvími vlády, včetně CIA, INS, Oddělením Spravedlnosti a FBI.

“Možná vám bude líbat zadek, když mu utáhnete jeho rozpočet, pane,” řekl Donavin.

“Ty nejsi moc plachý, že?” McGavin byl stále vzteklý ze svého posledního telefonátu. Žíly na jeho pravém spánku vypadaly jako řeka Mississippi na satelitní mapě. “Víš, že ten všivák zavolał Shorterové až za tři hodiny! A nebyl to Jenkins, kdo volal, ne, byl to podřízený dvě úrovně pod Jenkinsem. Někdy Henry nebo kdo. Sakra!”

McGavin se postavil a stiskl knoflík interkomu. “Jaké jsou naše ETA?”

“Lokální čas 1935 hodin, pane, ještě dvě hodiny a patnáct minut,” zazněl hlas.

McGavin vypnul interkom a přešel k baru, aby si dal skotskou a vodu. Převážně skotskou.

“Co víš o ACIO?”

“Jen to, co jsem si přečetl ve zprávě, kterou jste mi poslal minulý týden,” svěřil se Donavin. “Byl jsem v rozvědce dvacet devět let. K mým uším však nedolehlo ani slovo o této organizaci.” Donavin si poposedl v křesle a vytáhl balíček cigaret. “Nebude vám vadit, když si zakouřím?”

“Ne, když ti nebude vadit, že se napiju.”

Oba se rozesmáli a napětí v místnosti zesláblo jako kouř v silném větru.

Donavin měl nakrátko ostříhané světle hnědé vlasy s jemným odstínem zrzavé. Byl vysoký, ale jeho postava měla asi dvacet liber nadváhu, jež byla tvořena převážně jeho pupkem. Měl módní brýle, které ho dělaly učeným, nehledě na jeho velké, atletické tělo.

"Musím se vyrovnat s vaší úrovní, pane," řekl Donavin, "mimozemšťané nejsou příliš mým oborem... ani sofistikované technologie, které by mohli zplodit. Má kvalifikace je plánování infiltrace do strategického nepřítele. A o tom to je, ale myslel jsem..."

"Takže když jsi četl tu zprávu," přerušil ho McGavin příkře, "myslel sis, že mě zajímá tvá odbornost v mimozemských technologiích nebo v infiltraci?"

"To druhé, pane."

"Dobrá, jsem rád, že jsme si to ujasnili." McGavin se se svým drinkem znovu posadil a šfouchal do ledových kostek plastovým brčkem. Slyšel o Donavinovi dobré zprávy a nechtěl, aby tento rozhovor vypadal jako pracovní nábor. Byl najat, ať už se mu to líbí, nebo ne.

"To, co chceme," tvrdil McGavin, "je zavést tě jako našeho stínového agenta v projektu Starobylý Šíp."

"Pane?"

"Teprve dnes ráno jsem zjistil oficiální název toho projektu v ACIO. To je důvod, proč to nebylo ve tvé zprávě. Souvisí to s podvodnými aktivitami, které dělají v souvislosti s tímto nově nalezeným artefaktem v Novém Mexiku."

McGavin posunul složku ze své aktovky po naleštěném stole z třeshňového dřeva. "Udělej si kopii." Ukázal na kopírku/fax v rohu místnosti. "Tady se dozvíš všechno, co ACIO chce, abychom věděli. Jsem si jistý, že je to upravené, ale budeš alespoň vědět více, než víš teď."

Dlouze se napil, zatímco Donavin vstával od stolu a začínal si dělat kopie.

"Tato postava - Fifteen," zeptal se Donavin otočený zády k McGavinovi, "má nějakou reálnou moc vně NSA?"

McGavin se usmál té naivní otázce. "Jeho moc je naprosto vně NSA."

Donavin otočil hlavu s výrazem překvapení. "Jak je to možné?"

"Ty skutečně nevíš nic o ACIO, že?"

"Měl jsem hlavu strčenou v Ruské Mafii po více než dvacet let, pane."

"Fifteen byl zavržený zběhlý student. Ve skutečnosti byl z vysoké školy vyhozen pro hanobení pověsti svých profesorů. Je naprosto zaujat proti autoritám, ale je tak zatraceně chytrý, že ho nikdo není schopen kontrolovat."

"Když je tak chytrý, proč byl vyhozen z univerzity?"

"Jak říkám, dělal hanobící kampaň. Napsal články do školních novin - myslím, že to bylo na Princetonské univerzitě - ve kterém odhalil s klinickou přesností slabosti učitelského sboru. Studenty to byl vysoce ceněný článek - ne, že by mu všichni rozuměli - ale rozzuřil učitelský sbor. Vyhodili ho o dva týdny později, když se věci utišily natolik, aby jeho odchod nebudil příliš velkou pozornost."

Donavin dál strkal dokumenty do kopírky a bafal z cigarety, kterou pevně držel svými rty. "Tak jak se mohl ten problémový pitomec stát výkonným ředitelem ACIO?"

"To nevím," odpověděl McGavin a prozradil tak hranice svého poznání. "Nikdo to vlastně jistě neví, kromě penzionovaného ředitele NSA, který není typem člověka, jenž by o takových věcech žvanil. Všechno, co vím, je, že Bell Labs ho najali kvůli jeho práci v heuristice a počítačovém modelování poté, co byl vyhozen ze školy. Bylo mu v té době teprve osmnáct a scházelo mu jen pár měsíců k získání doktorátu v kvantové fyzice a matematice."

"V Bell Labs pracoval v jedné z výzkumných skupin inženýrů, jež vyvíjela tajné black-box technologie pro vládu. A příběh pokračoval."

Jak tam pracoval, vyvinul naváděcí systém pro satelitní průzkumné systémy na odposlouchávání přesných, cílených lokalit. Konečným zákazníkem bylo NSA. Tak jsme se o něm dozvěděli. To bylo na konci 50-tých let."

"Kecáte."

"Ne, nekecám." McGavin do sebe obrátil celou sklenku skotské. Kostky ledu chrastily v jeho prázdné sklence, když ji vracel na stůl. "Podívej, ten člověk je neuvěřitelně chytrý, ale taky je to královský spratek. Nějak se proplížil k tomu, že kontroluje ACIO a vytváří technologie, které pak prodává soukromému průmyslu a světovým vládám... za našimi zády."

"Ale jak mu to může projít? To mi nedává smysl. Máme nejlepší špiónážní síť na světě."

"Dokázáno je to tím, že se to děje," řekl McGavin. "Existují součásti světové vlády - a nemluvíme teď o Spojených Národech - jež jsou utajenější, než jakákoliv státní vláda včetně Severní Korei. A naše špiónážní síť byla navržena tak, aby tyto součásti přehlížela."

"Takže vy nehovoříte o Mafii?"

"Ne, ne, ne." McGavin několik sekund kroutil hlavou a potom vstal, aby si doplnil svou sklenku. "Mafie je organizovaná a utajená, ale je provozována relativními blbci." Nalil si čistou skotskou bez ledu a bez vody. Jeho chuťové pohárky byly patřičně znečitlivělé.

"Ne, hovořím o elitních plutokratech, kteří provozují světové finanční trhy. To jsou ti, se kterými Fifteen spolupracuje a to jsou ti, kteří mají moc. Nejsou to politici, Mafie, nebo ta zatracená armáda. Plutokrati jsou základními figurami této sítě..."

"A jak jsou nazýváni... tato skupina elitářů?" Zeptal se Donavin.

"Nemají žádné oficiální jméno. Někdo je nazývá Illuminati nebo skupina Bilderberg, ale to jsou jen pseudonymy. My jim říkáme Incunabula. Ve skutečnosti nevíme, jak jsou organizováni, nebo jaký je jejich

typický styl a postup práce - ale věříme, že dostávají podstatné množství svých technologií od ACIO... zvláště své kódovací a bezpečnostní technologie. Fifteen je s nimi spolčený. To jsem si jist."

"A vy chcete, abych pronikl do ACIO a odhalil toto spojení s Incu... Incunab... nebo čím?"

"Incunabula," opravil ho McGavin.

Donavin skončil s kopírováním složky a vrátil se do svého křesla, aby si zapálil další cigaretu. Strčil originální složku zpátky McGavinovi s poděkováním a krátkým úsměvem.

"Je to zatracená hanba," vydechl McGavin.

"Co, pane?"

"Je to zatracená hanba, že k nim nemůžeš proniknout. Ale věř mi, tvá zkušenost s Ruskou Mafií není kvalifikací pro tuto práci. ACIO je nedobytné. Už jsme to zkoušeli mnohokrát a neuspěli jsme, takže jsem s touto strategií skoncoval."

"Co chceš, je, abys získal jejich nejvyššího bezpečáka - chlápka jménem James Evans. Potřebujeme nějakého zběha, který by potvrdil naše podezření. Vyzbrojen touto informací, by nás tento chlápek mohl podpořit a já bych mohl svrhnout Fifteena a jeho malé panství."

"Co na něj platí, na toho Evanse?" Zeptal se Donavin a jeho hlas byl náhle chladný a vypočítavý.

"Zprvu, je Námořník ve výslužbě."

"Takže tak to je. Proto jste mě povolal."

"To je jen částečný důvod, drahý chlapče. Také je napůl Ir." McGavin zamrkal očima a použil svůj irský přízvuk jako dítě, jež si poprvé obléká otcovy boty.

"Nějaké známky, že by mohl spolupracovat, nebo být motivován ke zběhnutí?"

"Před šesti měsíci," odpověděl McGavin, "jsme zaznamenali konverzaci mezi Evansem a jeho podřízeným, Jenkinsem - jaký kretén." Odmlčel se, aby mohl vypít svůj druhý drink. "Každopádně, Evans řekl nějaké věci, které nás vedly k závěru, že by mohl být přesvědčen ke zběhnutí, kdyby dostal ochranu..."

"Jakou ochranu, pane?"

"Neznáme všechny podrobnosti, ale čím výše postupuješ v ACIO, tím větší důležitost přikládají tvé oddanosti. Používají implantáty pro zajištění poddanosti. Nejsme si jisti jaký typ. Ale skutečnou překážkou pro zběhnutí je jejich technologie Dálnovidění. Nikdo nezběhne, protože přesvědčili své zaměstnance, že budou nalezeni prostřednictvím jejich technologie Dálnovidění."

"Teď jsem se ztratil. Technologie Dálnovidění, co to ksakru je?"

"Zjednoduším to," McGavin se vrátil k baru a jeho hlas se stal trochu více nezřetelným. "Mají trénované senzibily, kteří se dokáží podívat do křišťálové koule a vidět tě - podobně jako zlý čaroděj ve filmu Čaroděj ze země Oz."

"A mají taky létající opice?" Řekl Donavin se smíchem. "Čím více mi o této skupině povídáte, tím více se domnívám, že jsem vstoupil do Zóny Příšeří."

"Seš si ještě jistý, že jsi připraven se ke mně přidat?" McGavin držel svou sklenku nahoře, aby ji Donavin viděl a vábivě s ní třásl ve vzduchu. "Tady chutná mnohem lépe." Smál se a doufal, že se Donavin přidá.

"Jistě, zatraceně, když vám to nebude vadit, pane."

"Vůbec mi to nevádí. Vítám společnost."

McGavin byl zaměstnaný přípravou drinků. Vypadal starší než na svých čtyřicet sedm let. Byl téměř úplně plešatý a vlasy, které mu zbývaly, už byly také na odchodu. Měl vous, jenž se zdál být jeho jedinou nadějí na vlasy, jako poslední list na Listopadovém Dubu. Roky za kancelářským stolem daly jeho postavě zaoblené tvary, jež se zdály zatraceně vhodné pro shuffleboard a bowling.

"Mohl bych ti říci historky o technologii Dálnovidění, ze kterých by ses strachy posral," řekl McGavin. "Ale neřeknu. Důvod je ten, že jsme vymysleli, jak ji zablokovat. Právě teď je to zprovozněné v tomto letadle. Můžeme tu technologii nainstalovat do jakkoliv velké místnosti - i do velkého sálu."

"Věříme, že by se dal Evans přetáhnout, kdybys ho přesvědčil, že o něj bude postaráno finančně, že bude ochráněn naší anti-Dálnovideckou technologií a že mu bude dána naprosto nová identita v zemi, kterou si vybere."

Podal drink Donavinovi. Přitukli si sklenkami s nevysloveným přípitkem. "Věř mi, tenhle úkol se ti bude líbit." Smál se McGavin a jeho oči se zatoulaly na monitor, na němž se objevila zpráva.

"Počkej chvíli..." zanotoval a popošel k monitoru s drinkem v ruce. Kliknul myší a otevřel e-mail. "Ksakru!"

"Můžeš na mě počkat pár minut venku, potřebuji si zatelefonovat."

Donavin se postavil a instinktivně se přihrbil, aby se v kabině o něco nebouchl, přestože měl nad hlavou ještě dvě stopy prostoru.

"Nezapomněl jsi něco?" McGavin se díval dolů na Donavinovu skotskou a složku Starobylý Šíp, které leželi na stole.

"Ano, děkuji za připomenutí, pane," sebral svou sklenku prsty podobnými drápům. "Máte pravdu, ta práce se mi bude líbit."

"Skvělé, jsem rád, že se shodneme. Řekneme si více za pár minut."

Donavin za sebou zavřel dveře. Vířil skotskou na dně své sklenky a smál se. Potom zaklonil hlavu dozadu a hodil ji do sebe tak, aby nezbyla ani kapka.

Jak postupovali jeskyní jeden po druhém, jejím interiérem se šířil pach směsi vlhké křídly a mědi. Evans kráčet opatrně k tunelu. Hliníkový kufřík vypadal jako zavazadlo a Evans vypadal jako turista hledající letiště.

“Chceš třeba teď vytáhnout artefakt?” zeptala se Samantha tiše Nerudy. Evans už byl na cestě k tunelu.

“Myslím, že bychom mohli,” odpověděl Samanthě. Pak se otočil, aby se podíval na Evansova záda. “Hej, možná bychom mohli rozbalit artefakt zde v jeskyni a sledovat, co se bude dít. Možná, že tady uvnitř ten tunel není správným postupem.”

Evans se na své cestě zastavil a otočil se na ně. “Vedou odsud jiné cesty?”

“Nevím,” řekl Neruda, “možná. Jen jsem myslel, že bychom to mohli ověřit. Kdo ví, co ta věc může udělat, když už je uvnitř lokality.”

Evans šel zpět s dětskou nechuť.

Neruda odklopil západky a otevřel víko. Všechny paprsky svícen se spojily na kovovém povrchu artefaktu. Ač byl v jeskyni doma, vypadal zde naprosto cizí. Byl jako světélkující stvoření objevené v temných hlubinách oceánu. Artefakt byl tichý, stejně jako jeskyně.

Samantha sehnula svou svítilnu a zaměřila ji na objekt jako své oči. Letmo se artefaktu dotknula. S tichým šepotem se uvnitř objektu něco aktivovalo a začalo vibrovat. Jeho obrysy se rozmazaly. Artefakt už neměl válcový tvar. Měnil se do kulového, průzračného objektu a zdálo se, že jeho hmota se vytrácí do mlhavého světla. Jako přízračné zjevení se zvedalo z kufříku. Komnatu začalo vyplňovat intenzivní horko. Pak z objektu, vznášejícího se asi dva metry nad hliníkovým kufříkem, jenž byl jeho náhradním domovem, náhle vyšlehlo světle zelené světlo.

Všichni ztuhlí a sledovali to živé představení asi tak, jako jeskynní člověk mohl sledovat první plameny zdomácnělého ohně.

Neruda jako první našel slova. “To je neuvěřitelné... může to znamenat jediné... něco to aktivuje.”

“Nebo to něco sděluje,” nabídla Samantha.

Andrews ustoupil několik kroků zpět. “Je to bezpečné? To je jediné, co bych rád věděl. Protože mě to, ksakru, děsí.”

“Uklidni se,” řekl Neruda, “a pozoruj.”

Teplota ještě zesílila, stejně jako světlo. Jeskyně byla naprosto zahalena přítomností objektu - zvukem, světlem a dokonce pachem. V jeskyni se odehrávala nějaká molekulární proměna, jež byla způsobena artefaktem. Nabíjela vzduch intenzivním elektromagnetickým energetickým polem, které stále rostlo. Jeho intenzita vzrůstala do té míry, že Evans už nedokázal dále odolávat potřebě ustoupit do bezpečné vzdálenosti.

Pak objekt explodoval do kaleidoskopu vířících barev, jež omývaly stěny jeskyně a všechno v ní.

“Vybuchne to!” zakřičela Emily. “Copak necítíte to vzrůstající napětí?”

Jak se na něj otočila, Neruda viděl v jejích očích strach.

“Jakou máš teď hypotézu?” ptal se Andrews.

“Možná bychom měli vypadnout,” křičel Evans. “Může to být další past.”

“Ne. Je to v pořádku.” Křičel Neruda v odpověď. “Všichni se uvolněte. Jen sledujte směrové signály. Pokouší se nám to oznámit, kam máme jít... jsem si tím jist.”

“Do prdele, asi nám to sděluje, abychom šli do pekla a nechali to tu na pokoji,” domníval se Andrews.

Energetické pole stále narůstalo a vyzařovalo statickou elektřinu, jež nakonec způsobila, že všem stály vlasy na hlavě, jako by gravitace zmizela. Tenká vrstva prachu z podlahy jeskyně byla vržena do vzduchu a vířila ve vzorcích světla. Bylo cítit, že všechno v jeskyni je sjednoceno světlem a zvukem.

Samantha předstoupila před objekt s nataženými rukama, jako by byla slepá a tápala po překážkách na své cestě. Neruda ji držel za rukáv. “Co děláš?”

Zírala prázdným pohledem na objekt.

“Co děláš?” Zeptal se znovu Neruda. Samantha odpověděla prázdným pohledem a snažila se dál přiblížit k objektu.

Neruda na chvíli zaváhal a nebyl si jist, zda ji má nechat jít. Zřetelně byla objektem hypnotizována nebo řízena.

“Samantho!” Zakřičel Neruda a jeho ruce lehce drželi její paže a blokovali jí cestu k objektu, “řekni, co se chystáš dělat.”

Samantha otočila hlavu, aby se na něj podívala. Uvědomovala si jeho přítomnost a to, že ji drží. “Musím to vypnout.”

Její odpověď byla pro Nerudu tak nezřetelná, že ji nerozuměl.

“Cože?”

Začala s ním zápasit. Neruda křičel na Evanse, aby mu pomohl, ale Samantha upadla na podlahu v bezvědomí dříve, než Evans stihl reagovat.

“Slyšel někdo, co říkala?” Neruda křičel přes zvuk objektu.

Všichni zakroutili hlavami - ne.

“Pojďme odsud vypadnout,” řekl Neruda. Klekl si a začal strkat své ruce pod její tělo, aby ji zvedl. Náhle se vír utiřil a temnota a ticho se vrátilo s téměř vítanou tajuplností.

Neruda vyskočil na nohy a otočil se, aby se podíval na objekt. Jeho oči se nedokázaly tak rychle přizpůsobit, aby viděl, zda tam objekt stále je. Ze všech sil zíral. Naprostá temnota se mísila se světelnou ozvěnou svítící v jeho mysli. Nedokázal rozeznat žádné zřetelné tvary, ani své kolegy.

“Vidí někdo něco?” Vypτάval se Evans s obavou v hlase.

“Nevídím teď ani své vlastní ruce,” bědovala Emily. “Co se stalo s našimi svítilnami?” Zvuk zapínání a vypínání svítilen zaplnil jeskyni, jak se všichni pokoušeli re-aktivovat své svítilny. Nic nefungovalo. Jak si Nerudovy oči přivykaly na matné světlo, postupně začínal vidět otvor v jeskyni.

Neruda zavřel oči a doufal, že vytlačí všechny zbytkové světelné deformace ze své mysli.

“To zatracené elektromagnetické pole muselo neutralizovat naše baterie.” Řekl Andrews.

“Jak je Samanthě?” Zeptal se Evans.

Neruda si klekl na kolena a doufal, že se zorientuje rukama tak, aby našel její pulz. Tápal po jejím těle, až našel její hlavu. Položil ukazováček na její krk a s uvolněním vydechl, když ucítil její pulz. Kolísavý, ale zřetelný.

“Jen omdlela,” řekl Neruda. “Pojďme ji odnést k otvoru, je tam více světla. Mohla se při pádu zranit.”

Evans rychle našel Nerudu a společně odnesli Samanthu k blízké štěrbině ve stěně kaňonu a položili ji na zem přesně pod průtrž světla.

“Vidíte někdo artefakt?” Volal Neruda.

“Stále se tam vznáší,” řekla Emily. “Vidím ho, ale dost nezřetelně. Pomohlo by, kdybychom mohli znovu zprovoznit své svítilny.”

Andrews se vydal blíže k objektu. Měl hlavu napřímenou v podivně služebnické pozici, jako by mu úhel čtyřiceti pěti stupňů poskytoval lepší perspektivu. “Je stěží viditelný... ta věc se změnila na... ksakru, nevím. Prostě je jiná. Má možná půl metru v průměru a je téměř kulatá... jako veliký basketbalový míč. Je průhledná. Tak dvacet lumenů. Nevím, co se to stalo s mým milovaným malým monstrem, ale přeměnilo se na něco úplně jiného. Možná že prošlo nějakým ekvivalentem puberty.”

“Nedotýkej se ho,” prikazoval Evans. “Nevíme, co by ta věc mohla udělat, kdybychom se ji znovu dotkli.”

Neruda otevřel krabičku první pomoci, která byla v Evansově batohu, a vytáhl z ní trochu uhličitanu amonného. Jak s ním zamával před Samanthinými nozdrami, rozkašlala se a vyprskla jako starý zemědělský stroj za časného jara.

“Co se stalo?” zeptala se.

“Buď v klidu,” odpověděl Neruda. “Dostaneme se k tomu za minutku či dvě. Jen dýchej a uvolni se, jak jen dokážeš. Všichni jsou v pořádku. Včetně tebe.” Uštědřil jí veliký úsměv, přestože věděl, že ho nemůže vidět.

Samantha zírala a mrkala očima a pravou rukou se chytila za čelo. “Bože, bolí mě tak hlava.”

Neruda otevřel lahvičku s aspirinem a dva jí podal. Také láhev s vodou. “Jak se kromě toho cítíš?”

“Dobře,” řekla tiše.

Vzala si oba aspiriny a těžce je polkla. “Je tu horko, nebo to je jen můj stav?”

“Je tu horko,” řekl Neruda. “Všichni to cítíme.” Emily, Collin a Andrews k nim všichni přišli před otvor. Byli jako mury shlukující se poblíž světla.

“Takže co se stalo?” Zeptala se Samantha a opírala se o stěnu jeskyně přímo pod otvorem.

“Pamatuješ si něco poté, co ses dotknula artefaktu?” Zeptal se Neruda.

“Já že jsem se dotknula artefaktu?” Ptala se Samantha a s odtazitým tónem pomalu vyslovovala každé slovo.

“Ty si nic nepamatuješ?”

“Myslím, že ne.”

Zavřela oči a probírala se svými myšlenkami. Samantha byla tou událostí stále omámená. Věděla, že se jim něco přihodilo, ale všechno v její mysli bylo mlhavé. Uvažovala, že nějak takto vypadá amnézie.

Z artefaktu náhle vystřelil paprsek zeleného světla, jako by prohledával jeskyni. Paprsek nebyl v průměru větší než jeden palec a jeho světlo bylo měkké a rozptýlené. Bylo nepodobné laseru, ale bylo stejně přesné. Prohledávalo stěny jeskyně v úmyslném kruhovém pohybu, jako by něco hledalo.

“Zůstaňte v klidu,” přikázal Evans. “Vidíte ten vyhledávací vzorec?”

“Ano, taky to vidím.” Neruda odpověděl, jako by on a Evans byli jedinými přítomnými v tomto prostoru. “Držme se při zemi. Nejsem si jist, zda chceme, aby se nás to světlo dotklo.”

“Souhlasím,” řekl Evans.

Paprsek zeleného světla konal svou cestu podél stěn jeskyně a zažehával částice prachu, jež visely ve vzduchu, jako by byly drzími překážkami jeho záměru.

“Začínám si myslet, že jediný způsob, jak se vyhnout kontaktu s tímto světelným paprskem, je odsud odejít,” řekl Evans.

Samantha se vrávoravě postavila na nohy. “Myslím, že nás to chce najít.”

“Proč?” zeptal se Neruda.

Evans se postavil vedle Samanthu jako strážce. “Uvolni se. Nevíme, co to chce. Prostě se paprsku zatím vyhněme.”

Paprsek dál pokračoval nerušeně v prohledávání prostoru s mimozemskou přesností. Náhle se přidal druhý paprsek, jako by trpělivost artefaktu skončila. Ty dva paprsky společně prožezávaly temný interiér jeskyně ve vzorci podobném liniím glóbu.

“To se nám to komplikuje,” řekl Andrews.

“Jestli chceme odejít...” začala Emily.

“Ted! Vypadněme ted!” Evans už všechny shromažďoval u otvoru ve stěně a jeho ruce se pohybovaly jako větrný mlýn.

“Ksaku, rychlost prohledávání se zvětšuje. Nelze se té věci vyhnout.” Argumentoval Collin. “Zůstaňme nehybně na místě.”

Neruda se ohlédl na artefakt. Vytrvalost zalila jeho auru do přízračného zeleného světla. “Souhlasím s Collinem. Podívejme se, co nám to chce ukázat. Evansi, možná ty, Emily a Andrews byste měli odejít pro případ, že to je past. Zbytek nás tu zůstane.”

Zatímco diskutovali o svých možnostech, nikdo si nepovšiml, že Samantha jde přímo k objektu - zdroji zelených světelných paprsků. Paprsky ji našly při jejím třetím kroku vpřed. Pak se okamžitě zastavily.

“Našli Samanthu,” řekl Andrews. “Co teď?”

Všichni se otočili, aby se podívali, a když viděli, jak je Samantha v tranzu, zatajili dech. Samantha byla jako zmrazená, když ty dva paprsky světla prohledávaly její tělo nahoru a dolů.

“Jak to dělají?” Divil se Andrews.

“Co?”

“Jak to, že paprsky skrze ni procházejí?” opakoval Andrews a jeho hlas zněl naprosto zmateně.

Neruda byl také šokován. Světlo procházelo skrz Samanthu, jako by byla průzračná. Paprsky byly méně zřetelné, poté co prošli jejím tělem, nicméně byly jasně viditelné.

“Vidí to všichni?” ptal se Neruda a vyšetřoval své vlastní oči.

Jeho otázka byla zodpovězena tichými přikývnutími, jakoby druzí nechtěli upoutat na sebe pozornost té věci.

“Co budeme se Samanthou dělat?” šeptal Evans.

“Počkáme.” Zašeptal Neruda v odpověď.

Paprsky světla se spojily na čele Samanthy. Bylo cítit, že celý proces je velice jemný.

Tak náhle a tak tiše, jak povstaly, stejně náhle zmizely a artefakt spadl na podlahu jeskyně s kovovým zaduněním. Samantha ještě několik sekund stála a pak se otočila na skupinu za sebou. “Už nebudeme mít žádné problémy. Deaktivovali všechny bezpečnostní systémy.”

Neruda se rozběhl k Samanthě. “Říkáš, že jsi s nimi komunikovala?”

“Myslím, že to tak můžeš nazvat,” odpověděla Samantha. “Chtěli mě ujistit, že nejsme vnímáni jako vetřelci. Cokoliv ochraňují, je to pro to, abychom to našli my.”

“Takže oni tě vnímají jako našeho vůdce?” ptal se Evans a téměř křičel.

“Ne, to si nemyslím,” odpověděla Samantha klidně. “Prostě si vybrali mně, protože jejich technologie je naladěná na mou mysl. Mohl to být Neruda. Kdokoliv z nás může komunikovat s artefaktem.”

“Tak co to, ksaku, artefakt uplynulých několik minut dělal?” dožadoval se Andrews.

“Zkoumal naše záměry, orientoval se a deaktivoval bezpečnostní zařízení, které bylo včleněno do této struktury, když ji vytvářeli.”

“Když říkáš - oni, koho přesně tím myslíš?” ptal se Neruda.

“Tvůrce tohoto místa,” pomalu se otáčela dokola s nataženými rukama a zakloněnou hlavou. Vypadala nezvykle uvolněně a bezstarostně.

“Ale toto je jeskyně...”

“Ne, je to něco úchvatného, co tu tato kultura zanechala,” řekla Samantha s náhlým důrazem.

“Jaká kultura? Znáš její jméno?” Ptala se Emily.

Samantha utichla. Její obličej byl bez výrazu, protože v jeskyni bylo jen matné světlo. “Tvůrci Křidel,” odpověděla tak tiše, že ji nikdo neslyšel. “Z nějakého důvodu se cítí být našimi starými přáteli. Jako... jako bychom je mohli znát tak dobře, jako oni nás.”

“Proč si myslíš, že nás znají?” ptal se Neruda.

“Je to prostě pocit, ale je velmi silný.”

“Takže můžeme vstoupit do tunelu, aniž bychom se museli obávat smrtelných pastí?” zeptal se Evans a změnil tak téma hovoru.

“Ano.”

“Seš si naprosto jistá naší bezpečností?” zkoušel to ještě jednou.

“Absolutně,” přišla potvrzující odpověď Samanthy.

“Tak pojďme,” řekl Evans.

Paprsky svícen se míhaly po podlaze jeskyně, až na jejím vzdáleném konci našly černou temnotu tunelu. Nerudovi to připomínalo dobu, kdy byl malým chlapcem a používal svítilnu svého otce, aby s ní svítil do temnoty Bolívijské oblohy. Jaksi ho zneklidňovalo, že dráha světla nedokáže přemoci tu temnotu.

Kapitola 7 - MČS

Pod povrchem vaší částicové existence jsou energie, které vás spojují se všemi strukturami existence. Jste ohromným souborem těchto energií, avšak ony nemůžou plynout skrze váš lidský nástroj jako řízená energie, pokud částice vaší existence nejsou seřazeny a neplynou ve směru jednoty a celistvosti.

Úryvek ze Seřazení částic, dekodováno z Komnaty Deset

Tvůrci Křidel

“Můžeš jít zpátky dovnitř,” volal McGavin zpoza dveří kabiny.

Zakázkový Gulfstream V byl vyroben exkluzivně pro nejvyšší ředitele NSA. Jeho design byl naprosto bezvadný a poskytoval všechen člověku známý komfort. Dokonce i obložení bylo vyrobeno z jediného třeshového stromu, aby byla zajištěna neochvějná jednotnost jeho vláknitosti, barvy a vzoru po celém interiéru kabiny.

Až na výhled z malých oválných oken by si člověk ani neuvědomil, že je v letadle. Mohla by to být high-tech kancelář jakéhokoliv výkonného ředitele za předpokladu, že má rád drinky.

Donavin se posadil do stejného křesla, ve kterém seděl asi před dvaceti minutami. McGavin vypadá vážně, pomyslel si. Ať už v telefonu hovořil o čemkoliv, určitě to nebylo podle jeho představ.

“Zrovna jsem se chystal osvěžit se drinkem. Dáš si další?”

“To bude skvělé, pane.”

Donavin si zapálil další cigaretu. “Můžu se vás na něco zeptat?”

“Cokoliv si přeješ,” vystřelil zpět McGavin.

“Vy chcete, aby Evans uvěřil, že ACIO technologie Dálnovidění mu nemůže uškodit, že?”

“Ano.”

“Jak mu dokážu, že Laboratoř Zvláštních Projektů NSA má technologii, která ho ochrání před Dálno-videckým zkoumáním?”

McGavin na chvíli přestal se sekáním ledu, položil sekáč ledu a prohrábl si rukama svou téměř holou hlavu. Nad barem bylo zrcadlo a on se přes něj podíval na Donavina, jako když řidič taxíku mluví dozadu ke svému pasažérovi. “Existuje jediný způsob. Musíš mu ukázat tu technologii v našich kancelářích.”

“A jak to udělám?”

“Pozveš ho. Ksaku, jste oba vojenští ex-námořníci, bude ti důvěřovat.”

“Co se mu přihodilo?”

“Co tím myslíš?”

“Že je ex-námořník?”

“Ach tak,” řekl McGavin, “byl čestně propuštěn.”

“Ano, to já také,” odpověděl Donavin. “Ale nebylo to tak docela čestné, jak si to pamatuji.”

“To je přesně důvod, proč vy dva spolu budete vycházet.” Smál se McGavin, když se vracel k sekání ledu.

Donavin si dlouze potáhl ze své cigarety. Cítil se velmi uvolněně, dokonce trochu unaveně. Možná že skotská na něj působila lépe, než si myslel. Nadmořská výška má své výhody, připomněl si.

“Co mi nedává smysl, je to, proč by mi někdo z ACIO - kdokoliv z jejich zaměstnanců - měl v čemkoliv důvěřovat? Jsem pro ně naprostá zkurvená nula. Outsider.”

“Nezajímá mě, zda ti kromě Evanse bude někdo v ACIO důvěřovat. On je jediný, na kterém záleží. A kromě toho další součástí tvé mise nezáleží na důvěře.

“Věř mi,” řekl McGavin a pokládal dva drinky opatrně na stůl, “nedůvěřuj nikomu z NSA.”

“Tak jak k nim mám bez jejich důvěry proniknout?”

“Nepotřebuješ získávat jejich důvěru. Musíš být vychytralý.” McGavin se posadil s vyhybavým úsměvem a posunul jeden z drinků po stole k Donavinovi.

“Již dříve jsme poslali do ACIO dva agenty s podobnou misí. Oba se vrátili s prázdnou. Myslíme si, že jim byly vypláchnuty paměti. Pokud něco objevili, nikdy nedostali možnost to s námi sdílet.”

“Rád bych se podíval na jejich složky, jestli můžu,” řekl Donavin. “Třeba se budu moci poučit z jejich chyb.”

“Pochybuj o tom, ale nechám Francis, ať ti je nachystá. Když jsme u toho, začínáš v pondělí. Očekávám týdenní hlášení. Máme jasno, co se týká komunikačních předpisů?”

“Ano.”

“Dostaň Evanse do našich kanceláří ve Virginii. Sleduj projekt Starobylý Šíp jako ostříž. A zjisti všechno o technologiích, které před námi skrývají. Pak můžeš s velmi dobrým zajištěním odejít do výslužby. Chápeš?”

“Chápu.”

“Ještě jedna věc, pane. Co jste myslel tou vychytralostí?”

“Co si myslíš, že jsem myslel?”

“Vykašlat se na předpisy,” odpověděl Donavin. “Nedělat si hlavu se standartními postupy. Použít cokoliv, co se bude zdát potřebné, abych uskutečnil své poslání. Něco takového.”

“Dám ti jen jedno omezení týkající se tvých aktivit,” řekl McGavin. “Nesmíš zabít nikoho ve spojení s ACIO, pokud to nebude v sebeobraně. Rozumíš?”

“Rozumím, pane. Ale jestliže je Fifteen takový problém pro SPL, proč ho prostě neodstranit? Existuje stovky způsobů, jak by mohl mít nehodu.”

McGavin si dal poslední lok a těžce postavil sklenici na stůl. Podíval se na Donavina s náhlou obavou. "Ti dva předchozí agenti si mysleli to samé. To bychom museli odstranit také asi jeho top dvacet podřízených. Je velmi těžké udělat to tak, aby to vypadalo jako masová sebevražda." Smál se, jako by ten obraz dřímav v jeho nevědomí. "Kromě toho, poslední nepřítel, kterého by sis měl udělat, je Incunabula."

"Ježíši," zvolal Donavin, "už si představuji tu partičku mačkájící své řady tlačítek na kalkulačkách ve Švýcarsku..."

"Pak je tvoje vize zkurvená," řekl McGavin s určitostí. "Incunabula je ekvivalentem moci, protože oni mají zlato a proto určují pravidla." Jeho tón se odlehčil. "Také mají platinu, diamanty, smaragdy, safíry. Není náhodou, že Fifteen spojil ACIO s nimi. Oni jsou... oni jsou jako jeho velký bratr."

"A jak se stalo, že se Fifteen zalíbil této skupině finančníků?" zeptal se Donavin.

"Zaprvé, to nejsou finančníci, to je jen jejich koníček. Jsou to elitáři, kteří milují řízení světových událostí. Všechno od počasí po akciové trhy. A samozřejmě jejich specialitou je manipulování se světovými vládami, posunování hranic a základů moci v nich."

"Byli tu dlouhou dobu, mnohem déle než NSA, CIA nebo jakákoliv vláda. Pocházejí z časů králů a království, kde pokrevní linie ještě něco znamenaly. Stále působí v tomto světě - jen s high-tech hračkami namísto hradních příkopů a gilotin."

McGavin si poposedl v křesle a hledal pohodlnější pozici. Nesnášel letadla, jejich stísněné prostory a nepohodlná křesla.

"Abych zodpověděl tvou otázku," pokračoval a jeho hlas se občas zajíkl, "Fifteen vytvořil řadu technologií - nevíme kolik jich je - které Incunabula používá jako své high-tech hračky. Najisto víme, že jim ACIO dodalo nějaké technologie na kontrolu počasí, kterým říkáme Pabulum Seed. Nemáme důkaz, že by jim poskytli i něco dalšího, ale jak jednou máš důvěrný vztah s Incunabulou... dobrá, řekněme, že je těžké jim pak říci ne."

"Má také NSA vztah s touto skupinou?"

"S Incunabulou?" zeptal se McGavin s překvapením v hlase.

Donavin přikývl.

"Žádný takový, o němž bych věděl," řekl McGavin, "ale nepřekvapilo by mě, kdybychom měli."

"Existuje nějaká složka, kterou bych si o nich mohl přečíst?"

"Ne."

McGavin se opřel do křesla a v ruce měl téměř prázdnou sklenku. "Myslím, že jsme skončili. Ještě nějaká otázka?"

Donavin zakroutil hlavou.

"Dobře. Tak si vezmi svůj drink a nech mě tu samotného, abych mohl ještě něco udělat." McGavin se podíval do své prázdné sklenky a zamíchal ledem, zatímco Donavin se postavil a opustil místnost. Telefon dvakrát zazvonil a potom přestal. Díky Bohu za hlasovou poštu. Byl příliš znaven, aby odpovídal. Krom toho dnes neměl dobrý den na telefonickou konverzaci.

* * * *

"Zatraceně. Je to další jeskyně," řekl Evans.

Výzkumný tým byl třicet metrů za sekci tunelu, která noc předtím chytila Nerudu. Tunel se náhle otevřel do velké okrouhlé jeskyně. Byla o trochu menší než ta první. Měla asi 15 metrů v průměru.

"Hej, tady něco je." Řekl Evans, zatímco zbytek týmu se rozptýlil po jeskyni.

"To je keramika," konstatovala Emily, "a je překrásná."

Svítilny osvětlily velkou nádobu vprostřed jeskyně. Kolem ní byly různé kosti, pera a pár zbytků něčeho, co vypadalo jako zvířecí chlupy nebo snad lidské vlasy.

"Zatraceně, měli jsme si vzít radši pochodně namísto těch prokletých svítilen," stěžoval si Andrews. "Potřebuji něco, co by mně zahřálo. Ochlazuje se tu."

Neruda ho ignoroval a vzal Evansovi svítilnu z ruky, posvítil jí dovnitř nádoby a díval se přes její okraj, který byl téměř u jeho brady.

"Je tam něco?" zeptal se Evans, když nádoba v temné jeskyni okamžitě zprůsvitněla.

"Nic. Je prázdná, až na něco na dně, co vypadá jako roztavený vosk."

"Udělej to znovu," požádala Emily. "Dej to světlo dovnitř."

Neruda následoval její pokyn, ale tentokrát ustoupil od nádoby tak daleko, jak mu to paže dovolila, aby viděl, co ji zaujalo.

"Je to Anasazijské," řekl Neruda. "Oni byli jedinými, kdo včlenil tyrkysovou modř do své keramiky - zřejmě Chacobsové. Jejich domovy se nalézají jen asi třicet kilometrů odsud."

Nádoba na sobě měla tři nebesky modré spirály, které obklopovaly její nejširší část. Každá z nich byla vytvořena jako mozaika ze stovek jemných tyrkysových perliček. Zbytek nádoby byl papírově tenký a hlína měla hnědo-oranžovou barvu - teracota. Vypadala nesmírně křehce. Neruda si vůbec nedokázal představit, jak by taková křehká nádoba mohla být přenesena z Chaco Kañonu do této lokality, aniž by se rozbila.

"Tak co to je?" zeptal se Evans.

"To není ono," řekla Samantha. "To není to, co chtějí, abychom našli."

"Dobře," řekl Evans. "Ale co to je?"

Neruda se ohnul, aby prozkoumal spirálovou mozaiku. "Není to obyčejná spirála. Je to M51."

"Jak to můžeš říci z pouhého piktogramu?" ptala se Emily. "Neexistuje snad kolem dvaceti miliard spirálových galaxií?"

"M51 je specifická, protože je spojená s galaxií - NGC5197 - právě zde." Neruda ukazoval svým ukazovákem na malou spirálu, jež byla připojena k jednomu z rotujících ramen větší spirály.

"Vířivá (The Whirlpool) galaxie," řekl fascinovaně Andrews. "To je ohromující. M51 nebyla objevena až do roku 1700. Koupili si Anasazijské své dalekohledy od firmy Popular Mechanics, nebo si je prostě udělali z krystalů křemene?"

Neruda pokrčil rameny. "Víš, Andrewsi, někdy jsi opravdu otravný."

"To můžu potvrdit," přidala se Emily.

"Já taky," řekl Collin.

Andrews předstíral, že je uražený, našpulil svůj spodní ret a sklopil dolů hlavu. "Jen poukazuji na to, že se nemůžeš smířit s Anasazijskou keramikou - zdánlivě vytvořenou před tisíci lety a M51, která pro pozorování vyžaduje dokonalé podmínky a přinejmenším patnácticentimetrové čočky."

"Vůbec mě nezajímá původ té spirály," ozval se Evans, "jen chci vědět, co ta věc je zač. Evidentně jsme prošli mnohými problémy, než jsme ji našli, takže mě zajímá definice..."

"Pojďme se trochu porozhlédnout kolem, než ji vyzdobíme definicemi," navrhnul Neruda.

"Co říká tvůj instinkt?" ptal se Evans a v jeho hlase byla zřejmá frustrace. "Co to všechno má za smysl?"

"Možná to je obětní místo," odpověděl Neruda neochotně. "Chacobsové byli velmi pověrčiví, co se týká počasí, obzvláště na přelomu tisíciletí. Hadí božstva souvisela s deštěm a plodností, takže možná jde o místo, kde vykonávali zvířecí oběti, aby je uctili."

Evans byl jeho vysvětlením uspokojen.

"Jestli to je obětní místo - proč tu není symbol božstva?" ptala se Emily. "Ta spirála, jak sám říkáš, nepředstavuje hadí božstvo. Je to tak?"

"Ano, s tím souhlasím," odpověděl Neruda, "ale pojďme přestat spekulovat, nevím, co ta věc znamená."

Neruda vrhnul šavli světla od stropu k podlaze jeskyně. Pokračoval dál v tomto vzorci a pomalu se otáčel. Tým sledoval paprsek světla, jako by to byl predátor. Neruda vědomě uvažoval, že by zde v jeskyni mohli být další tunely nebo průchody.

"Nevidím tu žádné další tunely. Vypadá to jako konec cesty." Komentoval to Neruda.

"To není možné," šeptala si Samantha pro sebe, ale v tichu jeskyně ji každý slyšel.

"Souhlasím se Samanthou," řekl Collin, "to nedává smysl, že by všechno toto bylo postaveno mimozemšťany jen proto, aby Anasazijské mohli uctívat své hadí božstvo. Tuhle teorii neberu."

"Vidí tu někdo nějaké pozůstatky obydlí?" zeptal se Neruda.

"Běž zpátky tam," Evans ukazoval svou paží na místo, které paprsek světla před chvílkou opustil.

"Ano, tam. Co to je?"

Neruda kráčet k něčemu, co vypadalo jako velký plochý kámen ležící na zemi. "Je to kámen, ale vypadá, jako že je tvarovaný. Ach...", vzdychl dlouze Neruda. "Nahoře má na sobě vyřezané glyfy - a vypadají jako Mayské." Jeho hlas se zvedal vzrušením, že je konečně schopen něco přečíst.

"Co říkáš?" ptala se Emily, neboť dobře věděla, že Neruda je schopen přečíst téměř každý jazyk.

Neruda foukal na povrch kamene a očišťoval ho od suti svými prsty. Pak zakroutil hlavou. "Nejsem si jist. Je to hybridní."

Celý tým se shromáždil kolem, aby viděl nápis na kameni.

"Dokážeš to přečíst?" zeptal se Evans.

Neruda přejížděl po jednom z glyfů svým ukazovákem a byl potichu - hluboce přemýšlel. Cítil, jak se mu do čela zavrtává energie, jako by se něco pokoušelo prolomit do jeho vědomí, ale zůstávalo to nezachytitelné.

"To vypadá jako slovo chrám," vysvětloval Andrews a ukazoval na řadu podivných značek.

"Ano, vím," řekl Neruda. "Jeho význam je asi tento... V tomto chrámu... vzpomeň si na světlo."

"Tak proč sem nezavedli elektřinu?" vtipkoval Andrews.

"Je to nějaký příklop nebo něco takového?" ptal se Collin.

"Dokážeme s tím pohnout?" zeptal se Evans a klekl si na kolena. Pokoušel se dostat své prsty pod desku, aby ji mohl zvednout, ale byla příliš těsně přimknutá k podlaze.

"Je čas pro velrybí nůž," řekl Andrews a otočil se na Evanse.

"Co?" ptal se Evans.

"Ten nůž, co jsi použil, abys dostal šéfa ven z díry, do které spadl. Vzpomínáš?"

"Bohužel mi spadl do té komnaty," zabědoval Neruda. "Ale mám malý kapesní nůž. Uvidíme, jestli se s ním pod to dostaneme. Všichni, kdo máte nůž, dejte se do práce. Emily, můžeš podržet svítilnu?"

"Jistě."

Vzala od Nerudy svítilnu a klekla si. Několikrát bouchla koncem svítilny na různých místech o kámen - začala vprostřed.

"Zní to, jako by pod ním možná byla dutina."

“Počítám s tím,” řekl Neruda se zřejmou netrpělivostí.

Po deseti minutách dlabání jejich nožíky vyhloubily dostatek místa, aby se jejich prsty mohly zachytit na ploché bílé kamenné desce.

“Na tři,” řekl Neruda, “zkusme s ní pohnout směrem k Emily.”

Na pokyn se napjali, ale bezvýsledně. Kámen měl v průměru asi tři stopy a byl silný asi pět palců. Byl těžší, než aby s ním čtyři muži dokázali pohnout.

“Kolik myslíš, že váží?” zeptal se Evans a otočil se na Nerudu.

“Třista kilo... možná i víc.”

“Vzal jsem něco, co by nám mohlo pomoci,” řekl Evans. “Budu hned zpátky.”

Evans poodešel od obklíčeného kamene do tmavých stínů.

“Kam to, ksakru, jde?” zašeptal Andrews Nerudovi.

“Dělá nějaké tajnosti se svým ruksakem.” Zamrkal Neruda napůl vážně.

Za chvíli se Evans vrátil s další svítilnou. “Zapomněl jsem, že mám v batohu náhradní svítilnu. A taky jsem tam měl toto.” Držel pár odstřelovacích kapslí.

“Jsou to malé výbušniny, ale možná budou stačit, aby zlomily nebo rozdělily tuhle věc.”

“Proč jsi s sebou na tuto misi vzal výbušniny?” ptal se Andrews. “Ještě mi řekni, že jsi čekal něco takového, jako toto?”

“Jako chlapec jsem byl skautem,” smál se Evans. “Co ti na to mám říci?”

Evans použil stejné díry, které vyhloubili pro své prsty. Na obou stranách kruhu do nich připevnil výbušné kapsle a doufal, že kámen přelomí napůl.

“Jsme hotovi,” řekl Evans. “Možná bude dobré vrátit se do tunelu pro případ, že zde budou nějaké létající úlomky.”

“Jak dlouhý máš kabel?” ptal se Neruda.

“Je ho dost.”

Šli zpátky do tunelu, zatímco Evans odvíjel kabel z malé cívky. “To je nejdál, kam se dostanu.”

“Bude to v pořádku?” ptal se Neruda.

“Je to malá nálož,” odpověděl Evans. “Jsem si jistý, že to bude dobré. Připraveni?”

“Jsme připraveni, jestli ty jsi.” Odpověděl Neruda.

O chvíli později nastala exploze, která zvedla oblak prachu. Ten zvuk způsobil, že všem začalo srdce bušit o něco rychleji. Bylo to ohlušující, ale jen na několik sekund. Série ozvěn slabě následovala trasu tunelu. Šest - napočítal mentálně Neruda.

Evans byl první, kdo viděl, že kámen prasknul. “Měli bychom být schopni si poradit s poloviční vahou, nemyslíte?”

“Jen pokud jste skuteční muži.” Emiliina rychlá duchapřítomná odpověď přinesla smích do celé skupiny, která - podobná dobyvatelům - shlížela dolů na svůj kamenný trest.

“Posvit’ svým světlem přesně sem,” prikazoval Neruda a ukazoval na prasklinu vprostřed kamene.

“Pod tím je tma. Něco tam je.”

“Co si o tom myslíš?” ptal se Evans.

“Může to být starobylá skladovací jáma,” řekl Neruda, “ale doufám, že je tam víc, než jen svazek kuřice či piniových oříšků.”

“Jestli to tak bude, osobně dojdou zpátky pro zbytek toho zasraného artefaktu a hodím ho tam,” řekl Andrews. “Tolik potíží pro hrstku oříšků.”

“Můžete mi, vy tři, pomoci?” ptal se Neruda.

“Dobrá,” souhlasil Evans. “Připraveni?”

“Připraveni.”

Evans uštědřil silné kopnutí svou pravou nohou. Prasklina se zvětšila. Jeho bota podruhé silně udeřila a kámen se horizontálně rozdělil.

“Pohněme s tím pryč,” řekl Neruda. “Zvedneme to!”

Když byla dolní část kamene odstraněna, Emily vyzkoušela paprsek svítilny. Odhalil inkoustově černou prázdnotu. “Je to hlubší než jen skladovací jáma. Je to spíše šachta,” řekla vzrušeně.

Neruda vzal jednu ze svítilen, lehnul si na břicho a natáhl svou paži co nejdál do otvoru. Náraz chladného suchého vzduchu udeřil do jeho chřípí. “Ano, je to šachta,” řekl Neruda, “možná tak tři metry přímo dolů a pak se otáčí do horizontály.”

“Není možné, že by to bylo aktivní, že?” ptal se Evans.

“O tom pochybuji. Ta věc byla pevně zapečetěna.”

“Ano, za předpokladu, že to je jediný vchod,” dodal Andrews.

“Nic nepředpokládáme,” odpověděl Neruda. “Já půjdu dolů první a zhodnotím situaci. Poté, co odhadnu rizika, vrátím se a pak se společně můžeme rozhodnout o našem dalším postupu. Souhlasíte?”

Členové týmu přikýkli.

“To je ono,” řekla Samantha. “To je vchod. To je to, co jsem viděla. Je to jako porodní kanál. Je to jako být znovuzrozen do jejich světa.”

Odmlčela se a uvědomila si, že její komentáře zněly podivně. “Nevím, jak to vím, ale vím to.”

Neruda se připravoval na sestup do tunelu. Sundal si batoh. Průměr tunelu byl tak akorát pro jeho ramena.

"Ať už ti mimozemšťané byli kýmkoliv, neměli nadváhu," řekl Neruda a sestupoval do díry. "Uvidíme se tu nahoře za deset minut."

"Buď opatrný," řekl Evans. "Dávej nám hlasovou kontrolu každou minutu, ať víme, že jsi v pořádku."

"Budu."

Neruda držel svítilnu ve svých ústech, aby měl při sestupu do černé trubice volné ruce pro vzezření své tělesné váhy. Vzduch byl naprosto zatuchlý, jako by se zde po staletí ani nepohnul. Byl suchý se stopou jakési chemické látky, kterou nikdy předtím necítil.

"Je tu nějaký velmi jemný pach," řekl Neruda již v půli šachty. "Cítí to ještě někdo?" Se svítilnou v ústech byla jeho řeč redukována na amatérské břichomluvectví.

"Ano, myslím, že to cítím. Uvažoval jsem, co to je," řekl Collin.

"Nějaká představa, z čeho ten pach pochází?"

"Je to určitě chemická sloučenina," odpověděl Collin.

"Ale myslíš, že je toxická?"

"Je cítit trochu jako aromatický uhlovodík, ale není to přesně ono... není to nic, co bych znal."

Evans byl nervózní. "Jamissone, kdybys cítil i nepatrnou nevolnost, okamžitě odtamtud vylez. Dobře?"

"Rozumím," odpověděl Neruda, "ale cítím se dobře. Nedělejte si starosti. Je to jen podivný pach."

"Je to konzervační prostředek," řekla Samantha nezávazně. "Jen konzervační prostředek."

"Na co?" ptal se Evans.

"Na něco molekulárního, co se časem rozkládá," smál se Andrews, "nebo jsem příliš konkrétní?"

Samantha ignorovala Andrewsovu poznámku a dál hovořila. "Konzervuje to něco, co tu zanechali. Brzy to zjistíme."

Neruda pomalu lezl dolů a nohama hledal ohyb tunelu, aby mohl znovu použít gravitaci ve svůj prospěch. Vertikální stěny byly drsné - vhodné pro držení rukou. "Dobře, teď mi sem můžete hodit lano," řekl Neruda.

Nohama konečně stanul na pevné skále. Vyndal si svítilnu z úst a byl rád, že se zbavil chuti kovu.

Výška stropu tunelu byla přes jeden metr. Neruda se posadil a zády se opřel o stěnu šachty. Zíral do tunelu před sebou. Svítilna ozářila starobylou temnotu a Neruda byl překvapen, že v čirém paprsku světla nevidí žádný prach nebo nečistoty. "To místo je naprosto čisté... myslím neposkvrněné."

Jeho ruka se dotkla hladkého, neposkvrněného povrchu. "Celá tato sekce tunelu byla vyhlazena do dokonalého lesku - ne nepodobného leštěnému mramoru. Má stále stejnou rudo-hnědou barvu, ale je úplně naleštěný a hladký. Je to úchvatné."

Evans hodil lano dolů do šachty a trefil se do Nerudových ramen. "Máš to připravené. Dej vědět, když ho budeš potřebovat více."

"Vidíš něco za tím tunelem?" ptal se Collin.

"Vypadá to, jako by se to asi po deseti metrech do něčeho otvíralo - snad další komnata - ale nejsem si jistý. Světlo se tak intenzivně odráží od stěn tunelu, že je obtížné vidět daleko vpřed. Ale jsem si docela jistý, že se to tam otvírá. Vydržte."

"Nerudo, tady zase Collin. Jsi schopen říci, jestli je tunel leštěný kámen, nebo je pokryt nějakým typem polymeru? Možná to je to, z čeho vychází ten pach."

Neruda dal nos přímo na stěnu tunelu a hluboce se nadechl. "Myslím, že je to obojí. Je to určitě leštěný kámen, ale také myslím, že byl něčím zapečetěn - snad polymerem, nevím jistě."

Jeho kolena bolestně zanaříkala, když se začal tunelem plazit. Kámen byl tvrdý jako žula a kolena byla Nerudovou Achillovou patou. "Dobrá, dostávám se v tunelu ke švu. Vypadá, že je vyrytý. Obkružuje celý průměr tunelu. Jsou tu tři švy po sobě - vzdálené od sebe snad pět centimetrů. Velmi zvláštní."

"Už vidíš v dálce nějakou známku otevření?" křičel Evans.

Nerudovy oči putovaly spolu s paprskem světla a na konci tunelu uviděly dokonalý kruh temnoty. "Nemůžu to říct jistě, ale vypadá to jako otevření. Najisto to budu vědět za chvíli."

Pokračoval v plazení k černé prázdnotě na konci tunelu a kolena ho bolela od tvrdého kamene. "Už vidím to otevření," vykřikl Neruda. Jeho dech se zrychlil a srdce v hrudi mu začalo hlasitěji bušit. Pysk tunelu vyčníval do velké komnaty oválného tvaru. Z tunelu to na podlahu komnaty bylo asi dva metry. Neruda v úžasu mával svítilnou napříč místností a nohy mu visely přes pysk tunelu.

Jeho srdce stále hlasitě bušilo. Byl to jediný zvuk, který slyšel. Surrealistická píseň znějící k výhledu do komnaty, jež byla nejsložitěji designovanou kamennou strukturou, jakou kdy viděl.

Komnata měla ve své nejširší sekci asi dvacet metrů a potom se k oběma koncům zužovala do tvaru oválu. Na konci oválu ústil do komnaty tunel. Na protější straně komnaty odhalovala devět stop vysoká klenba další tunel vedoucí pryč do temnoty. Vstupní klenbu tunelu podpíraly dva sloupky, oba se složitými řezbami v bohaté sbírce glyfů. Sama komnata byla také klenutá a ve své nejvyšší oblasti se tyčila do výšky asi dvaceti stop. Stěny, podlaha a strop byli dokonale hladké, vyleštěné do plného krémově zbarveného lesku.

"Jamissone, co se děje?" Evansův hlas se nesl šachtou tunelu a připomínal mu jiný svět a jeho zodpovědnost.

"Dobře," řekl a pečlivě vybíral slova, "na konci tunelu jsem našel něco, co odůvodňuje existenci artefaktu."

“Cože?” křičel Evans.

Neruda se otočil směrem ke svým kolegům a uvědomil si, že jeho hlas se ztratil v komnatě. “Pojďte dolů, to musíte vidět!”

Evans okamžitě vyrazil do akce. “Dobře, nechte zde svoje batohy, ale vezměte si do kapes všechno, o čem si myslíte, že je užitečné. Já půjdu první. Ostatní mě následujte. Jdeme.”

Tým vzrušeně téměř zaútočil na šachtu, ale ve vertikálním tunelu museli postupovat dolů pomalu a trpělivě čekat na záchytná místa.

“U všech svatých!” řekl Evans, když uviděl tunelem temnou postavu Nerudy, jež z vyústění tunelu stále zkoumal komnatu. “To je úžasné.”

Neruda se ohlédl zpět a posvítil svou svítilnou, aby ukázal, kde se nalézá. “Počkejte, až uvidíte to, na co zírám já,” řekl samolibě.

Jako housenka sunoucí se po větvi se tým plazil poslušně k Nerudovu bidélku. Tunel byl příliš úzký, než aby zbytku týmu poskytl dobrý výhled. A tak se Neruda rozhoupal jako gymnasta připravující se na seskočení z vysokých bradel.

Se svítilnou v ústech zamumlal, “Uvidíme se dole,” ukázal hlavou dolů na podlahu komnaty a pak skočil. Přistál měkce, ale i tak z jeho kolen vystřelila vlna bolesti procházející celým jeho tělem.

“Sakra,” řekl Neruda, když se dotkl podlahy.

“Jsi v pořádku?” ptal se Evans.

“Ano, po nočním pádu mám rozbolavělá kolena.”

“Ach, co je to za místo?” vyhrknul Evans.

Paprsek jeho svítilny kmital po vyběleném kamenném interiéru. “Sakra, to místo bylo vytesáno. To není přírodní jeskyně.”

“Bezpochyby,” odpověděl Neruda.

Zbytek týmu za Evansem se také snažil získat výhled. “Tak běžte,” řekl Andrews na samém konci jejich řady. “Někteří z nás by také chtěli vidět.”

Evans se stejně jako Neruda také spustil na podlahu komnaty.

“Je to vyřezané v tvrdé skále,” řekl Neruda, když se otáčel na Evanse, poté co přistál.

“To je neuvěřitelné,” odvětil Evans šepem a jeho hlava se otáčela jako střelka kompasu hledající svůj směr.

“Proč bílý kámen?”

“Nevím, možná aby rozjasnil interiér. Odráží více světla.”

“Jak to udělali?” zeptal se Evans řečnický.

Neruda ignoroval jeho otázku. “Tam je další tunel, vidíš ho?”

“Vytvoření té místnosti muselo trvat léta...” řekl Evans stále v úžasu, neschopen reagovat na Nerudovu otázku.

Zbytek týmu začal opouštět ústí tunelu jako kapky vody z kohoutku. Komnata se naplnila vzrušeným mručením.

“Všichni zůstaňte na několik sekund v klidu a naprostém tichu,” přikázal Neruda. “Jen poslouchajte.”

“Slyším pohyb krve ve svém těle,” zašeptala Samantha. “To je úžasné.”

“Není tu žádný hluk přicházející zvenčí a přece jsme v úplně venkovním prostředí,” řekl Collin. “Možná, že to je něco jako akustická komnata.”

“Už jste viděli nějaké artefakty?” Zeptala se Emily.

“Ne, tato komnata je prázdná,” odpověděl Neruda. “Povšimněte si, že tu není ani zrnko hlíny nebo sutě. To místo je naprosto...”

“... antiseptické,” doplnil Evans.

“Antiseptické,” zopakoval Neruda.

“Takže teď už víme, že trpí notorickou posedlostí obavami z nepořádku,” řekl Andrews s jemným smíchem. “Možná, že zemřeli kvůli čistícím výparům.”

Neruda pomalu směřoval ke klenutému vstupu a sloupům. Studoval je se svou svítilnou. “Znovu spirála M51,” řekl Neruda a prsty přejížděl po vyřezaném glyfu. “Myslím, že každopádně víme, odkud pocházejí.”

“To není moc přesné určení,” poznamenal Andrews. “M51 je domovem asi jedné miliardy slunečních systémů.”

Neruda ignoroval Andrewsův komentář a obrátil se ke členům týmu lemujícím jeho pozici. “Tato chodba má velmi prudké stoupání. Buďte opatrní.”

“Souvisí tyto glyfy s těmi na artefaktu?” ptal se Evans při studiu sloupů.

“Určitě,” odpověděl Neruda, “ale nejsou to stejné glyfy. Neviděl jsem tu žádné, které by byly stejné jako ty na artefaktu.”

Jak procházel pod klenbou, Neruda okamžitě cítil, že započalo stoupání. Jeho kolena ho upozornila na zvýšený tlak vlivem chůze vzhůru. Alespoň mohl zůstat vzpřímený. Strop v chodbě byl tři a půl metru vysoký a byl klenutý podobně jako v komnatě.

“Vidím před sebou další klenutý průchod,” řekl Neruda.

“Řekni mi toto,” ptal se Andrews, “jak mohl někdo vytesat tuto strukturu do skály a nenechat za sebou žádnou suť nebo jiné stopy po výstavbě?”

“To nevím,” odpověděl Neruda. “Možná, že budeme mít štěstí a přijdeme na to.”

“Jsou to určitě výborní kouzelníci,” řekl Andrews. “Hromada suti, kterou musela tato věc vytvořit, musela být obrovská. Kam, ksakru, něco takového schováš?”

Tým se seřadil podklenutým vstupem a jeden po druhém se dotkli sloupů podobných mramoru, jako by to byly svaté modlitební mlýnky.

“Vypadá to jako místnost vyčnívající ven z chodby,” řekl hlasitě přes rameno Neruda. Byl asi dvacet stop před Evansem a ostatními, kteří se zastavili, aby prozkoumali elegantní glyfy na sloupech klenutého vstupu, jež se zdály téměř obživlé pohybem.

“Co je uvnitř?”

Bylo jen ticho.

“Tak co vidíš?” zeptal se Evans znovu.

Ticho.

Evans zrychlil krok a téměř běžel k místu, kde byl Neruda. Zbytek týmu ho následoval. Našli Nerudu vprostřed malé komnaty, jež měla jen dvanáct stop v průměru. Byla dokonale kulatá s vysokým klenutým stropem. Stěna naproti vchodu na sobě nesla úžasnou nástěnnou malbu, kterou ozařoval paprsek světla z Nerudovy svítilny. Její barvy byly tak jasné, že tým musel zamžourat očima, jako by to světlo z malby vyzařovalo a nejen ho odráželo.

Pod malbou byl na vyvýšeném pódiu, jež bylo vytesáno ze stejného kamene jako stěna, nějaký objekt, jež měl podobný tvar jako fotbalový míč, ale byl téměř dvakrát větší. Byl úplně černý až na tři stříbrné linie, které ho vprostřed obepínaly. Byl beze švů, tlačítek a jakýchkoliv otvorů.

Neruda byl zaměstnán zkoumáním nástěnné malby. Byl hypnotizován jejími brilantovými barvami a abstraktními tvary. “To určitě není Anasazijské,” přiměl se říci a hlas mu při tom trochu přeskakoval. “Nechali to zde záměrně. To nejsou místnosti, ve kterých by někdo žil. Vypadá to spíše jako dioráma v muzeu dějin přírody.”

“Takže nějaká mimozemská civilizace přišla na zem před tisíci lety a zanechala tu pro potěšení Anasazijských indiánů muzeum.” Zasla Emily nahlas. “Chacobští Anasazijové údajně záhadně zmizeli kolem roku 1150 n. l., a tak muzeum zavřeli, ale zanechali tu naváděcí zařízení, které bylo jakýmsi způsobem o téměř 850 let později obnoveno.”

“Věřte nám,” dodal Andrews s dokonalým načasováním. “Jistě, co můžeš proti této hypotéze namí-
tat?”

“Neříkám, že téhle teorii věřím,” bránila se Emily. “Jen přemýšlím nahlas.”

“Pojďme dál zkoumat,” navrhnul Evans, “máme do našeho setkání jen tři hodiny a deset minut.”

“Kolik času myslíš, že bychom si měli nechat na cestu zpět k místu setkání?” zeptal se Neruda.

“Nechme si čtyřicet minut, možná že nebudeme tolik času potřebovat, ale chci mít pro jistotu několik minut navíc, pro případ, že by se přihodilo něco neočekávaného.”

“Dobře, takže máme ještě dvě a půl hodiny,” řekl Neruda. “Pojďme se tedy podívat, kam tato chodba vede.”

“Je to šroubovice,” řekla Samantha věčně. “Jako spirálové schodiště. A bude tu více těchto malých komnat. Všechno jsem to viděla... jen jsem neznala správné měřítko.”

“Když jsi tak informovaná o tom, oč tady jde,” vyzýval ji Andrews, “pak uvolni naše napětí a řekni nám, co to, ksakru, je.”

“Podívej,” řekla Samantha s náhlou silou, “viděla jsem obrazy, které mi do hlavy vložil ten artefakt. Jestli... jestli nejsi schopen to přijmout, dobře, ale aspoň se chovej slušně.”

“To je v pořádku, Samantha,” řekl Neruda. “Prostě ho ignoruj, on se vlastně na své standardy chová slušně. Věř mi. Viděl jsem ho, když byl v ráži a to nebylo pěkné.”

“Až doteď měla ve všem pravdu,” řekla Emily. “Tak jí prostě důvěřuj, ano?” otočila se na Andrewse a usmála se.

“Dobře,” zavtipkoval Andrews.

“Dívali jste se na ten artefakt?” ptala se Emily.

“Nedotýkali jsme se ho,” odpověděl Neruda. “Myslím, že bychom se neměli ničeho dotýkat. Naším posláním je objevení, nikoliv průzkum.”

“Pojďme se podívat, co je tu dalšího,” navrhnul Evans.

“Co je to za malbu?” ptal se Collin. “Proč by si kvůli Anasazijcům dělali tolik starostí? Nebo kvůli nám? To nedává smysl.”

Neruda vyšel z komnaty a nechal Collinova slova viset ve vzduchu jako částice prachu. Dohady ho rozčilovaly, pokud byly založeny jen na pouhých několika faktech. Pro teď bylo jeho jediným motivem objevování.

“Vzal s sebou někdo kameru?” zeptal se Neruda, jak stoupali chodbou.

“Samozřejmě,” řekla Emily. Vyndala malou stříbrnou krabičku velikosti mobilního telefonu s několika kulatými zapuštěnými tlačítky na jedné straně a malým objektivem na druhé straně.

“Chceš, abych natáčela?”

“Ano,” řekl Neruda, “ale počkejme, až nejdříve objevíme vše, co toto muzeum nabízí. Colline, ty udě-
láš souhrn, takže začni uvažovat o tom, co řekneš.”

“Bude to video pro Fifteena?” zeptal se Collin.

"Pro koho jiného?" Odpověděl Neruda.

"Sakra."

"Neměj starost," řekl Neruda, "Fifteen má rád tvůj styl. Je prozíravě vědecký a barvitě rozmanitý."

Všichni se smáli, včetně Collina.

"To byla dobrá imitace," smál se Evans a otočil se na Nerudu. "Neboj se, nic neřeknu."

Neruda se smál, potěšen tím, jak zdvořile se Evans chová během celé expedice. Vlastně se mu jeho společnost líbila - což bylo něco, co by nečekal.

"Je tu další klenutý vstup," Neruda ukázal svým světlem na vstup. Byl jen asi o deset metrů dál chodbou od prvního, ale tentokrát byla komnata na vnitřní straně chodby. Chodba byla opravdu jako spirálové schodiště vinoucí se po směru chodu hodinových ručiček v rovnoměrném stoupání.

Neruda přišel ke vstupu a tentokrát počkal, až dorazí všichni. Tým oddechoval trochu více než předtím, ale vypadal nedočkavě, až se jako jediné kolektivní tělo podívá do druhé komnaty.

"Připravení?" zeptal se Neruda.

"Nechť začne světelná show," řekl Andrews.

Neruda a Evans pustili paprsky svých světél do komnaty. Když se jejich paprsky protnuly na protější stěně komnaty, čekala je tajuplná podobnost. Na stěně se nalézala další nástěnná malba podobného stylu, velikosti a brilantnosti. Pod ní se ve světle třpytil další artefakt. Byl černo-stříbrný s plochými destičkami spojenými do hexagonálního vzorce. Každá destička byla asi velikosti hrací karty, ale dvakrát tak silná. Povrch hexagonu byl černý a vnitřek zářivě stříbrný. Opět tu nebyla žádná tlačítka, švy, nebo známka po aktivacím spínači.

Nástěnná malba vypadala, že je stylisticky podobná té v první komnatě, ale byly na ní odlišné glyfy a objekty. Byla asi kolem čtyř stop široká a kolem šesti stop vysoká. Komnata sama byla identická velikostí a tvarem. Každý detail byl dokonalou replikou. Jen malba a artefakt byly odlišné.

"Jsem otevřený jakýmkoliv myšlenkám, které kdokoli má," řekl Neruda.

"Není to logické," začal Evans. "Proč by tu takto nechávali ty artefakty?"

"A proč ne?" zeptala se Samantha.

"V této malbě jsou určité odkazy, které přinejmenším vypadají srozumitelně," řekl Collin. "Tady dole, toto vypadá trochu jako skalní formace tady z okolí."

"Měli bychom alespoň trochu počítat s tím, že je to nějaký typ zbraně," řekl Evans.

"Budeme," odpověděl Neruda. "Nějaké další myšlenky, než půjdeme dál?"

Andrews šel blíže k malbě, aby ji prozkoumal. "Ta konfigurace hvězd možná bude mít nějaký smysl - za předpokladu, že není svévolná. Také je tu použit symbol nekonečna. Ten nebyl vymyšlen až do doby někdy v sedmáctém století. A pokud vím, tak nebyl vymyšlen mimozemšťany z M51."

"Dobře, pokud nejsou žádné další komentáře," řekl Neruda, "pojdme dál."

Chodba pokračovala nahoru. Každých 30 stop z ní vycházela klenutým vstupem nová komnata. Komnaty se střídaly z vnější a vnitřní strany chodby.

Každá komnata byla naprosto stejná jako všechny ostatní, avšak v každé byla unikátní nástěnná malba a artefakt.

V následující hodině tým našel dvacet dva komnat a začal si uvědomovat rozsah objevu.

"Našli jsme to," křičel Neruda zpátky.

"A co?" ptal se Evans a šel nahoru z dvacáté druhé komnaty.

"Poslední komnatu."

Evans strčil dovnitř hlavu. "Nechal jsem svou svítilnu Collinovi a ostatním. Zdá se, že jsou hypnotizováni nástěnnou malbou v komnatě dvacet. Nejsem umělec, ale toto jsou úžasné malby... nejsou to typické jeskynní malby, že?"

"Ne, pokud nepovažuješ Picassa za jeskynního člověka."

"Tato komnata je jiná," řekl nakonec Evans. "Je to jako by jim při jejich konstrukci vypršel čas a zanechali to tu v přírodním stavu."

Zatímco komnata dvacet tři byla tvarem a velikostí identická, její stěny, podlaha a strop byly drsné a nedokončené. Nástěnná malba byla jediných povrchem v komnatě, který byl vyhlazený a vyleštěný jako ostatní komnaty. Podlaha byla plná úlomků - převážně kamenných lupínků a něčeho, co připomínalo jakási vlákna.

"Velmi podivné," řekl Neruda, kroutil pomalu hlavou a rukou si třel bradu. "Všiml sis toho artefaktu?"

Evans sledoval Nerudův paprsek světla, který ozařoval disk, jenž měl v průměru asi tři palce. "Je to optický disk. Doufejme, že vysvětlí, co celá tato věc, ksakru, je."

"Je to časová schránka," řekl Neruda. "Je to soubor čtyřiceti šesti artefaktů - napůl umění, napůl technologií. Je to, jako by nějaká mimozemská civilizace zasadila tyto artefakty tak, jako by někdo zahrabal časovou schránku pro její pozdější vyhledání."

"Za jakým účelem?" ptal se Evans.

"Mimozemská časová schránka je nejlogičtější teorií, kterou jsem teď schopen vyčarovat," řekl Neruda metodicky. "Co se týká jejího účelu, ten neumím vysvětlit. Doufejme, že tento disk nám prozradí jejich příběh."

Neruda zvedl disk a podrobně ho zkoumal. Byl podobný disku CD, jen byl menší, obě strany měly zlatý lesk a vprostřed byl otvor velikosti tužky.

"To by mohla být slitina zlata... nejsem si jist, zda je to optický disk. Může to být platidlo, nebo nějaký typ vodiče."

Evans přistoupil blíže, aby to také prozkoumal. Vzal to Nerudovi z ruky. "Máš pravdu, mohlo by to být zlato. Je to těžké." Kýval s tím ve vzduchu a hodnotil váhu. "Ale určitě to vypadá jako optický disk."

"Co budeme dělat s artefakty?" zeptal se Neruda.

"Nejsme vybaveni na to, abychom je brali s sebou," odpověděl Evans. "Vzal jsem s sebou bezpečnostní plot desáté úrovně, takže můžeme ty věci na neurčitě dlouhou dobu udržet za závojem."

"Proč s sebou nevzít toto?" Ptal se Neruda a držel disk. "Mám pocit, že je to klíč k celé této záhadě. Čím dříve ji odemkneme, tím lépe."

"Je to mimo rozsah našeho poslání," začal Evans, "ale souhlasím s tebou. Myslím, že Fifteen nebude dělat potíže, pokud my dva s tím souhlasíme."

"Viděli jste Samantha?" zeptala se Emily, když vstoupila do komnaty a rozhlížela se v ní.

"Ne, předpokládali jsme, že je s vámi," odpověděl poplašeně Evans.

"Byla," řekl Collin, "ale pak odešla - mysleli jsme, že vás šla hledat."

"Bez svítilny?" zeptal se Neruda.

"Panebože," vykřikl Andrews, když vstoupil do dvacáté třetí komnaty.

"V této místnosti museli pobývat náctiletí, to se vsadím."

"Ano, zanechali tu nepořádek," dodal Collin.

Neruda ukázal svou svítilnou na nástěnnou malbu. "Když měli tak naspěch, proč strávili tolik času s leštěním stěny, na které je malba? Myslím, že ten zbytek nechali nedokončený záměrně."

"A co by to mělo být za záměr?" zeptal se Collin.

"To nevím," řekl Neruda. "Ale možná, že nějaké odpovědi najdeme na tomto." Ukázal na zlatý disk.

"Ach, teď si rozumíme," řekl Andrews. "Hovoří mým jazykem. Podívám se na to."

Andrews vzal disk a položil ho na placato na dlaň své levé ruky. "Posviť světlem sem v tomto úhlu," pravou ruku měl napřímenou v podivném úhlu, aby naznačil, jak si přeje, aby bylo umístěno světlo. Neruda mu vyhověl.

"Má indexové stopy," řekl Andrews vítězoslavně, "ale jsou zatraceně jemné."

Opatrně ho obrátil. "Asi už jste si domysleli, že v sobě obsahuje zlato."

"Ano, vypadá to jako nějaká slitina, nebo je potažený," pokrčil rameny Neruda, "ale kdo to má vědět, bez laboratorních výsledků."

"Vezmeme to s sebou, ne?" zeptal se Andrews a pokyvoval hlavou.

"Ano," řekl Evans, "ale zbytek tu necháme, dokud nesestavíme tým pro vyzvednutí."

"Skvělé," zašeptal Andrews a dál shlížel dolů na disk. "Má na obou stranách indexové stopy po celém disku. Asi je v té věci zatraceně velká potřeba načítání dat." Začal pohybovat prstem po disku, jako by něco počítal. Pak disk znovu otočil a jemně pohyboval prstem po povrchu disku.

"Je tu dvacet čtyři sekcí - dvanáct na každé straně."

"To je zajímavé," řekl Neruda, "vezmeme-li v potaz, že jsme našli dvacet tři komnat."

"Je jich tu dvacet čtyři, když počítáš i předkomnatu," připomněla mu Emily. "Ale, radši se jdu podívat po Samantha. Připojíte se ke mně někdo - nejlépe se svítilnou?"

"Půjdu se po ní podívat já," řekl Neruda. "Raději bych, abyste ty a Collin začali pracovat na video-reportáži. Ach, mimochodem, přehled by měl obsahovat, alespoň podle mého názoru, termín MČS či Mimosvětská časová Schránka."

Neruda se otočil k odchodu vprostřed palby otázek Emily, Collina a Andrewse. "Máme málo času, takže vám nemůžu vysvětlovat svou teorii. Evans vám řekne všechno, co vím. Nedělejte si starosti a prostě to udělejte nejlépe, jak dokážete."

Neruda kráčet dolů chodbou a uvědomoval si diskuzi, kterou právě podnítil. Akustika celé struktury činila odposlouchávání bezpracným.

Udělal pár mentálních výpočtů a usoudil, že celá struktura - od předkomnaty po dvacátou třetí komnatu - má asi 150 stop na výšku a je asi sto stop široká. Bylo velmi neskutečné kráčet dolů vinoucí se chodbou s komnatami vyčnívajícími ven jako lusky, jež uchovávají dary od starobylé mimozemské rasy.

Ta struktura ho naprosto mátlá. Jeho mysl probírala scénáře a teorie jednu za druhou jako mlátička, v naději, že z nich dostane nějaký smysl.

"Samantho," zavolal nahlas. "Kde jsi?"

"V komnatě dvě," Samantha hlas pronikal chodbou jako hlas ducha.

"Je všechno v pořádku?" kráčet dál Neruda, neboť si nebyl jist, u které komnaty je.

"Jsem v pořádku," řekla Samantha a její hlas byl tišší, přestože Neruda se blížil k její pozici.

Neruda měl stále ztuhlá a bolavá kolena. Jak zrychlil svou chůzi, uvědomil si, jak moc ho bolí. Proto zpomalil na příjemnou rychlost. Je v pořádku, připomínal si.

"Samantho?" volal Neruda. "Nejsem si jist, která je druhá komnata, mluv tedy ke mně, musím být blízko."

"Našli jste vrchol?" ptala se.

"Ano, našli jsme ho, ale není tím, co bys čekala."

"Je nedokončený, že?"

Neruda se zastavil. "Ano, ale jak to víš?"

"Všiml sis, jak podobná je tato struktura vláknu DNA? Je tu dvacet tři komnat vybíhajících z chodby tvaru šroubovice. Dvacet tři párů chromozomů v každé buňce našeho těla..."

"Ano, ale to není odpověď na mou otázku," řekl Neruda. "Jak to víš?"

Pokračoval dál ve své chůzi dolů nakloněnou chodbou a sledoval Samanthin hlas. Představa, že jde dolů vláknem DNA ho pobavila. Zrovna tak mohl být uvnitř buňky a potulovat se v chromozomu - tak byl vzdálen vnějšímu světu.

"Myslím, že se nám pokoušejí říci, že naše DNA je vadná či nedokončená."

Neruda sledoval její hlas a vstoupil do komnaty. Seděla vprostřed komnaty se zkříženými nohama čelem k nástěnné malbě. V ruce držela zapalovač, jehož plamen se zatřepotal, když Neruda vstoupil.

"Je to úžasná malba," řekla Samantha tiše. "Nemůžu ji opustit. Omlouvám se."

"To je v pořádku," Neruda se posadil vedle ní. "Dnes jsem byl na nohách déle, než je pro mě obvyklé. Bude příjemné se posadit."

Sedl si s koleny ohnutými vzhůru a paže ovinul pevně kolem nohou. Bylo mu trochu zima a byl unavený. "Co tě na té malbě tak zaujalo?" zeptal se Neruda.

"Hýbe se," odpověděla.

Neruda se zkoumavě podíval na stěnu a vypnul světlo své svítilny. Chtěl malbu vidět ve stejném světle jako Samantha - jen s plamenem jejího zapalovače. "Hýbe se? Nejsem si jist, co tím myslíš," řekl. "Co se hýbe?"

Malba byla tvořena sadou propojených oválů rozličných barev. Na nejvíce vnějším oválu byly začleněny glyfy. Objekt vypadal tak trochu jako příčný řez cibulí a vznášel se na hvězdami zalité obloze se srpkem měsíce.

"Nejsem si jistá," řekla váhavě, "možná jsem já tím, kdo se hýbe. Jediné, co můžu říci je, že jsem do toho obrazu vtahována."

Neruda zkoumal malbu, ale necítil žádný pohyb. Nicméně měl úctu k její intuici a vzhledům, a tak pokračoval v pečlivém sledování jakýchkoliv změn perspektivy nebo pocitu pohybu.

"Tak co myslíš, že to je?" zeptala se Samantha.

"Toto?" Neruda naznačil rukama ve vzduchu strukturu celé stavby.

"Ano, toto." Samanthiny oči pohlédly vzhůru jako slabá ozvěna Nerudových paží.

"Má aktuální hypotéza je, že průzkumnická rasa pocházející někde z galaxie M51 přišla na zemi přibližně před tisíci lety a byla zde v interakci s Chacobskými Anasazijskými indiány. Postavili toto ... tuto strukturu, aby zde umístili sbírku artefaktů, jež prezentují jejich uměleckou a technickou podstatu. Chtěli, aby to bylo nalezeno někdy později a tak tu zanechali naváděcí zařízení, které se nějak magicky objevilo a dovedlo nás na toto úžasné místo." Odmlčel se, aby se nadechl. "Myslím, že je to časová schránka zanechaná zde touto rasou."

Samantha nechala slova rozpustit ve vzduchu, dříve než promluvila. "Obsahuje tvá teorie nějaké dohady o jejich motivu - této průzkumnické rasy?"

"Ne, ale v komnatě dvacet tři jsme našli zajímavý artefakt, který to možná osvětlí."

"Co?"

"Je to optický disk - nebo tak alespoň vypadá. Jestli je to tak, možná v něm budou odpovědi na všechny naše otázky."

"To je dobré znamení," řekla Samantha. "Dosud bylo všechno zakódované a zašifrované, jako by nechtěli, abychom s nimi byli schopní komunikovat ihned. Ve tvé teorii například říkáš, že přišli na zem a byli v interakci s indiány Anasazi. Kdyby tomu tak bylo, což by nebyli schopní komunikovat Anasazijským jazykem?"

"Pravděpodobně ano."

"Dále - všechny jejich glyfy, malby, artefakty - to všechno není vůbec snadné pochopit... je to obtížné dokonce i pro tebe. Kdyby naváděcí zařízení našla nějaká jiná organizace, řekněme třeba CIA nebo NSA, myslíš, že by to rovněž zvládli?"

"Kdo ví? Snad..." Neruda řekl. "Ale kam tím směřuješ?"

"Myslím, že tato rasa chytře ukryla své záměry. Možná to je časová schránka, nevím, ale určitě to je více než sbírka artefaktů, jež chtěli, abychom objevili. Je tu proces, kterým chtějí, abychom prošli. Cítím, že jsme vedeni. Je to, jako by tento objev byl jen malým krůčkem na velmi dlouhé křivolaké cestě."

V Samanthině zapalovači došla náplň a tak byli vrženi do naprosté tmy. "To je můj názor."

"Chápu tvé důvody," řekl Neruda, zapnul svou svítilnu a postavil ji na podlahu. Paprsek světla svítil přímo nahoru jako pochoděň. "Je pravdou, že jakákoliv rasa, jež dosáhla možnosti intergalaktického cestování - zvláště průzkumnická rasa - bude mít dokonalou technologii jazykového překladu. Také je pravdou, že by asi měli kontakt na více místech - nikoliv pouze s Anasazijci, pokud zde nebyli jen velmi krátkou dobu, což je nepravděpodobné..."

"... Takže záměrně postavili zábrany a překážky, aby se ujistili, že jejich poselství bude pro své pochopení potřebovat velké množství času a úsilí," řekla Samantha. "Vsadím se, že optický disk nebude snadné otevřít, a pokud se to podaří, nebude v angličtině či jakémkoliv jiném, lidem známém jazyku."

Neruda natáhl nohy před sebe a opřel se dozadu s rukama za sebou. "Takže ty si myslíš, že velmi dbají na to, kdo odhalí jejich časovou schránku?"

“Mám z toho takový pocit,” odpověděla Samantha. “Viděl jsi, jak jsme byli zkoušeni a zkoumáni na každém kroku této cesty.”

“A jediný logický důvod, proč by na to měli tak dbát, je ten, že jejich poselství je velmi hluboké či velmi důležité pro mnoho lidí. A oni chtějí, aby přišlo do správných rukou. Do našich.”

“To je to, čemu věřím,” řekla Samantha a vstala. “Nepředstírám, že vím, co to tady znamená, ale je to součástí něčeho většího... velmi dokonalého...” odmlčela se. “Myslím, že na planetě je více těchto struktur.”

Zavřela oči jako by si připomínala svou vizi. “Jestli je jich více, možná jsou nějakým způsobem propojeny.”

Neruda se také postavil a krátce se na ní podíval, jak si ze zvyku čistí kalhoty. Podlaha byla naprosto neposkvrněná. “Nemůžu si pomoci, ale mám pocit, že zatajuješ nějaké informace, jako by ses je bála sdílet. Je to tak?”

“Nazývají se Tvůrci Křidel,” řekla Samantha s náhlou úlevou. “Mají něco do činění s naší genetikou. Je to jako by na nějaké úrovni žili uvnitř nás a zároveň žili v obrovské vzdálenosti od nás. Také říkali něco o tom, že se potřebujeme bránit před cizí rasou bytostí. Před mimozemskou rasou s technologiemi vyspělejšími, než si dokážeme představit. Tito... tito Tvůrci Křidel jsou do toho zapleteni, protože - podle nich - jsou tvůrci naší genetiky.”

Neruda si zezadu třel krk a šklebil se. “Ještě něco?”

“Ne.”

Zvuk smíchu rozvířil tichý vzduch komnaty. Tým scházel dolů chodbou a Andrews vyprávěl jakousi podařenou anekdotu.

“Zatím si to nech pro sebe,” přikázal jí Neruda. “Později ti řeknu proč. Dobře?”

“Ano.” Samantha nervózně pokrčila rameny.

Neruda ukázal rukou do chodby. “Pojďme se podívat, jak se jim vede s jejich malým filmovým dílem.” Naposledy se krátce podíval na malbu v druhé komnatě a měl najednou nový pocit úcty k intelektu této cizí průzkumnické rasy. Nějak se ho již dokázali dotknout napříč prostorem a časem. Cítil, že v jeho nitru se něco mění, nebo hroutí. Nebyl si jistý, co.

Kapitola 8 - ZEMI

Jestliže je entita rozdělená na své součásti, její chápání svobodné vůle je omezeno na to, co bylo definováno hierarchií. Jestliže je entita vědomým kolektivem, který realizuje svou svrchovanou celistvost, princip svobodné vůle je pak formou struktury, jež je nepotřebná - podobně jako lešení na dokončené stavbě. Jestliže entity neznají svou celistvost, struktura se stává formou sama sobě uložené ochrany. V tomto pokračujícím vývoji strukturovaného a uspořádaného vesmíru entity definují své hranice - svá omezení - skrze vyjádření svých nejistot. Tak se postupně stávají částmi své celistvosti a podobně jako střepy překrásné vázy, jsou málo podobné své celkové kráse.

*Výňatek ze Střídajících se modelů existence, Komnata dvě
Tvůrci Křidel*

Fifteen se trochu nepohodlně zavrtěl ve svém křesle. Shromáždění ředitelů udělali totéž, ale bez úšklebků. “Jamissone, to byla jedna z nejlepších reportáží, jakou jsem za poslední roky viděl.”

“Souhlasím,” přikývnul Branson.

Neruda se obratem vděčně usmál a zůstal potichu. Jeho prezentace proběhla mimořádně dobře. Ředitelé byli pozorní a kladli opodstatněné otázky. Neruda si dával pozor, aby je neovlivňoval, nýbrž aby prostě ohlásil nálezy a poznatky jejich týmu. Dobře si uvědomoval, že ředitelé jsou nelítostní, cítí-li přesvědčovací taktiku.

“Takže jaké budou naše další kroky?” zeptal se Ortmann.

“Potřebujeme udělat úplné restaurování a archeologické odkrytí lokality, což pravděpodobně zabere sedm až deset dní,” odpověděl Neruda. “Takže budeme potřebovat kolem lokality postavit obvodový bezpečnostní systém a založit tábor pro archeologické práce.”

“A jaký je stav s McGavinovým stínovým agentem?” zeptal se Ortmann a otočil se na Evanse.

Fifteen se při zvuku McGavinova jména rozhodl k akci. “Jeho jméno je Donavin McAlester,” prohodil. “Připojí se k nám v pondělí. McGavin překvapivě navrhnul, aby se ohlásil Evansovi, ale já si myslím, že vyhovět McGavinovým návrhům, by bylo ztřeštěné. Tak bych ho rád přidělil k Li-Ching, jelikož McGavin si stěžoval na naši komunikaci.”

“A kdo tedy povede projekt Starobylý Šíp?” zeptal se Ortmann.

“Omlouvám se,” řekl Fifteen omluvně, “myslel jsem, že jsem to řekl jasně. Projekt povede Jamisson. Odvedl výbornou práci a myslím, že bude vhodné, když mu bude umožněno vést projekt až do konce.” Na chvíli se odmlčel a rozhlédl se kolem stolu. “Souhlasí s tím všichni?”

Všechny hlavy pokývaly v souhlasu na Fifteenovu rétorickou otázku. Neruda ponechal svou hlavu v klidu, ale jeho tmavé oči kradmo pokukovaly po ředitelích a jejich reakcích. Souhlas byl jednomyslný.

“Tedy zpět k McAlesterovi,” pokračoval Fifteen, “chtěl bych, abychom s ním zacházeli s maximální péčí. Není pochyb o jeho plánu, jímž je odhalit, proč skrýváme tento artefakt, aniž bychom upozornili SPL. Jinými slovy zjistit, co se pokoušíme skrývat.”

“Jak dlouho zde bude?” zeptal se Evans.

“To záleží na tom,” odpověděl Fifteen, krátce vzhledl a protřel si zadní část krku, “zda ho dokážeme přesvědčit, že informace, jež mu poskytujeme, jsou opodstatněné. Jestli ano, odejde do měsíce. Jestli ne, pak tu bude pravděpodobně dva nebo tři měsíce.”

“Udělejme to tedy do měsíce,” poznamenal Evans k plné místnosti přikyvujících hlav.

“Souhlasím,” řekl Fifteen. “Jsou nějaké další otázky, než skončíme?”

Nerudovi začalo bušit srdce a cítil, jak mu během sekundy v ústech vyschlo jako v bavlně. Setkal se s Fifteenovými očima.

“Máš ještě něco, Jamissone?” zeptal se Fifteen zdvořile.

“Myslím... myslím, že bude dobré to říci...” Neruda se odmlčel a usebral se, jak nejlépe dovedl. “Samantha měla nějaké zajímavé postřehy, o kterých si myslím, že by Labyrint tým měl alespoň vědět. Neříkám, že jsou to faktické postřehy - to zřejmě nejsou. Ale jsou zajímavé...”

“Tak nám o tom řekni,” přerušil ho Fifteen, “a nedělej si starosti s tím, jak kdokoliv z nás na to bude reagovat. Budeme předpokládat, že všechno, co nám řekneš, je pouhým dohadem a nic víc. Tak o co jde?”

“Samantha měla několik setkání s naváděcím zařízením,” začal. “V jednom z nich měla vizi planety pokryté sítí čar s několika dalšími oblastmi, jež by mohly být dalšími lokalitami MČS. Byly tam nejméně další tři nebo čtyři lokality.”

“Říkáš, že Samantha viděla obraz mnoha lokalit?” zeptal se Fifteen. “A že tyto obrazy k ní vyslal artefakt?”

Nerudovi se zdálo, že Fifteenovy oči se rozjasnily a vypadaly pronikavěji. “Tak mi to řekla.”

“Ale naváděcí zařízení je zničeno,” poznamenal Whitman. “Jak ověříme existenci dalších lokalit?”

Fifteen šel ke svému stolu a zavolal svému asistentovi.

“Ano, pane,” ozval se klidný příjemný hlas.

“Najděte, prosím, Samanthu Foltenovou a pošlete ji do mé kanceláře, jak nejrychleji bude moci.”

“Jistě, pane.”

Neruda se snažil uklidnit svůj žaludek.

“Dobrá, uvidíme, co se od Samanthy dozvíme,” řekl Fifteen, když se šoural zpět ke svému křeslu.

“Nechci tě urazit, Jamissone, ale ta vize je Samanthy a my potřebujeme mluvit přímo s ní. Souhlasíš?”

“Jistě,” řekl Neruda váhavě. “Jen jsem si nevyžádal její svolení, zda o této věci můžu mluvit...”

“Jsem si jistý, že to Samantha pochopí,” odpověděl Fifteen uvolněně. Otočil hlavu k Bransonovi. “Má BP-Pět, je to tak?”

“Ano.”

“Ubožátko,” řekl Fifteen s úsměvem a podíval se dolů do svého prázdného čajového šálku. “Snažme se k ní chovat co nejlépe, aby se mohla cítit naprosto klidně.”

“Necháme ji v projektu?” zeptal se Evans.

“Co doporučuješ?” odpověděl Fifteen.

“Její přínos byl významný. Nechal bych ji v projektu. Má v sobě něco, co jsem u jiných Dálnovidců neviděl.”

“A co to je?” zeptal se Ortmann.

“Nejsem si jist, jestli to umím říci slovy,” řekl Evans a hluboce přemýšlel. “Zdá se, že se dokáže odevzdat situaci a nějak z ní dostat více informací, než kdokoliv jiný.”

“Souhlasím,” řekl Neruda. “Její schopnost vyvinout psychické spojení s naváděcím zařízením, by ji snad mohla umožnit snadnější komunikaci s dalšími technologickými artefakty nalezenými v lokalitě.”

Fifteen se opřel v křesle. Na chvíli zavřel oči a v místnosti nastalo ticho. “Zdá se, že tato schůzka bude pokračovat asi dalších dvacet minut, takže pokud někdo potřebuje přestávku, tak teď je na ni vhodný čas.” Nikdo se ani nepohnul.

Po nesmělém zaklepání na dveře do nich váhavě strčila svou hlavu Samantha. “Volal jste mě, pane?”

“Ano,” řekl Fifteen a neobratně se postavil na nohy. “Pojď, prosím, dál a přidej se k nám.”

Ukázal na prázdné křeslo vedle Nerudy.

“Jamisson nám zrovna podává vynikající zprávu z vaší nedávné cesty do lokality Starobyly Šíp...” Odmlčel se a hluboce se zamyslel. “Dáš si něco k pití, než začneme? Třeba čaj?”

Samantha krátce pohlédla na stůl a přikývla.

Fifteen nalil z čajové konvice čaj do složitě zdobeného, slonovinově zbarveného čínského šálku a podal ho Samanthě. Nad jeho povrchem se vznášela pára.

“Děkuji,” řekla a třes v její ruce prozrazoval její nervozitu z toho, že je v jedné místnosti s řediteli.

“Pozoruhodná cesta, Samantho. Celý tým si zasluhuje naše nejvyšší uznání za svou vynalézavost a pohotovost.” Všichni ředitelé přikyvovali v souhlasu.

“Děkuji, pane.”

“Jamisson byl tak laskav a zmínil se o některých tvých zkušenostech, které jsi měla s artefaktem. Cítil, že bychom o nich měli vědět, protože má úctu ke tvým vhlédům a schopnostem. Nicméně já doufám, že

nás poctíš svým vlastním vysvětlením - jakýmkoliv způsobem, který ti je příjemný - o tom, co jsi viděla a co si myslíš, že to znamená. Pokud ti to nebude vadit, byli bychom ti za to velmi vděční.”

Fifteen se odmlčel a podíval se kolem stolu, čímž dal znamení, že mluvil ke všem v místnosti. Pak se pohledem vrátil k Samanthě. “Dobře?”

Samantha kradmo pohlédla na Nerudu, který se usmíval na podporu. “Nejsem si jista, co již víte, nechci se opakovat a mrhat tak vaším časem...”

“Jamisson se zmínil, že jsi viděla obraz země obklopené sítí čar, o nichž se zdálo, že naznačují možnost existence dalších lokalit MČS. Můžeš začít třeba tím,” navrhnul Fifteen.

Samantha zavřela oči a nadechla se. “Vidím to jasně,” řekla a její oči se pomalu otevřely. “Připravila jsem si RePlay... všichni odešli hledat Nerudu a já jsem se pokusila komunikovat s artefaktem. RePlay přecházel do Alphy... a další věc, kterou si pamatuji, byla... viděla jsem tři geometrické tvary podobné dveřím, jež se vznášely v prostoru. O chvíli později se prostřední tvar vyjevil jako obraz země, jež byla obklopena sítí čar podobnou vláknům světla, a v průsečíku těchto linií byly v jistých oblastech zářící body.”

Odmlčela se a znovu zavřela oči. “Cítila jsem tři z těchto bodů... byly jako značky. Nějak jsem věděla, že označují oblasti, kde jsou další časové schránky či artefakty. Jen jeden z nich si pamatuji jasně... ten v Novém Mexiku. Ty ostatní nebyly zcela zřetelné, ale můžu říci, že byly celkem tři nebo snad čtyři.”

“Jsi schopná určit všeobecné umístění těch dalších třech lokalit?” zeptal se Branson.

“Myslím, že Jižní Amerika, Afrika a snad Východní Evropa,” řekla pomalu Samantha. “Nejsem si jistá. Z nějakého důvodu byla má pozornost soustředěna na Nové Mexiko.”

“Samantho, viděla jsi celý glóbus?” zeptal se Fifteen.

“Ne, to si nemyslím,” odpověděla. “Vypadalo to, že je vidět pouze čtyři kontinenty... Severní a Jižní Ameriku, Afriku a Evropu,” znovu zavřela oči.

“Měla jsi pocit, že každá z těch značek na síti označovala další časovou schránku?” zeptal se Fifteen.

“Ano, takový jsem měla pocit.”

“A měla jsi pocit, že na druhé straně glóbu, jsou další?”

“Snad... ale nepamatuji si, že bych o něčem takovém přemýšlela,” řekla potichu, téměř šeptem.

“Byl během té seance zapnutý RePlay?” zeptal se Ortmann.

“Ano, ale nic nezachytil,” odpověděla Samantha. “Zapomněla jsem nastavit citlivost snímání, protože jsem téměř okamžitě dostala obraz a předpokládala jsem, že RePlay je tedy nastaven správně.”

“Takže se nic nenahrálo?” zeptal se Fifteen.

“Ne, nenahrálo.”

“Řekneš nám třeba o dalších obrazech, které jsi viděla?” navrhnul Fifteen.

Samantha si odkašlala a trochu se napila čaje. “Během této stejné epizody jsem ještě viděla obraz něčeho, co vypadalo jako vysoký vousatý člověk. Jeho oči byly naprosto unikátní, ale ve všech ostatních aspektech by mohl chodit po ulici jako obyčejný člověk.”

“Co bylo tak neobvyklého na jeho očích?” zeptal se Fifteen.

“Byly směsí podivných barev a byly velmi velké. Velmi pronikavé.”

“Komunikovala jsi s touto bytostí?”

“Ano.”

“Pověz nám o tom něco,” řekl Fifteen.

“Tato bytost mi řekla, že jsou genetiky, kteří vyvinuli naši DNA. Pokoušejí se aktivovat něco v naší DNA, co nám umožní zvládnout jakýsi posun - genetický posun. A že toto všechno je potřebné, protože potřebujeme ochránit naši planetu...”

“Před čím?” Fifteen téměř zakřičel a napřimil se ve svém křesle.

Samantha začala být opatrná. “Před cizí rasou.”

Místnost mrazivě ztichla. Samantha se chtěla napít čaje, ale bála se, že by ho mohla rozlít, kdyby to udělala. Ruce se jí viditelně třáslly.

“Snad by ses chtěla zmínit, proč si myslíš, že objevení časové schránky bylo řízenou událostí,” osmělil se Neruda a doufal, že nasměruje její komentáře k novému tématu.

Samantha se otočila na Nerudu a uvědomovala si, že on se nalézá pod jistým tlakem, aby odůvodnil její přítomnost na tomto setkání. “Jak už jste si jistě všimli,” začala, “artefakt byl velmi vybíravý. Zkoumal nás dva,” obrátila se opět k Nerudovi, “až k naší molekulární struktuře... nebo přinejmenším z toho byl takový pocit.”

“Vypadalo to, jako by ten artefakt byl naprogramován tak, aby zhodnotil naše motivy a stanovil naši způsobilost k objevu. Naštěstí se rozhodl pro naše upřednostnění... ačkoliv si nejsem jistá proč.” Vrhla krátký úsměv, který prozrazoval její nervozitu.

“Měla jsem a stále mám pocit, dokonce i teď, že pojem časová schránka není přesným popisem toho, co jsme objevili. Je to mnohem větší, než jen toto. Tvůrci této věci zakódovali její pravdivý účel v těch glyfech, umění, artefaktech... ve všem. To všechno jsou jen gesta, nikoliv skutečná podstata toho, co se nám snaží sdělit.”

“Gesta?” opakoval Fifteen.

"Myslím tím, že to všechno je jen pozlátka," rychle odpověděla Samantha a uvědomovala si záhadnost svého konstatování. "Nemyslím si, že budeme úspěšní v dekódování čehokoliv, co se zde nalézá. Myslím, že mají na mysli úplně něco jiného."

"A co cítíš, že to je?" zeptal se Fifteen.

"Mám pocit, že ty artefakty, včetně optického disku... jestli to je to, čím ta věc je... se ukáží jako neprozkoumatelné, stejně jako ten první artefakt. Ani ty malby neodhalí nic podstatného. A glyfy nebude možné dekódovat."

"A důvod, proč si myslíš, že to tak udělali?" ptal se Fifteen.

"Protože je něco na procesu snahy o pochopení těchto artefaktů, co je důležitější než to, čím jsou, nebo co dělají. To je jediný důvod, který mi dává smysl."

"Ano, máš pravdu v jedné věci," řekl Fifteen, "rozhodli se být záhadní z důvodů, které nejsou zřejmé." Postavil se na nohy a nalil Samanthě další čaj, dříve než mohla odmítnout.

"Samantho, velmi jsi nám pomohla a oceňujeme tvou otevřenost a upřímnost. Je nějaký důvod, proč věříš, že artefakt si tě vybral takovým způsobem, jakým to udělal?"

"Jak to myslíte, pane?"

"Zdá se mi, že ses stala jeho prvořadou kontaktní osobou. A vzhledem k tomu, že nejsou žádné pásy z RePlaye, ani není vidět žádná snaha z tvé strany se s ním zkontaktovat, zdá se, že to je artefakt, kdo si vybral tebe. Proč myslíš, že tomu tak je?"

"Předpokládám, že tomu tak je díky mým psychickým schopnostem..."

"To je celý důvod?" zeptal se přátelským tónem.

"Myslím, že ano."

"Ale jaký z toho máš pocit?"

Samantha se odmlčela a stylizovala svá slova předtím, než je vyřkne. Její oči zkoumaly strop, jako by hledaly pomoc. "Vlastně jsem neměla možnost použít RePlay. Artefakt mě kontaktoval dříve, než jsem to stihla... je to... je to jako by možná chtěl, aby tyto obrazy nikdo jiný neviděl."

"Jaký je tvůj pocit, co se týká účelu MČS?" zeptal se Fifteen a intenzivně ji sledoval, jako by četl zároveň z jejího těla i mysli.

"Má to co do činění s genetikou," řekla Samantha s náhlým přesvědčením. "Je to něco důležitého a je to něco, co se týká velkého počtu lidí."

"Proč velkého počtu lidí?" zeptal se Branson.

Samantha se podívala přímo na svého nadřízeného. Její zelené oči byly pronikavé a živé. "Proč by jinak byli tak pečliví při výběru toho, kdo objeví tuto lokalitu?"

Místnost zaplnilo ticho. Po několika sekundách nikdo nic neřekl, jako by si všichni přehrávali své myšlenky ve světle toho, co Samantha právě řekla.

Fifteen zíral na Samanthu. "Je ještě něco dalšího, o čem si myslíš, že by pro nás mělo význam to vědět?"

Samantha zakroutila hlavou. "Ne, už nic."

Neruda si odkašlal. "Jejich jméno?"

"Ach, ano," řekla Samantha, "nazvali sami sebe Tvůrci Křidel."

Místnost znovu naplnilo ticho.

Fifteen klepal prsty na stůl. "Tvůrci Křidel..." Nechal ta slova viset ve vzduchu a pak se podíval na Samanthu. "Co myslíš, že to znamená?"

"Nevím, pane," odpověděla Samantha a vypadala trochu překvapeně, že se jí ptá na její názor.

"A ty Jamissone?"

"Vlastně se mi to zdá povědomé, ale nevím proč."

"Provedli jsme vyhledávání?" zeptal se Fifteen.

Neruda pomalu zakroutil hlavou a podíval se dolů na své ruce. "Mé myšlenky byly zaměřeny na optický disk a na tým pro archeologické odkrytí. Omlouvám se."

Fifteen vytáhl zpod stolu kontrolní panel a stiskl několik kláves. Napsal rychle slova TVŮRCI KŘÍDEL a kliknul pro vyhledávání. O chvíli později zakroutil hlavou a strčil kontrolní panel zpět do jeho pozice pod stolem. "V naší databázi, ani na síti nic není."

Fifteen pokračoval v klepání prsty na stůl. "Jamissone, ty máš tak výbornou paměť, jako nikdo jiný, koho znám. Jak je možné, že je ti to jméno povědomé a přitom ho neumíš zařadit?"

"Možná ho do jeho podvědomí vložil artefakt," řekla Samantha a odpověděla tak za něj.

"Hmm," řekl Fifteen a pomalu pokýval hlavou. "Ještě něco?"

Samantha se krátce podívala na Nerudu a potom zavrtěla hlavou. "Ne, pane."

"Tedy ti velmi děkujeme za tvůj čas a informace, Samantho. Můžeš se vrátit ke své práci. Děkuji ti."

Když dokončil větu, pokynul Fifteen ke dveřím a sledoval, jak spěšně opouští místnost.

Fifteen se postavil a sundal si svůj pletený svetr. Pečlivě ho přehodil přes opěradlo svého křesla a potom se s výrazem opatrnosti posadil.

"Věříš jí?" zeptala se Li-Ching.

"Věřím, že byla upřímná," odpověděl Fifteen a trochu se té otázkou vyhnul. "Mluvíme o setkání s něčím, co by případně mohlo být autentickým zástupcem Centrální Rasy."

"Ty kvůli té zmínce, že jsou údajně tvůrci naší DNA, myslíš, že jsou z Centrální Rasy?" zeptal se Whitman.

"Proto a také z důvodu, že na naší planetě zanechali strukturu, která vypadá mnohem dokonaleji než cokoliv, co jsme kdykoliv předtím viděli - a musím dodat, že značnou měrou."

"Rád bych obeznámil s tímto objevem naše kolegy z Cortea," řekl Fifteen a otočil se na Whitmana.

"Úplné odhalení?"

"Ano, mají větší znalosti o mytologii Centrální Rasy, než máme my. Možná budou schopni v tomto všem odhalit něco, co potvrdí nebo vyvrátí to, co jsme zde dnes slyšeli a viděli."

Fifteen se otočil k Bransonovi. "Chci ji povýšit. Dobrá?"

"BP-šest?"

"BP-sedm," řekl Fifteen. "Potřebujeme posílit její loajalitu. Je velmi dobrá. Mám ji rád... ale její slabostí je její loajalita. Je oddaná svému srdci více než našim ideálům a našemu poslání. Co je zajímavé, že ona sama se také obává své případné neloajality a to ji činí mnohem více náchylnou to nechutným způsobem kompenzovat. Udělej to se zpětnou platností od prvního tohoto měsíce."

"Dobře, udělám."

"Teď," řekl Fifteen a s šálkem čaje ve své ruce se otočil k celé skupině, "bych rád slyšel vaše myšlenky, teorie a názory."

Místnost zaplnil zvuk těl vrtících se v kožených křeslech.

Neruda promluvil první. "Ať už jsou kýmkoliv, zdá se, že vědí o proroctví roku 2011. To samo o sobě dává Samanthině příběhu jistou důvěryhodnost."

"Pokud jsou Samanthina fakta čestná, pak sdělení, že potřebujeme bránit zemi před nepřáteli, nemusí nutně znamenat, že mluví o proroctví invaze v roce 2011," řekl Ortmann.

Li-Ching se pohnula v křesle. "Snad by bylo dobré udělat Dálnovideckou seanci."

"Na Tvůrce Křídel?" zeptal se Evans.

"Proč ne?" odpověděla.

"Ponechám na Nerudovi, aby rozhodl o Dálnovideckém protokolu v tomto projektu," oznámil Fifteen. "Ale nedělejme žádné unáhlené závěry o identitě Tvůrců Křídel. Ujistěme se, že všechna Dálnovidecká sezení ponecháme v úrovni jedna nebo dvě. Nepřeju si žádný další kontakt s touto rasou, než je nezbytně nutné. Souhlasíte?"

Na jeho otázku hlavy oddaně pokývaly.

"Ještě něco?" vyptával se Fifteen.

"Pokud má pravdu, co se týká široké důležitosti tohoto objevu," nabídla Li-Ching, "pak budeme vystaveni vnitřnímu tlaku uvolnit tento objev ven. Důsledek je ten, že bude potřeba zesílit bezpečnost a pečlivěji sledovat zaměstnance. Navrhuji, abychom přístup ke složce Starobylý Šíp omezili na členy Labyrint Týmu."

"To uděláme. S výjimkou Samanthy, která chce, aby v projektu pokračovala," řekl Fifteen. "Bude jí umožněn přístup k náhradní složce, ale nikoliv k verzi pro LT."

Fifteen se dlouze napil čaje a radostně ho polknul. "Whitmane, vím, že bys měl tento projekt rád pod svým dohledem, ale teď prostě nemáme dynamické pochopení tohoto druhu a jeho záměrů, abychom odůvodnili jeho zařazení do oddělení TTP. Nicméně bych rád, abys řídil veškerou zprávu náhradní databáze a tvorby souborů, včetně LAN/WAN vědomostních odkazů. Dobrá?"

"Ano, naprosto chápu," odpověděl Whitman bez jakéhokoli překvapení ve svém hlase.

"Ještě něco?" vyzýval Fifteen. "Musíte přece mít více návrhů, než jen bezpečnostní záležitosti."

Ortmann si odkašlal. "Když se teď chystáme k vyzvednutí dalších dvaadvaceti artefaktů neznámého původu, významu a funkce, nedávalo by smysl přehodnotit naše bezpečnostní opatření s Profesorem Stevensem a těmi studenty?"

"Co navrhuješ?" zeptal se Evans.

"Význam tohoto projektu, alespoň v mé mysli, stoupl desetkrát s objevením této lokality MČS. Podle toho, co víme, je to technologický ekvivalent BST... ksakru, vždyť to může být BST. Kdo ví? To, co říkám je, že bychom měli zajistit jeho utajení. A v Novém Mexiku máme tři otevřené konce, které nám můžou dělat problémy."

"Co navrhuješ?" zeptal se znovu Evans a doufal, že přiměje Ortmanna, aby byl konkrétnější.

"Vím, že jsme kolem těch lidí rozmístili náš nejlepší bezpečnostní plot, ale existují proměnné, které dokonce ani naše nejlepší technologie nejsou schopny kontrolovat."

"Co tedy chceš, abychom udělali?" ptal se Evans a jeho frustrace začínala být zřejmá.

"Myslím, že u každého z těch tří by měla být fingována nehoda - detaily nechám na tobě."

Fifteen se zaujetím poslouchal. "Leonardo, to zní, jako by ses chtěl zbavit tohoto rizika. Ale nevytvříme jejich odstraněním ještě větší riziko? Vzpomínáš na nedávné McGavinovo obvinění?"

"Jestli k tomu můžu něco dodat," řekl Evans, "tak myslím, že ti studenti představují větší riziko než Stevens. Co se týká Stevense, tak to nejhorší, co mohl udělat, už udělal a my se musíme zabývat důsledky. Z toho nemám obavy. Ti studenti, to je úplně jiná záležitost."

"Jak to?" zeptal se Fifteen.

“Dosud spolupracovali,” odpověděl Evans. “Ale to jen z důvodu, že jsou pod Stevensovým vlivem. A ten se z důvodu jeho nedávné interakce s McGavinovými gorilami zdá být se zvyšující se měrou nejistý. Myslím, že by mohli zpívat, kdyby od Stevense dostali nějakou podporu.”

“Tak proč ty studenty neodstranit?” zeptala se Li-Ching. “Všechny komunikační záležitosti můžu vyřídit během dvou dnů.”

“Výhodou fingované nehody studentů bude,” pokračoval Evans, “že to dá dobré znamení Stevensovi. Také nám to poskytne dobrou páku, jestliže zasadíme jemný důkaz o jeho účasti na jejich smrti.”

Fifteen postavil svůj šálek čaje a zavřel oči. Znuděn nebo unaven, to nikdo nemohl říct. “Můžete mi, vy dva, dát do osmnácti nula nula na stůl své podrobné návrhy?”

Odmlčel se jen pro rychlý nádech, aby zdůraznil rétorickou podstatu své otázky. “Chci nejméně tři scénáře seřazené podle priority a také chci mít definované jejich nejpravděpodobnější důsledky. Ach, a ještě jednu věc. Nejsme tu proto, abychom zabíjeli lidi jen z důvodu bezpečnosti - ať už tohoto projektu, nebo jakéhokoliv jiného. Říkám to jasně?”

Li-Ching a Evans stvrdili svá pochopení tichým přikývnutím. Všichni ostatní jen zírali.

“Povolím výjimky jen jako poslední možné východisko a to jen tehdy, pokud půjde o jasné kompromitování našeho širšího programu. Jsem si naprosto jist jednou věcí. V tomto projektu nebude naším problémem bezpečnost. Naším problémem bude loajalita.”

Když dokončil svá slova, otočil se na Nerudu. “Dodej do mé kanceláře, prosím, seznam členů archeologického odkrývacího týmu do zítra dvanácti nula nula hodin. A chci, aby tam byl Evans. Spolupracuj s Whitakerem a Ortmannem na vybrání dalších. Dobře?”

“Ano, to bude skvělé, pane.”

“Dobře, dobře,” řekl Fifteen a postavil se. “Předpokládám, že nejsou žádné další otázky ani komentáře. Ještě jednou děkuji Jamissonovi za vynikající reportáž a vyřizují naše hodnocení celému týmu. Všichni si zaslouží naši pochvalu za vynikající práci.”

Neruda si balil své prezentační materiály, zatímco všichni ostatní opustili Fifteenovu kancelář, včetně Li-Ching. Zvuk zavírajících se dveří vylekal Nerudu, zrovna když zacvakával přezky na své aktovce. “Dnes ráno jsem mluvil s Jeremym,” řekl Fifteen a přešel se svátečním výrazem ke svému pracovnímu stolu. “Byl příjemně překvapen, že slyší o tvém objevu v Novém Mexiku. Řekl jsem mu, že si přeji, abys vedl tento projekt až do konce. Také jsem mu řekl, že si přeji, abys byl povýšen na BP-Třináct.”

Odmlčel se a na tváři měl přátelský úsměv. “Samozřejmě, pokud s tím budeš souhlasit?”

Neruda dokázal jen přikývnout, rozechvěn náhlou poctou.

“Se změnou oficiálního statutu počkáme, až se Jeremy vrátí z dovolené, ale ostatní ředitele budu o tvém přijetí informovat již dnes odpoledne. Později odpoledne ti pak Evans dá nové heslo. Dobře?”

“Jistě... jak si přejete,” vyhrknul Neruda.

“Ještě jednu poslední věc, Jamissone. Týká se to loajality, o které jsem mluvil před chvílí... Rád bych, aby jsi Samanthu nechal v tomto projektu, ale dávej na ní dobrý pozor.

V tomto projektu je v sázce příliš mnoho na to, abychom ji, nebo kohokoliv jiného, nechali ztratit ze zřetele cíle našeho poslání.”

“Souhlasím, a učiním tak, pane,” řekl Neruda. “Myslím tím, že na ni dohlédnu.”

“Dobrá. Víím, že uděláš, co bude v tvých silách,” řekl Fifteen.

“Jestli se můžu zeptat,” řekl Neruda, “co Jeremy říkal?”

“Na tvé povýšení?”

“Ano.”

“Něco jako že jsi příliš mladý na BP-Třináct. Myslím, že říkal něco o tom, že jemu bylo čtyřicet dva, když dosáhl těchto velebných výšin,” řekl Fifteen s mrknutím. “Ale velmi rád souhlasil s mým návrhem. A znáš Jeremyho. Kdyby nesouhlasil, řekl by to.”

Neruda se usmál a přikývl na souhlas. Jeho nadřizený byl jak nezávislý, tak geniální. Byl jediným ředitelem, který by se Fifteenovi postavil, kdyby s ním opravdu nesouhlasil.

“Děkuji za vaši důvěru ve mne,” řekl Neruda a vydal se ke dveřím. “Opravdu to oceňuji.”

“Rádo se stalo.”

Neruda opustil Fifteenovu kancelář s podivným pocitem, že varování týkající se Samanthy bylo také myšleno pro něj. Avšak navzdory tomuto intuitivnímu pocitu, měl ze svého povýšení radost. Jen si přál, aby o tom mohl říci ještě někomu jinému, než jen svému personálu.

* * * *

Laboratoř ACIO byla zaplavena halogenovým světlem z pole světlometů, jež visely ze stropu. Uvnitř každého osvětlovacího tělesa byla miniaturní skrytá videokamera. Světla byla tak strategicky rozmístěna, že každý čtvereční centimetr laboratoře byl pozorovatelný. To byla skutečnost, která Nerudu vždy dráždila.

V elektronickém oku každé kamery byl zaveden Detekční systém změny obrazu ve všech bodech sledovaného prostoru, který byl schopen rozpoznat jakoukoliv anomální aktivitu a upozornit Bezpečnost. To byl důvod, proč Neruda musel kontaktovat Bezpečnost, aby mohl vstoupit do laboratoře po 8 hodině večer.

Laboratoř byla izolovaná nejpřísnějším bezpečnostním plotem, který ACIO měla. Dostat se dovnitř trvalo i za nejlepších okolností velmi dlouho, ale dnes večer Neruda ztrácel svou trpělivost, protože Bezpečnost neodpovídala na jeho telefonát.

Po třetím pokusu se rozhodl to vzdát. Nastoupil do výtahu, jež byl jediným způsobem, jak se do laboratoře dostat. Bezpečnostní systém dokázal detekovat otisky těl a zjistit příslušné bezpečnostní povolení. Žádné skenery sítnice ani bezpečnostní karty tu nebyly.

Když se dveře výtahu otevřely v šestnáctém podlaží, kde se mamutí laboratoř nalézala, Neruda si začal klást otázku, jestli by přece jenom neměl ještě jednou zkusit zavolat. Rozhodl se, že ne. Má přeci BP-Třináct. Kašlu na to, usoudil nakonec.

Vnější obvodové dveře se bez zaváhání otevřely a tak s podobnou sebedůvěrou vešel dovnitř. Fifteen byl znalcem umění a doslova požadoval, aby každou stěnu a každý nevyužitý kout laboratoře krášlila nějaká malba nebo socha. Bylo podnětným kontrastem vidět originály Gauguina, Kandinského a Mira jako společníky nejpokročilejších světových technologií.

V jedenáct v noci byly chodby na okraji laboratoře tiché a klidné. Neruda kráčel k hlavním dveřím, které se otevřely s tichým zvukem hydraulicky stlačeného vzduchu. Dveře byly odolné proti ohni, kulkám, bombám a dalším, jakkoliv důmyslným vloupáním.

Neruda energicky prošel jasně osvětlenou předsíní. Nemohl se dočkat, až bude mluvit s Andrewsem a až uvidí výsledky z prvního zkoumání artefaktu, jež našli ve dvacáté třetí komnatě. Čekaly ho další dveře ústící do krátké chodby, kde bylo sociální zařízení a vstup do jídelny.

“Dr. Nerudo,” zazněl chodbou hlas z PA systému přímo nad jeho hlavou, “nemáme tu žádný záznam požadavku ke svolení k návštěvě laboratoře po pracovních hodinách. Prosím potvrďte.”

Neruda se s frustrací zastavil a nezdvořile gestikuloval k reproduktoru ve stropě. “Chlapci, před patnácti minutami jsem se vám třikrát pokoušel dovolat a nikdo nebral telefon. Je tu nějaký problém?”

“Žádný problém, pane,” odpověděl hlas. “Jen pro záznamy ověřujeme vstupy. Přejeme vám dobrou noc, pane.”

“Vám také,” řekl Neruda s frustrovaným povzdechem. Nesnášel všetečnost bezpečnosti.

Jak pokračoval dál, Neruda znovu uvítal zvuk automaticky otevíraných dveří. Vstup do laboratoře snímala kamera, jež však byla neviditelná. Neruda nedokázal říci, kde přesně je ukrytá, ale věděl, že je nahráván na záznam, ačkoliv předpokládal, že se nikdo nedívá.

Vstoupil do Laboratoře Počítačové Analýzy (Computer Analysis Laboratory - CAL), jež byla největší místností mimo hlavní laboratoř. CAL byla známa jako domov nejvýkonnějšího počítačového systému ACIO, který nesl název ZEMI. Byl vyvinut ve spolupráci mezi vědeckým jádrem ACIO a Corteem - mimozemskou rasou, jež měla uplynulých dvacet sedm let s ACIO tajnostkářský program transferu technologií.

Procesory ZEMI byly přibližně pětsetkrát výkonnější než nejlepší superpočítače na planetě. Jeho operační systém byl na míru přizpůsoben čtyřem jedincům, z nichž každý měl bezpečnostní přístup deset a více. Tito čtyři operátoři byli výhradními uživateli ZEMI a dokonce i Fifteen, pokud ho chtěl použít, se musel při interakci se ZEMI spolehnout na tyto jedince.

“Ahoj,” řekl Andrews.

“Jak to jde?”

“Mohlo by to být lepší,” odpověděl Andrews a přehraboval se v nějakých papírech. “Mohl jsem sedět doma, dívat se na Jamese Bonda, topit se v koktejlech z tequily a jíst nějakou exotickou pizzu s červenými papričkami dovezenými přímo z Chile.”

“To vypadá, jako že se ve srovnání s tím nudíš,” komentoval Neruda.

“Ksaku, nemůžu z té zprávy dostat vůbec nic,” postěžoval si Andrews. Otočil se na monitor před sebou. Na obrazovce byl obraz člověka, zralého padesátníka, sedícího v koženém křesle s vysokým opěradlem.

Monitor byl jediným prostředkem, kterým se dalo komunikovat s operátory ZEMI, kteří byli izolováni ve speciálních kontrolních místnostech, jež je ochraňovaly před elektromagnetickým zářením a psychickými vlivy.

“Davide, můžeš vyzkoušet něco trochu neobvyklého?”

“Co máš na mysli?” zeptal se obličej na monitoru.

“Zkus měnit úhel červeného laseru v náhodné posloupnosti a zároveň měň rychlost otáček.”

“Co hledáš?”

“Ten zasraný přístupový bod! Potřebujeme najít souvztažnost mezi úhlem a rychlostí. Je to mimo standardní rozsah. Takže potřebujeme náš rozsah rozšířit. Můžeš to udělat?”

“Tak mi dej parametry,” řekl obličej.

“Jakýkoliv myslitelný úhel a rychlost otáček mimo náš standardní rozsah,” řekl Andrews. “Je to dostatečně přesné?”

“Ne.”

“Můžeš tedy ty parametry vypočítat?”

“Ano.”

“Jak dlouho to zabere?”

“Už jsou na monitoru,” řekl obličej nenuceně.

“Myslím, jak dlouho zabere ten náhodný test?”

“Přeješ si, aby korelace mezi úhlem a rychlostí rotace byla kompletní, nebo aby byla testována náhodně?”

“Kompletně. Existuje jiná možnost?”

“Požadavky na testovací cyklus?”

“Napoprvé zkusme třeba dvě sekundy.”

“Zabere to přinejmenším dvě hodiny,” řekl obličej.

“Dobře, tak to nech běžet,” přikázal Andrews. “Jsem už unavený.”

Muž na monitoru zavřel oči. Sedm tenkých skleněných vláken se sbíhalo do černě zbarvené náhlavní pásky, jež vedla ze zadní středové části jeho krku do středu čela těsně nad kořenem jeho nosu. Byl úplně holohlavý, což byla jedna z obětí, kterou operátoři ZEMI museli udělat.

Náhlavní páska byla nazývána Neuronový Bolometr a překládala zářivou energii aktivit operátorova mozku do příkazové struktury operačního systému ZEMI - efektivně ho propojovala s výpočetním výkonem ZEMI prostřednictvím jeho myšlení a vizualizace.

“Takže žádné výsledky?” zeptal se Neruda a doufal, že z Andrewse něco vymáčkne.

“Nic.”

“Líbí se mi tvůj postup,” řekl Neruda. “Je naprosto logický a zároveň dostatečně zvláštní.” Odmlčel se a usmál se. “Jsem si jist, že se v testovacích datech něco objeví.”

“Já ne,” pokrčil rameny Andrews.

“Proč to předpojetí a smutek?”

“Pokud je to optický disk a oni si přejí, abychom ho přečetli, nemyslíš, že by ho udělali trochu podobnější našim standardům?”

“Pamatuj, že tahle věc tam byla zanechána před tisíci lety, dávno před...”

“Ksaku, já to vím,” zabědoval Andrews. “Ale už jsem unavený z těch zatracených artefaktů, které jsou naprosto nedobytné vůči našemu zkoumání. Nemůžu si pomoci, ale myslím, že mrhají naším časem, prostě proto, že můžou.”

“Máme tu věc v laboratoři jen jeden den. Vzpomeň si, že s naváděcím zařízením ti to trvalo tři dny, než jsi udělal průlom. Dej si ještě den nebo dva. Bude to zpívat. Uvidíš.”

Andrews znovu zapnul komunikační spínač. “Davide, můžeš mi udělat laskavost?”

“Ano?”

“Až dostaneš výsledky z prvního kola, pokud budou negativní, zkus dobu cyklu deset sekund. Až to bude dokončené, přidej třetí proměnnou - průměr laseru. Měň ho po nejmenším možném přírůstku v nejširším možném rozsahu. Dobře?”

“Mám to.”

Andrews posunul spínač do polohy vypnuto a otočil se na Nerudu. “Jdu domů. Omlouvám se, že mám tak mizernou náladu, šéfe. Prostě jsem frustrovaný, že ta věc je tak zatraceně mlčenlivá.”

“Jdi domů a odpočiň si,” povzbudil ho Neruda. “Brzy otevře svá ústa a až se to stane, budeš mezi prvními, kdo ji uslyší zpívat.”

“Doufám, že máš pravdu, ale já mám nepříjemný pocit, že tenhle hajzl hned tak zpívat nebude.”

“No, uvidíme,” řekl Neruda. “Půjdu ven s tebou.”

Kapitola 9 - Otevřené konce

V Navigátoru Celistvosti je obsažen všechny lidský život. On je jádrem moudrosti. Vede lidský nástroj ke vnímání zlomkovité existence jako průchodu do celistvosti a jednoty. Navigátor Celistvosti nade vše jiné usiluje o celistvost, ačkoliv je často sveden z tohoto kurzu energiemi struktur, polarit, lineárního času a se-paratistickými kulturami, jež dominují planetě terra-země. Navigátor Celistvosti je srdcem entity vědomí, které ví, že tajný kořen existuje, ačkoliv lidskými smysly může být nepostižitelný. Je to sama okolnost přijetí vzájemné propojenosti života, jež v životě jedince učiní prioritou duchovní růst.

Výňatek z Navigátora Celistvosti, dekódováno z Komnaty Dvanáct

Tvůrci Křidel

Fifteen studoval zprávu, kterou mu Li-Ching a Evans dali na stůl před třemi hodinami. Světla byla ztlumena a nálada v jeho kanceláři byla zasmušilá. On a Li-Ching tu byli sami.

Sundal si své brýle a protřel si oční víčka. “Víš, co mě na tom trápí?” řekl a držel v ruce tu zprávu.

“Ano,” odpověděla. “V záležitosti svého vlastního dobra máš příliš měkké srdce.”

“Možná. Nebo ty ho máš příliš tvrdé,” řekl Fifteen šeptem.

“Octavio, můžu tě ujistit, že já i Evans jsme usoudili, že to je správná věc, kterou máme udělat. Nej-sme dychtiví vzít životy dvou mladých lidí, ale tyto děti jsou potenciálně nestabilní a ve světle našeho objevu MČS si myslíme, že udělat to, je velmi prozíravé. Je příliš mnoho v sázce.”

“Nemusíš mi dělat kázání,” řekl Fifteen. “Vím, jak vážná ta situace je.” Odložil zprávu a zíral na své ruce na pracovním stole a pak hluboce rezignovaně vzdychl.

“Možná, že máš pravdu a měli bychom eliminovat to riziko, ale Stevens již upozornil NSA. Jestli ty děti zemřou, McGavin se bude domnívat to nejhorší.”

“Když se tak stane, co to bude znamenat?” odpověděla Li-Ching. “Nebude schopen nám cokoliv dokázat.”

“A jaký my máme důkaz, že ty děti jsou rizikem?” zeptal se Fifteen a jeho hlas zněl podrážděně. “Protože z vaší zprávy to není jasné.”

“Zaprvé, Stevens zatajil identitu studentů. Neřekl NSA, jak se k artefaktu dostal. Ale my víme, že studenti vědí, že Stevens kontaktoval NSA. Nejsme si jisti, jestli vědí podrobnosti toho, co jim řekl, ale musíme předpokládat, že jim něco řekl.”

“A z toho důvodu bychom je měli zabít?” zeptal se Fifteen.

“Jestli si Stevens přeje, aby tyto děti zůstaly pro NSA anonymní, pak je z nějakého důvodu ochraňuje. Octavio, oni jsou prostě otevřeným koncem, který nás později může začít trápit. Tak proč se neujistit, že se tímto rizikem nebudeme muset později zabývat.”

“Oba to tak jistě cítíte?”

“Ano,” odpověděla bez váhání.

Podíval se přímo na Li-Ching, jeho oči intenzivně zkoumaly její obličej. “Když neuděláme nic, jak se nás to dotkne?”

“Co když tyto děti půjdou zásluhou Stevense do NSA a ukáží jim místo objevu artefaktu? Nemyslíš, že McGavin vyšle svůj tým, aby čmuchal kolem lokality MČS? To je riziko, které bychom neměli podstoupit. To, co McGavin ví, je, že jsme vyslali nějaký průzkumný tým do Nového Mexika. Neví kam. Ujistili jsme se, že satelity NSA byly mimo dosah, když naše mise přistávala.”

Li-Ching zvýšila tón. “Když tu situaci ošetříme, můžeme si být jisti, že ta lokalita zůstane našim tajemstvím.”

Fifteen rezignovaně vzdychl. “Dobře, ale nechci o této věci nic víc slyšet, pokud se nevyskytnou problémy. Dobře?”

“Rozumím.”

Fifteenovo třetí signální světlo oznamovalo telefonát. “Víš, kdo to je,” řekl Fifteen se nádechem strachu.

Fifteen zapnul mikrofon telefonu. “Ano?”

“Ahoj, Octavio,” řekl McGavin. “Doufal jsem, že ještě budeš v kanceláři.”

“Jak jistě víš, prakticky zde žiju...”

“Máš mě na hlasitém odposlechu, že?”

“Ano.”

“Jsi sám?” zeptal se McGavin a v jeho hlase bylo zřejmé podezření.

“Prostě chci mít volné ruce, abych si mohl udělat čaj. Dobrá?”

“Kde je páska z RePlaye? Čekal jsem ji již včera.”

“Ach, nevím nic o tomto plánovaném termínu dodání.”

“Prostě tu pásku chci. Kdy mi ji pošleš?”

“Zítra.”

“Kdy zítra?”

“Zítra odpoledne.”

“Udělej to, prosím, přes noc. Chci si prohlédnout co nejdřív. Rozumíš?”

“Ještě něco?”

“Ne, to je všechno.”

“Mimochodem,” řekl Fifteen, “když jsi mluvil s tím profesorem... myslím, že se jmenuje Stevens... o tom nalezeném artefaktu, říkal něco o tom, kde ho našel, nebo jak ho získal?”

“Ty to nevíš?”

“Ne.”

“Podle toho dobráka profesora mu ho zaslal anonymní zdroj.”

“Poštou?”

“Ne, myslím, že ho doručil posel,” řekl McGavin. “Proč?”

“Jedna z našich hlavních teorií, na které pracujeme, je, že ten objekt je naváděcím zařízením. Pomohlo by nám, kdybychom věděli, kde bylo nalezeno. Mohlo by to být užitečné.”

“Dobrá, pokud se tento anonymní zdroj ještě objeví, předpokládáme, že nás profesor bude kontaktovat. Pokud to udělá, zjistíme, co bude možné.”

“Děkuji.”

“Kromě tohoto,” řekl McGavin, “nějaký úspěch ve zkoumání té proklaté věci?”

“Ne, ale stále to zkoušíme.”

“Dobrá. Musím běžet,” řekl McGavin. “Těším se, až uvidím tu pásku z RePlaye. Ach, a pamatuj, že Donavin začíná zítra. Předpokládám, že k němu budeš laskavý...”

“Samozřejmě. Samozřejmě.”

“Dobrá. A mimochodem, jaký je čaj?”

“Cože?”

“Čaj,” řekl McGavin. “Před chvílí jsi říkal, že si děláš čaj...”

“Je výborný. Výborný. Nechám už tě jít, Dariusi, vím, že máš naspěch. Přeji ti pěkný víkend.”

“Děkuji. Tobě také.”

Fifteen počkal, až uslyší oznamovací tón, než vypnul tlačítko mikrofónu. "Co myslíš?"

"Je to podrazák," odpověděla Li-Ching. "Cokoliv dalšího bych řekla, by bylo zbytečné."

"Vlastně jsem měl na mysli ten jeho příběh s anonymním zdrojem."

"To potvrzuje, že Stevens chrání identitu studentů."

"Ano," řekl Fifteen, "ale také to ukazuje, že ten profesor vypráví dvě různé historky. Nám řekl, že ten objev učinili studenti. A McGavinovi řekl, že mu ho doručil neznámý zdroj."

"Takže zkouší McGavina, jestli přijme jeho odlišnou historku," vstoupila Li-Ching. "Jestli jeho historku McGavin přijme, pak bude vědět, že se pouze přetvařujeme jako NSA - že ti lidé, kteří mu artefakt vzali, nebyli s NSA spojeni."

"Přesně," přikývl Fifteen.

"Je to chytrák," zpozorovala Li-Ching. "Ale celá tato linie uvažování předpokládá, že McGavin nám říká pravdu. Což není snadné přijmout."

"Asi ne," odpověděl Fifteen. "Ale jednou věcí jsem si jist, s těmi dvěma studenty musíme něco udělat."

Vzal zprávu ze svého stolu a otevřel ji na straně čtyři. "Proč jsme těm dvěma neudělali restrukturalizaci paměti, když jsme tu věc objevili?"

"Odpověď znáš," odvětila Li-Ching tiše. "Nemysleli jsme si, že to je něco více, než osamocený artefakt - snad nějaký podfuk. Nemysleli jsme si, že vyžaduje zvláštní opatření. Kromě toho, naše utajování dokumentů pracuje jenom devadesát osm procent času."

Fifteen si prohlédl zprávu, pak otočil na poslední stranu dokumentu a podepsal se. "Použijte scénář dvě. Upozorněte Bransona a zatajte to před Dálnovidci. Nechci, aby o tom Samantha věděla."

"Rozumím," řekla Li-Ching. "Cítíš se na masáž zad?"

"Myslím, že musím ještě vyřídít nějaké telefonáty, podívat se na projekt Frenselův Kód, než ho odevzdám. Každopádně děkuji."

"Co se děje?" zeptala se Li-Ching a na její tváři se objevilo znepokojení.

"Jsou dny, kdy si myslím, že zájmy naší mise jsou tak hrubě v rozporu s morálkou, že každý atom mého těla couvá před jejich důsledky. A právě dnes je jeden z těchto dní."

Zvedl se od svého stolu. "Myslím, že teď si dám ten šálek čaje. Zatracený McGavin."

Li-Ching opustila jeho kancelář ve stavu ochablého naplnění. Byla povzneseena, že dokázala přesvědčit Fifteena, jak naložit se studenty, ale také byla znepokojena absencí jeho nadšení. Jeho oči se zdály tak unavené a jeho nálada tak vážná. Uvažovala, že zůstane, ale Fifteen ji téměř vyhodil ze své kanceláře a ujišťoval ji, že je v pořádku. Vše, co mohla dělat, když kráčela chodbou, bylo uvažovat, proč se v šeru kanceláře jeho oči tak třpytily.

* * * *

"Slyšela jsem, že nejsem v odkrývacím týmu," konstatovala Emily a její hlas prozrazoval jemné rozhořčení.

Neruda vzlhl od svých dokumentů. Vypadal unaveně. Bylo příliš brzy, přinejmenším pro něj, a on stále čekal, až ho nakopne kofein. "Omlouvám se, ale prostě jsem si myslel, že tvé vhledy budou mnohem cennější zde, než v terénu," odpověděl uvolněně.

"A co je tu tak důležitého?" ptala se Emily.

"Máme haldy nových dat, která jsou generována z optického disku. Tak jsem si prostě myslel, že ty a Andrews byste měli zůstat zde a soustředit se na toto."

"Jede Samantha nebo Collin?"

"Samantha jede, ale Collin tu zůstává ze stejného důvodu jako ty a Andrews."

Emily se pokoušela neznít znepokojeně při zprávě, že Samantha byla jmenována do odkrývacího týmu. "Jak dlouho tedy budeš pryč?"

"Myslím, že dva dny budou stačit pro vyzvednutí artefaktů z lokality a zabalení je pro přepravu. O několik dní později potom pošleme restaurační tým a asi za týden pak uděláme závěrečné fotografie komorových maleb."

"Celou tu dobu budeš tam?"

Neruda se podíval na hodinky. Už teď měl zpoždění na setkání s Andrewsem. Data od ZEMI již byla k dispozici a on byl dychtivý je vidět. "Ne, budu pendlovat tam a zpět v závislosti na tom, jak to půjde s optickým diskem a jestli ho budeme schopni otevřít."

"Jaký z toho máš dojem? Dokážeme ho otevřít?"

"Měl jsem se ohledně toho setkat s Andrewsem," odpověděl Neruda a znovu se podíval na své hodinky, "asi před deseti minutami."

"Nebude vadit, když se přidám?" zeptala se.

"Vůbec."

Když dorazili do Laboratoře Počítačové Analýzy, Andrews se prohraboval hromadou počítačových tiskopisů z nočního testování. "Ještě jsem nenašel nic, co by vypadalo jako přístupový bod, nebo nějaký náznak datového proudu, který by mohl být přenesen do nějakého tradičního prostředku, jímž disponujeme. Uzavřeli to tak důkladně, jako to zatracené naváděcí zařízení."

“Mám Fifteena informovat v 9 hodin,” řekl Neruda. “Chceš říci, že není nic nového?”

“Ksaku, nic tu nevidím,” postěžoval si Andrews. “Už dvě hodiny tady prohlížím ty datové záznamy znovu a znovu. Přístupový bod pro indexové stopy je zakódován tak, jak to ZEMI nikdy předtím neviděl. David mi tu nechal následující zprávu v pět hodin ráno, jen několik minut předtím, než jsem přišel.”

Andrews zapnul obrazovku se zprávou, na které se začal materializovat obličej Davida, operátora ZEMI, jako fotografie ve vývojce. Stiskl tlačítko Přehrát a obličej se rozpohyboval.

“Ahoj, Andrewsi. Zrovna jsem dokončil testy podle tvých specifikací. Zabralo nám to trochu více času, než jsem si myslel, převážně proto, že disk je v tajném módu. Přinejmenším pro naši technologii. Zkusil jsem všechno, co je v našich technických možnostech a tvých parametrech a nic z toho nebylo efektivní. Omlouvám se.”

“Snad by ses mohl podívat na desetisekundový cyklus testování. Referenční číslo devatenáct-nula-pět, vypadá zajímavě. Přinejmenším to vypadá, jako by vytvářel rezonanci s diskem samotným.”

“A když říkám rezonanci, podívej se na ten způsob, jakým disk svou vibrační rezonanci zvyšuje. Molekulární skenery ukazují zvýšení rychlosti téměř o pět set čtyřicet dva procent. To je opravdu docela neobvyklé. Podle ZEMI laser nějak podněcuje molekulární změnu, ale datová stopa končí dříve, než ZEMI dokáže udělat závěry ohledně příčinných faktorů.”

“Jediná věc, kterou jsme si jistí, je ta, že čas cyklu a úhel dopadu paprsku nejsou významnými proměnnými. Zdá se, že klíčem je průměr laserového paprsku při průniku indexovou stopou. Normálně bych řekl, že to je vtípek té slitiny, ze které je ta věc vytvořena, na který jsme náhodou ještě nepřišli. Ale tato věc je velmi citlivá na zaostřenou světelnou energii a možná, že to je záměrné. Se správným zaostřením světla se v disku probouzí něco na molekulární úrovni.”

“Jestli je klíčovou proměnnou pro vyvolání rezonance disku průměr paprsku, doporučujeme, abys otestoval různé vlnové délky a intenzity paprsku za použití stejného průměru. Dej vědět, zda budeš chtít, abychom tyto testy provedli. Doufám, že ti tato informace bude k užitku. Budu zpátky kolem osmnácti nula nula. Pokud budeš mít nějaké další požadavky na průzkumné testování, můžeme se na to pak podívat. Na Whitakerovo přání jsem si udělal místo v mém rozvrhu, abych se na to mohl soustředit. Zatím ahoj.”

Andrews kloubem prstu stiskl bledě zbarvený knoflík Stop a uvrhnul tak obrazovku zpět do temnoty. “Líbí se mi způsob, jakým říká ‘my’. Myslím, že je zatraceně podivné, jak jsou tito operátoři oddaní ZEMI-mu. Jen čekám, kdy si ti čtyři vjedou do vlasů ohledně toho, kdo má intimnější vztah s tím zasraným počítačem.”

Neruda nedokázal zadržet smích a Emily ho jako ozvěna rychle následovala.

“Stihl jsi udělat nějaké další analýzy světelné rezonance disku?” zeptal se Neruda.

“Ne, myslíš, že to bude zajímavé?”

“Nejsem si jistý, ale je to všechno, co máme.”

Emily se posadila vedle Andrewse, zvedla hromadu datových záznamů z nočních testů a nalistovala stránku obsahu. Zdálo se, že konverzace mezi Nerudou a Andrewsem ji nezajímá.

“To je ten problém,” řekl Andrews. “Dokonce, i když laser zaostřený na určitý průměr vyvolá rezonanci v disku samém, jak nás to ksaku posune o jeden jediný mikron blíže ke zpřístupnění dat na disku?”

“To nevím,” odpověděl Neruda, “ale jak jsem řekl již dříve, toto nemusí být datový disk takový, jak si datové disky představujeme. Tak nebudme svázáni našimi definicemi. Prostě zkoumejme cokoli, co vypadá neobvykle. A zkoumejme to s naprosto otevřenou myslí, co se týká způsobu, jak tato věc může pracovat. Nedělejme na základě svých předpokladů žádné předpoklady o tom, jak se bude chovat. Dobře?”

“Chápu,” odpověděl Andrews.

Emily vzhlédla od čtení. “Můžu něco navrhnout?”

“Samozřejmě,” odpověděl Neruda.

“Není možné, že by další artefakty mohly hrát nějakou roli v přístupu k této věci?”

“Je to možné.”

“A když je to možné, nedávalo by smysl, že by klíčem mohl být některý z dalších artefaktů... jinými slovy, že by mohl vyzařovat podpisový světelný paprsek, který aktivuje disk?”

“A také je možné,” vstoupil Andrews, “že data nesou ostatní artefakty a tato věc je jen zatracený podvodník.”

“Bohužel toho není mnoho, co bych mohl použít při schůzce s Fifteenem,” zabědoval Neruda.

“Ještě jednu věc bych rád dodal,” pokračoval Neruda, “že bychom měli otestovat, jestli ZEMI dokáže rezonanci ladit nahoru a dolů poté, co je vyvolána. Jinými slovy, jestli ZEMI může ovlivnit rezonanci a měnit ji nezávisle na laseru.”

“To je dobrý nápad, šéfe,” řekl Andrews. “Tímto způsobem můžeme s rezonancí pracovat a otestovat nekonečné množství různých aktivačních sekvencí a přístupových bodů - za předpokladu, že klíčem je rezonance.”

Neruda si vyměnil ještě několik dalších slov s Andrewsem a Emily a potom se omluvil, že se musí připravit na svou schůzku s Fifteenem. Nemohl si pomoci, ale z nějakého důvodu cítil přesvědčení, že přístup bude odhalen během jednoho nebo dvou dnů. Také si nemohl pomoci od pocitu, že to nemusí nutně být data, co je na disku uloženo.

* * * *

Robert ani necítil maličkou injekci, která byla miniaturní uspávací šipkou, jež se zapíchla zezadu do jeho krku. Okamžitě usnul, stejně jako jeho přítelkyně Linda. Černobílé poblíkávání Casablanky v televizi bylo jediným zdrojem světla v místnosti. Několik prázdných lahví od piva drželo stráž nad téměř prázdnou miskou popcornů na servírovacím stolku.

Ze stínů zpoza gauče se vynořily dvě postavy oblečené v černých přiléhavých oblecích. Každá z nich nesla černý plátěný pytel. Vyšší postava umístila dvě spící těla před dveře bytu a strategicky je rozmístila na podlahu. Studenti vypadali jako herci, kteří jsou rozmisťováni do kriminální scény. Šipky z jejich krku byly pečlivě odstraněny.

Jedna z postav vytáhla ze svého pytle pistoli a nasadila na ni tlumič. Zamířila na oblast Robertových prsou a dvakrát vystřelila - jeden zásah šel přímo do srdce a druhý úmyslně mimo. Stejnou věc z jiného úhlu udělal s Lindou. Pak znovu zkontrolovali těla. Žádný pulz.

Za méně než pět minut byl dvěma černě oděnými postavami jejich byt metodicky a tiše obrácen vzhůru nohama. Knihy a šaty byly rychle rozházeny na zem a květináč byl vyklopen.

Jedna z postav vytáhla kožený váček se čtyřmi skleněnými ampulemi a vysypala jejich obsah na určitá místa po celém bytě. Měla jasný záměr vytvořit náhodné stopy vlasů, vláken, hlíny a žvýkacího tabáku.

Postavy vypnuly televizi a odnesly ji blíže k oknu. Videopřehrávač byl odpojen a umístěn v podivném úhlu na televizi. Jeho kabely visely přes televizní obrazovku.

Menší postava otevřela okno, zručně a sotva slyšitelně v něm rozbila sklo. Počítač a nějaké šperky byly umístěny do jednoho z plátěných pytlů a spuštěny dolů na zem před okno bytu. Pozice rozbitého skla byla dvěma postavami uspořádána přímo pod okno na krémově zbarvený koberec, jako by skládaly puzzle skládačku.

Jedna z postav vylezla oknem ven, sebrala pytel s ukradenými věcmi a opatrně šla k zaparkovanému autu. Druhá zůstala na místě jako stráž pozorující okolí za účelem zjištění jakékoliv aktivity.

Postava tiše vklouzla do auta a posadila se na sedadlo řidiče. Sundal si svou masku a oblek, aby odhalil své normální šaty, které jen trochu změkčovali jeho obličej s tvrdými rysy a krátkým vojenským účesem. Vytáhl malou vysílačku ze své kapsy a zašeptal, "Všechno v pořádku?"

"Všechno se blíží k závěru," odpověděl jeho parták také šeptem, a vylézal oknem ven.

"Máš dvacet sekund," řekl řidič. "Běž!"

Černě oděná postava umístila na okenní parapet podivně vypadající krabici. Palcem silně stiskla čtyřikrát rychle za sebou malé stříbrné tlačítko.

Po okolí se rozlehly čtyři hlasité výstřely z pistole. O pár sekund později se temná postava vrhla do čekajícího auta, které za zvuku kvílejících pneumatik a létajícího uvolněného štěrku rychle vyrazilo pryč. Světla v činžovním domě se rozsvítila a jeho obyvatelé začali vykukovat skrz záclony a rolety. Když o několik bloků dál auto vyjelo na hlavní silnici, jeho světla se rozsvítila a auto zmizelo v Albuquerquešské hvězdné noci.

* * * *

Neruda lehce zaklepal na zavřené dveře. Bylo deset minut po deváté hodině. Šel pozdě, ale psaní zprávy zabralo více času, než očekával, převážně proto, že se pokoušel vymyslet nějaké smysluplné hypotézy, které by Fifteena uspokojily.

Během své kariéry v ACIO se Neruda již dříve naučil, že důsledky špatné přípravy prezentace pro Fifteena mohou být velmi těžké. Nikdo nedokázal prezentaci rozmetat na padrť lépe než Fifteen, pokud cítil, že v srdci prezentace je chabá příprava.

"Pojď dál Jamissone," řekl Fifteen přes těžké kovové dveře.

Neruda otevřel dveře, ale zastavil se krátce po překročení prahu. Uvnitř byl neznámý člověk a on zaváhal, zda má vstoupit. "Pokud chcete, můžu počkat venku, než skončíte."

"Nesmysl," zvolal Fifteen. "Chci, aby ses seznámil s někým, kdo s námi bude asi týden pracovat." Rukou kynul Nerudovi, aby vstoupil. "Donavine McAlestere, chci vám představit Staršího Projektového Analytika - Jamissona Nerudu."

Když si ti dva muži potřásli rukama, Neruda se zeptal, "Omlouvám se, ale nepotkali už jsme se dříve?"

"Nepamatuji se," odpověděl Donavin. "Ale mám dost špatnou paměť na tváře. Pracoval jste někdy pro Námořnictvo nebo NSA?"

"Ne, lituji ne. Jen myslím, že je mi váš obličej povědomý. No, nic. Vítejte v naší malé laboratoři."

"Zatím jsem neviděl všechno, ale myslím, že slovo malá, bych nepoužil pro popis tohoto místa," usmál se Donavin smířlivě. "Do minulé středy jsem nikdy o této jednotce neslyšel. A teď myslím, že chápu proč." Rozhlédl se po Fifteenově kanceláři s úžasem v očích.

Fifteen si odkašlal. "Donavin je tu jako přidělenec ze SPL - je tu vlastně proto, aby nás špehoval," Fifteen hodil zlomyslný, ale přátelský úsměv.

Donavin se s rozpaky podíval na své boty. "To není špehování. Prostě tu jsem na pár týdnů, abych pozoroval a dělal připomínky k naší příslušné organizaci, týkající se toho, jak můžeme lépe spolupracovat a komunikovat."

“Je to něco, co děláte pro NSA pravidelně?” Zeptal se Neruda.

“Nepřilíší pravidelně,” vysvětloval Donavin, “ale dost často na to, abych tím byl zaneprázdněn.”

Neruda se obrátil na Fifteena s tázvým výrazem. “Chtěl bys přesunout naše setkání na později dopoledne?”

“Ne,” odpověděl a zakroutil hlavou. “Li-Ching vezme Donavina během několika minut na malou prohlídku našeho zařízení. Jen jsem chtěl, abyste se vy dva potkali, protože Donavin vyjádřil svůj velký zájem o projekt Starobylý Šíp. A protože ty jsi vedoucím toho projektu, budeš s ním mít čas od času kontakt.”

Donavin sáhl do své aktovky, vytáhl složku a otevřel ji na jakémsi dokumentu. “Vlastně jsem si pro vás připravil něco jako dotazník,” podával Nerudovi papíry.

“Je to jen několik otázek týkajících se projektu a toho, jak byste si přál komunikovat se SPL, co se týká hypotéz, projektů, zpráv, změn plánů a tak podobně. Velmi bych ocenil vaši pomoc, kdybyste se na ty otázky podíval a během příštích dní mi je vrátil... třeba ve středu, pokud to bude vyhovovat vašemu časovému rozvrhu.”

Když Donavin skončil, Neruda vzhledl od těch papírů. Čelo měl svrstělé a oči mírně přimhouřené. “Můžu s odpovědí počkat a říci vám to později? Mám zrovna tento týden velmi mnoho práce. A mimochodem, napočítal jsem dvacet sedm otázek.” Krátce se odmlčel. “Pár otázek není přesně to, jak bych to popsal.” Držel papíry a smál se.

“Dostal jsi mě,” řekl Donavin a smál se na oplátku.

“Jsem si jist, že Jamisson udělá všechno, co je v jeho silách, aby vyhověl,” nabídnul Fifteen. “Všichni uděláme, co bude v našich silách, abyste se tu cítil spokojeně a vítaně.”

Li-Ching vstoupila do Fifteenovy kanceláře jako záplava barvy a energie. Své rovné černé vlasy neměla jako obvykle sepnuté množstvím vlásenek a sponek. “Jste připraven na naši prohlídku?”

“... Ano,” řekl Donavin zřetelně znepokojen její nápadnou krásou.

“Dobrá, tak mě následujte... pokud jste tu hotovi,” Li-Ching se obrátila na Fifteena pro potvrzení.

“Pro teď jsme hotovi,” přikývl Fifteen. “Uvidíme se později při obědě. Pěknou prohlídku.”

“Těšilo mě,” řekl Neruda, když Donavinovi potřásl rukou.

“Mně také,” odpověděl Donavin. “Zatím naschle.”

Li-Ching mu ukázala, aby šel před ní a pak se otočila zpět na Fifteena. Na tváři se jí zračila nechuť - taková, kterou dítě ukazuje rodičům, když musí jít vyvenčit psa. Neruda si pomyslel, že dveře se zavřely o něco hlasitěji než obvykle, což byla zřejmě další známka její nespokojenosti s tím, že musí dělat chůvu zvědovi SPL.

“Je čistý,” řekl Fifteen, když si sedal za stůl. “Kupodivu přišel čistý. Žádné štěnice, to mě překvapuje.”

“Jaké je zařazení toho chlápka ve vztahu k projektu Starobylý Šíp? Mám mu poskytnout k něčemu přístup?”

“Byl mu přiřazen BP-Dva přístupový kód. Podle toho s ním zacházej. O projektu Starobylý Šíp neví nic, až na to, že máme artefakt, který byl zajištěn u Profesora Stevense.”

“Viděl jsi ten dotazník?”

Fifteen se usmál. “Ne, ale zřejmě bere svou práci příliš vážně.”

“A co artefakt?”

“Jak to myslíš?” Ptal se Fifteen.

“Jestli jediná věc, kterou Donavin o projektu Starobylý Šíp ví, je ta, že máme artefakt, tak my už ho vlastně přesně řečeno nemáme. Pokud nepočítáš tu vyhořelou skořápku, tak artefakt je pryč, vypařil se.”

“Dali jsme mu složku, která obsahuje třiašedesát fotografií ve třech světelných spektrech,” řekl Fifteen. “Takže ví, jak artefakt vypadal. Zakamuflovali jsme to tak, že artefakt zničil sám sebe pod UV skenerem a to, co z něj zbylo, je ta skořápka. Ukážeme mu ji a přesvědčíme ho, že artefakt a celý projekt tím skončil.”

“Nemyslíš, že McGavin bude chtít zahájit svůj vlastní průzkum?” Zeptal se Neruda. “To, co z artefaktu zbylo, není moc podobné původním obrázkům, které uvidí.”

“Samozřejmě, že bude,” řekl Fifteen. “Ale to stejně bylo nevyhnutelné. Skutečnost, že artefakt se sám zničil, nám dokonale hraje do ruky. Jediná nuance, kterou nemůžeme řídit, je ta, zda McGavin uvěří naší historce, nebo zda bude předpokládat, že jsme artefakt zničili záměrně.”

“A co páska z RePlaye?”

“Ta bude odeslána dnes odpoledne,” odpověděl Fifteen.

“Už ji Donavin viděl?”

“Ne. Myslel jsem si, že mu ji ukážeš zítra a třeba mu u toho budeš moci ústně zodpovědět jeho malý dotazník. Ušetří ti to čas psát formální odpovědi.”

“Dobře, udělám to tedy tak.”

“Dobrá. Teď mi tedy řekni o našem posledním problémovém dítěti z M51.” Požádal Fifteen.

“Objevili jsme způsob, jak se do té struktury dostat na molekulární úrovni použitím určitého průměru laserového paprsku. Vyvolali jsme rezonanci - významnou rezonanci.

Možná je to tak, že tyto artefakty jsou jako předměty, jež mění tvar. Látka, ze které jsou vytvořeny, překonfigurována na molekulární úrovni sama sebe, je-li stimulována specifickými frekvencemi světla.”

Fifteen se opřel ve svém křesle a dal si ruce za hlavu. Zíral na strop, jak to často dělal. “Jaký je průměr rezonančního paprsku?”

“0,00475,” odpověděl Neruda.

“A frekvence světla?”

“UV sedm set osmdesát čtyři.”

“Předpokládám, že budete zkoušet širší frekvenční rozsah?”

“To všechno se plánuje udělat dnes odpoledne, až se vrátí David,” řekl Neruda.

“Myslíš, že ten objekt se může transformovat podobným způsobem jako naváděcí zařízení?”

“Ano, myslím, že je to možné.”

“Řekni Davidovi, aby všechny testy natáčel na video - ve třech frekvencích, z různých úhlů... ksakru, bude potřebovat, aby mu s tím někdo pomohl. Řekni Whitakerovi, aby dnes ráno sestavil tým, který to dá dohromady. Dobře?”

“Rozumím.”

Fifteen se podíval na hodinky. “Zbytek rána budu trávit ve slunečním sále s našimi přáteli z Beme. Budu přemýšlet o možných způsobech testování a dám ti vědět, pokud by mě něco dalšího napadlo. Teď už ale musím běžet. Máš ještě něco důležitého?”

Neruda podal Fifteenovi nějaké dokumenty. “Tady je zpráva o postupu zkoumání optického disku. Když pominu rezonanci paprsku, tak v ní není nic příliš vzrušujícího. Taky tu najdeš můj seznam členů odkrývacího týmu, určení jejich funkcí, strategii projektu a předběžný seznam potřeb. Až budeš mít volno, můžeš se na to podívat.”

“Děkuji,” řekl Fifteen. “Podívám se na to později odpoledne. Ještě něco?”

“Ne, to je všechno,” odpověděl Neruda.

Neruda si přál, aby mohl jít s Fifteenem do slunečního sálu. Ze všech místností komplexu byl sluneční sál jeho nejoblíbenějším. Byla to osmistěnná struktura umístěná dvě podlaží nad zemí, jež byla od podlahy až ke stropu tvořena poli oken. Vypadala trochu jako letištní kontrolní věž.

Soukromý výtah, který byl přímo před Fifteenovou kanceláří vyvážel pasažéry přímo do slunečního sálu. Byla to jediná přístupová cesta.

“Doufám, že vaše schůzka bude probíhat dobře,” řekl Neruda.

“Děkuji, určitě bude. Oni nás potřebují o něco více, než my je. To nám dává dobrou šanci. Stav se za mnou nahore později, jestli budeš chtít,” nabídl Fifteen. “Budu tam určitě ještě nejméně další dvě hodiny.”

“Dobře. Děkuji.”

Fifteen se otočil na svého asistenta, který pozorně seděl v oblasti recepce naproti výtahu. “Až naši hosté přijdou, pošli je nahoru. Pokud přijdou o více než deset minut později, nech je čekat stejně dlouhou dobu v Podpisovém Sále.”

“Dobře, rozumím, pane,” odpověděl asistent.

Dveře výtahu se otevřely a Fifteen zmizel v jeho tmavém interiéru z růžového dřeva. Neruda věděl, že nebude mít čas se k Fifteenovi přidat. Také věděl, že setkání, které se chystá, je s Nereus Syndicate - jednou z nejmocnějších organizací na světě. Neruda vyvinul jejich šifrovací algoritmy, když začínal v ACIO. Dobře je znal a byl velmi rád, že Fifteen setkání s nimi vyřídí.

Kapitola 10 - Odhalení

Prvotní Zdroj je praoctem všech bytostí a životních forem. V této pravdě je základ jednoty, na níž všichni stojíme. Cesta sjednocení - stvoření nalézající svého stvořitele - je samým srdcem lidské duše. Odměnou na této cestě je nezaměnitelný pocit celistvosti. Každý impuls každého elektronu má vztah k celému vesmíru a jeho vzestupu k Bohu. Není jiného směru, kterým bychom mohli kráčet.

*Výňatek z Domova Duše, komora Dvacet jedna
Tvůrci Křídel*

Viděl jsi to? Viděl jsi, jak ta zatracená věc reaguje?" vypěnil Andrews.

"Neuvěřitelné!" řekl Collin. "Neruda měl pravdu, mění to tvar podobně jako ten první artefakt."

Ti dva sledovali videopásku nahranou v noci Davidem, operátorem ZEMI přiděleným k projektu Starobylý Šíp. Video ukazovalo optický disk, jak se rozděluje na dva disky jako sendvič. Mezi disky byl oblak světla. Světlo bylo jako hranol tvořený tisíci jako perlička drobnými glóby, jež tancovaly mezi těmi dvěma disky. Zdálo se, že jejich tanec má nahodilý vzorec.

"To opravdu nevypadá jako něco, co už jsme někdy viděli, že?" zeptal se Collin rétoricky.

"Jen pokud se domníváš, že už jsi všechny své kosmické sousedy potkal," řekl Andrews a smál se svým přerušovaným způsobem. "To mě podrž, počkej, až tohle uvidí šéf."

Na obrazovku se vrátil David. "Jak vidíte, Fifteenova hypotéza byla správná, až na to, že to bylo dvacet tři indexových stop a ne všech dvacet čtyři, co tvořilo to magické číslo."

"Dobře, a co s tím teď budeme dělat?" zeptal se Andrews.

"Teď se to právě stává zajímavým," komentoval David. "Dokázali jsme vyvolat molekulární změnu, ale nemáme ani ponětí, jak zpřístupnit data v těch stopách, jež jsme včera otevřeli. Data, za předpokladu, že nějaká existují, jsou ve formátu, který ZEMI neumí přečíst a z toho důvodu ani analyzovat."

"Mohlo by to světlo - myslím, mezi těmi disky - být převedeno na binární kód?"

"Negativní," odpověděl David. "Když se podíváš na datový soubor, který jsem ti poslal, uvidíš kompletní analýzu té světelné struktury. Ale nejlepší, co zmůžeme, je zajistit frekvenční rozsah, spektrální analýzu a standardní základní data."

"Takže vše, co jsme dokázali, je vytvořit ještě větší záhadu. Skvělé." Zabědoval Andrews.

Collin poplácal Andrewse po zádech. "Nezoufej, příteli. Ještě je tady Fifteen. Když na to nepřiđeš ty, on ano."

"Velmi vtipné, blbče," zašeptal Andrews ke Collinovi. Pak se otočil zpět k monitoru. "Takže říkáš, že mezi těmi disky je naprostý chaos? ZEMI nemůže najít cokoli, co by vypadalo jako vzorec?"

"Přesně tak, přinejmenším v souvislosti s doposud provedenými testy."

"Jak je to možné? Jaký je nejdelší cyklus, který ZEMI analyzoval?"

"Asi třicet minut."

"Měli bychom zkusit delší časové cykly."

"Souhlasíme," odpověděl David. "ZEMI to právě provádí," podíval se na své rolexky, "už asi tři hodiny."

"Dobrá," řekl Andrews. "Ještě něco, co bys nám mohl ukázat?"

"Ještě jedna věc. Mezi 52 a 195 kilo hertzy je zde audio smyčka, která se objevuje během doby, kdy probíhá molekulární změna. Je to velmi složitá smyčka a my pracujeme na tom, abychom ji snížili do slyšitelného frekvenčního rozsahu."

"Ach, to vypadá velmi zajímavě," komentoval Andrews. "Je to spojitá smyčka?"

"Ano, je zde zřejmý vzorec, který se opakuje každé dvě minuty třicet dva sekund. Přesně."

"Možná, že to bude průlom, který hledáme. Kdy budeš mít audio soubor?"

David na chvíli zavřel oči. "Už to skoro je, ještě asi třicet minut."

"Dobrá," řekl Andrews, "až budeš něco mít, pošli mi to do kanceláře. Ach, mimochodem, uvažoval jsi o testování toho zvukového vzorce, jestli je synchronizován s tou světelnou show?"

"Už jsme došli k závěru, že tu není žádná synchronicita. Je naprosto nezávislý, co se týká vzorce, ale ty světelné kuličky přitom produkují tu zvukovou frekvenci."

"Jak potom můžou být nezávislé?" zeptal se Collin.

"To nevíme."

"Děkuji, Davide. Musím teď běžet na další schůzku. Předpokládám, že jsi to také přeposlal Nerudovi."

"Vlastně mám s ním schůzku ve Fifteenově kanceláři asi za hodinu."

"Hodně štěstí. To je nesnadné obecenstvo, dokonce, i když jsi připojen k ZEMI," řekl Andrews a zasmál se.

David se zdvořile usmál, rukou na cosi sáhl a obrazovka potměněla.

Andrews se otočil na Collina v návalu energie. "Ta věc doslova zpívá!"

"Uvidíme," řekl Collin. "Neměj příliš velká očekávání. Může to být něco podvrženého ze světelného zdroje."

“Ano, je to možné, ale pochybuji o tom. To světlo je zdrojem těch zvukových frekvencí a přitom tam není žádný vzorec, který by naznačoval nějaký vztah. Děje se tam něco jiného, co není vědecké.”

“Světelný zdroj nemůže vytvářet zvukové frekvence nezávisle na změně své vlastní frekvence,” řekl Collin. “Není to možné a ty to víš.”

“Tedy říkáš, že ZEMI nemá pravdu?” zeptal se Andrews.

“Říkám, že fyzika má pravdu. ZEMI, to je úplně jiná záležitost, stejně jako tento artefakt.”

“Možná, že právě objevujeme něco, co popírá naše fyzikální zákony,” nabídl Andrews. “A jestli to tak je, možná to vysvětlí, jak máme naložit s dalšími artefakty, které jsme našli.”

“Možná,” řekl Collin, “ale pochybuji o tom.”

Ti dva kolegové opustili CAL a sjeli výtahem dolů do svých kanceláří v oddělení Zvláštních Projektů. Byli vzrušení novým vývojem a doufali, že brzy poznají účel optického disku.

* * * *

Když helikoptéry přistály, prach, který zvířily, zakryl nádherný západ slunce. Odhalovací tým se vyvalil z ptáků. Čtrnáct členů rozdělených do třech podskupin. Nosiči byli zodpovědní za bezpečné přemístění zbývajících dvaceti dvou artefaktů. Bezpečnost byla zodpovědná za ukrytí celé lokality za bezpečnostní plot dvanácté úrovně. Třetí skupinu tvořili výzkumníci, kteří byli zodpovědní za zhodnocení komorových maleb, glyfů a architektury za účelem zjištění jakýchkoliv neklamných známek, jež by mohly pomoci vysvětlit původ a podstatu lokality.

Tým měl pětihodinové zpoždění, protože nějací turisté byli upozorováni na satelitních průzkumných snímcích a bylo usouzeno, že jsou příliš blízko lokality. Následující satelitní snímky potvrdily, že se pohybují západním směrem, který je přivede osm mil severně od lokality MČS. Evans byl tou vzdáleností uklidněn. Ze satelitních snímků s vysokým rozlišením také usoudil, že to nejsou pracovníci NSA.

Neruda zavolal na svůj tým. “Následujte mě. Musíme ujít asi kilometr.”

Tmavě hnědé neoznačené helikoptéry se vznesly jako obrovská sarančata. Tým posbíral svou výbavu a vytvořil linii za Nerudou. Chystali se udělat svůj tábor uvnitř první jeskyně, aby zůstali neviditelní jakémukoliv pátracímu “oku na nebi” NSA.

Chladný, suchý pouštní vítr se proháněl skrz úzké kaňony, ale všichni naštěstí byli na takové počasí oblečení. Dobře si uvědomovali, že uvnitř komnat lokality je pouze 42 stupňů Fahrenheita (pozn. překl.: cca 7 st. C).

Když se přiblížili ke vchodu do jeskyně, Evans vytáhl malou plochou krabičku, která vypadala jako dálkový ovladač s kovovými číselnými tlačítky. Poté, co si s tou věcíčkou chvíli pohrával, ji namířil přímo na stěnu kaňonu v místě, kde předtím byl vchod do jeskyně, který ale nyní byl naprosto zamaskovaný.

Během sekundy se začala otvírat malá štěrbina. Rudé světlo zapadajícího slunce vrhalo tajemnou zář na tvář kamenné stěny, ve které se černý vchod do jeskyně zvětšoval jako rána, jak se štěrbina postupně stávala viditelnou.

ACIO vyvinulo technologii na zastření fyzických objektů. Tato technologie vzešla z Programu Transferu Technologii (TTP) zavedeného s Corteem. Technologie byla jednoduše známa jako RICH, nebo Spoluzakládající Hologram Odvozené Reality (Reality Inference Coessential Hologram). Mohl být vyladěn tak, aby na sebe vzal podobu struktury, barvy a jakékoliv kvality materiálu vybraného objektu - v tomto případě pískovcové stěny kaňonu.

RICH byla dokonalá technologie na skrývání objektů a byla vedením ACIO hojně využívána jako technologie přiřazená k Labyrint Týmu. Tyto technologie ryzího stavu byly přísně střeženy a RICH byla jednou z nich. Jen zaměstnancům s povolením BP-Sedm a vyšším bylo umožněno pozorovat, jak RICH technologie pracuje a většina dalších technologií ryzího stavu byla také vyhrazena pouze pro Labyrint Tým.

Odkrývací tým vlezl do jeskyně, jeden po druhém, a postavil svůj tábor. Vchod byl opět uveden do zatajovacího módu RICH a tým byl bezpečně uzavřen uvnitř lokality MČS, naprosto izolován od vnějšího světa.

* * * *

Donavin McAlester kráčel dlouhou chodbou v šestnáctém podlaží ke kanceláři Li-Ching. Měl špatnou náladu. Nebyl tu nikdo, s kým by mohl hovořit a Neruda ignoroval jeho dotazník.

“Můžete mi věnovat několik minut,” zeptal se Donavin, když zdvořile zaklepal na otevřené dveře.

“Jistě, pane McAlestere,” odpověděla Li-Ching a vzhledla od monitoru svého počítače. Její zelené hedvábné šaty vypadaly ve slabém světle osamocené stolní lampy matně. Když pracovala na počítači měla raději slabé osvětlení.

“Kde všichni jsou?” zeptal se. “Pokoušel jsem se mluvit s Evansem a Nerudou včera odpoledne a potom znovu dnes ráno, ale nikdo mi není schopen říci, kde jsou, ani kdy budou zpátky.”

“Pracují na svých úkolech,” odpověděla klidně.

“To vím. Kdy se vrátí?”

“Věřím, že v pátek odpoledne, nebo snad v sobotu, nejsem si jistá. Můžu pro vás něco v souvislosti s nimi udělat?”

Donavin se pozval do její kanceláře a svalil se do modrého koženého křesla před jejím pracovním stolem. "Přišel jsem zde, abych zlepšil komunikaci mezi našimi organizacemi, ale nenacházím nikoho, kdo by měl zájem se mnou o tom mluvit. Všichni se zdají být zatraceně zaneprázdnění. Kdybych dnes ráno podal hlášení McGavinovi, obávám se, že by se vám mé závěry nelíbily..."

"Pane McAlestere, provozujeme technologicky nejvyspělejší organizaci na planetě s pouhou stovkou vědců - což je jen hrstka v porovnání s jakoukoliv vládní nebo vojenskou laboratoří. Nejsme tak mocně financováni jako NSA nebo jakákoliv jiná výzvědná služba, takže naši lidé jsou vytížení. Velmi vytížení. Nikdo se před vámi úmyslně neschovává. Všichni jsme extrémně vytížení. To je všechno. Neberte si to osobně."

Donavin se zmateně podíval na Li-Ching. "Jsou příliš vytížení? Uvědomujete si důležitost mého hlášení?"

"Jistě," odpověděla Li-Ching. "Ale vy, bohužel, nechápete důležitost naší práce. Pokud máte problém s naším chováním, pak bych vám radila, abyste si pohovořil přímo s Fifteenem."

"Ksakru, on je dalším, kterého nemůžu zastihnout. Jeho asistent je nejšikovnějším lhářem, jakého jsem kdy v životě potkal. A věřte, to už jsem mnoho dobrých viděl během své služby pro NSA."

"Věřím, že viděl," řekla a usmívala se.

"Poslouchejte, pokud má zpráva vrhne negativní světlo na ACIO, vaše financování se může ocitnout ve vážném ohrožení. Což to není prioritou pro vaši organizaci? Nebo něco přehlížím?"

"Co po mně chcete, ohledně záležitosti, že Evans a Neruda jsou nasazeni na plnění úkolu?"

Donavin hodil na stůl Li-Ching složku a ukázal na ní prstem. "V této složce jsou původní plány této struktury. Podle nich je tu 71.000 čtverečních stop hotových prostor. Řekl bych, že vaše prohlídka mi ukázala asi 20 procent. Chci vidět více."

"A jak to zlepší naši komunikaci, pane McAlestere?"

Podíval se jí přímo do očí. "Třeba to způsobí více důvěry."

"Dobře, tedy pojdte za mnou, udělám vám důkladnější prohlídku, když si to přejete."

Li-Ching se postavila a vzala složku, která ležela na jejím stole. "Můžete si to vzít zpátky," řekla a nabízela ji v natažené ruce.

Vzal si ji bez odpovědi.

Ti dva pak šli chodbou ke kovovým dveřím, které vypadaly jako vstup do výtahu. Když se blížili ke dveřím, ty se tiše otevřely a odhalily úzkou chodbu s propracovaným tureckým kobercem ležícím na dřevěné parketové podlaze. Vypadalo to tu spíše jako interiér luxusního domu, než jako vládní zařízení. Chodba byla asi osmdesát stop dlouhá a bylo zde sedmero dveří - troje na každé straně a jedny na konci chodby. Všechny dveře byly zavřené.

"Co to je?"

"To je naše Laboratoř Zvláštních Projektů," řekla Li-Ching.

"Myslel jsem, že ta laboratoř je ve čtrnáctém podlaží," odpověděl Donavin.

"Tam je naše hlavní laboratoř," vysvětlila Li-Ching, "ale toto je místo, kde se nalézají naše nejtajnější projekty - to, čemu říkáme technologie ryzího stavu."

Nad hlavou se jim ozval hlas, který Donavina vylekal. "Paní Ching, dobré ráno. Váš host, pan McAlester, není registrován pro bezpečnostní přístup k této oblasti budovy. Chcete v této záležitosti změnit jeho Bezpečnost?"

"Ano," odpověděla a dívala se do kamery ve stropě, jež byla skrytá v řadě osvětlovacích těles. Dotkla se svou levou rukou pravého ucha a dávala tak do kamery znamení, že opravňuje přístup a že není pod nátlakem.

"Děkuji, přeji vám pěknou návštěvu."

"Jak vysoko musíte být postavená, abyste získala přístup do této oblasti?" zeptal se Donavin.

"Výše než vy," řekla hbitě a šla dál chodbou k prvním dveřím, které se okamžitě otevřely. Sundala ze zdi dvě chirurgické roušky, návleky na boty a laboratorní pláště. "Musíte si obléknout toto, jestli chcete jít dovnitř. Je to biologicky čistá místnost. A ničeho se nedotýkejte, prosím."

Před nimi byly další dveře označené "BioLaboratoř Sedmé Úrovně."

Donavin si oblékl sterilní bílý oděv a už se nemohl dočkat, co uvidí na druhé straně. "Co je uvnitř?" Hlavou pokynul ke dveřím a připevňoval si bavlněnou roušku na svůj obličej.

"Je to naše laboratoř pro studium mimozemšťanů - těch s biologickou podstatou. Je to jedna z perel naší prohlídky. Myslím, že se vám bude líbit."

"Máte na mysli, že tam jsou mimozemšťani?"

"Ne, jsou tam převážně jen jejich části," řekla s nesmělým úsměvem.

Donavin si upravil roušku a následoval Li-Ching skrz dveře. Uvnitř byla řada nerezových vyšetřovacích stolů a něco, co vypadalo jako lékařská pohotovostní místnost. Celou jednu stěnu od podlahy až po strop pokrývala kovová dvířka boxů a na protější straně byla podivná zařízení, jež vypadala jako chirurgické náčiní či vyšetřovací nástroje, ne nepodobné těm, které používají zubaři.

Li-Ching šla k velké skleněné nádobě, ve které něco plavalo. Rychle si navlékla gumové rukavice, otevřela víko a vytáhla to z nádoby.

"To je novinka, kterou jsme dostali zrovna před týdnem ze vzdálené oblasti v Korintském Zálivu od jedné rybářské lodi, která plula asi jen osm kilometrů od Athén."

Otočila se k Donavinovi, který trpělivě čekal. V rukách držela zárodek, který vážil možná dvě libry a měl převážně hnědočervenou barvu a obrovské modré žíly, jež obklopovaly nepřiměřeně velkou hlavu.

Li-Ching zkontrolovala hodiny na zdi a potom Donavinovy oči. "Jste v pořádku?"

Donavin zíral na zárodek v rukách Li-Ching a nohy se mu začaly třást. Než jí mohl odpovědět, podlomily se mu kolena a jeho tělo se zhroutilo na podlahu v naprostém odevzdání se gravitaci.

"Budu potřebovat něčí pomoc, abych ho dostala na vyšetřovací stůl," řekla Li-Ching muži v bílém laboratorním plášti, který vběhl do místnosti, jako na nějaký domluvený pokyn.

"Sundejte mu roušku, hned! Nechci, aby byl mimo příliš dlouho," poručila a vrátila zárodek do nádoby.

Donavinova chirurgická rouška byla napuštěna slabým neurotoxinem, který byl bez chuti a zápachu, ale který byl schopný udělat na dvacet minut člověka bezvládným a nevědomým. Splňoval také jeden další požadavek: nezanechával žádné stopy v krvi ani moči.

Ti dva zvedli Donavina na vyšetřovací stůl a položili ho na záda. Hlavu mu pečlivě položili do konkávního dolíku na jednom konci vyšetřovacího stolu. Ze stropu se tiše spustila kovová koule velikosti pomeranče, jako pavouk snášející se po hedvábném vláknu. Z koule se začala projektovat červená světla, která se pomalu pohybovala po Donavinově obličeji a mapovala jeho obličejové rysy.

Kovová koule se zatáhla zpět a přesně nad jeho hlavu se vysunula dlouhá robotická ruka. Z ruky se vysunula jehla, jež se zapíchla do Donavinovy nosní dutiny, kam implantovala maličkou vysílačku, jež nebyla větší než zrno písku.

Tyto vysílačky byly známy jako Osobní Znaménka (Personal Moles) či PMka. Měly dvojí účel: odposlouchávací zařízení, jež mohlo přeposílat každé slovo, jež Donavin vyslovil až na vzdálenost třiceti mil; signální zařízení, které mohlo být sledováno kdekoli na planetě satelitní sítí ACIO.

"Ověřte aktivaci," řekla Li-Ching.

Její společník, který nyní byl v řídicí místnosti, jež sousedila s vyšetřovnou, přikývnul. "Máme aktivaci."

"Dobře," zašeptala Li-Ching.

"Během tří hodin vám dám seznam klíčových slov," řekla již hlasitěji. "Můžete doručovat hotové kopie přepisů dvakrát denně, za předpokladu, že bude říkat něco zajímavého. Rozumíte?"

"Rozumím."

"Tak to ukončíme," řekla.

Ze stolu poblíž vyšetřovacího stolu vzala malé zařízení a podržela ho u Donavinovy nosní přepážky. Otočila ciferníkem a stiskla malé tlačítko na zadní straně zařízení. Zařízení udělalo malý řez, který okamžitě začal krváčet. Vysterilizovala ránu a jemně na ni dala obvaz. Pak byl Donavin zvednut z vyšetřovacího stolu a znovu umístěn na podlahu, kde asi jen osm minut předtím omdlel.

"Jsi připraven?" zeptala se Li-Ching.

"Muž přikývl, otevřel malý pytlíček s čichacími solemi a zamával jím Donavinovi pod nosem.

Jeho tělo se začalo zmítat. Ihned se stočil do pozice zárodka a potom, jako by si vzpomněl, kde se nalézá, se snažil posadit. "Co se, ksakru, stalo?"

"Omdlel jste," odpověděla Li-Ching.

Donavin zakroutil hlavou a zahanbeně se podíval na Li-Ching a potom na jejího společníka. "Kdo to je?"

"Omlouvám se, to je Dr. Stevens. Spadl jste a docela se uhodil, tak jsem ho požádala, aby se podíval na váš nos."

Donavin si okamžitě sáhl rukou na nos a ucítil obvaz. "Není zlomený, že?" V jeho hlase byla cítit domýšlivost.

"Ne, ne," ujišťoval ho Dr. Stevens. "Jen rána a pohmožděnina, ale možná to bude několik dní nepříjemně bolet. Pokud byste něco potřeboval, řekněte Li-Ching a já se o vás postarám."

"Děkuji. Jak dlouho jsem byl mimo?" zamumlal Donavin.

"Jen několik minut. Snad byste uvítal trochu čerstvého vzduchu," navrhla Li-Ching. "Chcete jít nahoru a trochu se občerstvit?"

Donavin se vrávoravě postavil na nohy a opíral se přitom o jeden z vyšetřovacích stolů. "To je asi dobrý nápad."

Li-Ching ho chytla za paži a společně vyšli dveřmi ven. Donavin opatrně zkoušel svou rovnováhu.

Když si v předsíni sundávali laboratorní pláště a návleky na boty, Donavin se podíval na Li-Ching jako trpící zvíře. "Co byla ta věc?"

"Zárodek mimozemšťanů. Zeta Reticuli, abych byla přesná. Byl vyhozen jednou z jejich ponorek spolu s dalším množstvím experimentálního odpadu."

"Takže oni nejsou moc pro život, co?"

"Ne, oni jsou spíš více pro experimenty."

"Zdalo se mi, že vypadal částečně lidsky..."

"Prosím, pane McAlestere, nechte si to pro sebe. To, co jsem vám tam ukázala, je vysoce tajné. Tak vysoce, jak jen může být. Prostě jsem jen chtěla, abyste získal pocit mé důvěry a naší ochoty s vámi spolupracovat. Nechme už to být."

"Takže vy už nezodpovíte žádnou moji další otázku? Kterých mám mimochodem tisíce?"

“Ne.”

“Skvělé,” řekl hořce. “Nečekáte snad doopravdy, že někdo uvidí tu věc a potom zmlkne jako ryba?”

Li-Ching si začala upravovat šaty a Donavin ji nenápadně pozoroval koutkem oka. Měla skvělou postavu - útlou a pružnou jako balerína, již namaloval Degas. Když odzbrojila svou kořist, chladně odsekla. “To, co očekávám, je shoda. Já důvěřuji vám, vy důvěřujete mně. Což to není to, co jste si přál, pane McAlestere? Nebo jsem se ve vás spletla?”

“Dobře, dobře, žádné další otázky,” souhlasil, “ale aspoň mi řekněte jednu věc, ti mimozemšťané Zeta, jsou zde?” gestikuloval rukama.

Li-Ching zakroutila hlavou a usmála se. “Pane McAlestere, kdyby byli zde, myslíte, že bych vám ukazovala mrtvý zárodek?” Vzala jeho paži do svých. “Doprovodím vás nahoru. Jak se cítíte?”

“Trochu omámeně,” postěžoval si.

Jak kráčeli chodbou, její pravé prso se usadilo přímo na jeho levé paži a Donavin začal ztrácet zájem o prohlídku a cítil, že se začínají rýsovat mnohem důležitější věci.

* * * *

“Jsou zde satelitní snímky, pane,” zanotoval hlas v domácím telefonu.

“Tak je sem přineste,” řekl McGavin.

Holden se vždy obával McGavinovy reakce na cokoli nepřesvědčivého a satelitní fotografie určitě do této kategorie spadaly. McGavinův asistent jemně přikývnul a krácel ke dvojitém dubovým dveřím.

Vešel do McGavinovi kanceláře, jež byla situována v nejvyšším podlaží nenápadné pětipodlažní kancelářské budovy asi třicet mil severovýchodně od Richmondu ve Virginii. Laboratoř Zvláštních Projektů (Special Projects Laboratory - SPL) NSA ležela v pěstěném borovicovém lese za dobře zabezpečeným obvodovým plotem, jež byl vybaven dokonalými pohybovými senzory nad i pod zemí. Bylo to krásné, avšak izolované prostředí pro tajné operace.

Pro jakéhokoli náhodného pozorovatele byla SPL společnost s názvem ConnecTech. Pro jakéhokoli badatele či novináře a i podle jejích webových stránek, byla ConnecTech soukromou, pevně vlastněnou společností, jež vyvíjela specializované systémy navádění střel pro armádu. Ve skutečnosti byla SPL vlastněna a provozována NSA a vyvíjela široké spektrum technologií pro pozorování a protiterorismus.

Mnoho z nich bylo původně navrženo a vyvinuto v ACIO a potom byly do SPL převedeny pro další vývoj a modifikace.

Jádro technologií bylo obvykle výsledkem Programu Transferu Technologií, který mělo ACIO jak se Zeta Retikuli, tak s Corteem. V ostatních případech se jednalo o mimozemské technologie, jež byly zrekonstruovány bez znalosti jejich původu a potom byly zpětně-vyprojektovány. Nezávisle na tom, jak byly tyto technologie získány, ACIO je vyvinulo do technologií ryzího stavu, jež byly určené pro aplikace v programu Labyrint Týmu. Tyto technologie ryzího stavu byly potom zředěny pro export do SPL a dalších tajných organizací po celém světě.

“Takže, dozvěděli jsme se něco, co jsme nevěděli včera?” vyštěkl McGavin.

Holden seděl v křesle rovně jako prkno a očima těkal po místnosti, aniž by se na něčem zastavil déle než sekundu. “Víme, že tři helikoptéry Q-Jedenáct opustily ACIO a zamířily východo-jihovýchodním směrem přibližně v 1800 hodin.”

“Cíl?”

“Ztratili jsme radarový signál třicet dva mil od místa startu...”

“Proč nejsme schopni ty idioty sledovat?” křičel McGavin a jeho holá hlava, podobně jako chameleon, se zbarvila purpurovým odstínem, aby ladila se závěsy za jeho stolem.

Holden něco začal říkat, ale McGavin se naklonil ve svém křesle kupředu a utišil ho pohybem své ruky. “Řekni mi, jestli máme odvození trajektorie letu.”

“Máme, pane,” potvrdil Holden a jeho oči se nervózně vyhýbaly McGavinovu ledovému pohledu. “Nicméně helikoptéry se na základnu ACIO nevrátily, takže nemůžeme přesně určit vzdálenost.”

“Tak mi prostě ukaž, co máš.”

Holden otevřel složku velikosti soudního spisu a vytáhl z ní tři mapy kontinentálních Spojených Států. Na každé z nich bylo několik tečkovaných čar vyvěrajících z Jižní Kalifornie a v mírně rozdílných úhlech vedoucích východně.

McGavin je rychle přehlédl. “Takže letěli do jižního Nového Mexika... možná osmdesát, devadesát mil severně od Albuquerque...”

“Pane, nevíme, kde se vlastně zastavili, takže mohli pokračovat východně, nebo se zastavit v Arizoně, nebo dokonce v Kalifornii...”

“Vím, že nevíš, kde si dřeply,” řekl McGavin nevrle. “Co říká ten popis? Nemůžu ho, ksakru, přečíst, je to tak malé písmo...”

“Červená linie představuje nejvyšší pravděpodobnost letové dráhy,” ukázal Holden.

McGavin se opřel do svého křesla a udeřil se do hladce oholené brady. “Jaká je kapacita Q-Jedenáctek, co se týká pasažérů a nákladu?”

“Uveze pohodlně šest pasažérů a čtyři a půl tuny nákladu,” odpověděl Holden a byl rád, že může odříkat fakta, která dobře zná.

“Proč by do Nového Mexika posílali tolik lidí, pokud by nenašli něco velkého?” uvažoval McGavin nahlas.

Holden potichu čekal. Dobře věděl, že to byla rétorická otázka.

McGavin stiskl tlačítko hlasitého telefonu. Místnost okamžitě zaplnil oznamovací tón. “Bylo tam ještě něco?” ptal se a díval se přitom na Holdena.

“Ne, pane,” oznámil Holden.

“Tak můžeš jít,” řekl McGavin a stiskl tlačítko rychlého vytáčení. Když Holden vstával k odchodu, oznamovací tón byl přerušen stakátovými tóny vytáčeného telefonního čísla. Než za sebou zavřel dveře, slyšel McGavina říkat něco o číslu “patnáct”.

“Tak ho najděte, já počkám,” řekl McGavin odměřeným hlasem.

Jeho kancelář zaplavilo ticho. Přešel k tajným dvířkám skříňky a otevřel je rychlým, ale přesným kopnutím. Dvířka se otevřela a odhalila několik lahví skotské. Dal si drink - přímo z láhve - a sundal si velký opasek.

“Pane McGavine,” přerušil ho hlas, “našli jsme Fifteena a za moment vám bude k dispozici. Děkuji za vaši trpělivost.”

“Prosím,” odpověděl sarkasticky, skotská již začínala účinkovat.

Zrovna dokončil svůj druhý drink, když se Fifteenův hlas ozval z reproduktoru. “Ahoj, Dariusi, omlouvám se, že jsem tě nechal čekat, ale měl jsem zrovna schůzku a můj asistent bohužel nevěděl, ve které konferenční místnosti jsem. Co pro tebe můžu udělat?”

McGavin odložil svůj drink na stůl. “Proč včera odletěly tři Q-Jedenáctky do Nového Mexika?”

“Děláme nějaký průzkum v projektu Starobylý Šíp a hledáme další artefakty...”

“Proč tři?”

“Rozšířili jsme pátrací oblast, myslel jsem, že bychom mohli zkusit trojúhelníkový pátrací vzorec.”

“A co jste našli?”

“Pokud vím, tak nic,” odpověděl Fifteen. “Ale jsou tam jen asi osmnáct hodin - a většinu z toho času spali a připravovali se. Poslední aktuální zprávy jsem dostal dnes brzy ráno. Osobně ti zavolám, pokud se něco objeví.”

McGavin dopil svůj drink a těžce postavil sklenici na stůl. Drink již měl vytoužený účinek. “Nechci, abys mi volal až po události. Chci znát vaše plány... pak mě můžeš informovat o jejich průběhu. Všechno, co mi o tomto projektu sděluješ, jsou nějaké kecy kolem. To nežeru.”

“Co tedy doporučuješ?”

“Chci přesně vědět, co se děje,” křičel McGavin. “Poslední zpráva, kterou jsem viděl, ukazovala artefakt, který nějak explodoval. Naše laboratoř potvrdila, že to byla mimozemská technologie, ale říci, že se jedná o ten stejný artefakt, který jsi mi ukázal ve složce Starobylý Šíp... to je přitažené. To musíš připustit.”

Odmlčel se a uvažoval, zda má smysl, dát si další drink. Rozhodl se, že ano a zopakoval svou návštěvu likérového baru. “Poslal jsi do té oblasti už tři samostatné mise a já stále neznám přesné umístění té lokality nebo logistický plán této mise. Tak začneme s tím.”

“Vím, že chceš, abychom zlepšili naši komunikaci, ale já si prostě nemůžu najmout více personálu jen, abych realizoval tento typ choulostivé komunikace. Mám na to jen Li-Ching a ta je velmi vytížená...”

“Zatraceně, máme nejdokonalejší intranet na světě a všechno, co potřebuješ udělat, je poslat mi kopii svých e-mailů. Nechci po tobě autorizovanou komunikaci. Jen kopii.”

“Ty víš, že nedůvěřujeme sítím. Nemůžeme vystavit naše projekty komunikačním protokolům, jež jsou přístupné hackerům, špiónáži a nedbalému zacházení příjemců. Takto to nejde, Dariusi.”

“Absence tvé důvěry je směšná,” řekl McGavin. “Naši lidé z IT říkají, že je nemožné se do našeho systému nabourat...”

“Nebudu mrhat naším drahocenným časem dohadováním se o této věci, Dariusi. Já prostě nechci ohrozit naše projekty používáním sítě. Za správnou cenu a se správnou motivací není nic nenabouratelné a ty to víš. Pokud chceš důkaz, dej mi den a já ti pošlu kopie všech e-mailů, které máš ve svém systému.”

McGavin hlasitě a dlouze vzdychl. “Takže jsme ve slepé uličce,” konstatoval, ignorující Fifteenovo holedbání. “Co s tím budeme dělat?”

“Musíš mi důvěřovat,” nabídl Fifteen. “Je to tak jednoduché. Je to jediný způsob, jakým to může fungovat.”

“Mám na výběr?” zeptal se McGavin.

“Samozřejmě.”

“Ne, nemám,” postěžoval si McGavin. Skotská už ho měla pod kontrolou. “Předvádíš svou ztracenou moc dokonce i tím, že mi navrhuješ, že ti mám důvěřovat. Ty jsi můj podřízený, ksakru! Já sám se budu rozhodovat, komu budu důvěřovat a komu ne. S projektem Starobylý Šíp se děje něco neobvyklého - všechny kosti v mém těle to cítí.”

“Dariusi?” přerušil ho Fifteen.

“Co je?”

“Musím už jít na další schůzku. Hned. Můžeme tu diskuzi dokončit zítra?”

McGavin do sebe hodil zbytek sklenice a tím dopil svůj třetí drink. Nechal tu otázku viset ve vzduchu a doufal, že to Fifteena znervózní. “Dobrá, jsem už unavený celou touto diskuzí. Prostě se ujisti, že v této záležitosti budeš plně spolupracovat s Donavinem.”

“Děkuji za pochopení,” řekl Fifteen a ukončil spojení.

“Rádo se stalo,” odpověděl McGavin a jeho slova přerušil oznamovací tón.

“Jaký zasraný podvodník,” zavrčel McGavin, když vypnul reproduktor. Ještě jednou se podíval na odhad letové dráhy a uvědomil si, jak málo informací z Fifteena dostal. Jeho hněv vzrostl do té míry, že ho naprosto ovládl. On, ředitel Laboratoře Zvláštních Projektů NSA, ani nemůže dostat přímou odpověď, kde se nalézá přesné umístění lokality toho předpokládaného pátrání. Nalil si čtvrtý drink a doufal, že utiší jeho frustraci. Neutišil.

Kapitola 11 - Centrální rasa

Ve vašem světě jste učeni věřit, že vaše tělo má mysl a ducha, ačkoliv je to vlastně váš duch, jenž má mysl a tělo. Váš duch je architektem, vaše mysl je stavitelem a vaše tělo je hmotným ztělesněním. Architekt - váš duch - je vzdálen jen v myšlenkách. Naslouchej jeho starobylému hlasu. Vnímej jeho starobylými očima. Ucti tyto brány inteligence, jako bys uctíval svého Stvořitele. Ony jsou tvou skutečností. Ony jsou stanovenými prvky tvé existence. Nastal čas, kdy ti přinášíjí informaci, že jsou jediným pravým zdrojem tvého osvobození. Musíš je jen řídit, neboť my tě ujišťujeme, že učitel, kterého jsi vždy hledal, je probuzený a čeká.

*Výňatek z Možnosti Sebe-Tvorby, komnata Jedenáct
Tvůrci Křídel*

Neruda byl sám v sedmé komnatě lokality MČS a pokoušel se rozluštit glyfy na komorové malbě. Některé z nich mu byly svou strukturou povědomé, jako například znak nekonečna a spirála, ale mnohé byly nepodobné ničemu, co kdy předtím viděl. Technologické artefakty již byly pečlivě zabaleny a umístěny do nejkrajnější jeskyně pro pozdější přesun do laboratoře ACIO, kde budou vyhodnocovány a analyzovány.

Odhalovací tým si udělal tábor v nejkrajnější jeskyni a Neruda si matně uvědomoval, že je posledním, kdo zůstal v komnatách. Pohlédl na hodinky na svém zápěstí a povzdychl si. Jedenáct hodin. Není divu, že je unaven. Postavil se a protáhl si nohy a paže. Doufal, že najde novou energii pro pokračování v analyzování glyfů.

“Je tu někdo?” zakřičel, když strčil hlavu do chodby a podíval se směrem dolů k jejímu vstupu.

Ticho se neslo chodbou a komnatami. Gondoly halogenových světel uvnitř každé komnaty a u jejich vstupů byly jeho jediným znovupřipomenutím lidství.

Kdyby toho nebylo, mohl by být klidně na nějaké jiné planetě v jiné galaxii. Posbíral své poznámky a vrátil se do středu Sedmé Komnaty, kde se posadil se zkříženými nohama.

“Jamissone, jsi tu?” pronikl do komnaty slabý hlas.

Emily, pomyslel si. “Tady. Komnata Sedm.”

Emily se nabídla, že se přidá k Nerudovu týmu, aby pomohla s pracovním katalogizačním procesem.

Naslouchal blížícím se krokům asi tak, jako se slepá osoba zaměřuje na neznámé zvukové prostředí. Hlasy odhalily, že Emily není sama, nebo si mluví sama pro sebe - což je docela dobře možné, řekl si Neruda.

“Je čas na kávu a koláčky,” sliboval Emilyn hlas.

Nerudovo srdce poskočilo radostí při vyhlídce kávy a nějakého dobrého jídla, o společnosti ani nemluvě. “To jsi nemusela,” vykřikl ke stropu a věděl, že zvuk jeho hlasu nalezne její uši.

“Udělal jsem to ráda,” odpověděla. “Říkal jsi Komnata Sedm?”

“Slyšela jsi dobře.”

O chvíli později se objevila se Samanthou v závěsu. Obě měly na sobě modré džíny a nesly batohy. Samantha měla vlasy sepnuté nahoru do uzlu a měla na sobě zelený rolák, jež dokonale doplňoval její nápadné rudé vlasy. Emily měla proti chladu v komnatách na sobě oblečený bílý pletený svetr. Chlad činil svetry a dlouhé kalhoty nutností.

“Bude příjemné mít tu nějakou společnost,” řekl Neruda. “Začínal jsem se tu cítit trochu příliš izolovaný. Ty komnaty se můžou stát dost divnými, když není nikdo poblíž.”

“Něco nového?” zeptala se Emily, otevřela svůj batoh a vyndala termosku s horkou kávou.

Neruda zakroutil hlavou. “Ani ne.”

“Na čem dnes v noci pracujete?” zeptala se Samantha.

“Zrovna začínáme analyzovat glyfy v souvislosti s těmi nápisy. Hledáme záchytné body, jako jsou hlásky nebo struktura jazyka.”

“Ty malby jsou tak zářivé,” řekla Samantha, jako by ignorovala jeho vysvětlení. “Je tak podivné dívat se na malby od bytostí z jiné galaxie. Je to...”

“Neuvěřitelné,” dodala Emily a dokončila tak její větu.

Neruda se zasmál. “Jejich aplikační technika je definicí slova trvalost. To je důvod, proč ty malby jsou tak zářivé i po dvanácti stech letech.”

“Ať už to je cokoliv,” poznamenala Samantha, “nikdy dříve jsem neviděla tak zářivé barvy. Doslova září, jako by světlo vyzařovaly a nejen ho odrážely.”

“Souhlasím,” řekla Emily. “Jsou téměř děsivé... jsou až trochu nepříjemné.”

Emily nalila tři šálky kávy z vakuové termosky a podala po jednom Nerudovi a Samanthě. Vlnící se víry páry stoupaly vzhůru a naplňovaly sterilní atmosféru komnaty vůní kávy. Neruda si na svém šálku zahříval ruce a děkoval Emily. Opřel se dozadu na bok na podlahu a pravým loktem se podepřel. Jednu nohu měl ohnutou nahoru a druhou rovně nataženou. Na sobě měl khaki kalhoty a černý svet, pod nímž mu kolem výstřihu vykukovalo bílé tričko. "To mě udrží v chodu další hodinu nebo dvě. Je pravá, že?"

"Ano," ujistila ho Emily.

"Skvělé."

Samantha se posadila vedle Emily a dál zírala na malbu. "Víš, lidé, kteří namalovali tyto malby, nevypadají tak úplně cize. Někteří by mohli vypadat jako lidé, jiní jako andělé."

"Jsou trochu příliš abstraktní, než abych to mohl posoudit," odpověděl Neruda. "Kromě toho můžou představovat indiány Anasazi a ne nutně sami sebe."

"Jaká je šance, že rasa z jiné galaxie bude vypadat podobně jako my?" zeptala se Samantha a otočila se od nástěnné malby, aby se podívala Nerudovi přímo do očí. Její výraz byl naprosto otevřený a důvěřivý jako výraz dítěte.

"Velmi dobrá."

"Velmi dobrá?" opáčila Emily s nevírou.

"Dobře, neříkám, že budou našimi uhlíkovými kopiemi, ale podívejte na Zeta nebo Corteum, jsou nám určitým způsobem podobní. Humanoidní genotyp se mění, ale základní tvar a struktura je v základu stejná."

"Můžeš mi něco říci?" zeptala se Samantha. "Proč nám nebyla dána zelená, abychom mohli provést Dálnovidění tvůrců této lokality?"

Neruda na ni zíral s prázdným výrazem, jako by ho její otázka naprosto zaskočila. "Nevím. Byl jsem tak zaměstnán optickým diskem a teď lokalitou samotnou, že jsem tomu nepřikládal důležitost."

"Takže nikdo neudělal vědomé rozhodnutí o neudělání Dálnovidecké seance na tvůrce?" Spekulovala Samantha.

"Ne."

"Chceš ho udělat?"

"Teď?" zeptal se Neruda.

"Ano, teď," odpověděla Samantha dychtivě.

"Myslím, že... že bychom mohli," odpověděl váhavě a jeho mysl počítala všechny důsledky. V minulosti sledoval tucty Dálnovideckých seancí, takže tu proceduru dobře znal.

"Budu potřebovat nějaký poznámkový papír a tužku nebo pero," řekla Samantha.

"Zrovna tady? Teď?" ptala se Emily.

"Proč ne," odpověděl Neruda a podával svůj poznámkový blok a pero Samanthě.

"Už jsi to někdy dříve dělal?" ptala se Emily Nerudy, když se na něj otočila.

"Mnohokrát."

"Dobře, můžu se dívat?" zeptala se Emily. "Vlastně jsem nikdy přímo osobně neviděla takovou seanci."

Samantha si narovнала záda a posadila se v indiánském stylu se zkříženými nohama. "Mně to nevadí."

"Předpokládám, že s sebou nemáš RePlay," řekl Neruda.

"Ne, neplánovala jsem to. Je to proti předpisům?"

"Oficiálně jsem nezavedl Dálnovidecký protokol, tak to uděláme podle svého. Já zaznamenám to, co najdeš, přesně podle tvého popisu. Nedělej si s tím starost."

Samantha zavřela oči. Její obličej se vyprázdnil. "Můžeš posunout topítko trochu blíže? Když to dělám, vždycky mi u toho bývá zima."

Neruda vstal a posunul topítko. "Ještě něco, než začneme? Jsi připravena Samantho?"

"Ano."

"Chci, aby ses přesunula k L-2 průzkumu lokality MČS. Do časového rámce bodu jejího stvoření."

"Jsem tam," hlásila Samantha a její hlas zněl podivně vzdáleně.

"Podej zprávu."

Samanthina ruka začala něco kreslit do poznámkového bloku v jejím klíně. "Objevují zde nějaká stvoření, jsou vysoká... ne, jsou velmi velmi vysoká..."

"Jsou tělesná?"

"Ano, ale méně hustá než my, jako by zde byla jen částečně," odpověděla Samantha. Hrubý náčrtek ukázal útlá humanoidní stvoření s dlouhými hlavami. "Vypadají jako andělé..."

"Proč?" přerušil ji Neruda, "Jaký je důvod, proč to říkáš?"

"Mají kolem hlav světlo... jako andělé... nebo... svatí. Jak jsem to viděla na různých malbách. Jejich kůže je téměř průzračná, jako by z nich vyzařovalo světlo."

"Zaznamenávám do zprávy andělé," řekl Neruda. "Co dělají?"

"Něco navrhují... něco zásadně důležitého... pro ně a pro nás."

"Dobře, Samantha, podívej se na ten návrh," řekl Neruda. "Co vidíš?"

"Jsou to plány, jež prezentují nějaký rozsáhlý projekt struktury, kterou se chystají umístit na zemi..."

"Proč na zemi, Samantho?"

"Jsou původními plánovači, kteří geneticky oseli zem vyššími životními formami, jako jsou lidé, opice, delfini, velryby, dinosauři a tak dále. Chtěli zde vytvořit genetickou knihovnu vzájemně závislých životních forem s příbuznou DNA. Chtěli v galaxii vytvořit úschovnu... nebo knihovnu, ze které by mohli čerpat pro svou budoucí tvorbu."

Odmíchlala se a zhluboka se nadechla. "Jsme pro ně něco jako genetická referenční knihovna."

"Dobře, soustřed' se na plány té struktury, ale posuň se o rok dál," řekl Neruda.

"Co vidíš?"

"O... obrovskou třídimenzionální kouli - snad padesát metrů v obvodu. Visí z klenutého stropu, který je také obrovský - jako obrovská katedrála, ale mnohem větší, než jakákoliv katedrála, kterou jsem kdy viděla."

"Co je ta koule?"

"Cítím, že je to země, ale nevypadá přesně jako země. Ne, je to země... je to prvotní země. Dívám se na model země možná před miliardami let."

"Nakresli, co vidíš. Zvlášť dávej pozor na masy pevniny a jejich rozložení."

Neruda se na chvíli odmlčel a zachytil pohled Emilyných očí, jež byly doširoka otevřené úžasem. Samantha byla zaměstnána kreslením toho, co vidí. Její oči byly zúžené do štěrbin s téměř nepostřehnutelným chvěním.

"Zaměř se na účel koule," přikázal Neruda.

"Je to znázornění nebo model... ne, je to něco jako holografická fotografie. Ach, v té budově jsou další planety..."

"Pro teď se soustřed' na kouli, která prezentuje zemi," řekl. "Jaký je její účel? Proč ji takto vyobrazují?"

Samantha na několik sekund utichla, jako by sledovala něco tak obrovského, že to nejde slovy vyjádřit. "Není to katedrála, je to... něco jako skladiště... ne, dostávám informaci, že to je počítačová databáze, ale to mi nedává smysl..."

"Zůstaň v pozorovacím módu," přikázal jí Neruda. "Zaměř se na účel koule."

"Dostávám silný pocit, že tato koule je v databázi... podobné informačnímu katalogu planet schopných nést život. Tyto bytosti jsou jako genetičtí plánovači, kteří posuzují, jaká genetika je vhodná pro tu kterou planetu. Ano, to je účel tohoto místa. Je to skladiště všech planet nesoucích život v naší galaxii!"

"A co tito plánovači chtějí dělat s těmi planetami?" zeptal se Neruda a snažil se mít vyrovnaný tón navzdory svému vzrůstajícímu vzrušení.

"Vybírají planetu, která bude genetickou knihovnou pro náš sektor galaxie."

"Proč?"

"Musím se tu s něčím vypořádat," zašeptala Samantha napjatě. "Někdo se blíží. On... nebo ona... ne, je to on... on ví, že jsem zde. Cítí Dálnovidecké pozorování. Kontaktuje mě. Chce vědět, proč tu jsem."

"Neodpovídej," přikázal Neruda. "Běž do bodu stvoření týkajícího se lokality MČS v Novém Mexiku."

Samanthin obličej se viditelně uvolnil. "Jsem v jakési budově. Připomíná mi obrovský klášter. Všechno je tiché a klidné. Mírumilovné. Je tu jakési slané aroma, jako by byl poblíž oceán. Ale venku nic nevidím... ale musí to být blízko oceánu."

"Co vidíš uvnitř?"

"Jsem v místnosti - docela velké, jako konferenční sál. Je tu přinejmenším dalších dvanáct těchto bytostí. Hovoří telepaticky. Nejsem schopná jim rozumět, ale vím, že mezi sebou hovoří. Vprostřed místnosti je velký stůl a vprostřed stolu je paprsek světla, jež vychází z nějakého zdroje... seshora. Je to jako projektor. To světlo vyzařuje nějaký obraz - ne, přímo tvoří obraz třídimenzionální šroubovice. Je to lokalita MČS. Je to holografický průřez lokalitou. Vidím ji!"

"Dobře," řekl Neruda. "Teď se na ten obraz podívej zblízka, jaký je jeho účel?"

Na obličeji Samantha se objevilo napětí a po čele se jí rozletěly vrásky jako vlny po rybníce. "Znovu mě vnímají. Pokoušejí se mě na něco zeptat... Nejsem si jistá, co mám dělat, zkoumají mě... chtějí..."

"Neodpovídej, Samantha! Soustřed' se na můj hlas! Jaký je účel lokality MČS?"

"Nemůžu," zašeptala Samantha. "Nemůžu je ignorovat. Jejich mysli jsou tak mocné..."

"Samantho, poslouvej můj hlas. Slyšíš mě?"

"Ano," její hlas se vytrácel.

"Dobře, běž do bodu prvního kontaktu mezi těmito bytostmi a lidmi."

Byla potichu.

"Samantho, slyšíš mě?"

Znovu neodpovídala a její obličej byl naprosto uvolněný.

"Neměli bychom ji vzbudit?" zeptala se Emily a v jejím hlase bylo cítit znepokojení.

Neruda ignoroval Emilynu otázku. "Samantho, jestli mě slyšíš, potvrď to. Teď!"

Neruda se postavil a lehce zatřásl Samanthinými rameny. "Probuď se!" Její oči se doširoka rozletěly a ona se roztrásla, jako by jí byla zima a zároveň jako by se vylekala.

"Jsi v pořádku?" zeptala se Emily.

Neruda posunul topítko blíže k Samanthě.

"Jsem v pořádku," řekla, "jen jsem se trochu lekla."

"Co se stalo?" ptal se Neruda.

"Nikdy jsem nedělala Dálnovideckou seanci, při které by byla zjištěna má přítomnost. Je to velmi nepříjemný pocit. Ty bytosti jen chtěly vědět, proč tam jsem. Necítily se ohroženy. Jen nemají rády podvod. Cítím, jako by mě vyhubovaly."

"Komunikovala jsi s nimi?" ptal se Neruda.

"Já... já nevím," koktala Samantha a hlas se jí od tělesného chladu trásl.

"Cítila jsem, že jejich myslí mě zkoumají a potom jsem slyšela hlas. To... to je všechno, co si pamatuji."

"A pamatuješ si něco předtím?" ptal se Neruda.

"Pamatuji si všechno," řekla Samantha. "Byla to jedna z nejživějších Dálnovideckých seancí, kterou jsem kdy měla. Viděla jsem prvotní zem - nebo přinejmenším její holografický model. Bylo to neuvěřitelné! Chápeš, co to znamená?"

"Co?" zeptali se Emily a Neruda v souzvuku.

"Znamená to, že Země byla oseta těmito bytostmi. To ony jsou mýtickými Nositeli Života."

Neruda se vrátil do své původní pozice na podlaze. "Je to možné, ale já nutně nepředpokládám, že to je jejich identita."

"Kým jiným by mohli být?" protestovala Samantha, šokována tím, že ji Neruda může zpochybňovat.

"Corteum vždycky zobrazovalo Nositele Života jako subprostorové bytosti. Pochybuji, že existují v tělesné formě. Tvůj popis také koresponduje více se Zářícími - což jsou také mýtické bytosti - ale méně záhadné."

"Zářící?" přemýšlela Samantha nahlas.

"Také jsou známí jako Virachoca, někdy Kukulcan a nejčastěji jako Elohimové. Je jen několik odvážných učenců, kteří věří, že naše andělská mytologie pramení z jejich účasti v prehistorii naší planety."

"A co říká Corteum o Zářících?" zeptala se Samantha.

"Že jsou to velmi mocné bytosti," odpověděl, "které se naučily, jak zamaskovat svůj vliv. Zůstávají neviditelní tím, že jsou nepochopitelní."

"Zůstávají neviditelní tím, že jsou nepochopitelní?" zopakovala Emily s frustrací. "Co to má znamenat?"

"Podle Corteu jsou Zářící Centrální Rasou, původní rasou bytostí, která se vyvinula v nejvnitřnější galaxii vesmíru. Jak vesmír expandoval a stále rozšiřoval svůj prostor, energii a hmotu, tyto bytosti expandovaly do dalších galaxií jako bohové tvůrci či galaktičtí plánovači, kteří exportovali mistrovské vzory DNA z vyvinutějších starobylých galaxií k těm, které se právě vyvíjely nebo vznikaly."

"Nikdy jsem neslyšela o Centrální Rase..."

"Není to zrovna to, co by se učilo ve škole," řekl Neruda s úsměvem. "Nejsou nepodobní Centrální Buňce. To je původní buňka, která začala existovat díky splynutí otcovské spermie s mateřským vajíčkem. Z této Centrální Buňky pramení všech tvých osmdesát triliónů buněk. Tvé další buňky se odlišují. Centrální Buňka nikoliv. Je držitelem mistrovské matrice tvého fyzického, emočního a mentálního vzezření. Žije ve žláze šišince mozkové - epifýze."

"Co se týká Centrální rasy - ona je původním humanoidním genotypem a veškerá humanoidní existence pramení z její DNA struktury."

"Říkáš, že tyto bytosti jsou praotci všech humanoidních forem života ve vesmíru?" ptala se Emily pomalu a vážila každé slovo, než ho vyřkla.

"Podle Corteu ano," odpověděl Neruda. "A také jsou našimi Bohy."

"Bohové?" opakovala Emily.

"To nemusí nutně být tím, čím jsou," vysvětloval, "tak je nazývali jedinci, kterým se stalo, že s nimi nějak vešli do kontaktu."

"Jako třeba kdo?" ptala se Emily.

"Jako Ježíš, Buddha, Krishna, Mohammed, abych jich jmenoval alespoň pár."

"Takže ty mi teď chceš říci, že naši duchovní vůdci byli podvedeni těmito bytostmi - našimi vzdálenými genetickými předky - aby si o nich mysleli, že jsou to Bohové?" Samantha vypadala rozrušeně.

"Jen sděluji perspektivu Corteu. Jejich kosmologie je mnohem vyvinutější než naše a oni nerozlišují mezi duchovností a kosmologií. Podle nich je kosmologie duchovní vědou."

"Ale proč je podvedly?" Ptala se znovu Samantha.

"Neříkám, že byli těmito bytostmi podvedeni," odpověděl Neruda. "Není to tak, že oni by se za Bohy vydávali. Oni taková tvrzení nedělají. Centrální rasa podle Corteu vlastní to, co pro nás vypadá jako Božská moc, jen z toho důvodu, že jejich evoluční trajektorie je velice obrovská."

"Takže," osmělila se Emily, "jestliže tyto bytosti jsou Zářícími, Centrální rasou, jak tvrdíš, pak všechny náboženské zmínky o Bohu... nebo o Bozích... jsou ve skutečnosti o nich?"

"Zase podle Corteu - ano."

Emily dlouze vzdychla. "A kdo vytvořil je?"

"Co vím, tak to nikdo neví," odpověděl.

"Stále mi to nedává smysl," vyhrkla Samantha. "Proč by tak vysoce vyvinuté bytosti zajímala záležitost exportování DNA z galaxie do galaxie?"

"Co se týká fyzického hlediska - není nic důležitějšího, než struktura DNA. Centrální rasa je pověřena správou humanoidních genotypů. Dnešní lidský genotyp se zásadně liší od toho, který byl na zemi domi-

nantní před milióny let. Náзор Cortea je ten, že se to nestalo díky evolučnímu vývoji, ale díky zásahu Centrální Rasy - Záfích.

"Takže naši Bohové jsou genetici?" řekla Emily. "To mě moc nebere." Zvedla nohy a ovinula je svými pažemi.

Neruda pokrčil rameny. "Neříkám, že je to neomylná pravda. Je to prostě názor Cortea. Je to jejich kosmologie. Ne moje."

"Takže tomu nevěříš?" zeptala se Samantha.

"Pokouším se o tom příliš nepřemýšlet. Ale shledávám to zajímavým a docela dobře možným."

"Takže tomu věříš?"

"Nevím," odpověděl a vrtal se na patě své turistické boty. "Víme, že vesmír začal s poměrně malým počtem galaxií a expandoval ke stovkám miliard galaxií. Zdá se docela věrohodné, že někde vprostřed vesmíru mohla vzniknout nebo se vyvíjet humanoidní rasa. Tato rasa by mohla být potomky Bohů a předky lidstva - zde, všude."

Neruda se postavil a protáhl si nohy. "Připozdívá se, asi bychom měli jít."

"Nemůžu odejít, dokud mi nezodpovíš ještě jednu otázku," trvala na svém Samantha. "Jestliže toto místo stvořila Centrální Rasy, nebylo by potom logické, že to má co do činění s genetikou?"

"To je naprosto logické," odpověděl Neruda. "Řeknu o tom Fifteenovi, až se zítra vrátíme. Uvidíme, co si o tom bude myslet. Můžeme se mýlit. Je příliš brzy na vyvozování čehokoliv dalšího, kromě možných hypotéz."

"Budeme ještě dělat nějaké další Dálnovidecké seance?" zeptala se Samantha.

"To už bude na Fifteenovi. Je znepokojující, že jsou schopni nás odhalit a zvláště to, že jsou schopni nás zkoumat prostřednictvím našeho vlastního Dálnovideckého průzkumu. To nás činí zranitelnými. Uvidíme, co si Fifteen bude přát dělat. Dobrá?"

"Proč takové znepokojení ohledně komunikace?" ptala se Emily. "Myslím tím, proč se jich prostě nezeptat, kdo jsou, co s námi zamýšlejí a proč tu zanechali toto místo?"

"Pamatuješ si časový rámec, ve kterém se Samantha pohybovala?"

"Ano," odpověděla Emily.

"Když se v Dálnovidecké seanci pohybuješ zpět nebo dopředu v čase, protokol přikazuje, že seance musí zůstat pouze v pozorovacím módu," řekl Neruda si dřepl a začal sbírat své poznámky a vrátil je zpět do svého batohu. "Je to nebezpečné, protože naše interakce může nějak ovlivnit minulé události, což by mohlo mít katastrofické důsledky v našem čase. Takže dokud s jistotou určitostí nevíme, že ta změna bude v našem nejlepším zájmu, je lepší zůstat nekomunikativní."

"Doufám, že schválí další spojení," řekla Samantha. "Myslím, že je dost podstatné pochopit tuto lokalitu a všechno, co obsahuje."

"Uvidíme," řekl Neruda. "Ale neměj příliš velká očekávání. Je velmi plachý, když se jedná o mimozemskou komunikaci, zvláště tehdy, když se jedná o mnohem vyvinutější rasu. A těžko si dokážu představit rasu více vyspělou, než je Centrální rasa."

"Co se stalo s představou, že čím je rasa vyspělejší, tím je také duchovnější?" zeptala se Samantha.

"Ty obavy souvisí s manipulací," vysvětloval Neruda. "Vyspělejší rasa může manipulovat s vnímáním méně vyspělé rasy. Jinými slovy, můžou se tvářit jako Centrální rasa, nebo jiná vlídná vyspělá rasa bytostí a přitom být docela něčím jiným. A my nemusíme poznat rozdíl."

"To se mi zdá trochu paranoidní," řekla Samantha.

"Je pádný důvod být paranoidní, jestli tomu tak chceš říkat. Zvláště tehdy, když pracuješ s časovými liniemi, jež vedou miliardy let zpět..."

"Ale v tom to právě je," přerušila ho Emily. "Když tato rasa už před miliardami let měla holografické databáze, nečiní je to velmi vyspělými? Evolučním ekvivalentem našeho pra pra pra pra otce? A pokud jsou tak vyspělí, což je to nečiní duchovními patrony a nikoliv potenciálními soupeři?"

"Ano, ale jen za předpokladu, že Dálnovidecká technologie je bezchybná a dokonalá. A omlouvám se, že vám musím sdělit, že není. Prostý fakt, že mohli Samanthu odhalit, znamená, že také můžou být schopni zatajit svoji identitu. Což by mělo za důsledek manipulaci s jejím vnímáním v jejich vlastní prospěch."

Neruda si prohrábl rukou vlasy. "Vím, že to zní paranoidně, ale věřte mi, jsou dobré důvody pro opatrnost. Buďte trpěliví. Promluvím s Fifteenem a uvidíme, co na to řekne. Můžeme už teď jít?" Zeptal se s náznakem vzrůstající netrpělivosti. "Ještě musím napsat zprávu, než se vrátíme."

Sbalili se a šli dolů klesající chodbou k táboru ve vnější jeskyni. Nosiči se všemi artefakty již odešli brzy večer. Většina Bezpečáků už také odešla, neboť dokončili zabezpečení lokality. Zůstal tu jen Výzkumný tým s jedním bezpečnostním přístrojem.

* * * *

Li-Ching vyklouzla z auta jako lísající se kočka. Když zavřela dveře, objevil se Donavin. Šaty měl rozčuchané, jako by se oblékal v rychlosti. Vlasy, které měl obvykle upravené, tentokrát byly rozčuchané, neboť se staly obětí silných větrů po noční bouři.

"Je všechno v pořádku?" ptala se Li-Ching.

"V pořádku, v pořádku," řekl. "A vy?"

"Daří se mi dobře, děkuji."

"Myslel jsem, že bychom si měli promluvit," řekl. "Můžu vám koupit šálek kávy cestou do kanceláře?"

"Jdu trochu pozdě na setkání..."

"Prosím," žádal a vzal ji za ruku.

Li-Ching se rychle rozhledla po parkovišti a ujišťovala se, že jsou sami. "Pokud se to týká uplynulé noci, nedělejte si s tím starosti..."

"Nic jsem nepředpokládal... jen jsem myslel, že ke mně přijdete. To je všechno."

"Věřte mi, pane McAlestere, pokud za vámi budu chtít přijít, poznáte to," řekla a šla pryč.

Donavin stál bez hnutí a sledoval ji, jak odchází pryč. Její krátká modrá sukně odhalovala dokonale tvary jejích nohou a on okamžitě zapomněl svou nacvičenou řeč.

"Podívejte, až se rozhodnete, co chcete, řekněte mi. Do té doby budu držet profesionální odstup."

Li-Ching se zastavila, pak se otočila a kráčela zpátky k němu. Zastavila se, když měla svůj obličej jen několik palců od jeho. "Pokud se rozhodnu, co chci, nebude žádné mluvení. Bude konání. A pokud plánujete udržovat profesionální odstup, budete pravidelně potřebovat studenou sprchu. Rozumíte, pane McAlestere?"

Donavin cítil teplo jejího dechu na svém obličej. Těžce polkl a usilovně se snažil ovládnout. "Dobře, co chcete, abych udělal?" zeptal se pokorně, když se Li-Ching otočila a odcházela pryč.

"Myslela jsem, že to budete vědět sám," řekla a hodila ta slova přes své rameno, zatímco pokračovala ve své cestě ke vchodu do ACIO.

Donavin si upravil své sluneční brýle a podíval se na hodinky. Pokoušel se vypadat klidně, navzdory svým nepříjemným pocitům. Proč musí, ksakru, být tak komplikovaná, pomyslel si? Ale zároveň velice dobře věděl, že to je přesně to, co ho přitahuje.

* * * *

Neruda se uplynulou noc krátce setkal s Fifteenem a informoval ho o Dálnovidecké seanci v lokalitě MČS. Fifteen naplánoval setkání s přednostní prioritou na sobotu 0900 hodin. Neruda se dostavil na setkání dříve, z důvodu jeho umístění. Sluneční sál byl jeho oblíbeným a dnešní den byl ve všech ohledech krásný. Velká načechraná oblaka tančila po královsky modré obloze. Měl na sobě kalhoty v barvě námořní modři a bílé bavlněné tričko s neformálně nahoru vyhrnutými rukávy. Pohodlně odpočíval v ratanovém houpacím křesle. Připravoval se na setkání a prohlížel si své poznámky, když ucítil vůni čerstvé kávy, jak prostupuje slunečním sálem. To ještě posílilo jeho již tak příjemnou a velmi uvolněnou náladu.

Samantha a Branson byli na setkání také pozváni a ona právě přicházela. "Jsem překvapena, kam mě to výtah dovezl," řekla a opatrně vstoupila do sálu. "Nikdy předtím jsem tu nebyla."

Její oči slídily po místnosti, dychtivě objevit něco neobvyklého nebo tajného.

"Budeš zklamána, jestli tu očekáváš něco neobvyklého," komentoval Neruda. "Dekoraci tu dělal Fifteen a on je svým srdcem minimalista."

"Vlastně se mi jeho vkus, co se týká designu interiéru, líbí," odpověděla. "Kromě toho výhled ven je tím, o co tady jde."

"Viděla jsi dole Bransona nebo Fifteena?" ptal se Neruda.

"Ne. Myslíš, že budou chtít dělat Dálnovideckou seanci?"

Neruda dal zavírátko zpět na své pero a pak si ho strčil do náprsní kapsy. "V noci jsem se krátce setkal s Fifteenem a informoval jsem ho o novinkách. Naše seance ho velice zajímala a položil mi některé výborné otázky..."

"Kdo si myslí, že jsou?" zeptala se s rozčilením.

"Pokud učinil nějaký závěr, tak mi nic neřekl."

"Nic?"

Neruda zakroutil hlavou.

Samantha přešla k soustavě polic, na kterých byly umístěny různé krásné a exotické krystaly. "On tyto věci sbírá?"

"Ano, sbírá všechno, co je organické, nedotčené lidskýma rukama a co zprostředkovává jedinečně krásnou energii."

"Takže bych se jich neměla dotýkat?"

"Myslím tím vyrobené lidskýma rukama," smál se Neruda. "Můžeš se jich dotýkat."

Samantha jeden z krystalů zvedla a s velkým zaujetím ho zkoumala. "To jsou nejneobvyklejší věci, které jsem kdy viděla."

"To proto, že to jsou dárky od Cortea," řekl Fifteen, když vycházel s Bransonem z výtahu. "Když Corteanci stavěli svá podzemní města, našli tam výdutě s krystaly, které dokonce ani oni nikdy předtím neviděli. To, co držíš, je naprosto nebroušené. Takto rostou přirozeně jako organické fraktály."

"Jsou pozoruhodné," řekla.

"Vyber si jeden, který se ti líbí a můžeš si ho nechat," nabídl jí Fifteen.

Jeho oči měly neobvyklou záři, jež přitahovala každého, kdo ho potkal. Samantha na něj dlouhý okamžik zírala, přitahována jeho očima, jako by hledala správná slova k vyřčení. "Děkuji, ale... ale to nemůžu."

"Ne, myslím to doopravdy," řekl Fifteen. "A už to znovu opakovat nebudu." Mrknul a zašeptal něco Bransonovi, který se na oplátku usmál.

Samantha se sehnula a zkoumala krystaly zblízka. Vzala si jeden z nejmenších a chovala ho v ruce podobně, jako když dítě chová ptáčátko. "Vezmu si tento. Je dokonalý."

"Ano, jsou doslova dokonalé," řekl Fifteen. "Myslím v matematickém smyslu."

"Děkuji vám mnohokrát," řekla Samantha.

"Prosím, rádo se stalo, ale musím ti o těchto krystalech něco říci. Na zemi žádné takové neexistují kromě těch, které vidíš tady, takže pokud s tím budeš souhlasit, potřebuji, aby sis ho nechala ve své kanceláři."

"Rozumím," řekla Samantha.

Fifteen se posadil do svého oblíbeného křesla a zíral ven z okna na pouštní flóru a hnědé stěny kaňonu, jež obklopovaly východní část areálu ACIO. Branson a Samantha se také posadili do křesel, která obklopovala kulatý mramorový servírovací stůl.

"Jamisson mi říkal, že jsi učinila průlom," řekl náhle Fifteen a otočil se na nepřípravenou Samanthu.

S rozpaky se zavrtěla v křesle. "Nejsem si jista, zda to byl průlom, pane, ale shledali jsme to nanejvýš zajímavým."

"Chceš to zkusit znovu?" zeptal se Fifteen.

"Myslíte další Dálnovideckou seanci na lokalitu MČS?"

"Ano."

Samanthino obočí se jemně zvedlo a oči se jí rozšířily. "Myslíte s nimi komunikovat?"

"Možná," řekl Fifteen a nechtěl příliš vzbudit její očekávání.

"Vy budete dohlížet?" zeptala se.

"Chtěla bys raději někoho jiného?" odpověděl Fifteen.

"Ne, ne," řekla Samantha a energicky kroutila hlavou. "Bude báječné, když budete dohlížet vy, pane."

"Dobrá, pak tedy máme domluvený program na dnešní ráno."

"Takže... vy... vy věříte, že tvůrci lokality MČS je Centrální Rasa?" zeptala se Samantha váhavě.

"Věřím, že budeme vědět více po naší seanci," odpověděl Fifteen hladce. "Možná o tom budeme přesvědčeni, možná ne. Uvidíme."

Fifteen stiskl tlačítko na pultu vedle svého křesla. "Teď už nás zezdola nebudou moci vyrušovat. Jste připraveni začít?"

"Ještě jedna věc, než začneme," řekl Neruda. "V poslední části naší Dálnovidecké seance byla Samantha těmi bytostmi zkoumána. Nevíme do jakého stupně, ale možná už o našich aktivitách něco vědí. Také jsem během jejich zkoumání nemohl na Samanthu dohlížet. Nekomunikovala. Předpokládám, že by mohla..."

"Pak to uděláme trochu jinak," řekl Fifteen. "Jsou všichni připraveni?"

"Máme použít RePlay?" řekl Branson a naklonil se, aby otevřel svou aktovku.

"Ano," odpověděl Fifteen, "pokud ti to nějak nebude vadit, Samantho?"

"Ne, nebude," řekla.

Branson rozbalil zařízení a podal ho Samanthě. Zapojil jeden z kabelů do pultu vedle Fifteena.

"Podívej se, jestli je David připraven," řekl Fifteen a otočil se na Bransona, který stiskl nějaký spínač.

Nadhlavní monitor zapraskal a rozsvítil se. Pak otočil jiným spínačem a okna se tiše zakryla roletami.

V místnosti se rozhostila tma.

"Davide, tady Branson. My jsme připraveni, co ty?"

V nadhlavním monitoru se objevila neúprosná Davidova tvář, jež přikývla. "Jsem připraven začít, pane."

Fifteen obrátil svou pozornost na Samanthu, jež vypadala čím dál tím více neklidně.

"Samantho, chystáme se, že ZEMI bude sledovat prostřednictvím Davida naši Dálnovideckou seanci. Napoví mi, když uvidí něco, co bych mohl přehlédnout. Ber to jako pojistku. Může to tak být?"

"Zajisté, pane," odpověděla a snažila se znít lhostejně.

"Dobrá, tak začneme," řekl Fifteen. "Davide, dáme komentáře ZEMIho rolovat na obrazovku. Bille, můžeš nechat text rolovat ve spodní třetině obrazovky?"

Monitor počítače se vyprázdnil až na tenkou modrou linku, která se objevila dole asi ve dvou třetinách obrazovky.

"Samantho, až budeš připravena, začneme," řekl Fifteen.

Samantha udělala poslední úpravu na spojovací přezce náhlavní sady RePlaye, pak se posadila do křesla a složila ruce v klíně. S letmým pohledem na Nerudu zavřela oči. Uplynula minuta. "Jsem připravena," řekla šeptem.

Horní část obrazovky se rozblíkala, jak se na ní začal objevovat mlhavý obraz.

"Samantho, běž do bodu stvoření lokality MČS, průzkumný mód L4 a zaměř se na planetární databázi," řekl Fifteen. "Ohlas, co vidíš, až budeš připravena."

Obličej Samantha byl bez výrazu, když začala hlásit, co vidí. "Jsem v obrovském sálu... jeho rozměry jsou v kilometrech, nikoliv metrech. Stěny, podlahu a strop pokrývají složité vzorce - složitější, než jsem schopna popsat... mají hnědé, žluté, modré a černé barvy."

"Vidím tři bytosti... podobné těm, které jsem viděla už předtím. Chodí v tomto obrovském vnitřním prostoru jako malíci mravenci na rozsáhlém poli. Jeden z nich nese nějaký přístroj. Míří s ním na tyto koule nebo... nebo to, co si myslím, že jsou holografické prezentace planet. Jsou tu tisíce těchto věcí... myslím těch koulí, ale dostávám dojem, že je tu mnohem více místností, jako je tato. Ta budova je neuvěřitelně obrovská."

Obrazovka ukázala rozmazané vyobrazení toho, co Samantha vidí. Bylo to podobné prvním televizním obrazům, až na to, že tu byly barevné odstíny, třebaže mdlé.

"Dobře, dobře, teď chci, aby ses porozhlédla po této budově, ale nezůstávej na jednom místě déle než asi deset sekund. Budu ti připomínat změnu pozice. Hlas."

"Ty planety jsou hologramy... můžu skrz ně vidět, když jsem dostatečně blízko. Z dálky se jeví jako stabilní znázornění. Dívám se na nějakou, jež je naprosto pokrytá vodou, ne... ne, jsou tu malé ostrůvky pevniny u jejího severního pólu..."

"Změň úhel pohledu, Samantha," přikázal Fifteen.

"Tato planeta je velká a je také převážně pokryta vodou... dostávám informaci, že to je velmi mladá planeta. Není na ní ještě život, ale je kultivována, aby zde byl. Počasí je zde velmi nestálé..."

"Samantho, změň úhel pohledu. Soustřeď se na přístroje, které ty tři bytosti používají. Hlas."

Když zaměřovala svou pozornost na ten objekt, na jejím obličejí se objevilo napětí. "Zdá se, že to je nějaké aktivační zařízení... ano, používají ho pro aktivaci databáze. Stejně jako předtím mám silný dojem, že celá tato struktura je součástí tří-dimenzionální holografické databáze."

"Běž k modelu, který prezentuje zemi," přikázal Fifteen.

"Vidím ho. Je menší než většina planet zde zobrazených. Také je více modrý..."

"Samantho, chci, abys vstoupila dovnitř hologramu země," řekl. "Rozumíš mému pokynu?"

"Ano," odpověděla. "Jsem zde. Je to úžasná směs barev a vzorů."

"Můžeš najít jejich zdroj?"

Samantha se na několik sekund odmlčela a její obličej byl bez výrazu. "Vidím tu nějaký provaz světla... něco nevysvětlitelného... vypadá to jako pupeční šňůra..."

"Sleduj ho k jeho zdroji," řekl Fifteen.

"Jsem uvnitř něčeho - snad místnosti... snad ... počítače, nejsem si jista. Mám z toho pocit nějaké architektury. Vidím zde tisíce, ne, milióny těchto provazců, jež se sbíhají do něčeho... vypadá to skoro jako mlhovina. Nevím, jak jinak to popsat."

"Také to vidíme," ujistil ji Fifteen. "Nedělej si starost s popisem. Zaměř se na účel této místnosti."

"Dostávám silnou informaci, že ta místnost není fyzická. Jen vypadá fyzicky. Je to nějaký generátor."

Je to jako centrální energetický systém této budovy, ve které jsou umístěna zobrazení těch planet. Snad je to holografický generátor, ale vypadá spíše jako organický počítač."

"Dobře, Samantha," řekl Fifteen. "Teď se zaměř na generátor, do kterého se sbíhají ty provazce světla. Hlas."

"Nic nevidím... ach, počkejte, tyto provazce... jsou jako miniaturní vlákna, jež něco vedou... energii... nebo... snad nějakou vyživující substanci. Nejsem si jista..."

"Zůstaň v pozorovacím módu," přikázal Fifteen. "Jsi schopna najít původní zdroj jejich energie?"

"Ne, všechno se tu zdá být jako vzorec, který se opakuje miliardkrát znovu a znovu. Není tu žádná původní struktura, kterou bych mohla cítit. Teď najednou dostávám informaci, že tato místnost je planeta. Že jsem uvnitř této planety, ve které je umístěna tato budova."

Na spodní třetině obrazovky začala rolovat zpráva od ZEMIho.

PRAVDĚPODOBNÁ HYPOTÉZA (MÍRA JISTOTY 10.0 PROCENT): TATO PLANETA JE SATELIT VYTVOŘENÝ PRO UMÍSTĚNÍ DATABÁZE PLANET NESOUČÍCH ŽIVOT. NEDOSTATEK DAT K URČENÍ ÚČELU TÉTO DATABÁZE. PROSÍM NASMĚRUJTE DÁLNOVIDCE KE ZJIŠTĚNÍ TOHOTO ÚČELU. KONEC.

"Samantho, vrať se do místnosti, kde je umístěn hologram země. Vnější pohled. Vznášej se asi deset metrů nad ním. Jsi tam?"

"Ano."

"Vidíš nějakou z těch bytostí, které jsi tu viděla předtím?"

"Ano, jsou tu tři, jsou dole pode mnou, vzdáleni asi pět set metrů."

"Cítíš, že tě odhalili?"

"Ne."

"Dobře, tak běž na vzdálenost několika metrů od těchto bytostí. Chci dostat bližší pohled na ně, ale vrať se do své současné pozice na můj povel. Dobře?"

"Ano."

"Běž," přikázal Fifteen.

Samanthino čelo se sraščilo a její zavřené oči zašilhaly, jako by jí někdo do obličeje hodil písek. "Vidí mě. Ptají se mě na můj záměr..."

"Vrať se do své pozice, teď."

Obraz na monitoru zůstal ještě několik sekund. Bylo vidět tři přízračné obrysy v dlouhých bílých róbach. Dívaly se směrem přímo na Samanthu, takže bylo vidět jejich obličej. Velké oválné hlavy se splývajícími bílými vlasy a vousy. Všechny tři vypadaly velmi podobně a vyzařovaly rozptýlené, nicméně velmi jasné světlo z vrcholů svých hlav. Zdálo se, že toto světlo je spojuje. Obraz byl pomalu nahrazen vzdáleným pohledem na ně ze Samanthina předchozího stanoviště nad hologramem země.

Na monitoru rolovala nová zpráva od ZEMIho.

INTERPRETAČNÍ ANALÝZA: PRAVDĚPODOBNOST 65 PROCENT A VÍCE, ŽE TYTO BYTOSTI JSOU TÍM, CO CORTEUM OZNAČUJE JAKO CENTRÁLNÍ RASA. KROMĚ TOHO DATA ZE STEJNÉHO ARCHIVU JASNĚ NAZNAČUJÍ, ŽE TY TŘI BYTOSTI JSOU VLASTNĚ JEDNOU OSOBNOSTÍ. CENTRÁLNÍ RASA SE VYVINULA DO TROJEDINÉ OSOBNOSTI S ESENCEMI MYSLI, EMOCÍ A DUCHA, JEŽ JSOU ROVNOMĚRNĚ ZASTOUPENY V JEJÍM VZHLEDU. Z TOHO VYPLÝVÁ, ŽE PLANETÁRNÍ DATABÁZE JE SPOJENA S GENETICKÝM INŽENÝRSTVÍM. KONEC.

"Samantho, cítíš, že tě můžou odhalit ve tvé současné pozici?" ptal se Fifteen.

"Ano," odpověděla jako automat. "Vědím, že jsem stále zde. Cítím, jak mě jejich mysl zkoumají. Zdá se, že jsou nedočkaví, se mnou mluvit."

"Samantho, odolávej jejich zkoumání," přikázal Fifteen, a jeho hlas byl rozkazovačný a rázný. "Chci, abys zůstala ve své současné pozici, ale posunula se v čase do budoucnosti. Ekvivalent jednoho roku našeho času. Hlas."

"Žádné zjiřitelné změny," řekla.

"Vidíš ty tři bytosti?" vyptával se Fifteen.

"Nevnímám v místnosti nikoho dalšího. Cítím se tu být sama."

"Prozkoumej podrobně holografický model země. Ohlas, co vidíš."

"Planeta vypadá normálně. Všechny kontinenty - z geografického hlediska - vypadají v pořádku. Vidím na kontinentech nějaké značky..."

"Zaměř se na účel těchto značek," řekl Fifteen.

"Mám pocit, že to jsou lokality výstavby..."

"Kolik jich je?"

"To nemůžu říci," odpověděla.

"Samantho," řekl Fifteen. "Potřebuji, abys pomalu kroužila kolem planety, abychom mohli zaznamenat umístění těch lokalit. Nemusíš nic popisovat, RePlay poskytuje dostačující obraz."

Počítačový monitor ukázal Severní Ameriku a červený kruh označující lokalitu MČS v Novém Mexiku. Pak další v Jižní Americe poblíž Cusca v Peru. Další lokalitu ukázal monitor v severní oblasti střední Afriky v blízkosti jezera Chad. Další značka byla v lokalitě severně od Helsinek ve Finsku. Další značka v Jižní Číně poblíž Cantonu. A šestou značku bylo vidět severně od středu Austrálie.

Všechny značky měly stejnou barvu a velikost, až na výjimku v Novém Mexiku, kde značka měla žlutou tečku, jež blikala ve středu červené značky.

"Samantho, potřebuji, abys nám ještě poskytla horní a spodní pohled na planetu."

"Rozumím," odpověděla.

Monitor vyobrazil rozmazaný pohled na Antarktidu v oblasti Wilkes Land, kde poblíž Vostoku bylo vidět poslední značku.

"To činí dohromady sedm označených lokalit," řekl Fifteen. "Počkej chvíli, co je to?"

Na monitoru se ukázal hieroglyfický řetězec jakýchsi symbolů, jež byly na spodku koule.

"Samantho, chci, aby ses zaměřila na to jméno. Co je to?" ptal se Fifteen.

"Nemám pocit, že by to bylo jméno," odpověděla.

"Davide, máš něco?" zeptal se Fifteen.

Na monitoru začal rolovat text.

INTERPRETAČNÍ ANALÝZA: HIEROGLIFY JSOU NUMERICKÁ HODNOTA. JE TU TŘINÁCT ČÍSLIC A ČÍSLO JE PROTO V ROZMEZÍ JEDNOHO TRILIONU A 9.999.999.999.999. JE VYSOCE PRAVDĚPODOBNÉ, ŽE TO ČÍSLO PREZENTUJE SÉRIOVÉ ČÍSLO NAŠÍ PLANETY V JEJICH DATABÁZI. KONEC.

"Samantho, rád bych, aby ses ještě jednou zaměřila na účel těchto označených lokalit. Hlas."

"Vytvářejí bezpečnostní systém na naší planetě. Chtějí ochránit zemi."

"Před čím?"

Odmlčela se. "Před... jejím zničením."

"Kým?"

"Nejsem si jistá..."

"Lidmi nebo mimozemšťany?" Ptal se Fifteen, "soustřed se, Samantho."

"Cítím, že tyto lokality jsou součástí nějaké zbraně. Chtějí ochránit svou genetickou knihovnu. Vědím, že musí být ostražití a připravení na všechny možnosti. Už se to kdysi stalo."

"Co se stalo?"

"Tyto bytosti umístily svou genetiku na nespočtu dalších planet, a něco se přihodilo, co tyto genetické knihovny zničilo... je to... je to velmi starobylý nepřítel, ale není lidský."

"Dobře, Samantho, vrať se do slunečního sálu. Odvedla jsi výbornou práci."

O chvíli později Samantha otevřela oči a mrkala s nimi, aby se přizpůsobila světlu. Instinktivně si sundala náhlavní sadu RePlaye.

Fifteen se postavil a pomohl jí na nohy. "Je dobré se po tak intenzivní seanci, jakou tato byla, trochu projít. To tě zase uzemní." Fifteen ji držel za ruku a pomáhal jí postavit se. Odvedl ji k výtahu, který se otevřel, když k němu přišli blíže.

"Myslím, že my tu chvíli ještě zůstaneme a promluvíme si o našem dalším postupu," řekl. "Dej si třeba dvacet minut odpočinek a pak se k nám můžeš znovu připojit."

Samantha mohla jen souhlasně zamumlát a byla odvedena do výtahu. Dveře se zavřely a Fifteen se vrátil do svého křesla.

Neruda a Branson již byli ponořeni v hluboké diskuzi. Na počítačovém monitoru byla celoobrazovková podoba Davida, který naslouchal jejich konverzaci.

Když si Fifteen sedal, Neruda se zrovna nakláněl, aby si nalil kávu. "Skončil jsi docela náhle," řekl Neruda. "Cítil jsi, že něco není v pořádku?"

"Ne, jen jsem chtěl, aby si Samantha odpočinula," odpověděl. "Vím, jak jsou tyto seance vyčerpávající a když jsi unavený, můžeš být snadněji zkoumán."

"Tak co si o tom myslíš?" Zeptal se Branson a pozoroval Fifteena.

"Myslím, že jsme našli Centrální rasu," řekl Fifteen. "Já z toho mám pocit autentičnosti, což tento objev posunuje do úplně nové roviny."

"Souhlasím," nabídl Branson.

"Proč ses rozhodl s nimi nekomunikovat?" Zeptal se Neruda.

"Myslím, že jsme s nimi komunikovali," odpověděl Fifteen. "Oni zcela jasně Samanthu zkoumali - přinejmenším dvakrát. Vědí už něco o tom, co děláme."

Neruda se opřel do křesla a zkrřížil si nohy. "Bráníš se přímější komunikaci?"

"Co víš o Centrální Rase?" Zeptal se Fifteen a díval se přes svůj šálek kávy.

"Vím, že údajně jsou našimi prapředky," odpověděl Neruda, "alespoň podle Cortea..."

"Opravím - oni jsou prapředky všech - přinejmenším těch, kdož jsou humanoidního vyznání," prohodil Fifteen.

"Správně, ale což je to nečiní vůči nám přátelskými?"

Fifteen pomalu zakroutil hlavou ze strany na stranu. "Náš zájem je BST, nejmocnější technologie ve vesmíru. A proto také nejvíce kontrolovaná. Hádej, kdo asi reguluje tuto technologii?"

"Centrální Rasa," odpověděl Neruda.

"Přesně," řekl Fifteen. "Oni dobře vědí, že BST může být velmi mocnou obrannou zbraní, stejně jako nepřemožitelnou útočnou zbraní, jestliže je použita se zlým úmyslem. Oni nepochybně vlastní tuto technologii, ale nikdy ji na naši planetu neumístí. Je to příliš riskantní. Nepochybně by přišla do špatných rukou. Takže namísto ní instalovali těchto sedm lokalit, které nějak vytvářejí naši obrannou pozici proti mimozemské invazi."

"Takže ty si myslíš, že nám Centrální Rasa bude bránit ve vývoji BST, kdyby odhalili náš program?" Ptal se Neruda.

"Nemám o tom pochyb," reagoval Fifteen. "A také nepochybuji o jejich schopnosti nám v tom zabránit, jestliže se dozví o našem programu."

"Jak můžeme vědět, že jejich technologie je méněcennější než BST?" Ptal se Neruda. "Jestliže jejich cílem je ochránit zemi, není potom logické předpokládat, že ji budou chránit svou nejlepší technologií?"

"Ne," odpověděl Fifteen. "Je logické předpokládat, že použijí neškodný obranný systém, nějakou utajenou technologii. A jak můžeme vědět, že to bude dostatečné proti mimozemské invazi? Protože oni si to myslí na svém bezpečném bidélku v centrálním vesmíru? Jedná se o jejich starobylého nepřitele, jak Samantha naznačila. Nepřítel Centrální Rasy musí být velmi dokonalý, jinak by byl přemožen. A zajímalo by mě, kolik planet - genetických knihoven jim již padlo za oběť?"

Fifteen si poposedl v křesle a hledal tak pohodlnější pozici. "Nechci se s tebou přít, Jamissone, ale pokud věříš proroctvím a našemu Dálnovideckému průzkumu, pak nelze pochybovat o tom, že tato invaze, pokud se přihodí, bude nemilosrdným převzetím země. Všechno, co víme, je, že invazní síla přijde z M51 - která je nějakých třicet sedm miliónů světelných let vzdálená a bezpochyby je pradávou galaxií. Snímky z Hubblova teleskopu odhalily, že v této galaxii jsou hvězdné systémy, jež jsou staré čtrnáct miliard let. Skutečně si myslíš, že tyto rasy mají primitivní invazní technologie?"

Neruda zůstal potichu. Věděl, že ta otázka byla pouze rétorická.

"Myslím, co se týká naší obrany a přežití, že bychom si neměli dovolit spolehnout se na kohokoliv jiného, včetně Centrální Rasy." Fifteen položil svůj kávový šálek a rukama si uhladil kalhoty, jako by naznačoval svou potřebu být v tichu a soustředěný.

Branson znovu stiskl tlačítko na pultu a rolety se opět odhrnuly. Místnost zalilo přirozené světlo. "Je možné, že Centrální Rasa zde zanechala ty lokality ještě z nějakého dalšího důvodu, než jen obranného? Ty malby jistě nemají žádný obranný účel," řekl Branson.

"To je další důvod, proč se domnívám, že tento obranný systém je slabý," odpověděl Fifteen. "Struktura MČS se zdá být výsledkem soupeřících cílů. To ji oslabuje."

"Ale což není smysluplné předpokládat, že Centrální Rasa má schopnost ochránit svá genetická skladiště?" Zeptal se Neruda.

Fifteen na chvíli sraštil obočí a koutkem oka rychle zhodnotil Nerudu. "Krásná věc na našich nesná-
zích je ta," začal, "že známe tak málo faktů. To nám umožňuje přepych spekulace. Spekulace a nic víc. Co
se týká mě, když zjistím, že jsem v tomto stavu, vždy raději dávám přednost vytváření nějakého řešení,
před čekáním na to, až mi ho předloží nějaký neznámý dobrodinec."

"Proč?" Ptal se Neruda. "Myslím, proč nezhodnotit obrannou schopnost tohoto systému, předtím, než
ho odepíšeme jako slabý a nedostatečný?"

"Nikdy jsem nenavrhol, že bychom si ho neměli vážit! Určitě ho musíme prozkoumat a zjistit jeho
užitečnost. Jen jsem to myslel tak, že bychom se na něj neměli spolehnout. Neměli bychom dovolit, aby nás
odradil od vytvoření našeho vlastního řešení s BST. Jsme jen týdný vzdáleni od prvního kola našich před-
běžných testů interaktivního cestování časem! Jestli všechno půjde dobře, je docela možné, že oproti plánu
budeme napřed o pět až sedm let."

Neruda se postavil a přešel k jednomu z velkých oken. Díval se na jalovcové stromy, divoké květiny
a pelyněk v zahradě pod slunečním sálem. Aby se mohl soustředit, potřeboval se vyhnout očnímu kontaktu
s Fifteenem. "To blikající světlo uvnitř červené značky v lokalitě Nového Mexika, to mohlo znamenat jen
naváděcí zařízení, že?"

"To je mé vysvětlení," řekl Fifteen.

"Tak proč nebyla nalezena další naváděcí zařízení? Naváděcí zařízení pro Chaco kaňon vybuchlo.
Nemáme jak nalézt další lokality bez naváděcího zařízení, pokud se nerozhodneme vejít do interakce s
Centrální Rasou prostřednictvím Dálnovideckých seancí."

"Rozumím," řekl Fifteen. "Chceš, aby Samantha měla interakci s těmito bytostmi, abychom mohli na-
jít umístění dalších lokalit..."

"Souhlasíš s tím, že to je propojený systém?" Řekl Neruda. "Že funguje jenom tehdy, když všech
sedm lokalit bude propojených a aktivovaných?"

"To by bylo logické," odpověděl Fifteen.

"Tak jak jinak najdeme další lokality, abychom systém aktivovali?"

Fifteen se zasmál. "V té lokalitě můžou být včleněné značky. Můžou být na optickém disku, v každé
komorové malbě. Chtěli, abychom jako první našli tuto lokalitu. Pravděpodobně je tu jistá aktivací sekvence,
což by dávalo smysl, jestliže je to propojená technologie. Poslouchej mě dobře, Jamissone, neschválím
žádné další Dálnovidecké průzkumy a zvláště ne ty, které se týkají interakce se zástupci Centrální Rasy."

Neruda zíral do krajiny a jeho záda byla cílem Fifteenových očí. Cítil je. Na této řídké pouštní flóře
bylo cosi podivného. Z nějakých důvodů, které nechápal, mu připomínala jakýsi mimozemský svět. Nejasně
se mu začal vybavovat jeho domov v Bolívii, jež byl obklopen bujnou tropickou zelení, teplými dešti, a vůní
země, která čišela z každého kroku, který udělal. Ty dva světy byly tak odlišné.

Fifteenův hlas ho vytrhl z jeho zasnění. "Chápu tvůj zájem o tuto rasu. Nepochybně je to jeden z nej-
více fascinujících objevů, které jsme kdy učinili a také jeden z potenciálně nejvíce nebezpečných pro naši
misi. A neexistuje nic důležitějšího než vytvoření BST."

"Tedy se budeme soustředit na dekódování optického disku," řekl Neruda, když se otočil na Fifteena
a Bransona. "Budeme se soustředit na snahu nalézt dalších šest lokalit a dovědět se, co jen bude možné, o
účelu toho obranného systému."

"Tak, správně," řekl Fifteen. "A ještě jednu věc, Jamissone, toto setkání zůstane jen pro BP-Dvanáct.
Otočil se na Bransona. "Potřebujeme, aby Samantha podstoupila dnes ráno MRP. Rád bych, aby si to Da-
vid vzal osobně na starost. Dobře, Davide?"

"Jistě, pane," odpověděl David, aniž by změnil výraz. "Chcete určit časové souřadnice, nebo událost-
ní souřadnice?"

"Použijeme událostní souřadnice," odpověděl Fifteen. "Neruda ti je poskytne."

Neruda se podíval na Bransona s nadějí, že najde citlivějšího posluchače. "Můžeme omezit MRP na
tuto jedinou událost, nebo si přejete vymazat obě seance?"

Branson otevřel ústa, ale byl to Fifteen, kdo odpověděl. "Potřebujeme vymazat obě seance a všech-
ny předcházející či následující dialogy týkající se těchto událostních souřadnic," řekl Fifteen. Chci, aby klí-
čové slovo - Centrální Rasa - bylo naprosto vymazáno. Identita těchto bytostí musí zůstat uvnitř Labyrint
Týmu. Rozumíte?" Fifteen se podíval z Bransona na Nerudu a hledal potvrzení. Branson přikývl, zatímco
Neruda si nervózně povzdechl.

"Děje se něco?" Zeptal se Fifteen a svou plnou pozornost zaměřil na Nerudu.

"Je ještě jedna věc, kterou jsem uplynulou noc zapomněl zmínit. Emily Dorrianová sledovala první
Dálnovideckou seanci. Ona také zná identitu tvůrců lokality, nebo přinejmenším ví o tom, že jsem se do-
mníval, že by to mohla být Centrální Rasa."

"Mohla být?" Vyzvídal Fifteen.

"Neřekl jsem nic určitého, ale zmínil jsem se o Centrální Rase a o mytologii, kterou jsme se dověděli
od Cortea. Neřikal jsem žádné podrobnosti..."

"Emily má BP-Sedm," řekl Fifteen, "bude potřebovat projít stejnou procedurou jako Samantha. Do-
mluv se na podrobnostech s Davidem a chci, aby se to udělalo tento víkend - dnes ráno, pokud je to mož-
né."

"Rozumím," řekl Neruda.

“Chci mít vaše protokoly toho projektu v pondělí ráno na stole,” řekl Fifteen, “se zvláštním zřetelem na Dálnovidecké průzkumy. Do té doby nic, opakuji nic, co se týká tohoto projektu, nesmí být sdíleno s nikým vně Labyrint Týmu. Rozumíte?”

David, Neruda a Branson v souzvuku přikývnuli.

“Tím jsme zde skončili,” rozhodl Fifteen a vzal krystal, který si Samantha vybrala z jeho sbírky a položil ho zpět na polici, na které byl vystaven. “Býval by se jí ten krystal líbil,” řekl si převážně pro sebe.

Kapitola 12 - Restrukturalizace

Procházíte neomylným procesem vnitřního vzestupu - cestujete z vnějšího okraje stvoření do vnitřní svatyně Jediného Stvořitele, kterým je Prvotní Zdroj. My, Centrální Rasa, váš starší bratr, vám připomínáme účel této cesty, takže můžete pochopit, že úlohou lidské formy, je vtělit to, co nás všechny sjednocuje. Nicméně jen v nejvnitřnějším vesmíru můžou děti času zakoušet špici své identity a nadvládu vzájemného sblížení.

*Výňatek z Centrální Rasa, Komnata Třináct
Tvůrci Křídel*

“Tak co je tak naléhavého?” Zeptala se Emily, když vešla do Nerudovy kanceláře. Bylo sobotní odpoledne a ona byla oblečena v neformálních, krémově zbarvených kraťasech a bavlněné blůze bez rukávů, na níž byl květinový vzor v béžové a bledě modré barvě. Vlasy měla vzadu svázané do copu a pro celý svět vypadala jako školačka na letních prázdninách.

“Pamatuješ naši Dálnovideckou seanci s Centrální Rasou v lokalitě MČS minulý čtvrtek v noci?”

“Ano,” odpověděla.

“Budeš muset podstoupit MRP na tuto událost,” řekl Neruda a pokoušel se znít nenuceně.

“Proč? Co se stalo?”

“Rád bych si přál, abych ti to mohl říci, ale nejsem schopen vysvětlit přesné okolnosti. Je v našem vlastním nejlepším zájmu zůstat neinformovaní.”

“To je zajímavý způsob oznámení,” řekla s povzdechem. “Co se stalo? Tak mi to řekni.”

“Emily, nemůžu. Prostě mi v tom důvěřuj, je to ve tvém nejlepším zájmu.

Bude to trvat jen pár minut, David už všechno připravil a můžeme začít...”

“Bude tím Samantha muset taky projít?”

“Už procedurou MRP prošla,” odpověděl.

“A?”

“A co?”

“A dopadlo to dobře?”

“Samozřejmě.”

“Slyšela jsem, že někdy nedopadne,” řekla.

Neruda se zaměřil plnou pozorností na Emily. Vypnul monitor svého počítače a nachýlil se dopředu v křesle. “Za posledních devět let byly všechny procedury MRP úspěšné a trvalé. Skutečnost je taková, že téměř sedmdesát procent zaměstnanců mělo přinejmenším jednu proceduru MRP. Jen si to prostě nepamatují. Ta procedura je tak dobrá.”

“A co já?”

“V jakém smyslu?” Zeptal se.

“Už jsem prošla MRP?”

“Ty víš, že to ti nemůžu říci.”

“Ale víš to?”

“Ano.”

Sedla si s náhlým zaduněním. Neruda sledoval výraz jejího obličeje a hledal známky přijetí. Ze zkušenosti věděl, že tuto proceduru bylo velmi obtížné zaměstnancům vysvětlit - nehledě na jejich loajalitu. Byla mimořádně účinná a ze své osobní zkušenosti věděl, jak nepříjemné bylo svolit k takové invazi do soukromého světa vzpomínek.

“Neber si to osobně,” řekla, “ale jak můžu vědět, že jediná vzpomínka, která bude odebrána, je ta Dálnovidecká seance?”

“Emily, já u toho budu,” ujistil ji. “Již jsem určil událostní souřadnice. Chybějící čas bude nahrazen naším standardním scénářem nemoci a ty nebudeš mít žádné špatné následky. Osobně na to dohlédnu.”

“Dobrá, dobrá,” řekla. “Ale není možné vložit jiný scénář než vzpomínku na nemoc? Něco jako dobrý sex?” Svůdně se usmála.

Neruda se smíchem vstal ze židle. “Uvidím, co se dá dělat.”

Když společně kráčeli do laboratoře pro Proceduru Restrukturalizace Paměti (Memory Restructure Procedure - MRP), Neruda měl podivný pocit dejavu. Věděl, že to je Emilina třetí MRP. Nebyl si jistý kolik jich měl on sám, ale předpokládal, že přinejmenším půl tuctu. Když vstoupili do přípravné místnosti, podal Emilinu složku Davidovi. Emily byla ihned odvedena do soukromé místnosti a požádána, aby se posadila do pohodlného křesla s opěradlem zakloněným v úhlu 45 stupňů. Neruda to sledoval přes zrcadlové okno z

kontrolní místnosti, zatímco David dělal potřebné přípravy. Emily se zdála být v pohodě a vtipkovala s Davidem, čemuž se Neruda divil, protože David nebyl známý svým smyslem pro humor. Po několika minutách úprav náhlavní sady MRP se David připojil k Nerudovi v kontrolní místnosti. "Jaká jsou pro tentokrát hraniční klíčová slova?" Zeptal se.

"Centrální Rasa," odpověděl Neruda.

"A časové souřadnice?"

"1420 hodin a kdykoliv začneš proceduru MRP," řekl Neruda.

David si nasadil svůj ZEMI komunikátor a stiskl tlačítko domácího telefonu. "Emily, jsme připraveni. Máš nějaké otázky?"

"Buď něžný," řekla se zahihňáním.

"Ještě minutku," ohlásil David. Zavřel oči, aby mentálně vstoupil do příkazové struktury programu MRP.

"Jsi tam ještě?" Zavolala Emily.

"Nikam neodcházím," odpověděl Neruda. "Neměj starost, David je nejlepší MRP operátor, kterého máme."

"Jsem opravdu velmi klidná," řekla Emily. "Jsem sama překvapená."

Neruda věděl, že součástí přípravy je uvolnění inhalačního relaxačního prostředku s názvem Paratodolín do místnosti. Byl tak jemný, že většina nikdy neměla podezření, že jejich uvolněný stav je vyvolán uměle. David na chvíli otevřel oči a sledoval na monitoru všemožná data. "Můžeme začít," řekl a otočil se na Nerudu. Rukou naposledy stiskl tlačítko domácího telefonu. "Emily, můžeme začít. Centrální Rasa."

Emily okamžitě upadla do nevědomého stavu. Její oči se za zavřenými víčky divoce pohybovaly, ale jinak se její tělo zdálo uvolněné a v pohodě.

"Jsme hotovi," řekl David o chvíli později.

Neruda stiskl jiné tlačítko domácího telefonu. "Máme asi pět minut na to, abychom ji dostali na místo. Pojdme na to."

Během deseti sekund do místnosti MRP vstoupili dva asistenti, sundali Emily náhlavní sadu a přemístili ji na pojezdné lůžko z nerezové oceli. David bez výrazu rozrušení přihlížel. "Bezproblémová aktivací fráze je, "Emily, jsi v pořádku?"

"Děkuji za vše, Davide. Skutečně velmi oceňuji tvou pomoc," řekl Neruda.

"To je v pořádku."

Asistenti odvezli Emily do ošetrovny, která byla ve zdravotní ordinaci, tajnou chodbou, jež tato dvě oddělení spojovala. Neruda ji následoval.

Jakmile byla Emily v ošetrovně, byla přemístěna na vyšetřovací lůžko. Objevil se Dr. Stevens. "To je scénář sedm, že?"

"Správně," řekl Neruda a potřásl mu rukou.

"A ona nikdy předtím tento scénář neměla?"

"Přesně tak."

"Všechny hodinky byly posunuty zpět o dvacet minut?"

"Sakra, na ty své jsem zapomněl," řekl Neruda. Rychle si posunul zpět své hodinky.

"Tedy jste připraven?" zeptal se Dr. Stevens.

"Jsem připraven."

"Tak to vyslovte."

Neruda vzal Emilynu ruku do své a podíval se dolů na její obličej bez výrazu. "Emily, jsi v pořádku?"

Oči se jí otevřely a rychle mrkaly. "Co se stalo?"

"Omdlela jsi," odpověděl Neruda.

"Jak... proč... proč jsem omdlela?"

Dr. Stevens udělal krok vpřed a nakoukl Nerudovi přes pravé rameno. "Emily, tvá hladina cukru v krvi je znepokojivě nízká. Myslím, že to je důvod, proč jsi omdlela. Jaká byla tvá strava za několik posledních týdnů?"

"Má strava?"

"Ano."

"Normální... myslím," řekla a pokoušela se vstát. Neruda ji pomohl se posadit. Promnula si oči. "Cítím se tak vyčerpaná... jako bych potřebovala ještě další dvě hodiny spánku."

"To je ve tvém stavu normální," řekl Stevens. "Trpěla jsi někdy dříve hypoglykemií?"

"Myslím, že jsem nikdy dříve ve svém životě neomdlela," řekla.

"Ne, myslím, jestli jsi někdy dříve již měla diagnózu hypoglykémie? Ve tvých zdravotních záznamech se to neukazuje."

"Ne," odpověděla, a stále se snažila se usebrat.

"Emily, můžeš se zkusit postavit?" Zeptal se Dr. Stevens. "Možná ti pomůže se trochu projít."

Neruda jí pomohl z vyšetřovacího lůžka a ona se o něj na několik okamžiků opřela, aby získala stabilitu. Pak několik sekund sama chodila kolem místnosti a vrátila se k lůžku vedle Nerudy. "Už se cítím lépe." Podívala se na své hodinky, "Jak dlouho jsem byla mimo?"

"Jen krátce, ale docela jsi vychladla," řekl Neruda. "Měli jsme štěstí, že Dr. Stevens tady v sobotu byl."

“Děkuji vám,” řekla Emily a dívala se na Stevense.

“Rádo se stalo, Emily,” odpověděl. “Rád bych, aby sis brala tyto tablety dvakrát denně během následujících čtyřech dní. Pomůžou ti stabilizovat hladinu cukru v krvi. Taky jez hodně ovoce - jablek, hrušek, hroznového vína a tak. Dobře?”

“Určitě,” řekla a vzala si od něj plastovou lahvičku s pilulemi.

Vyšla s Nerudou pomalu ze zdravotní ordinace. “Matně si pamatuji, že jsi mě volal do své kanceláře v nějaké naléhavé záležitosti. Co to bylo?” Zeptala se.

Neruda se zastavil. Jeho obličej se začal rozjasňovat jako obličej dítěte, těsně před otevřením narozeninového dárku. “Myslím, že jsem našel přístupový bod k optickému disku!”

“Kecáš,” řekla. “Co to je?”

“Každá z komorových maleb má řídicí symbol. Požádal jsem Davida, zda by mohl ty symboly replikovat do tří dimenzionálního hologramu a vložit je

do optického disku v okamžiku, kdy dosáhne své optimální rezonance, v přesně stejném pořadí jako jsou komnaty.”

“A?”

“Do dnešního rána 1100 hodin máme přes dva tisíce stránek vytištěného textu!”

Emily mu dala velkou pusu a potom se rychle odtáhla. “Ach, to je neuvěřitelná zpráva! V jakém jsou formátu?”

“Převážně hieroglyfy, nějaké hvězdné grafy, digitální artefakty, které nám nedávají smysl a pocit, že ty informace jsou organizovány do stejné struktury jako komnaty. Přesně dvacet tři sekcí, ale nevíme to najisto, dokud všechno nevytiskneme. A to bude zřejmě trvat ještě několik dalších hodin.”

Znovu se dali do chůze. “Tak se pojďme podívat na ty výtisky. Chci vidět, jak vypadají. Dobře?” Zeptala se Emily.

“Zrovna už jsem byl na cestě, když jsi omdlela,” zašklebil se Neruda. “Myslíš, že tentokrát už zvládneš zůstat při vědomí?”

“Velmi vtipné,” řekla a kolem úst se jí objevil úsměv. “Mimochodem, to jsi mě celou cestu do ordinace nesl?”

“Vždyť víš, že nejsem schopný zvedat těžké věci,” odpověděl Neruda. “Ale neber to tak, že jsi těžká.”

“Opatrně,” varovala ho Emily. “Pohybuješ se po nebezpečné půdě.”

“Prostě jsem rád, že jsi v pořádku,” řekl.

A tak ti dva kráčeli bok po boku do Laboratoře Počítačové Analýzy.

Kapitola 13 - Nesoulad

Evoluce v hmotném světě ti poskytla životní vozítko - tvé lidské tělo. Prvotní Zdroj vybavil tvé tělo nejryzejším fragmentem SVĚ skutečnosti, tvým Navigátorem Celistvosti. Je to tajemný fragment Prvotního Zdroje, jež funguje jako pilotní světlo lidské duše - spojuje smrtelné a věčné aspekty. Dokážeš si představit, co to znamená, mít fragment Absolutního Zdroje dící uvnitř samé tvé podstaty? Dokážeš pochopit svůj osud, jestliže se sjednotíš se skutečným fragmentem Prvotního Zdroje Velkého Vesmíru? Moc tvého Jáství a tvých věčných možností nebude ničím omezena.

*Výňatek z Funkce Navigátora Celistvosti, Komnata Patnáct
Tvůrci Křídel*

Neruda, Andrews a Emily zrovna dopili druhou konvičku kávy. Bylo pár minut po půlnoci a události toho dne je nabudili dokonce ještě více než kofein. Několik posledních hodin strávili analyzováním výtisků z optického disku - celkem 8.045 stran - a nyní byli přesvědčeni, že našli mateřskou základnu.

"Hele, šéfe," řekl Andrews, "ví Fifteen o tom, co jsme tu našli?"

"Víš," odpověděl Neruda.

"Tak kde je?"

"Má celý den schůzky. A také ví, že v pondělí ráno ho budu informovat."

"Zatracený chlápek," řekl Andrews, "kdybys já provozoval tento podnik, teď bych byl tady."

"Kdybys provozoval tenhle podnik ty, všichni bychom teď navrhovali techno hračky Jamese Bonda," zavtipkovala Emily.

Andrews nesouhlasně zavrčel.

"Davide, vím, že je pozdě," řekl Neruda a otočil se k monitoru, "ale mohl bys ještě jednou naposledy zkusit najít jakákoliv opakování v tom textu, která by mohla znamenat titulek nebo jméno sekce?"

"Jaká mám použít kritéria?" Zeptal se David.

"Zkusme opakuji se řetězec glyfů do třiceti znaků, jež se opakuje dvacet tři nebo dvacet čtyři krát v celém textu a jež má podobný počet znaků před a/nebo za sebou."

"Rozumím."

O chvíli později se ozval Davidův hlas v domácím telefonu. "Našli jsme něco, co splňuje ta kritéria. Opakuje se to dvacet čtyři-krát a počet znaků v řetězci kolísá od čtyř do dvanácti. Za chvíli to bude na obrazovce. Vydržte, prosím."

Neruda se široce usmál a otočil se na Andrewse. "Možná jsme právě našli náš první klíč k jejich jazykové struktuře."

Monitor počítače na chvíli zablikal a pak po obrazovce začal rolovat text.

PŘEDBĚŽNÁ ANALÝZA: TYTO ZNAKY PŘEDSTAVUJÍ PLNÝ TEXT A NEJSOU PIKTOGRAFICKÉ POVAHY. JE TU CELKEM ŠEDESÁT-TŘI JEDINEČNÝCH ZNAKŮ A 49.721 JEDINEČNÝCH ZNAKOVÝCH ŘETĚZCŮ, PRAVDĚPODOBNE SLOV. VARIACE SE ZDAJÍ BÝT OMEZENY NA 210 ZNAKOVÝCH ŘETĚZCŮ.

DVACETI-ČTYŘ ZNAKOVÉ ŘETĚZCE, KTERÉ JSTE SPECIFIKOVALI, MAJÍ - SE SEDMIPROCENTNÍ TOLERANCÍ - STO TISÍC ZNAKOVÝCH ŘETĚZCŮ PŘED A/NEBO ZA SVÝM VÝSKYTEM. TO ZNAMENÁ, ŽE SE JEDNÁ O STRUKTURU, KTERÁ JE S VYSOKOU PRAVDĚPODOBNOSTÍ SHODNÁ S DVACETI-ČTYŘMI INDEXOVÝMI STOPAMI NALEZENÝMI NA OPTICKÉM DISKU.

NÁSLEDUJE SEZNAM TĚCHTO DVACETI-ČTYŘ ZNAKOVÝCH ŘETĚZCŮ S OZNAČENÍM STRAN. PRAVDĚPODOBNOST 97.6 PROCENT, ŽE TYTO DVACETI-ČTYŘ ZNAKOVÉ ŘETĚZCE JSOU EKIVALENTEM NÁZVŮ SEKCI VZTAHUJÍCÍCH SE K INDEXOVÝM STOPÁM.

ŘÍDÍCÍ SYMBOLY OBSAŽENÉ V MALBÁCH, JEŽ BYLY POUŽITY PRO PŘÍSLUP K OPTICKÉMU DISKU, NEJSOU V TOMTO TEXTU REPLIKOVÁNY. PROTO JE PRAVDĚPODOBNE, ŽE STRUKTURA TOHOTO JAZYKA POUŽÍVÁ JAK PIKTOGRAMY, TAK PLNÝ TEXT V NĚJAKÉM VZÁJEMNÉM INTERAKTIVNÍM VZTAHU. TENTO VZTAH BY MĚL BÝT DÁLE ZKOUMÁN. MOHL BY TO BÝT KLÍČ K DEKÓDOVÁNÍ TEXTU. KONEC.

Neruda dočetl dříve, než ostatní. "Děkuji, Davide. Vydrž ještě chvíli."

Otočil se na Andrewse a Emily, kteří stále ještě četli z obrazovky. "Potřebuji, abyste teď na několik minut odešli."

"Ted?" Zeptal se Andrews. "Ještě jsem nedočetl."

Neruda přikývl.

"Máme udělat čerstvou konev kávy?"

"Myslím, že pro tuto noc jsme skončili," řekl Neruda.

"Dobře, uvidíme se tedy ráno," řekla Emily, postavila se na nohy a protahovala si paže a nohy. "Nezůstávej vzhůru příliš dlouho. Už je skoro půlnoc."

"Je dvacet minut po," řekl Andrews.

Emily se podívala na Nerudu, který přikývl.

Emily se znovu podívala na své hodinky a několikrát zatukala na jejich sklo. "Tak to je čas na nové baterie."

"Ty rolexky jsou přeceněné," řekl Andrews.

"Je to jako s mým vztahem k Mickey Mousovi," vzdychla Emily, "měla jsem dobu, kdy jsem těm animovaným postavičkám věřila."

"Hele, nezatracuj je, ty moje jdou dobře."

"Dobrou noc," řekl Neruda tónem, který nepochybně připomínal rodiče, jež svým dětem připomínají, aby už šli spát.

"Už padáme," řekl Andrews. "Když už nás tu nechceš."

Emily se ohlédla a zamávala. "Dobrou noc."

Andrews a Emily bez dalšího slova opustili místnost. Když se za nimi zavřely dveře, Neruda stiskl tlačítko domácího telefonu. "Udělal jsi srovnávací analýzu tohoto textu s třináctimístným číslem, které objevila Samantha při poslední Dálnovidecké seanci?"

"Ne."

"Můžeš to pro mě ještě jednou naposledy udělat?"

"Jistě," řekl David. "Už ji posílám."

Neruda se podíval na monitor, na kterém roloval text.

ANALÝZA: KAŽDÝ ZE SYMBOLŮ VE TŘINÁCTIMÍSTNÉM ČÍSELNÉM ZNAKOVÉM ŘETĚZCI SE V TEXTU OPAKOVANĚ VYSKYTUJE (PODROBNÁ ANALÝZA NA VYŽÁDÁNÍ). V TEXTU JE JEN JEDNO MÍSTO, KDE SE ZNAKY VYSKYTUJÍ VE STEJNÉM POŘADÍ - STRANA 121, ŘÁDEK OSM.

INTERPRETAČNÍ ANALÝZA (PRAVDĚPODOBNOST 34.3 PROCENTA): JESTLIŽE TOTO ČÍSLO ZNAMENÁ SÉRIOVÉ ČÍSLO NAŠÍ PLANETY, PAK JE LOGICKÉ, ŽE SE BUDE VYSKYTOVAT V TITULNÍ SEKCI TEXTU. JE PRAVDĚPODOBNÉ, ŽE TATO SEKCE POPISUJE KOSMOLOGICKOU STRUKTURU SYSTÉMU VÍRY CENTRÁLNÍ RASY A JEJÍ VZTAH K ZEMI A LIDSTVU. KONEC.

"Davide, porovnej ještě to číslo s dvaceti-čtyř znakovými řetězci. Uvidíme, jaká bude shoda," požádal ho Neruda.

"Chceš, aby byla odfiltrována redundance?"

"Ano."

"Analýza je hotova," řekl David. "Za chvíli bude na monitoru."

ANALÝZA: JE TU JEDENÁCT ČÍSEL Z TŘINÁCTICIFERNÉHO PODPISOVÉHO ŘETĚZCE, KTERÁ SOUHLASÍ S DVACETI-ČTYŘ ZNAKOVÝMI ŘETĚZCI Z TEXTU, JEŽ JSOU PŘEDPOKLÁDANÝMI NÁZVY SEKCI. ZA PŘEDPOKLADU, ŽE JEJICH ČÍSELNÝ SYSTÉM JE PODOBNÝ NAŠEMU, TAK SEKVENCE TŘINÁCTI-CIFERNÉHO PODPISOVÉHO ZNAKOVÉHO ŘETĚZCE ZNAMENÁ, ŽE SÉRIOVÉ ČÍSLO NAŠÍ PLANETY PODLE CENTRÁLNÍ RASY JE 5.342.482.337.666. KONEC.

Neruda si dával dohromady své myšlenky a dlouze u toho vydechl. Jeho ústa to číslo znovu tiše zopakovala. "Davide, zeptej se ZEMIho, co to číslo znamená."

"Rozumím."

Na obrazovce se objevil jeden řádek nového textu.

ANALÝZA: EXISTUJE PŘINEJMENŠÍM 5.342.482.337.666 OBÝVANÝCH A/NEBO POTENCIÁLNĚ OBYVATELNÝCH PLANET VE VESMÍRU. KONEC.

"Davide, rád bych ještě měl interpretační analýzu a to i tehdy, jestliže její pravděpodobnostní jistota bude pod deset procent," oznámil Neruda.

"Je na monitoru," odpověděl David.

INTERPRETAČNÍ ANALÝZA (JISTOTA 8.5 PROCENT): PODLE NAŠICH VLASTNÍCH DAT EXISTUJE PŘIBLIŽNĚ 1.2 BILIONU OBYVATELNÝCH PLANET VE VESMÍRU. TO NICMÉNĚ PŘEDPOKLÁDÁ, ŽE VESMÍR JE JEDEN. JESTLIŽE ZEMĚ MÁ SÉRIOVÉ ČÍSLO PLANETY 5.342.482.337.666 PAK TO NAZNAČUJE, ŽE VESMÍRŮ JE VÍCE, COŽ ŘÍKÁ I CORTEUM VE SVÉM MANIFESTU - PRAHOVÁ KOSMOGONIE. KONEC.

"Zrovna když si člověk myslí, že na všechno přišel," zašeptal si Neruda. "Davide, dám dohromady nějaké dekódovací strategie a pošlu ti je zítra ráno kolem 1100 hodin. Pro teď dobrou noc."

"Souhlasím," odpověděl David. "Odhlašuji se. Dobrou noc."

"Tobě také."

Neruda elektronicky okopíroval ZEMIho analýzy do svého osobního poznávacího-řídícího systému a potom poklidil v kanceláři. Věděl, že Fifteen by sem ráno mohl nahlédnout dříve než on.

Vzal si sekci textu - pravděpodobně první sekci, o které předpokládal, že bude dobrým místem k započatí dekódovacího procesu. Strčil si 341 stran mimozemského textu do své aktovky, pokynul na bezpečnostní kameru a vypnul světla. Nohy ho od celodenního sezení bolely a byl rád, že se může projít, i když to bylo po sterilních chodbách laboratoře.

V pondělí ráno se Neruda připravoval na informační schůzku s Fifteenem.

Vyrušilo ho zaklepání na dveře.

"Ano?" řekl.

Dveře se rychle otevřely a dovnitř vtrhnul Donavin. "Vidím vás, ale čekal jsem někoho jiného."

"Já jsem nečekal nikoho, v tuto ranní hodinu," řekl Neruda. "Co pro vás můžu udělat?"

"Doufal jsem, že mi vrátíte můj dotazník," odpověděl. "Samozřejmě vyplněný." Neruda mu pokynul, aby se posadil do křesla. "Dáte si něco k pití? Kávu nebo sodu?"

"Radši kávu," odpověděl Donavin a jeho hlas byl již přátelštější.

Neruda otevřel svou termosku, nalil kávu do polystyrenového šálku a podal ho Donavinovi. "Omlouvám se, ale dělávám si svou ranní kávu trochu silnější."

"Nedělejte si starost," řekl Donavin. "Dnes ráno zvládnou i pořádný cloumák." Loknul si a trhnul sebou. "Už chápu, co tím myslíte. Sakra, jak to můžete zvládnout?"

"Roky praxe. A taky jsem vyrůstal v Bolívii," řekl Neruda a usmíval se. "Jak pokračuje váš projekt?"

"Skvěle až na jednu věc. Kolem tu není nikdo, s kým bych mohl mluvit," bědoval Donavin. "Vy asi od sezení neztloustnete, že?"

"Máme podstav, pane McAlestere..."

"Prosím, říkejte mi Donavine," přerušil ho.

"Jak si přeješ. Máme podstav," pokračoval Neruda, "příšerný podstav a tudíž nemáme čas na potěšení, která jsou obvyklá pro úřednické prostředí. Pro tebe to naneštěstí vypadá tak, jako bychom se ti vyhýbali, ale já tě ujišťuji, že tomu tak není. Je to jen otázka priorit."

"To není všechno," řekl Donavin spíše jako konstatování než jako otázku.

Neruda se usmál. "Chtěl jsi svůj dotazník a chtěl jsi ho dnes, že?"

Donavin se usmál na oplátku a přikývl.

Neruda odemkl zásuvku ve svém pracovním stole a vytáhl z ní složku. "Tady je tvůj dotazník, úplně vyplněný."

Donavin nedokázal skrýt svůj úžas. "Děkuji. Jsem trochu překvapený." Rychle stránky prolistoval a povšiml si detailnosti odpovědí. "To vypadá báječně."

"Ještě něco?" Dotazoval se Neruda.

"Ne, ne, myslím, že toto byla ta hlavní věc," řekl. "Můžu se na to podívat a vrátit ti to později v případě, kdyby mi něco nebylo jasné?"

"Jistě."

"Skvělé," řekl Donavin, postavil se na nohy a ještě jednou naposled si lokl kávy. "Ale příště udělám kávu já."

Donavin se zastavil. "Mimochodem, je Evans dnes už zpět ve své kanceláři?"

"Věřím, že ano," řekl Neruda.

"Je hůře k zastížení, než ty," řekl Donavin a zavřel za sebou dveře.

Neruda se pro sebe usmál, neboť věděl, že jeho odpovědi v dotazníku bezpochyby rozjitří Donavinovu mysl a jeho další návštěva je tudíž jistá.

* * * *

"Viděl jsi toto?" Řekla Li-Ching a položila přepisy na Fifteenův stůl. Dveře jeho kanceláře se za ní s bouchnutím zavřely.

"Jedna z výhod toho, že mám úplný přístup k ZEMImu a vědomostní síti," odpověděl. "Proč, je na tom něco špatného?"

"Ty víš, že si s ním pouze hraju," řekla.

"Přirozeně."

"Vůbec nic pro mě neznamená," řekla Li-Ching, "jen se ho pokouším zaměstnat kancelářským románkem. Dokonce jsi to sám navrhoval, pamatuješ?"

"Mám přiznat vinu," řekl Fifteen, "nebo se zlobíš, že se zajímám o tvé plotky?"

"Nic z toho!" Řekla. "Nelíbí se mi náznak toho, že to dělám z nějakého jiného důvodu, než abych tě ochránila!"

Fifteen se opřel do křesla a sundal si své brýle na čtení. Po stole měl rozložené různé noviny včetně The New York Times, London Times a The Wall Street Journal. Měl na sobě oblek v barvě námořní modři, bílou saténovou košili a kravatu s křiklavými pastelovými barvami, která ještě zesilovala jeho již tak velitelskou přítomnost.

"Tak se pojďme oba uklidnit," řekl. "Z ničeho tě neobviňuji ani jsi - podle mého nejlepšího názoru - neudělala nic, co by bylo hodno obvinění. Začneme s tímto předpokladem."

Začal si uklízet noviny na stole a dával je na hromadu, jako by si zrovna uvědomil, že v jeho kanceláři je nepořádek.

Li-Ching se posadila, zkřížila nohy a potom i ruce. Rty měla našpulené, jako by za nimi držela proud nadávek.

"Dobrá, teď jsme se oba uklidnili," řekl Fifteen, "tak si to teď zkusme probrat. Jsi našťvaná, protože jsem si prohlédl přepisy Donavinových posledních... činů..."

"Ne! Jsem zuřivá, protože naznačuješ, že jsem se rozhodla pro tento typ činů, z důvodu, že k němu chovám skutečné city. A ty zatraceně dobře víš, že tomu tak není."

"A čím jsem naznačil takovou věc?"

"Prohlížel sis PM přepisy s použitím klíčových slov, jež jasně naznačují nedostatek důvěry."

"A jak to víš?"

"Jsem Ředitelka pro Komunikaci, což jsi zapomněl?"

Fifteen si udělal mentální poznámku, aby zrušil požadavek na digitální podpis při prohlížení PM přepisů prostřednictvím klíčových slov. Přinejmenším pro sebe. "Dobře, tedy předpokládejme, že to, co říkáš, je pravda..."

"Ne, přiznej, že tomu tak je."

"Dobře, přiznávám, že jsem si prohlížel ty přepisy a také, že jsem použil klíčová slova, která by mohla být vyložena jako nedůvěra. Ale na svou obranu musím říci, že se s Donavinem vůbec necítím dobře. Může být otravnější, než si myslíme."

"Miluji způsob, jakým umíš zracionalizovat své iracionální činy," řekla. "Tvoje obava z Donavina není větší než ta moje. Ty mě jen špehuješ, aby ses ujistil, že nejsem unešená jeho dobrým chlapeckým vzhledem a zjevným fyzickým šarmem."

"Ty ho považuješ za fyzicky přitažlivého?"

"O to nejde!" Řekla Li-Ching a téměř křičela.

"Tak o co jde?"

"O nedostatek tvé důvěry v můj úsudek," řekla a její hlas změknl.

Vstal ze židle a posadil se vedle Li-Ching. Položil jí svou paži kolem ramen. "Má důvěra v tebe nikdy neklesla, je to Donavin, komu nedůvěřuji." Pozvedl svou ruku na její rty, aby ji utišil, když se pokusila promluvit. "A to není racionalizace. Je to tak, že se o tebe velmi starám, abych se ujistil, že jsi v pořádku."

Zornice Li-Ching byly jako černé díry, jež absorbují světlo. "To je všechno?" Zeptala se konečně. "Chceš, abych věřila, že o tom to všechno je?"

"Ano," odpověděl Fifteen.

"Ty mi naprosto důvěřuješ? Dokonce, i když se rozhodnu hrát dál ten románek s Donavinem?"

"Ano."

"A chceš, abych ho dál sváděla a potom ho odkopla?"

"Jestli je to tím, co si přeješ," řekl Fifteen. "Pravděpodobně to je nejlepší způsob, jak ho udržet roztržitým. Víím, že na mě by to zabralo."

"Chceš se nechat rozrušit?" řekla svůdným tónem.

"Už jsem."

"To je dobře."

Začali se vášnivě líbat, když v tom je vyrušilo zaklepání na dveře. "Kdo je?" Zeptal se Fifteen odměřeně.

"Tady Jamiison," řekl tlumený hlas za dveřmi. "Měli jsme naplánované setkání."

"Moment," křikl Fifteen a postavil se na nohy. Snížil hlas a obrátil se na Li-Ching.

"Jestli chceš, můžeš tu zůstat a poslechnout si jeho zprávu."

"To je dobrý, viděla jsem ráno tvůj e-mail. Vypadá to, že máme v rukách úplně nový projekt. Nechááš na něm pracovat dál Nerudu?"

"Prozatím," odpověděl Fifteen. "Odvádí vynikající práci."

"Víš, že Whitman chce ten projekt pro sebe za každou cenu. Očekávej, že bude těžce lobovat, zvláště teď, když jsme otevřeli ten disk."

"Doufejme, že jsme neotevřeli Pandořinu Skříňku," řekl Fifteen, když ji doprovázel ke dveřím. S rukou na klíče ji znovu políbil.

Když se odtáhla, utřela mu palcem spodní ret. "Máš dnes v noci hodně práce s Echelonem, nebo můžeš strávit nějaký čas se mnou? Budu doma celou noc. Sama."

"Sama? O tom dost pochybuji," zašeptal Fifteen.

* * * *

"Jaká byla schůzka s Fifteenem?" Ptala se Emily.

"Bylo to dobré," odpověděl Neruda, když se připojil k Emily, Andrewsovi, Samanthě a Collinovi v Konferenčním sále Hylo na jejich obřadním setkání ohledně jejich projektu. David byl také přítomen - na obrazovce počítače - jako vždy přidrátován k ZEMImu.

"Jsou v plánu nějaké změny?" Zeptala se Emily.

"Dobrá zpráva je ta, že je velmi zaujat naším pokrokem," řekl Neruda a naléval si sklenku vody. "Je to znamení toho, že důvěřuje vynalézavosti našeho týmu."

"A ta špatná zpráva?" řekl Andrews.

"Změnil bezpečnostní úroveň projektu na BP-Dvanáct."

"Sakra," vzdychl Andrews. "Takže ty a David sklidíte všechnu zábavu a slávu."

"Proč?" Ptala se Samantha. "Proč se k tomu rozhodl?"

"Nechte mě dokončit mé vysvětlení," řekl Neruda a ze všech sil se snažil vypadat optimisticky. "Všichni budou dostatečně odměněni za svou práci, kterou do dnešního dne odvedli, což obsahuje padesát tisíc dolarů jako bonus a povýšení o jednu úroveň výše."

Jedinou výjimkou bude Samantha, protože ona už povýšena byla.

Fifteen také rozhodl, že každý z vás si může vzít příští týden volno, takže budete mít možnost užít si a utratit svůj bonus."

"To je skvělé," řekla Samantha, "ale co se přihodilo, že musíme být z projektu vyloučeni?"

"Nemůže nám to říci," přerušil ji Andrews. "Vzdej to. Je čas vzít peníze a běžet, pokud nechceš navštívit laboratoř MRP."

Neruda se posadil. Měl na sobě khaki kalhoty a džínovou košili s rukávy vyhrnutými nad lokty. Vypadal odpočatě, ale trochu neklidně - díky kombinaci kofeinu a nutnosti sdělit špatné zprávy svému týmu. Prohrábnul si rukou své rovné černé vlasy. "Vím, že jste zklamáni. Já také, ale Fifteen velmi silně cítí, že to je v nejlepším zájmu ACIO a i každého z vás osobně."

"Tak co teď?" Zeptala se Emily.

"Poté, co se vrátíte z dovolené, každý z vás dostane nový úkol," řekl Neruda.

"A do té doby?" Zeptal se Collin.

"Do té doby budete pracovat na uspořádání databáze tohoto projektu."

"Ježíši, to vypadá, že se mi konečně splní mé přání," řekl Andrews. "Práce od devíti do pěti."

"To je jako poloviční důchod," přizvukoval Collin.

"Není to zas tak špatné," řekl Neruda. "Budete mít více volna, odpočinete si. Není to nejhorší věc, která se může stát."

"Budeme muset podstoupit MRP v souvislosti s naší dosavadní činností?" Zeptala se Emily.

"Žádné MRP nebude potřeba," odpověděl Neruda.

Na tvářích týmu bylo vidět úlevu.

"Vaše bonusy vám byly převedeny na vaše účty dnes ráno," řekl Neruda. "Je mi líto, že vy čtyři nemůžete zůstat v projektu. Opravdu mě to mrzí."

Li-Ching a Evans zařídí vaše bezpečnostní zařízení. Naplánovali schůzku na 1400 hodin v Sále Vzdělanců. Zabere to jen asi hodinu a zbytek dne si potom můžete udělat volno a projasnit si hlavy. Ještě nějaké otázky?"

"Budeme dostávat aktualizace týkající se projektu?"

"Ano, podle vašich bezpečnostních úrovní budete dostávat týdenní aktualizace."

Skupinu vyrušilo zaklepání na dveře a vstoupil Fifteen s vážným avšak přátelským výrazem ve tváři. "Omlouvám se, že vás přerušuji," řekl, "ale chtěl jsem vám osobně sdělit mé ocenění za vaši skvěle odvedenou práci na tomto projektu. Vyjadřuji vám mé osobní poděkování za váš přínos."

Všichni se usmáli na oplátku za tu pochvalu.

"Jedna věc, kterou si všichni můžete být jisti, že já i všichni ředitelé uděláme všechno, co je v naší moci, abychom vám poskytli adekvátní zařízení po vašem návratu z dovolené. Máme několik báječných projektů, jež jsou připraveny na zahájení, a vy můžete stát u jejich zrodu."

Odmlčel se a díval se kolem stolu a každého jedince individuálně ocenil. "Doufám, že si užijete vaší dobře zasloužené dovolené a vrátíte se odpočatí a připravení na nový projekt."

Neruda chtěl číst z Fifteenových očí, ale byl příliš sebevědomý, aby se na něj podíval. Namísto toho hleděl na své ruce, které měl na stole před sebou. Přál si, aby Fifteen odešel. "Děkujeme, že jste se tu zastavil, pane."

K Nerudovi se přidalo sborové poděkování a Fifteen odešel bez dalšího slova.

"Pokud nejsou další otázky, myslím, že jsme zde skončili," řekl Neruda a postavil se na nohy. "Ach, Davide, kdybys mohl ještě chvilku počkat, mám pár věcí, které s tebou potřebuji probrat."

"V pořádku," odpověděl David.

Zbytek týmu posbíral své dokumenty a poznámkové bloky a opustili konferenční sál. Nálada byla smíšená, napůl povznesená a napůl depresivní. Nikdo nechtěl z projektu odejít, ale chápali, že Fifteen pro to má důvod. Dobrý důvod. Všichni v ACIO respektovali jeho inteligenci a jeho úsudek.

Neruda počkal, až se dveře zavřely. "Davide, mám nějaké dekódovací strategie, o kterých jsme dnes ráno hovořili s Fifteenem. Jestli můžeš, chtěl bych, abys je dnes odpoledne vyzkoušel a pak mi sdělil, co jsi objevil. Dobře?"

"Dobře."

"Zprvu, vezmi jejich numerologický systém a aplikuj ho na celý text..."

"Vlastně," řekl David, "už jsme to udělali dnes ráno."

"Dobře. Jaká je numerická hustota celého textu?"

"Nepatrná, jestli chceš přesné číslo, můžu ti ho během chvilky dát..."

"Ne, to je dobré," řekl Neruda, "více mě zajímá uplatnění komorových glyfů z lokality MČS v textu. Vím, že řídicí symboly se zde neopakují, ale co ty další? Udělal jsi v této záležitosti nějaké další analýzy?"

"Ne."

"Tak to udělej. Také několik technologických artefaktů má na sobě glyfy, včetně naváděcího zařízení, které explodovalo. Všechny tyto glyfy jsou nahrány v souboru číslo AAP-787990A. Rád bych, aby je ZEMI zahrnul do své analýzy."

"Rozumím," odpověděl David. "Ještě něco?"

"V morfologické databázi máme nadřazený jazykový archiv, číslo souboru je AAP-1290B. Rád bych, aby byla provedena kompletní porovnávací analýza s touto databází. Použij desetiprocentní přípustnou odchylku k vyhledání shod."

"Rozumím."

"A ještě jedna poslední věc," řekl Neruda. "Díval jsem se v noci na první sekci textu. Všiml sis, že digitální artefakty se nevešly do tisku?"

“Ano, jsou velmi zvláštní.”

“Jsou to artefakty, nebo samostatná jazyková struktura?” Zeptal se Neruda.

“Udělalí jsme naše standardní testy kvality na dalších tiskárnách a pokaždé to mělo přesně stejný výsledek. Technicky řečeno to nejsou digitální artefakty, ačkoliv tak určitě vypadají.

“Co si o nich myslí ZEMI?”

“Myslíme si, že to je další jazyková struktura.”

“Matematika?” Zeptal se Neruda.

“V současnosti nemáme jak to poznat. Matematika, hudba, geometrie - jsou na prvních místech našeho seznamu, ale je nemožné to říci s určitostí.”

“Musíme je zahrnout do našeho jazykového analyzačního procesu. Morfologická databáze obsahuje zkrácené hudební a matematické tabulky. Věřím, že je najdeš.”

“Už jsme je našli,” řekl David s více než náznakem úsměvu na tváři.

“Skvělé,” řekl Neruda. “Tak to je prozatím všechno, Davide. Díky za tvou pomoc. Ach, a předpokládám, že mě budeš kontaktovat, jakmile budeš tu analýzu mít. Je nějaký časový odhad?”

“Něco pro tebe budu mít už odpoledne.”

“Díky.”

“V pořádku,” řekl David.

Monitor se vrátil do svého normálního černo-zeleného zbarvení a Neruda se v konferenční místnosti náhle cítil velmi osamocen. Posbíral si své dokumenty a trochu v místnosti poklidil.

Když opustil konferenční sál, nabral směr k Fifteenově kanceláři a doufal, že Sluneční Sál nebude využit pro nějaké soukromé setkání. Potřeboval své oči naplnit pohledem na něco přirozeného, něco tvarovaného rukou stvořitele, jehož dychtivě hledal.

* * * *

“Proč šeptáš?” Zeptala se Samantha jemně.

“Z opatrnosti,” řekl Neruda. “Můžeme jet mým autem a já tě pak někde vysadím.”

“Dobře, ale jestli chceš, můžu raději jet za tebou.”

“Ne, to je v pořádku, budu raději, když pojedeme ve stejném autě, abychom si mohli povídat,” odpověděl Neruda. “Evans se o tom stejně dozví.”

Neruda a Samantha prošli dvojími dveřmi, poté co zamávali na dobrou noc bezpečnostní stráž. Byl už téměř večer a Neruda měl tupou bolest hlavy, jež se zdála, že nechce odeznít.

Samantha mu zanechala naléhavou hlasovou zprávu již během dne, ale on byl příliš zaneprázdněný, aby se s ní mohl setkat. Odpoledne dorazila od ZEMIho srovnávací analýza a ta data spotřebovala celé jeho odpoledne i část večera.

Co ho na té zprávě trápilo, byl tón jejího hlasu a skutečnost, že našla dokument, ve kterém je použit termín Centrální Rasa.

Nastoupili do jeho Hondy sedanu, a když projížděli vstupní bezpečnostní bránou, měli zřetelně podivný pocit. Starší strážce jménem Curtis jim pokynul ze své skleněné budky, ale nejdříve si pečlivě prohlédl Nerudova pasažéra. Neruda znal Curtise téměř dvacet let, ale nebylo snadné Evansovu bezpečnostní týmu důvěřovat, neboť byl pečlivě veden k tomu, aby byl paranoidní v nejhorším slova smyslu.

Když se konečně dostali skrz poslední bezpečnostní kontrolu - tucet tajných videokamer instalovaných uvnitř kovového oblouku, jež viselo nad vchodem do areálu - Neruda si viditelně oddychl. “Tak o jaký dokument, který jsi našla, se jedná?”

“Měla jsem MRP, že?” Konstatovala, ignorující jeho otázku.

Neruda rychle pohlédl na její obličej a pak vrátil svou pozornost zpět na řízení. Nesnášel lhaní. “Proč myslíš, že jsi měla MRP?”

“Prosím, jen odpověz pravdivě na mou otázku,” žádala.

Samanthiny rudé vlasy byly zdůrazněny rudou září zapadajícího slunce. Byla oděna v bílých bavlněných šatech bez rukávů, jež končily přímo pod jejími koleny, kde byly lemovány duhovými tyrkysy.

Neruda se pravidelně díval do zpětného zrcátka. Paranoia probublávala na povrch jeho mysli z důvodů, jež nebyl schopen přesně určit. Dával ji za vinu stav své koncentrace, které ubývalo z důvodu jeho bolesti hlavy a bohatých prožitků dnešního pracovního dne.

Přinutil se, aby vypadal uvolněně a zněl nenuceně a připravil si svou odpověď přesně tak, jak tomu byl naučen. “Když zodpovím tvou otázku... pravdivě, můžu ohrozit bezpečnost projektu. To pošpiní reputaci nás obou a může to způsobit vážná nápravná opatření.”

Otočil se, aby se jí podíval do očí a zhodnotil, jaký efekt jeho slova měla. Její oči však byly zavřené.

“Když jsem byla naverbována na toto místo,” řekla, “jedna z věcí, o které mě Branson ujistil, byla ta, že se nemusím obávat, že by někdo zneužil mých zvláštních schopností. Že etické dilemma - pokud se nějaké objeví - bude vyřešeno s mým souhlasem a mou spoluúčastí.”

Otevřela oči a zírala na Nerudu. “Někdo mi lže. Byla jsem vyřazena z tohoto projektu z důvodů, kterým úplně nerozumím,” odmítěla se a ruce se jí trochu třáslly. “Vím, že jsem měla MRP.”

“Co přesně tě vedlo k tomuto závěru?” Zeptal se Neruda.

Povzdychla si nad jeho výmluvami. "Dnes odpoledne jsem si třídila některé své poznámky k projektu. Na kraji svého notesu jsem našla načmáranou - mou vlastní rukou - frázi: byla to Centrální Rasa, kdo stvořil sedm lokalit MČS.

Neruda cítil, jak mu do vnitřností vystřelil adrenalin. Mentálně bojoval, aby se vzpamatoval. "Samant-ho, možná že jen reaguješ na něco, co sis napsala jako dohad..."

"Dohad?" Zvolala. "Nikdy jsem neslyšela pojem Centrální Rasa, ani nevím o tom, že je sedm lokalit MČS! Jak by to mohl být dohad?"

Neruda zůstal potichu a oči měl přilepené na stakátu bílé čáry, jež rozdělovala šedou silnici bez konce.

"A to není všechno," řekla již měkčím hlasem. "Poté, co jsem si to přečetla, ihned se mi v mysli zformoval obraz třech bytostí. Ten obraz něco spustil... fragmenty Dálnovidecké seance, kterou jsem měla s tebou, Bransonem a Fifteenem. Byla to změť obrazů, ale pamatuji si dost na to, abych věděla, že jsem byla s touto rasou v interakci. Nebo snad nebyla?"

Neruda byl zahnán do kouta. Náhle sjel z dvouproudé silnice na polní cestu, kudy nikdy předtím nejel.

"Kam jedeme? Zeptala se Samantha a v hlase měla obavy.

"Potřebuji vystoupit z auta," odpověděl. "Potřebuji cítit oblohu. Byl jsem namačkaný v kanceláři příliš dlouho."

Přikývla s pochopením.

Po dvou mílích po polní cestě přijeli do vyplavené rokle, kde Neruda zajel ke kraji a vypnul motor. "Pojďme se projít."

Ve vzduchu byla cítit slabá vůně borovicového jehličí ze stromů, které byly poblíž a zastíňovaly západ slunce. Následovali vyschlé koryto řeky, které jim bylo cestou. Západ slunce měli za svými zády.

Neruda se díval přímo dopředu, příležitostně hleděl na oblohu a hledal vycházející hvězdy v pokračujícím soumraku. Venuše již rozprostřela své stříbrné kouzlo.

"To, co jsem řekl předtím," připustil Neruda, "nebyla přesná pravda, ale já... ne, vlastně my máme opravdu velký problém." Zastavil se, aby zvedl kámen, který přitáhl jeho pohled a poté co si ho zběžně prohlédl, ho zase zahodil. "Přišla jsi přesně na tu věc, kvůli které jsi měla MRP a kvůli které jsi byla odstraněna z projektu."

"Co je tak tajného na Centrální Rase nebo na skutečnosti, že je sedm lokalit MČS?" Zeptala se.

Neruda se zastavil. "Nejsem si jist, jak ti mám odpovědět, Samantho. Mám v sobě část, která s tebou sympatizuje a chce ti říci všechno. Pak je tu ale má racionální stránka, která zná předpisy a ví, že bych je měl dodržovat."

"A jaké jsou předpisy v této situaci?"

Neruda věděl, že hovoří s nejlepším Dálnovidcem v ACIO, možná od té doby co byly Dálnovidci před 22 lety poprvé použiti. Buď může v této situaci kecat naprosté voloviny, nebo říci pravdu. Vybral si to druhé. Jakýsi nesmazatelný instinkt z hloubi jeho nitra mu velel, aby hájil svou důvěryhodnost. "Řekněme, že s tebou budu sympatizovat a tím zároveň popřu tvou domněnku založenou na nepravděpodobnosti této situace."

"To zní jako něco, co napsal Evans," řekla Samantha a tichý sarkasmus popíral její pocit totální bezmocnosti.

Neruda se pro sebe zasmál a byl rád, že poprvé za dlouhou dobu následoval své instinkty a nikoliv svůj výcvik.

"Takže kdo je Centrální Rasa a proč je jejich identita Fifteenem tak ochraňována?" Zeptala se Samantha.

"Vím, že to chceš vědět, ale musíš chápat důsledky tohoto poznání."

"Jaké jsou?"

"Fifteen rozhodl, že nikdo pod BP-Dvanáct nesmí vědět o Centrální Rase a o tom, že vytvořila sedm lokalit MČS. Pokud máš tuto informaci, budeš podrobena další MRP a tentokrát se zřejmě přikloní k vyjmutí paměti týkající se celého projektu. Nemůžu si vzít na svědomí ti tuto informaci sdělit a zároveň o tom neříct Fifteenovi."

"Chápu," řekla Samantha, "ale třeba budeme schopni přesvědčit Fifteena, že jsem pro projekt přínosem, namísto přítěží."

"Můžeme to zkusit," řekl Neruda. "Ale musím ti, Samantho, říci, že je jen malá šance, že ho přesvědčíme o této věci, pokud nemáme nevyvratitelný důvod. Napadá tě nějaký?"

"Nepamatuji si celý příběh," odpověděla Samantha. "Pověz mi ho."

"Jsi ochotná riskovat radikální výměnu paměti v délce osmnácti dní?"

"Je to má jediná možnost... myslím tím, že to musím vědět. Prostě je to způsob, jakým funguji," řekla.

"Seš si naprosto jistá?"

"Jsem si naprosto jistá," řekla pevným hlasem.

"Tato procedura může mít přetrvávající důsledky v rozsahu od lehké paranoi po těžké deprese, které jsou obvykle dočasné, avšak mohou trvat měsíce a u některých senzitivních typů dokonce roky."

"A ty mi naznačuješ, že já jsem ten senzitivní typ, že?" Řekla Samantha s náznakem hořkosti.

"Jen se chci ujistit, že si uvědomuješ důsledky toho, na co se ptáš." Rychle se podíval na své auto. Jeho paranoia dosahovala za posledních deset let vrcholu. "Právě teď, v tomto okamžiku, je velice pravděpodobné, že Evans nebo Jenkins vědí o našem setkání zde, vprostřed ničeho. Vezmou-li v potaz, kdo jsi a to, že jsi včera měla MRP, budou předpokládat, že diskutujeme o tvé situaci. Ráno budu muset podat zprávu a ty budeš muset k Fifteenovi na kontrolu."

"Jestli se mě pokoušíš znervóznit," řekla Samantha, "daří se ti to velmi dobře."

Neruda uviděl velkou skalní stěnu. "Pojďme se posadit tamhle a popovídáme si."

Šli ke skupině kamenů, které tak trochu vypadaly jako kosti země vybělené pouštním sluncem. Posadili se na balvany velikosti malých aut, stojících proti sobě. Neruda sledoval poslední zbytky zapadajícího slunce a jeho tmavá pokožka byla zbarvena krvavě rudou září, jež pokrývala oblohu na západě.

"Uvědomuješ si, že toto je situace - 'všechno nebo nic'?"

"Ano."

"Řeknu ti všechno, a když se Fifteen rozhodne, že ti neponechá nic, ochotně svolíš k radikálnímu MRP." Neruda se odmlčel a díval se hluboce do jejích očí. "Mám tvé slovo?"

"Máš mé slovo."

"Dobře," řekl a trochu si posunul při hledání pohodlnější pozice. Hluboce se nadechl. "Za poslední týden jsme měli dvě Dálnovidecké seance. V obou případech jsi byla zkoumána představiteli Centrální Rasy."

Samantha ho začala přerušovat, ale Neruda zvedl ruku, aby ji utišil. "Centrální Rasa je nejstarší ze všech ras, jejich evoluční trajektorie je řádově miliardy let. Corteum je považuje za Bohy - Stvořitele všech bytostí ve vesmíru..."

"Oni jsou našimi bohy?" Jej hlas se třásl.

"Nikdo přesně neví, kým jsou," odpověděl. "Existuje jen pár starobylých spisů, které se o nich zmiňují. Sumerové, Mayové a Dogoni, to všechno byly kultury, které měly interakci s těmito bytostmi a zaznamenaly ji. V naší databázi máme jejich originální texty a také některé ze současnosti, jež jsou channelingem, který se o nich zmiňuje."

"Ale Centrální Rasa nikdy nebyla popsána detailně, protože nikdo vlastně nerozumí jejich jedinečnému vědomí, způsobu života a kultuře - samozřejmě až na jejich stvořitele. Jsou vpravdě mýtickými bytostmi. A podle Cortea jsou také našimi bohy - přinejmenším, co se týká našich fyzických těl a myslí."

"A co se stalo s Bohem. Se skutečným Bohem?" Zeptala se Samantha.

"Centrální Rasa byla stvořena Bohem jako původní humanoidní nosič duše. Můžou být přirovnáni k první verzi lidstva, která se nakonec vyvinula do rasy stařešinů rodu, kteří projektují a zdokonalují DNA vyšších životních forem nebo nosičů duše."

Bůh vybavil tyto geneticky navržené nosiče duše - nebo fyzická těla, jak jim říkáme - svým fragmentem. Takže můžeš říci, že to byla spolupráce mezi Bohem a Centrální Rasou. Opět opakují, že toto říká Corteum, jež se zdá, že má mnohem větší vhléd, co se týká této rasy, než jakýkoliv jiný zdroj, který jsme kdy objevili."

"Dobře, počkej chvíli," řekla, "rozumím ti, co se týká identity Centrální Rasy, ale proč je takový problém, že o tom vím?"

"Jen vyprávím příběh, který je na pozadí," odpověděl Neruda. "Vlastně jde o to, že Centrální Rasa vytvořila lokality MČS, kterých je sedm, aby ochránila planetu proti svému starobylému nepříteli, o němž je prorokováno, že v roce 2011 přijde na Zem a převezme nad ní moc."

"Myslíš to doslova?"

"Ano."

"Dobře, stále tě sleduji," řekla. "Kdy se dostaneme k tomu, proč bych o tom neměla vědět? Protože já jsem slyšela snad tucet proroctví o zkáze a temnotě na přelomu tisíciletí."

Neruda se zasmál. "Všeobecně není věnováno příliš mnoho pozornosti těmto proroctvím Armageddonu a příchodu Antikrista. Skutečný příběh je příliš barvitý a děsivý, než aby byl tlumočen veřejnosti, ale jeho zřetelným verzím je umožněno zveřejnění. A s nimi přichází vytrvalá víra, že náboženské proroctví nemá skutečnou důležitost nebo vztah k dnešní společnosti."

Odmlčel se a těžce polkl. "Ale proroctví, ke kterým máme přístup, sdělují tragické a zdrcující převzetí Země rasou syntetických bytostí přicházejících z jiné galaxie. Nyní z lokality MČS máme potvrzení, že se jedná o galaxii M51, která je nějakých třicet sedm miliónů světelných let vzdálená."

"Jak je to možné?" Zeptala se Samantha. "Myslím tím, že i když by cestovali rychlostí světla, trvalo by jim třicet sedm miliónů let se sem dostat."

"Je to starobylá rasa syntetických bytostí, jež nejsou spojeny s naším lidským genotypem," řekl. "To je všechno, co víme. Dokonce ani Corteum, ani nikdo jiný se s nimi nikdy nesetkal."

"Dělali jsme na ně Dálnovidění?"

"Ano, mnohokrát."

"A?"

"To ti nemůžu říci," odpověděl Neruda. "Ale Fifteen se domnívá, že ta hrozba je skutečná a že ovládají technologii mezi-galaktického cestování."

"Řekl jsi, že mi řekneš všechno," připomněla mu.

“Nesmíš mě brát doslova. Myslel jsem tím, že ti řeknu všechno, co potřebuješ vědět ohledně Centrální Rasy a toho, proč jsi byla z projektu odvelena a podrobena MRP.”

Její obličej se sraštil frustrací.

Slunce již bylo úplně pod horizontem a bylo vidět hvězdy, jejich světelné vpichy, dojmavé připomenutí nezměrnosti vesmíru.

Samantha si strčila nohy pod sebe. Cítila se trochu omámená, jako by zrovna absolvovala Dálnovideckou seanci. “Takže Antikrist je syntetická, bezduchá rasa z nějaké jiné galaxie?”

“Ano.”

Samantha zakroutila hlavou ze strany na stranu a zírala na zem. Ovinula se pažemi, aby odrazila chlad, který na ni náhle dolehl. Měla studené ruce a tak si na ně foukala - její teplý dech ji připomínal její lidskost.

“Dobře, takže zpět k mému problému,” řekla. “Proč jsem byla odvelena z projektu a podrobena MRP?”

“Fifteen cítil, že jsi byla zkoumána Centrální Rasou a nechtěl, aby se dověděli o našich schopnostech a cílech, co se týká obrany planety.”

“Chceš říci, že ACIO má zbraň, která může ochránit planetu proti těmto... těmto syntetickým mimozemšťanům?”

“Pracuje na vývoji takového zbraně nebo obranného systému.”

“Co to je?”

“To ti opět nemůžu sdělit,” odpověděl Neruda a uvědomoval si Samanthinu vzrůstající frustraci.

“Sakra,” zašeptala si pro sebe. “Můžeš alespoň zodpovědět mé otázky prostřednictvím ano a ne?”

“Pokusím se.”

Na chvíli zavřela oči a probírala se řadou svých otázek. “Centrální Rasa navrhla sedm lokalit MČS a umístila je na zemi někdy v naší vzdálené minulosti?”

“Ano.”

“A tyto lokality zamýšleli jako sjednocený systém na ochranu naší planety?”

“Ano.”

“Země je pro ně důležitá, protože máme lidskou DNA, která je jedinečná... nebo... nebo snad z nějakého důvodu vysoce ceněná?”

“Nejsme si docela jisti, ale domníváme se, že to má co do činění s genetikou. V jedné z tvých Dálnovideckých seancí jsi popsala Zemi jako genetickou referenční knihovnu pro tento sektor galaxie. Tedy předpokládáme, že ochraňují tyto knihovny právě umístěním planetární obranné zbraně.”

“Takže tato zbraň je v konfliktu s tou zbraní, na jejímž vývoji pracuje ACIO?”

“To nevíme,” řekl Neruda.

“Ale je to možné?”

“Ano.”

Odmlčela se a sbírala své myšlenky. “Zástupci Centrální Rasy zjistili mou přítomnost během Dálnovidecké seance a zkoumali mě?”

“Ano.”

“Fifteen se bojí, že se dozvědí o naší zbraní... a že jsou v postavení, kdy nám můžou zabránit v jejím použití?”

“Něco takového,” odpověděl.

“Tak takhle to tedy je! To je ono, že?” Zvolala. “Fifteen nechce, aby kdokoliv pod BP-Dvanáct nebo Třináct věděl o Centrální Rase a skutečnosti, že umístili obrannou zbraň na zemi, která soupeří s tou naší vlastní. Je to tak?”

Neruda se podíval pryč a vzdychl.

“Je to tak?” Zeptala se znovu.

“Je to jen část pravdy.”

“A,” pokračovala jako Sherlock Holmes, “on nechce, abychom dělali jakékoliv další Dálnovidecké seance, protože se bojí, že Centrální Rasa má schopnost zasáhnout do instalace naší vlastní zbraně.”

“Nejsem si jist, jestli bych použil slovo bojí. Nevím o tom, že by se Fifteen někdy něčeho bál. Myslím, že ho více zajímá to, že Centrální Rase by se nemusela líbit volba naší výzbroje.”

“Proč?”

“To ti nemůžu říci.”

“Protože naše zbraň je tak mocná, že by mohla zničit planetu?” Zeptala se.

“Jistým způsobem by se to tak dalo říci. Ale tak, jak si ji Fifteen představuje, je to naprosto obranná zbraň.”

“Zatraceně,” řekla šeptem.

Samantha se postavila, aby si protáhla nohy a ruce. Zaklonila hlavu, aby se podívala na oblohu. “Jsem nad svou hlavou,” řekla.

“To jsme asi všichni,” řekl Neruda. “Nejsme ve svém přístupu neomylní, Samantha, ale ACIO má nejlepší technologie na planetě a je to doslova jediná organizace, která ví o invazi v roce 2011. Jestli je někdo schopen zabránit tomuto převzetí, tak jsme to my.”

“Vsadila bych na Centrální Rasu, jestli jsou tím, kým říkáš, že jsou. Jak můžeme doufat, že máme pokročilejšího obrannou technologii, než bytosti, které... které nás stvořily?”

“Není to tak, že naše technologie by byla pokročilejší než ta, kterou má Centrální Rasa, protože my předpokládáme, že oni mají tuto schopnost také. Je to tak, že Centrální Rasa, alespoň podle Fifteenova názoru, by tuto technologii nikdy na planetu neumístila tak, aby ji lidé mohli objevit. Zvláště ne tehdy, jestliže jejich starobylý nepřítel by ji nějak mohl získat.”

“Nedávalo by pak smysl, že když to udělali, tak pro to mají dobrý důvod?”

“Ne,” odpověděl Neruda. “Dá se předpokládat, že omezili použití této technologie, aniž by věděli, že ACIO je v pozici, kdy ji může vhodně použít a zajistit.”

“Takže my už máme tu zbraň k dispozici?”

“Ne.”

Zastavila se a zase se posadila. “Všechno, co jsi mi řekl, je založeno na předpokladech. Jak můžeš vědět, že sedm lokalit MČS není přesně tím, co se my samy pokoušíme postavit. A jak můžeš vědět, že Centrální Rasa by nechránila své genetické knihovny svou nejlepší obrannou zbraní.”

“Samantho, pochop, že ti nemůžu říci všechny důvody, ze kterých vyvozujeme naše předpoklady,” řekl Neruda. “Věř mi, došli jsme k těmto závěrům důkladnou analýzou dostupných informací.”

“Tak to je důvod, proč si Fifteen nepřeje interakci s Centrální Rasou? Čeho se bojí? Že rozeberou jeho nedokončenou a nevyzkoušenou technologii?”

“Fifteen je vizionář, jakého svět kdy neviděl,” svěřil se Neruda. “Plánoval tuto technologii dříve, než ses narodila. Ve věku, kdy si většina mládeže dělá starosti se svými pupínky, on navrhoval plány tohoto systému. To bylo v době, kdy nevěděl nic o této hrozící mimozemské invazi. Prostě chtěl stvořit tuto vizi... znovu-stvoření času...”

Neruda se zastavil vprostřed věty, neboť si uvědomil, že řekl příliš mnoho.

“Takže o tom je ta technologie.” Přerušila ho Samantha. “Cestování časem.”

“To ti nemůžu říci.”

“Proč? Stejně mi bude tato vzpomínka vypláchnuta,” argumentovala.

“Už jsem řekl dost.”

“Skvělé! Takže co teď budeme dělat? Jsem pod křížovou palbou tajné zbraně ACIO a Centrální Rasy. Jak se mám zachránit? Jak mám přesvědčit Fifteena, aby ušetřil mou paměť?”

Poušť se změnila z horké na chladnou, ze světlé na tmavou, ze zvučící na tichou. Jak se na chvíli odmlčeli, Neruda uslyšel tlumené a nějakým způsobem nepříjemné vyzvánění mobilního telefonu ve svém autě. I přes to tu bylo ticho, které uctívalo světelné drahokamy hluboké, modře-fialové oblohy. Samantha se ve večerním chladu třásla a stála k Nerudovi zády, jako by byla ponořena do posvátnosti čehosi neviditelného.

“Asi bychom měli jít zpátky,” řekl.

“Nemáš žádný nápad?” Prosila ho a snažila se, aby její hlas zněl normálně.

“V tomto ohledu je má mysl úplně prázdná.”

Samantha slabě přikývla a její oči zíraly hluboko do jejího vlastního nitra.

Neruda ji obdivoval více, než by kdy čekal. Nikdy předtím si neuvědomoval tuto něžnost Dálnovidců. Děsila ho. Byly to snad jeho Mayské kořeny, které způsobovaly jeho strach z toho, co vypadalo jako magie nebo kouzlo. Ale teď viděl, že Samantha je důvěryhodná a zranitelná zároveň, což byla vlastnost, která ho přitahovala. Tuto přitažlivost nebylo snadné potlačit. Cítil silnou morální povinnost ji pomoci a zároveň se cítil bezmocný ji ochránit. Ve skutečnosti možná právě podepsal její propustku, ne-li rozsudek její smrti.

“Co myslíš, že bych měla dělat?”

“Myslím, že bychom měli jít,” odpověděl. “Setkáme se znovu ráno - před prací - na tomto místě v 0700 hodin. S odpočatou myslí třeba budeme schopni na něco přijít.”

“Přinesu kávu,” nabídla.

“Ty jsi ze Středozápadu, že?”

“Ano.”

“Tak to kávu přinesu raději já,” usmál se. “Ty dones nějaké koláče. Ujednáno?”

“Ujednáno.”

Šli sto metrů zpět k Nerudovu autu a v tichu jeli zpět k areálu. Oba byli unaveni a jejich mysli vrávoral před rozhodnutím, které je čekalo jen asi za deset hodin.

Kapitola 14 - Upozornění

Když druh ve třidimenzionálním vesmíru objeví nevyvratitelný vědecký důkaz multivesmíru a vnitřní topologii Navigátora Celistvosti, má to vliv na všechny aspekty druhu. Je to nejdalekosáhlejší posun vědomí, který může být předpovězen a je to právě tato událost, která vyvolá Návrat Mistrů ke vnějšímu vlivu a do rolí s obecnou působností.

*Výňatek z Víry a jejich Energetické Systémy, Komnata Čtyři
Tvůrci Křídel*

Evans otevřel vstupní dveře a vylekal se, když uviděl Jenkinse. "Ty jsi mě vyděsil," řekl a šel pryč. Dveře nechal otevřené a Jenkins stál na jejich prahu. "Ano, můžeš jít dál," řekl Evans přes rameno.

Jenkins byl vysoký štíhlý muž se šlachovitými svaly, jež se zdály být připraveny sklapnout, jako medvědí past. Jako zjevný nástupce Evanse požíval v ACIO širokou úctu. A mělo to dobrý důvod. Měl velké kompetence. Zdálo se, že jeho tmavé oči vždy hledají nějaké záchytné body, co se týká osobních slabostí nebo zranitelnosti jedinců. To byla vlastnost, která způsobila, že se Evansovi velmi líbil.

"Myslím, že bys měl o něčem vědět. Můžeš zapnout PV?"

PV, nebo PansoVision, byla vnitřní síť oddělení Bezpečnosti a byla přístupná jen zaměstnancům s BP-Dvanáct a to jen v případě, že měli povolení jak od Evanse, tak od Fifteena. Jedinými zaměstnanci, kteří tento systém mohli používat, bylo sedm ředitelů, Jenkins a Fifteen.

"Je zapnutý, jen je ve Standby módu," odpověděl Evans. Byl v županu, bosý a vlasy měl uhlazené dozadu. "Můžu ti něco nabídnout?" zeptal se a kráčel do kuchyně.

"Ne, díky," odpověděl Jenkins. "Jen jsem chtěl, abys to viděl." Jenkins přivedl PV do pracovního režimu a po stisknutí několika kláves se na monitoru ukázal videosnímek Nerudova profilu v sedadle řidiče a vedle něj byla Samantha. Stiskl tlačítko a obraz se zastavil. V pravém dolním rohu bylo datum a čas.

Evans vešel do obývacího pokoje se sklenicí bílého vína. "Víš to jistě?" Zeptal se a pozvedl svou sklenku.

"Ne, opravdu, jsem spokojený, díky," odpověděl Jenkins.

"Tak co to tedy máme?" Zeptal se Evans a poprvé se podíval na monitor.

"Anomálii," řekl Jenkins. "Neruda a Samantha Foltenová opustili kancelář společně krátce po 1900 hodin a jeli na toto místo. Obraz Nerudy a Samantha vystřídala detailní fotografie. V pravém dolním rohu byl nápis - Archiv EITS Fotografie 091092:1721 PST.

"EITS byla z dosahu?" Zeptal se Evans.

"Ano, jen o dvacet minut," odpověděl Jenkins. "Měl přístup k našemu časovému rozvrhu."

"Nebo měl štěstí," poznamenal Evans.

Jenkins stiskl klávesu a objevily se dvě červené linky kódů, které překrývaly satelitní mapu. "Zastavili se zde a mluvili spolu dvanáct minut."

"Románek?" Zeptal se Evans.

"Nemůžu to říci najisto, ale ten terén je skalnatý a bylo to jen dvanáct minut."

"Pak to tedy není moc dobré místo pro mileneckou schůzku," řekl Evans s úšklebkem.

"Samantha měla včera na příkaz Fifteena MRP," řekl Jenkins. "A protože je Dálnovidec, je možné, že měla nějaké paměťové průsaky."

"Jaký je čas jejich návratu?"

Jenkins stiskl několik kláves a na monitoru se objevil Neruda se Samanthou v autě, jak se vracejí do areálu ACIO. "Byli pryč čtyřicet dva minut."

"Stávající stav?" Zeptal se Evans.

"Jsou ve svých příslušných domovech."

"Dobrá, uvidíme, co udělají zítra," řekl Evans. "On ví, že to víme. Je velmi chytrý."

"Chceš, abych něco přeposlal Fifteenovi?" Zeptal se Jenkins.

"Ne, udělám to sám. Jsem rád, že jsi mě na to upozornil. Informuj mě, kdyby se něco dělo. Přepneš mě teď na dalších čtyřicet devět hodin na Thecu Pět a sledujme ty dva, jak nejlépe můžeme. On pravděpodobně podá ráno hlášení a nic zlého se nestane, ale chci se ujistit, že ví, že jsme v pozoru - aby nebyl na pochybách."

"Jí také?"

"Ona nepozná rozdíl," řekl Evans.

"Ale je Dálnovidec."

"Sakra, nezajímá mě to, Jenkinsi. Jen jsem ti chtěl ušetřit čas a snahu. Jestli se s ní chceš mrdat, klidně můžeš."

"Dobře, udělám to podle svého," řekl Jenkins.

"Ještě jednou díky."

"Tobě taky. Dobrou noc."

Jenkins zanechal obraz Nerudy a Samantha na monitoru, zmrazený v čase jako Bonnie a Clyde. Evans se na ně ještě jednou podíval, než uvedl svůj systém do standby módu. Provedl přípitek se svou sklenkou vína a díval se přitom na obrazovku monitoru. "Nezvorej to, chlape. Potřebujeme tě čistého."

* * * *

Samantha uslyšela jeho kroky dříve, než ho viděla. Srdce jí poskočilo, když vyšplhal na kámen. "Sakra, ty jsi mě vylekal!" Vykřikla.

"Omlouvám se," řekl Neruda a v ruce držel termosku s kávou a dva polystyrénové šálky. "Nechtěl jsem tě vylekat."

"To je v pořádku, jen jsem trochu přecitlivělá."

"Za těchto okolností," řekl Neruda, "bys měla být klidná a ne přecitlivělá. Má ranní káva snad uklidní tvé napnuté nervy."

"Už jsem slyšela o tvých ranních kávách," smála se. "Nepodáváš je spíše v chuchvalcích?"

"To jsou jen fámy. Jen fámy," smál se ze široka a posadil se vedle ní.

"Všiml sis dnes v noci něčeho neobvyklého, když jsi přišel domů?" Zeptala se Samantha měkkým avšak vážným tónem.

"Čeho?"

"Jako by můj telefon měl jinou nosnou frekvenci a můj domácí terminál jinak bzučí a téměř nepostřehnutelně pulsuje, ale já to cítím."

"Dali nás oba na Thecu Pět," řekl Neruda věcně.

"Co to je?"

"Vědí, že jsme se včera setkali a chtějí, abych to věděl. Je to jejich způsob, ne příliš jemný, jak říci - buď předstoupíš a podáš hlášení o tom, co víš, nebo budeme předpokládat, že tvá loajalita a inteligence došla úhony takovou měrou, že již nadále nejsi použitelný pro naše účely. Asi tak nějak."

"Jak o tom můžeš vtipkovat?"

"Nevtipkuj," opravil ji Neruda. "Projasňuji naši situaci, takže je snazší ji zvládnout." Vrhnuł na ní svůj úsměv.

"Takže oni nás zrovna teď sledují?"

"Ne. Než jsme se včera setkali, zkontroloval jsem časový rozvrh Oka-na-nebi. Máme," podíval se na své hodinky, "asi čtyřicet minut, ale pro jistotu bych odsud raději vypadl asi tak za třicet."

Samantha na něj zírala. "Takže tu není žádné soukromí?"

"Ty jsi Dálnovidec," smál se Neruda. "Ty bys to ze všech lidí měla chápat nejvíce."

"Dálnovidci nikdy nejsou používáni proti zaměstnancům ACIO," řekla Samantha.

"Pravda, ale jakékoliv další technologie, které máme, jsou takto používány, zvláště tehdy, když se dotýční zaměstnanci setkávají venku v poušti den po proceduře MRP."

"Už jsi mluvil s Evansem nebo někým?" Zeptala se.

"To ani nemusím dělat," odpověděl. "Mají výjimečné algoritmy, které monitorují naše Otisky Těl a hlásí jakoukoliv anomálii, jako je tato." Rozhodil rukama, jako kněz spojující se s Duchem Svatým.

Samanthin obličej se uvolnil a ona dlouze vzdychla. "Dobře, dostala jsem nápad, jak nás oba dostat z této situace." Jako na nějaký dramatický pokyn se odmlčela. "Co kdybychom právě teď udělali Dálnovideckou seanci na okamžik stvoření toho jejich zbraňového systému?"

Neruda zůstal potichu a zíral na své ruce.

Samantha vzala jeho ticho jako dobré znamení a pokračovala. "Pokud bychom byli schopni zjistit podstatu jejich obranného systému, snad bychom mohli přesvědčit Fifteena, že by to mohli být naši spojenci a nikoliv nepřátelé."

Neruda se masíroval vzadu za krkem. "Ještě jsem si nedal svou kávu. Můžeme ještě několik minut počkat?"

"Nemáme čas, jestli odsud máme odejít do třiceti minut!" Řekla s intenzitou, která Nerudu překvapila.

Postavil se a prozkoumával krajinu. "Byl bych obviněn z porušení kázně. Porušení přímého příkazu Fifteena, musím dodat. To by jen zhoršilo naši situaci, nebo přinejmenším moji."

"Vím, že to je riskantní, ale bez toho, jak jinak ho můžeme přesvědčit, že bych měla zůstat v projektu a ponechat si svou paměť?"

"Máš tady v tom něco k jídlu, nebo jen tu svoji náhlavní sadu RePlaye?" Řekl Neruda a ukazoval na tmavě zelenou nákupní tašku, která ležela u Samanthiných nohou.

"Mám," řekla.

"Dal bych si cokoliv, co není RePlaye. Prosím."

Samantha otevřela tašku a vytáhla kolekci nakoupených sušenek, zatímco Neruda otevřel svou termosku a nalil kávu.

"Dva chuchvalce nebo jeden," zeptal se.

"Ptáš se na cukr, že?"

"Cukr?"

"Velmi vtipné," řekla Samantha, "ale žádné chuchvalce jakéhokoliv druhu, děkuji."

Neruda ji podal šálek a oba se usadili k rychlé snídani.

Samantha ukázala svou volnou rukou na oblohu. "Když už Evans ví, že tu jsme, proč se máme vyhýbat tomu, aby nás EITS sledovalo?"

"To E znamená víc než Oko (angl. Eye)," vysvětloval Neruda.

"Myslíš tím, že můžou slyšet naši konverzaci... třicet... čtyřicet... nebo kolik mil nahoře ta věc je?"

"Když v sedmdesátém pátém bylo EITS zprovozněno, nebyla ta technologie schopna přenosu zvuku... to bylo dodáno až v devadesátém prvním, když byl systém aktualizován."

"Oni můžou slyšet naši konverzaci?" Opakovala jemně.

"Ano," řekl.

"Jak?"

"Pamatuješ, když jsi začínala, jak po tobě bylo požadováno, abys měla bezpečnostní implantát?"

"Ano, ale myslela jsem, že to je jenom pro účely stopování..."

"... To je jejich hlavní účel, ale také mají schopnost přenášet zvuk k EITS. Je to jedna z nejdokonalějších technologií celého našeho arzenálu. A bude na nás použita za nějakých třicet minut, pokud si nedáme pozor."

“Ale tu věc mám umístěnou na krku...”

“Přenášíš to hlasovou rezonancí, kterou zesiluje počítač a je to tak dobré, že můžou naslouchat i šep­tání.”

“Chtěla bych umět znakovou řeč,” zabědovala Samantha pro sebe. “Předpokládám, že zaměstnan­cům neříkají o pravém účelu této technologie.”

“Správně.”

“Tak co si myslíš o mém plánu?” Zeptala se.

“Je příliš nebezpečné porušit přímý Fifteenův příkaz. Ale znám jiný způsob, jak to můžeme udělat.”

“Jaký?”

“Naším cílem je prezentovat Fifteenovi fakta. Poznal by jakýkoliv podvod, takže není možné mu říkat něco, co by nebylo naprostou pravdou. Skutečnost je taková, že jsi měla významné průsaky paměti v době do dvaceti čtyř hodin po MRP. Zcela zřejmě nebyla procedura úspěšná. Vzpomínky byly příliš silné.”

Samantha přikývla a Neruda se odmlčel, aby si vzal něco z jejích sušenek.

“Problém je v tom,” pokračoval, “že jsi jediná, kdo tyto bytosti viděl a komunikoval s nimi. Ty jsi tím, kdo uvedl výzkumný tým do té lokality. Jsi nějak napojena na jejich frekvenci.”

“Dobře,” zeptala se Samantha, “naznačuješ, že se mám představit jako spojenec Centrální Rasy?”

“Něco takového,” odpověděl. “Nevíme, jestli nějaký další Dálnovidec je schopen navázat kontakt s touto rasou. Až doposud jsi to byla výlučně ty. Snad bychom mohli přesvědčit Fifteena, že tvá paměť by neměla projít radikální MRP, dokud se neujistíme, že nějaký jiný Dálnovidec dokáže tento kontakt zajistit. To nám poskytne nějaký čas a důvod pro to, abys mohla zůstat v projektu.”

“Říkáš, že Fifteen si bude chtít ponechat možnost kontaktu s Centrální Rasou, aby v budoucnosti něco mohl zjistit?”

“Správně,” odpověděl. “Když jsme poprvé slyšeli od Cortea o Centrální Rase, Branson provedl něko­lik experimentů, aby zjistil, jestli s nimi může být navázán kontakt, ale nešlo to.”

“Dej mi nějaký příklad toho, co by ho v budoucnosti mohlo zajímat?” Zeptala se.

“Máme silný důvod předpokládat, že sedm lokalit MČS je nějakým způsobem spojeno dohromady. Také víme, že bylo jen jedno naváděcí zařízení, které již prošlo sebe-destrukcí, takže my vlastně ve sku­tečnosti nevíme, jak se k těm dalším lokalitám dostat. Můžeš nám pomoci zjistit, jak se dostat k dalším šesti lokalitám.”

“Myslíš, že se mu tento postoj bude líbit?” Zeptala se Samantha.

“To nevím,” řekl Neruda a vzal si poslední sušenku. “Ale je to upřímný postoj v našem dilematu. Je to nejlepší možnost, jaká mě napadá.”

“Tak dobře. Kdy mu to řekneme?”

“Myslím, že bude nejlepší, když s ním promluví sám,” odpověděl Neruda. “Když bys u toho byla i ty, mohl by být příliš strohý. Potřebujeme, aby byl otevřený. Možná, že sám přijde s lepším řešením.”

Samantha přikývla, začala balit sušenky a uklízet věci.

“Ještě jedna věc, než půjdeme,” řekla. “Když si plánuješ stejně Fifteenovi říci pravdu, proč se snažíš uniknout EITS?”

“Je moudré udržet si kontrolu nad svými možnostmi. Fifteen a Evans to respektují. Asi více než coko­liv jiného. Nemusíš nikomu z nich ukazovat své slabosti nebo chyby v úsudku.”

“To si zapamatuji,” řekla Samantha.

Ti dva si rychle sbalili své věci a šli ke svým autům. Samantha nemohla přestat myslet na EITS, kte­ré se blížilo nad jejich hlavy. Téměř cítila jeho slídící oči a uši. Když si sedla do auta a sledovala Nerudu, jak odjíždí, několikrát z plných plic zakřičela, “Strčte si své EITS do prdele!”

Instantně se cítila lépe.

* * * *

“Dobré ráno, Jamissone,” řekl Fifteen. “Hledáš mě?”

Neruda byl na cestě do Fifteenovi kanceláře a téměř do něj vrazil, když v chodbě zatáčel za roh. “Máš pár minut, které bys mi mohl věnovat? Je to důležité.”

Fifteen pokynul paží ke dveřím své kanceláře. “Samozřejmě. Jdi dál. Hned tam budu.”

Neruda se posadil k malému konferenčnímu stolu, který byl vedle Fifteenova pracovního stolu. Kancelář v něm nějakým způsobem vyvolávala pocit zranitelnosti. Byla tak prázdná, že Neruda cítil, že se není kam schovat a to zvláště tehdy, když musí doručit špatné zprávy.

Vyrušil ho zvuk zavíraných dveří. Neruda se otočil a uviděl Fifteena, Li-Ching a Evanse, kteří se k němu přidali kolem stolu. “Víme o tvém setkání se Samanthou,” řekl Fifteen. “Jen chceme slyšet tvé hláše­ní. Pozval jsem Li-Ching a Evanse, abych se nemusel opakovat. Dobře?”

Neruda přikývl, ačkoliv si myslel, že by se raději setkal s Fifteenem o samotě.

Začínal cítit, že jeho čin může být závažnějším porušením bezpečnostních předpisů, než si původně myslel.

“Jak víš,” začal Evans, “víme o tvé aktivitě včera večer a pak znovu dnes ráno. Ty si plně uvědomu­ješ, že tyto aktivity porušují předpisy a...”

"Počkej, počkej," přerušil ho Fifteen. "Nemusíme být hned tak tvrdí. Jsem přesvědčen, že Jamisson má dobrý důvod pro své počínání." Fifteen položil své ruce rovně na stůl a odmlčel se. "To, co tu máme, je určitě jen nedorozumění. Máš slovo, Jamissone. My jen budeme naslouchat a případně se ptát."

Neruda si pátravými očima prohlížel své kolegy a dával si dobrý pozor, aby skryl svou nervozitu. "Chci vám říci, co přesně se stalo," řekl, a díval se přímo na Evanse. "Samantha měla nějaké průsaky paměti. Její vzpomínky na Dálnovidecké seance byly příliš silné, než aby šly potlačit."

"Co je spustilo?" Zeptala se Li-Ching.

"Třídila si své materiály týkající se projektu a našla poznámku - psanou svou vlastní rukou - o Centrální Rase a sedmi lokalitách MČS."

Fifteen vytáhl z pod stolu řídicí pult a stiskl tlačítko. "Ať sem přijde Branson, jakmile to bude možné."

"Ano, pane," řekl hlas jeho asistenta.

Fifteen se otočil na Nerudu, jeho hlas byl vážný a sympatizující zároveň. "A co od tebe Samantha chtěla?"

"Chtěla vědět, jestli měla MRP," odpověděl. "A chtěla vědět, kdo je Centrální Rasa."

"A ty jsi jí to řekl?" Tázał se Fifteen.

"Ano."

"Proč?" Ptal se Evans.

"Protože ona je nejlepším Dálnovidecem, kterého máme a já jsem měl na výběr buď jí lhát a tak se jí odcizit, nebo mluvit pravdu a získat její důvěru. Zvolil jsem to druhé."

"Co chtěla?" Ptal se Fifteen.

"Chtěla zůstat v projektu. Cítí, že by její schopnosti mohly později být užitečné."

"A ty jsi s ní souhlasil?" Zeptal se Fifteen.

Toho rána se Neruda poprvé podíval Fifteenovi do očí. "Nevíme, jestli nějaký náš jiný Dálnovidec s BP-Dvanáct bude schopen kontaktovat Centrální Rasu a provést Dálnovidecký průzkum, který by se později mohl ukázat jako užitečný pro projekt. Jsem přesvědčen, že Samantha má nějaké zvláštní spojení s touto rasou."

Evans se pohnul. "Jaký důvod tě napadá, kvůli kterému bychom měli kontaktovat nebo pozorovat Centrální Rasu?"

"Ne, Jamisson má pravdu," vstoupil do toho Fifteen. "Nevíme, jestli někdo jiný je schopný úspěšného kontaktu. Zkoušeli jsme to, když nám Corteum řeklo o jejich existenci, a neměli jsme úspěch."

"To ale bylo před tím, než jsme měli nějaké fyzické spojení," řekla Li-Ching. "Samantha měla artefakt a lokalitu MČS. To není spravedlivé srovnání."

"Ale v tom to právě je," řekl Neruda. "Ona měla výhodu a tato její výhoda by mohla být - někdy v budoucnosti - použita i jako naše výhoda."

Vyrušilo je zaklepání na dveře. Do kanceláře vstoupil Branson a trochu popadal dech. "Volal jste mě?"

"Ano, pojď dál a připoj se k nám," řekl Fifteen. "Samanthina MRP selhala."

"V jakém ohledu?" Zeptal se Branson, když si sedal ke stolu vedle Nerudy.

"Ve všech ohledech," odpověděl Fifteen.

"Sakra," řekl si Branson pro sebe. "Vlastně mě to ani moc nepřekvapuje."

"Předpokládejme tedy, že její vzpomínky nemůžou být potlačeny prostřednictvím MRP... že... že jsou příliš silné, jak říká Jamisson," řekl Fifteen. "Máme dvě možnosti. Můžeme udělat radikální MRP a vymazat vzpomínku na celý projekt, nebo můžeme ponechat její služby v projektu a izolovat ji od citlivých informací, jak nejlépe dokážeme."

Fifteen se koutkem oka podíval na Nerudu. "Jaké tajné informace jsi ji poskytl - kromě informací o Centrální Rase a sedmi lokalitách MČS?"

Neruda cítil, že Fifteen všechno vnímá.

Jeho hlas se napnul, jak cítil Fifteenovu intuitivní sílu, která se ho uvnitř jeho mysli začala dotýkat. "Něco o EITS ... já... vysvětloval jsem jí důvody, proč jsme přerušili její kontakt s Centrální Rasou..."

"Ty jsi jí řekl o BST?" Zeptal se Fifteen se znepokojením v hlase.

"Ne, nevysvětloval jsem nic o BST, jen že máme obrannou zbraň... nic víc," bránil se Neruda.

Evans už se nemohl udržet. "Takže ona teď ví o EITS a BST? Nevíme, jak bude s těmi informacemi zacházet. Je mladá a nezkušená. Už vidím, jak nějaký úplatek může způsobit velké riziko."

"Ona je nejlepší Dálnovidec, kterého jsme kdy měli," řekl Branson. "Nejlepší. Jamisson jí nemohl lhát, stejně jako nemůže lhát nám. Alespoň si před ní udržel svou důvěryhodnost, což se může pro nás ukázat mnohem hodnotnější, než cokoliv jiného. Přinejmenším při práci se Samanthou."

Nad konferenčním stolem se na několik okamžiků rozhostilo ticho. Neruda nechal svůj pohled na desce stolku a přál si, aby už setkání skončilo, avšak věděl, že možná právě začalo.

Li-Ching si pohrávala s jedním z knoflíčků na své blůze. "Proč ji nevyloučit z projektu a nepodrobit radikální MRP?"

"Myslím, že Jamisson nám naznačuje, že ji potřebujeme," odpověděl Fifteen. "Potřebujeme její Dálnovidecké schopnosti, abychom urychleně pochopili sedm lokalit MČS a způsob, jakým spolu souvisí... za předpokladu, že tomu tak je."

Evans se otočil na Bransona. "Jsi si jist, že nemůžeme udělat kontakt s Centrální Rasou za použití jednoho z našich Dálnovidců s BP-Dvanáct?"

"Před jedenácti lety jsme neuspěli, ale tehdy jsme neměli žádné artefakty nebo materiály, na kterých by kontakt šlo založit. Možná, že by to teď šlo."

"Všechno, co navrhuji," vstoupil do toho Neruda, "je ponechat Samanthu v projektu do té doby, než zjistíme, jestli její schopnost kontaktu a komunikace s tvůrci těch lokalit je unikátní."

"Chceš říci, že tvůrcem těchto lokalit není Centrální Rasa?" Zeptal se Fifteen.

"Ne," odpověděl Neruda. "Ale my vlastně nevíme, kým v Centrální Rase jsou. Prostě jsem myslel, že bychom měli zachovat její schopnost a vědomostní základnu, dokud nezjistíme, zda máme nějakou jinou průzkumnou strategii a stejně schopného Dálnovidce."

Fifteen vzdychl a obrátil se na Bransona. "Náš plán postupu pro ni je stále ještě záležitostí sedmi let. Nechceme udělat nic, co by ohrozilo její vůdcovské schopnosti. Chceme, aby byla ředitelem. Když to vezmeme v potaz, jaké je tvé doporučení?"

"Nechat ji v projektu s plným přístupem BP-Dvanáct ke znalostní bázi - pouze co se týká projektu Starobyly Šíp. V ostatních ohledech zůstane BP-Sedm."

"Evans?" Zeptal se Fifteen.

"Myslím, že riziko nechat ji v projektu, je příliš velké," odpověděl Evans. "Další kontakt s Centrální Rasou nebo nějakou její frakcí může způsobit nechtěné zkoumání našich vlastních projektů, zvláště BST. Myslím, že radikální MRP a kontrola Theca-Pět po nějaké období... snad tři měsíce poté, je tím nejlepším, co můžeme udělat."

Fifteen se otočil na Li-Ching. "A ty?"

"V zásadě souhlasím s Evansem," odpověděla. "Zdá se, že rizika převažují nad přínosem. Nicméně také vnímám možnou výhodu toho, mít Dálnovideckou průzkumnou strategii, která nám dá možnost zkoumat tvůrce těchto lokalit... kdo ví, co budeme potřebovat vědět v budoucnosti."

Fifteen se opřel do křesla, roztáhl prsty a opřel ruce o sebe - prst na prst. "Tedy víme, že Centrální Rasa, nebo nějaká její frakce, vytvořila lokality MČS. Máme dobrý důvod věřit, že jich je sedm. Tyto bytosti můžou zkoumat Samanthu. Což znamená, že můžou být schopny přístupu k celé její paměťové struktuře. To znamená, že jestliže ona ví o BST, oni můžou být schopni se dovědět o našich plánech ohledně BST."

"Jestli chceme, aby v projektu zůstali jen pracovníci s BP-Dvanáct, žádný Dálnovidecký průzkum nemůže být uskutečněn. Nicméně pokud necháme Samanthu v projektu, budou schopni ji případně zkoumat jen do úrovně BP-Sedm, což je přijatelné riziko, pokud neví nic o BST."

Otočil se na Nerudu s pronikavostí, kterou Neruda viděl předtím jen jednou. "Zeptám se tě, Jamissone, tedy ještě jednou. Kolik toho ví o BST?"

"Vím, že máme obrannou zbraň, kterou možná Centrální Rasa neschválí. Vím, že ACIO - na vysoké úrovni - je zaangažováno na ochraně země před invazí v roce 2011... A ví, že naše zbraň nějak souvisí s cestováním v čase."

"Nic víc?" Zeptal se Fifteen.

Neruda zakroutil hlavou a podíval se dolů na své ruce, které měl složené v klíně.

Fifteen se zhluboka nadechl a potom pomalu vydechl. "Vím příliš mnoho, než aby mohla být naším Dálnovidcem. Každý z našich BP-Dvanáct Dálnovidců má to stejné dilema - vědí příliš mnoho. Tyto bytosti budou zkoumat jakéhokoliv Dálnovidce, kterého použijeme a tím se můžou dovědět o našich plánech s BST. Jakákoliv další interakce se zástupci této rasy je příliš nebezpečná. V této věci souhlasím s Evansem."

Odmlčel se dostatečně dlouho na to, aby mohl změnit svou pozici v křesle. Záda ho stále obtěžovala i přes akupunkturu, kterou mu předepsala Li-Ching. "Nicméně si myslím, že pokud uděláme Samanthě radikální MRP, budeme riskovat jak její stav myslí, tak případně i Bransonův plán jejího postupu. Jestli Samantha chce zůstat v projektu, podpořím ji v tomto požadavku s jednou podmínkou. Musí se zdržet jakéhokoliv Dálnovidecké seance s Centrální Rasou."

Fifteen se otočil na Nerudu. "Souhlasíš?"

"Co bude vykonávat, když ne Dálnovidení?" Zeptal se Neruda poté, co souhlasně přikývl.

"Jakoukoliv roli si bude přát, pokud to v sobě nebude obsahovat Dálnovidení Centrální Rasy... je mi to úplně jedno." Fifteen se podíval na Bransona. "Uděláme to tak, jak říkáš. Bude mít BP-Dvanáct, co se týká projektu Starobyly Šíp a ve všech ostatních ohledech zůstane na BP-Sedm."

"Dobře," odpověděl Branson. "S účinností?"

"Od teď," řekl Fifteen. "Evansi, souhlasíš s tím? Chci tvůj souhlas."

"Máš ho," odpověděl Evans, "ale raději bych ji několik příštích týdnů dal na Thecu-Pět, pokud ti to nebude vadit."

"Dobře," řekl Fifteen. "Ještě něco?"

Ve vzduchu se rozhostilo ticho dostatečně dlouhé na to, aby Fifteen setkání ukončil. "Jamissone, můžeš tu ještě na několik minut zůstat?"

Neruda přikývl a posadil se zpátky do křesla, zatímco ostatní opustili Fifteenovu kancelář. Se zvukem zavírajících se dveří se Fifteen s vážnou tvář posadil. "Ty si asi myslíš, že jsi volil správně, když ses Samanthě otevřel, že?"

“Nejsem si jistý, co si mám myslet,” odpověděl Neruda. “Mám pocit, jako bych udělal správnou věc...”

“Ostatní tě ujišťují, že tomu tak není.” Tvrdil Fifteen s konečnou platností.

Nerudův vnitřní klid se při těch slovech otřásl, ačkoliv jeho fyzická přítomnost zůstala bez hnutí. “Jak?” Ta otázka mu vyletěla z úst dříve, než ji jeho mysl mohla cenzurovat.

Fifteen pokrčil rameny. “Ty to víš. Ty už to víš. Jen jsem tě chtěl ujistit, že já to vím také. A jestli se ještě někdy tak uvolníš, jako v tomto případě, s nějakým jiným podřízeným, určitě zůstaneš bez podřízených. Říkám to jasně, Jamissone?”

“Velmi jasně, pane.”

“Dobrá.”

“Ještě jedna otázka, jestli... jestli můžu,” řekl Neruda váhavě.

“A to?” Řekl Fifteen.

“Jestli se při dekódování materiálů na optickém disku dostaneme do slepé uličky a ostatní artefakty se ukáží jako odolné našemu zkoumání, nedávalo by smysl, že Dálnovidění zůstane naší jedinou nadějí? A jestli tomu tak je, není Samantha naší nejlepší sázkou?”

Fifteenův obličej se uvolnil ve výmluvném úsměvu. “To je jediný důvod, proč jsi nebyl z projektu odvolán. Je to záchranné stříbrné vlákno ve tvém chybném chování. Uvidíme, jestli se tvé počínání v budoucnosti vyplátí, ale v přítomnosti jednoznačně nikoliv.”

Fifteen se postavil a podíval se dolů na Nerudu. “Pro teď to je vše.” Bez jediného slova odešel, otevřel dveře své kanceláře a opustil ji. Neruda pomalu vstával ze svého křesla. Mrazilo ho v kostech, neboť věděl, že se dostal tak blízko ke svému konci v ACIO, jako nikdy předtím.

Cítil se, jako by zradil svého otce, svého hrdinu a rádce, stejně jako svou budoucnost.

Kapitola 15 - Zpečetění

Na spojení tvé vůle s vůlí Prvotního Zdroje se nevědomě podílíš tisícem osobních struktur zasvěcených Velké Příčině. Je to spojené úsilí všeho, čím jsi, s dokonalým odhalením všeho, co je a vždy bude. Je to podnětná linie důkazu, jež ukazuje na tvůj účel dokonce dříve, než dokážeš mluvit slovy nebo cítit emoce svého daru. Jen to vyžaduje, abys toužil po tom, aby vůle Prvotního Zdroje převzala nadvládu ve tvém životě.

*Výňatek z Osobní účel, Komnata Sedm
Tvůrci Křídel*

Neruda přišel do své kanceláře a našel tam Samanthu, která čekala v jednom z křesel vedle pracovního stolu. Její obličej byl srážkou strachu a naděje.

“Jak to šlo?” Zeptala se a pokoušela se znít klidně.

“Jsi dál v projektu,” usmál se, “ale za podmínky, že nebudeme dělat žádné Dálnovidecké seance s Centrální Rasou.”

“Fifteen to přikázal?”

“Ano.”

“A co ještě?” Ptala se Samantha.

“Musíš si promluvit s Bransonem,” odpověděl. “Nejsem si jistý, jestli je ještě něco, co bych ti mohl říci.”

“Dostal ses do problémů, že?”

“Ano.”

“Omlouvám se, že jsem tě zatáhla do toho zmatku,” řekla. “Je něco, co bych mohla udělat?”

Neruda se posadil ke stolu, rozsvítil lampu, opřel se do křesla a pak se konečně podíval na Samanthu.

Měla na sobě bílé bavlněné kalhoty a blůzu v barvě nebeské modři. Své rudé vlasy měla pevně svázané vzadu za hlavou.

“Prostě si promluv s Bransonem a vyhybej se Centrální Rase,” odpověděl Neruda. “To je všechno. To zvládneš, ne?”

“Ano, ale jak ostatní přijmou tuto novinu?”

“O ně se nestarej,” odpověděl Neruda. “Fifteenova rozhodnutí - ačkoliv nejsou vždy chápána - jsou vždy respektována.”

“Ale nebudou mě nenávidět za to, že jsem zpátky v projektu?”

“Ne, samozřejmě, že ne,” odpověděl Neruda. “Jsi Dálnovidec... specialista. Každý v projektu ví, že máš jisté zvláštní spojení s tvůrci lokality MČS, takže si s tím nedělej starosti.”

“Dobře,” řekla uvolněně. “Ale jak najisto víme, že lokality MČS vytvořila Centrální Rasa?”

Neruda cítil, jak je jeho mysl vhozena do nějaké vnitřní vlny. Cítil, jak ho ta neviditelná vlna táhne dál a dál od bezpečí pobřeží. “Prosím, důvěřuj mi v tom a promluv si s Bransonem.”

Vzal kus papíru ze svého poznámkového bloku a začal psát.

NÁSLEDUJÍCÍ DVA TÝDNY JSI POD THECA PĚT. NEMŮŽU S TEBOU O TĚCHTO VĚCECH MLUVIT - V KANCELÁŘI JE ODPOSLECH - SLYŠÍ NÁS. OMLOUVÁM SE.

Podal poznámku Samanthě, která si ji rychle přečetla. Na obličeji se ji objevil ustaraný výraz, jak pochopila vážnost situace, do které se dostala.

“Dobře, tedy,” řekla, “promluví si s Bransonem. Děkuji za tvou pomoc.”

“Prosím.”

Samantha se postavila. “Musím s tebou mluvit,” artikulovala slova tiše Nerudovi.

Neruda zakroutil hlavou. “Uvidíme se později, Samantho.”

“Ještě jednou děkuji,” řekla.

Opustila jeho kancelář s pocitem frustrace ze ztráty svobody, ale uspokojena, že může zůstat v projektu a uchovat si svou paměť takovou, jaká je.

* * * *

Vzbudilo ho bouchání na dveře. Neruda se podíval na hodiny vedle své postele a nebyl si jist, jestli se mu to zdálo, nebo jestli je to skutečnost. Bylo krátce po 1 hodině v noci a fosforeskující ciferník budíku ho ujistil, že jde o skutečnost. Jeho intuice zpozorněla a on se snažil zjistit, kdo to je.

Rychle si oblékl župan a belhal se dolů po schodech ke hlavnímu vchodu, kde viděl čekat temný obrys postavy. “Slyším tě, Samantho,” hulákal. “Počkej chvíli, než vypnu bezpečnostní systém.”

Neruda stiskl několik tlačítek a potom otevřel dveře rozrušenému obličeji Samanthy. Oči měla rudé od pláče. “Co se děje?” Ptal se a paží ji zval dál.

Vrhla se mu kolem krku a začala plakat, jako by se všechno zhroutilo. Neruda tiše stál a ze všech sil se ji snažil ukonejšit. Přitom pozoroval ulici a sousedství, jestli je někdo nesleduje. Zdál se být klid a on se cítil v bezpečí a tak zůstal ve dveřích a utišoval ji, zatímco ona nekontrolovatelně vzlykala.

“Řekni mi, co se děje. Prosím.”

“Omlouvám se... já ... je mi líto, že jsem tě do toho namočila,” řekla, pustila se ho a šla ke křeslu v obývacím pokoji. “Můžu se tu na minutu posadit?”

“Jistě,” řekl. “Můžu ti něco nabídnout?”

“Možná nějaké kapesníčky...”

“Jistě, počkej chvíli.”

Neruda šel do kuchyně, vytáhl ze zásobníku několik papírových ubrousků a nalil sklenici vody. Když se vrátil do obývacího, Samantha seděla v křesle, zírala na strop a slzy jí tekly po tváři.

“Co se děje?” Ptal se Neruda, když ji podával ubrousky a stavěl sklenici vody na servírovací stůl před křeslem.

“Děkuji,” řekla a vysmrkala se. “Dnes v noci jsem měla návštěvu.”

“Koho?” Zeptal se Neruda. Ta zpráva ho probudila jako příval kofeinu.

“Než ti to řeknu, je... je tu odposlech ... myslím, jestli můžeme mluvit?”

“Ano, tady můžeme mluvit. Oni už vědí, že tu jsi.”

“Může EITS zachytit naši konverzaci i když jsme uvnitř domu?”

“Může zachytit tvou, nikoliv mou.”

“Chceš říci, že mám jiný implantát, než ty?” Zeptala se.

“Ten můj mi byl dán před devatenácti lety, což je dříve, než jsme měli technologii přenosu zvukové rezonance Otisku Těla.”

“Takže zase jsem problémem já.” Její obličej vyjadřoval naprostou zoufalost. “Takže oni můžou slyšet jen mou část konverzace?”

Přikývl. “Všechno je v pořádku, Samantho, ale jestli ti to nebude vadit, než začneš vyprávět, rád bych se převlékl a dal si trochu kávy. Ano?”

“Ano, samozřejmě. Já se zatím trochu seberu.”

Neruda dal dělat čerstvou kávu a potom si oblékl džíný, bílý svetr a své rolexy. Opláchl si obličej studenou vodou a učesal si vlasy. O pět minut později již podával kávu. “Je to v podstatě káva bez kofeinu, takže nemusíš mít obavy,” řekl a podával šálek Samanthě.

“V podstatě bez kofeinu? Takže tím myslíš, že je to vlastně normální kafe, ne,” řekla a vynutila úsměv na svých rtech.

“Chtěla jsi mi říci něco o tvé návštěvě...” Komentoval, ignorující její poznámku, když si sedal do křesla naproti ní.

“Je to v pořádku? Seš si jist?” Ptala se Samantha.

“Znám rozvrh EITS, je to v pořádku... přinejmenším dalších deset minut.”

“Ale před chvílí jsi řekl, že už ví, že jsem zde, tak jak to můžou vědět, když EITS není zrovna nad naší hlavou?”

“ACIO má dvacet osm satelitů, které tvoří systém EITS a jen devět z nich má aktualizovanou technologii pro akustickou rezonanci. Nejbližší z těchto devíti satelitů je svým zachytávacím rozsahem asi deset minut vzdálen.”

“Jak? Myslím, jak je možné... že to všechno tak přesně víš?”

“Mám fotografickou paměť, vzpomínáš?” Vysvětloval Neruda.

"To musí být pěkné," nervózně se zasmála.

"Řekni mi, co se stalo, Samantha."

Napila se kávy a hluboce vydechla. "Byla jsem v ložnici... bylo kolem devíti hodin a rozhodla jsem se udělat si nějakou meditaci, protože jsem se po událostech dnešního dne, cítila velmi zraněná."

Zavřela oči, jako by sledovala něco na své vnitřní obrazovce. "Když jsem začala a chtěla jsem se zbavit napětí, které jsem měla v těle, najednou se objevilo světlo... zeleně a žlutě zbarvené světlo, které proletělo skrz mé tělo. Bylo to asi, jako když slunce zajde za mrak a pak zas vyjde ven a ty si uvědomíš ten rozdíl, ale víš, že zdroj stínu už je dávno pryč."

Neruda přikývl. "Myslíš tím, že jsi to viděla svýma očima, nebo cítila uvnitř sebe?"

"Vlastně obojí. Zdroj světla se zdál povědomý, ale zároveň se zdálo, že přichází z velké vzdálenosti. Sledovala jsem, jak je v kontaktu s mou myslí. Byl to velmi něžný a pokojný zážitek."

Samantha se naklonila dopředu a odložila svůj šálek kávy. Pak si složila nohy pod sebe. Obličej měla trochu opuchlý a červený. "A pak se toto světlo nějak chopilo mé mysli a začalo... mě přepojovat... mou paměť."

"Jakým způsobem?" Zeptal se Neruda a naklonil se vpřed.

"To světlo bylo jako trubka... nebo portál. Bylo magneticky přitažlivé, a buď jsem se já přibližovala k tomu, nebo ono ke mně... nevím co z toho..."

"Tomu?" Zeptal se Neruda netrpělivě.

"Byla to bytost," odpověděla. "Intelligence..."

"Měla nějaký tvar?" Zeptal se Neruda.

"Ani ne, ale cítila jsem její přítomnost a vyděsilo mě to k smrti."

"Proč?"

"Nevím," odpověděla. "Já..už jsem si dělala mnohokrát předtím ty meditace a cítila jsem ... nebo... viděla světla, ale nikdy jsem se nesetkala se světlem, které by bylo inteligentní."

"Jakým způsobem bylo inteligentní?"

"Obnovilo mé vzpomínky na Dálnovidecké seance s Centrální Rasou." Samantha nechala ta slova několik sekund viset ve vzduchu a mezitím se napila kávy. "Úplně jsem se rozpoměla na svůj zážitek, který je teď dokonce živější, než před MRP."

"Jak?" Zeptal se Neruda a uvědomoval si, že zní nevěřícně.

"Nevím jak, ale stalo se to. Pamatuji si všechno, jako by se to stalo před chvílí. A ještě něco navíc," řekla náhle ztišeným hlasem. "Aktivovalo to všechny mé zážitky s nimi, včetně toho, kdy jsem byla zkoumána uvnitř první jeskyně... a ještě dříve, když jsem ztratila vědomí při pokusu komunikovat s naváděcím zařízením."

"A?"

"Vím toho teď více o plánech tvůrců lokalit MČS," řekla Samantha. "Ale nevím, jestli to mám někomu říci."

"Proč?"

"Protože Fifteen bude chtít odstranit všechny mé vzpomínky, jestli ne dokonce můj život," řekla a v očích se jí dělaly slzy. Sušila si koutky očí ubrouskem.

"O tom vůbec nepochybuji."

"Proč?"

"Protože toho vím příliš mnoho a protože tvůrci této lokality do mě z nějakého důvodu vložili něco, díky čemu mě můžou kontaktovat... nebo... mě k jistým věcem aktivovat."

"Cože?"

"Podívej," šeptala, "říkal jsi, že máme deset minut, než bude EITS v dosahu. Jsem úplně vystrašená. Nevím, komu můžu důvěřovat... kromě tebe."

"EITS může zachytit jen tvůj hlas," řekl a podíval se na své hodinky. "Budu se tě ptát a ty budeš své odpovědi psát, nebo jen pokýváš hlavou ano - ne. Dobře?"

"A jsi si jistý, že nemáš doma nějaké další odposlouchávací zařízení?"

"Docela jistý."

"Dobře. Řeknu ti to, ale jen když budeš souhlasit, že ta konverzace zůstane výhradně mezi mnou a tebou. Dobře?"

"Souhlasím," odpověděl.

Neruda se postavil, aby si urovnal své myšlenky. Obývací byl prostorný, v jednom rohu stálo před oknem velké piano. Vzdálenému konci pokoje dominoval krb, jehož pískově zbarvená dlažba sahala od podlahy až ke stropu. Neruda začal chodit tam a zpět.

Náhle se zastavil a otočil se na Samanthu. "Takže do tvého těla vstoupilo světlo a znovu propojilo všechny tvé vzpomínky týkající se interakcí v lokalitě MČS, Dálnovideckých seancí s Centrální Rasou a naváděcím zařízením. Je to tak?"

Samantha přikývla a potom se vysmrkala.

"Bylo to, jako kdybys byla přepojena vzdáleným zdrojem, který se ti jevil jako představitel nějaké technologie nebo síly pocházející od tvůrců lokality MČS?"

Samanthin obličej na několik okamžiků znehybněl, jako by ve své vlastní mysli diskutovala o Nerudově otázce. Nakonec znovu přikývla, ale ukázala, že chce něco napsat. Neruda ji podal pero a papír z poblíž stojícího stolu. Něco načmárala a potom podala papír zpátky Nerudovi, ukazující na svůj komentář.

NEBYLA TO TECHNOLOGIE NEBO SÍLA. BYLA TO INTELIGENCE A MĚLA SPECIFICKÝ ZÁMĚR AKTIVOVAT MOU PAMĚŤ.

Neruda přikývl. "A tato intelligence, jen znovu propojila tvé vzpomínky... ona... ona o sobě nic neřekla?"

Samantha se podívala na Nerudu a přikývla.

"Niméně," pokračoval, "vzpomínky na tvůj zážitek s naváděcím zařízením jsou obnoveny a nějakým způsobem ti poskytují rozšířený vhled do plánů tvůrců lokality MČS. Je to tak?"

Přikývla.

"Víš, jaký je účel lokality MČS?"

Zakroutila hlavou a začala něco psát. Když byla hotova, podala to Nerudovi. Neruda si to vzal a odešel stranou, kde si to nahlas přečetl. "Nejsem si jista, ale není to zbraň. Mnohem více to má co do činění s pozvednutím vědomí planety."

Otočil se a podíval se Samanthě do očí. "Víš, jak toho chtějí dosáhnout?"

Začala psát.

NEJSEM SI JISTÁ, ALE TĚCH SEDM LOKALIT DOHROMADY NĚJAK VYTVÁŘÍ DATOVÝ TOK, KTERÝ POZVEDÁ MOLEKULÁRNÍ VIBRACI PLANETY A VŠECH JEJÍCH OBYVATEL. TENTO DATOVÝ TOK MĚNÍ STRUKTURU DNA A TO NEJENOM LIDÍ, ALE VŠEHO ŽIVÉHO NA PLANETĚ. JE URČEN K TOMU, ABY NÁM POZDĚJI V DVACÁTÉM PRVÉM STOLETÍ UMOŽNIL UČINIT NĚJAKÝ ZÁSADNÍ OBJEV.

Její rty se téměř neznatelně pohybovaly, když poznámku psala. "Toto světlo, nebo intelligence, jak to nazýváš, pochází od tvůrců lokality MČS?"

Samantha přikývla.

"A ty to víš, protože to aktivovalo tvou paměť. Jsou nějaké jiné důvody, proč to tak cítíš?"

Znovu přikývla a začala psát další poznámku.

PŘEDPOKLÁDÁM, ŽE TO DO MĚ BYLO VLOŽENO, KDYŽ JSEM SE DOSTALA DO KONTAKTU S NAVÁDĚCÍM ZAŘÍZENÍM, ALE CÍTÍM, JAKO BY TO PŘICHÁZELO Z OBROVSKÉ VZDÁLENOSTI. CÍTÍM, ŽE JE TO VELICE STAROBYLÉ. VĚČNÉ. VNÍMÁM TO JAKO BOHA.

Neruda přikývl, když četl tu poznámku. "Víš, jak budeme schopni nalézt další lokality MČS?"

Samantha přikývla, ale pak zamávala rukou, jako by ve vzduchu něco mazala. V rozčilení napsala.

NEVÍM, JAK TY LOKALITY NAJÍT, ALE VÍM, ŽE NEJSME JEDINÍ, KDO JE NAJDE.

Jeho obličej se zamračil okamžitě, jak si tu poznámku přečetl. "Někdo jiný udělá ten objev?" Zeptal se Neruda a v jeho hlase bylo znát velké překvapení.

"Ano," řekla a ruku si rychle položila na ústa, jako by chtěla chytit ta slova. Neruda ji dal rukou znamení, že na tom nezáleží.

"Víš kdo?"

Zakroutila hlavou.

"Ale jsi si jistá, že to nebude ACIO, kdo objeví ty lokality?"

Přikývla.

Neruda vzdychl a posadil se do křesla naproti Samanthě.

"Takže ty mi říkáš," začal a rukou si prohrábl vlasy, "že najisto víš, že ACIO neobjeví těch dalších šest lokalit dříve než někdo jiný. Je to tak?"

Přikývla a na jejím obličejí byla zřejmá frustrace, že to nemůže vysvětlit řečí. Začala psát další poznámku.

TENTO OBJEV BYL VELMI PEČLIVĚ ŘÍZEN UŽ OD DOB ANASAZIJSKÝCH INDIÁNŮ, KTEŘÍ UČINILI TEN OBJEV PRVNÍ. MY V TOM HRAJEME VELMI ZÁSADNÍ ROLI, ALE BUDE TO NĚKDO JINÝ, KDO ZJISTÍ, JAK NAJÍT DALŠÍCH ŠEST LOKALIT. NAŠÍ ROLÍ - MYSLÍM TÍM ROLÍ ACIO - JE NAJÍT NĚKOHO DALŠÍHO, KDO NÁM POMŮŽE S NALEZENÍM OSTATNÍCH ŠESTI LOKALIT.

Neruda ztratil v pülce psaní její poznámky trpělivost, postavil se za ni a četl ji přes rameno, když psala. Když dopsala posledních pár slov, šel zpátky do křesla a s frustrací se posadil.

"Nikdy Fifteena nepřesvědčíme, aby ten objev z ACIO uvolnil," zabědoval Neruda. "Nedovolí, aby se NSA dověděla cokoliv podstatného o tomto objevu, ani aby cokoliv z tohoto objevu bylo publikováno ve vědeckých časopisech. Víš něco o tom, kdo by tento objevitel mohl být?"

Obličej Samanthy byl sklíčený a jevil známky nejistoty.

"Víš, jestli je to osoba, nebo organizace?" Ptal se.

Zakroutila hlavou ze strany na stranu a artikulovala slova, "Nejsem si jistá."

"Napiš svůj důvod, proč si myslíš, že dalších šest lokalit objeví někdo jiný... jedinec nebo organizace mimo ACIO?"

Když Neruda dokončil poslední slovo, její pero se okamžitě dalo do pohybu. Psala bez zaváhání asi minutu a potom podala list papíru Nerudovi.

JEDNA Z MÝCH NEJŽIVĚJŠÍCH OBNOVENÝCH VZPOMÍNEK SE TÝKALA NĚJAKÉ DÍVKY - BYLO JÍ SNAD PATNÁCT NEBO ŠESTNÁCT LET - JEŽ BYLA SCHOPNA NAJÍT TYTO LOKALITY A AKTI-

VOVAT JE NĚJAKÝM ZPŮSOBEM, KTERÉMU NEROZUMÍM. MĚLO TO CO DO ČINĚNÍ S JEJÍ MYSLÍ. NĚCO S ČÍM BYLA ZROZENÁ. JE Z CENTRÁLNÍ RASY. JE JEDNOU Z ORIGINÁLNÍCH TVŮRCŮ TĚCHTO LOKALIT, ALE TEĎ ŽIJE V LIDSKÉM TĚLE. JEJÍ OBLIČEJ MI NENÍ POVĚDOMÝ. ONA JE ALE TÍM, KDO TUTO VĚC OTEVŘE. NEVÍM, JESTLI SI TUTO SVOU ROLI NYNÍ UVĚDOMUJE. MUSÍME JÍ NAJÍT. TO VÍM JISTĚ. BEZ NÍ SE NIKDY NEDOSTANEME K DALŠÍM LOKALITÁM A BEZ DALŠÍCH LOKALIT TATO TECHNOLOGIE NIKDY NEBUDE FUNGOVAT TAK, JAK BYLA ZAMÝŠLENA.

Neruda dočetl vysvětlení a potom vzhledl. "Jak tu dívku najdeme?"

Samantha pokrčila rameny.

"Nemáš žádnou představu?"

Zakroutila hlavou, napsala krátkou poznámku a podala ji Nerudovi.

JE TO VŠECHNO ŘÍZENÉ. PŘIHOdí SE TO, KDYŽ VYDÁME INFORMACI O LOKALITĚ MČS. TATO DÍVKA NĚJAK PŘEDSTOUPÍ, KDYŽ USLYŠÍ O OBJEVU.

Tentokrát to byl Neruda, kdo zakroutil hlavou. Pohlédl na Samanthu. "Neexistuje způsob, jak by se ten objev mohl dostat na veřejnost. Šance, že Fifteen odsouhlasí takovou věc, je nulová. Nestane se to. Je možné, že dívka, na kterou sis vzpomněla, souvisí s něčím jiným?"

Samantha zakroutila hlavou a zamračila se při náznaku, že by se mohla mýlit.

"Vysvětlí znovu původ této vize nebo vzpomínky," žádal Neruda, který se napřímil v křesle a napil se kávy.

Samantha hned začala psát.

JE TO VIZE, KTEROU ZASADIL NAVÁDĚCÍ ZAŘÍZENÍ DO MÉ MYSLI, KDYŽ JSME BYLI V PRVNÍ JESKYNI. VIDÍM TU DÍVKU VELMI JASNĚ A VYPADÁ NAPROSTO LIDSKY, ALE BYLO MI ŘEČENO, ŽE JEJÍ DUŠE JE VELMI STAROBYLÁ A ŽE JE JEDNÍM Z PŮVODNÍCH PLÁNOVAČŮ LOKALIT MČS. ONA JE TÍM, KDO AKTIVUJE TENTO SYSTÉM. POTŘEBUJÍ, ABY SE JEDEN Z JEJICH VLASTNÍCH ARCHITEKTŮ INKARNOVAL JAKO ČLOVĚK, ABY MOHL SYSTÉM AKTIVOVAT. MUSÍ TO BÝT, TAKŘÍKAJÍC, VNITŘNÍ PRÁCE.

Neruda hledal správná slova. "Ty věříš, že tyto bytosti... tvůrci těchto sedmi lokalit... že se chystají tento objev zveřejnit... že z toho chtějí udělat veřejnou záležitost?"

Přikývla v souhlasu.

"Ale nikde ve své paměti nevidíš způsob, jakým toho dosáhnou?"

Samantha tvarovala svými rty slovo "ne" a pomalu kroutila hlavou.

"Víš, jak daleko v budoucnosti tvá vize byla? Myslím, jestli měsíce, roky, desetiletí?"

Něco rychle napsala a podala to Nerudovi.

CÍTÍM TO JAKO ZA JEDEN NEBO DVA ROKY, ALE NEJSEM SI JISTÁ.

"Máš nějaký vjem toho, o čem celý tento zásadní objev je?"

NEJSEM SI JISTÁ, ALE MÁ TO NĚCO DO ČINĚNÍ S PŘEDPOVÍDANÝM POSUNEM LIDSTVA. TÝKÁ SE TO GENETIKY A DUCHOVNOSTI ZÁROVEŇ. MÁM SILNÝ POCIT, ŽE TO ZPŮSOBÍ REVOLUCI VE VĚDĚ A NÁBOŽENSTVÍ.

"Samantho, máme zásadní problém. Musím to hned zítra ráno ohlásit Fifteenovi. Nemám na výběr..."

Samantha se postavila a vyřítla se na druhý konec místnosti. Byla šilená a neskrývala to. Pak se otočila a šla zpátky až na vzdálenost několika stop od Nerudova křesla. Sledoval ji, jak tiše artikulovala slova "slíbil jsi!" dvakrát za sebou.

"Vím," řekl, "to jsem ale nevěděl, o jak závažnou situaci se jedná. Omlouvám se, Samantho. Opravdu se omlouvám, ale nemám jinou možnost."

Samantha se posadila, chytla pero a psala jako zajatý mučedník svým trýznitelům.

KDYŽ TO ŘEKNEŠ FIFTEENOVÍ, NEJEN ŽE MĚ VYŠOUPNE Z PROJEKTU, ALE MŮŽE MĚ PROPUSTIT Z ACIO. SLÍBIL JSI, ŽE TO NIKOMU NEPROZRADÍŠ!

"Samantho, v této věci nemůžu mlčet," řekl. "Představuješ bezpečnostní riziko pro projekt a pro celé ACIO. Buď věříš tomu, že by tento objev měl být publikován a sdílen se světem, nebo tomu nevěříš. Mezi tím není žádný kompromis."

Začala psát, pak přestala a škrtla to, co napsala. Zavřela oči a opřela se do křesla. Obličej se jí třásl zmatkem a z očí jí začaly téci slzy. Začala však psát a utírala si přitom oči a tváře kapesníčkem.

NEPLÁNOVALA JSEM TO ŘÍCI NIKOMU JINÉMU, KROMĚ TEBE. ZNÁM RIZIKA, KTERÁ BYCH PODSTOUPILA, KDYBYCH TUTO ZÁLEŽITOST ZVEŘEJNILA. NEMÁM NA TO ODVAHU... MŮŽU TI JEN ŘÍCI, ŽE TO NENÍ V MÝCH RUKÁCH. VĚŘÍM, ŽE TVŮRCI TĚCHTO SEDMI LOKALIT ŘÍDÍ CELOU TUTO SÉRII UDÁLOSTÍ. JSEM JEN POSEL, NESTŘÍLEJ PO MĚ! POTŘEBUJI TVOU POMOC, OCHRANU, RADU.

COKOLIV, CO MI MŮŽEŠ POSKYTNOUT. POMOZ MI, PROSÍM!

Podíval se na ni zrovna v okamžiku, když zavřela oči, aby se vysmrkala. Dokonce i v jejím pocuchaném stavu mysli vyzařoval její obličej vyrovnaný postoj a půvab, který ho přitahoval. Cítil k ní bratrskou lásku. Něco, co nedokázal vysvětlit ani popřít. "Jestli potřebuješ mou pomoc, nemůžeš očekávat, že budu lhát tvým jménem. To nemůžu udělat."

Samantha pokývala hlavou na souhlas. Na obličej se jí objevil záblesk naděje.

"Když Fifteenovi řeknu pravdu, jedinou naší nadějí je to, že bude přesvědčen, že to nebudeme my, kdo vynese objev na veřejnost. A jediný způsob, jak ho o tom můžeme přesvědčit, je být o tom přesvědčení sami. Ty jsi přesvědčena?"

Samantha na několik okamžiků ztuhla. Podívala se dolů na podložku s papírem a nebyla si jistá, co má napsat. Pak napsala.

JSEM PŘESVĚDČENA, ŽE NĚKDO TENTO OBJEV ZVEŘEJNÍ A JSEM PŘESVĚDČENA, ŽE TO NEBUDU JÁ. TO JE VŠE, CO TI MŮŽU ŘÍCI.

"Pak kdo? Kdo to zveřejní?" Ptal se Neruda vážným tónem hlasu. "Určitě ne McGavin. Určitě ne Fifteen. Musel by to být někdo, kdo by zběhnul. Jinak to není možné. A když to vztáhneme na sebe, musela bys to být ty nebo já. A... ty jsi právě řekla, že ty to nebudeš. Takže zbývá já..."

Samantha máchala rukou, jako by mu ukazovala, aby přestal. Znovu začala psát, a její prudkost stoupala, jako kroužící sokol.

MĚLA JSEM SILNÝ POCIT, ŽE TENTO OBJEV MÁ ZÁSADNÍ DŮLEŽITOST PRO PLANETU, AČKOLIV NEUMÍM VYSVĚTLIT PROČ. MUSÍ BÝT SDÍLEN. V TĚCH ARTEFAKTECH JE NĚCO SKRYTÉHO, CO JE PRO LIDI KATALYTICKÉ. CHTĚLI, ABYCH TLUMOČILA TUTO ZPRÁVU. MUSÍŠ MI POMOCI. SAMA NEMŮŽU ZMĚNIT FIFTEENOVU MYSL.

Neruda si tu poznámku přečetl dvakrát a oddaloval svou odpověď. Viděl jen jednu cestu vpřed a ta ho opravdu děsila. Nemůže zveřejnit tento objev ve spolupráci s Labyrint Týmem. Musel by zběhnout. Nebyla by jiná možnost.

"Když sdělím toto dilema Fifteenovi, bude si myslet, že jsem se zbláznil, když na základě tvé vize obhajuji zveřejnění, nehledě na to, jak dobrá jsi v Dálnovidění. Jediná pomoc, kterou ti můžu nabídnout, je vysvětlit Fifteenovi tvůj zážitek a důvod tvé návštěvy a celou tu záležitost zlehčit.

To nám poskytne nějaký čas a možnost dekodovat nějaké materiály z optického disku. Možná se ukáže něco, co dodá tvé vizi důvěryhodnosti."

Samantha začala psát dříve, než Neruda dokončil svůj komentář. Hodila mu svou poznámku s odměřeností, která ho překvapila. Postavila se, zašeptala "sbohem", a odešla ven dříve, než mohl Neruda cokoliv namítnout. Přečetl si její poznámku s akordem hněvu dozrívajícím v jeho těle.

TAKŽE BUDU VYPADAT JAKO IDIOT. MÁ DŮVĚRYHODNOST BUDE PODKOPÁNA, ABYS UCHRÁNIL SVOU VLASTNÍ. DĚKUJI ZA TVOU POMOC. DOUFALA JSEM VE VÍCE.

Zvuk kvílícího auta na silnici před domem ho postavil na nohy. Sledoval, jak odjíždí, zatímco jeho srdce padalo do hlubin, která po mnoho let necítil. Rozrušovalo ho, jaké má možnosti. Věděl, že ráno si bude muset promluvit s Fifteenem a musel si dobře rozmyslet, kolik toho řekne.

Neruda zvedl šálek kávy a povyhazoval kapesníčky, které Samantha pečlivě srovnala na podšálek. Dokázal si dobře představit její frustraci a strach. Ale cítil se chycen stejně jako ona, snad ještě více, protože on byl jediným, kdo může projekt Starobylý Šíp publikovat. A někde ve svém srdci, pod znepokojením, které cítil, věděl, že se před ním tato cesta otvírá a že jeho život se neodvolatelně mění.

Stiskl volací tlačítko na telefonu a uslyšel neklamný nosný signál, který mu oznamoval, že je znovu na Theca Pět. Nesnášel účinnost Evanse a jeho technologií. Zapnul počítačový terminál, aby zkontroloval e-mail. David mu zanechal zprávu o průlomu, který udělal. Paprsek světla mu zasvítit, jak znovu a znovu četl Davidovu zprávu.

NAŠLI JSME PŘÍSTUPOVÝ BOD, KTERÝ JE TVOŘEN MAXIMÁLNĚ DVACETITŘEMI ZNAKY Z PŘEDPOKLÁDANÉ PADESÁTIDVOU ZNAKOVÉ ABECEDY. JE TO INTERAKTIVNÍ HESLO. JSME NA STOPĚ.

Neruda se nedokázal svou myslí soustředit na ten průlom, ačkoliv cítil trochu úlevu, že nastal nějaký pokrok.

Dokázal myslet jen na Samanthu a na to, jak to, co mu řekla, vysvětlí Fifteenovi. Věděl, že Samantha je teď jeho největší nepřítel, který je schopen téměř všeho. A on sám zřejmě také.

Kapitola 16 - Svrchované Sjedení

Prvotní Zdroj není manifestace, ale spíše vědomí, které obývá všechny čas, prostor, energii a hmotu; stejně tak ne-čas, ne-prostor, ne-hmotu a ne-energii. Je to toto vědomí, které sjednocuje všechny stavy bytí do jediného Bytí - a toto Bytí je Prvotní Zdroj. Je to rostoucí, expandující a nevysvětlitelné vědomí, které organizuje hromadný zážitek všech stavů bytí do soudržného plánu tvoření - expanze a osídlení říší stvoření a zahrnutí stvoření do Zdrojové Reality - domova Prvotního Zdroje. Toto Bytí prostupuje Velký Vesmír jako souhrn zkušeností v čase i mimo čas. Zakódovalo SAMO SEBE do veškerého života jako vibrační sílu, která je primárním kódem, jež tě vytváří jako hedvábný atom v kosmologické pavučině.

Výňatek z Primární Kód, dekodováno z komnaty Devět

Tvůrci Křídel

Neruda se díval dlouhou chodbou, která vedla do Fifteenovy kanceláře. Byla prázdná a světla byla ztlumená. Zatřásl s ním téměř strašidelný děs, když slyšel, že výtah ze slunečního sálu se otevřel. Instinktivně zapadl za roh chodby a čekal.

Z výtahu vyšel Fifteen s Evansem a Neruda se napjal, aby rozuměl jejich konverzaci.

"Takže v tom máš jasno?" Zeptal se Fifteen.

"Naprosto," odpověděl Evans.

"Dobrá, tak mě informuj, jestli budou nějaké změny. Během několika minut mám setkání s Jamissonem a vyřídím to s ním tedy osobně. Ty si vezmi na starost Samanthu."

Fifteen se vydal do své kanceláře a pak se náhle zastavil.

"Ach, mimochodem, až doručíš tu zprávu, udělej to se soucitem. Nasaď svůj protáhlý obličej. Dobře?"

"Rozumím," odvětil Evans.

"Ach, a pamatuj," dodal ještě Fifteen, "chci, abys to zařídil ty osobně."

"Jenkins ví..."

"Ne, neví," přerušil ho Fifteen. "Nikdo o tom neví, jen já a ty, a chci to tak nechat. Pokud budeš potřebovat Jenkinse vzít na MRP, udělej to. Ale chci, aby toto zůstalo naprosto v BP-Čtrnáct."

"Jak si přeješ," řekl Evans.

Evans kráčel dál chodbou směrem k Nerudovi. Neruda se schoval do konferenční místnosti, aby zůstal neviděn. Byl zmaten z toho, co slyšel. Viděl, že s ním a se Samanthou mají určité nějaký plán. Jeho žaludek začal vířit jako hejno motýlů pokoušejících se letět proti větru.

Bylo stále ještě brzy, téměř 3 hodiny ráno. Poslal Fifteenovi asi před hodinou e-mailovou zprávu označenou slovem "naléhavé" a Fifteen okamžitě odpověděl a naléhal, že se s Nerudou musí potkat v kanceláři v 0300 hodin. Spánek nebyl Fifteenovou prioritou, což pro něj bylo typické. Také to vypovídalo o tom, jak vážně to Fifteen bere.

Udělal pomalý, téměř bolestivý pohyb k Fifteenově kanceláři. Dveře byly pootevřené a kancelář byla jasně osvětlena. Neruda opatrně zaklepal na dveře. "Dobré ráno, pane." Aní se nesnažil skrývat únavu ve svém hlase.

"Pojď dál, Jamissone," řekl Fifteen, aniž by vzlédl od svého počítačového terminálu. "Najdi si něco k sezení. Budu hned u tebe."

Neruda si měřil Fifteenův hlas a hledal nějaké známky jeho nálady. Slyšel jen frustraci a jeho intuice mu napovídala, že je více než jen slabá. Posadil se před Fifteenův stůl do dřevěného křesla, jehož sedák byl potažen černou kůží. Jeho vyřezávané dřevěné područky mu připomínaly labutí krky - křehké a zároveň pružné.

Fifteen stiskl nějakou klávesu a vypnul počítač. Jak se pevný disk zastavil, místnost vyplnilo ticho. Vzlédl na Nerudu, zapíchl do něj svůj pohled a řekl: "Víme to", ta slova vyšla z jeho úst s naprostou konečností.

Neruda vypadal zmateně. Jeho čelo se svažilo jako rybník zčeřený náhlým poryvem větru.

"Víš, co tím myslím," řekl Fifteen, "tak se na mě nedívej těma tvýma nevinnýma očima."

Neruda zůstal potichu, neboť si nebyl jist, jak má reagovat.

Fifteen se ve svém křesle zaklonil a čekal s trpělivostí rybáře.

"Hovoříš o Samanthině neočekávané návštěvě?" Zeptal se Neruda.

Fifteen potřásl hlavou. "Víme, co se stalo během její návštěvy. Víme, o čem jste diskutovali, a víme, o čem v tuto dobu uvažuješ."

"Vy jste mluvili se Samanthou?" Zeptal se Neruda a pokoušel se ze všech sil znít nenuceně.

"Ano."

Fifteen si poposedl v křesle, aby ulevil svým bolavým zádům. Konečky jeho prstů se spojily do tvaru stříšky, což byla jeho obvyklá póza, když se připravoval jít k věci. "Na mé šesté narozeniny mě rodiče vzali do barcelonské ZOO, kde byl pavilón s gorilami. Měli tam jednu starou gorilu jménem Tumba - bylo ji možná tak dvacet pět let - jež byla jedinečným exponátem déle než dvě desetiletí. Tvrdily, že Tumba děsí lidi tím, jak lidsky se chová, což bylo přesně to, co přitahovalo davy lidí. Když jsme přišli k jeho kleci - k těm ocelovým tyčím, zrovna si vyprazdňoval svá střeva. Když skončil, tak se zálibou v obličeji začal házet ty výkaly na zástup lidí, kteří ho sledovali. Byla to záměrná a pečlivě řízená záležitost. Bohužel některé z nich dopadly na šaty a vlasy mé matky."

Neruda se trochu naklonil dopředu, přitažen nevšedním pohledem do Fifteenova dětství.

"Můj otec byl zuřivý," pokračoval Fifteen a smál se při té vzpomínce. Má matka rozpačitá. A já... jsem se úžasně baval... dokud jsem nezahlédl bodavý záblesk v očích mého otce."

Fifteen si shrábl za uši své dlouhé hnědé vlasy. Jeho charakteristická spona mu chyběla. "Proti protestu mé matky nás otec vzal do administrativních kanceláří, aby si stěžoval. Přišli jsme do kanceláře ředitele a vyslechli si poněkud obšírnou omluvu. Když se můj otec zeptal, proč ta gorila dělá takové věci, ředitel nám vysvětlil, že Tumba začal s tímto podivným chováním náhle a to jen před pár týdny.

Personál ZOO z toho měl paniku, protože jejich výstavní hvězda teď doslova odpuzovala patrony ZOO a oni neměli ponětí, jak jeho chování kontrolovat."

"Ačkoliv můj otec byl nadaný inženýr, neměl žádnou praktickou radu, kterou by řediteli ZOO, nebo jeho zmatenému personálu, mohl dát. Žádnou takovou, kterou by už předtím nevyzkoušeli.

Jediná věc, kterou vymysleli, bylo v určité vzdálenosti instalovat plexisklo. Doufali, že Tumba toho nechá, když uvidí, že jeho výkaly nemůžou vybrané oběti zasáhnout. Ale on je dál házel a oni museli to plexisklo sundat, protože vypadalo strašně. A tak jim zbyla jediná možnost. Pavilón zavřít."

“Ředitel ZOO vysvětloval, jak volal nejlepším gorilím expertům na světě a nikdo z nich neměl žádné proveditelné řešení. Tak rezignoval a udělal to, co musel udělat - i díky tomu, jak vypadala má matka. Zeptal jsem se ho, co bude s Tumbou a ředitel mi vysvětlil, že bude poslán do nové ZOO v Africe, blíže k jeho původnímu domovu. Ta ZOO jim za Tumbu poskytne novou gorilu. Zdálo se mi naprosto jasné, že Tumba dělá, to co dělá, aby změnil své stanoviště. Změnil svůj život. Aby se něco dělo - jako by dvacet pět let v jedné kleci už bylo dost.”

Fifteen napůl sklopil oči a namířil je na Nerudu. “Takže můj příteli, to si přeješ? Změnu?”

Neruda se pokoušel udržet svůj pohled do Fifteenových očí, ale po několika chvílích ho musel odvrátit a vyrazil ze sebe několik slov jako neohrabaný školáček. “Já... já... já si myslím, že předpokládáš, že věřím Samantiným úsudkům. A nejsem si jistý, z čeho tak usuzuješ...”

“Já nemluvím o úsudcích,” přerušil ho Fifteen. “Ptám se tě jednoduchou otázkou, jestli chceš udělat změnu?” Odmlčel se a potom pokračoval, “věřím, že poznáš, až provedu svůj úsudek.”

Neruda se cítil ztracen v jakémsi bizarním snu, který vůbec neovládal. V jeho mysli vířilo mnoho událostí z uplynulých třech dní a žádná z nich na něj netlačila intenzivněji než historka, kterou právě slyšel. Slyšel Fifteenovu konverzaci před chvílí.

Taky věděl, co chce Fifteen slyšet.

“Ne,” vysvětloval Neruda, “nechci opustit ani měnit mé postavení v ACIO. Jsi pro mě jako otec. A ty to víš. Nemám záměr sdělovat tento příběh médiím nebo komukoliv jinému.”

“seš si jistý?”

“Naprosto,” Neruda si uvědomil, že silně kývá hlavou, zatímco jeho slova doznávala v tichu.

Fifteen se postavil a přešel ke své knihovně. Jen ředitelé a hrstka dalších věděli o pokladech, které jsou zde uchovávány. Starobylé spisy - z nichž mnohé překládal Neruda osobně - byly svázány ve skromné kožené vazbě v odstínech hnědé a zemitě šedé. Vyndal jednu z největších knih a otevřel ji. Palcem nalistoval jistou stránku a jeho oči se začaly usmívat jako oči skřítka, když začal nahlas číst. “Centrální rasa je požehnána Boží přítomností v sobě tak silně, jako je člověk obdařen identitou zvířete pokořeného egem, která ho činí neschopným pochopit svého stvořitele.”

Otočil několik stran. “Neexistuje stejně vyspělá rasa, jako je rasa lidských archetypů, jež je známa pod názvem Centrální Rasa. Zatímco v naší galaxii není nikdo, kdo by tuto rasu znal, jejich přítomnost je univerzální a veškerý život v naší galaxii je prostoupen jejich kulturou a jejich vizí.”

Beze zvuku položil knihu na svůj pracovní stůl. Na jejím hnědém přebalu byl zlatou kurzívou titul - Prahová Kosmogonie. “Napsali ji Corteánci, ale ty jsi ji přeložil. Pamatuješ? Před dvaceti pěti lety.” Neruda zůstal potichu, ale hlavou slabě přikývl na souhlas. “Takže můj milý Jamissone, přeješ si změnu?”

Neruda se kroutil při neúprosné Fifteenově metodě, kterou používal k vytažení na světlo toho, o čem se domníval, že je chráněno či skryto. Byl vytrvalý jako nikdo jiný. Byla to esence jeho síly. A Neruda cítil hypnotické přemlouvání, jež ho činilo čím dál více zranitelnějším. Polkl a připomněl si, že bojuje s nejbri-lantnějším mozkem planety a že teď není čas na to, aby ho vyčerpání nebo zastrasování zbavilo sil. “Jak jsem již řekl, Fifteene, nehledám žádnou změnu.

Tvé vytrvalé pokračování v této linii výsledku je tvoje věc, ale já tě ujišťuji, že tvá podezření jsou bezpředmětná.”

“Uvidíme,” zanotoval Fifteen. “Uvidíme velmi brzy.”

“Cítím se jako někdo, kdo se sám nevědomky vrhnul do hledáčku honu na čarodějnice,” řekl Neruda. “Neudělal jsem nic špatného, jen jsem pomohl Samanthě. Není mojí chybou, že měla kontakt s Centrální Rasou...”

“S tím, o kom si myslíš, že je snad Centrální Rasa,” opravil ho Fifteen. “Stále nemáme důkaz, kým jsou. Nazývají sami sebe Tvůrci Křidel a v naší databázi není na toto jméno žádný odkaz.”

“Ano, ale také víme, že umístili sérii technologií na naši planetu, jež jasně ukazuje, že jsou genetikými správci našeho druhu a zřejmě i většiny zvířat na planetě. Cokoliv menšího, než je tento úsudek, by bylo popřením. Souhlasíš s tím?”

Tentokrát bylo na Fifteenovi, aby odvrátil své oči. Posadil se, prsty klepal na kožený obal knihy, kterou zrovna položil na stůl. “Jamissone, měl jsem pro tebe nachystaný plán postupu ještě dříve, než jsi dokončil tento překlad. Ty to víš. Od věku sedmnácti let bylo tvým osudem stát se členem Labyrint Týmu jako Ředitel Zvláštních Projektů. To, co nevíš, je, že tím to nekončí.”

S touto Fifteenovou poznámkou Neruda cítil, jako by se otáčel nad plameny neviditelného ohně. Nikdy neuvažoval, že by měl být Fifteenovým nástupcem. Nevěděl, zda by si to přál, ani jestli by byl schopen vykonávat tak váženou a složitou funkci. Fifteen se zdál být nezaměnitelný.

“To zní nepravděpodobně, že?” Optal se Fifteen a usmál se.

“Ne, to zní nemožně.”

“Nejsi ve hledáčku honu na čarodějnice, ale ve hledáčku svého plánu postupu, který se týká tebe i mne.”

“Proč mi to říkáš právě teď?” Ptal se Neruda a jeho hlas zněl náhle vzdáleně a odtaziťe.

“Chci, abys věděl, proč tak pečlivě zkoumám tvé činy. Není to z důvodu, že bych byl tvým soupeřem. Jsem tvou budoucností,” Fifteen se naklonil dopředu a upřel své oči na Nerudu.

“Potřebuji, abys pracoval se mnou, ne proti mně. Cítím, že jsi byl stržen mytologií... nebo... nebo přinejmenším sérií událostí, které nejsou přesně tím, čím se zdají být.”

Fifteen se odmlčel a opřel se dozadu do křesla, jako by čekal, až Neruda něco řekne.

"Myslím, že ode mě očekáváš příliš mnoho," odpověděl Neruda. "Nejsem tím, kdo by mohl jít ve tvých šlépějích. Nemám tušení, jak bych případně mohl vést vývoj BST (Blank Slate Technology - Technologie Čistého Listu) ... nebo dokonce ACIO. Proč zrovna já?"

"Protože jsem tě vybral," odpověděl Fifteen. "Jen mi v tom musíš důvěřovat."

Neruda pochopil, že nemá na výběr. A jestli bylo něco, čemu důvěřoval, pak to byla opodstatněnost Fifteenových rozhodnutí. "Souhlasíš s tebou zbytek Labyrint Týmu?"

"Je to naše malé tajemství," řekl Fifteen s mrknutím. "Nikdo to vlastně neví. Chci to tak nechat. Nicméně s intuitivní silou této skupiny trochu pochybuji o tom, že by to nevytušili."

"Ty si skutečně myslíš, že Tvůrci Křídel nejsou tím, čím se zdají být?" Zeptal se Neruda a doufal, že na chvíli přesměruje konverzaci pryč od své osoby.

"Za předpokladu, že Corteum má pravdu, věřím, že Centrální Rasa není schopná podvodu," Fifteen se podíval na knihu a pak promluvil odměřeným kostrbatým stylem. "Ale - to - my - nevíme."

Fifteen se opět posadil a protřel si pravou rukou kříž a masíroval si rozcitlivělé svaly. "Neztrácej ze zřetele širší souvislosti," dodal. "Ti takzvaní Tvůrci Křídel můžou být podvodnou frakcí Centrální Rasy, nebo můžou být zástupci syntetických z M51. Kdo to najisto ví? Nenech se svést neznámým, když tě skutečný svět vyzývá k rozvíjení svého talentu a dovedností. To ti říkám, Jamissone."

Neruda pozorně naslouchal. Jeho mysl se již zotavila z počátečního šoku Fifteenova odhalení. "Co chceš, abych udělal?"

"Chci, abys zůstal v projektu a soustředil se na dekodování optického disku. Máme přes osm tisíc stran informací, a jestli jsi viděl Davidův e-mail, tak víš, že jsme našli přístupový bod k disku. Informace na tomto disku můžou být rozhodující pro naše pochopení technologií, které jsme v lokalitě MČS zajistili. Potřebuji však tvou pozornost a vedení."

"Co bude se Samanthou?" Zeptal se Neruda.

Fifteen chvíli bubnoval prsty na stůl a potom se podíval na hodinky na svém zápěstí. "Bude vyloučena z projektu."

"Uplně?"

"Ano."

"Proč?"

"Protože představuje bezpečnostní riziko," odpověděl Fifteen.

"A to je pro projekt rušivé?"

"Ano."

"Takže už nebudeme dělat žádné Dálnovidecké seance, že?"

"Ne."

Neruda sebral odvahu. "Zůstane v ACIO?"

Fifteen koutkem oka rychle pohlédl na Nerudu. "Jak jsem již řekl, představuje bezpečnostní riziko. Nechme to tak, příteli."

"Nemůžu to tak nechat."

"Proč?"

"Protože věřím, že je nejlepším Dálnovidecem, jakého jsme kdy měli a tato rasa - ať už je kýmkoliv - je s ní spojena nějakým způsobem, jaký nikdo z nás vpravdě nechápe. Nechat ji projít radikální MRP a poslat ji... bůhvíkam, je nejenom kruté a nesmyslné, ale dokonce hloupé."

Neruda si zkřížil paže na hrudi, podíval se na strop a naznačil své znechucení dlouhým výdechem. Cítil, jak mu červená obličej, což bylo neklamně znamení hněvu, který nedokázal potlačit. Cítil se zodpovědný za její vyloučení z ACIO a také znal následky radikální MRP a následného programu Samanthina přemístění. Nikdy se z toho nezotaví.

Postavil se, přešel k Fifteenově lednici a vzal si sodu. Potřeboval něco, co by ho schladilo. Navzdory všemu, co vůči Fifteenovi cítil, věděl, že má situaci ve svých rukách. Jeho mysl horečnatě hledala strategii k obnovení Samanthina dobrého jména.

"Obáváš se, že mě nějakým nevhodným způsobem ovlivní?"

"Jediná věc, které se obávám, je, že ji budeš následovat do zapomnění."

Neruda se odmlčel, aby se zhluboka nadechl, dříve než odpoví na Fifteenův komentář. "Říkáš, že Samantha bude zabita?"

"Ne."

"Takže co vlastně přesně říkáš?" Neruda se vrátil do svého křesla.

"Zapomnění je jen metafora," vysvětloval Fifteen. "Ona už není součástí ACIO a já si nemůžu dovolit ztratit i tvé služby, Jamissone. Je to tak jednoduché. Ty znáš rozsah naší práce. Nemusím ti vysvětlovat, jak důležitý jsi pro naše plány. Potřebujeme, aby tvůj intelekt byl ostrý a soustředěný. Cesta, kterou si vybrala Samantha, je politováníhodná, ale nemusí tě zajímat. Ona je mladá a snadno ovlivnitelná, neschopná řídit své vlastní zájmy. Nedělej stejnou chybu. To ti říkám."

"To nemůžeme udělat..." mumlal Neruda.

"To musíme udělat," oznámil Fifteen s podivným přesvědčením. "Zapřísahám tě, Jamissone, toto rozhodnutí je nezměnitelné, takže nemrhej mým časem diskutováním o něm."

"Kdo udělá MRP?"

“David,” odpověděl Fifteen. “Evans mu bude pomáhat.”
 “Kdy?”
 Fifteen se podíval na své hodinky. “Asi tak během hodiny.”
 Neruda vzdychl. “Můžu s ní mluvit ještě před MRP?”
 “Proč?”
 “Má informace, které můžou být důležité pro naše pochopení účelu lokalit MČS a jejich technologií. Rád bych z ní dostal, co nejvíce bude možné, dříve než bude příliš pozdě.”
 “Jak již jsem ti řekl, mluvili jsme s ní. Víme všechno, co ví ona.”
 “Neřekla by vám všechno.”
 Fifteen zvedl telefon a vytočil číslo. “Davide, posílám tam Jamissona. Řekni Evansovi, že chci, aby Jamisson strávil nějaký čas se Samanthou ještě před MRP.” Fifteen položil ruku přes telefon a zašeptal k Nerudovi. “Kolik času myslíš, že budeš potřebovat?”
 “Dvacet minut?” pokrčil rameny Neruda.
 “Jamisson potřebuje asi dvacet minut,” řekl Fifteen. Přikývl a poslouchal, co říká David.
 “Dobře, tedy ho posílám teď hned.” Fifteen jemně položil telefon. “Evans se Samanthou právě dorazili. Měl bys jít hned.”
 “Mám tvé svolení udělat ten rozhovor v soukromí?”
 “Proč v soukromí?”
 “Když tam bude Evans, bude mlčet,” vysvětloval Neruda. “Má vhledy, které potřebujeme, a pokud je nedostaneme hned, nedostaneme je nikdy.” Neruda se postavil na nohy, jako by Fifteen neměl na výběr.
 “Zavolám Evansovi.”
 “Díky.”
 Fifteen obešel stůl a nastavil ruku. “Rozumíme si?”
 “Rozumíme,” odpověděl Neruda a potřásl mu rukou, jako by byla dokončena složitá obchodní transakce.
 “Ach,” dodal Fifteen, “jediná věc, kterou si přeji, aby ten rozhovor se Samanthou byl nahráván. Rozumíš?”
 “To jsem předpokládal. Jen nechci, aby byl v místnosti Evans.”
 Fifteen přikývl a vyprovodil Nerudu ke dveřím, poklepávající mu na rameno, jak to dělává otec synovi. “Jen abys věděl, nechystám se v blízké době rezignovat.”
 Neruda se zasmál. “To je dobře, protože já stejně dalších dvacet let nebudu připraven.”
 Fifteen se s pochopením usmál. “Jsi více připraven, než si myslíš.”
 Znovu si potřásl rukama a pak Neruda odešel. Dveře kanceláře za ním zaklaply. Na cestě do laboratoře MRP se Nerudova mysl soustředila na Samanthu jako laserový paprsek. Musel ji pomoci, ale neměl ponětí jak to udělat, aniž by nepopřel všechno, co právě Fifteenovi slíbil. Něco mu říkalo, že celý den spí.

* * * *

Když Neruda dorazil do laboratoře MRP, Evans si ho podezřívavě prohlížel. “Hledáš Samanthu?”
 Neruda jednoduše přikývl.
 “Je uvnitř,” řekl Evans a ukazoval svým perem na zavřené dveře. Neruda si prohlédl bezpečnostní monitory a na jednom z nich našel Samanthin rozmazaný obraz, jak sedí u stolu a rukama si podpírá hlavu. Zírala na krabici bílých kapesníků.
 “Máš dvacet minut,” připomněl mu Evans a stiskl tlačítko na svých hodinkách.
 Neruda otevřel dveře tak tiše, jak jen to dokázal. Samantha nevzhledla. Dál zírala, jako by ztratila zájem o cokoliv, co souviselo s vnějším světem.
 Neruda ji položil ruku na rameno a políbil ji na krk. Na svých rtech ucítil sůl. “Omlouvám se, Samantho.”
 “Za co?”
 Neruda si přisunul židli a posadil se. Nebyl si jistý, jak má reagovat na její otázku, ale byl rád, že slyší její hlas. “Jsi v pořádku?”
 Otočila se, aby se na něj podívala. Měla opuchlé zarudlé oči a vlasy rozčuchané jako špagety. “Ne, vím, jak se cítím. Cítím se jako odsouzené jehně, které je vedeno na porážku, takže vlastně ne, nejsem v pořádku. Cítím se jako hovno. Absolutní hovno. Naprosto svinsky, tak se cítím. Děkuji za optání. A jak se vede tobě?”
 Neruda se opřel v židli dozadu. Vzpomněl si, že Samanthu nikdy neviděl rozzlobenou. Byla to její nová stránka, kterou z nějakého důvodu nečekal. Už viděl Evanse, jak se ve vedlejší místnosti šklebí. “Myslím, že tvůj popis na mě taky dobře padne.”
 “Hraješ tu roli kněze? Dáš mi poslední pomazání?”
 “Nikdo tu neumírá,” řekl Neruda přesvědčivě. “Požádal jsem Fifteena, jestli bych si s tebou mohl dvacet minut pohovořit...”
 “Ne, chceš získat každý kousíček informace z mého mozku před tím, než se stanu kytkou. Tak to je, nebo ne?”

Neruda shlédł dolů na své ruce, které měl složené na stole. Samantha se otočila pryč a položila si hlavu na ruce. Vypadala tak mrzutě, jak se cítila.

"Samantho, máš pravdu, ale já nemám na výběr. Kdybych mohl mávnout kouzelnou hůlkou a osvobodit tě z této situace, udělal bych to. Ale nemůžu. To, co můžu udělat, je zachránit jistou část tvé paměti, která může být pro tento projekt užitečná."

"Tak mi řekni," zeptala se, "jaké bude mé postavení po MRP? Budu vypovězena z ACIO do Timbuktu, nebo se vrátím na svou pozici Dálnovidce, který zapomněl na projekt Starobylý Šíp? Tak co to bude? A nelži mi."

"Nevím, kde se octneš..." vzdychl dlouze Neruda. "Ale do ACIO se nevrátíš."

"Díky," zašeptala.

"Co?"

"Díky."

"Za co?"

"Že jsi ke mně čestný."

"Přál bych si, abych mohl udělat více," znovu položil svou ruku na její rameno.

"Co bude s mou rodinou? Myslím, budu si na ně pamatovat? Bude mi umožněno se s nimi opět vidět?"

"Nevím," svěřil se Neruda. "Neřekli mi, do jaké hloubky ten proces půjde."

"To je ta nejtěžší věc - kdybych nemohla znovu vidět svou rodinu. Můžeš zařídit, aby to neudělali?"

"Máš mé slovo, že se o to pokusím ze všech sil."

Neruda odtáhl svou ruku a na několik chvil zůstal potichu. Rovnal si své myšlenky. "Samantho, mám jen patnáct minut.

Potřebuji vědět, jestli je ještě něco, co jsi mi neřekla, co bychom mohli použít v záležitosti dekodování lokality MČS. Napadá tě něco?"

"Nahrávají naši konverzaci?"

Neruda přikývl.

"Přinesl jsi tužku a papír?" Poznamenala sarkasticky.

Neruda zakroutil hlavou a usmál se.

"Co bys dělal v mé situaci?"

"Utíkal bych odsud, dokud by mě nezastřelili. Odporoval bych, dokud by mě nepřinutili se podrobit. Nikdy bych jim nedal nic, co by mohli použít. A proklínal bych je tak mocně, že by se nikdy nedokázali podívat na sebe do zrcadla bez pocitu viny."

"Děláš z upřímnosti umění, že?" Zahihňala se Samantha. "seš si jistý, že toto nahrávají?"

Neruda přikývl a jeho rty se ozdobily úsměvem. Věděl, že se trochu vychloubal, ale v podstatě to byla pravda. "Přeháním, ale nenechal bych je vzít mi mé vzpomínky bez boje."

"A jak mám s nimi bojovat?" zašeptala a trochu se naklonila k Nerudovi.

"Nechci ti příliš dávat naději. Není nic, co bych mohl udělat pro změnu tohoto rozhodnutí. Jestli je něco, o čem víš, že by to bylo hodnotné pro naše pochopení, nejlepší, co bych mohl udělat, je použít to jako záminku pro vyjednávání nějaké změny. Ale nejdřív mi to musíš říci."

"Takže já ti řeknu něco, co je pro projekt důležité a co ty ještě nevíš. Ty to řekneš Fifteenovi. Fifteen řekne, ach, to je velká věc! Nechme ji v projektu - ne, povýšme ji do BP-Deset. To je to, co navrhuješ?" Její hlas rostl jak na mocnosti, tak na výšce a cynismus překypoval z každého slova.

Neruda poprvé pocítil marnost jejich situace. Bylo téměř 4 hodiny ráno. Oba byli unaveni. Samantha cítila, že její duševní zdraví se někam vytrácí, jako u toho, kdo je chycen v pohyblivém písku a nemá lano. Nerudův vlastní hněv a frustrace také začaly prosakovat na povrch a on nevěděl, jak je potlačit.

Jeho srdce bušilo jako kmenový buben. "Udělám cokoli, co dokážu, abych to mezi tebou a Fifteenem napravil, ale nevím, jak to mám udělat. Jeho mysl je s tím již hotova.

Prosím, Samantho, jestli je něco, o čem víš, že by bylo pro projekt užitečné, sděl mi to teď."

"Už nejsem dál členem klubu, tak na ně seru. Přesně tak se cítím."

"To je všechno?"

"Myslím, že vysrat se na všechny, je dobré zakončení," řekla.

"Podívej, Samantho, jen ti zkusím pomoci, ale musíš mi něco poskytnout..."

"Co já vím, tak ty už stejně nebudeš ACIO nápomocný."

Neruda se podíval na své hodinky. Věděl, že jeho čas se Samanthou rychle mizí. "Kdo by potom tedy byl nápomocný?"

"Podívej, oceňuji vše, co se pro mě snažíš udělat. Skutečně to oceňuji. Ale toto všechno se stejně stane tak, jak se to má stát. Ty si skutečně myslíš, že Fifteen, nebo kdokoli jiný, může změnit chod těchto událostí? Můžu ti říci všechno, co vím, a vůbec nic to nezmění. Tato záležitost je obrovská a stane se přesně tak, jak to bylo naplánováno před miliardami let."

Samantha zvedla hlavu, opřela se dozadu do židle a zírala na strop. "Síly, které toto všechno řídí, nejsou lidské ani mimozemské. Jsou starobylé, prvotní, elementární... je to sama esence života. Byla v nás od samého počátku. ACIO lže samo sobě, když se domnívá, že může něco skrýt před Tvůrci Křídel, nebo znemožnit uskutečnění jejich plánu. Je příliš pozdě. Před dvanácti sty lety se přihodilo něco, co všechno toto uvedlo do pohybu a nic už to nezastaví."

Otočila hlavu a podívala se na Nerudu. "Nic."

Neruda zaslechl v jejím hlase kovový přizvuk a podíval se do jejích očí. Vzadu na krku mu naskočila husí kůže a jeho tělo se začalo třást zimou. Ona byla v tranzu a on měl nepříjemný pocit, že již nemluví se Samanthou.

"Kdo jsi?" Zeptal se Neruda.

Někdo nebo něco na něj zíralo skrz Samanthiny oči. "Vaše technologie vás zklame," její rty se nešikovně pohybovaly. "Je založena na neskutečnosti vaší fyziky a vašeho omezeného chápání kosmologické jednoty. Zklame vás, pamatujte naše slova."

Neruda cítil mocnou, úctu vyvolávající přítomnost. Naskočila mu husí kůže, jak mocná elektrická síla prostoupila celou místnost, až se mu postavily všechny vlasy na hlavě.

Ta bytost dál používala Samanthino tělo - její rty se téměř neznatelně pohybovaly. "To, co hledáte, co věříte, že potřebujete, není ničím menším než tím, co je ve vás již dokonalé. A zatímco tento dokonalý aspekt vás je neviditelný vašim smyslům, je tím, co jsme schopni ve vás vidět my. Pro naše smysly jsou vaše zvířecí těla a primitivní lidská mysl sotva vnímatelné. Vidíme jen vaše jádro, vaše esenciální vědomí. Také jste toto jádro zahlédli, ale viděli jste je skrze čočky technologií a nikoliv organickým, přirozeným probuzením. Proto jste sešli z cesty. Vaše technologie je vadná a najisto vás zklame."

Hlas ustal a Neruda se pokoušel vymyslet něco, co by mohl říci. Nechtěl, aby to - ať už to je cokoliv - odešlo. Měl pocit, že by mu to mohlo zodpovědět jakoukoliv otázku, která ho napadne. "Co chceš?" Zeptal se.

"Přejeme si tvé probuzení. Chceme jen to."

"Jak?"

"Není otázkou jak, otázkou je kdy."

"Tedy kdy?"

"Již brzy."

"Brzy ve smyslu dní, týdnů, měsíců, let..."

"Brzy ve smyslu minut."

Samanthin hlas byl stěží šepotem. Neruda si představoval Evanse, jak přidává hlasitost na odposlechovém monitoru. Díval se do jejích očí, ale necítil její přítomnost, jako by fyzicky opustila místnost. Její hlava byla dál v nevhodném sklonu opřena o opěrku křesla a zírala do jeho očí. Až na oči bylo její tělo skleslé a bez života.

"Pojď blíže, než odejdeme," přikázal hlas sotva slyšitelným šepotem.

Naklonil se kupředu.

"Blíže. Dej své ucho na její rty."

Neruda se naklonil kupředu a dal své pravé ucho přímo před její ústa. Zavřel oči a soustředil všechnu svou pozornost na slova vycházející ze Samanthiných úst.

"Pocházíme z nejvnitřnějšího bodu existence. Je to místo vašich mýtů a my přesto nejsme mýtem. Jsme stařešinové vašeho druhu, tak starobylí, že vaše mysl na nás zapomněly. Naše přítomnost bude znovu-zavedena do vaší rasy, takže se můžete znovu-seznámit s vaší budoucností."

"Umístili jsme do tebe, Nerudo, kód, který je aktivován dvěma slovy: Svrchované Sjednání. Od teď jsi probuzen k našemu poslání a budeš sloužit tomuto poslání dokonce i tehdy, když mu nebudeš rozumět. Kód je nyní aktivován a ty jsi probuzen. Musíš odejít. Musíš najít dívku jménem Lea. Ukáže se ti skrze svou matku Sarah. Musíš odejít hned. Se Samanthou si nedělej starosti. Je v naší péči, stejně jako ty. Jdi a vezmi si toto tajemství s sebou."

Dveře se náhle otevřely a vstoupil Evans. Jeho podezřívavé oči s šílenstvím těkaly po místnosti. "Co se děje?" Domáhal se.

Neruda trhnul hlavou a bez zaváhání bezmyšlenkovitě promluvil. "Samantha potřebuje trochu vody. Necítí se dobře."

Evans odešel a hned se vrátil s plastovou lahví s vodou. "Je moje, ale může si ji nechat."

"Díky," řekl Neruda a podal ji Samanthě, která zase nabyla vědomí, ale byla mimo a dezorientovaná. Vypila vodu a začala nekontrolovatelně kašlat. Neruda ji chtěl vzít jako malé dítě a položit ji do postele. Věděl však, že jsou pro ni nachystány jiné plány.

"Je v pořádku?" Zeptal se Evans.

"Bude v pořádku, dej ji pár minut."

"Fifteen tě chce vidět, než odejdeš," hlásil Evans a dával tak najevo, že Nerudův čas vypršel a má odejít.

Neruda věděl, že Fifteen sledoval jeho setkání se Samanthou na videu. Bude chtít vědět, co si posledních pár minut setkání šeptali. Tajemství znervózňovalo Fifteena jako máloco jiného.

Neruda si povšiml, že se cítí zvláštně jinak - nějak více sebejistý. Věděl, že něco v něm se změnilo, ačkoliv nedokázal zachytit co. Byl to pocit pravdy, nebo snad pocit, že je součástí pravého týmu. Náhle měl pocit přesvědčení, že vnitřně ví, co má udělat, ačkoliv nevěděl, co to je. Podíval se na Evanse a zachytil jeho pohled. "Postarej se o ni dobře."

Evans přikývl a zůstal potichu. Pokoušel se vypadat trpělivě. Neruda se naklonil nad Samanthu, políbil ji na tvář a zašeptal ji do ucha. "Budeš v pořádku. Miluji tě." Prstem se dotkl její tváře tak něžně, jak to dokáže jen milenec. Cítil, jak v jeho těle koluje nová energie, která v jeho ruce způsobovala třes.

Samantha se usmívala. Její výraz byl uvolněný a zdálo se, že hořkost a hněv, které ji ještě před chvílí ovládaly, vyprchaly. Svými rty potichu artikulovala. "Také tě miluji."

Neruda se otočil na Evanse. "Jak jsem říkal, postarej se o ni dobře."

"Neměj starost," ujistil ho Evans. "Radši už jdi."

Neruda se ještě jednou podíval na Samanthu a pak se otočil a odešel. Měl nepříjemný pocit, že bude dlouho trvat, než ji znovu uvidí - pokud vůbec někdy. Uvažoval, co s ní bude v jejím novém světě. Stejně tak uvažoval i o sobě.

* * * *

"Pojď dál, Jamissone," řekl Fifteen. "Asi si teď budeš chtít dát trochu kafe."

"Ty jsi udělal kafe?" Zeptal se Neruda a v hlase měl nedůvěru.

"Měl jsi náročnou noc," řekl Fifteen, ignoroval Nerudovu otázku a nalil mu silné černé kafe. "Chceš mi říci, co se dělo?"

"Díval ses?"

"Ano."

"Pak jsi to slyšel," poznamenal Neruda. "Není toho mnoho, co dodat."

"Proč nezačneš třeba s tou částí, kterou nebylo slyšet?" Zeptal se Fifteen, když podával šálek kouřícího kafe Nerudovi.

"Vůbec se necítila dobře," začal Neruda, "a já jsem se jí pokoušel pomoci..."

"Nepokračuj dál tímto způsobem. Pokud toho nenecháš, budeš toho hluboce litovat."

Neruda se setkal očima s Fifteenem a poprvé za celý čas se cítil rovnocenný. Neměl žádný strach a věděl, že Fifteen to cítí. "Co chceš?" Řekl Neruda frustrovaným tónem. "Jestli je něco konkrétního, o co ti jde, ušetří nám oběma spoustu času, když mi prostě řekneš, co to je a já ti řeknu, co chceš slyšet. Jsem už unavený z tvého podezřívání."

Fifteen se na něj díval jako někdo, jehož celoživotní přítel se náhle stal jeho soupeřem. Neruda cítil jeho zkoumavý pohled jako nával emocí tlačících na jeho srdce. Dlouze se napil kafe a rovnal si své myšlenky. Věděl, že by ho Fifteen mohl obvinít z drzosti.

"Během tak krátké konverzace ses dramaticky změnil," konstatoval Fifteen. "seš si jistý, že jsi připraven na důsledky?"

"Asi více, než ty jsi připraven na to, co ti řeknu."

"Chovej se slušně, Jamissone. Ujišťuji tě, že mě nepotřebuješ rozčillit. Prostě mi řekni, co říkala. To je naposledy, co tě o to žádám."

Neruda věděl, že ta výhrůžka je skutečná. Existovaly jisté technologie, které Fifteen za těžkých okolností mohl použít, aby získal vzpomínky ze zapomnětlivého nebo neochotného zdroje. Byl to nepříjemný, agresivní a potenciálně škodlivý zážitek. Neruda ho nikdy nepodstoupil, ale všichni v Labyrint Týmu dobře věděli o této proceduře a obávali se jí. Její následky byly často popisovány jako "vřící paranoia" skrytá za utišujícím vlivem drog nebo terapií.

"Slyšel jsi, co říkala," opakoval Neruda. "Naše technologie nás zklame. Říkala, že plán Tvůrců Křidel bude..."

"Dost! Jak dobře víš, nezajímá mě, zatraceně, co říkala! Zajímá mě ta konverzace, kterou jsi měl s entitou, která ovládla její tělo v posledních pěti minutách vaší diskuze. Pamatuješ? Ta, která se nazývala jako - my."

Fifteen zahýbal s kontrolkami na svém počítači a otočil svůj monitor na Nerudu tak, aby viděl na obrazovku. Na obrazovce byl obraz jeho hlavy umístěné před Samanthiným obličejem. "Dokonce ani s plným zesílením nejsem schopen slyšet, co ta bytost říkala a protože ty stojíš ve výhledu, nemůžeme odečítat ze rtů. Tak snad chápeš, že jsem podezřívavý a chápeš, proč mé podezření dále vzrůstá v důsledku tvých zřejmých výmluv. Prostě mi řekni pravdu. To je všechno, co od tebe požaduji a pak můžeš jít domů a odpocínout si. Myslím, že bychom se všichni potřebovali vyspat."

"Nevím, kdo ta entita byla. Opakovala to, co řekla již dříve. Naše technologie nás zklame. Jejich plán zvítězí. Něco takového. Evans to přerušil dříve, než to stihla dokončit. To je všechno."

Neruda se znovu napil kafe a dobře si uvědomoval, že Fifteen zkoumá jazyk jeho těla.

"Proč se ti třesou ruce?" Zeptal se Fifteen.

"Energie této bytosti či entity byla úžasná. Elektromagnetické pole v místnosti muselo být úplně mimo standardní rozsah a to je místnost stíněná. Stále jsem z toho v šoku."

Neruda si poposedl na židli. "Podívej, omlouvám se, že zním tak zatraceně našťavaně, ale opravdu mám starost o Samanthu a pomyšlení na to, že jí bude vypláchnuta mysl... to... to mě prostě rozčiluje. A pak všechno to tvé podezřívání, to mi opravdu s mým stavem mysli nepomáhá. Potřebuji nějaký čas, abych to všechno mohl zpracovat."

"Třeba pár dní volna - od teďka," navrhnul Fifteen.

"Ne, je mnoho práce v souvislosti s Davidovým nočním průlomem. Chci na tom hned začít pracovat."

"Dobře. Možná že jsem byl v této záležitosti příliš prudký," řekl Fifteen. "Přijmi mou omluvu. Ale příště buď trochu vstřícnější. Věř mi. Tvému otci to pomohlo."

Neruda postavil svůj šálek kávy na stůl vedle židle. Rychle vstal a zastrčil židli, ale zatočila se mu hlava z náhlého přívalu krve a on se musel pravou rukou přidržet. "Oceňuji tvé pochopení a budu se řídit tvou radou."

"Kterou?"

"Cože?"

"Kterou částí mé rady?" Ptal se Fifteen a jeho hlas byl jasný a přesný.

"Té o důvěře. O tom, abych byl vstřícnější."

"Dobře," poznamenal Fifteen. "Ale uvažuj také o té druhé - co se týká té dovolené. Možná je to přesně to, co potřebuješ."

Fifteen vrátil monitor do své původní pozice a stiskl nějaká tlačítka na klávesnici. "Měj se pěkně, Jamissone. Informuj mě, jakmile budeš mít něco ohledně dekodování. Budu tu celý den."

"Ano, pane," řekl Neruda. "Ještě jednu věc. Ať už se se Samanthou stane cokoliv, potřebuji vaše ujištění, že bude po tom všem moci být v kontaktu se svou rodinou."

"Slyšel jsem tvou poznámku na videu. Máš mé slovo."

"Děkuji," řekl Neruda. Šel ke dveřím, sáhl na kliku a pak se ještě otočil. "Proč mě stále tak silně podezříváš?"

"Podezřívám každého. Ty jsi prostě mým posledním cílem a to z důvodu okolností tvé interakce se Samanthou. Je docela zřejmé, že ona je pod kontrolou sil, které nejsou k našim záležitostem přátelské. Víím jak snadné je nechat se svést silami změny. Zvláště tehdy, když ta změna přichází od síly, jako je Centrální Rasa."

"Tedy věříš, že lokalita MČS je jejich dílem?"

"Je to nejdůvěryhodnější hypotéza. Ale pamatuj, Jamissone, ať už to je, nebo není Centrální Rasa, stále to jsou lidé, možná o miliardy let starší, ale nikoliv nutně moudřejší. To si pamatuj."

Neruda přikývl. "Takže na zkušenostech příliš nezáleží?"

"Ne, jsou zatraceně důležité, ale také důvtip a nadšení a stovky dalších věcí. Tuto rasu nikdo nezná. Setkali jsme se s rasami staršími, než je ta naše a jsou moudřejší, než my? Mají vyvinutější mozkový systém a jeho kapacitu shromažďování dat, ale jsou jejich rozhodnutí neomylná? Ne!"

Fifteen se postavil, sundal svetr z opěradla svého křesla a přehodil si ho přes ramena jako batoh. "Co se týká naší bezpečnosti, nemůžeme si dovolit spolehnout se na nikoho jiného. Dovol mi, abych ti připomněl, že Corteánci s jejich mozkovým systémem více než dvojnásobným oproti našemu, nyní žijí na vlastní planetě v podzemních městech díky svému vlastnímu zničení. Není to prostě jen záležitostí inteligence nebo zkušenosti. Je to záležitostí řízení stovek proměnných směrem k jedinému cíli. To je to, co děláme. A děláme to lépe, než jakákoliv jiná organizace na této planetě. Nemůžeme si dovolit nechat ovlivnit naše špičkové lidi romantickou představou, že Centrální Rasa je náš spasitel. My budeme svým vlastním spasitelem. Myslím, že neexistuje jiná možnost."

Na chvíli se odmlčel při zvuku svého počítače, který mu oznamoval novou příchozí e-mailovou zprávu. "Jestliže je Samantha nějak ve spojení s Centrální Rasou a jestliže ta entita, která skrze ni hovořila, byla také představitelem Centrální Rasy či Tvůrců Křidel, jak samy sebe nazývají, pak se zdá, že jsou přesvědčení, že neuspějeme. Jak to můžou vědět? Polož si tu otázku, Jamissone. Jak to můžou vědět?"

Neruda pokrčil rameny.

Fifteen se natáhl po své aktovce a zavřel její přezky. "Ta představa života, jež existoval dříve než Země - že naše planeta byla oseta mistry genetiky, kteří byli vlastně námi, jen o miliardy let vyvinutější, je dost možná pravdivá. Ale nezdá se ti divné, že by se spoléhali na mladší Dálnovidku, aby ti pošeptala něco do ucha, co by nás přesvědčilo o dokonalosti jejich plánu a marnosti našeho? Přemýšlej o tom, až příště zase budeš cítit, že ti lezou do vědomí. Možná na tom závisí tvůj život."

Neruda cítil svádění Fifteenovou strategií. Zasévání semen pochyb. Používání jemných hrozeb. Doufání, že jím pečlivě vybraný dědic se znovu postaví do linie. Neruda chápal způsob, jakým Fifteen věřil, že jeho strategie bude fungovat, až na to, že něco v Nerudovi nyní bylo odlišné. Nad Nerudou se pohybovalo brilantní, rozhodné a jako žula pevné vědomí, jež ho zahalovalo neovlivnitelností.

"Půjdu s tebou ven," řekl Fifteen a šel ke dveřím.

"Stavím se ještě v laboratoři podívat se, jestli je tam David," odpověděl Neruda.

"Nemůžu se dočkat, až se podívám na jeho výsledky. Krom toho kafe mě stejně nakoplo a nemohl bych usnout, ani kdybych chtěl."

"Budu zpátky do 1100 hodin. Informuj mě, jestli budeš moci."

"Budu. Dobrou noc," řekl Neruda.

"Dobrou noc."

Neruda šel chodbou opačným směrem než Fifteen. Všiml si, jak skvěle jsou jejich kroky synchronizovány, až už slyšel jen své vlastní. Jeho pozornost se posunula k Samanthě ležící v laboratoři MRP, jejíž vzpomínky jí byly s chirurgickou přesností odebírány. Propast osmnácti dní a všeho, co se během nich odehrálo. Vzpomínky jako žádné jiné na planetě.

Když jel výtahem do laboratoře, opakoval si slova - Svrchované Sjedenčení - ve své mysli znovu a znovu jako generátor pohybu, jež je dokonale sladěný se svým zdrojem energie. Pokaždé, když se ta slova převalila přes jeho mysl, pocítil hybnou sílu. Něco, co ho pohánělo vstříc jeho osudu, o němž nevěděl nic,

až na to, že obsahuje dívčí jméno Lea. Uvažoval, jak bude schopen opustit ACIO, aby ji našel. Jak se to všechno přihodí?

Usmál se při vzpomínce na historku z Fifteenova dětství. Možná že Fifteen byl předvídavější, než si myslel.

Kapitola 17 - Mateřská žíla

Moc lidské duše je určena zaprvé zákony stvoření, zadruhé uvědoměním, že tyto zákony zajišťují kosmickou stabilitu a duchovní rovnováhu.

Úryvek z Primární Kód, dekodováno z Komnaty Devět

Tvůrci Křídel

Když Neruda dorazil do počítačové laboratoře, povšiml si ručně psané poznámky přilípnuté na jeho pracovním monitoru.

JAMISSONE,

PODÍVEJ SE NA SOUBOR AAP-1220. NAJDEŠ TAM VŠECHNO, CO POTŘEBUJEŠ. FIFTEENOVÍ POSÍLÁM KOPII TOHO SOUBORU. BUDU ZPÁTKY VE 1400 HODIN. JESTLI CHCEŠ, NECH MI TU INSTRUKCE A JÁ NA TOM BUDU POKRAČOVAT, JAKMILE SE VRÁTÍM.

DAVID

Nerudovi se zase roztřáslы ruce. Svalil se do křesla potaženého černou kůží a rukama si prohrábnul vlasy. Laboratoř byla úplně opuštěná. Neruda stiskl klávesu a sledoval, jak jeho monitor ožívá fosforeskující září šedé a modré. Kliknul na složku projektu a usadil se v křesle. David a ZEMI našli potenciální mateřskou žílu. Objevili první opravdový průlom v dekodovacím procesu. Našli přístupový bod disku. První příležitost interaktivní práce s obsahem, jež byl tak pečlivě skryt na jeho zlatém kovovém povrchu.

Jeho pozornost přitáhlo upozorňovací tlačítko. Klikl na něj a okamžitě se otevřelo video, na němž se dal Davidův obličej nezřetelně do pohybu.

AHOJ JAMISSONE. PŘEDPOKLÁDÁM, ŽE TOTO ČTEŠ JAKO PRVNÍ. DOMNÍVÁME SE, ŽE ABECEDA JE SMÍCHÁNA S HUDEBNÍMI ZNAČKAMI NEBO MATEMATIKOU, PROTOŽE MÁ PŘÍLIŠ MNOHO ZNAKŮ. JE DOCELA MOŽNÉ, ŽE CELÁ ABECEDA JE MATEMATICKÁ. DOBRÁ ZPRÁVA JE, ŽE VÍME, JAK OTEVŘÍT PŘÍSTUP K DISKU. JE NAPROSTO INTERAKTIVNÍ. JE VYBAVEN EKVIVALENTEM HESELA; JSME O TOM PŘESVĚDČENI, ALE S PADESÁTIDVĚMA ZNAKY BUDE TRVAT DLOUHO, NEŽ VYZKOUŠÍME VŠECHNY KOMBINACE. DEJ MI DALŠÍ SADU INSTRUKCÍ. VE 2300 JSME ZAPOČALI NÁHODNÝ PROCES GENEROVÁNÍ A ZKOUŠENÍ HESEL. UVIDÍŠ TO ODPOLEDNE.

DAVID

Nerudovo nadšení se nedalo potlačit. Vydal hlasitý výkřik, který ozvěnou zněl po celé laboratoři. Byli na pokraji nabourání se do sejfu. Cítil to. Elektronické pípnutí ho vytrhlo z jeho euforie. Jeden z prázdných monitorů se rozsvítil a pomalu se na něm objevil Davidův obraz. Byl zabrán do nasazování náhlavní pásky neboli Neuronového Bolometru. "Myslel jsem si, že tady budeš," řekl.

"Zrovna jsem si četl tvou zprávu. To jsou skvělé novinky." Řekl Neruda a vzhlédl na obraz Davida na monitoru. "Jak to šlo se Samanthou?"

"Podle očekávání dobře. Je v regeneračním spánku. Zrovna ji sleduji - všechny životní funkce jsou silné."

"Můžeš mě informovat o průběhu její regenerace?"

"Bez problémů."

David si dál upravoval náhlavní pásku z chapadel skleněných vláken. Měl na sobě černý svetr s tenkými bílými linkami, které se křížily na jeho hrudi, kde vytvářely šachovnicový vzor. "Máš nějaké nápady, co se týká přístupových strategií?"

"Ani ne," řekl Neruda. "seš si jistý, že budeme úspěšní s procesem náhodného generování?"

"Je to směs nebo kombinace z jejich znakové sady a my máme všechno, co potřebujeme. Jediný problém je čas. Můžeme sestavit přes deset na třináctou přístupových hesel za sekundu, ale proces ověřování diskem nás zpomaluje na dvě. Pokud nebudeme mít výjimečné štěstí, během našeho života to nenajdeme." Pokrčil rameny David a lehce se usmál.

"Co se týká zadání přístupu k disku," začal Neruda, "kolik znaků se vejde do toho prostoru?"

"Dvacet tři, domníváme se, ale nejsme si absolutně jisti."

"Takže když umístíme správnou kombinaci jejich symbolů do prostoru pro heslo a zadáme ji do disku, jaký výsledek očekáváš?"

"Dostaneme překladový index disku. Dobrá zpráva je, že jakmile najdeme správné heslo, zabere nám méně než minutu dekodovat celý text. Ale to je jen teorie."

"Kolik hesel už jsi vyzkoušel?"

David zavřel oči. "Až doted," lusknul prsty, "zhruba 3.65 na šestnáctou."

"Sakra! To se ani nedotklo povrchu," postěžoval si Neruda.

"Možná budeme mít štěstí," zasmál se David.

"Štěstí mě nezajímá. Proč vlastně to trvá tak dlouho?" Zeptal se Neruda s frustrací.

“Hovoříme o padesáti třech znacích...”

“Myslel jsem, že jsi mluvil o padesáti dvou znacích?”

“Ano, ale musíme započítat ekvivalent digitální mezery, protože nevíme, jestli to není více slov.”

Neruda přikývl dříve, než David dokončil větu. “Takže je tu dvacet tři pozic pro znak a každá z nich může obsahovat jeden z padesáti tří znaků. To je astronomické číslo - kolem čtyřiceti nul.”

“Přesné číslo je 4.5535 na třicátou devátou,” řekl David. “Dokonce, i kdyby nebylo relativního zpomalení procesu diskem, stále bychom potřebovali trilióny triliónů let za ideálních podmínek, abychom kompletně otestovali všechny možné variace hesel.”

“To už mohlo být rovnou nekonečno,” zamumlal si Neruda. “Davide, máš ve své příruční databázi glyfy z dvaceti tří komor?”

“Samozřejmě?”

“Ale nezačlenil jsi je, že?”

“Ne.”

“Když je začleníme, budeme nyní mít sedmdesát šest znaků, které by potenciálně mohly tvořit řetězec hesla.”

“Což přidá dalších třicet nul k počtu let.”

“Nemůžu uvěřit, že by to tak udělali,” naříkal Neruda.

“Co?”

“Nemůžu uvěřit, že by tak vyspělá rasa znemožnila přístup ke svým datům. Něco přehlížíme.”

“Ano, ale jim se to nemusí zdát tak komplikované,” tvrdil David. “Možná že jsou schopni dělat takové výpočty z hlavy. Kdo ví?”

“Až na to, že věděli, že tím, kdo najde tuto věc, budeme my. Tedy očekávají, že my budeme těmi, kdo bude disk otvírat - ne oni.” Neruda náhle vystřelil ze svého křesla. “Davide, zkusme něco jiného. Zastav na chvíli proces náhodného generování.”

“Hotovo.”

“Dobře, sleduj mě. Použijme náhodné generování jen na první symbol hesla.”

“Myslíš použít každý ze sedmdesáti šesti znaků do pozice prvního symbolu v heslu?”

“Přesně tak.”

“Ach,” vydechl David o chvíli později. “Něco jsme dostali, počkej chvíli.”

David zavřel oči. “Vidím to. Máme to!”

“Co?” Zeptal se Neruda.

“Máme překladový index.”

Neruda sevřel pěsti. “Skvělé. Je to pro celý text?”

“Zrovna to kontroluji. Vydrž sekundu.”

Davidův výraz v obličeji se vyprázdnil a potom se usmál jako liška. “Víš, co udělali?”

“Co?”

“Přidělili každé z dvaceti čtyř sekcí vlastní heslo.”

“První znak otvírá právě a jen první sekci. Dívám se na 321 stran dokonalé angličtiny. Během několika sekund by to mělo být na obrazovce.”

Neruda cítil, že David čte se zavřenýma očima. O chvíli později se to ukázalo na monitoru a oba - on i David - byli tím textem hypnotizováni. Následovalo jemné ticho, zatímco oba četli to, k čemu se tak usilovně snažili získat přístup.

Můžete nás nazývat Tvůrci Křídel. Jsme vlastně docela lidští, prostě budoucí verze vás samých. Lidé vašeho času, tak podmíněni, jak jsou, nejsou schopni nebo ochotni pochopit, že jejich vlastní budoucí verze může vynalézt lidstvo a zasít jeho genetickou strukturu po celém vesmíru, ve kterém nyní žijete. Lidství je mnohem rozmanitější a všudypřítomnější životní forma, než si myslíte. Je to ideální nosič duše a jeho struktura je obvyklá po celém tomto vesmíru, stejně jako jsou obvyklé planety nesoucí život, které ji podporují.

Neruda se podíval na obrazovku svého monitoru a poprvé si uvědomil neskutečnost situace, ve které se nalézá. Byl dvanáct podlaží pod zemí vprostřed pouště, dvacet mil severně od Palm Springs v Kalifornii. Seděl před monitorem, který ho spojoval s nejvýkonnějším počítačem na Zemi. Na své obrazovce měl 321 stran manifestu napsaného Centrální Rasou. Všechno, co dokázal, bylo položit Davidovi otázku. “Dostali jsme se do první sekce a do dalších ne?”

“Zřejmě,” začal David, “heslo bylo schopno otevřít jen první sekci. Věříme, že druhá sekce se zpřístupní, jestliže najdeme dvou-znakové heslo a třetí se otevře tří-znakovým heslem a tak dále.”

“Tak to zkusme,” řekl netrpělivě Neruda. “Když budeme mít štěstí, možná se sada znaků zmenší po každé, když otevřeme novou sekci.”

David se na své židli naklonil kupředu. “Chápu. Druhá sekce je otevřená a posílám ti ji na monitor. Třetí bude asi za deset sekund.”

“Kolik sekcí budeš schopen otevřít, než se dostaneme k časové bariéře?”

“Za předpokladu, že se znaková sada nebude redukovat, dostaneme se ještě dnes v noci k deváté sekci - její otevření zabere asi dvacet sedm minut.”

Desátá sekce zabere čtrnáct dní. Jedenáctá sekce bude trvat 1131 dní neboli kolem tří let. Dvanáctá sekce 85956 dní neboli přes dvě stě let. Zbytek radši nechtěj vědět," radil David.

"Sakra, to nebudeme schopni přístupu ani k polovině informací obsažených na tomto disku?"

"Měj na mysli, že ti poskytnu nejhorší možný scénář. Můžeme mít v jedenácté sekci štěstí a najít heslo za týden. Nicméně, jak pravděpodobnost diktuje, budeme schopni přístupu jen k prvním jedenácti komnatám - alespoň co se týká našeho života."

"Jiná možnost není?"

"Žádná, která by nás v tomto okamžiku napadla," odpověděl David.

Neruda cítil, jak se mu tělem šíří záplava radosti a zklamání. Jeho pozornost se vrátila k textu, jako by to byla jediná věc, která se teď dá dělat.

Budování kultury je prvotním zájmem Tvůrců Křídel, protože chápou, že to má ve světě ducha a kosmologické transformace zásadní význam. Budování kultury je definováno jako spojení individuálních hodnot s hodnotami jednoty. Je to cílem života a souvisí to s tím, že druh jako celek se vyvíjí do stavu, ve kterém je schopen si uvědomit svou rozmanitost vnímání a projevu a sjednotit je do soudržné, všeobsažné kultury.

Lidský druh hluboce touží po takové kultuře; globální kultuře, jež uznává a oceňuje práva všech svých částí. To je jeden ze základních důvodů, proč se ve dvacátém století na zemi tak rychle rozvíjeli komunikační technologie. Díky těmto technologiím bude globální kultura rychleji rozvíjena a zažívána. Skrze tuto globální kulturu se lidský druh stane zvětšující se měrou citlivý na duchovní sklony k jednotě. Nejen jednotě uvnitř lidského druhu, ale také jednotě se vším životem, který lidský druh objímá a obklopuje, což sahá až do našeho světa - základny vesmíru.

Lidský druh je součástí něčeho většího, než jen prosté vzájemné závislosti, jak je popsána v potravinovém řetězci nebo v ekosystému. Jste součástí narůstajícího poznání Prvotního Zdroje, dosaženého prostřednictvím pohlcování životních zkušeností všech vědomých životních forem ve Velkém Vesmíru.

Toto vše-objímající poznání je ochotně sdíleno se všemi životními formami, ale je srozumitelné jen těm nosičům duše, jež dosáhly schopnost vystoupit z omezení času ve jménu vyjádření svého božství.

Jsi součástí nespočítatelně složitého, avšak jedno-myslného kosmologického organismu, který je odevzdán transformaci vyvíjejících se životních forem tak, aby nosiče duše mohly pochopit a ocenit své spojení s celkem kosmologické struktury života - žítí v jednotě s Prvotním Zdrojem. To je základní systém, který překlenuje všechny ostatní systémy multivesmíru. A je to právě tato nadpozemská příčina, kvůli které život existuje.

Každý z vás je jako částice jediné obrovské vlny, která se valí ven, která se žene celým spektrem vesmírných životních forem a zkušeností a pak se odráží od pobřeží, kde jste byli kdysi stvoření. Energie tohoto systému je jako obrovský trychtýř, který spolehlivě doručuje druhy k Prvotnímu Zdroji. Tento trychtýř vytváří ve vyvíjejícím se druhu dominující proud k jednotě a znovu-spojení s Prvotním Stvořitelem. Ale druh si neuvědomuje, že za úrovněmi lidských, andělských, mimozemských a kosmických sil je skryt Prvotní Stvořitel. Je skryt tak hluboko, že dokud není odstraněn poslední závoj, nikoho ani nenapadne, že by tu něco bylo skryto.

Prvotní Stvořitel neboli Prvotní Zdroj, je uskládněn v kotli tvého genetického složení. Tam tě očekává. A my, stařešinové lidstva, přicházíme, abychom ti ukázali, jak osvobodit tuto představu - tuto nezměnitelnou vzpomínku na tvé budoucí jáství. Byla zaseta do tvého těla, neviditelná tvým smyslům a tvým nástrojem, avšak naprosto skutečná a naprosto tvá.

To, co je před vámi, jsou slova. Za těmito slovy je hlas. Za tím hlasem je mysl, kterou vaši psychologové nazývají Kolektivní Nevědomí. Avšak my ti říkáme, že to není nevědomí - je to tvé nejvnitřnější duševní zdraví, které tě přivolává - a tisíce takových, jako jsi ty, aby ses pustil do tohoto díla, které jsme tu zanechali. Naše slova, hudba, obrazy, symboly, definice - to všechno jsou způsoby, prostřednictvím kterých je možno se dotknout této nejvnitřnější inteligence Prvotního Zdroje a procítit tento svět z bezpečí tvého soukromí. Doufáme, že poctíš tato slova svými činy a budeš následovat zvuk našeho hlasu, který tě vede do tvého domova. Tvého pravého domova.

Neruda se ve čtení zastavil a pohlédl na monitor, na kterém byla Davidova tvář. "Čteš to také?"

"Ano."

"Co si o tom myslíš?"

David začal mluvit a pak se zastavil a opřel se do svého křesla. "Věříme, že ten úvod je dalším důkazem, že jde o mimozemskou inteligenci, ale nedá se říci, zda jde o Centrální Rasu. I tak je to určitě zajímavé čtení. Mimochodem, právě jsme dokončili dekodování osmé sekce. Devátou sekci dokončíme za méně než dvacet šest minut."

"Kolik to je stran?"

"S osmou sekcí to máme 2817 stran," odpověděl David věcně. "Tiskneme je, ale zabere to ještě asi nějakých deset minut, než se tisk dokončí. Předpokládám, že budeš chtít první kopii."

"Prosím," odpověděl Neruda. Zaroloval na druhou stranu a pokračoval ve čtení.

Umístili jsme na Zemi systém sedmi lokalit, které - až budou objeveny a dekodovány - urychlí vaši transformaci do nového sjednocení vědy a filosofie, jež vytvoří naprosto novou, globální společnost. Objevíte tento systém, který nazýváme Galaktické Přítokové Zóny, v pravý čas, ale nejdříve musíte sdílet tyto první materiály s obyvateli vaší planety. Musí být publikovány na vaší datové síti bez ohledu na náklady, geografické umístění, kulturní zvyklosti či systém víry.

Materiály na tomto disku probudí jistě obyvatele k přípravě na nutné změny, jež jsou potřebné k přežití vaší planety a jež umožní nevyvratitelný vědecký objev lidské duše. Je to právě a pouze tento objev, který přivede lidstvo do větší mezi-galaktické společnosti a partnerství.

Uvědomujeme si, že tato slova můžou u některých z vás vyvolat strach a pochyby. Také si uvědomujeme, že budou mnozí mocní, kteří si nebudou přát zveřejnění těchto materiálů, neboť se budou obávat paniky a sociálních nepokojů. Nicméně pokud budete pochybovat o naší předpovědi, nepovšímneme si našeho varování a neuděláte patřičná opatření. Pokud se tak stane, bude to naprostá hloupost.

Doporučujeme vám, abyste pečlivě studovali systém, který jsme tu zanechali. Je tvořen více než jen pouhými slovy. Je zde také hudba, symboly, matematika, geometrie, poezie a malby. To dohromady vytváří kódovaný smyslový datový proud, který je mocným katalyzátorem další fáze vaší evoluce.

Stvořili jsme vás; tak jsme do vaší genetické struktury zakódovali receptory, které můžeme aktivovat našimi slovy, zvuky a symbolickými obrazy. Když se ponoříte do našich smyslových datových proudů, změníte se. V genetickém smyslu se vaše vnitřní subatomární architektura stane více přizpůsobivou a vstřícnou frekvencím energie, která vyzařuje z nejvnitřnější části Velkého Vesmíru. Tyto frekvence jsou naprosto doslova nosiči vašeho nového života coby druhu.

Technologie, které jsme tu pro vás zanechali, abyste je objevili, jsou schopny koordinovat tyto přicházející energie pro přenesení vaší genetické struktury do vyšší dimenzionální existence. Existence, jež vám poskytne nepřemožitelnost vůči našemu starobylému nepříteli - Animovi. To jsou bezduchá stvoření z vašich nočních můr. Vaše planeta už s nimi má zkušenost z dřívějška, ale to bylo téměř před třemi sty miliony let, kdy genetická struktura planetárních životních forem nebyla tak dalece vyvinutá a proto pro ně nebyla tak přitažlivá. Až se vrátí, nebudou již tak lhostejní. Uvidí, že nosiče duše na vaší planetě jsou hodné jejich zájmu, pronásledování a dobytí.

Animus hledá genetické úschovny našeho druhu, protože samy touží stát se nosiči duše. Bojí se jediné věci: vyhynutí. To je motivace jejich touhy po zkřížení se s druhy slučitelných nosičů duše, jež také mají genetickou strukturu, jež by mohla podpořit jejich kolektivní intelekt. Bojí se svého vlastního zničení z důvodu své neschopnosti udržet vibraci svrchované duše ve svých fyzických tělech. Nejsou schopni pojmout tuto frekvenci jako individualizovanou esenci. Mohou pojmout jen skupinovou mysl, což je činí citlivými na strach z vyhynutí. A je to právě tento strach, který pohání jejich chování coby dobyvatelů a ničitelů.

To, co máte před sebou, je dilema, jak přinést toto varování obyvatelům vaší planety takovým způsobem, který by nezničil stávající sociální struktury a étericky by vytvořil nové, jež by byly doplňkem k těm stávajícím.

Naši jedinou radou je číst tyto materiály a vše ostatní se vám tím vyjasní. Ty jsi byl vybrán, abys viděl tato slova. Nepochybuji o tom. Budou tací, kteří se budou snažit zabránit distribuci těchto materiálů, ale budoucnost vaší planety záleží na tvé schopnosti najít pomoc, kterou potřebuješ, abys tyto materiály dostal do veřejného povědomí.

Animus jsou velmi dokonalé životní formy. Nejeví známky agresivity, pokud ona slouží jejich záměru a do té doby, než dosáhnou úspěchu při navazování spolupráce se světovými vůdci. Je jejich způsobem nejdříve pozorovat a analyzovat slabosti, volit vůdce, vytvářet koalice a prostřednictvím podvodů a dlouhodobého plánování připravovat svůj příchod na planetu. Po této úvodní fázi příslibů charitativních skutků pokračuje Animus v přitahování vlivných elitních osob z oblasti politiky, vědy a kultury do své sítě sobeckých zájmů.

Jsou to mistrovští manipulátoři s brilantovými myslmi a vaši obyvatelé, dokonce i ti nejlepší z vašeho druhu, budou zastiženi nepřipraveni odolat jejich pečlivě řízeným plánům až do doby, kdy už bude příliš pozdě. Zpočátku se s vámi budou křížit a zakládat kolonie na blízkých umělých planetách. Budou pronikat do nejvyšších vládních kancelářů a jejich hybridní potomstvo se stane novými vůdci země a veškeré její přirozené populace.

Globální ekonomika bude pozitivně reagovat na přenos technologií Anima, jejich propagandy a politických manipulací. Budou však oblasti nepokojů a silného odporu, které budou probublávat na povrch dokonce i během prvního roku jejich příchodu. Jak se tento odpor stane zvětšující se měrou hlasitý a násilný, nakonec odhalí skutečné záměry Anima: kontrolu planety Země a její genetické knihovny.

S těmito sedmi lokalitami a jejich artefakty vám my - Centrální Rasa - poskytujeme vašemu druhu smyslové datové proudy, jež urychlí některé členy vaší populace k proměně. Tato proměna je velmi jemná, avšak probudí vybrané členy k jejich účelu, kterým je objevení Navigátora Celistvosti - toho fragmentu Prvotního Zdroje, jež je obsažen v každém z vás. S tímto objevem budete mít jasný přístup k naší ochraně a výpomoci jako druhu, ne pouze jednotlivcům.

Od pradávna ochraňujeme naše potomky a genetické úschovny před Animem. Musíme čestně říci, že ne vždy jsme uspěli. Váš úspěch je životně důležitý z důvodu neobvyklé rozmanitosti pozemské genetické populace. Naše výpomoc je obsažena v systému kódovaných smyslových datových proudů, které se stanou známé jako materiály Tvůrců Křídel. Je to naše metoda, jak dosáhnout do vašeho světa jemnou

výpomocí až do doby, než přijde zlatý den, kdy si uvědomíte - jako druh - že nejste výtvozem pozemských zvířat, ale spíše vizí Prvotního Zdroje.

Všechno toto, co jsme právě odhalili v tomto komuniké, je naplánováno, aby se přihodilo během následujících sedmdesáti pěti let. Není to nic menšího než revoluce. Vyžaduje to, abyste jednali jako revolucionáři. Jen tvé oči budou číst tato slova. Pamatuj si je dobře. Tímto jsi pověřen.

Neruda si protřel oči. Měl nepříjemný pocit, že ta slova byla určena pouze jemu. "Davide, čteš ten úvod?"

"Byl jsem trochu zaneprázdněn pořizováním překladu dalších sekcí. Proč?"

"Můžeš se podívat na výtisk sekce jedna a říci mi, co vidíš na straně dvě."

"Minutku," odpověděl David. "Chceš, abych to četl nahlas?"

"Ano."

"Dobře," řekl David a odkašlal si, jako by nacvičoval řeč. "Životní Principy Svrchované Jednoty - to je nadpis. Model vyjádření entity je vytvořen tak, aby zkoumal nové pole vibrací..."

"Ach, jak to, že máš jiný text?"

"Co tím myslíš?"

"Moje druhá stránka je úplně jiná. Jak je možné, že nemáš to samé..." Neruda se zastavil vprostřed věty. Díval se na obraz na svém monitoru a text, který předtím četl najednou zmizel a byl nahrazen textem, který David četl před chvilkou. Jeho mysl se vyprázdnila. "Jak je to možné?" Říkal si a nevěřícně kroutil hlavou.

"Co?" Zeptal se David. "Co se stalo?"

"Četl jsem text, který právě zmizel. Nebyl vytištěný a ty jsi ho nečetl. Je to, jako by druhá strana byla vymazána."

"Jako by jí zamýšleli jen pro jeden pár očí?"

"Přesně," zvolal Neruda. "Ale jak to mohli udělat?"

"Počkej chvíli." David něco dělal na kontrolním panelu. Byl to monitorovací systém pro ZEMI. "Se ZEMIm je všechno v pořádku. Všechny funkce jsou normální. Jediná věc, která dává smysl, je ta, že by program byl vytvořen tak, aby sám sebe vymazal ze zdrojového souboru. V našem systému nebylo nic uloženo. Byli jsme soustředěni na otvírání a tištění souborů."

"Udělej to teď," přikázal Neruda. "Ulož všechno, co jsi doteď otevřel."

"Rozumím," řekl David. "Všechno bude uloženo v souboru s názvem: AAP OBSAH DISKU JEDNA AŽ JEDENÁCT."

"Na druhé straně je stále totéž?"

"Ano."

"Zatraceně."

"Možná by sis mohl dát čas s rekonstrukcí textu," navrhnul David. "Pamatuješ si ho, ne?"

"Ano, samozřejmě," odpověděl Neruda, ale již přemýšlel, jak si ho nechat pro sebe. Za posledních osm hodin se přihodilo příliš mnoho věcí, které ho přesvědčily o tom, že tento svět se změnil. Jako by se nějaká gigantická ruka natáhla k němu dolů a vyzvedla ho nahoru a umístila ho do nového stádia. Už necítil loajalitu k ACIO, ale spíše k tajemným Tvůrcům Křidel. Trápilo ho, že jeho loajalita může být tak dramaticky ovlivněna, ale také poznával, že tvůrci lokality MČS, pokud jsou Centrální Rasou, nabízejí všechny důvody pro vykonání změny.

"Tak to prostě sepiš do textového souboru a já to vložím na druhou stranu," nabízel David.

"Udělám to ráno, Davide. Teď už jsem příliš unaven. Myslím, že si ještě něco přečtu a půjdu spát."

"Dobře," odpověděl David. "Chceš výtisk, než půjdeš?"

"Ano, už je hotov?"

"Zastav se cestou a já ho pro tebe budu mít připravený."

"Díky."

"Ach, ještě jedna věc," poznamenal David. "Prohlížel jsem 321 vytištěných stran sekce jedna a není tam příliš mnoho textu. Většina z toho jsou hudební značky a něco, co vypadá jako programovací kód. Stále si nejsme jisti jeho účelem, ale vypadá srozumitelně - jen zabere nějaký čas, než ho přeložíme, abychom mohli sestavit aplikační model. Filosofický text představuje pět procent vytištěného výstupu, poezie dvě procenta, matematika osm procent, programovací kód šedesát tři procent a hudba dvacet dva procent. Je to opravdu podivná směs."

"Nikoliv pro sebe-určující stavitele kultury," řekl s úsměvem Neruda.

David zůstal potichu.

Neruda se vrátil k textu, dychtivý přečíst si více od hlasu, kterému začal důvěřovat. Povšiml si známých slov v nadpise.

ŽIVOTNÍ ZÁSADY SVRCHOVANÉHO SJEDNOCENÍ

Model vyjádření entity je vytvořen tak, aby zkoumal nová pole vibrací prostřednictvím biologických nástrojů a aby se prostřednictvím tohoto procesu objevování transformoval do nové úrovně pochopení a vyjádření jako Svrchované Sjedenocení. Svrchované Sjedenocení je nejplnějším modelem vyjádření entity uvnitř časo-prostorových vesmírů a nejpřesněji v nich ilustruje schopnosti Zdrojové Inteligence. To je úroveň

schopností, která byla vložena do modelu vyjádření entity, tak jak byla původně zamýšlena Prvotním Zdrojem.

Byli na Teře-Zemi tací, kteří zažili slabý závan větru z těchto mocných bouří, které nazýváme Vědomí Svrchovaného Sjednocení. Někteří to nazývali nanebevstoupení, jiný to pojmenovali jako osvícení, víze, nirvána či kosmické vědomí.

Zatímco tyto zážitky jsou v lidských normách hluboké, jsou jen prvotním pobídnutím Svrchovaného Sjednocení, které se stává zvětšující se měrou zběhlé v dotýkání a probouzení vzdálených okrajů své existence. To, co většina druhů definuje jako konečnou blaženost, je pouze dotekem Svrchovaného Sjednocení. To našeptává svým předsunutým formám a biologiím a pošťuchuje je, aby se podívaly dovnitř na své existenční kořeny a sjednotily se s touto beztvarou a neomezenou inteligencí, která vše prostupuje.

Vědomí Svrchovaného Sjednocení je mnohem vzdálenější doteku lidským dramatem, než jsou hvězdy na obloze vzdálené doteku z Terry-Země. Můžeš sledovat hvězdy svými lidskýma očima, ale nikdy se jich nedotkneš svými lidskýma rukama. Podobně můžeš matně předvídat vědomí Svrchovaného Sjednocení svým lidským nástrojem, ale nemůžeš ho lidským nástrojem zažívat. Je přístupné pouze skrze celistvost entity, neboť jen v celistvosti může existovat Svrchované Sjednocení a zbytkové působení jeho vnímání Zdrojové Reality. A tato celistvost je vpravdě získána tehdy, když se individuální vědomí oddělí od času a je schopno vnímat svou existenci v bezčasovosti.

Lidský nástroj je nosičem duše. Obsahuje v sobě fyzický, emoční a mentální aspekt lidské bytosti. Tyto aspekty se musí sjednotit, aby spustily - jako metamorfózu - sjednocení identit formy do Svrchovaného Sjednocení. To je další fáze vnímání a vyjádření modelu entity. Tato fáze je aktivována tehdy, když entita tvoří svou realitu prostřednictvím životních zásad, jež jsou symbolem Zdrojové Reality. Ta je protikladem k realitě vnějšího zdroje, který je spojen s evolučním/spasitelským modelem existence.

Neruda se zastavil. Jeho oči vyjadřovaly úžas nad tím, co právě přečetl. Cítil, že jeho mysl ze sebe setřásla nějaká dlouho vžitá pouta. Byl dychtivý číst dál, ale také si uvědomoval, že mu rychle dochází energie. Znovu si protřel oči. "Davide, už jsi hotov s tištěním textu?"

"Téměř."

"Myslím, že se sbalím a zbytek si přečtu ráno," řekl Neruda unaveným hlasem.

"Budu pro tebe mít všechno nachystané během tří až čtyř minut."

"Díky, zastavím se během pěti."

Neruda pohlédl na monitor neschopen čelit pokušení vidět obsah další sekce.

Tyto životní zásady jsou šablonami tvorby Zdrojové Inteligence. Jsou navrženy tak, aby vytvářely realitu z perspektivy Svrchovaného Sjednocení a urychlovaly jeho manifestaci ve vibračních polích, která až dosud jeho manifestaci čelili. Jsou to zásady, které vytvářejí možnosti pro sjednocení beztvaré entity s identitou formy. Jsou to mosty, prostřednictvím kterých může lidský nástroj - se všemi svými částmi neporušenými - zažívat Svrchovaným Sjednocením jeho vnímání celistvosti.

Jak se lidský nástroj stává zvětšující se měrou vnímavý na Zdrojovou Inteligenci, bude přitahován k životním zásadám, jež symbolicky vyjadřují formující zásady Prvotního Zdroje. Existují široké oblasti vyjádření, jež mohou vyvolat transformační zážitek Svrchovaného Sjednocení a osvobodit tak entitu z časoprostorového podminění a vnější kontroly. Jelikož tato vyjádření můžou být velmi různorodá, je záměr tohoto vyjádření poměrně úzce definován jako záměr expandovat do stavu sjednocení, v němž se lidský nástroj stává zvětšující se měrou vyrovnán s perspektivou Svrchovaného Sjednocení.

Jsou tři speciální životní zásady, které pomáhají lidskému nástroji srovnat se s perspektivou Svrchovaného Sjednocení. Jsou jimi:

- 1) Vztah s Univerzem skrze vděčnost
- 2) Pozorování Zdroje ve všech věcech
- 3) Výživa života

Jestliže jedinec aplikuje tyto životní zásady, jeho životní zkušenosti začnou odhalovat hlubší význam svých zdánlivě náhodných událostí - jak v univerzálním, tak v osobním významu.

VZTAH S UNIVERZEM SKRZE VDĚČNOST

Toto je zásada, že Univerzum Celku představuje kolektivní inteligenci, která může být zosobněna jako jediná Univerzální Entita. Důsledkem tohoto modelu proto je, že v celém kosmu jsou jen dvě entity: individuální entita a Univerzální Entita. Protože individuální nosič duše je vnímavý a stále se měnící tak, aby se přizpůsoboval novým informacím, tak i Univerzální Entita je dynamickou a živou šablonou potenciálních energií a zkušeností, jež jsou soudržné a tak poznatelné, jako osobnost a chování přítele.

Univerzální Entita je vnímavá k jedinci a jeho vjemům a projevům. Je jako smíšená multi-osobnost, jež je prodchnuta Zdrojovou Inteligencí a jež je vnímavá ke vjemům jedince podobně jako vodní hladina, jež zrcadlí obraz, který ji zastihuje. Každý v lidském nástroji je samozřejmě ve svém nejvnitřnějším jádru svrchovanou entitou, která může transformovat lidský nástroj do nástroje Svrchovaného Sjednocení. Nicméně tato transformace je závislá na tom, zda si jedinec vybral projektovat obraz Svrchovaného Sjednocení na zrcadlo Univerzální Entity, nebo zda projektuje menší obraz, který je deformací jeho pravého stavu bytí.

Zásada vztahu s univerzem skrze vděčnost se primárně týká vědomého vytváření obrazu sama sebe na základě vděčnosti k podpůrnému "zrcadlu" Univerzální Entity. Jinými slovy Univerzální Entita je partne-

rem při tvarování projevů reality v životě jedince. Jestliže jedinec projektuje svrchovaný obraz na zrcadlo Univerzální Entity, je realita vnitřním procesem tvorby, který je naprosto osvobozen od vnější kontroly a podmínění.

Tento proces je výměnou podpůrné energie mezi jedincem a Univerzální Entitou. Tato energie je nejlépe uplatněna skrze uznání toho, jak dokonalá a přesná je tato výměna v každém okamžiku života. Jestliže si jedinec uvědomuje (nebo alespoň má zájem na tom, aby si uvědomoval), jak dokonale Univerzální Entita podporuje svrchovanou realitu jedince, je zde mocný a přirozený pocit vděčnosti, který plyne od jedince k Univerzální Entitě.

Je to právě tento pramen vděčnosti, který otvírá kanál podpory od Univerzální Entity k jedinci a jenž zakládá spolupráci za účelem transformace lidského nástroje do projevu Svrchovaného Sjedení.

Neruda se zastavil a podíval se na své hodinky. Již kdysi četl koncepty o podobných perspektivách, avšak nyní cítil, že v těchto slovech je něco zásadního, co cítí jako důvěryhodné nebo pravdivé. Pamatoval si překlady textů od Cortea, které se nyní zdály být rezonující s tímto učením. Uvažoval, jestli Tvůrci Křidel nějakým způsobem tvarovali i filosofický systém víry Cortea. Snad planeta Corteánců byla také navštívena těmito bytostmi z centra vesmíru - ačkoliv si myslel, že je divné, že by Corteánci byli geneticky spojeni s lidským druhem.

“Je to připraveno,” přerušil ho Davidův hlas.

“Díky,” řekl Neruda nepřítomně, jako by jeho mysl byla ztracena v jiných záležitostech.

“Tak co si o tom myslíš?” Vyzvídal David.

“Je to fascinující, ale budu na to potřebovat více času, než budu schopen udělat rozhodný úsudek.”

“Nechám výtisk prvních osmi sekcí na mém stole. Ach, a devátou sekci budu mít kompletní za deset minut. Chceš počkat?”

“Jistě, počkám. Je toho plno, co mě může na dalších deset minut zabavit. Není to zrovna lehké čtení.”

“Dokonce ani pro tebe?” Smál se David.

“Zvláště pro mě.”

“Dám ti vědět, až to bude hotové,” poznamenal David a potom změnil tón hlasu. “Máme teorii o programovacím softwaru.”

“To mě zajímá,” řekl Neruda. “Co to je?”

“Až dosud měla každá z osmi komnat podobné rozložení dat. Najisto je to vzorec. Většina dat je programovací kód. Myslíme si, že programovací kód je aktivací sekvencí pro technologie nalezené v komnatách.”

“Jsou překlady kódu pro ZEMIho aplikovatelné?”

“Ne, ale myslím, že se do nich můžeme nabourat. Bude to však vyžadovat trochu experimentování.”

“Pomohlo by, kdybychom věděli, jak získat přístup k jejich technologiím.”

“Souhlasím,” řekl David, “ale možná je to tak, že jestli porozumíme jejich programovacímu jazyku, přijdeme na to, jak získat přístup k jejich technologiím.”

“Takže mluvíš o bezdrátovém přenosu kódu?”

“Snad. Ale může to být také hudba nebo zvuky, které, jak se zdá, jsou přítomny v těchto textech. Možná že to je to, co je bude aktivovat. Uvidíme - doufám, že velmi brzy.”

“Je všechno uloženo v ZEMIho datové architektuře?”

“Ano, přinejmenším do osmé sekce.”

“Proveď hledání na komunikační protokoly.”

“Žádné shody.”

“Zatraceně. Doufal jsem, že budeme mít štěstí.”

“Ještě něco?”

“Ne, nechám tě zase pracovat.”

Neruda si rukama prohrábl vlasy a krátce si protřel vzadu krk. Zatímco jeho tělo bylo vyčerpané, jeho mysl byla v plných obrátcích ze všech událostí posledních osmi hodin a z textu, který byl před ním. Rozhodl se, že bude pokračovat ve čtení, dokud David nebude hotov s devátou sekcí.

Je to hlavně vděčnost - jež se dále převádí na uznání toho, jak funguje vzájemný vztah mezi jedincem a Univerzální Entitou - co otvírá lidský nástroj jeho spojení se svrchovanou entitou a jeho případnou transformaci do stavu vnímání a projevu Svrchovaného Sjedení. Vztah jedince s Univerzální Entitou je důležité kultivovat a pěstovat, protože tento vztah - více než cokoliv jiného - určuje, jak jedinec přijímá myriády životních forem a projevů.

Jestliže jedinci přijímají změny ve svrchované realitě jako měnící se osobu Univerzální Entity, žijí ve větší harmonii se životem samým. Život se stává výměnou energie mezi jednotlivcem a Univerzální Entitou, což dále umožňuje, aby se vše odehrávalo bez souzení a prožívání strachu.

To je základní význam bezpodmínečné lásky: zakoušet život ve všech jeho projevech jako jedinou sjednocenou inteligenci, která dokonale reaguje na projektovaný obraz lidského nástroje.

Je to z tohoto důvodu - když lidský nástroj projektuje vděčnost Univerzální Entitě bez ohledu na svůj stav či okolnosti - že život čím dál více podporuje otvírání lidského nástroje vůči aktivaci jeho Zdrojových

Kódů a žití života v koncepčním rámci sloučeného modelu vyjádření. Pocit vděčnosti spojený s mentálním konceptem uznání je vyjadřován jako neviditelná zpráva všemi směry a do všech časů. V tomto specifickém kontextu je vděčnost Univerzální Entitě překlenujícím motivem za všemi formami vyjádření, o které lidský nástroj usiluje.

Každý dech, každé slovo, každý dotek, každá věc je soustředěna na vyjádření tohoto pocitu vděčnosti. Vděčnosti, že jedinec je svrchovaný a že je podporován Univerzální Entitou, jež vyjadřuje sama sebe přes všechny formy a projevy inteligence s jediným cílem a to vytvoření ideální reality pro aktivaci Zdrojových Kódů jedince a transformaci lidského nástroje a entity do Svrchovaného Sjedenocení. Je to tato specifická forma vděčnosti, jež urychluje aktivaci Zdrojových Kódů a jejich příznačné schopnosti sjednotit různorodé součásti lidského nástroje a entity a transformovat je do stavu vnímání a projevu Svrchovaného Sjedenocení.

Čas je jediným faktorem, který deformuje toto jinak jasné spojení mezi jedincem a Univerzální Entitou. Čas zasahuje a vytváří kapsy zoufalství, beznaděje a rezignace. Nicméně jsou to právě tyto kapsy, které často aktivují Zdrojové Kódy entity a zakládají intimnější a harmoničtější vztah s Univerzální Entitou. Čas vytváří oddělenost zkušeností a způsobuje vjem nespojitosti reality, což dále vytváří pochyby o spravedlivosti systému Univerzální Entity a jeho překlenujícím účelu. Důsledkem toho je strach, že univerzum není zrcadlem, ale spíše chaotickou náladovou energií.

Když je lidský nástroj srovnán se Svrchovaným Sjedenocím a žije z této perspektivy jako z rozvíjející se reality, přitahuje to přirozený stav harmonie. To nutně neznamená, že lidský nástroj nemá žádné problémy nebo potíže; spíše to znamená vjem, že existuje ucelený smysl v tom, co život odhaluje. Jinými slovy přirozená harmonie chápe, že životní zkušenost je smysluplná potud, pokud je jedinec spojen se Svrchovaným Sjedenocím; také chápe, že tvá osobní realita musí vyvěrat z této vrstvy multidimenzionálního univerza, aby mohla přinášet trvalou radost a vnitřní mír.

Vděčnost je rozhodujícím aspektem lásky, jež otvírá lidský nástroj uznání role Univerzální Entity a jež přetváří její účel na podpůrné rozšíření svrchované reality, spíše než náladový důsledek osudu nebo přesnou reakci mechanického, lhostejného univerza. Vytvoření vztahu s Univerzální Entitou skrze výron vděčnosti také přitahuje životní zkušenosti, jež jsou transformační. Zkušenosti, jež jsou zasvěceny ryze odhalování nehlubšího významu a nejvlivnějšího účelu života.

Davidův hlas přerušil proud Nerudových myšlenek. "Stále ještě čteš?"

"Ano. Proč?"

"Něco pro tebe máme."

"A co to je?"

"Našli jsme v textu jakousi formu hypertextových odkazů. Pro každou sekci textu je tu ekvivalent glosáře. Obnovím tvou obrazovku novými datovými soubory ZEMIho. Klikni na jakékoliv slovo nebo frázi, která se zdá být neobvyklá."

Neruda ukázal kurzorem na frázi Svrchované Sjedenocení a dvakrát klikl.

SVRCHOVANÉ SJEDNOCENÍ

Svrchované Sjedenocení je stav vědomí, kdy entita a všechny její různorodé formy vyjádření a vnímání jsou sjednoceny do vědomého celku. Je to stav vědomí, ke kterému se vyvíjejí všechny entity. V určitém bodě každá z nich dosáhne transformačního stavu, jenž umožňuje entitě a jejímu prožitkovému nástroji (tj. lidskému nástroji) stát se sjednoceným vyjádřením, jež je srovnáno a v harmonii se Zdrojovou Inteligencí.

"To je skvělé," vykřikl Neruda převážně pro sebe.

"Činí to text srozumitelnějším. To je jisté," poznamenal David. "Myslím, že poběžím domů a dám si šlofíka. Potřebuješ ještě něco, než odejdu?"

"Ne, v pořádku. Myslím, že půjdu ven s tebou. Můžeš s sebou vzít ten výtisk? Setkáme se za dvě minuty u výtahu."

"Bez problému. Ach, mimochodem, Samantha je vzhůru. Evans ji odvedl zrovna před pár minutami z našich kanceláří. Plně se zotavila a zdá se, že se jí daří dobře."

"Díky, Davide. Oceňuji tu novinku."

"Prosím. Končím."

Neruda sledoval, jak monitor ZEMIho pohasl do hnědavě černé šedi. Přesunul svou pozornost zpět k textu první sekce a pohnul kurzorem na frázi Zdrojová Realita. Okamžitě se objevila definice.

ZDROJOVÁ REALITA

První Zdroj existuje ve Zdrojové Realitě. Zdrojová Realita je dimenze vědomí, jež vždy tlačí dál plášť expanze - vůdčí aspekt vývoje a evoluce celku vědomí. Zdrojová Realita se vždy nalézá v této říši dynamické expanze. Může být přirovnána k vnitřní svatyni Prvotního Zdroje či inkubátoru kosmologické expanze. Není určena místem v čase, protože je mimo čas i nečas. Je to šev mezi těmito dvěma aspekty, který je dokonale neviditelný avšak naprosto skutečný.

Postavil se na nohy, neboť věděl, že musí ještě vypnout systém a sbalit se, aby se mohl setkat s Davidem. Jeho tělo se cítilo odlišně, jako by ztratil váhu. Nyní byl obyvatelem protáhlého, nepřiliš dobře koordinovaného těla mladé labutě. Při pomyšlení na Samanthu ho bolela hlava. Celý jeho svět se zdál být v naprostém chaosu a přitom teď cítil klid, jakoby byl vprostřed oka hurikánu, zatímco všechno kolem něj bylo postiženo kalamitou.

Z nějakého důvodu přišla do jeho mysli myšlenka promluvit si s Emily.

Neruda hlasitě vydechl a pak zhasnul stropní halogenová světla. Cítil se osaměleji, než si kdy pamatoval, dokonce i v porovnání s tím, kdy mu bylo pět let a jeho matka zemřela. Věděl, že jeho zběhnutí je nevyhnutelné. Skutečně neměl jinou možnost než najít tu dívku jménem Lea, která byla klíčem k této velkolepé záhadě. Síly, jež ho řídily, byly mocnější než jeho osobní vůle. Cítil, jak ho pohánějí do budoucnosti, ale jejich tváře byly zastřené a nerozlišitelné díky transformačním ohňům, jež ho obklopovaly.

Když opouštěl počítačovou laboratoř, usmál se do bezpečnostních kamer. Někáká jeho část již myslela na svobodu, jež ho lákala a na nebezpečí, které ji nepochybně bude doprovázet.

- KONEC -

Kapitola 18 - Úvod od Johna Bergese k rozhovorům s Nerudou

Čtyři rozhovory s Jamissonem Nerudou jsou rozšířením novely Projekt Starobylý Šíp. První tři rozhovory jsou obsaženy na disku Prvotní Zdroj a čtvrtý rozhovor byl uvolněn v listopadu 2002 - asi rok poté, co byl publikován disk.

Pozadí těchto rozhovorů vykresluje atmosféru, kdy Dr. Neruda zběhl z ACIO, protože jeho kontakt s Tvůrci Křidel ho přesvědčil, že jsou držiteli klíče k přežití lidstva. Jeho zběhnutí z ACIO a od svého rádce - Fifteena, je důsledkem jeho velké životní krize: nutnosti volby mezi známým prostředím, ve kterém prožil celý život, nebo následování svého srdce a Svrchovaného Sjednání, jež bylo probuzeno jeho interakcí s Tvůrci Křidel.

Novinářka Sarah udělala s Dr. Nerudou rozhovory, při kterých také poskytla obsáhlé poznámky týkající se Jamissonovy situace a jeho znalosti činnosti ACIO a Labyrint týmu. Poznámky novinářky Sarah poskytují poučný přehled k mnohem podrobnějším informacím obsaženým v rozhovorech samých.

Obsah rozhovorů je s největší pravděpodobností založen - stejně jako novela - na Jamesově schopnosti senzorické bi-lokace (SBL). Rozhovory jsou velmi tvůrčím rozšířením novely a jsou ve své prezentaci tak efektivní, že v době jejich prvního publikování na webu v roce 1998 rozdmýchaly svár mezi mnohými návštěvníky webu Tvůrců Křidel, týkající se existence Jamissona Nerudy, jeho útěku a zoufalé snahy uniknout z dosahu ACIO.

Jak již bylo řečeno dříve (viz Úvod k Projektu Starobylý Šíp), tyto rozhovory jsou však literárním dílem, nástrojem či vozítkem doručujícím podrobné informace týkající se tajných vládních projektů, mimozemšťanů, pokročilých technologií a plánů tajného spolku skrytých elitářů, kteří chtějí kontrolovat světové zdroje a populaci.

James nazývá tento tajný spolek Incunabula a je o nich podrobně diskutováno ve čtvrtém rozhovoru.

Protože v těchto rozhovorech je velké množství informací (představují více než 200 stran), vytvořil jsem v roce 2004 rejstřík, jenž pomáhá vyhledání jednotlivých témat. Tento rejstřík se nalézá za uvedenými čtyřmi rozhovory.

Jedna varovná poznámka: Ačkoliv o mnohých tématech, jež jsou Dr. Nerudou diskutovány, se předpokládá, že jsou reálnými fakty, jiné jsou pouhými možnostmi nebo metaforickými částmi fiktivního aspektu příběhu Tvůrců Křidel.

Na závěr tohoto krátkého úvodu bych chtěl připomenout, že je dobré mít na paměti následující. Zatímco témata diskutovaná Dr. Nerudou jsou fascinující, jejich důležitost je však podružná vzhledem k hlavnímu Jamesovu cíli a cíli LTO (Lyricus Teaching Order), jímž je objev Velkého Portálu.

V Jamesově audio rozhovoru s Markem Hempel, nahraným v dubnu 2008, v sekci jedna, najdeme následující:

Skutečným významem materiálů Tvůrců Křidel je uvolnit jedince z historické mysli a posunout je k pocitu spojení s jejich Vyším Jástvem a Duchem, jenž ho podporuje. Když se tak stane, jedinci mohou snadněji získat přístup k tónu rovnosti či k intuitivním schopnostem sídlících v jejich srdcích, což otvírá kanál Živé Pravdy. (Mark Hempel, Rozhovor s Jamesem, Sekce jedna, str. 2)

Ve světle těchto Jamesových slov si můžeme položit otázku, proč tedy nejdříve poskytuje tyto informace. Zřejmě naznačuje, že během tohoto století přijde čas, kdy mnohé z těchto tajných plánů, mimozemských kontaktů a tajných vládních aktivit vyjdou na světlo dne.

Mnozí jedinci tedy při čtení těchto materiálů získají vhled do budoucnosti, což vytvoří ekonomickou, politickou a sociální atmosféru, ve které se může směř k objevu Velkého Portálu lépe stabilizovat.

Kapitola 19 - Poznámky Sarah o Dr. Nerudovi

Napsáno v květnu 1998

To, co následuje, jsou některé mé poznámky, které jsem si zapsala během napjatých rozhovorů s Dr. Nerudou z ACIO (Advanced Contact Intelligence Organization - Organizace pro kontakt s vyspělými inteligencemi) během posledních dvou týdnů v prosinci 1997, předtím, než zmizel - alespoň z mého dohledu.

Dr. Neruda je asi šest stop vysoký a váží tak sto sedmdesát liber. Má poměrně dlouhé černé vlasy a zdá se, že je potomkem Peruvianů, nebo přinejmenším je odněkud z Jižní Ameriky (ačkoliv jsem se nikdy nezeptala v jakém městě nebo vesnici vyrůstal). Domnívám se, že je mu kolem padesáti let, má pár šedivých vlasů.

Z ničeho nic mi zavolal jednoho dne vprostřed prosince 1997. Začal asi takto: "Jmenuji se Dr. Neruda a mám tajné informace o budoucnosti lidského druhu, které dokazují existenci technologie cestování časem." Protože jsem profesionální novinář, upoutalo to mou pozornost, ačkoliv celou dobu, co jsem s ním telefonicky hovořila, jsem zůstávala skeptická. Vždycky jsem si myslela, že příběhy s fantastickou podstatou jsou ve skutečnosti nepravdivé, ačkoliv ten, kdo jim naslouchá, si může myslet, že jsou pravdivé. S tímto

přístupem jsem pracovala s Dr. Nerudou. Cítila jsem, že je upřímný a ryzí, avšak že se pravděpodobně mýlí.

Nicméně mě přesvědčil natolik, že jsme si domluvili schůzku a o několik dní později jsme se potkali v kavárně poblíž mého domova. Nějak nepasoval do mé stereotypní představy o vědcích. Byl mnohem vzdělanější a dokonce měl elegantní chování. Mnohem více než cokoliv jiného vypadal jako vedoucí společnosti typu Fortune 100. Jeho charisma a výrazná povaha na mě okamžitě zapůsobily. Cítila jsem, že to není mentálně labilní člověk náchylný k náhlým tvrzením.

Řekl mi, že na svou matku si nepamatuje a že jeho otec ho přivedl již v raném věku do ACIO. Vysoce postavený člen ACIO ho vzal pod svou ochranu a podstatná část jeho života tak byla spojena s ACIO. Otec ho vychovával sám. Řekl mu, že jeho matka zemřela na rakovinu prsu krátce po jeho porodu, když mu byly pouhé dva roky. Navštěvoval nejlepší soukromé školy a byl veden zvláštními instruktory, o nichž se později dozvěděl, že byli z ACIO.

Ve věku čtrnácti let se dostal do oficiálního poručnictví svých budoucích kolegů z ACIO. V sedmnácti letech ukončil školu a rozhodl se nastoupit praxi v ACIO, ačkoliv říkal, že v té době byla nazývána prostě Laboratoř Zvláštních Projektů NSA. Byla tajným oddělením NSA. Jeho stáž trvala dva roky a on nikdy nedosáhl oficiálního titulu na univerzitě, ačkoliv měl znalosti fyziky a biologických věd, které dalece přesahovaly osnovy i těch nejlepších univerzit.

Tvrdil, že než započal svůj trénink a stáž v ACIO, měl průměrnou inteligenci. Říkal, že mají technologie, které stimulují jisté aspekty centrálního nervového systému a mozku a zvětšují tak původní inteligenci o více než 500 procent. Dále tvrdil, že mají technologii genetické implantace, která zvětšuje schopnost pamatování a uchovávání informací až do té míry, že celé vědecké jádro ACIO má dokonalou fotografickou paměť. To jim umožnilo vytvořit jejich skupinovou inteligenci, jež sahá daleko za dosah jediného génia. Tyto technologie - jak tvrdil - jsou původem mimozemské a jsou převzaté od spřáteleného zdroje, který navštěvuje zemi po stovky let a s ACIO má od roku 1959 domluvu, jež je utajená dokonce i před vládou a jejími špiónážními službami.

Ta mimozemská rasa, kterou nazývá Corteum, pronikla do ACIO v roce 1958 a ačkoliv neupřesnil, jak se to stalo, řekl, že Corteum s ACIO stále spolupracuje za účelem vytvoření technologií, jež jsou dokonalejší než jakékoliv zdejší technologie na Zemi. Technologie pro urychlení a rozšíření inteligence byly prvními technologiemi, které byly převedeny. Ty pak umožnily vědcům ACIO vstřebat a využít další technologie, které Corteum přineslo do ACIO. Výměnou za tyto technologie bylo Corteu poskytnuto bezpečné útočiště v inteligenční struktuře ACIO.

Jinými slovy - Corteu byl umožněn přístup ke všem informačním systémům ACIO, které jsou podle Dr. Nerudy obrovské. Také jim bylo umožněno používat zařízení ACIO včetně jejich laboratoří, rozsáhlých pozemků a vědecké mozkové kapacity. Tento neomezený přístup k inteligenci ACIO poskytl vůdcům Corteu vhled do struktury světové vlády, ve které jsou centra moci, kde sídlí skuteční vůdci. Také jim to poskytlo vhled do způsobu, jak jsou tvořena zásadní rozhodnutí týkající se světové populace.

Podle Dr. Nerudy je Corteum blahosklonné a nemá žádné skryté motivy převzetí moci na zemi a nastolení své diktatury. Ve skutečnosti se mnohem více zajímají o to, aby ve vhodný čas navázali diplomatické vztahy s různými světovými vládami prostřednictvím Spojených Národů. Ten čas, jak se domnívají, přijde krátce po roce 2011. Existence Corteu je utajována před NSA a dokonce ani zaměstnanci ACIO si neuvědomují jejich existenci (ačkoliv nevím, jak je toho dosaženo).

V ACIO existuje čtrnáct různých úrovní bezpečnostního povolení. Ti, kteří jsou na úrovni dvanáct a výše jsou si vědomi Programu Transferu Technologií (TTP - Technology Transfer Program) s Corteem. Podle Dr. Nerudy je jich asi 120 a nalézají se převážně v Indii, Belgii a Spojených Státech. Těch s bezpečnostním přístupem čtrnáct je jen sedm a jsou to ředitelé Rozvědky, Bezpečnosti, Výzkumu, Zvláštních Projektů, Operací, Informačních systémů a Komunikací.

Tito ředitelé podléhají Výkonnému Řediteli, který je znám jednoduše jako "Fifteen" (patnáct), což je jedinečné zařazení, které je vyhrazené pro vedoucího ACIO. Fifteen je v očích Nerudy nejmocnějším člověkem na planetě. Myslím, že slovem "nejmocnější" má na mysli skutečnost, že Fifteen je schopen rozvinout technologie, které jsou velmi pokročilé oproti jakýmkoliv jiným, jež mají k dispozici světové vlády. Nicméně Dr. Neruda popsal Fifteena a jeho sedm Ředitelů jako blahosklonnou sílu - nikoliv nepřátelskou či manipulativní.

Těchto osm lidí, jenž tvoří vnitřní svatyni ACIO, vlastní podstatné technologie, které pocházejí z programu TTP s Corteem. Nicméně také existují mimozemské technologie, které byly odvozené z vyproštěných vesmírných lodí či jiných mimozemských artefaktů, včetně různých objevů obsažených ve starobylých textech, které nikdy předtím nebyly odhaleny. Všechny tyto informace a technologie byly shromážděny a vyvinuty ve vědeckém jádru ACIO - všichni jeho členové mají bezpečnostní úroveň dvanáct nebo vyšší.

Vědecké jádro se nazývá Labyrint Tým a je tvořeno jak muži, tak ženami, kteří úspěšně využili Corteanské technologie urychlení inteligence a vytvořili tajnou organizaci uvnitř ACIO.

Když mi to Dr. Neruda všechno vysvětloval, stalo se to tak komplikovaným, že jsem ho požádala, jestli by mi mohl nakreslit diagram zobrazující, jak všechny tyto organizace pracují.

Labyrint Tým je tvořen zaměstnanci ACIO, jenž se kvalifikovali do bezpečnostní úrovně dvanáct, třináct a čtrnáct. Fifteen je vedoucím této nejtajnější organizace. Ta se oddělila od ACIO, aby mohla být utajena před NSA a členy ACIO s nižší hodností. To urychlilo program Labyrint Týmu, který vyvinul své vlastní

aplikace technologií z programu TTP s Corteem. Labyrint Tým vlastní ryzí technologie odvozené z programu TTP s Corteem. Bere tyto technologie a ředí je až do stavu, ve kterém je ACIO či Laboratoř Zvláštních Projektů prodává soukromému průmyslu a vládním institucím (včetně vojenských).

Podle názoru Dr. Nerudy je tato tajná organizace nejmocnější organizací na zemi, ale rozhodli se neuplatňovat svou moc takovým způsobem, který by je zviditelnil. Takže jejich moc je známá jen jejich členům. Asi čtyřicet let shromažďovali velký majetek tak, aby o tom NSA nevědělo. Vyvinuli své vlastní bezpečnostní technologie, které je chrání před výzvědnými agenturami jako je CIA nebo MI5. Ve všech praktických ohledech mají svůj program plně pod kontrolou - a to je zřejmě činí jedinečnou organizací.

Dr. Neruda má bezpečnostní úroveň dvanáct a ještě stále nemá přístup k důležitým informacím, které znají jen Ředitelé. Předpokládá, že dokonce i Fifteen zadržuje důležité informace před svými Řediteli - ačkoliv si tím není jist. Symbol, jenž Labyrint Tým používá, jsou čtyři soustředné kruhy. Každý kruh představuje bezpečnostní úroveň (dvanáct, třináct, čtrnáct a patnáct) a každý z nich představuje jedinečný vhlad do programu Labyrint Týmu a jeho koordinace s Corteem.

Fifteen je pro každého v Labyrint Týmu záhadou. Než se stal výkonným ředitelem ACIO, byl fyzikem.

Byl vyloučen z univerzity, protože nedodržoval její předpisy a politické prostředí. Pracoval vně institucí a byl vybrán do ACIO díky své kombinaci mozkové kapacity, nezávislosti a relativní neznámosti ve vědeckých kruzích. Byl jedním z prvních, kdo měl kontakt s Corteem a kdo s nimi založil komunikaci. Corteum vlastně stanovilo Fifteena jako svého spojence v ACIO a Fifteen se stal prvním, kdo použil technologie urychlení inteligence, které Corteum nabízelo jako první.

Tyto technologie zdokonalují nejen poznávací schopnosti, paměť a vyšší myšlení, ale také zdokonalují vědomí jedinců, takže mohou využít nově dosažené inteligence ne-invazivním způsobem. To znamená, že nepoužívají svou inteligenci pro svůj osobní prospěch na úkor ostatních. To zřejmě zvýšilo jak Fifteenovo IQ, tak etické vědomí, což ho přimělo k vytvoření Labyrint Týmu, který zadržuje před NSA ryzí technologie z programu TTP s Corteem.

Technologie, které jsou uvolněny pro NSA, jsou zředěnými formami ryzích technologií a při vojenských a sledovacích aplikacích jsou mnohem méně účinné. Očekávala jsem, že od Dr. Nerudy uslyším o tajné organizaci inteligentních zlých elitářů - jejichž záměr je vykořisťování a kontrola. Proč by se jinak chtěli schovávat za pláštíkem tak neuvěřitelného utajení?

Odpověď je podle Dr. Nerudy překvapující. Labyrint Tým vnímá sám sebe jako jedinou skupinu s dostatečným intelektem a technologiemi na to, aby mohla vyvinout jistou formu technologie cestování v čase. V základu jsou zaměřeni na tento program, protože si přejí předejít budoucím nepřátelským akcím, o kterých věří, že se přihodí, pokud tato technologie nebude vyvinuta. Corteum jim v tom pomáhá, avšak nehledě na jejich značný intelekt nebyli doposud schopni tuto technologii vyvinout.

To, co se vám chystám sdělit, se bude zdát neuvěřitelné, ale znovu opakuji, že jen podávám zprávu vytvořenou podle svých poznámek, které jsou založené na konverzaci s Dr. Nerudou. Vysvětlil mi, že na minulosti, přítomnosti a budoucnosti země a jejího osudu je zainteresováno dvanáct mimozemských ras. ACIO je díky svému poslání v NSA organizací, která má nejrozsáhlejší znalosti o různých programech těchto dvanácti mimozemských ras.

Zřejmě existuje mimozemská rasa, která má nepřátelský záměr a technologický potenciál k rozvrácení lidského sociálního řádu a jeho převzetí, stejně jako k převzetí planety samé. Tento záměr motivoval Fifteena shromáždit intelekt a kolektivní energii Labyrint Týmu, aby vytvořil absolutní obrannou zbraň - které říkají Technologie Čistého Listu (BST - Blank Slate Technology) nebo forma cestování v čase. Nepředstírám, že rozumím všemu, co Dr. Neruda ohledně BST popisoval. Mé poznámky jsou trochu nejasné, protože to, o čem hovořil, tak dalece přesahovalo mé chápání, že jsem v mnoha případech vůbec nevěděla, co si mám zapsat.

Když se projekt Starobylý Šíp dostal pod kontrolu ACIO, byl stejně jako všechny ostatní projekty pečlivě přezkoumán, aby bylo zjištěno, zda neobsahuje nějaké technologie, které by mohly pomoci v celkovém programu vývoje BST. Když bylo zjištěno, že projekt Starobylý Šíp je vlastně časovou schránkou od budoucí verze lidstva, Labyrint Tým zajistil projekt před ACIO a započal směrem k NSA dezinformační kampaň.

Dr. Neruda byl jedním ze dvou vědců, kteří měli bezpečnostní přístup dvanáct a jež byli požádáni, aby vedli překlad jazyka Tvůrců Křidel a aby dekovali jejich různé komunikační symboly. Při tomto procesu si začínal uvědomovat a chápat, jak jejich jazyk dekodovat a co se nám pokouší sdělit. Začal být přesvědčen, že Tvůrci Křidel jsou cestovatelé časem a že ovládají jistou formu BST. Také byl přesvědčen, že na různých místech Země existuje dalších šest časových schránek, ve kterých jsou uloženy technologie či vhlady, které umožní vývoj BST.

Důvod, proč zběhl, spočívá v tom, že při procesu překladu jazyka Tvůrců Křidel začal sympatizovat s jejich filosofií. Cítil, že Tvůrci Křidel s ním komunikují a že ho vybrali jako svého spojence. Když to oznámil svým nadřízeným, cítil, že představuje riziko pro bezpečnost projektu. Když se zaměstnanci ACIO stanou zjevným bezpečnostním rizikem, tak nehledě na jejich bezpečnostní úroveň je jim provedena "paměťová terapie", která odstraňuje problematické zkušenosti z jejich myslí. Dr. Neruda si byl jist, že mu hrozí tato "terapie" a nedokázal si představit důsledek ztráty svých vzpomínek na zážitky s Tvůrci Křidel. Proto zběhl z ACIO a Labyrint Týmu - byl prvním, kdo to kdy udělal.

Když mě kontaktoval, bylo to jen jeden den poté, co zběhl. Řekl mi, že mám počkat, až mě bude znovu kontaktovat, abychom si domluvili místo a čas naší schůzky. O tři dny později zavolal a toho dne

odpoledne jsme se setkali. Nebyla jsem připravena mu věřit, ale měla jsem za to, že se jedná o provokativní příběh a byla jsem připravena strávit hodinu nebo dvě jeho vyšetřováním.

Každopádně to, co mi řekl při tomto prvním setkání, je z převážné části obsaženo v tomto protokolu. Ukázal mi fotografie a dokumenty z projektu Starobylý Šíp, které se mi zdály autentické. Také mi ukázal některé z technologií, které v ACIO vyvinuli. Týkaly se holografických fraktálových objektů či HFO - jak jim říkají. Bylo neuvěřitelné to pozorovat (a stejně tak nemožné to vysvětlit) a já musím připustit, že můj první dojem po shlédnutí HFO v akci byl ten, že jakákoliv organizace, jež je schopná vyvinout takovéto technologie, pracuje na úrovni daleko převyšující hlavní proud společnosti. Zdálo se mi to velmi cizí.

Pak jsem tomu začala přinejmenším částečně věřit. Zavolala jsem svému zaměstnavateli a řekla mu, že si potřebuji vzít nějaké osobní volno. Vzala jsem si týdenní dovolenou a její podstatnou část strávila s Dr. Nerudou, kterého jsem se ptala na tisíce otázek, na které byl ve většině případů schopen odpovědět. Postupně jsem tomu s pořádnou dávkou skepticismu začala neochotně věřit. Koncem toho týdne mě požádal, abych některé z jeho materiálů publikovala.

Čestně připouštím, že jsem několikrát měla pocit, že je mimozemšťan a dokonce ani teď si nejsem jistá, že není. (To říkám jako osoba, která ještě před šesti měsíci zpochybňovala mimozemšťany a všechny ostatní "netradiční" jevy.)

Byl přesvědčen, že ACIO mu nedovolí zběhnout s neporušenou pamětí. Obával se jejich technologie vzdáleného vidění a byl si jist, že se pokusí ho vypátrat. Chtěl, abych si vzala ty materiály jen pokud s tím souhlasím a pokud budu ochotná je publikovat. A i tak si nebyl úplně jist, že Labyrint Tým a jejich mimozemští přátelé, Corteum, se nebudou snažit provést něco zlého. Nechtěl, aby manipulovali s jeho pamětí.

Myslím, že jeho zájem byl převážně v odhalení časové schránky Tvůrců Křidel, její filozofie a komunikačních symbolů. Zdálo se, že ho vůbec nezajímá odhalení ACIO a jeho tajné organizace Labyrint Týmu. Řekl mi o těchto organizacích jen proto, aby na mě zapůsobil - že byl součástí organizace, která má neobvyklou moc a technologie. Taky aby ukázal rozsah toho, co všechno chtějí udržet pod pokličkou a toho, že nebudou váhat svou značnou moc k tomu použít. To byl důvod, proč mě náhodně vybral, abych mu pomohla ten příběh dostat ven.

Dr. Neruda byl ten nejpříjemnější jedinec, jakého jsem kdy potkala. Byl někým, koho bych ráda zařadila mezi své přátele. Byla jsem naprosto okouzlena jeho chováním, komunikačními schopnostmi i jeho intelektem. Jednou jsem se ho zeptala, jaké je jeho IQ a on se vši skromností jednoduše odpověděl, že neexistuje způsob, jak to změřit. A že členové Labyrint Týmu se nezajímají ani tak o své IQ, jako spíše o Fluidní či Tekutou Inteligenci, která určuje rychlost, se kterou můžou být tvořena alternativní či kreativní řešení problémů.

Tvrdil, že toto je nejdůležitější forma inteligence a že bez ní nikdo nemůže být schopen cestovat časem. Jinými slovy byl přesvědčen, že cestování časem není nezávislou technologií, ale že jde o technologii, která je spojena s cestovatelem samým.

Cestovatel časem musí mít jistou míru fluidní inteligence, aby vydržel stres plynoucí z cestování časem. Nejlepším způsobem, jak tento stres zvládnout, je mít vysokou úroveň fluidní inteligence.

To, co mě na Dr. Nerudovi fascinovalo, bylo jeho líčení toho, jak jsou informace o mimozemšťanech, nové fyzice a kosmologii, proroctvích a galaktické hierarchii skrývány před veřejností, vládami a dokonce před výzvědnými organizacemi. Řekl mi, že existoval jen jeden jediný člověk, který se kdy pokusil napsat o Laboratoři Zvláštních Projektů NSA a že to bylo někdy v roce 1950. Podle mých poznámek to byl Wilbur Smith, kanadský novinář. Všechno ostatní, co kdy bylo napsáno, bylo napsáno na základě pouhých dohadů.

Dr. Neruda říkal, že když byl ten článek zveřejněn, stal se důvodem vzniku ACIO, aby byla vytvořena nová úroveň toho, co nazýval nepovšimnuté sektory. Říkal, že nepovšimnuté sektory se ve výzvědných složkách vyskytují zřídka, ale ty, které existují, se často zasouvají do hlubokých úrovní utajení, aby zůstaly skryty před veřejností a soukromým zkoumáním.

Také se dohadoval, že existují členové vojensko-průmyslového komplexu, kteří jsou zainteresováni v těchto nepovšimnutých sektorech. Tvrdil, že ACIO či jeho sesterská organizace - Laboratoř Zvláštních Projektů, prodávají zředěné technologie soukromým korporacím a laboratořím a ty pak můžou dále být komercializovány pro vojenský průmysl a v některých případech dokonce i pro spotřebitelské použití.

Dr. Neruda mi dovolil, abych pět formálních rozhovorů s ním nahrávala. Ty rozhovory jsou pravděpodobně nejlepším způsobem, jak pochopit jeho úhel pohledu či perspektivu a příběh, který vypráví. Dokonce i teď, když píšu tento dopis, pochybuji o mnohém, co mi říkal a zároveň si nedokážu představit, proč by si dělal všechny tyto starosti, kdyby to byla jen hra nebo nějaký podvod. To by mi vůbec nedávalo smysl. Tak jsem se zasekla někde vprostřed mezi vírou a nevírou. Jen vám řeknu, že i kdyby jen malé procento z toho, co říká, byla pravda, pak by se občané a jejich politici měli probudit.

Podle Dr. Nerudy nemají dokonce ani naši nejvyšší vládní úředníci a vojenští hodnostáři přístup k informacím, na nichž se on podílí.

Jestli ale tyto nepovšimnuté sektory existují a soukromí investoři pracující ve prospěch vojenského průmyslu jsou v těchto tajných organizacích zainteresováni, měla by to nějaká organizace prošetřit. A měla by jí být zajištěna ochrana a imunita a mnoho dalších statutů, aby mohla tato tajemství dostat na veřejnost nebo přinejmenším k našim vládním úředníkům.

Mám zhruba šedesát stran poznámek z mých prvních rozhovorů s Dr. Nerudou a pak ještě pět přepisů pěti rozhovorů, které jsem s Dr. Nerudou udělala. Chtěla bych povzbudit každého, kdo chce tato témata pochopit, aby si přečetl přepisy rozhovorů. Jsou určitě našimi nejlepšími záznamy toho, co se děje za zavřenými dveřmi, co se týká faktů o mimozemšťanech, tajných organizacích a cestování časem.

Kapitola 20 - První rozhovor s Dr. Jamissonem Nerudou

zapsala Sarah

To, co následuje, je záznam ze schůzky s Dr. Nerudou, který jsem nahrála 27. prosince 1997. Dal mi svolení pořádit záznam jeho odpovědí na mé otázky. Toto je první z pěti rozhovorů, které jsem mohla nahrát předtím, než zmizel. Zachovala jsem tyto zápisy přesně tak, jak proběhly. Neudělala jsem žádnou editaci a snažila jsem se, jak jen to šlo, použít přesně stejná slova a gramatiku, kterou používal i Dr. Neruda.

Sarah: "Cítíte se dobře?"

Dr. Neruda: "Ano, ano, cítím se dobře a jsem připraven začít, pokud jste vy."

Sarah: "Učinil jste určitá pozoruhodná prohlášení, co se týká projektu Starobylý Šíp. Můžete, prosím, znovu popsat, jaké bylo vaše zařazení v tomto projektu a proč jste se ze své vlastní vůle rozhodl z něj odejít?"

Dr. Neruda: "Byl jsem vybrán, abych vedl dekodování a překlad symbolických obrazů, které byly v lokalitě nalezeny. Jsem uznávaným expertem v jazycích a starobylých textech. Umím plynule hovořit více než třiceti jazyky a asi dalšími dvanácti jazyky, které jsou oficiálně vyhynulé. Pro tyto mé schopnosti v lingvistice a dekodování symbolických obrazů - jako jsou petroglyfy nebo hieroglyfy, jsem byl vybrán pro tento úkol."

"Byl jsem zapojený v projektu Starobylý Šíp od jeho samého počátku, když ACIO převzala projekt od NSA. Od počátku jsem byl - spolu s týmem dalších sedmi vědců z ACIO - zapojen v odhalování lokality a jejím restaurování. Restaurovali jsme každou z dvaceti tří komnat časové schránky Tvůrců Křídla a zakatalogizovali všechny doprovodné artefakty."

"Když bylo restaurování dokončeno, začal jsem se více soustředit na dekodování jejich zvláštního jazyka a na navržení překladových indexů do angličtiny. Byl to obzvláště obtížný proces, protože optický disk, který byl nalezen ve dvacáté třetí komnatě, byl zpočátku pro naše technologie nedobytný. Předpokládali jsme, že optický disk obsahuje většinu informací, jež si Tvůrci Křídla přáli, abychom znali. Nicméně my jsme nemohli přijít na to, jak použít symbolické obrazy nalezené v komnatách v jejich malbách, abychom disk odemkli."

"Rozhodl jsem se z projektu odejít poté, co jsem odvodil přístupový kód k optickému disku. Cítil jsem, že ACIO se chystá zabránit veřejnosti v přístupu k informacím obsaženým v lokalitě Starobylý Šíp. Byly tu i další důvody, ale bylo by příliš komplikované je v této stručné odpovědi vysvětlit."

Sarah: "Co Fifteen udělal poté, když zjistil, že jste odešel?"

Dr. Neruda: "Nikdy neměl příležitost přímé reakce se mnou, protože jsem odešel beze slova. Ale jsem si jistý, že se hněvá a cítí se být zrazený."

Sarah: "Řekněte mi něco o Fifteenovi. Jaký je?"

Dr. Neruda: "Fifteen je génius nebyvalé inteligence a poznání. Je vedoucím Labyrintu Týmu od jeho počátku v roce 1963. Bylo mu pouhých dvacet dva let, když vstoupil v roce 1956 do ACIO. Myslím, že byl objeven dříve, než měl možnost stát se známým v akademickém světě. Byl odpadlickým géniem, který chtěl stavět počítače, jež budou dostatečně výkonné pro cestování časem. Dokážete si představit jak takový cíl - vprostřed padesátých let - musel znít jeho profesorům?"

"Je zbytečné říkat, že ho nebrali vážně a že mu bylo řečeno, aby se podřídil akademickým konvencím a prováděl seriózní výzkum. Fifteen přišel do ACIO díky spojení, které měl s Bell Labs. Bell Labs se nějak doslechly o jeho genialitě a najaly ho. On však rychle přerostl jejich výzkumný program a chtěl realizovat své vize o cestování časem."

Sarah: "Proč ho tak zajímalo cestování časem?"

Dr. Neruda: "To nikdo přesně neví. A jeho důvody se mohly časem změnit. Uznaný cíl byl vyvinout Technologii Čistého Listu (BST - Blank Slate Technology). BST je forma cestování časem, která umožňuje přepsání historie v bodě, kterému říkáme intervenční bod. Intervenční body jsou příčinná energetická centra, jež vytvářejí hlavní události, jako je rozpad Sovětského Svazu či vesmírný program NASA."

"BST je nejpokročilejší technologií a každý, kdo vlastní BST, se může očividně bránit proti jakémukoliv útočníkovi. Je to, jak Fifteen zamilovaně říkával, klíč ke svobodě. Pamatujte, že ACIO je prvotním rozhraním, co se týká mimozemských technologií a způsobů, jak je přizpůsobit hlavnímu proudu společnosti stejně tak jako vojenským aplikacím. Vystavujeme se mimozemšťanům a jejich programům. A někteří z těchto mimozemšťanů se ACIO velmi obávají."

Sarah: "Proč?"

Dr. Neruda: "Existují dohody mezi naší vládou - obzvláště NSA - týkající se spolupráce s mimozemským druhem obvykle nazývaným Greys - Šediváci. Výměnou za tuto spolupráci požadují, aby mohli zůstat utajení a aby mohli tajně provádět své biologické experimenty. Také existuje zpackaný program transferu technologií, ale to je jiný příběh... Nicméně ne všichni Šediváci pracují pod sjednoceným programem. Jsou jisté skupiny Šediváků, kteří pohlížejí na lidi podobně, jako se my díváme na laboratorní zvířata."

"Existují lidé a zvířata, kteří jsou - a v uplynulých čtyřiceti osmi letech byly - unášeni ... provádějí na nich v podstatě biologické experimenty, aby zjistili, jak jejich vlastní genetika může být propojena s lidskou a zvířecí genetickou strukturou. Jejich zájmy nejsou úplně pochopeny, ale když přijmete jejich deklarovaný program, tak tím je zachování jejich druhu."

"Jejich druh je na pokraji vyhynutí a oni se obávají, že jejich biologický systém postrádá emoční vývoj, který by spoutal jejich technologickou zdatnost a s tím související chování."

"Šediváci kontaktovali Fifteena v jeho roli v ACIO a přáli si navázat program transferu technologií v plném rozsahu, ale Fifteen je odmítl. Již měl založený TTP program s Corteem a cítil, že Šediváci jsou organizačně příliš nejednotní, než aby dostali svým slibům. A navíc technologie Cortea byly v mnoha ohledech lepší než ty Šediváků... až na výjimku Šedivácké technologie implantování paměti a jejich technologií genetické hybridizace."

"Nicméně Fifteen a celý Labyrint Tým pečlivě zvažoval spojení se Šediváky, když už pro nic jiného, tak proto, abychom měli přímý přístup k jejich deklarovaným programům. Fifteen o nich chtěl vědět... a tak jsme s nimi vytvořili spojení, které spočívá ve skromných informačních výměnách mezi námi. Poskytli jsme jim přístup do našich informačních systémů týkajících se genetické populace a její jedinečné náchylnosti v celém rozsahu kritérií včetně mentálního, emočního a fyzického chování; oni nám výměnou poskytli své poznatky týkající se genetiky."

"Šediváci - a vlastně většina mimozemšťanů - komunikují s lidmi výhradně formou telepatie, kterou nazýváme sugestivní telepatie. To z důvodu, že nám se zdá, že Šediváci komunikují takovým způsobem, jako by se snažili vést konverzaci ke zřejmému cíli. Jinými slovy vždycky mají nějaký program a my si nikdy nejsme jisti, jestli jsme jen pěšáky v jejich programu, nebo zda jsme došli k závěrům, které jsou opravdu našimi vlastními."

"Myslím, že to je důvod, proč Fifteen nikdy Šedivákům nedůvěřoval. Cítil, že používají komunikaci takovým způsobem, aby manipulovali jejich výsledky ve svůj prospěch namísto společných zájmů. Z důvodu tohoto nedostatku důvěry Fifteen odmítl formu spojení či TTP, která by byla komplexní a úplná ve vztahu k našim operacím, ať už co se týká ACIO nebo Labyrint Týmu."

Sarah: "Věděli Šediváci o existenci Labyrint Týmu?"

Dr. Neruda: "Nemyslím. Všeobecně byli přesvědčeni, že lidé nejsou dostatečně moudří na to, aby obsáhly jejich programy. Naše domněnka byla, že Šediváci mají invazivní technologie, které jim dávají falešný pocit bezpečí týkající se slabosti jejich nepřátel. Neříkám, že jsme byli nepřátelé, ale my jsme jim nikdy nedůvěřovali. A oni to nepochybně věděli. Také věděli, že ACIO má technologie a inteligenci, která převyšuje hlavní proud populace a měli špetku respektu - snad se i trochu obávali - našich schopností."

"My jsme jim nicméně nikdy neukázali žádnou z našich ryzích technologií, ani jsme s nimi nenavázali hluboké dialogy týkající se kosmologie či nové fyziky. Oni měli jasný zájem o naše informační databáze a to byl vzhledem k ACIO jejich hlavní program. Fifteen byl hlavním rozhraním pro komunikaci s nimi, protože oni cítili, že jeho intelekt je srovnatelný s jejich. Šediváci pohlíželi na Fifteena jako na prezidenta naší planety."

Sarah: "Jak se Fifteen stal vedoucím ACIO i Labyrint Týmu?"

Dr. Neruda: "Byl Ředitelem výzkumu v roce 1958, kdy Corteum v ACIO poprvé vešlo ve známost. V tomto postavení byl logickou volbou pro ocenění jejich technologií a určení jejich hodnoty pro ACIO. Corteum si ho okamžitě oblíbilo a jedno z prvních Fifteenových rozhodnutí bylo použít na sobě inteligenční urychlovač Cortea. Asi po třech měsících experimentů (většina z nich nebyla ve výkazech pro stávajícího Výkoného Ředitele ACIO), byl Fifteen naplněn mohutnou vizí jak vytvořit BST."

"Výkoný Ředitel byl vydešený mohutností Fifteenova programu BST a cítil, že by to příliš rozptýlilo zdroje ACIO na vývoj programu, který je pochybný. Fifteen se choval natolik odpadlicky, že si zajistil pomoc Cortea, aby mohl založit Labyrint Tým. Corteum mělo zájem na BST z podobného důvodu jako Fifteen."

"Klíč ke svobodě, jak je BST někdy nazývána, byl ustanoven jako hlavní program Labyrint Týmu a Corteum s Fifteenem byli jeho prvními členy."

"Během několika dalších let sebral Fifteen smetánku vědeckého jádra ACIO, kterou nechal projít programem urychlení inteligence, jenž absolvoval i on. To všechno se záměrem vytvořit skupinu vědců, která by mohla - ve spolupráci s Corteem - úspěšně vynalézt BST. ACIO podle názoru Fifteena byla příliš pod kontrolou NSA a on cítil, že vedení NSA je příliš nezkušené, co se týká rozvinutí technologií, o kterých věděl, že budou vyvinuty v důsledku práce Labyrint Týmu. A tak Fifteen naplánoval převzetí ACIO a jeho noví zaměstnanci mu v tom pomáhali."

"To se stalo několik let předtím, než jsem přišel do ACIO jako student a praktikant. Můj nevlastní otec velmi sympatizoval s Fifteenovým programem a pomáhal při jmenování Fifteena jako Výkoného Ředitele ACIO. Když se tato výměna odehrávala, bylo to období nestability, ale asi po roce měl Fifteen pevně pod kontrolou jak programy ACIO tak Labyrint Týmu."

“To, co jsem řekl před chvílí ... že se na něj dívali jako na prezidenta planety ... tak to je vlastně to, čím skutečně je. A ze všech mimozemšťanů, kteří jsou v interakci s lidským druhem, Fifteenovu roli chápě jen Corteum. Má vizi, která je naprosto jedinečná, protože je matricí pro vytvoření BST. To se blíží v důsledku vhodných technologických a lidských prostředků, které to umožňují.”

Sarah: “Co dělá BST pro Fifteena a Labyrint Tým tak nezbytnou?”

Dr. Neruda: “ACIO má přístup k mnoha starobylým textům, jež obsahují proroctví týkající se Země. Ta byla shromažďována po několik uplynulých staletí naší sítí tajných organizací, již jsme součástí. Tyto starobylé texty nejsou známy v akademickém světě ani v médiích či hlavním proudu společnosti. Jsou ve svém popisu dvacátého prvního století velmi mocné.”

“Fifteen tyto texty znal již dříve, než se stal v ACIO Ředitelem Výzkumu a tato znalost jen roznítla jeho touhu vyvinout BST.”

Sarah: “Jaká byla tato proroctví a kdo je učinil?”

Dr. Neruda: “Ta proroctví byla učiněna rozličnými lidmi, kteří jsou většinou neznámí či anonymní, takže když vám řeknu jejich jména, nebudou vám známá. Pochopte, že cestování časem může být uskutečněno duší z pozorovací úrovně ... což znamená, že jistí jedinci se mohou pohybovat v říši, které říkáme vertikální čas a vidět tam s velkou jasností budoucí události, avšak nemají možnost je změnit. Také existují tací jedinci, kteří podle našeho názoru měli kontakt s Tvůrci Křídel, a byla jim sdělena poselství týkající se budoucnosti. Oni je zaznamenali prostřednictvím symbolických obrazů či vyhynulých jazyků, jako je Sumeršský, Mayský a Čakobský.”

“Ta proroctví měla několik shodných prvků či témat, která se mají odehrát začátkem dvacátého prvního století, kolem roku 2011. Mezi nimi je hlavní událostí proniknutí cizí mimozemské rasy do hlavních světových vlád včetně Spojených Národů. Tato cizí rasa je predátorskou rasou s vysoce dokonalými technologiemi, které jim umožňují se sloučit s lidským druhem. To znamená, že mohou vypadat jako humanoidní, ale ve skutečnosti jsou směsí lidí a androidů - jinými slovy jsou syntetičtí.”

“Bylo prorokováno, že tato cizí rasa založí novou světovládu a tím ustanoví svou výkonnou moc. Pro kolektivní inteligenci lidského druhu to bude ultimátní výzva k přežití. Tyto texty jsou před veřejností skrývány, protože jsou příliš děsivé a nejspíše by vedly k apokalyptickým odvetám a masové paranoi...”

Sarah: “Říkáte to, co si myslím, že říkáte? Že anonymní proroci, měli bůhví odkud vize naší budoucnosti, ve které jsme byli podrobeni rasou robotů? Chápete... jak neuvěřitelně to zní?”

Dr. Neruda: “Ano... vím, že to zní neuvěřitelně... avšak v našich náboženských textech jsou pouze zředěné verze toho stejného proroctví, jen je tato cizí rasa vyobrazena jako Antikristus. Jako by ta cizí rasa byla personifikována do formy Lucifera. Tato forma proroctví je pro strážce těchto textů přijatelná a tak dovolili šíření této formy proroctví. Avšak zmínka o cizí rase byla odstraněna.”

Sarah: “Proč? A kdo je vlastně tím, kdo cenzuruje, co můžeme číst a co ne? Říkáte, že existuje tajná redakční komise, která prohlíží knihy před jejich vydáním?”

Dr. Neruda: “To je velmi komplikované téma a mohl bych strávit celý den jen popisováním všeobecné struktury této kontroly informací. Většina hlavních světových knihoven má sbírky informací, které nejsou veřejnosti k dispozici. Jen učencům je povoleno prohlížet tyto materiály a to obvykle jen prezenčně. Stejně tak existují spisy, které jsou kontroverzní a předpokládají teorie, které jsou velmi odlišné od akceptovaných systémů víry své doby. Tyto spisy a díla byla různými zdroji zakázána, včetně Vatikánu, univerzit, vlád a dalších institucí.”

“Tyto spisy jsou vyhledávány tajnými organizacemi, jejichž posláním je tyto informace shromažďovat a uchovávat. Tyto organizace jsou velmi mocné a dobře financované. Můžou kupovat tyto originální spisy za relativně malé množství peněz. Většina z těchto spisů je stejně považována za hokusy-pokusy, takže knihovny se s nimi často ochotně rozloučí za dotaci nebo skromný příspěvek. Většina z nich jsou originální díla, která nebyla nikdy publikována, neboť pocházejí z doby před vynálezem knihtisku.”

“Existuje síť tajných organizací, které jsou volně spojeny prostřednictvím finančních trhů a svých zájmů na světovém dění. Všeobecně jsou to centra moci peněžních systémů ve svých příslušných státech a jsou to elitáři nejvyššího řádu.

ACIO je s touto sítí spojeno jen proto, že je dobře známo, že ACIO má nejlepší technologie na světě a že tyto technologie mohou být nasazeny ve jménu vytvoření finančního zisku prostřednictvím manipulace s trhem.”

“Co se týká redakčního výboru... ne, tato tajná síť organizací needituje knihy před jejich publikováním. Jejím zájmem jsou výhradně starobylé spisy a náboženské texty. Velmi je zajímají proroctví, protože věří v koncept vertikálního času a zajímají je změny v makro-prostředí, které mohou ovlivnit ekonomiku. Jak vidíte, zájem většiny z nich je jen získávání majetku a moci prostřednictvím řízené manipulace klíčovými proměnnými, které řídí ekonomické motory našeho světa.”

Sarah: “Jestliže jsou tedy tak chytří, co se týká budoucnosti a věří v tato proroctví, co dělají pro to, aby nás pomohli ochránit před těmito mimozemskými uchvatiteli?”

Dr. Neruda: “Pomáhají financovat ACIO. Tento kolektiv organizací má ohromné bohatství. Větší, než si většina vlád umí představit. ACIO jim poskytuje technologie pro manipulaci peněžními trhy a oni si hrabou stovky miliard dolarů ročně. Ani neznám rozsah jejich kolektivního bohatství. ACIO je také financováno z prodeje svých zředěných technologií těmto organizacím, které jim pak slouží pro jejich vlastní bezpečnost a

ochranu. Vyvinuli jsme nejlepší bezpečnostní systémy na světě, které jsou jak nezjistitelné, tak nedobytné pro vnější síly jako je CIA a dříve KGB.”

“Důvod, proč financují ACIO je ten, že věří, že Fifteen je největší žijící génus a povšechně znají jeho program vývoje BST. Vidí tuto technologii jako konečnou ochranu proti proroctvím a také v ní vidí svou možnost dosáhnout relativní kontroly světa a národních ekonomik. Také znají Fifteenovu strategickou pozici, co se týká mimozemských technologií, a doufají, že v této směsi jeho génia a mimozemských technologií, které ACIO vstřebává, bude BST možné vyvinout dříve, než se to proroctví naplní.”

Sarah: “Ale proč najednou ten zájem o časové schránky Tvůrců Křidel? Jakou roli to hraje v celé té záležitosti s BST?”

Dr. Neruda: “Zpočátku jsme nevěděli jaká je souvislost mezi projektem Starobylý Šíp a potřebou BST. Pochopíte, že časová schránka je souborem dvaceti tří komnat doslova vytesaných uvnitř stěny kaňonu vprostřed ničeho, asi osmdesát mil severovýchodně od Chaco kaňonu v Novém Mexiku. Je to bezpochyby nejfantastičtější archeologický nález po všechny časy. Kdyby bylo vědcům umožněno prozkoumat tuto lokalitu se všemi jejími nedotčenými artefakty, tento neuvěřitelný nález by v nich vzbudil posvátnou úctu.”

“Naše předběžná domněnka byla ta, že tato lokalita je jakousi časovou schránkou, která zde byla zanechána mimozemskou rasou, jež navštívila zemi v osmém století. Ale nechápali jsme, proč to umění tak zcela zřejmě představuje zemi - pokud by šlo o časovou schránku. Jediným logickým důvodem bylo, že představuje budoucí verzi lidstva. Nebyli jsme si tím však jisti, dokud jsme nepřišli na to, jak zpřístupnit optický disk a přeložit z něj první sérii dokumentů.”

“Jakmile jsme jasně chápali, jak si přejí být Tvůrci Křidel pochopeni, začali jsme testovat jejich tvrzení prostřednictvím analýz komorových maleb, poezie, hudby, filozofie a artefaktů. Tyto analýzy nás docela ujistily, že jsou skuteční, což znamenalo, že to jsou nejen cestovatelé časem, ale také že vlastní nějakou formu BST...”

Sarah: “Proč jste předpokládali, že mají BST?”

Dr. Neruda: “Mysleli jsme si, že jim muselo zabrat minimálně dva měsíce, než vytvořili své časové schránky. To by vyžadovalo, aby otevřeli a udrželi otevřené časové okno a fyzicky pracovali ve zvoleném časovém rámci. To je základní požadavek BST. Dále je zapotřebí schopnost vybrat přesně intervenční body - jak v čase, tak v prostoru. Věřili jsme, že měli tuto schopnost a že jejich časová schránka to dokazuje.”

“Navíc technologické artefakty, které zde zanechali, představovali důkaz o technologiích, které jsou natolik pokročilé oproti našim vlastním, že jsme vůbec nebyli schopni je pochopit. Žádná z mimozemských ras, které jsme znali, neměla tak pokročilé technologie, abychom je nebyli schopni zkoumat, vstřebat a znovu je vyprojektovat. Technologie, jež byly zanechány v lokalitě Starobylý Šíp byly naprosto záhadné a odolné našemu zkoumání. Považovali jsme je za natolik vyspělé, že pro nás byly doslova nepoznatelné a nepoužitelné, což - ačkoliv to může znít divně - je jasnou známkou extrémně vyspělé technologie.”

Sarah: “Takže jste se rozhodli, že Tvůrci Křidel vlastní BST, ale jak jste mysleli, že získáte jejich poznání?”

Dr. Neruda: “To jsme nevěděli a až do dnešního dne je tato otázka nevyjasněna. ACIO použilo na tento projekt své nejlepší zdroje po dobu delší než dva měsíce. Já jsem prostudoval teorii, že časové schránky jsou zakódovaným komunikačním zařízením. Začal jsem teoretizovat, že když někdo vyvíjí snahu o interakci s různými symbolickými obrazy a noří se do umění a filozofie časové schránky, má to takový vliv na centrální nervový systém, který zlepšuje fluidní inteligenci.”

“Byl jsem toho názoru, že základním cílem časových schránek je zvýšit fluidní inteligenci tak, aby BST mohla být nejenom vyvinuta, ale také využita...”

Sarah: “Ztratila jsem se. Jaký je vztah mezi BST a fluidní inteligencí?”

Dr. Neruda: “BST je jistá forma cestování časem. Sci-fi pojednává o cestování časem, jako by to bylo něco, co je relativně snadné vyvinout a co je relativně jedno-rozměrné. Cestování časem je vším, jen ne jedno-rozměrným. Corteánci a Šediváci jsou velmi pokročilí v technologiích a vyvinuli jakýsi ekvivalent BST. Jsou v základě schopni cestovat časem, ale nemůžou s časem, do kterého cestují, vstoupit do interakce.”

“Což znamená, že můžou řekněme cestovat v čase zpět, ale když tam jsou, nemůžou měnit v tomto čase události, protože jsou v pasivním, pozorovacím módu.”

“Labyrint Tým za uplynulých třicet let udělal sedm experimentů s cestování časem. Jeden jasný výsledek těchto testů byl ten, že osoba, jež cestování časem vykonává, je nedílnou proměnnou technologie cestování časem. Jinými slovy dotyčná osoba a technologie potřebují být dokonale sladěny. Labyrint Tým se vším, co ví, již má BST, ale chybí mu ekvivalent astronauta - cestovatele časem, který by přiměřeně vyladil technologii v reálném čase a provedl nastavení štěpení sekundy, které BST vyžaduje.”

“Labyrint Tým nikdy vážně neuvažoval o lidském prvku BST a jeho spojení s technologií samou. Byli tací z nás, kdo jsme byli zainteresováni v překladových indexech Tvůrců Křidel, kteří začali cítit, co je podstatou časové schránky: rozšířit fluidní inteligenci a aktivovat nové smyslové vstupy, které jsou rozhodující pro zkušenost BST.”

Sarah: “Ale já stále nechápu, co vás vedlo k tomuto závěru?”

Dr. Neruda: “Když jsme přeložili prvních třicet stran textu z optického disku, naučili jsme se o Tvůrcích Křidel a jejich filozofii zajímavé věci. Oni totiž tvrdili, že tří-dimenzionální, pěti-smyslová doména, které

jsou lidé přizpůsobeni, je tím důvodem, proč používáme jen zlomek své inteligence. Tvrdili, že časová schránka je mostem ze tří-dimenzionální, pěti-smyslové domény k multidimenzionální, sedmi-smyslové doméně."

"Podle mého názoru vlastně říkali, že aby mohla být BST použita, musí cestovatel časem pracovat z multidimenzionální, sedmi-smyslové domény. Jinak by BST byla příslovečným velbloudem procházejícím uchem jehly ... jinými slovy ... něčím nemožným..."

Sarah: "To se mi zdá přinejmenším přijatelné. Proč bylo pro ACIO tak těžké tomu uvěřit?"

Dr. Neruda: "Tato záležitost byla vlastně vedena Labyrint Týmem a nikoliv ACIO. To říkám jen pro přesnost, nikoliv abych kritizoval vaši otázku. Pro Fiteena bylo těžko uvěřitelné, že by časová schránka mohla aktivovat nebo vytvořit most, který by někoho vedl k tomu, aby se stal cestovatelem. To se zdálo jako mimořádně mizivá možnost. Cítil, že časová schránka může obsahovat technologii, která umožňuje BST, ale nevěřil, že by se mohlo jednat pouze o záležitost vzdělání nebo vývoje."

"Co je také důležité, skutečná identita Tvůrců Křidel se stala zřejmou až poté, co jsme vyvinuli naše RV technologie."

Sarah: "Nejdříve mi řekněte, co jsou to RV technologie?"

Dr. Neruda: "Uvažujte o nich jako o psychickém vyzvědačství. ACIO má oddělení, které se specializuje na technologii Vzdáleného Vidění (RV - Remote Viewing) a v tomto oddělení byla žena, která dosahovala jako Dálnovidec nebývalých schopností. Byla přidělena k tomuto projektu jako dálnovidec a byla to ona, kdo byl podstatným elementem při určení identity a cíle Tvůrců Křidel."

Sarah: "Můžeme se vrátit zpět k technologii Dálnovidění? Řekněte mi, co vlastně objevila při odhalování identity Tvůrců Křidel."

Dr. Neruda: "Byla velmi naladěna na první artefakt, který jsme vyprostili, a který se ukázal být naváděcím zařízením, které nás nakonec dovedlo do lokality Starobylý Šíp. Udělali jsme dvě oficiální Dálnovidecká sezení - na jedno jsem dohlížel já a na druhé Fiteen. Byla schopná se zkontaktovat s původními tvůrci lokality Starobylý Šíp. Díky těmto dvěma Dálnovideckým seancím jsme byli schopni určit identitu Tvůrců Křidel jako velmi starobylou rasu - nejstarobylejší lidskou rasu vůbec."

Sarah: "Když říkáte nejstarobylejší, co tím myslíte?"

Dr. Neruda: "Znali jsme je převážně pouze z několika spisů, jež byly údajně těmito bytostmi zprostředkovány channelingem. V Mayských a Sumerských textech bylo několik mýtů, které se o těchto bytostech také zmiňovaly. Ale konečné potvrzení přišlo z textů Cortea, které je definovalo svými pojmy jako Centrální Rasu."

Sarah: "Jak mohou být tak starobylí, když jsou tak technologicky vyspělí?"

Dr. Neruda: "Centrální Rasa sídlí v prvotních galaxiích poblíž centrální části vesmíru. Podle Corteanské kosmologie je struktura vesmíru rozdělena do sedmi supervesmírů, z nichž se každý otáčí kolem centrálního vesmíru. Centrální vesmír je hmotným domovem Prvotního Zdroje či Stvořitele. Aby Prvotní Zdroj mohl vládnout hmotnému vesmíru, musí podle Cortea obývat hmotu a fungovat v hmotném vesmíru. Centrální vesmír je hmotným domovem Prvotního Zdroje a je věčný. Je obklopen temnými gravitačními tělesy, která ho v podstatě činí neviditelným a to dokonce i pro ty galaxie, které k jeho okraji leží nejbližší."

"Corteum učí, že centrální vesmír je stabilní a věčný, zatímco sedm supervesmírů je stvořeno v čase a otáčí se v protisměru hodinových ručiček kolem centrálního vesmíru. Těchto sedm supervesmírů je obklopeno "vnějším" či obvodovým vesmírem, který sestává z nefyzických částic tvořených ne-barionickou hmotou neboli antihmotou. Vnější vesmír rotuje kolem sedmi supervesmírů ve směru hodinových ručiček. Tento obrovský vnější vesmír je expanzním prostorem, do kterého expandují supervesmíry. Známý vesmír, který naši astronomové pozorují, je pouze malým fragmentem našeho supervesmíru a expanzního prostoru na jeho vnějším okraji. Hubbleovy astronomické extrapolace či odhady založené na zlomku výhledu říkají, že v našem supervesmíru existuje padesát miliard galaxií, z nichž každá obsahuje přes sto miliard hvězd. Nicméně většina astronomů je přesvědčena, že náš vesmír je ojedinelý - singulární. Což - podle Cortea - není."

"Centrální Rasa sídlí na okraji centrálního vesmíru a obsahuje v sobě původní lidské DNA vzory tvoření. Oni jsou nicméně natolik starobylou rasou, že se nám jeví jako Bohové, přestože prezentují naše vlastní budoucí jáství. Čas a prostor jsou jedinými proměnnými, které nás odlišují. Centrální Rasa je někdy známa jako bohové tvůrci, kteří vyvinuli prvotní matrice lidských druhů a potom je ve spolupráci s Nositeli Života zaseli do galaxií, když vesmír expandoval. Každý ze sedmi supervesmírů má prostřednictvím Centrální Rasy jiný účel a vztah s centrálním vesmírem. Ten se odvíjí od toho, jak Centrální Rasa experimentovala s DNA, aby dosáhla rozdílných, avšak slučitelných fyzických vtělení, která mohla být nosiči duše."

Sarah: "Ani nevím, co se dál mám ptát..."

Dr. Neruda: "Centrální Rasa je rozdělena do sedmi rodů. Jsou to mistři genetiky a zakladatelé humanoidní rasy. Ve skutečnosti jsou naším budoucím jástvím. Doslova představují to, k čemu se vyvíjíme v čase a prostoru."

Sarah: "Takže vy říkáte, že Tvůrci Křidel jsou naším budoucím jástvím a že postavili tyto časové schránky, aby s námi mohli komunikovat?"

Dr. Neruda: "Labyrint Tým věří, že Tvůrci Křidel jsou představitelé Centrální Rasy, a že stvořili náš konkrétní lidský genotyp, aby se mohl stát vhodným nosičem duše v našem konkrétním vesmíru. Lokality

Starobylý Šíp je součástí širšího propojeného systému sedmi lokalit, jež jsou instalovány na každém kontinentě. Věříme, že dohromady představuje tento systém obrannou technologii."

Sarah: "Takže existuje sedm lokalit Starobylý Šíp?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "A víte, kde se nalézají?"

Dr. Neruda: "Všeobecně vím, kde se těch zbývajících šest lokalit nachází, ale jejich přesné umístění neznám. Pokud vím, až dosud nebyly objeveny."

Sarah: "Proč by nejvyšší rasa - nebo budoucí verze lidstva - umístila tak dokonalý soubor technologií a artefaktů na naši planetu? Čeho by se měli obávat?"

Dr. Neruda: "Mají starobylého mocného nepřítele, kterého Fifteen nazývá Animus."

Sarah: "A jsme zase u syntetických?"

Dr. Neruda: "Ano, opět."

Sarah: "Takže Tvůrci Křidel ochraňují svou lidskou genetiku před invazí Anima, a proto umístili tyto lokality... nebo obranné technologie na zemi, aby jim nějak zabránili v převzetí vlády nad planetou?"

Dr. Neruda: "To je v podstatě to, čemu věříme. Nicméně jde o více, než jen lidskou DNA. Zahrnuje to i všechny vyšší živočichy. Lidské bytí je kolektivem asi sto dvaceti druhů."

Sarah: "A vy to všechno víte díky psychické vizi z několika starobylých spisů a od Cortea?"

Dr. Neruda: "Připouštím, že to zní nedůvěryhodně, ale je to tak. Víme to všechno od zdrojů, ke kterým z veřejnosti nemá nikdo přístup a nemůže je dosvědčit."

Sarah: "Takže Tvůrci Křidel nebo Centrální Rasa stvořila nás a pravděpodobně stovky dalších druhů, zasadila nás na zem a potom postavila komplexní obranný systém, aby ochránila naši genetiku. Tak to je?"

Dr. Neruda: "Nejlepší způsob, jak si představit tyto bytosti, je uvažovat o nich jako o geneticích, kteří jsou prvorození z Prvotního Zdroje. Galaxie, ve kterých sídlí Centrální Rasa, jsou přibližně osmnáct miliard let staré a jejich genetika je nezměrně vyvinutější než ta naše. Jsou optimálními nosiči duše, ve kterých můžou koexistovat zároveň v hmotném světě i v nehmotných dimenzích. To z důvodu, že jejich genetická matrice byla plně aktivována."

Sarah: "Zní to, jako byste této filozofii věřil, ale já nechápu, proč jste v ní tak zainteresovaný, když se jedná o kosmologii Cortea. Naučili vás to?"

Dr. Neruda: "Část našeho programu TTP s Corteem se týká jejich kosmologie. Oni mají jakýsi ekvivalent Bible zvaný Prahová Kosmogonie, který jsem překládal. Bylo to naše první zevrubné odhalení Centrální Rasy a jejího skrytého vlivu na vývoj a transformaci genetiky."

Sarah: "Co myslíte slovem skrytého?"

Dr. Neruda: "Tvůrci Křidel vytvořili matici DNA, která je vhodná pro každý ze sedmi supervesmírů a umožňuje jedinečnému a dominantnímu nosiči duše, aby se objevil ve všech supervesmírech. Tímto nosičem duše - v našem případě - je lidský genotyp. V našem genetickém substrátu je přirozená struktura, která nakonec dovede náš druh do centrálního vesmíru jako zdokonalený druh. Toto Tvůrci Křidel zakódovali do naší DNA a zabudovali přirozené i vynucené spouštěče, které vedou naše genetické struktury, aby se proměňovaly a přizpůsobovaly."

"Při tomto procesu dochází k aktivaci částí našeho nervového systému, které pak napájí mozek mnohem větším tokem dat z našich pěti smyslů a dalších dvou smyslů, na jejichž aktivaci nyní vědomě pracujeme."

Sarah: "To zní příliš strojově."

Dr. Neruda: "Co tím myslíte?"

Sarah: "Prostě to, že lidé jednoho dne dosáhnou výšin Tvůrců Křidel, avšak naše spása je něco neviditelného, co je zakódováno v našich genech. Zní to jako bychom byli vyrobeni tak, abychom dosáhli stejné perspektivy, jako naši tvůrci. Co se stalo se svobodnou vůlí?"

Dr. Neruda: "To je dobrá otázka, Sarah. Nebudu tento systém víry bránit. Můžu citovat jakoukoliv pasáž, kterou budete chtít, z knih, které znám, ale je to prostě jen názor někoho, kdo si dal tu práci s tím, aby ho zapsal."

"Podle své zkušenosti vám můžu říci, že čím širší je pole možností, jak se jedinec více přibližuje multidimenzionálnímu myšlenkovému proudu a tomu odpovídajícím aktivitám, tím užší výběr možností má, co se týká spravedlivého žití. Dokonce byste mohla říci, že jak si jedinec začíná uvědomovat všechny možnosti, jeho svobodná vůle se zmenšuje."

Sarah: "Vím, že se mi snažíte pomoci, ale úplně jsem se v tom ztratila... ale už se mi to nepokoušejte znovu vysvětlit. Prostě to nechápu, protože mám natvrdlý mozek."

Dr. Neruda: "To je určitě mým chabým vysvětlením. Je těžké tyto věci popsat tak, aby mohly vstoupit do vašeho vědomí v jeho připraveném bodě."

Sarah: "Před chvílí jste řekl, že Tvůrci Křidel zakódovali spouštěče, které jsou jak přirozené, tak uměle aktivované. Co tím myslíte?"

Dr. Neruda: "Opět chci zdůraznit, že toto všechno tvrdí Corteum. My máme z našeho vlastního empirického výzkumu jen velmi malé důkazy o jakémkoliv z těchto faktů. Nicméně Labyrint Tým hluboce důvěřuje kosmologickému systému víry Cortea z důvodu jejich tradice badatelské rasy a dokonalejším aplikacím fyziky."

“Naše lidská DNA je záměrně navržena. Nevynikla se díky silám času, hmoty a energie. Byla navržena Centrální Rasou a součástí tohoto návrhu bylo zakódovat do matrice DNA jisté nadsmyslové schopnosti, které umožní lidem vnímat sama sebe velice specifickým způsobem.”

Sarah: “Jakým způsobem?”

Dr. Neruda: “Jako nosič duše, jenž je spojený s vesmírem podobným způsobem, jakým je paprsek světla spojený se spektrem barev při svém průchodu hranolem.”

Sarah: “Můžete být trochu konkrétnější?”

Dr. Neruda (směje se): “Omlouvám se, někdy cituji úryvky - je to snazší, než pokaždé vymýšlet svá vlastní vysvětlení.”

Sarah: “To je bezpochyby jeden z důsledků vaší fotografické paměti.”

Dr. Neruda: “Asi máte pravdu. Zkusím to vysvětlit svými vlastními slovy.”

“Naše DNA je vytvořena tak, aby reagovala na přirozené představy či obraznost, slova, tóny, hudbu a další vnější síly.”

Sarah: “Co myslíte slovem reagovala?”

Dr. Neruda: “Může aktivovat či deaktivovat jisté části své struktury, které umožňují adaptaci jak na biologické, tak na vyšší stavy bytí...”

Sarah: “Jako například?”

Dr. Neruda: “Například na stav osvícení, který je popsán některými z našich planetárních duchovních učitelů.”

Sarah: “Nikdy jsem neslyšela o osvícení jako o něčem, na co by se člověk měl adaptovat.”

Dr. Neruda: “To jenom z důvodu, že jak mystici, tak vědci nechápou tento aspekt matrice lidské DNA. Všechno, ať je to biologické prostředí nebo stav mysli, vyžaduje adaptaci u osoby, která příslušnou zkušeností prochází. Adaptace je základní inteligencí, která je do našeho genetického kódu včleněna. Je to právě tato inteligence, která je jistými podněty probuzena či spuštěna.”

“Tyto podněty můžou být vyvolány uměle, což znamená, že Centrální Rasa zakódovala do naší DNA schopnost adaptace na vyšší vibrační frekvence. Tato schopnost adaptace může být spuštěna prostřednictvím katalytických obrazů, slov či zvuků.”

Sarah: “Dobře, takže teď jste se oklikou opět dostal k účelu artefaktů nalezených v lokalitě Starobylý Šíp. Je to tak?”

Dr. Neruda: “Věřím, že to s tím souvisí. Do jaké míry, to si nejsem jist. Ale z četby informací obsažených na optickém disku jsem si docela jist, že Tvůrci Křidel vytvořili hudbu, obrazy, poezii a filozofii tak, aby byla katalytická.”

Sarah: “Ale proč?”

Dr. Neruda: “To si nechme na později. Slibuji, že se k tomu dostaneme, ale je to velmi dlouhá historie.”

Sarah: “Pojďme si tedy udělat krátkou přestávku a potom, co si dáme kafe, budeme pokračovat. Dobře?”

Dr. Neruda: “Dobře.”

(Následuje asi desetiminutová přestávka ... pak rozhovor pokračuje)

Sarah: “Během přestávky jsem se vás ptala na síť tajných organizací, již je ACIO součástí - jak jste se zmínil. Můžete pohovořit o této síti a jejím programu?”

Dr. Neruda: “Existuje mnoho organizací, jež mají vzhledem k závažnosti vnější vzhled a zároveň utajenou vnitřní agendu. Jinými slovy, můžou mít vnější programy, které prezentují svým zaměstnancům, členům a médiím, ale pak můžou mít také utajené a dobře skryté programy, o kterých ví jen vnitřní jádro organizace. Vnější kruhy či členové-ochránci, jak jsou někdy nazýváni, jsou prostě jen fasádou, která skrývá skutečný program organizace.”

“Organizace typu IMF, Foreign Relations Committee, NSA, KGB, CIA, World Bank a Federal Reserve jsou příklady takto strukturovaných organizací. Vnitřní jádro je spleteno tak, aby mohlo zformovat elitní, tajnou společnost, se svou vlastní kulturou, ekonomikou a komunikačním systémem. To jsou ti mocní a bohatí, kteří spojili své síly, aby mohli manipulovat světovou politikou, ekonomikou a společenskými zřízeními za účelem uskutečnění svých osobních programů.”

“Tyto programy, tak jak je znám, se týkají hlavně kontroly světové ekonomiky a jejích důležitých zdrojů - ropy, zlata, plynu, platiny, diamantů, atd. Tato tajná síť rozvinula technologie, které má od ACIO, tak, aby si zajistila kontrolu nad světovou ekonomikou.”

“Jsou již tak daleko, že plánují sjednocení světové ekonomiky, jež bude založena na digitálním ekvivalentu papírové měny. Tento koncept již existuje, ale jeho implementace trvá mnohem déle, než se čekalo. To z důvodu odporu konkurenčních sil, které přesně nerozumí podstatě této tajné sítě organizací, avšak intuitivně cítí její existenci.”

“Tyto konkurenční síly jsou všeobecně tvořeny podnikateli a politiky, kteří jsou sice spojeni s posunem ke globální, digitální ekonomice, ale chtějí si ponechat nějakou kontrolu nad vývojem této infrastruktury. Z důvodu velikosti svého vlivu na trh můžou mít na tuto tajnou síť významný vliv.”

“Jediná organizace, o které vím, že je naprosto nezávislá, co se týká svých programů - a proto je nejmnocnější alfa organizací - je Labyrint Tým. A ta je v této pozici z důvodu svých rychlých technologií a intelektu svých členů. Všechny ostatní organizace - ať už jsou součástí této tajné sítě organizací či jsou moc-

nými mezinárodními korporacemi - nemají pod kontrolou vykonávání svých programů. Jsou v podstatě chyceni v konkurenčním boji."

Sarah: "Ale jestli to je všechno pravda, pak Fifteen vlastně provozuje tuto tajnou síť?"

Dr. Neruda: "Ne. Jeho program této tajné sítě nezajímá. Nudí ho. Nezajímají ho peníze ani moc. Je přitahován pouze záměrem sestavení BST, aby zmařil nepřátelský mimozemský útok, který byl prorokován po dvanáct tisíc let. Je přesvědčen, že jediný cíl, který je hodný nasazení značné intelektuální síly Labyrint Týmu, je vývoj absolutní obranné zbraně neboli Klíče ke Svobodě. Je přesvědčen, že jen Labyrint Tým má šanci to dokázat dříve, než bude pozdě."

"Pamatujte, že Labyrint Tým sestává ze sto osmnácti lidí a přibližně dvou set Corteánců. Intelektuální síla této skupiny, která je spojena záměrem vývoje BST jako obrany proti nepřátelskému převzetí, je vskutku značná. V porovnání s tím vypadá Projekt Manhattan jako hrátky v mateřské školce."

"Možná trochu přeháním, abych na vás zapůsobil... ale snažím se poukázat na to, že Fifteen vede program, který je mnohem zásadnější, než cokoli, co kdy v historii lidského druhu bylo podniknuto."

Sarah: "Když tedy Fifteen má svůj vlastní program a ten je takový, jak ho popisujete, tak proč z takové organizace utíkáte?"

Dr. Neruda: "ACIO má technologii implantace paměti, která může s chirurgickou přesností efektivně odstranit vybrané vzpomínky. Tato technologie může například odstranit vaše vzpomínky na tento rozhovor, aniž by narušila jakékoli jiné vzpomínky před ním nebo po něm. Možná byste měla pouze pocít chybějícího času, ale nic byste si nepamatovala ... kdyby se to stalo."

"Má intuice mi řekla, že z důvodu chování, které jsem předváděl v důsledku úcty ke Tvůrcům Křidel, mi hrozí podstoupení této procedury. Jinými slovy jsem začínal být považován za příznivce jejich kultury, filozofie a poslání - tak, jak jsem ho poznal. Tím jsem představoval potenciální riziko pro projekt. Labyrint Tým se ve skutečnosti velmi obával svých vlastních členů z důvodu jejich obrovské inteligence a schopnosti být vychytralými a důmyslnými."

"To vytvářelo trvalý stav paranoi, což znamená, že byly vyvinuty technologie pomáhající zajistit oddanost Fifteenově programu. Většina těchto technologií je invazivních a členové Labyrint Týmu se poslušně podrobují této invazi, aby dokázali lépe zvládnout paranoi. Již před několika měsíci jsem začal systematicky rušit tyto invazivní technologie - částečně proto, abych viděl, jaká bude Fifteenova reakce a částečně proto, že již jsem byl z té paranoi unavený."

"Jak jsem to dělal, bylo mi, čím dal více zřejmé, že podezření vůči mně se stupňuje a bylo jen záležitostí času, kdy mne požádají, abych se podrobil MRP..."

Sarah: "MRP?"

Dr. Neruda: "Ano, MRP znamená Memory Restructure Procedure (Procedura Restrukturalizace Paměti). To, co jsem se dozvěděl z časové schránky Tvůrců Křidel, bych nechtěl zapomenout. Nechci se těch informací vzdát. Stalo se to ústřední částí toho, v co věřím a jak chci žít svůj život."

Sarah: "Proč jste jednoduše nezběhl, aniž byste kontaktoval novináře, který bude pracovat na zveřejnění tohoto příběhu. Myslím tím, proč jste prostě neodešel na opuštěný ostrov a nežil tam svůj život, aniž byste kdy zveřejnil existenci Labyrint Týmu a Tvůrců Křidel?"

Dr. Neruda: "Vy mi nerozumíte... Labyrint Tým je nedotknutelný. Vůbec se neobávají toho, co prozradím médiím. Jediné, co je zajímavé, je strašný precedens mého útěku. Já jsem první. Nikdo přede mnou to neudělal. A oni se budou obávat, že když jsem úspěšně zběhl, ostatní to udělají také. Jakmile se to stane, jejich cíl bude poškozen a BST se možná nikdy neuskuteční."

"Fifteen a jeho ředitelé berou své poslání velmi vážně. Jsou to fanatici nejvyššího kalibru, kteří jsou jak dobří, tak zlí. Dobří ve smyslu, že jsou velmi soustředěni na vývoj BST a tvrdě na tom pracují a zlí ve smyslu, že jejich fanatismus přerůstá do paranoi. Můj důvod pro vyhledání novináře, jako jste vy - a sdílení těchto informací, je ten, že si přeju, aby časové schránky Tvůrců Křidel nezůstaly před lidstvem ukryty. Myslím, že by jejich obsah měl být sdílen. Podle mne to je jejich účelem."

Sarah: "Možná to bude vypadat jako podivná otázka, ale proč by Tvůrci Křidel skrývali své časové schránky a navíc takovým velmi složitým způsobem zakódovali jejich obsah, kdyby to bylo něco, co chtějí s lidstvem volně sdílet? Kdyby tuto schránku našel průměrný občan... nebo třeba i nějaká vládní laboratoř, jaká by byla šance, že by byli schopni ji dekodovat a zpřístupnit optický disk?"

Dr. Neruda: "To vůbec není divná otázka. Taky si ji pokládáme. Zdá se, že Labyrint Tým je tou vyvinutou organizací, které se podařilo optický disk otevřít."

"Abych přímo zodpověděl vaši otázku, ohledně toho, kdyby časová schránka byla objevena jinou organizací, je velká pravděpodobnost, že by optický disk nikdy nebyl zpřístupněn. Tato okolnost - že časová schránka skončila v rukách Labyrint Týmu - se zdá být řízeným procesem. Dokonce i Fifteen souhlasí s tímto úsudkem."

Sarah: "Takže Fifteen cítí, že Tvůrci Křidel vybrali Labyrint Tým, aby se stal tím, kdo rozhodne o obsahu časových schránek?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Nebylo by pak logické předpokládat, že si Fifteen bude přát dozvědět se více o obsahu časových schránek předtím, než je uvolní pro veřejnost prostřednictvím NSA nebo nějaké jiné vládní agentury?"

Dr. Neruda: "Ne. Je mylné se domnívat, že Fifteen někdy uvolní informace o projektu Starobylý Šíp komukoliv mimo ACIO. On není tím, kdo by chtěl sdílet informace, které považuje za vlastnictví Labyrint Týmu a zvláště ne tehdy, domnívá-li se, že nějak souvisí s BST."

Sarah: "Ale neříkal jste před chvílí, že se to ACIO žádným způsobem nedotkne? Co když si někdo začne klást otázky a začne se pít po odpovědích?"

Dr. Neruda: "To je možné. Ale já toho vím dost o jejich bezpečnostním systému a říkám vám, že neexistuje způsob, jak by je nějaký politický průzkum mohl odhalit. A taky není možné, aby síť tajných organizací, o kterých jsem se prve zmínil, na ně mohla vyvíjet nějaký tlak. Ti jsou ACIO hluboce zavázáni za technologie, které jim umožňují manipulovat ekonomickými trhy. ACIO a Labyrint Tým jsou, jak jsem již říkal, nedotknutelní."

"Jejich jediná starost bude můj útěk - ztráta intelektuálního kapitálu."

Sarah: "Jaký důsledek bude mít vaše zběhnutí na ACIO nebo Labyrint Tým?"

Dr. Neruda: "Velmi malý. Všechno můj přínos, týkající se časových schránek, již byl dokončen. Jsou i další projekty, týkající se šifrovacích technologií, které jsem vyvinul, a na ty to bude mít mnohem důležitější vliv."

Sarah: "Vraťme se ještě na chvíli k Tvůrcům Křídel. Jestliže jsou technologicky tak vyspělí, proč časové schránky? Proč se jednoho dne prostě nezjeví a neřeknou to, co chtějí sdělit? Proč celá tato hra na schovávanou a hledání, ukryté časové schránky?"

Dr. Neruda: "Jejich motiv není zcela jasný. Myslím, že zde zanechali ty časové schránky, jako způsob, jak přinést svou kulturu a technologie z jejich času do našeho. Také se domníváme, že tyto lokality jsou obrannou zbraní... velmi dokonalou obrannou zbraní."

"Co se týká toho, proč se prostě nezjeví a nesdělí nám informace... myslím, že v tom spočívá jejich genialita. Vytvořili sedm časových schránek a umístili je na různá místa na planetě. Věřím, že to je všechno součástí mistrovského plánu či strategie, jak zaujmout náš intelekt a našeho ducha - takovým způsobem, jak to nikdy předtím nebylo uděláno... je to ukázka toho, jak mohou být umění, kultura, věda a duchovnost propojeny. Věřím, že chtěli, abychom to objevili; nikoliv aby nám to bylo sděleno."

"Kdyby se prostě zjeví ve vašem obýváku a oznámili vám, že jsou Tvůrci Křídel z centrálního vesmíru, myslím, že byste byla mnohem více zaujata jejich osobnostmi, fyzickými rysy a tím, jaký je život v jejich světě. A to ještě za předpokladu, že byste jim vůbec věřila."

"Aspekt, týkající se toho, co chtějí předat - svou kulturu, umění, technologie, filozofii, duchovnost - všechny tyto záležitosti by se mohly ztratit ve světle fenoménu jejich přítomnosti."

"Z textu, který jsme přeložili, je také zřejmé, že Tvůrci Křídel zde již mnohokrát byli. V různých dobách již byli v interakci s lidmi. Nazývali se Nositelé Kultury. Zřejmě byli mylně pokládáni za anděly či bohy. Podle toho, co víme, zmínka o nich může být v náboženských textech dost častá."

Sarah: "Takže vy se domníváte, že jejich záměrem je, aby tyto časové schránky byly sdíleny s celým lidstvem?"

Dr. Neruda: "Myslíte záměrem Tvůrců Křídel?"

Sarah: "Ano?"

Dr. Neruda: "To s naprostou jistotou nevím. Ale myslím, že by měli být sdíleny. Nemám žádný osobní prospěch z toho, že tyto informace budou zveřejněny. Jde to proti všemu, čemu jsem se v životě naučil, představuje to pro mne velké riziko a naprosto to rozvrací můj životní styl."

"Pro mě je časová schránka Starobylý Šíp největším objevem za celou historii lidského druhu. Objevy tak zásadního významu by měly být zveřejněny. Neměly by být sobecky schraňovány a zadržovány, ať už ACIO, nebo jakoukoliv jinou organizací."

Sarah: "Tak proč jsou tyto objevy a celá záležitost s mimozemšťany před veřejností zatajovány?"

Dr. Neruda: "Lidé, kteří mají přístup k těmto informacím, mají rádi pocit výjimečnosti a privilegovanosti. To je psychologie tajných organizací a důvod jejich rozkvětu."

"Privilegované informace jsou ambrózií elitářů. Dávají jim pocit moci a lidské ego se tímto pocitem velmi rádo krmí."

"Nikdy se k tomu nepřiznají, avšak drama, týkající se kontaktu s mimozemšťany či jiné záhadné nebo paranormální jevy, jsou velmi neodolatelné pro živou pozornost kohokoliv, kdo má zvědavou povahu. To se týká obzvláště politiků a vědců. Udržováním těchto záležitostí v soukromých prostorách za zavřenými dveřmi a s příslušnými bezpečnostním zajištěním - to všechno vytváří pocit dramatu, který jinak v jejich životech mnohdy chybí."

"Vidíte tedy, Sarah, že drama utajení je velmi svůdné. Samozřejmě vám řeknou, že důvod, proč tyto věci drží v tajnosti před veřejností, je národní bezpečnost, ekonomická stabilita a sociální pořádek. A předpokládám, že do jisté míry je to pravda. Není to však ten pravý důvod."

Sarah: "Zná náš prezident pravdu ohledně situace s mimozemšťany?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Co všechno ví?"

Dr. Neruda: "Vím o Šedivácích. Vím o mimozemských základnách na planetách v naší Sluneční soustavě. Vím o Martěnech..."

Sarah: "Proboha, snad mi nechcete namluvit, že ti zelení pidimužáci z Marsu opravdu existují?"

Dr. Neruda: "Kdybych vám řekl všechno, co vím ohledně mimozemšťanů, obávám se, že bych ve vašich očích ztratil důvěryhodnost. Věřte mi, pravda ohledně situace s mimozemšťany je mnohem složitější a mnoho rozměrnější než jsem dnes večer schopen vám vysvětlit. Když vám řeknu jen její část, myslím, že tomu nebudete věřit. A tak vám říkám jen část pravdy a i tak jsem velmi opatrný, jaká slova volím."

"Marťané jsou humanoidní rasa, která je stvořena ze stejného genetického základu jako my. Na Marsu žijí v podzemních základnách a jejich počet je velmi malý. Někteří se již přistěhovali na Zem a s jistými úpravami, týkajícími se jejich fyzického vzhledu, můžou být i za denního světla považováni za lidi."

"Prezident Clinton o tom všem ví a hledá alternativní způsoby komunikace s mimozemšťany. Jako prvotní komunikační rozhraní je používána jistá forma telepatie. Této formě komunikace však není příliš důvěřováno - zvláště v myslích našich vojenských hodnostářů. Téměř každý radioteleskop na planetě byl čas od času používán pro komunikaci s mimozemšťany. Výsledky byly smíšené, ale někdy se dostavily úspěchy a náš prezident o tom ví."

Sarah: "Takže Clinton ví o této tajné síti organizací, o níž jste hovořil?"

Dr. Neruda: "Nikoliv vědomě. Ale má na ní podstatný vliv a vysocí hodnostáři této sítě ho velmi zpracovávají."

Sarah: "Říkáte, že je manipulován?"

Dr. Neruda: "To záleží na vaší definici manipulace. Může dělat jakékoliv rozhodnutí, které si přeje. Má moc činit či ovlivňovat rozhodnutí týkající se národní bezpečnosti, ekonomické stability a sociálního pořádku. Všeobecně však hledá vstupní informace u svých poradců. A vysocí hodnostáři této tajné sítě radí jeho poradcům. Ta síť a její hodnostáři se zřídka dostávají k politické moci, protože ta je vystavena zájmu médií a oni pohrdají mediálním průzkumem a veřejností vůbec."

"Takže Clinton není manipulován, prostě dostává rady. Informace, které dostává, jsou někdy pozměněny tak, aby vedly jeho rozhodnutí směrem, ze kterého síť cítí, že všichni její členové budou mít největší prospěch."

"Do té míry, jakou jsou informace upraveny, můžete říci, že je prezident manipulován. Má příliš málo času na to, aby si fakta ověřoval a zvažoval různé alternativní postupy. To je důvod, proč jeho poradci na něj mají takový vliv a proč jsou tak důležité."

Sarah: "Dobře, takže je manipulován - alespoň podle mé definice. Děje se to i s dalšími vládami jako je například Japonská nebo Britská?"

Dr. Neruda: "Ano, tato síť není jen národní, ani pouze planetární. Sahá až k dalším rasám a druhům. Takže její vliv je opravdu velmi široký, stejně jako vlivy, které se dotýkají jí samé. Je to obousměrné ovlivnění. Jak jsem již říkal dříve, Labyrint Tým je jediný, jehož program je opravdu nezávislý. Tato nezávislost je možná díky jeho záměru... a musím čestně přiznat, že neexistuje nikdo, kdo by mu v tom mohl zabránit - snad až na Tvůrce Křidel."

Sarah: "Takže i ostatní světové vlády jsou touto tajnou sítí organizací manipulovány... co to je za organizace... některé z nich jste zmínil, ale jaké jsou další? Je mezi nimi i mafie?"

Dr. Neruda: "Většinu z nich bych vám mohl vyjmenovat, ale jaký by to mělo smysl? Většinu byste neznala, ani byste o nich nenašla nikde ani zmínku. Jsou jako Labyrint Tým. Slyšela jste o něm někdy dříve? Samozřejmě, že ne. Ani současné vedení NSA neví o ACIO. Kdysi o něm věděli, ale to bylo asi před třiceti pěti lety a jediní, kteří to věděli, už zde nepracují, ačkoliv jejich spojení s tajnou a privilegovanou informační sítí stále přetrvává dál."

"A co se týká mafie, tak ta na ni vůbec nemá vliv, ani žádná jiná zločinecká organizace není její součástí. Ta síť někdy používá organizovaný zločin na svou ochranu. Avšak organizovaný zločin pracuje prostřednictvím zastrasování, nikoliv utajení. Jeho vůdci mají průměrnou inteligenci a jsou spojeni s informačními systémy, jež jsou zastaralé a proto ne-strategické. Síť organizovaného zločinu je mnohem méně dokonalá než síť, o níž teď mluvíme."

Sarah: "Dobře, vraťme se ještě na chvíli k Tvůrcům Křidel... a omlouvám se, že svými otázkami stále někam přeskakuji. Je toho prostě tolik, co bych chtěla vědět, že je velmi těžké držet se tématu projektu Starobylý Šíp."

Dr. Neruda: "Nemusíte se omlouvat. Chápu, jak to všechno pro vás musí znít. Nejsem vůbec unavený, takže s časem si nedělejte starosti."

Sarah: "Dobře. Pojdme tedy ještě trochu pohovořit o vašem vhledu do situace s mimozemšťany, o níž jste se již zmínil. To je pro mě velmi fascinující."

Dr. Neruda: "Nejdříve bych chtěl vysvětlit, že mimozemšťané, kteří jsou v interakci s našimi světovými vládami, nejsou ti samí, kteří jsou v interakci s Labyrint Týmem."

Sarah: "Myslela jsem, že jste říkal, že součástí ACIO jsou i Šediváci, nebo přinejmenším nějaká jejich frakce."

Dr. Neruda: "Ano, také jsou známi jako Zeta mimozemšťané, ale jak již jsem řekl, existuje mnoho různých frakcí Šediváků. Ta, se kterou spolupracuje ACIO, je jejich alfa frakcí. Ta nespolupracuje s našimi vládními organizacemi, protože se jim zdají příliš podezřelí. Vlastně si o nich myslí, že nejsou dostatečně inteligentní na to, aby s nimi vůbec ztráceli čas."

Sarah: "A co Corteum?"

Dr. Neruda: "Corteum je velmi dokonalá kultura, která má velmi holistickým způsobem integrované dohromady technologie, kulturu a vědu. Ti se také nezabývají spoluprací s vládami, ale z jiného důvodu - a tím je hlavně jejich úloha ve Federaci."

Sarah: "Jaké Federaci... ještě jste o ní nemluvil, ne?"

Dr. Neruda: "Každá galaxie má svou Federaci neboli volně sdruženou organizaci, která zahrnuje všechny vnímající životní formy na všech planetách v galaxii. Je to jakýsi ekvivalent Spojených Národů galaxie. Tato Federace má jak své pozvané členy, tak přisedící členy, kteří jsou zde pouze na pozorování. Přizvaní členové jsou ty druhy, jež se chovají ke své planetě zodpovědným způsobem - jako její hospodáři. Mají propojenou technologii, filozofii a kulturu, což jim umožňuje komunikovat jako globální entita se sjednoceným programem."

"Přisedící členové jsou druhy, jež jsou fragmentované a stále mezi sebou bojují o půdu, moc, peníze, kulturu a spousty dalších věcí, což jim zabraňuje ve zformování sjednocené světovlády. Lidská rasa na planetě zemi je takovým druhem a nyní je Federací pozorována, ale není přizvána do její politiky a ekonomických systémů."

Sarah: "Říkáte, že naše galaxie má jakousi vládu a ekonomický systém?"

Dr. Neruda: "Ano, ale když o tom začnu povídat, ztratíme nit toho, co jsem vám vlastně chtěl sdělit ohledně Tvůrců Křidel..."

Sarah: "Omlouvám se, že jsem zase přeskočila jinam. Je to však příliš fascinující, než abych to přeshla bez povšimnutí. Jestliže existuje Federace spolupracujících inteligentních druhů, proč se nepostarají o ty nepřátelské mimozemšťany v roce 2011 a nějak nám nepomůžou?"

Dr. Neruda: "Federace se žádným způsobem do druhů nevměšuje. Je to vlastně moc, která pouze pozoruje a provází. Nezajišťuje vládnutí vojenskou silou. To znamená, že pouze pozorují a jsou nápomocni svými návrhy, ale do ničeho se nevměšují."

Sarah: "Je to něco jako Prime Directive ve Star Treku?"

Dr. Neruda: "Ne, je spíše jako rodiče, kteří chtějí své děti naučit, jak se o sebe postarat tak, aby byly pro celou rodinu co největším přínosem."

Sarah: "Ale co by nepřátelské převzetí Země nemělo na Federaci vliv?"

Dr. Neruda: "Určitě ano. Ale Federace se nesnaží předefinovat vlastní zodpovědnosti druhu za řízení a zachování své genetiky. Pochopte, že na atomární úrovni jsou naše fyzická těla doslova vytvořena z hvězd. Na sub-atomární úrovni jsou naše myslí nefyzickými úložišti galaktické myslí. Na sub-sub-atomární úrovni jsou naše duše ne-fyzickými úložišti Boha či inteligence, jež prostupuje celým vesmírem."

"Federace věří, že lidský druh se může ochránit sám, protože je tvořen hvězdami, galaktickou myslí a Bohem. Pokud bychom neuspěli a nepřátelství by se rozšířilo i do dalších částí naší galaxie, pak by to Federace vzala v potaz a její členové by vystoupili na obranu své svrchovanosti. To již se mnohokrát stalo. Při tomto procesu obrany povstávají v galaktické myslí nové technologie, jsou upevněny přátelské vztahy a posílena důvěra."

"To je důvod, proč se Federace chová tak, jak se chová."

Sarah: "A neexistuje už BST někde ve Federaci?"

Dr. Neruda: "Snad na některé z planet blíže galaktickému jádru."

Sarah: "Tak proč Federace nepomůže... říkal jste, že pomáhají, ne?"

Dr. Neruda: "Ano, pomáhají. Corteum je přizvaným členem a oni nám pomáhají. Oni samy však technologii BST nemají...je to velice specifická technologie a je dovoleno ji získat pouze druhům, jejichž záměrem je použít ji pouze jako obrannou zbraň. V tom spočívá ta výzva."

Sarah: "Kdo to povoluje... říkáte, že Federace rozhoduje o tom, kdy je druh připraven získat BST?"

Dr. Neruda: "Ne... myslím, že to má co do činění s Bohem."

Sarah: "Nevím proč, ale je mi těžko k uvěření věřit, že věříte v Boha."

Dr. Neruda: "Ano, věřím. A co víc, stejně tak všichni v Labyrint Týmu - včetně Fifteena. Viděli jsme příliš mnoho důkazů o existenci Boha či vyšší inteligence, než abychom mohli pochybovat o její existenci. Vzhledem k tomu, co jsme viděli v našich laboratořích, je nemožné ji popřít."

Sarah: "Takže Bůh rozhoduje o tom, zda jsme připraveni zodpovědně použít BST. Myslíte, že se rozhodne před rokem 2011?" (Připouštím, že v té otázce bylo dost sarkasmu.)

Dr. Neruda: "Pochopte, Sarah, Labyrint Tým doufá, že rozhodujícím faktorem není připravenost celého druhu. Že nějaké podskupině druhu může být dovoleno tu technologii získat, pokud bude schopna ji zajistit před nepovolanými silami. Doufáme, že touto podskupinou je Labyrint Tým. To je jeden z důvodů, proč Fifteen investoval podstatnou část zdrojů ACIO do bezpečnostních systémů."

Sarah: "Mou otázku jste tím ale nezodpověděl... Myslíte si, že může být vyvinuta během dvanácti let?"

Dr. Neruda: "Nevím. Doufám, že ano, ale BST není jediným způsobem naší obrany. Labyrint Tým vyvinul mnoho obranných zbraní. Ale nepopíšu vám je všechny. Animus již na Zemi asi před třemisty milióny let byl. Ale nenašli na naší planetě nic, co by je zaujalo natolik, aby planetu kolonizovali. Až se tu za třináct let objeví jejich sondy, budou již jiného názoru."

"Naše analýza říká, že převezmou jednotlivé vlády a pak použijí Spojené Národy jako svého spojence. Nastolí sjednocenou světovládu prostřednictvím Spojených Národů. A až se v roce 2018 budou konat

první volby, převezmou Spojené Národy a ustanoví je jako světovou vládu. Toho dosáhnout podvodem a klamáním.”

“Zmiňuji tyto naše analýzy - které jsou odvozené ze tří různých Dálnovideckých seancí - protože jsou dost přesné, co se týká letopočtů. Takže máme asi devatenáct let na vývoj a nasazení BST. Ideálně bychom ji rádi dokončili tak, abychom mohli stanovit intervenční body s touto rasou, až se rozhodne vstoupit do naší galaxie. Chtěli bychom je přimět, aby si vybrali jinou galaxii, nebo jejich průzkum úplně zmařit. Ale může se stát, že tyto intervenční body bude úplně nemožné určit.”

“Pochopte, že současně s BST může být použita i Technologie Implantace Paměti, kterou Labyrint Tým vyvinul. Můžeme definovat intervenční body, kdyby naše galaxie byla vybrána jako cíl kolonizace. Můžeme vstoupit do toho času a prostoru a vtisknout novou paměť jejich vůdcům, abychom je odklonili z naší galaxie.”

Sarah: “Buď už jsem unavená, nebo se to stává čím dál složitější... říkáte, že Labyrint Tým už má scénáře na jejich vystřnadění... aby zabránilo této loupežné skupině mimozemšťanů vůbec ve vstupu do naší galaxie? Jak víte, kde se nalézají?”

Dr. Neruda: “Abych mohl zodpovědět vaši otázku, budu muset vysvětlit podstatu BST s mnohem větší přesností. A také to, jak se odlišuje od cestování časem.”

“Zkusím to vysvětlit nejjednodušeji, jak umím, ale je to velmi složité a vy budete muset opustit některé své představy o čase a prostoru.”

“Pochopte... že čas není jen lineární, kdy se jeví jako časová osa. Čas je vertikální a každý okamžik existence je navrstven na dalším tak, že se všechny navzájem ovlivňují. Jinými slovy čas je souborem všech okamžiků všech zkušeností, jež souběžně existují v ne-čase, který obvykle nazýváme věčností.”

“Vertikální čas působí, že jedinec může vybrat okamžik zkušenosti a použít čas a prostor jako portál, skrze který může udělat ze své volby skutečnost. Jakmile je volba učiněna, čas a prostor se stanou kontinuálním faktorem, který mění vertikální čas na čas horizontální či tradiční...”

Sarah: “Úplně jste mě zmátl. Jak se vertikální čas liší od horizontálního?”

Dr. Neruda: “Vertikální čas má co do činění se souběžnými zkušenostmi ve všech časech, zatímco horizontální čas má co do činění s kontinuitou času lineárního - tedy zkušeností, které následují po sobě okamžik za okamžikem.”

Sarah: “Takže říkáte, že všechny zkušenosti, které jsem kdy měla nebo budu mít, že všechny existují právě teď? Že minulost a budoucnost jsou vlastně stále přítomné, ale já mám jen vypláchnutý mozek a nejsem schopna je vidět?”

Dr. Neruda: “Jak již jsem řekl, je to velmi komplikované téma a já se obávám, že pokud se budu dál věnovat tomu, abych vám to vysvětloval, ztratíme nit mnohem důležitějších informací, jako je například BST. Možná pokud bych vysvětlil podstatu BST, většina vašich otázek by tím byla zodpovězena.”

Sarah: “Dobře, tak mi tedy řekněte co je to Technologie Čistého Listu (BST - Blank Slate Technology). Vzhledem k názvu předpokládám, že to znamená něco jako... vymazání události a změna kurzu historie. Je to tak?”

Dr. Neruda: “Dovolte, abych to vysvětlil takto. Cestování časem může mít povahu pozorování. V tomto smyslu má ACIO a další organizace - dokonce i jednotlivci - schopnost cestovat časem. Ale tato forma cestování časem je pasivní. Není rovnocenná BST. Aby se budoucnost dala přesně změnit, musíte být schopna s vertikálním časem být v interakci a listovat v něm jako v knize, dokud nenajdete přesně tu stránku či intervenční bod, který souvisí s vaším cílem.”

“To je záležitost, kdy se vše stává velmi komplexním, protože interakce s vertikálním časem znamená, že měníte směr času horizontálního. A pochopení těchto změn a jejich rozsahu a důsledků vyžaduje velmi složité modelování. To je důvod, proč se Labyrint Tým spojil s Corteem - jejich výpočetní technologie mají tak vyspělé provozní schopnosti, že jsou asi čtyři tisíckrát mocnější než naše nejlepší superpočítače.”

“To nám umožňuje vytvořit organické, vysoce komplexní modelové scénáře. Jakmile shromáždíme potřebná data, tyto modely nám napoví nejpravděpodobnější intervenční body a jejich nejpravděpodobnější důsledky, které nastanou, jestliže použijeme konkrétní scénář. Jako většina složitých technologií, tak i BST je technologií složenou z pěti oddělených, avšak vzájemně propojených technologií.”

“První technologie je specializovanou formou Vzdáleného Vidění. To je technologie, která umožňuje trénovaných pracovníkům pohybovat se mentálně do vertikálního času a pozorovat zde události - a podle módu průzkumu třeba dokonce naslouchat konverzacím. Pracovník je všem lidem v čase, do kterého cestuje, neviditelný. Takže je to dokonale bezpečné a diskrétní. Inteligence získaná z této technologie je použita k ustanovení aplikace pro další čtyři technologie. Je to podobné sbírání inteligence.”

“Druhá technologie, která je klíčem k BST, je podobná implantaci paměti. Jak jsem již říkal, ACIO nazývá tuto technologii Procedura Restrukturalizace Paměti (MRP - Memory Restructure Procedure). MRP je technologií, která umožňuje, aby paměť v horizontální časové linii byla přesně vymazána a místo ní vložena paměť nová.”

“Tato nová paměť je svařena se stávající pamětí příjemce.”

“Pochopte, že události - ať jsou malé nebo velké - se dějí díky jediné myšlence, která se stane trvalou vzpomínkou, jež se dále stává příčinným energetickým centrem, které vede vývoj a materializaci myšlenky do skutečnosti ... do horizontálního času. MRP může odstranit počáteční myšlenku a tím vymazat trvalou paměť, jež způsobuje, že se události dějí.”

“Třetí technologie spočívá v definování intervenčních bodů. Myšlenky se v horizontálním čase rozvíjejí a procházejí různými vývojovými fázemi. To znamená, že v každém větším rozhodnutí existuje stovky, ne-li tisíce intervenčních bodů. Nicméně ve vertikálním čase existuje jen jeden intervenční bod nebo to, co někdy nazýváme příčinným semenem. Jinými slovy - dokážete-li vstoupit do inteligence vertikálního času, můžete nalézt intervenční bod, který je příčinným semenem. Tato technologie definuje nejpravděpodobnější intervenční body a hodnotí jejich prioritu. Následujícím technologiím umožňuje jejich správné zaměření.”

“Čtvrtá technologie souvisí se třetí. Je to technologie modelování scénářů. Pomáhá zhodnotit různé intervenční body, co se týká jejich nejmenších invazivních následků vůči příjemci. Jinými slovy určit, jaký intervenční bod - bude-li aplikován na modelový scénář - vytvoří žádané výsledky s nejmenším rušivým dopadem na nesouvisející události. Technologie modelování scénářů je klíčovým prvkem BST, protože bez ní by BST mohla způsobit velký chaos ve společnosti nebo dokonce v celém druhu.”

“Pátou a nezáhadnější technologií je technologie interaktivního cestování časem. Labyrint Tým má připravené první čtyři technologie a čeká na zprovoznění této páté technologie - technologie interaktivního cestování časem. Tato technologie potřebuje pracovníka či tým pracovníků, který by byl schopen fyzicky vstoupit do vertikálního času - do konkrétního prostoru a času, kde by byl zjištěn optimální intervenční bod. Odtamtud by pracovníci museli být schopni úspěšného použití MRP a poté návratu do svého původního času tak, aby mohli ověřit úspěšnost své mise.”

Sarah: “Naslouchala jsem tomu vysvětlování a dokonce si myslím, že něco z toho jsem i pochopila, ale zdá se mi to tak neskutečné, Dr. Neruda. Nejsem schopná vysvětlit, jak se teď cítím. Je to všechno tak divné. Je to příliš velké... obrovské... nemůžu uvěřit tomu, že se tohle děje někde na planetě, na které žiju. Před tímto rozhovorem jsem se starala jen o výši svého bankovního konta a o to, kdy už budu konečně mít opravené svoje auto... toto všechno je tak cizí...”

Dr. Neruda: “Možná bychom si mohli udělat další přestávku a ohřát si kávu.”

Sarah: “Tedy končíme a dáme si přestávku na kafe...”

(Následuje asi 15 minut přestávka... pak rozhovor dál pokračuje)

Sarah: “Jestliže má Labyrint Tým ty čtyři z pěti technologií připravené a jen čeká na tu interaktivní... interaktivní část, musejí také mít stanoveny modelové scénáře a intervenční body, co se týká záležitosti s Animem. Je to tak?”

Dr. Neruda: “Ano. Mají asi kolem padesáti modelových scénářů a určeno snad kolem osmi intervenčních bodů.”

Sarah: “Jestliže je jich tolik, také musí být stanovena jejich priorita. Jaký je nejpravděpodobnější scénář?”

Dr. Neruda: “V tomto bodě budu stručný, protože to jsou informace, které jsou známy pouze zaměstnancům s BP-Čtrnáct a Fifteenovi. Mé zařazení je BP-Třináct, takže jsem dostával zředěné informace a dost možná i dezinformace, co se týká modelování scénářů. Všechno, co vám můžu říci je, že víme - jak z proroctví, tak z našich vlastních Dálnovideckých seancí - o této rase podstatné množství informací.”

“Například víme, že pochází z galaxie, kterou náš Hubbleův teleskop prozkoumal tak důkladně, jak jen mohl a my jsme ji na základě toho zmapovali tak důkladně, jak jen to šlo. Víme, že je třicet sedm miliónů světelných let vzdálená a že ta rasa je syntetická - že je směsí genetického kódu a technologií. Má skupinovou inteligenci - podobně jako třeba včely, ale iniciativa jedince je stále oceňována, pokud je zřejmě spojena se zájmy jejich vůdců. Protože je to umělá rasa, může být vytvářena v řízeném prostředí a její populace může být zvětšena nebo zmenšena podle přání jejich vůdců. Je to...”

Sarah: “Neřekl jste právě, že je z galaxie, která je třicet sedm miliónů světelných let vzdálená? Myslíím tím, že za předpokladu, že jsou schopni cestovat rychlostí světla, trvalo by jim třicet sedm miliónů let, než by se dostali na naši planetu. A ještě předtím jste řekl, že dokonce ještě ani nepřišli do naší galaxie... je to tak?”

Dr. Neruda: “Corteum pochází z planety, která je patnáct miliónů světelných let vzdálená a dokáží se pohybovat mezi naší a jejich planetou za dobu, která nám stačí k cestě na Měsíc - který je pouhých dvě stě padesát tisíc mil vzdálený. Čas není lineární - ani prostor. Prostor je zakřivený, jak vaši fyzikové v poslední době odhalují, a navíc může být ještě dál uměle zakřiven díky přemístění energetických polí, která hrouť prostor a iluzi vzdálenosti. Světelné částice nepřemisťují ani nehrouť prostor, ony skrz něj letí lineárně. Avšak existují formy elektromagnetické energie, které dokáží prostor měnit nebo hrouť. A je to právě tato technologie, která cestování vesmírem - dokonce i mezi galaxiemi - činí nejen možným, ale také poměrně snadným.”

Sarah: “Proč jste řekl ‘vaši fyzikové’?”

Dr. Neruda: “Omlouvám se... to je jen součást zvyku pocházejícího z naší izolace od hlavního proudu společnosti.”

“Když třicet let pracujete v tajné organizaci, jako je Labyrint Tým, tíhnete k tomu dívat se na své spoluobčany... ne jako na své spoluobčany, ale jako na něco jiného. Vědecké principy, které Labyrint Tým rozvinul, jsou velmi odlišné od těch, které jsou vyučovány na vašich... teď jsem to udělal znovu... na našich univerzitách. Asi už začínám být unavený.”

Sarah: “Nemyslela jsem to jako vaši kritiku. Jen způsob, jakým jste to řekl, zněl, jako by to řekl nějaký mimozemšťan nebo někdo, kdo není součástí společnosti.”

Dr. Neruda: “Považuji se za nečlena společnosti, ale určitě ne za mimozemšťana.”

Sarah: "Dobře, pojďme tedy zpátky k těm proroctvím o mimozemské rase. Co chtějí? Myslím tím... proč chtějí cestovat na tak velkou vzdálenost, aby zemi ovládli?"

Dr. Neruda: "To se mi zdá velmi směšná otázka. Promiňte mi můj smích. Lidé si prostě neuvědomují, jak je Země mimořádná. Co se týká planet, je to opravdu mimořádná planeta. Má tak obrovskou biodiverzitu a množství různých ekosystémů. Její přírodní zdroje jsou jedinečné a hojné. Je to genetická knihovna, která je podobná galaktické zoo."

"Animus touží vlastnit tuto planetu, aby mohl vlastnit její genetiku. Jak již jsem se zmínil, je to umělá rasa... druh, který může sám sebe klonovat a vyrobit větší a větší množství své populace, která bude sloužit jejich kolonizačnímu programu. Nicméně oni touží nejenom po expanzi svého království. Také touží stát se nosiči duše - což je něco, co je určeno pouze pro ryze biologické organismy. Umělé organismy nejsou schopny nést vyšší frekvence duše, která naprosto vyžaduje organický nervový systém."

Sarah: "Takže oni chtějí duši?"

Dr. Neruda: "Chtějí expandovat po celém vesmíru a vyvinout svoji organickou podstatu prostřednictvím zpětného genetického inženýrství. Chtějí se stát nosiči duše, aby se mohli stát nesmrtelnými. Také chtějí dokázat to, v co věří, totiž svou nadřazenost všem ostatním ryze organickým."

Sarah: "Kde se tedy právě teď nalézají?"

Dr. Neruda: "Animus?"

Sarah: "Ano."

Dr. Neruda: "Předpokládám, že jsou ve svém původním světě...podle našich nejlepších vědomostí jejich sondy ještě nedorazily do naší galaxie."

Sarah: "A až dorazí, jak se to ACIO nebo Labyrint Tým dozví?"

Dr. Neruda: "Jak již jsem řekl, ACIO již shromáždilo podstatné množství inteligence a dokonce určilo scénáře a intervenční body."

Sarah: "Jaký je tedy plán?"

Dr. Neruda: "Nejlogičtější postupem by bylo cestovat v čase a prostoru do bodu, kde se zrodila příčinná myšlenka zkoumat Mléčnou Dráhu a potom ji prostřednictvím MRP vymazat z paměti této rasy. Vlastně je přesvědčit, že ze všech těch úžasných, život-nesoucích galaxií, je Mléčná Dráha tím nejhorším výběrem. Labyrint Tým jim může implantovat paměť, která povede tuto rasu k závěru, že naše galaxie není hodna vážného průzkumu."

Sarah: "Takže jejich dalším cílem se stane nějaká jiná galaxie? Nebudeme nést zodpovědnost za jejich další dobývání? Nestáváme se pak sami pachatelé?"

Dr. Neruda: "To je správná otázka, obávám se však, že nevím, jak na ni mám odpovědět."

Sarah: "Proč prostě nepoužijeme tu technologii MRP a neimplantujeme jim paměť, aby nebyli agresivní? Proč neřekneme té rase, aby přestali kolonizovat nové světy, které tu nejsou prostě proto, aby je vlastnili, jako nějaký majetek. Proč to nemůžeme udělat takhle?"

Dr. Neruda: "Možná můžeme. Já vlastně přesně nevím, jaký je Fifteenův plán. Důvěřuji však jeho přístupu a jeho účinnosti."

Sarah: "Ale prve jste řekl, že máte obavu o svůj život... že Fifteen se vás bude pravděpodobně snažit vypátrat i teď, když spolu hovoříme. Tak proč jste tak důvěřivý, co se týká pocitu jeho morálnosti?"

Dr. Neruda: "V případě Fifteena morálka vlastně nehraje žádnou roli. Pracuje ve svém vlastním etickém módu a já nepředstírám, že bych všemu z toho rozuměl. Ale jsem si docela jist jeho cílem odvrátit převzetí moci cizozemskou rasou a také mu důvěřuji, že vybere nejlepší intervenční bod s nejmenším vlivem na Anima. Je to jediný způsob, jak může získat BST. A on to ví."

Sarah: "Takže jsme zpátky u Boha, že?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Takže Bůh a Fifteen to všechno vyřeší?"

Dr. Neruda: "To není jisté, jestli se ptáte na to. Mezi Fifteenem a Bohem není žádná dohoda, alespoň já o žádné nevím. To je součástí systému víry, který Labyrint Tým formoval v průběhu vývoje BST."

"Je pro nás logické, že Bůh je vše-mocný a vše-vědoucí, protože pracuje jako univerzální pole mysli, které proniká vším životem, časem, prostorem, energií... a existencí. Toto vědomí je nestranné, ale určité je v pozici, že některé věci zamítá, nebo přesněji řečeno, zpožďuje jejich získání."

Sarah: "Jestliže Bůh existuje všude, jak říkáte, tak proč nezastaví tuto plenící mimozemskou rasu a neponechá je tam, kde jsou?"

Dr. Neruda: "To je opět správná otázka, ale já ji neumím zodpovědět. Jen vám můžu říci, že Bůh, ve kterého věřím, že existuje, je nestranný - jak jsem řekl již dříve. To znamená, že umožňuje svému stvoření, aby vyjádřilo své touhy. Na nejvyšší úrovni, na které Bůh pracuje, má všechno nějaký smysl... dokonce i agresivní druhy, jejichž touhou je dominovat ostatním druhům a planetám. Fifteen věří, že Bůh nic neřídí, ale všemu v univerzální mysli rozumí."

"Pamatujete, jak jsem mluvil o galaktické mysli?"

Sarah: "Ano."

Dr. Neruda: "Jsou také planetární mysli, sluneční mysli, galaktické mysli a jediná univerzální mysl. Univerzální mysl je, myslí Boha. Každá galaxie má kolektivní vědomí či pole mysli, které je shlukem všech druhů přítomných v galaxii. Univerzální mysl vytváří prvotní matici pro všechny galaxie, co se týká jejich galaktických mysli či složených vědomí. Tato prvotní matrice utváří predispozice genetického kódu, jež je v

galaxií zaset. My v Labyrint Týmu věříme, že Bůh navrhnul genetický kód každé galaxie s odlišným souborem predispozic či typů chování."

Sarah: "A proč by tomu tak mělo být?"

Dr. Neruda: "Aby diverzita celého vesmíru byla rozšířena, což dále umožňuje Bohu zakoušet širší spektrum života."

Sarah: "Proč je to tak důležité?"

Dr. Neruda: "Protože Bůh miluje experimentování a vynalézá nové způsoby, jak zakoušet život ve všech dimenzích. Možná, že to je samotný smysl vesmíru."

Sarah: "Víte, že teď mluvíte tak trochu jako kazatel? Vyznívá to tak, jako že existují jistoty či pravdy, které jsou naprosto samozřejmé... ale přitom jsou to jen víry, ne?"

Dr. Neruda: "Ano, jsou to víry, ale víry jsou důležité, nemyslíte?"

Sarah: "Tím si nejsem jistá... chci říci, že mé víry se mění každý den. Nejsou stálé či ukotvené v nějaké hlubší pravdě, která je neměnná jako kámen nebo něco podobného."

Dr. Neruda: "Dobře, to je v pořádku... myslím to, že se mění. Labyrint Tým vyvinul velmi zvláštní soubor vír - některé z nich jsou založené na našich zkušenostech, plynoucích z technologií rozšiřování inteligence od Cortea, některé z nich jsou založeny na starobylých textech, které jsme studovali, a některé jsou vypůjčené od našich mimozemských kontaktů."

Sarah: "Takže mi chcete říct, že naši přátelé z vesmíru jsou náboženští fanatici?"

Dr. Neruda: "Ne... nemyslím to tak, že by nás chtěli obrátit na svou víru, my jsme se jich prostě ptali a oni nám to řekli. Když jsme jim naslouchali, zdálo se nám to více vědecké, než náboženské. Myslím, že to je přirozeností vyvinutějších druhů... nakonec přijít na to, že věda a náboženství konvergují do kosmologie. Do takového chápání vesmíru, v němž žijeme, které způsobí pochopení naší vlastní existence - což je smysl náboženské vědy... nebo by alespoň měl být."

Sarah: "Dobře, stává se to na mě trochu příliš filozofické. Můžeme se vrátit k otázce Tvůrců Křidel? Jestliže existuje, jak říkáte, galaktická federace, která vládne Mléčné Dráze, jak do toho zapadá záležitost s Tvůrci Křidel?"

Dr. Neruda: "Jsem ohromen přirozeností vašich otázek a přál bych si, abych je mohl zodpovědět, ale bohužel, opět neznám odpověď."

Sarah: "Jestliže můžete použít vaši technologii Vzdáleného Vidění, abyste odposlouchávali tuto mimozemskou rasu v úplně jiné galaxii, proč nemůžete takto pozorovat i Federaci?"

Dr. Neruda: "Co se týká Federace, oni velmi dobře vědí o našich Dálnovideckých schopnostech a my ve skutečnosti nemůžeme Federaci odposlouchávat, protože když je prostřednictvím Dálnovidění pozorujeme, oni to jsou schopni zjistit. Takže s ohledem na jejich soukromí a důvěru k jejich programům, jsme nikdy na Federaci naši technologii nepoužili... snad až na jednu nebo dvě výjimky."

Sarah: "Odpusťte mi Dr. Nerudo, ale je to všechno pro mě těžko k uvěření. Během tohoto rozhovoru jsme se dotkli povrchu snad stovky různých témat a mě to stále vrací k jedné základní otázce: Proč? Proč by vesmír měl být vytvořen tímto způsobem a nikdo na zemi o tom neví? Proč všechno to utajení? Myslíte si někde někdo, že lidé jsou natolik hloupí, že to nejsme schopni pochopit? A kdo to ksakru je - ten někdo?"

Dr. Neruda: "Bohužel je zde tolik konspirací, které se snaží udržet tyto mocné informace skryté před veřejností, že to, co končí v rukách veřejnosti, je zředěno natolik, že je to nepoužitelné. Chápu vaši frustraci a jediné, co vám můžu říci, že existují lidé, kteří o těchto záležitostech vědí, ale jen Fifteen zná širší souvislosti toho, čeho jsme se dnes večer dotkli."

"Jinými slovy, abych šel k věci, Sarah, v armádě, vládě, tajných organizacích, jako je NSA, CIA, atp., existují lidé, kteří znají částečnou pravdu, ale celou pravdu nechápou. Nemají takové znalosti, aby se mohli postavit před média a vysvětlit, co se děje. Obávají se, že by vypadali hloupě kvůli tomu, že znají jen částečnou pravdu o tom, co se děje. Je to jako ten příběh o třech slepých mužích, kteří se dotýkají různých částí slona a každý z nich si myslí, že jde o něco jiného."

"Fifteen zadržuje své poznání před médii a veřejností, protože nechce, aby na něj bylo pohlíženo jako na spasitele lidstva - dalšího mesiáše. A zvláště si nepřeje být vnímán jako nějaký šílenec, který by měl být zavřen, nebo ještě hůře zavražděn z důvodu nepochopení. V okamžiku, kdyby veřejně vystoupil se vším, co ví, ztratil by své soukromí a tím schopnost objevit BST. A to on nikdy neudělá."

"Většina lidí, kteří znají tyto širší souvislosti se obávají předstoupení před veřejnost z důvodu obav z posměchu. Musíte připustit, že veřejnost se obává toho, co nechápe a dotyčného posla potom zabíjí."

Sarah: "Ale proč nemůžeme dostat alespoň částečné pravdy o tom, co se ve skutečnosti děje... o mimozemšťanech a Federaci? Někdo, třeba média nebo vláda nebo někdo jiný, před námi tyto informace zadržuje. Nebo ten příběh o Martěnech, který jste mi vyprávěl. Jestli je pravda, že Clinton o nich ví, proč nám to neřekl?"

Dr. Neruda: "Mám v sobě nějakou cynickou část, která chce říct něco jako... proč se díváte každý den šest hodin na televizi? Proč krmíte svou mysl výhradně názory druhých? Proč důvěřujete svým politikům? Proč důvěřujete svým vládám? Proč podporujete ničení vašich ekosystémů a společnosti a vlády, které toto ničení páchají?"

"Pochopte, z důvodu že lidstvo jako celek dovoluje, aby se tyto věci děly, tak máte na očích závoj, který usnadňuje přidělování vám takových informací a směřování vaší pozornosti k tak všedním záležitostem, jako je počasí nebo Hollywood."

Sarah: "To se vám snadno řekne... někomu, jehož IQ ani nemůže být změřeno. Ale pro nás s průměrnou inteligencí, řekněte, co bychom měli dělat jinak, aby nám byl dán přístup k těmto informacím... do této větší reality?"

Dr. Neruda: "Nevím. Čestně musím přiznat, že nevím. Nepředstírám, že znám odpověď. Ale lidé nějak potřebují klást na své vlády a média větší nároky. Protože média jsou velkou součástí této manipulace, ačkoliv si neuvědomují, jakými pěšáky informační přetvářky se staly."

"Pravda je v podstatě ta, že z toho nikdo nemůže být viněn. Elitáři existovali již od úsvitu dějin. Vždy existovali tací, kteří byli agresivnější a mocichtivější, a kteří dominovali těm slabším v druhu. To je základní struktura, která umožnila okolnost této informační přetvářky. Děje se to ve všech oblastech společnosti, včetně náboženství, vlády, armády, vědy, univerzit i obchodu."

"Nikdo nevytvořil hřiště tak, aby bylo pro všechny rovnocenné. Bylo vytvořeno tak, aby umožňovalo svobodnou vůli a volbu reality na základě osobních preferencí. Pro ty, kteří mají mentální kapacitu proniknout do těchto tajemství za tajemstvími za tajemstvími, ti obvykle naleznou částčky této větší skutečnosti. Není to skryté úplně... existují knihy a jedinci a dokonce i proroctví, která mnohé z toho, o čem jsem dnes večer hovořil, dosvědčují. A ty jsou snadno dostupné komukoliv, kdo chce porozumět většímu vesmíru, ve kterém žijeme."

"Abych tedy zodpověděl vaši otázku: 'co bychom měli dělat jinak?', řekl bych - číst a studovat. Investoval bych čas do studia většího vesmíru a vypnul bych televizi a odpojíl se od médií. To bych udělal..."

Sarah: "Možná, že toto je dobré místo pro ukončení. Pokud nemáte ještě něco, co byste chtěl dodat."

Dr. Neruda: "Jen jednu věc a to je, že pokud bude někdo číst tento rozhovor, prosím, aby tak činil s vyprázdněnou myslí. Pokud budete mít mysl plnou znalostí a vzdělání a názorů, nalezne v tom, co jsem zde řekl, tolik, s čím nebudete souhlasit, že nic neuslyšíte. Nechci se s nikým přft. Dokonce ani nechci nikoho přesvědčovat o tom, co jsem řekl. Můj život bude pokračovat dál i tehdy, když mi nikdo neuvěří."

"Tvůrci Křidel vybudovali časové schránky své kultury a ty jsou velkolepé. Přál bych si, abych mohl lidi vzít na toto autentické místo tak, aby se mohli postavit před každou z dvaceti tří komnat a osobně být svědky těchto nástěnných maleb. Kdybyste to udělali, pochopili byste, že malba může být portálem, který dopravuje duši do jiné dimenze. Ty malby mají jistou energii, která prostě fotografiemi nemůže být zachycena. Skutečně potřebujete stát uvnitř těchto komnat a cítit záměrnou podstatu těchto časových schránek."

"Myslím, že kdybych toto mohl udělat, věřili byste tomu, co jsem řekl."

Sarah: "Můžete někoho, jako jsem třeba já, na to místo vzít?"

Dr. Neruda: "Ne. Bohužel, zabezpečení, které toto místo obklopuje, je tak dokonalé, že vchod do té lokality, je pro všechny záměry a účely neviditelný. Všechno, co mám, jsou jen mé fotografie..."

Sarah: "Říkáte, že kdybych šla přímo kolem toho místa, neviděla bych ho?"

Dr. Neruda: "Zahalovací technologie nejsou jen konceptem ve sci-fi literatuře. Existují více jak deset let. Jsou používány častěji, než si lidé myslí. A to nemluvím o jejich zředěných verzích, jako je technologie 'stealth'; mluvím o schopnosti přetištění jiné realitní konstrukce přes stávající realitní konstrukci, která má být skryta."

"Například můžete jít přímo kolem vchodu do lokality Starobylý Šíp a přitom neuvidíte nic, co by vypadalo jako vchod nebo otvor. Pro pozorovatele to bude rovná stěna či skála. A bude mít všechny charakteristiky skály - její vzor, tvrdost, atd., ale vlastně jde o realitní konstrukci, která je přetištěna do mysli pozorovatele. Ve skutečnosti tam vchod je, ale nemůže být pozorován, protože mysl byla oklamána projektovanou realitní konstrukcí."

Sarah: "Skvělé, takže neexistuje způsob, jak se do toho místa dostat a zažít ty časové schránky... tedy opět, nám malým lidem je zabraňováno, abychom prožili důkaz. Pochopte, že důvod, proč je to všechno těžko k uvěření je ten, že nic z toho nebylo dokázáno!"

Dr. Neruda: "Což není důkaz přítomen v oku pozorovatele? Jinými slovy, co je důkazem pro vás, nemusí přesvědčit druhé a naopak. Neplatí to ve všech náboženstvích a dokonce i vědách? Vědci tvrdí, že mají důkaz této či oné teorie a pak o několik let později přijdou jiní vědci a předchozí teorii vyvrátí. A to pokračuje dál a dál."

Sarah: "Co z toho tedy vyplývá?"

Dr. Neruda: "Důkaz není absolutní. Není dokonce ani objektivní. A to, po čem pátráte, je zkušenost, která by byla trvalá a dokonalá ve svém vyjádření pravdy. Taková zkušenost, samozřejmě pokud existuje, není vlastněna žádnou tajnou sítí organizací ani elitními organizacemi ani galaktickou federací, když už jsme u toho."

"Zítřka můžete mít tuto zkušenost absolutního a příští den se můžete začít objevovat pochybnosti a během několika týdnů či měsíců tento důkaz nebo absolutní pravda, kterou jste chtěla vlastnit... bude jen vzpomínkou. A možná ani ne mocnou vzpomínkou, protože bude narušena mnoha pochybnostmi."

"Ne, nemůžu vám, ani nikomu jinému, poskytnout absolutní důkaz. Jen vám můžu sdělit, co pro sebe považuji za pravdu a pokusit se to sdělit tak přesně, jak to jen dokážu, s kýmkoliv, kdo projeví zájem. Mám menší zájem na líčení kosmologie vesmíru, než na tom, jak dostat příběh Tvůrců Křidel a artefaktů jejich časové schránky do povědomí veřejnosti. Veřejnost by měla ten příběh znát. Je to objev nesrovnatelné důležitosti, který by měl být sdílen."

Sarah: "Chápete tedy, že ze mne děláte posla? Požádal jste mě, abych byla tím, kdo bude vystaven veřejnému zájmu a nedůvěře a tím, kdo bude snášet všechny výsměchy..."

Dr. Neruda: "Nežádám od vás nic, co by bylo v rozporu s vaší vůlí, Sarah. Pokud s materiály, které jsem vám dal, neuděláte nic, pochopím to. Pokud se stane, že je nebudete publikovat, požádám vás, abyste mi je vrátila. Kdybych vystoupil jako ten posel já, ztratil bych svou svobodu. Když vystoupíte jako posel vy, tento příběh může odstartovat vaši kariéru a vy jen budete dělat svou práci. Vy nejste posel, jste vysílač... médium."

"Ale musíte udělat to, co považujete za nejlepší. Budu mít pro vaše rozhodnutí pochopení, ať už bude jakékoliv."

Sarah: "Dobře, tak zde tedy skončeme. Nechci, abyste měl špatný pocit, že tomu vůbec nevěřím. Jsem však novinář a je mou zodpovědností ověřit a kontrolovat příběhy předtím, než je publikuji. S vámi to nemůžu udělat. To, co mi říkáte, pokud je to pravda, je největší příběh, který kdy byl vyprávěn. Ale já to nemůžu publikovat - alespoň ne ve společnosti, pro kterou teď pracuji, protože ti by to nikdy nepublikovali. Žádné ověření... žádný příběh."

Dr. Neruda: "Ano, to chápu. Ukázal jsem vám však některé z ACIO technologií a fotografií lokality a jejího obsahu a ty určitě představují jistou formu ověření."

Sarah: "Podle mě poskytují potvrzení toho, že se děje něco, o čem jsem nikdy neslyšela. Konkrétně, že ACIO je nová organizace, o které se nikdy nemluvilo - alespoň ne v mých novinářských kruzích. Ale vaše fotografie a příběhy nepotvrzují to, co jste dnes večer vysvětloval. Spadají do kategorie tvrdých oříšků. Je to něco, co by rád odvyšl National Enquirer, ale to není obor žurnalistiky, ve kterém bych se pohybovala."

Dr. Neruda: "Popovídáme si více v příštích dnech. Věnujte čas přečtení nějakých materiálů přeložených z optického disku a mezitím prostě buďte neutrální. Dobrá?"

Sarah: "Nemyslete si, že mě to nezajímá, nebo že jsem úplně skeptická k tomu, s těmi materiály něco dělat. Jen potřebuji nějaký čas, abych získala představu o tom, co s tím příběhem mám udělat a abych prozkoumala důkazy, které mi poskytnete."

Dr. Neruda: "Dříve než zmizím, slibuji vám ještě několik rozhovorů. Domluvíme se na zítřejší večer?"

Sarah: "Ano. Ale co je ještě dalšího, než to, co již jste mi vysvětlil?"

Dr. Neruda: "Jen jsme se dotkli povrchu malé části toho příběhu."

Sarah: "To je těžko k uvěření, ale pustíme se tedy do toho zítra večer."

Dr. Neruda: "Děkuji za váš zájem o můj příběh, Sarah... vím, že to zní zvláště, ale ovládla jste se přinejmenším natolik, že jste mě neodepsala jako šílence. Za to máte moje díky."

Sarah: "Rádo se stalo."

Konec sezení

Kapitola 21 - Druhý rozhovor s Dr. Jamissonem Nerudou

zapsala Sarah

To, co následuje, je záznam ze schůzky s Dr. Nerudou, který jsem nahrála 28. prosince 1997. Dal mi svolení pořídit záznam jeho odpovědí na mé otázky. Toto je přepis záznamu. Bylo to jedno z pěti setkání, při kterých jsem mohla nahrávat naši konverzaci. Zachovala jsem tyto zápisy přesně tak, jak proběhly. Neudělala jsem žádnou editaci a snažila jsem se, jak jen to šlo, použít přesně stejná slova a gramatiku, kterou používal i Dr. Neruda.

(Než začnete číst tento rozhovor, doporučuji přečíst si nejdříve rozhovor z 27. prosince 1997.)

Sarah: "Dříve než začneme s dnešním rozhovorem, chtěla bych vám říci, že jsem poslouchala nahrávku z minulého večera a vyvstaly ve mně další otázky. Také jsem si povšimla, že jsem svými otázkami byla hodně roztěkaná po různých tématech a dnes bych se chtěla pokusit více soustředit. Tak vás na to jen upozorňuji, že kdybych nedodržela svůj záměr, připomeňte mi to. Dobře?"

Dr. Neruda: "Jistě, udělám, co bude v mých silách... ačkoliv přesně nevím, jaký je váš záměr."

Sarah: "Dobře, myslím, že bych chtěla zůstat více soustředěná na Tvůrce Křidel a artefakty z jejich časové schránky."

Dr. Neruda: "To je skvělé. Dovolte, abych nejprve řekl jednu poznámku."

"Lokalita Starobylý Šíp byla původně označena jako Mimoszemská Časová Schránka neboli ETC (Extraterrestrial Time Capsule), nicméně podle mého názoru to vlastně není časová schránka."

Sarah: "Dobře, začneme tedy právě zde. Co to tedy podle vašeho názoru je?"

Dr. Neruda: "Ta lokalita je součástí větší struktury, která je propojená jakýmsi způsobem či významem, kterému nerozumím. Víme, že existuje sedm takových lokalit, které byly na zemi zkonstruovány - pravděpodobně v devátém století. Víme, že tyto lokality mají nějaký obranný účel a také víme, že návrháři těchto lokalit prezentují samy sebe jako nositele kultury a pravděpodobně jsou představiteli Centrální Rasy."

Sarah: "Slyšela jsem toho hodně o 'obránných zbraních', ale jak mohou tyto nástěnné malby či hudební artefakty být považovány za obrannou zbraň?"

Dr. Neruda: "Z našich Dálnovideckých seancí víme, že Tvůrci Křídel navrhli tyto lokality jako něco více, než pouhou obrannou zbraň. Jinak by tyto kulturní artefakty nedávali žádný smysl - jak správně naznačujete. Nicméně také nedává smysl, že by s obrannou funkcí té zbraně vůbec nijak nesouvisely. Vytvořil jsem hypotézu, že to jsou aktivátory DNA."

Sarah: "Tím myslíte, že aktivují něco v naší DNA... jak jste to popisoval minulý večer?"

Dr. Neruda: "Přesně tak."

Sarah: "A jak to souvisí s obrannou zbraní?"

Dr. Neruda: "Máme hypotézu - jestliže jsou tyto kulturní artefakty studovány a zkoumány, nějak můžou aktivovat části naší DNA."

"Za jakým účelem, to si nejsme jisti, ale má intuice mi říká, že to má co do činění se stimulováním naší fluidní inteligence a zpřístupnění takových smyslových vjemů, které byly v našem centrálním nervovém systému neaktivní či nevyužité."

Sarah: "A máte také hypotézu proč tomu tak je?"

Dr. Neruda: "Pravděpodobně proto, že rozšíření centrálního nervového systému činí obrannou zbraň mocnější."

Sarah: "Je tak zatraceně snadné opustit dané téma, když s vámi člověk hovoří, ale já prostě nemůžu odolat pokušení odbočit k tématu neurologie, ačkoliv o ní vlastně nic nevím."

"Řekněte mi více o vaší roli v časové schránce Tvůrců Křídel... nebo jakkoliv ji chcete nazývat."

Dr. Neruda: "Myslím, že z důvodu přesnosti a soudržnosti bychom ji měli nazývat jako Lokalitu Starobylý Šíp. Jak již jsem řekl, jsem přesvědčen, že nejde o časovou schránku."

"Teď k vaší otázce - pracoval jsem s počítačem, kterému říkáme ZEMI, a pomáhal jsem přeložit data obsažená na optickém disku nalezeném ve dvacáté třetí komnatě lokality. Disk obsahoval text, symbolické obrazy, matematické rovnice a něco, co mohlo být převedeno na hudební soubory."

"Poté, co byla lokalita zajištěna, byl můj hlavní zájem na dekódování optického disku. Také na tom, jak data na něm uložená udělat vnímatelnými a jak jen to bylo možné - použitelnými pro BST."

Sarah: "Použili jste něco z toho na BST?"

Dr. Neruda: "Přímo nikoliv, alespoň nic z toho, co jsem četl. Text byl převážně filozofické povahy. Byl jsem prvním, kdo četl jejich jazyk. Poté, co jsme otevřeli optický disk, jsme vytiskli 8.045 stran symbolických obrazů podobných těm, které jsou na jejich obrazech, až na to, že ty na disku byly mnohem více různorodé a v některých případech i složitější. Bylo tam dvacet tři kapitol textu či symbolických obrazů - každá z nich sestávala asi z 350 stran."

"Přečetl jsem první část či kapitolu z tohoto textu a byl jsem šokován tím, že zde byly části textu - v úvodu - které jsem mohl přečíst jen já. To bylo další potvrzení toho, že musím sehrát důležitou roli při publikování těchto informací na veřejnosti."

Sarah: "Říkáte, že ten text zmizel poté, co jste si ho přečetl, nebo je to tak, že jste ho vymazal?"

Dr. Neruda: "Zmizel. Vymazal se sám."

Sarah: "Takže jen první oči mohli číst to poselství?"

Dr. Neruda: "Přesně tak."

Sarah: "Co tedy sdělovalo?"

Dr. Neruda: "Jestli chcete, můžu to přesně citovat, ale zabere to několik minut."

Sarah: "Řekněte souhrn."

Dr. Neruda: "Esence tohoto úryvku potvrzovala to, co již ACIO vědělo - že v roce 2011 Animus pošle sondy. To sdělení mělo podobu varování. Říkalo, že Tvůrci Křídel instalovali na Zemi obrannou zbraň, která poskytne planetě neviditelnost pro sondy Anima."

Sarah: "Neviditelnost? Jak?"

Dr. Neruda: "To přesně nevysvětlili. Napsali, že z centrálního vesmíru vyzažují vyšší frekvence, a že těchto sedm lokalit dohromady představuje technologii, která nějakým způsobem koordinuje tyto frekvence či vyšší energie tak, aby bylo dosaženo posunu planetární vibrační struktury, což umožní životu na planetě tento posun přežít a přitom zůstat pro Anima nezjistitelný."

Sarah: "Všechny životní formy?"

Dr. Neruda: "Technicky, text to dále nespecifikuje."

Sarah: "A to bylo jen pro vaše oči?"

Dr. Neruda: "Ano, operátor ZEMI nenašel žádný důkaz o existenci této sekce textu. Úplně zmizel."

Sarah: "Co dalšího text říkal?"

Dr. Neruda: "Potvrzoval, že máme co do činění s Centrální Rasou a že si přeje, aby kulturní artefakty ze sedmi lokalit byly sdíleny s veřejností. Že tyto prvky jsou efektivně spojeny do obranné zbraně."

Sarah: "Jakým způsobem?"

Dr. Neruda: "V tom smyslu, že tyto materiály aktivují jisté aspekty naší DNA, které posun usnadňují, nebo snad vůbec činí možným. To si nejsem úplně jistý, protože to nevyjádřili úplně přesně."

Sarah: "Takže se předpokládá, že čtením filozofie, se stanu neviditelná?"

Dr. Neruda: "Myslím, že to je mnohem holističtější. Zanechali zde poezii, hudbu, malbu a dokonce i glosář. Zdá se mi, že všechny tyto prvky - jsou-li přidány k filozofii - jsou propojené. Také předpokládám, že se něco zásadně mění, jsou-li tyto materiály vstřebávány. Tato změna - ať už je to cokoli - zřejmě rezonuje s technologiemi z těch sedmi lokalit."

Sarah: "To se mi zdá hodně přehnané. Proč tomu věříte?"

Dr. Neruda: "Vstřebal jsem ty materiály a povšiml jsem si změn."

Sarah: "Jakých?"

Dr. Neruda: "Zběhl jsem z ACIO. To je pro mě největší představitelná změna."

Sarah: "Nepředpokládáte snad, že materiály, které jste si přečetl, vás přiměly zběhnout? Nebo snad ano?"

Dr. Neruda: "Byla to kombinace mnoha věcí, ale toto jistě mělo podstatný vliv na mé rozhodnutí. Četla jste nějaké materiály, které jsem vám minulý večer dal?"

Sarah: "Četla jsem první sekci a něco málo z glosáře. Nerozumím tomu. Je to příliš abstraktní. Ačkoliv to na mě mělo vliv... uspallo mě to."

Dr. Neruda: "Vím, že to je trochu příliš silné, ale musíte připustit, že je to velmi zajímavé. Když už ne z jiného důvodu, tak proto, že oni prezentují způsob, jakým mysleli a věřili naši vzdálení předkové."

Sarah: "A vy máte kopii všech stran toho textu?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Můžu ji vidět?"

Dr. Neruda: "Ano, není to však něco, co bych s sebou stále nosil."

Sarah: "Řekněte mi více o procesu překladu, když jste v něm byl tak zainteresován."

Dr. Neruda: "Překlad je klíčem k užitečnosti optického disku a využívá pečlivě sekvencovaného souboru experimentů, jež jsou řízené ZEMIm. Takto jsme byli schopni zpřístupnit datové soubory na disku během pěti dní."

Sarah: "Jak víte, že překlad je přesný?"

Dr. Neruda: "Poté, co byl disk zpřístupněn, byly na něm objeveny překladové indexy, jež umožňovaly vytištění jejich textů v dokonalé angličtině a také v dalších asi šedesáti jazycích. Trvalo nám dva dny, než jsme přišli na to, jak disk zpřístupnit. Jakmile se to povedlo, byli jsme schopni zpřístupnit dvacet čtyři sekcí textu během sedmnácti hodin."

"Nejobtížnější na překladu byla hudba. S tou si také jsme nejméně jisti."

Sarah: "Dobře. Jsem ráda, že jste zmínil hudbu, protože tomuto prvku časové schránky nerozumím."

Dr. Neruda: "Jak to myslíte?"

Sarah: "Byla ta hudba již na optickém disku a vy jste ji prostě odtamtud převzali, nebo byla vytvořena Labyrint Týmem na základě hudebního zápisu?"

Dr. Neruda: "Vlastně to tak trochu byla kombinace obojího. Jejich hudební zápis byl velmi přesný a navíc zanechali ukázky všech svých instrumentů - dokonce i vokálů. Takže jsme prostě přeložili jejich digitální ukázky do MIDI standardu a vytvořili svou vlastní verzi jejich hudby."

Sarah: "A na překladech hudby jste také pracoval?"

Dr. Neruda: "Ano. Zpočátku jsem pomáhal v objevení jejich hudebního zápisu a vytváření překladových indexů. Nebyl jsem ale zainteresován v produkční fázi, ačkoliv mě velice zajímalo, jak to bude znít."

Sarah: "Můžu nějakou z těch kompozic slyšet?"

Dr. Neruda: "Ano, samozřejmě. Když jsem odcházel, ACIO úspěšně přeložilo deset z dvaceti tří hudebních skladeb. Ty mám. Byly konvertovány jak do standardu CD, tak kazety. Také mám kompletní soubory zbývajících dvaceti tří kompozic v jejich syrovém, neposkládaném stavu."

Sarah: "Jak přesně probíhal proces jejich produkce?"

Dr. Neruda: "Myslíte technicky nebo umělecky?"

Sarah: "Obojí."

Dr. Neruda: "Co se technické stránky týká, potřebovali jsme zpomalit jejich ukázky ze vzorkovací hustoty 384 bitů, abychom je mohli použít v našich počítačových systémech."

"Když jsme poprvé slyšeli instrumentální ukázky, uklidnilo nás to, protože to byly známé zvuky. Byly tam i nějaké odlišné, ale z velké části byly digitální ukázky zakódované na optickém disku stejné, jako současné hudební nástroje po celém světě."

"Jakmile jsme měli jejich vzorky, uspořádali jsme je do oktáv, vzali jejich hudební zápisy a poté nechali počítač vybrat digitální instrumentalizaci na základě jejich ukázek. Pak to muselo být sníženo na 24-bitové vzorkování, běžné v komerčních CD systémech. Dále přetištěno na CD disk a poté nahráno na kazetu."

"Co se týká umělecké produkce, nebylo toho zapotřebí mnoho. Naše počítače udělaly všechnu práci za nás a vlastně hudbu vyprodukovaly ony. Pak jsme nechali některé své pracovníky naduplikovat různé verze skladeb, abychom s nimi trochu experimentovali. Hudba byla velmi líbivá, zvláště když byla poslouchána ve vzorkovací frekvenci 384 bitů."

Sarah: "Podivil se někdo nad tím, proč je v časových schránkách namísto hotové hudby prostě jen sada nástrojů k jejímu vytvoření? Myslím tím, proč si sami musíme vytvořit uměleckou interpretaci jejich hudby?"

Dr. Neruda: "Co se týká projektu Starobylý Šíp, tak mě v něm udivilo všechno. Opravdu všechno."

"Nevíme, proč to udělali tak, jak to udělali. Naše hypotéza je, že Tvůrci Křidel neměli jinou možnost, jak zprostředkovat svou hudbu do našeho světa, protože nemáme technologii, jak bychom ji poslouchali. Tak rozložili svou hudbu do - jak jste to nazvala - sady nástrojů - které nám umožňují zrekonstruovat jejich hudbu tak, aby mohla být poslouchána prostřednictvím našich technologií. Je to nejlogičtější důvod."

"Někteří z nás byli schopni zažívat komnatu jedna a dvě jako naprosto sjednocenou formu vyjádření a byl to velmi mocný zážitek... to musím říci."

"Když posloucháte hudbu v 384 bitovém vzorkování spolu s originálními malbami a stojíte přitom v komnatě, kde jsou umístěny, je to velmi živý duchovní zážitek. Nepodobný čemukoliv jinému, co jsem kdy prožil."

Sarah: "Jakým způsobem?"

Dr. Neruda: "Je to prostě neodolatelný pocit, že jste vytahována z těla směrem do maleb, jež jsou jakýmsi portálem. Je to velmi mocný pocit pohybu do nich a za ně. Hudba a malby jsou ale jen dvě z jejich uměleckých forem. Třetí formou je poezie, která je také součástí toho prožitku."

Sarah: "Tak mi o té poezii něco řekněte."

Dr. Neruda: "Poezie se dotýká mnoha témat. Podle většiny pracovníků ACIO by klidně mohla pocházet od jakéhokoliv současného básníka. Skutečně na ní není nic, co by dokazovalo, že pocházejí od kultury, která je o miliardy let starší než naše. V jejich básních se také objevují témata, duchovnosti, lásky, vztahů a smrti. Pro každou komorovou malbu jsou vlastně dvě básně, takže jde celkem o čtyřicet šest básní."

Sarah: "To je zajímavé. Všechno ostatní - malby, hudba, artefakty a filozofie - je pro každou komnatu vždy jedno. Proč si myslíte, že do každé komory dali básně dvě namísto jedné?"

Dr. Neruda: "Podle mého názoru to má poskytnout širší perspektivu vzhledu do určitého tématu, které je v příslušné komnatě prezentováno. Poezie se zdá být navržena takovým způsobem, aby ke každé komnatě poskytla jak osobní, tak univerzální perspektivu... ale znovu zdůrazňuji, že to je zatím jen pracovní hypotéza."

Sarah: "Z příkladů, které jste dal, také soudím, že poezie je méně abstraktní než filozofie a malby. Uvažoval jste o tom, jaký má poezie vztah k malbám?"

Dr. Neruda: "Ano. A věřím, že poezie a malby mají ze všech objektů v komnatách nejsilnější spojení. Myslím, že malby ilustrují - jakýmsi velmi jemným způsobem - témata prezentovaná v poezii. V některých případech je to tak, že když malba představuje seskupení abstraktních objektů, poezie je také více abstraktní. Když je malba konkrétnější, poezie se zdá být spíše prózou."

Sarah: "Tedy říkáte, že v poezii spočívá hlavní význam každé komory?"

Dr. Neruda: "Nevím to jistě, ale zdá se, že poezie je nějak symbolicky vyobrazena v komorové malbě, se kterou souvisí. Potíž je v tom, že poezie se dá vyložit tolika různými způsoby, že je nemožné přesně určit, jak je vlastně zamýšlena. A také se musím zmínit - což jsem raději měl udělat hned zpočátku - že gramatika a syntaxe jejich jazyka je velmi odlišná od naší v tom smyslu, že jejich jazyk není strukturován do větných útvarů."

"Jinými slovy, když děláme jazykové překlady, neexistuje žádná větná struktura... je to bližší spíše logické syntaxi... podobné proudu abstraktního jazyka, což může být - pro většinu lidí - velmi obtížné k pochopení. Když jsem zhotovoval překlady poezie, uzavřel jsem ji do větných struktur, které rozdělily její význam tak, aby mohl být lépe pochopen. Možná jsem při tom procesu nechtěně pozměnil její význam, ale muselo to tak být, protože poezie by jinak byla příliš abstraktní k pochopení."

Sarah: "Existuje také nějaké spojení mezi poezií a filozofií každé komory?"

Dr. Neruda: "Já i moji kolegové jsme cítili, že mezi všemi objekty v každé komnatě existuje jakési specifické spojení... pravděpodobně realizované nějakým způsobem, který nejsme schopni změřit. Stále jsme se obávali, že překladové indexy jsou příliš nepřesné a že to omezuje naše schopnosti vidět souvislosti mezi různými objekty. A pak samozřejmě nejzáhadnější spojení představují technologické artefakty, protože nemáme způsob, jak bychom je prozkoumali nebo došli k nějakým závěrům o jejich účelu a funkci."

Sarah: "Pojďme o těch artefaktech více pohovořit. Jediný, o kterém jste mi něco řekl, je ten, který byl nalezen ve dvacáté třetí komnatě - totiž optický disk. Víím, že jste mi ukazoval nějaké fotografie i dalších artefaktů, ale mohl byste je teď lépe popsat?"

Dr. Neruda: "Optický disk z dvacáté třetí komnaty je jediný artefakt, který jsme úspěšně zpřístupnili - alespoň podle toho, co víím. Všechny ostatní artefakty byly ihned poté, co byly objeveny, převezeny do výzkumných laboratoří Labyrint Týmu v Jižní Kalifornii. Nikdo s bezpečnostní úrovní nižší než dvanáct se o nich nikdy nedozvěděl. V širších kruzích ACIO sice kolovaly zvěsti, že v lokalitě Starobylý Šíp byly nalezeny nějaké technologie, ale nikdo to nebral vážně a už vůbec ne NSA."

"Technologické artefakty zajímaly Fifteena nejvíce, protože představovaly možné řešení BST. A jak již jsem zmínil dříve, Fifteen i většina Labyrint Týmu cítila, že Tvůrci Křídel možná nedovolí Labyrint Týmu vyvinout BST. Proto Fifteen uvažoval o Tvůrcích Křídel spíše jako o případných nepřítelích, než o spojencích."

Sarah: "Ale to, co jsem viděla, vypadalo velice pokročile, jako vyspělá technologie. Vypadalo to jako kamenné krystaly... nebo něco organického. Proč se proti nim Labyrint Tým tak spiknul?"

Dr. Neruda: "Krystalické struktury, které byly nalezeny, vypadaly ve většině případů docela obvykle v tom smyslu, že když byly zkoumány pouhým okem, vypadaly prostě jako krystaly, ale když jste se na ně dívala prostřednictvím různých molekulárních a atomárních analýz, bylo zřejmé, že to byly objekty vytvořené lidskou rukou. Jinými slovy to byly umělé krystalické struktury a my jsme měli tu hypotézu, že jsou v nich zakódované informace, podobně jako na optickém disku či v malbách. Také jsme měli hypotézu, že

jsou potenciálně spojené s optickým diskem, protože to byl poslední z artefaktů a vypadalo to, že je jakýmsi hlavním klíčem."

Sarah: "Odkazoval nějaký text přeložený z optického disku na další artefakty?"

Dr. Neruda: "Ne, k našemu velkému zklamání nikoliv. Nebyly tam žádné odkazy."

Sarah: "Neodpověděl jste na mou otázku, zda jste cítil, jestli existuje nějaké spojení mezi technologickými artefakty a příslušnými kulturními artefakty v každé z komor."

Dr. Neruda: "Omlouvám se, myslím, že tentokrát jsem to já, kdo nedodrжуje záměr. Každopádně ano, je tam spojení... tím jsme si byli jisti, ale zároveň z důvodu, že jsme nebyli schopni se dostat do artefaktů a zkoumat je, tak jsme nemohli naši teorii dokázat. Proto jsme soustředili všechnen náš čas a energii na optický disk, protože se zdálo, že je ze všech artefaktů nejdůležitější a také byla nejlepší možnost se prostřednictvím našich technologií do něj dostat."

Sarah: "Proč?"

Dr. Neruda: "Musíte vzít v úvahu, že technologické artefakty byly všem našich technologiím naprosto cizí. Na rozdíl od optického disku byly ostatní technologie kombinací umělých materiálů založených na organických strukturách, které v některých případech měly ve své krystalické struktuře obsaženu lidskou DNA. To bylo..."

Sarah: "Říkáte, že ty technologie jsou částečně lidmi?"

Dr. Neruda: "Ano... v jistém ohledu. Ale musím také říci, že to vypadalo, jako by tyto artefakty byly molekulárně založenými počítačovými systémy, které můžou být aktivovány konkrétním lidským dotekem. A my jsme si nebyli jisti, jestli to je doslova konkrétní lidský dotek, nebo konkrétní typ člověka, nebo snad dotek jakéhokoliv člověka v konkrétním emočním a mentálním stavu. Vyvinuli jsme pro testování sto patnáct různých experimentálních přístupů a všechny selhaly."

Sarah: "To je opravdu skutečně divné... proč by lidská DNA uvnitř technologie... a to navíc ještě syntetického krystalu... to mě nebere."

Dr. Neruda: "Měli jsme podobné obavy až do doby, kdy jsme byli schopni přeložit nějaké texty z optického disku. Filozofické statě z komnaty jedna a dva nás však přesvědčily, že Tvůrci Křídel jsou autentičtí a my jsme neměli důvod jejich příběhu nedůvěřovat. To neznámá, že všechna naše nevíra či opatrnost zmizely, ale filozofie byla průlomem v našem chápání vnímání jejich poslání vůči současnému lidstvu."

Sarah: "Nevím... přečetla jsem první dvě filozofické statě, které jste mi dal, a věřím, že pocházejí od mimozemské rasy. Také věřím, že jsou od rasy, jež je velmi šalivá a používá svou filozofii a všechny své kulturní záležitosti k tomu, aby nás ukolébala do víry, že jsou blahosklonní, zatímco ve skutečnosti nejsou. Myslím tím, jestli to všechno není součástí prorocství, o kterém jste minulý večer mluvil?"

Dr. Neruda: "Dobrá, vidím, že stále zůstáváte skeptickým novinářem. Vlastně jsem rád, že tuto reakci vidím."

"Sarah, všechno, co vám můžu říci, je, že když vezmete všechny kulturní artefakty, které byly v lokalitě Starobylý Šíp nalezeny a ponoříte se do jejich obsahu a filozofické podstaty, je těžké uvěřit, že by vycházeli ze zlých úmyslů."

Sarah: "Pokud to není ovšem přesně to, v co chtějí, abyste uvěřil."

Dr. Neruda: "Snad. Ale je těžké o té věci diskutovat. Myslím, že v určité chvíli to záleží na individuálním rozhodnutí. Labyrint Tým - a když to říkám, tak v to počítám i Corteum - se shodl na tom, že se jedná o autentické odhalení Centrální Rasy a byli jsme si jisti, že se nejedná o podvod. Ale nikdy jsme se té možnosti zcela neuzavřeli. Naši ředitelé bezpečnosti a operací měli připraveny alternativní plány pro případ, že by se objevil důkaz, který by zvýšil pravděpodobnost, že jde o podvod nebo klam."

Sarah: "Jedna z věcí, které se mi zdají opravdu divné, když jsem se dívala na fotografie komorových maleb, bylo to, jak jsou si všechny podobné. Zcela zjevně byly vytvořeny jedním umělcem... nebo snad skupinou umělců. Ale když přemýšlím o časové schránce, domnívám se, že by zde měly být obsaženy různé formy umění od různých umělců, jež by prezentovaly různé perspektivy a tak dál. A tomu tak není. Proč myslíte, že to tak je?"

Dr. Neruda: "Myslím, že jejich motivem nebylo seznámit nás s jejich umělci nebo diverzitou jejich umělecké kultury. Myslím, že jejich záměrem bylo ukázat, jak umění může zprvu fungovat jako jistá forma komunikace a potom jako forma cestování časem či pohybu ven z vědomí těla. Nánavnost dvaceti tří maleb z pohledu celku, se zdá jako by vyzývala vědomý pozorovatele, aby doslova vstoupil do světa Tvůrců Křídel. Jako by se jednalo o portály - to je i má osobní zkušenost."

"Ty malby mají neuvěřitelně zářivé barvy. Skutečně si neumíte představit, jak moc působivé jsou, když před nimi osobně stojíte - zvláště po jejich očištění a restauraci. Ale i tehdy, když byly objeveny poprvé, bylo tajuplné, jak jsou - bez jakékoliv úpravy - jejich barvy zářivé a vibrující i po 1150-ti letech. Častokrát jsme my, kdož jsme byli zainteresováni na jejich restauraci a katalogizování artefaktů, seděli v komnatách a zírali na ty malby. Několikrát jsem tam seděl mnoho hodin a jen jsem nechal svůj zrak toulat se po těch malbách a nechal svou mysl si představovat, co tím chtěl umělec vyjádřit. Byl to velmi mocný zážitek."

Sarah: "Myslím, že by mi to trochu nahánělo hrůzu."

Dr. Neruda: "Jen se směju, protože to se mi jednou stalo. Jednoho večera, po celodenní těžké práci na komorových artefaktech, jsem zůstal uvnitř lokality jako poslední. Byl jsem tak ponořen do toho, co jsem dělal, že jsem si sotva vzpomněl, že mi bylo řečeno, abych při odchodu aktivoval bezpečnostní systém. Asi po půl hodině jsem si teprve začal uvědomovat, že jsem uvnitř časové schránky sám... to ticho bylo neuvě-

řitelné. Rychle jsem kráčet dolů chodbou, která spojovala všech dvacet tři komnat. Míjel jsem každou z nich a ta přítomnost, kterou jsem cítil, byla ohromující. Pokaždé, když jsem procházel kolem některé z komnat, tak jsem čekal, že na mě z malby něco vyskočí. Doslova se zdálo, že jsou obživlé."

"Náš osvětlovací systém byl velmi kvalitní přenosný halogenový systém a všechny komnaty jím byly vybaveny naprosto stejně. Když jsem došel do dolní části chodby - kterou jsme nazývali spirálovým schodištěm a podíval jsem se do komnaty dvě, jasně jsem zahlédl pohyb a téměř jsem vyskočil z kůže. Ne snad ani ze strachu, jako spíše vzrušením, ačkoliv to částečně byl i strach. Ale ten pohyb byl prostě rozmazaný obraz něčeho, co vystoupilo z malby a pak to v čirém vzduchu zmizelo... nedokázal jsem..."

Sarah: "Co to bylo? Byl to člověk?"

Dr. Neruda: "Neviděl jsem to dost jasně na to, abych vám řekl, co to bylo, ale začal jsem uvažovat o tom, že komorové malby možná mají ještě další účel, než jen vizuální stimulaci. Naše Dálnovidka také měla nějaké zážitky, kdy vnímala v malbách pohyb a měla pocit, jako by byla vytahována ven z těla."

Sarah: "Možná se to bude zdát jako divná a nesmyslná otázka, ale jak víte, že to všechno nebyl jen nějaký podfuk? Že někdo nebo nějaká skupina nevytvořila celé tohle místo, aby to vypadalo jako nějaká mimozemská nebo časová schránka a přitom to tak udělal jen pro srandu, aby vás zmátl?"

Dr. Neruda: "Věc, kterou víme s naprostou jistotou, je ta, že nejde o podvod. Lokalita Starobylý Šíp je tvořena obrovskou skalní strukturou, která byla doslova vyhloubena do tvaru spirály či šroubovice, jež každých deset metrů ústí do oddělené chodby, kterých je - pro přesnost - dvacet tři. Celá struktura by pro svou výstavbu vyžadovala neuvěřitelnou technologii. Máme přesné datování, kdy byly komorové malby vytvořeny a je to zcela jistě v devátém století a my jsme si jisti, že potřebná technologie v té době neexistovala."

Sarah: "Nechci se s vámi přít... ale pokud jsou ty artefakty skutečně od Centrální Rasy, zdá se mi příliš divné, že by byly pohřbeny uvnitř obrovské skály vprostřed ničeho... v Novém Mexiku. A taky se mi zdá divné, že by to všechno dělali jen proto, aby bylo tak těžké pochopit, co se nám pokouší sdělit. Chápete, co tím myslím?"

Dr. Neruda: "Ano, chápu, neberu to tak, že byste se se mnou chtěla přít. Ale to, co se pokouším sdělit, je, že ta lokalita je souborem skutečných objektů. A že tyto objekty ani nepocházejí ze stejného časového rámce. Kupříkladu zatímco malby byly vytvořeny asi před jedenácti sty lety, artefakty ani nereagují na naše metody uhlíkového či biochemického datování."

A aby to bylo ještě komplikovanější, bylo zjištěno, že piktogramy uvnitř a kolem lokality Starobylý Šíp byly vytvořeny během posledních padesáti let a dokonce mohly být klidně vytvořeny ten samý rok nebo měsíc, kdy byla lokalita objevena."

"Tyto skutečné objekty jsou nepochybně záhadou, ale v mých očích nejsou podvodem. Otázkou zůstává, zda identita Tvůrců Křidel a jejich záměr jsou takové, jaké tvrdí, že jsou."

Sarah: "Dobře, řekněme tedy, že to není podvod. Pak mi tedy řekněte, proč jste tak přesvědčen o tom, že je to obranná zbraň. Mně se zdá, že jde spíše o komunikační zařízení... nebo snad o jakýsi vzdělávací nástroj. Proč zbraň?"

Dr. Neruda: "Konstatuje to text z optického disku. A také to potvrdila naše Dálnovidecká seance."

Sarah: "Takže země je genetickou knihovnou, kterou Animus chce použít proto, aby se mohl přetvořit do nosiče duše, tak jste to říkal? A že lokalita Starobylý Šíp - a dalších šest doprovodných lokalit - mají ochránit zemi a nás všechny před těmito plenícími mimozemšťany? Říkám to správně?"

Dr. Neruda: "Nemůžu vám říci, zda tyto závěry jsou správné či špatné. Můžu vám jen říci, že Animus je reálnou hrozbou a že záměrem Tvůrců Křidel je ochraňovat svou genetiku."

Sarah: "Dobře, tak mi řekněte, proč by Centrální Rasa, která žije miliardy světelných let daleko, se stará o to, co s námi bude?"

Dr. Neruda: "Centrální Rasa je zodpovědná za zasévání a kultivování vyšších životních forem po celém vesmíru. Jsou mocně zainteresováni na ochraně své genetiky před Animem. Země není jediným genetickým úložištěm, které tímto způsobem ochraňují. Naše Dálnovidecké sezení odhalilo databázi planet v našem supervesmíru, která je nezměřitelně obrovská."

Sarah: "Takže pro tuto rasu je to prostě standardní pracovní postup... instalovat obrannou zbraň na planetách, na nichž zaseli život?"

Dr. Neruda: "Věřím, že to tak je."

Sarah: "Dnes ráno jsem vyhledávala slovo 'Animus' ve slovníku. Je to skutečné slovo. Jak může být o rase, jejíž poslední návštěva na planetě proběhla před tři sta milióny lety, zmínka ve Websterově slovníku?"

Dr. Neruda: "Jejich jméno je známo dokonce i Tvůrcům Křidel. Použili totéž jméno ve svých překladových indexech. Jsou jistá slova, která byla do našeho jazyka Tvůrci Křidel záměrně vložena."

Sarah: "Takže vy teď říkáte, že Tvůrci Křidel dokonce vkládají slova do našich slovníků?"

Dr. Neruda: "Ne. Pamatujete, jak jsem vám říkal, že Tvůrci Křidel jsou nositeli kultury?"

Sarah: "Ano."

Dr. Neruda: "Zakódovali objevení jazyka, matematiky, hudby a dalšího do naší genetické struktury. Jak se vyvíjíme, tak se jistým poslům našeho druhu - lidem jako jste vy a já - aktivují části DNA dříve, než ostatním. Tito poslové jsou pak schopni získávat tyto zakódované informace a sdílet je s druhem. V násled-

dujících generacích je tento vhléd přenesen a velmi brzy je tato informace či dovednost obsažena v celém druhu.”

Sarah: “Skutečně říkáte, že slovo Animus bylo zakódováno v našem významu jazyka a že někdo to slovo vymyslel, aniž by věděl, že to je jméno mimozemské umělé rasy?”

Dr. Neruda: “Ano, něco takového.”

Sarah: “Taky jsem četla poznámku, že Dr. Sauthers (kolega Dr. Nerudy) napsal, že důsledkem technologií z lokalit Tvůrců Křídel bude globální kultura. Ale jak můžou tyto objekty být použity pro vytvoření globální kultury? To se mi zdá být trochu naivní.”

Dr. Neruda: “Všechno, co vám můžu říci, je, že to souvisí s Internetem a novou komunikační technologií, kterou Tvůrci Křídel nazývají OLIN neboli JednoJazyčná Inteligentní Síť (One Language Intelligent Network). Přečtete-li si sekci Glosář, kterou jsem vám dal, najdete tam patřičnou zmínku. Zdá se, že Tvůrci Křídel jsou přesvědčeni, že technologie OLIN pomůže vytvořit globální kulturu prostřednictvím Internetu. To náhodou souhlasí s proroctvími, jež Labyrint Tým datoval jako 1500 let stará. Samozřejmě, že ta zpřístupňující technologie zde nebyla nazývána OLIN, avšak zmínka o globální kultuře a sjednocené vládě byla předpovídána po mnoho staletí.”

Sarah: “To je to, co George Bush nazýval Nový Světový Řád, ne?”

Dr. Neruda: “Ano, ale byli i čtyři další prezidenti, kteří hovořili o tomto konceptu.”

Sarah: “Co přiměje lidi na celém světě, aby se rozhodli, že se sjednotí pod jednu vládu, nebo že vytvoří globální kulturu... co by to mělo být? Prostě si nedokážu představit, že se něco takového stane... alespoň ne v mém životě.”

Dr. Neruda: “Podle Tvůrců Křídel se to stane díky digitalizaci ekonomiky a taky prostřednictvím platformy Internetové technologie OLIN. Prostřednictvím této globální sítě se vzdělání a zábava stanou globálními. To vytvoří základnu pro globální kulturu, která dále sjednotí obchod, mediální obsah a komunity. Jakmile budou tyto části infrastruktury rozmístěny, objeví se jako hlavní téma dne potřeba tuto strukturu nějak spravovat. Logickým nástrojem pro tuto snahu budou Spojené Národy. Jakmile lidé světa připustí digitalizaci ekonomiky a využití platformy technologie OLIN, je téměř jisté, že globální kultura se objeví.”

Sarah: “A jak jste minulý večer říkal, tak se to stane v roce 2018?”

Dr. Neruda: “Podle proroctví to je doba, kdy ve Spojených Národech proběhnou první volby do sjednocené světové vlády. A ta nebude představovat mocnou centralizovanou autoritu, ale spíše globální veřejnou strategii při rozhodování a prosazování organizace záležitostí, jež se dotýkají celého světa. Záležitosti jako jsou znečišťování, globální oteplování, spory o hranice, cesty do vesmíru, terorismus, obchod, upgrady technologie OLIN a všeobecné programy transferu technologií.”

Sarah: “A co se v této nové roli Spojených Národů stane s Národní suverenitou?”

Dr. Neruda: “Rád zodpovím vaši otázku formou spekulativní odpovědi, ale také si uvědomuji, že jste mě v úvodu rozhovoru požádala, abych vás upozornil, když ztratíte kurz. Co byste ráda...”

Sarah: “Ne, máte naprostou pravdu. Omlouvám se. Pojďme zpátky k artefaktům... v jakém stavu byla lokalita, když jste do ní poprvé vstoupili... nebo lépe, popište prostě vaše první pocity, když jste do té lokality vstoupil.”

Dr. Neruda: “V ACIO jsem byl jedním z pěti, kdo se zúčastnil výjezdu do Nového Mexika za účelem prozkoumání lokality poté, co bylo určeno, že potenciálně jde o mimozemskou záležitost. V té době nikdo z nás nevěděl nic, co by nás vedlo k závěru, že lokalita Starobylý Šíp se stane tak důležitým objevem.”

“Jediný záchytný bod, který jsme měli, byl artefakt, který byl objeven poblíž toho místa, na kterém teprve mnohem později byl objeven vchod do vnitřních komnat časové schránky. Byl to právě tento artefakt, který způsobil, že se tento projekt dostal pod kontrolu ACIO, protože NSA se domnívalo, že artefakt zřejmě má mimozemský původ.”

Sarah: “Co konkrétně vedlo NSA k závěru, že artefakt je mimozemský?”

Dr. Neruda: “Stejně jako všechny ostatní artefakty nevykazoval žádnou odezvu na uhlíkovou datovací analýzu a měl na sobě jisté zvláštní značky či symboly, které se zdály být mimozemské. Byla to ryzí slitina neznámého původu. A co je také důležité, neexistoval žádný zřejmý způsob, jak artefakt aktivovat nebo zpřístupnit jeho vnitřní řízení. Jeho vnitřek byl nedobytný pro celé spektrum analýz. Dokonce ani obyčejné rentgenové paprsky nebyly schopné do objektu proniknout.”

“Artefakt byl rychle předán do ACIO, jež usoudilo, že je mimozemského původu a proto navrhlo průzkum oblasti, ve které byl nalezen. Objevili jsme, že vnější plášť artefaktu na sobě nese podrobnou topografickou mapu, na které je vyznačena oblast, kde byl artefakt nalezen. Začali jsme se domnívat, že artefakt se může nějak aktivovat nebo stát užitečným, bude-li vzat do oblasti, jež byla vyobrazena na jeho plášti.”

Sarah: “To je ten artefakt, který jste mi ukazoval na fotografiích?”

Dr. Neruda: “Ne. Artefakt se sám zničil poté, co nás dovedl do lokality Starobylý Šíp.”

Sarah: “Proč jste se domnívali, že je důležité ho aktivovat tam, kde byl nalezen?”

Dr. Neruda: “Protože jsme ho považovali za jakousi formu kompasu či naváděcího majáku. Nebyli jsme si jisti, ale v laboratoři jsme nebyli schopni zjistit žádnou funkci, takže se zdálo být logickým experimentem vidět, jak by zařízení fungovalo v oblasti, ve které bylo objeveno. Také lidé, kteří původně artefakt našli, tvrdili, že produkuje halucinační zážitky, když se drží v oblasti břicha.”

“Průzkumný tým ACIO zjistil, jak použít toto zařízení k nalezení vchodu do interiéru stěny kařonu, ve kterém byla skryta lokalita Starobylý Šíp. Když bylo zařízení aktivováno, zdálo se, že vysílá mentální vlny či

obrazy místa, kam si přeje, aby dotyčná osoba šla. Dálnovídka přidělená našemu týmu byla tím člověkem, jenž držel to zařízení, když bylo poprvé zaktivováno. Ona začala okamžitě vidět obrazy. Já jsem je viděl také. To nás nakonec dovedlo do struktury podobné jeskyni, jež byla zapuštěna asi dvacet až třicet metrů uvnitř jedné ze štěrbin ve skalní stěně."

Sarah: "Vchod už tam byl, nebo jste si museli cestu dovnitř odstřelit?"

Dr. Neruda: "Cesta dovnitř byla chytře skryta za přirozeně vytvořenou jeskyní, jež sama o sobě byla dobře skryta přírodním porostem. Tato jeskyně byla asi dvacet pět metrů hluboká a vedla do nitra stěny kařonu. Předpokládali jsme, že to je asi nějaký příbytek indiánů, který byl dlouhou dobu opuštěn. Na konci této jeskyně byla chodba, která vyčnívala na stranu a na konci té chodby byla další komnata. Velký plochý kámen na podlaze skrýval vchod do lokality."

Sarah: "A vy jste byli přesvědčeni, že pod tím kamenem něco je?"

Dr. Neruda: "Ano. Poté, co jsme odstranili kámen, jsme viděli, že je pod ním tunel. Tunel měl tvar písmene J a v průměru měl asi jeden metr. Spustil jsem se dolů do tunelu jako první a doplzl jsem se ke vchodu do lokality."

Sarah: "Takže všech pět vás bylo uvnitř této... této lokality, svítili jste si svítilnami a rozhlíželi se kolem. Na co jste v té chvíli mysleli?"

Dr. Neruda: "Byli jsme z toho nadšení a zároveň jaksi znepokojení. Mysleli jsme si, že jsme možná našli mimozemskou základnu a napůl jsme si uvědomovali, že může být aktivní... to nás všechny drželo v pozoru."

Sarah: "A celá ta věc byla vytesána ve skále?"

Dr. Neruda: "Bylo to celé vytvořené člověkem... nebo mimozemšťany... to jsme věděli hned, jak jsme prošli přechodovým tunelem. Bylo to jako být zrozen do úplně nového světa. Byl absolutně tichý. Vzduch tu byl chladný, ale ne nepříjemně chladný. Nebyly tu žádné známky života a jako by se zdálo, že tu všechno má nějaký nový smysl... inteligentní smysl a my jsme se nemohli dočkat, až ten smysl odhalíme."

"Co bylo velmi patrné, byl neuvěřitelný pocit vstupu do neskutečného světa - světa, jenž byl vytvořen něčím naprosto mimozemským. Od chvíle, kdy jsme vystoupili z 'J' tunelu, jsme věděli, že jde o výtvar mimozemšťanů."

Sarah: "Ale jak jste mohli hned vědět, že jde o uměle vytvořenou konstrukci a nikoliv o přirozenou přírodní skupinu jeskyň či komor?"

Dr. Neruda: "Na začátku spirálového schodiště byly do kamene vyřezané ornamenty či petroglyfy s takovou přesností, kterou naše oči nikdy předtím nespátily. A taky celý ten tunelový systém byl naprosto vyhlazený - téměř naleštěný - než aby mohl být přírodní povahy. Vytvářelo to vjem architektury... pocit, že to někdo s velkou péčí a záměrem navrhnul."

"Bylo šokující, že na podlaze nic nebylo. Ani kamínek nebo zrnko písku. Všechny povrchy byly úplně čisté, hladké a naleštěné. Byl tu prach, ale jen prach. A na každý čtvereční centimetr té struktury - včetně stropů, bylo aplikováno cosi jako polymerový nátěr."

"Když jsme dorazili do první komnaty, která je jen asi třicet metrů od vchodu, mohl jsem jasně cítit pocit úcty, nebo něčeho podobného duchovnímu prožitku. Poté, co se naše svítilny dotkly první komorové malby, dlouhý čas nikdo vůbec nepromluvil. Svítilny všech se spojily na obraze a my jsme asi čtyřicet sekund jen zírali v neuvěřitelném tichu této - hrobce podobné - struktury."

Sarah: "Ještě ten samý den jste objevili všechny komnaty?"

Dr. Neruda: "Ano. Kráčeli jsme od komnaty ke komnatě a v každé jsme měli pocit, jako bychom vstoupili do mimozemského muzea přírodních dějin. Chápejte, že naše svítilny nebyly příliš výkonné, protože jsme nečekali, že budeme potřebovat něco víc, než obyčejné svítilny. Živě si pamatuji, jak jsem na každou komorovou malbu zíral, když jsem ji spatřil poprvé... hypnotizován neuvěřitelným anachronismem toho místa. Nikdy jsem nebyl v tak neskutečném prostředí... bylo to jak strašidelné, tak zároveň naprosto uchvacující."

Sarah: "Jak velké byly vlastně ty komnaty a malby samotné?"

Dr. Neruda: "Komnaty samotné byly poměrně malé... měly asi čtyři metry v průměru s dost vysokým stropem - v některých případech až tak šest metrů."

Sarah: "Podle fotografií komorových maleb, které jsem viděla, soudím, že ty malby samotné musely být docela velké?"

Dr. Neruda: "Ano, jsou velké a jsou vždy umístěné naproti vchodu do komnaty. Když stojíte venku před vchodem do komnaty, nemůžete vidět malbu celou - je příliš velká."

Musíte vejít dovnitř, abyste mohla vidět kompozici celou."

Sarah: "Jaká je podle Labyrint Týmu umělecká hodnota těchto maleb?"

Dr. Neruda: "Nikdo v Labyrint Týmu se nepovažuje za uměleckého kritika, to vás můžu ujistit. Musím však čestně říci, že ti, kteří viděli komorové malby v jejich původním prostředí, shledali uměleckou hodnotu těchto maleb velmi přesvědčivou, dokonce fascinující. Myslím, že ti, kdo je viděli pouze na fotografiích, je vnímají mnohem méně jako umění a mnohem více jako funkční součást jakéhosi mistrovsky sestrojeného soukolí, jež je vyobrazeno jako ilustrace v nějaké dětské knížce."

Sarah: "Nechci odbíhat od tématu, ale stále se divím, proč jste si vybral zrovna mě... myslím tím... vím, že jste říkal, že to byla naprostá náhoda, ale proč jste si pro sdílení této historky vybral průměrnou novinářku? Proč ne nějakého vědce nebo prostě někoho, kdo by se vás alespoň byl schopen ptát lepší

otázky? Musím se totiž přiznat, že se cítím naprosto neschopná s vámi ten rozhovor dělat a to hlavně proto, že vůbec nevím, jaké bych vám měla klást otázky...”

Dr. Neruda: “Děláte svou práci dobře... naprosto skvěle. S otázkami si nedělejte starosti. Jsou smysluplné. A většina lidí, kteří budou tyto informace číst, se bude zajímat mnohem více o věci, na které se ptáte, než o fyzikální či vědecké principy.”

Sarah: “Snad je to tak, ale já mám nepříjemný pocit, že kdybych vám pokládala vědecké otázky, mohl byste lépe dokázat věrohodnost svého příběhu. Myslím, že vás nějakým způsobem znevýhodňuji.”

Dr. Neruda: “Co je přesně to, co cítíte, že se mě nejste schopna na to zeptat?”

Sarah: “Myslím, že jsou to věci, týkající se převážně cestování časem a BST. Včera večer jste o něčem z toho hovořil, a když jsem si to dnes ráno znovu četla, cítila jsem, že bych se na něco měla zeptat hlouběji...”

Dr. Neruda: “Jako například...”

Sarah: “V tom je právě ta potíž, nevím.”

Dr. Neruda: “Sarah, důvod, proč jsem si vás vybral, je naprosto jednoduchý. Potřeboval jsem najít někoho, kdo ví, jak se dostat do mainstreamových médií a kdo je ještě poměrně málo známý. Mohl jsem si vybrat nějakého vědeckého editora z velkých novin a možná bych dostával otázky, jež by byly více o vědeckých a méně o kulturních, uměleckých a společenských dopadech projektu Starobylý Šíp. Co se týká nahodilosti mého výběru, věděl jsem, že nemáte vytvořený žádný svůj ‘image’, který byste chtěla ochraňovat, že víte, jak se dostat do médií, a že jste schopna se ptát zdravé otázky, které neprozradí vaši identitu. A tak jsme tady a povídáme si... aniž byste si myslela, že jsem se zbláznil.”

Sarah: “Nikdy dříve jsem se vás na to nezeptala, ale vlastně mě hodně zajímá, jestli jsem byla první novinářkou, se kterou jste mluvil, nebo už vás přede mnou někdo odmítl?”

Dr. Neruda: “Ne, vy jste byla první a jediná osoba vně Labyrint Týmu, se kterou jsem o tomto příběhu hovořil.”

Sarah: “Chtěla bych teď trochu změnit téma a zeptat se vás na osobnost Fifteena... bude to tak v pořádku?”

Dr. Neruda: “Ano, v pořádku.”

Sarah: “Jaký je jako vedoucí?”

Dr. Neruda: “Je velmi soustředěný a požaduje na každém, s kým spolupracuje, obdobné soustředění. Je ‘workoholik’, spí asi čtyři hodiny denně a zbylý čas pracuje na nějakém aspektu BST. Pokud se pracuje na výzkumu či vývoji nových technologií, které nemají strategický důsledek pro BST, tak ho to prostě nezajímá. O takových projektech ani nechce diskutovat. V ACIO jsou obvykle tři až čtyři projekty, které se netýkají BST. Ale v Labyrint Týmu se všechny projekty týkají jen BST.”

Sarah: “Jak vypadá?”

Dr. Neruda: “Je asi průměrně vysoký a má docela dlouhé šedivé vlasy, které mu splývají dolů na ramena. Obvykle je nosí sepnuté sponou. Svými dlouhými vlasy mi vždy připomínal Pabla Picassa... ten měl také tak pronikavé oči. Pochází ze Španělska, není tedy náhoda, že vypadá jako Picasso. Nejnapadnějším rysem jsou jeho oči - jsou velmi nezbedné, jako oči dítěte, které ví, že na povrchu dělá něco špatného, ale uvnitř tvoří něco úžasného - jen druzí prostě nechápou, že to je úžasné... To je to, co vidíte probíhat za jeho očima.”

Sarah: “Možná, že už jsem se na to ptala, ale kolik mu vlastně je let?”

Dr. Neruda: “Myslím, že je mu tak kolem šedesátky, nebo alespoň tak vypadá. Nikdy jsem nikoho neslyšel mluvit o jeho věku. Myslím, že vlasy mu začaly šedivět již kolem dvacítky a to je pravděpodobně důvod, proč byl často mylně považován za profesora a nikoliv za studenta.”

Sarah: “Říkal jste předtím, že ho vyhodili ze školy? Proč?”

Dr. Neruda: “Pochopte, že ve věku, kdy se většina mladých zajímá o námluvy a párty, on již pracoval na BST... nebo přinejmenším dřívějších verzích cestování časem. Je jedním z mála vizionářů, který přišel do tohoto hmotného světa a od samého počátku věděl, co sem přišel vykonat. Fifteen byl zrozen pro cestování časem. Tečka... konec příběhu. To je všechno, co ho kdy zajímalo.”

“V padesátých letech se výzkum BST považoval za ztrátu času, bez legrace. Byl prostě příliš teoretický a nesouvisející s čímkoliv praktickým. Myslím, že Fifteen také nepříjemně obtěžoval své profesory tím, že byl jako student natolik vynikající, že se většinou z nich vyrovnal. Také byl velmi tvrdohlavý, a když mu profesori říkali, aby změnil svůj výzkum na něco praktičtějšího, Fifteen jim jasně řekl, že jsou malomyslní... nebo něco takového. Ještě v tom samém semestru byl později násilně vyloučen... tak mi to bylo řečeno.”

“Nícméně ho na částečný úvazek najaly Bell Labs, protože je zajímal jeho výzkum kvantových objektů a způsobů, jak mohou být ovlivněny vědomím.”

Sarah: “Promiňte, ale co jsou to vlastně přesně kvantové objekty?”

Dr. Neruda: “To jsou elementární částice jako elektrony či neutrony. Kvantové objekty jsou základními stavebními prvky hmoty a jeví se jako vlna i jako částice.”

Sarah: “Dobře, takže Fifteen se pokoušel dokázat, že kvantové objekty jsou ovlivněny vědomím. Proč to byl pro univerzitu tak nebezpečný výzkum?”

Dr. Neruda: “Samo o sobě by to ani nebylo tak radikální, ale ona to byla jen malá část jeho celkového výzkumu, který se týkal sestrojení BST za použití nové fyziky, která v komunitě kvantových fyziků rychle

vznikala. Fifteen vždy tvrdil, že Einsteinova všeobecná teorie relativity je chybná, což není příliš populární názor.

Obdobným způsobem - jakým se Newtonova teorie mechanického vesmíru stala příliš omezenou a neschopnou vysvětlit fenomén, který dnes nazýváme komplexností či teorií chaosu - Fifteen cítil, že Einsteinovy teorie podceňují vliv vědomí na kvantové objekty."

"V padesátých a šedesátých letech se to rovnalo kacířství, zvláště proto, že to nebylo možné dokázat matematickým modelováním či rovnicemi. Proto Fifteen pracoval na vývoji svých teorií tajně. ACIO si ho povšimlo, když pracoval na projektu týkajícím se heuristických učebních systémů založených na technologii, kterou ACIO zpětně vyprojektovalo od Šediváků."

"Vedoucí projektu z ACIO poznal jeho intelekt a nespoutanou tvořivost a začal s mladým mužem rozvíjet přátelství. O několik let později byl Fifteen najat do ACIO a opustil svou stávající identitu. V ACIO se rychle vyšplhal do pozice ředitele výzkumu. Poté prodělal Corteánskou technologii urychlení inteligence a zbytek příběhu už znáte."

Sarah: "Jak přesně vlastně ta Corteánská technologie urychlení či expanze inteligence pracuje?"

Dr. Neruda: "Někteří lidé si všimli, že jejich vědomá mysl zpracovává jen asi kolem patnácti bitů informací za sekundu lineárního času. Nicméně ve vertikálním čase zpracovává nevědomá mysl zhruba sedmdesát až osmdesát miliónů bitů informací. Proto si lidé v normálním stavu vědomí jsou vědomi jen nekonečně malého množství informací, kterými jsou stále napájeni na nevědomé úrovni. Corteánská technologie byla navržena tak, aby redukovala filtrující aspekty mysli a umožnila tak vyšším frekvencím informačních paketů, aby byly přijaty vědomou myslí."

"Současné s touto snahou jsou přepojovány jisté mozkové okruhy - pokud to tak chcete říci - aby byly schopny zpracovávat vyšší napětí informací, které jsou do vědomí přiváděny, a které zároveň umožňují schopnosti, jako je fotografická paměť a abstraktní myšlenkové procesy. Tyto schopnosti se stávají vzorovým filtrem, který z nevědomých úložišť přitahuje v konkrétním čase ty nejpodstatnější informace, jež se týkají daného problému či zpracovávaného úkolu."

Sarah: "Kdybych byla vědcem v oboru chování, mohla bych vám teď položit tisíce otázek. Já jsem však - v tom, co říkáte - ztracena. Chci říci - kolik bitů informací zpracováváte právě teď?"

Dr. Neruda: "To není jen otázka množství informací, ale spíše jejich vztahu k záměru jedince a jejich aktuálnosti v lineárním čase. Když jedinci projdou procesem Corteánské technologie, jejich schopnost naladit se na informační pakety, jež se týkají dané situace či problému, se obrovsky zlepší. U většiny lidí je to tak, že v dané situaci přistupují při řešení problému do své vědomé mysli a vytahují z ní řešení, která jim dobře sloužila v minulosti. A tak lidé upadají do rutin a vzorců chování, jenž zmenšují schopnost jejich přístupu k nevědomým informačním paketům, které jsou založené na analýze situace přítomného okamžiku, a jenž pro ni mají zásadní důležitost."

"Tato technologie urychluje výměnu informací mezi vědomým a nevědomým aspektem mysli tak, aby plynul spíše ve vzorci vzestupné spirály než ve vzorci opakuječím se kruhu. To je důvod, který způsobuje, že vnitřní inteligence jedince se uvolní. Jak vidíte, Corteánská technologie tedy vlastně nezpůsobuje zvětšení surové inteligence, spíše napomáhá přirozené inteligenci jedince."

Sarah: "To je dost dobré. Chtěla bych podstoupit toto posílení Corteánským inteligenčním urychlovačem, abych vám mohla pokládat nějaké vtipné otázky! Když už jsme u toho, pojďme si teď udělat krátkou přestávku."

(přestávka 10 minut...)

Dr. Neruda: "Protože jste zapnula nahrávání až teď, dovoluji, abych zopakoval, co jsem říkal. Tato Corteánská technologie byla nejvlivnějším prvkem, který pomohl stát se Fifteenovi výkonným ředitelem jak ACIO, tak Labyrint Týmu. Ačkoliv měl brilantní mysl již předtím, než prošel Corteánským procesem rozšíření inteligence, zdá se, že z nějakého důvodu mu tato technologie rozšířila inteligenci více než komukoliv jinému... skutečně velmi významnou měrou."

Sarah: "Měl někdo vůbec potuchy, že Corteum a Fifteen jsou síly, jenž jsou od Labyrint Týmu oddělené? Myslím tím, jestli někdo uvažoval o možnosti, že by mohli mít své samostatné programy... třeba BST nebylo jejich konečným cílem?"

Dr. Neruda: "Ne. Byla - a pokud vím, stále je - naprostá důvěra jak v Fifteena, tak v Corteum. Pochopíte, že Corteum je dobročinná rasa. Nikdy jsme neviděli žádný důkaz, že by s námi měli jiné záměry, než dobrý úmysl nám pomáhat a proto jsme se snažili, jak jen to šlo, pomáhat na oplátku my jim. Bylo to zdvořilé a naprosto oboustranné přátelství."

Sarah: "Včera večer jste říkal, že Corteum bylo součástí Labyrint Týmu, ale že členů bylo vlastně jen pár set. Jak se tedy stali členy Labyrint Týmu?"

Dr. Neruda: "To vlastně úplně přesně nevím. Jediné, co vám můžu říci, je to, co mi bylo řečeno, když jsem položil tuto otázku jednomu z ředitelů, který prosadil můj vstup do Labyrint Týmu. Řekl mi, že Fifteen byl vybrán Corteem, aby byl jejich spojencem v ACIO. Vybrali ho jako toho, prostřednictvím kterého naváží s lidstvem svůj program transferu technologií."

"Fifteen souhlasil s tím, že podstoupí technologii rozšíření inteligence, kterou mu Corteum nabídlo. Počínaje touto zkušeností začala krystalizovat Fifteenova vize, jak by mohla být BST vyvinuta.

A tak vytvořil koncepční rámec a navrhnul základní postup."

“Jedna z věcí, které má Corteum skutečně dostatek, je logická inteligence. Jsou skutečnými experty v záležitostech vědeckého výzkumu a logického přemýšlení. Jak však samy doznávají, chybí jim objevitelská tvůrčí představivost. A to je přesně to, v čem vyniká Fifteen...”

Sarah: “Ale říkáte, že tato rasa má daleko lepší technologie, než my. Tak jak můžou postrádat tvůrčí představivost?”

Dr. Neruda: “To všechno je velice relativní. V porovnání téměř se všemi ostatními lidmi jsou Corteanci velmi tvůrčí a vizionářští. Existují však formující principy fyziky, které sídlí v dimenzionální matici, jenž je naprosto cizí všem bytostem - vyjma nejpronikavějších intelektů. A Fifteen takový intelekt má. Corteum doufá, že Fifteen - a všeobecně Labyrint Tým - můžou vyvinout BST, protože Corteum má pro tuto technologii svou vlastní aplikaci.”

Sarah: “Ale včera večer jste říkal, že někde v naší galaxii jsou rasy, které možná již mají schopnost cestovat časem. Tak proč Corteum prostě nejde za těmito rasami a nedomluví se s nimi?”

Dr. Neruda: “Jak již jsem řekl, druh který svou vlastní iniciativou získal schopnost cestovat časem, nebude ochoten to sdílet s jinou rasou. Je to vskutku nejstřeženější ze všech technologií. A prostě nejde požádat o půjčení této technologie, jestliže ji potřebujete. Ani když se ta potřeba zdá být pádná a skutečná. Je velmi snadné stát se na té technologii závislý. A jak jsem se snažil vysvětlit včera, je podstatný rozdíl mezi cestováním časem a BST. Nevím o žádném druhu, který by vlastnil nějakou formu BST, kterou se Labyrint Tým pokouší vyvinout.”

“Je to tak, Sarah, že BST vyžaduje soubor nezávislých, avšak zároveň spojených technologií, jež kladou na vývojáře požadavky, aby aplikoval nové poučky, nové zákony fyziky, které nikdy předtím nebyly objeveny. A potom aby sestavil tento soubor technologií, jež jsou založeny na úplně novém pohledu na to, jak svět funguje... to je odstrašující úkol.”

“Všechno, co bylo považováno za pravdu, musí být zničeno, musí být objeveno nově, přeformulováno a potom sjednoceno do této nové matrice.”

“To je samou podstatou BST - že začínáš s čistým listem a děláš znovu výzkum, přeformulováš a znovu vytváříš vědomí hmoty.”

Sarah: “Zpomalte ... úplně jsem se ztratila. Vědomí hmoty?”

Dr. Neruda: “Pamatujete, co jsem prve řekl o kvantových objektech a o tom, jak jsou ovlivněny vědomím?”

Sarah: “Ano.”

Dr. Neruda: “Kvantové objekty se tak stávají stále více zrnitými či pročištěnými až se nakonec stanou čirou světelnou energií a přestávají být hmotné povahy. Už nemají fyzickou podstatu, spíše jsou stavem ryzí energie. Tato energie se dále rozděluje do oktáv vibrací. Jinými slovy - tato světelná energie vibruje a podobně jako hudba, jsou v ní esence a harmonie. Tyto harmonie rezonují se základní energií vibrací a celý paket energie pak zpívá jako sbor... až na to, že jeho hlasem je světlo.”

“Tento zpěv, chcete-li tomu tak říkat, je ekvivalentem vědomí, jež prostupuje vší hmotou... každým fyzickým objektem v celém vesmíru. Fifteen již úspěšně dokázal existenci tohoto všeprostupujícího vědomí neboli - jak to nazývá on - Light Encoded Reality Matrix (Světelně Kódované Realitní Matrice) či LERM, pro ty z vás, kdo mají rádi zkratky. Nicméně LERM je jen jednou z nových pouček, která je zapotřebí k tomu, aby mohl být vymyšlen způsob, jak dokázat, že BST je reálnou možností a nikoliv pouhou fantaskní vizí ve Fifteenově mysli.”

Sarah: “Toto vše-prostupující vědomí, které zmiňujete, mluvíte vlastně o duchu či Bohu?”

Dr. Neruda: “Přesně tak.”

Sarah: “Tak to už je opravdu moc. Chcete mi říci, že Fifteen objevil Boha. Že má důkaz o existenci Boha?”

Dr. Neruda: “Ano, jistým způsobem, ale... ale my tomu neříkáme Bůh. Je to LERM. A Fifteen velmi důsledně trvá na tom, abychom LERM nikdy nenazývali Bohem nebo něčím bohu podobnému. Byl raději, když jsme o LERM uvažovali jako o stínu Boha. Jako o světlu, které vrhá stín a jako o stínu samotném. Fifteen věří, že je nemožné dokázat Boha prostřednictvím vědy nebo jakýmkoliv jiným objektivním způsobem výzkumu.”

Sarah: “Dobře... dobře. Ale poslouchejte mně minutku. Jestliže LERM je stínem Boha, jak tvrdíte, pak to dokazuje existenci Boha, je to tak?”

Dr. Neruda: “Pro ty z nás v Labyrint Týmu, kdo mají pro Fifteenovu práci pochopení, zní odpověď ano.”

Sarah: “A není toto mnohem důležitější než celý projekt Starobylý Šíp? Myslím tím - jestliže má někdo důkaz Boha, není jeho morální zodpovědností sdílet tuto informaci s veřejností?”

Dr. Neruda: “Snad, ale jediným způsobem, jak by to mohlo být s veřejností sdíleno, je odhalení existence Labyrint Týmu, a to není něco, o čem by Fifteen uvažoval, že by chtěl udělat. Obává se posměchu a nepochopení, které by následovalo a pevně věří, že by mu stejně nikdo nevěřil, protože k jeho objevům ho dovedlo velké množství tajných technologií, které nemá zájem zveřejnit na půdě akademické, vládních organizací ani médií.

Mohl by se stát dalším mesiášem... či ďáblem, to závisí na vaší perspektivě.”

Sarah: “Takže je chycen v pasti svého vlastního utajení...”

Dr. Neruda: "Jistým způsobem, ale on se necítí být chycen. Prostě je tak dalece vzdálen sociálním sítím a vědeckým či univerzitním komunitám, že za sebou z praktických důvodů spálil všechny mosty a nemá vůbec záměr přecházet přes propast, která ho odděluje od těch, které nechal někde daleko za sebou."

Sarah: "Musí se cítit neuvěřitelně osamocené."

Dr. Neruda: "To si nemyslím. Vypadá velmi energicky a naprosto spokojeně. Dělá přesně to, co chce dělat, a nemůžu říci, že bych ho někdy viděl v depresi... možná zklamaného, ale nikdy ne v depresi."

Sarah: "Stále nechápu souvislost mezi LERM a BST..."

Dr. Neruda: "Pochopte, že když hmota nakonec mizí do oktáv světla a světlo mizí do oktáv vědomí a vědomí mizí do oktáv reality, pak hmota, světlo, vědomí a realita jsou na sobě vzájemně závislé podobně jako ekosystém. A stejně jako v ekosystému, jestliže změníte jeden prvek, má to vliv na celek. Oddělením jakéhokoliv prvku v LERM a jeho změnou, může dojít ke změně reality. A to je základním předpokladem BST. Zodpovědělo to vaši otázku?"

Sarah: "Nejsem si jistá... nevím, možná na tom nezáleží. Zase mám pocit, že jsem se dostala mimo svůj obor. Je to zajímavé a zároveň frustrující. Zase se cítím naštvaná, že tohle všechno se děje v mém světě a já o tom vůbec nevím... vlastně nevěděla jsem o tom až doteď. To se mi zdá nespravedlivé. Zas je to ten starý příběh o těch, kteří mají a kteří ne."

Chápete, jak se cítí někdo... kdo o tomto všem slyší poprvé? Jak se cítí být opomenut?"

Dr. Neruda: "Ano, chápu."

Sarah: "Vy to všechno berete jako dokázané. Už to poznání máte. Ale zbytek nás, kteří se protloukáme našimi malými životy a myslíme si přitom, že svět je takový nebo onaký, tak skutečně v té tmě narážíme jeden do druhého. Jsme úplně bezradní, nebo ne?"

Dr. Neruda: "Nevím... snad. Možná máte pravdu, na tom nezáleží. Já prostě vím to, co vím a věřím v to, v co věřím. A je to pro mě stejně záhadné, jako pro vás. Bylo by velkou chybou myslet si, že Labyrint Tým, nebo některý z jeho členů, včetně Fifteena nebo Cortea, tomu všemu úplně rozumí. Nerozumí. Ale usilovně pracují na tom, aby dostali odpovědi, Sarah. Myslím skutečně usilovně. Odevzdali této misi s BST celé své životy. Prostě se k tomu poznání nedostali náhodou. Byla to cesta pokusů a omylů v tisíci různých experimentech, až dospěli k existenci LERM a pravděpodobně se budou mýlit ještě tisíckrát, než objeví řešení pro BST. Ale věřte mi, Tito jednotlivci nedospěli k tomuto poznání náhodou, nebo tím, že by jim bylo nějakou vyšší silou dáno."

Sarah: "Ne, tak jsem to nemyslela. Jsem ráda, že Labyrint Tým existuje... to jsem chtěla říci. Jsem ráda, že někdo na této planetě na to přišel, nebo se o to alespoň pokouší. Jen je prostě nefér, že k tomu důkazu se dostalo jen pár jedinců... k tomu poznání... k té možnosti to všechno pochopit. Jejich životy jsou tak odlišné, klidně by mohli žít na nějaké jiné planetě. Klidně by mohli být mimozemšťany."

Dr. Neruda: "Jen se směju, protože to je přesně to, čeho se Fifteen od samého počátku obával; že jestliže se někdo dozví o Labyrint Týmu a jeho programu, bude si myslet, že jsou to mimozemšťané. A vy tu obavu právě teď potvrzujete."

Sarah: "V jistém smyslu si přeji, abyste si býval nevybral mě. Můj život se teď tak změnil. Dokážu už myslet jen na toto. Pohlcuje mě to každou minutou, kdy jsem vzhůru. Nemám vůbec ponětí, jak tento příběh dostat ven. Vůbec netuším. Vůbec."

Dr. Neruda: "Sarah, pamatujete, když jsme si poprvé povídali o Corteu? Vaše první otázka byla: 'jak vypadají?'"

Sarah: "Ano, a kam tím směřujete...?"

Dr. Neruda: "To jsou přirozené otázky, které budou lidi mít. LERM možná bude zajímat pár vědců, ale i tom pochybují. To, co je v těchto rozhovorech vylíčeno, je tak povrchní, že pochybují o tom, že by to nějaký vědec bral vážně. A ti, kteří to budou brát vážně, se budou domnívat, že jde pouze o okázalé gesto dokazující monistický idealismus, nic víc. Jak vidíte, měla byste důvěřovat svému prvnímu instinktu a pokládat otázky, které budou lidi zajímat, které přitahují jejich přirozenou zvědavost. A nemějte obavy, že čímkoliv, co zde řeknu, se něco ve světě změní. Takové bříme na sebe nevezmu."

Sarah: "Dobře, máte pravdu. Máte úplnou pravdu. Kromě toho si stejně nejsem jistá, jestli to je všechno pravda. Stále nejsem přesvědčena o tom, co říkáte... to jen chci dodat pro úplnost."

Dr. Neruda: "A já se vás, nebo kohokoliv jiného, také přesvědčit nesnažím. Jen odpovídám na vaše otázky tak pravdivě, jak jen umím."

Sarah: "TouchÃ©."

"Zeptám se teď tedy jménem těch, kteří případně budou číst tento rozhovor - jak Corteánci vypadají?"

Dr. Neruda: "Myslím, že jste se snad raději ani neměla ptát. Jsou asi tři metry vysokí a mají velmi protáhlé hlavy a těla. Jejich pokožka je velmi světlá... téměř průhledná, asi jako u jeskynních tvorů. Mají relativně velké oči, které můžou mít různé barvy, podobné těm, které máme my, až na to, že barva jejich očí se mění v závislosti na jejich věku a v některých případech dokonce na emočním stavu."

"Co je na Corteáncích velmi zvláštní, je to, že mají nepředstavitelně složitý nervový systém, který jim umožňuje zpracovávat téměř všechno, co se v jejich prostředí děje, včetně myšlenek druhých. Což znamená, že pokud jste v jejich přítomnosti, musíte kontrolovat své myšlenky, jinak byste je mohla urazit. Jsou emočně velmi citliví."

Sarah: "Jak s vámi komunikují?"

Dr. Neruda: "Mluví dokonale anglicky, francouzsky, italsky, španělsky či mnoha dalšími jazyky. Jsou jazykově velmi nadaní a dokáží si osvojit průměrnou znalost jazyka během několika týdnů a během několika měsíců dosáhnout perfektní znalosti. Jejich mysl je jako houba, ale jak již jsem se zmínil, ačkoliv mají neuvěřitelnou mentální schopnost přijímat nové informace a slučovat je s předchozími informacemi, nemusí nutně být schopni nezávislé tvorby nových informací. To je přesně to, co je tak zaujalo na Fifteenovi."

Sarah: "Proč se zajímají o projekt Starobylý Šíp?"

Dr. Neruda: "Předpokládám, že jejich zájmy jsou shodné s Fifteenovými. Jsou naprosto odevzdání snaze vytvořit BST a doufají, že nějaká technologie či poučení z lokality Starobylý Šíp jim pomůže v urychlení vývoje BST."

Sarah: "A co chce Corteum s BST dělat?"

Dr. Neruda: "Corteum má planetární systém, který je ve velmi křehkém stavu, protože jeho ochranná atmosféra degeneruje v alarmujícím měřítku. Jejich atmosféra je ochraňuje, podobně jako nás, před škodlivými světelnými vlnami, který vyzařuje jejich lokální slunce a v menším měřítku nejbližší hvězdy. Tyto okolnosti je vedly k tomu, že se z nich staly noční bytosti, které vycházejí ven jen v noci a i tak jen na nejkratší nutnou dobu. To je v průběhu generací činí čím dál více citlivějšími na tuto okolnost, kterou se snaží řešit. Jejich vnější pokožka se stává čím dál více citlivější a jejich atmosféra čím dál méně ochraňující."

"Jejich vědci předpovídají, že do doby, kdy budou muset zůstat ve svých podzemních společenstvích celoročně, už zbývá jen deset až dvacet let. To bude mít obrovský důsledek na jejich životní standard, ekonomiku, sociální strukturu. Bude tím ovlivněn každý aspekt jejich společnosti a to ve většině případů negativně, jak sami říkají. Doufají, že BST jim umožní instalovat technologii, kterou nedávno objevili, aby předešli zhoršování své atmosféry."

Sarah: "Proč nemůžou tu technologii prostě nasadit teď?"

Dr. Neruda: "Není to regenerační technologie, je pouze preventivní. Regenerační technologie nejsou možné, jestliže systém dosáhne jisté zpátečnické orientace. V jejich scénáři může jejich prostředí obnovit jedině BST."

Sarah: "Evidentně mají technologii cestování vesmírem, tak proč si prostě nevyberou jinou planetu a neosídlí ji?"

Dr. Neruda: "Pokoušeli se o to, ale všechny planety, které našli a které byly vhodné pro jejich druh, již byly obsazené. A oni nemají zájem se spojit s nějakou již existující kulturou či společností. Chtějí si nechat svou vlastní identitu a sociální řád. A také to, co oni považují za vhodné pro obývání, je velice specifické. Například tady na Zemi mají stejný problém jako na své vlastní planetě... ve skutečnosti je to tu ještě mnohem horší. Aby na naší planetě přežili, musejí žít v podzemní základně. Proto jsme museli pro jejich kosmickou loď vybudovat speciální podzemní základnu."

Sarah: "Přejí si být v kontaktu s našimi vládami a veřejností?"

Dr. Neruda: "Myslím, že zpočátku ano. Vlastně se o to pokoušeli. Ale byli rychle odvedeni do ACIO a my jsme přesvědčili NSA a všechny ostatní zainteresované strany, že Corteum opustilo Zemi, protože se báli o své životy. Takže... co se týká našich operativců NSA, podle nich je Corteum dávno pryč. NSA v té době také byla naštěstí zaměstnána dalšími mimozemšťany, zvláště Šediváky."

Sarah: "Chtěla bych se na chvíli vrátit ke Tvůrcům Křídel. Co si Corteum myslí o lokalitě Tvůrců Křídel? Předpokládám, že viděli všechno?"

Dr. Neruda: "Od začátku je to velmi zajímavé. Corteum je nedílnou součástí Labyrint Týmu, stejně jako jakýkoliv jeho lidský člen, takže před nimi není nic skrýváno. Vedoucí Corteánské mise na zemi se nazývá - anglicky - Mahunahi a v prvé řadě se považuje za umělce. Vědecký aspekt je jeho druhotnou přírozeností. Vždycky vzrušeně naslouchal a sledoval naše objevy. Požádal nás, jestli bychom mohli vybudovat základnu pro jejich loď v lokalitě Starobylý Šíp, aby mohl tu lokalitu navštívit osobně. Ale to se nezdálo být praktické, neboť by to nešlo udělat tak, aniž bychom tím vzbudili pozornost."

Sarah: "Mám několik divných otázek. Pokaždé, když se zmiňujete o členech ACIO, Labyrint Týmu či Corteu, je to vždy v mužském rodě. Jsou v těchto organizacích také nějaké ženy?"

A druhá otázka, proč by vedoucím vesmírné mise Corteu měl být umělec? To se mi zdá velice podivné."

Dr. Neruda: "Odpovím na vaši první otázku. Je pravda, že členové Labyrint Týmu, jsou převážně muži. Nevím, jestli je to tak záměrně, ale myslím, že je to spíše náhoda. Jedním z ředitelů je žena, má na starosti komunikace a jako ředitelka má bezpečnostní úroveň Čtrnáct. Také máme devět žen, které jsou v úrovni Dvanáct a Třináct a všechny jsou velmi bystré a schopné. Mají stejnou zodpovědnost jako jejich mužské protějšky, bez jakékoliv formy diskriminace... přinejmenším do té míry, kam sahají mé vědomosti. Dokonce máme jeden manželský pár. Každá osoba - nezávisle na svém pohlaví - dostává zaplacené stejné množství peněz a má stejná práva... v kruzích Labyrint Týmu se v tomto ohledu nedělá žádný rozdíl a Fifteen na tom trvá."

"Co se týká Corteu, jsou to všichni muži. Jejich kultura mnohem více definuje jejich role. A není to tak, že by ženy byly považovány za méněcenné pohlaví... ne, je to spíše naopak. Jen je prostě interakce s dalšími druhy a vesmírné cestování ponecháno na mužích až do té doby, než jsou dokončeny příslušné komunikační procedury. Tak může být dětem umožněn přístup ke svým matkám a jejich rodiny nejsou tolik dotčeny. Většina - nebo snad dokonce všichni - členové Corteánského týmu jsou ženatí."

“Co se týká vaší druhé otázky, tak Corteánci se dívají na vědu, náboženství a umění jako na tři rovnocenné součásti sjednoceného systému víry, který definuje jejich sociální řád. Jak jsem to pochopil, funkce vedoucího může být ponechána na kterémkoliv z těchto tří oblastí jejich sociálního řádu - v závislosti na tom, o jaký druh kontaktu s cizí rasou se jedná. Když se poprvé kontaktovali s lidmi, bylo rozhodnuto, že funkce vedoucího by měla vzejít z umělecké oblasti, protože cítili, že zde jsme si více rovni a jejich vedoucí proto bude mít větší pochopení pro naše motivace a přání.”

Sarah: “To je zajímavé. Takže oni si myslí, že jsme více umělecky založení, než vědecky nebo duchovně. Když o tom teď přemýšlím, tak tomu rozumím. Jako rasa pravděpodobně inklinujeme k této oblasti více než k ostatním.”

Dr. Neruda: “To byl každopádně jejich úsudek.”

Sarah: “Ráda bych se na chvíli vrátila zpátky k artefaktům. Kde vlastně teď ty technologické artefakty jsou?”

Dr. Neruda: “Po prvotním objevu lokality Starobylý Šíp byly všechny fyzické artefakty, které mohly být z místa odvezeny, pečlivě zabaleny do přepravních boxů a poslány do výzkumných laboratoří ACIO v Jižní Californii, kde jsou uskladněny Labyrint Týmem v jeho laboratořích. To je podle mých nejlepších vědomostí místo, kde se nalézají i teď.”

Sarah: “A ze všech těch zařízení bylo pochopeno jen naváděcí zařízení, které bylo nalezeno vně lokality, a do jisté míry optický disk?”

Dr. Neruda: “Správně.”

Sarah: “Takže my vlastně nevíme, jestli je BST skutečně možné, že?”

Dr. Neruda: “Víme, že je možné, ale jako se vším, co je nesmírně komplikované a vzájemně propojené, člověk i v tomto případě potřebuje velmi dobré pochopení celé oblasti této problematiky, dříve než změní prostředí tak, aby problém vyřešil. A to vyžaduje pochopení LERM, které se v Labyrint Týmu stále vyvíjí, a já se odvážím říci, že to možná bude vyžadovat ještě další roky experimentování, než pochopení bude natolik dostatečné, aby bylo možné určit intervenční body a provést spojení času takovým způsobem, aby nežádoucí efekty byly minimalizovány.”

Sarah: “Takže jsme zase zpátky v diskuzi o stínu Boha... či LERM, jak tomu něžně říkáte. Proč je pochopení LERM tak zásadně důležité v dosažení BST?”

Dr. Neruda: “Protože LERM je ekvivalentem genetiky pro vědomí a vědomí je pro vnímající bytosti ekvivalentem tvorby reality. Takže je-li pochopen LERM, člověk může pochopit příčinný systém, který pracuje mimo čas a prostor, a který principiálně vytváří realitní rámec prostoru, času, energie a hmoty. Kvantové objekty, jež se v konceptu LERM nalézají, jsou takové existenční podstaty, jež je naprosto odlišná od makro objektů, jako je tento stůl nebo židle.”

“Kvantové objekty - ve svém pravém stavu - vlastně nebyly člověkem nikdy spatřeny. Vědci jsou pouze svědky jejich působení a některých jejich vlastností, ale jejich příčinná podstata není viditelná prostřednictvím vědeckých nástrojů... nehledě na to, jak jsou mocné, protože vědecké nástroje jsou podstaty hmotné a proto mají vztah k prostoru a času. Zatímco kvantové objekty nemají k času a prostoru žádný jiný vztah než prostřednictvím pozorovatele.”

Sarah: “Takže vy říkáte, že stavební prvky hmoty, tyto kvantové objekty, nemají existenci, dokud je někdo nepozoruje... říkáte, že je to vědomí, které způsobuje, že vypadají skutečně a že jsou fixovány v prostoru a čase? To je to, co tvrdíte?”

Dr. Neruda: “Jistým způsobem ano, ale ne úplně přesně. Dovolte, abych to vysvětlil takto. Vědomí pramení či pochází z ne-času a ne-prostoru jako forma energie, která je základním stavebním prvkem LERM. Vědomí se stává lokalizovaným, když se stává hmotným. Jinými slovy - vědomí se stává člověkem, zvířetem, rostlinou či jakýmkoliv objektem s hmotnou charakteristikou. Rozumíte mi stále?”

Sarah: “Ano.”

Dr. Neruda: “Skvělé. Jak se vědomí stává lokalizované jako fyzický objekt, vlastně řídí LERM tak, aby se přizpůsobil realitní matici, která je zakódovaná do příslušné genetiky či fyzikálních vlastností objektu, kterým se vědomí stalo. Jinými slovy - vědomí vychází z ne-prostoru a ne-času, aby se stalo hmotou, a potom řídí LERM tak, aby vytvořil hmotnou realitu, jež je v souhlasu se zakódovanými genetickými vlastnostmi fyzického objektu, kterým se vědomí stalo. Jestliže je tento fyzický objekt člověkem, potom se genetické spouštěče, které jsou výhradně lidské, stanou těmi nástroji vědomí, ze kterých si vědomí vytváří svou vlastní realitu.”

“LERM je v podstatě nekonečné pole možností, nebo jak to Aristoteles nazýval - Potentia. Toto Potentia je jako úrodná půda, ze které vzcházejí všechny fyzické objekty. Ti, kteří jsou schopni LERM řídit prostřednictvím uplatnění svého vědomí, ti jsou schopni manifestovat realitu a nikoliv na realitu pouze reagovat. Tato manifestace reality může být okamžitá, protože kvantové objekty - jak znovu podotýkám - mají původ v ne-čase a ne-prostoru...”

Sarah: “Nechci tu příliš zabřednout do náboženství, ale to o čem mluvíte, je vlastně to, co Ježíš či další prorokové dělali... když manifestovali věci, jako je proměna vody ve víno nebo léčení nemocných. Je to tak?”

Dr. Neruda: “Ano. Je to stejný princip, akorát jsem ho namísto předvedení popsal. Je mnohem snazší ho předvést než popsat.”

Sarah: “Takže mi chcete říci, že můžete měnit vodu na víno?”

Dr. Neruda: "Vlastně jsem to nikdy předtím nezkoušel, ale ano, všichni členové Labyrint Týmu můžou manifestovat fyzické objekty z LERMu. To je vlastně jeden z důsledků Fifteenova objevu. Proces řízení LERMu za účelem manifestace zvoleného fyzického objektu."

Sarah: "Dobře, tak teď jste definitivně vzbudil můj zájem, ale cítím se trochu provinile, protože jsem slíbila, že se budu držet tématu Tvůrců Křidel a projektu Starobylý Šíp. Řekněte mi tedy, můžete mě naučit manifestovat věci jen tak ze vzduchu?"

Dr. Neruda: "Ano, ale zabere to nějaký čas... pravděpodobně asi několik týdnů."

Sarah: "Můžete mi ukázat nějaké příklady toho, jak to děláte?"

Dr. Neruda: "Tak co třeba toto?"

Sarah: "Těm, kteří čtou tento rozhovor, sděluji, že Dr. Neruda právě způsobil, že se tu z ničeho nic objevilo klubko provázku. A teď ho zas nechal zmizet. A teď znovu objevit. To je neuvěřitelné. Nedrží ho, takže to není jako kouzelník, který vytahuje věci ze svého rukávu... nebo něco podobného. Je to tak, že to klubko se doslova objevuje a mizí na stole asi tři stopy před ním, což je asi šest stop ode mně. Všechno to vidím zcela jasně."

"Zvedám to klubko provázku a je to naprosto fyzický objekt... nejen nějaká fata morgána nebo hologram. Má všechny normální vlastnosti... váhu... strukturu... na dotek je trochu teplé, ale ve všech ostatních ohledech je přesně takové, jaké bych očekávala, že by klubko provázku mělo být."

"Můžete nechat objevit taky něco jiného... něco složitějšího, jako je třeba milion dolarů v hotovosti?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Dobře, tak to předved'te."

Dr. Neruda: "Pochopte, že v tom je právě s těmito objevy a schopnostmi problém. Když tu teď stvořím milion dolarů v hotovosti, budete mít dilema. Co udělat s miliónem dolarů? Dovolíte mi, abych je nechal zmizet tak snadno, jak jsem je nechal objevit?"

Sarah: "Zbláznil jste se? Od první chvíle, kdy jsem vás potkala, jsem vám až doteď vůbec nevěřila, co říkáte. A neříkám, že vám teď naprosto věřím, ale jsem tomu zatraceně blíž. Já... vlastně lidé všeobecně potřebují vidět věci na vlastní oči. Potřebujeme věřit tomu, co nám říkají naše oči, protože ony - ze všech smyslů - jak se zdá jsou nejvíce spojeny s realitou. A vy jste mi konečně ukázal něco, co je hmatatelné... co se týká mých očí. Jen vás žádám ještě o jedno potvrzení vašich schopností. Myslím tím, že klubko provázku, se nezdá být až tak velkou věcí... ne že bych tím nebyla ohromena. Ale kdybyste byl schopen udělat milion dolarů v hotovosti... to by byla opravdu velká věc."

Dr. Neruda: "A co to dilema?"

Sarah: "Dobře, mám pro vás návrh. Chystám se alespoň na několik měsíců skončit se svým zaměstnáním, abych mohla tento příběh dostat na veřejnost a snad se i přestěhovat nebo někde skrýt. Co kdybych si nechala jen deset tisíc dolarů, které by mi pomohly na příští dva měsíce? Vyhovovalo by vám to?"

Dr. Neruda: "Ano, můžu to tak udělat."

Sarah: "Tak teď se dívám na hromadu stodolarovek, které se zdají být dokonalými replikami. Dotýkám se jich... opět se zdají být trochu teplé na dotek, ale opravdu vypadají jako naprosto skutečné... ach... nemůžu tomu uvěřit. Ale to není milion dolarů, manifestoval jste jen deset tisíc, ne?"

Dr. Neruda: "Ano, plus minus pár set dolarů."

Sarah: "Víte, že jste právě podkopal svou vlastní důvěryhodnost u těch, kdo budou číst tento rozhovor? Právě jste se učinil neuvěřitelným. Nevím, jestli to mám vůbec zařadit, protože nikdo tomu stejně nebude věřit a místo toho to zmenší vaši důvěryhodnost ve všech dalších oblastech naší diskuze. Tomu se opravdu nedá uvěřit, dokud to člověk nevidí svými vlastníma očima. Co mám dělat?"

Dr. Neruda: "Sarah, to, jestli mi někdo věří, není vůbec důležité. Nikdo ničemu stejně nevěří, dokud to neprožije a i potom většina lidí stejně upadne znovu do pochyb. Víra má krátký život a je vždycky zpochybňována; tak to také má být. Dokonce i ten nejoddanější věřící je po většinu času na pochybách, nehledě na to, co říká. Takže si nedělejte starosti s tím, jestli to podlomí mou důvěryhodnost, nebo nikoliv. Nezájemá mě to. Nezáleží na tom, protože já se nikoho o ničem nesnažím přesvědčit. Jen se snažím dostat informace o Tvůrcích Křidel mezi lidi, kteří si pak budou moci sami udělat svůj úsudek o tom, co je pravdivé a uvěřitelné."

Sarah: "Dobře... už se tím nebudu zabývat. Je to naposledy, co jsem si dělala starosti s vaší důvěryhodností."

"Jestliže můžete tak snadno manifestovat peníze, proč potom potřebujete být placeni. Myslím za vaši práci?"

Dr. Neruda: "Když byla tato technologie objevena, byla zveřejněna jen v Labyrint Týmu a byla používána jen pro experimenty schválené Fifteenem. Avšak principy, které jsou objevené Labyrint Týmem a uplatněné v BST nebo jakékoliv jiné technologii, můžou být stejně dobře použity i pro osobní zisk nebo prospěch."

Sarah: "Člověče, vy musíte být velmi disciplinovaným týmem. Já bych asi neudolala."

Dr. Neruda: "Pravdou je, že jsem si jist, že všichni členové Labyrint Týmu čas od času v soukromí svých domovů experimentují s touto technologií."

Sarah: "Proč o tom mluvíte jako o technologii? Zdá se mi, že je to mentální záležitost. Nepoužíval jste nic jiného, než svou mysl, ne?"

Dr. Neruda: "Je to technologie jen z pohledu pochopení toho mentálního procesu. Není v tom žádná elektronika nebo mechanika, jestli vám jde o toto. Ale je to více než jen záležitost řízení mysli. Je to skutečná víra v LERM a jeho neomylně dokonalé procesy tvorby a přesunu kvantových objektů z ne-prostoru a ne-času do světa hmoty a našeho času a prostoru. Je to mnohem bližší víře než technologii... ať to zní jakkoliv divně."

Sarah: "Vlastně jsem uvažovala o tom, když Ježíš a další, kteří chodili po zemi a dělali tyhle věci již před tisíci lety, že to nemůže mít příliš co do činění s technologií. Ale když na vlastní oči vidíte, že se to děje, máte tendenci si myslet, že je za tím ukrytá nějaká technologie, která to způsobuje. Přece to nemůže být tak, že by to byla přirozená lidská schopnost... to se mi z nějakého důvodu nezdá možné."

Dr. Neruda: "Chápu, nicméně to skutečně záleží na perspektivě vnímání, a jestliže jednou znáte perspektivu LERMu a ta se stala základním rámcem vašeho systému víry, stává se překvapivě jednoduché takovéto věci dělat. Je to tak trochu jako dokonalá optická iluze založená na hologramu. Zabere vám několik měsíců soustředění, než uvidíte ten obraz, který je do všeho jemně vetknut. Ale v okamžiku, kdy ho uvidíte, můžete ho po zbytek svého života vidět okamžitě, kdykoliv se vám zachce. Tak to funguje. Někteří lidé ho dokáží vidět během několika dní, jiní potřebují stovky hodin, ale co je všem společné, je to, že jakmile to jednou máte, stává se to tak přirozené, jako dýchání."

Sarah: "A vy si myslíte, že byste mě to mohl naučit během několika týdnů, když to některým z vašich kolegů - musím dodat, že s IQ géniů - trvalo stovky hodin, než se to naučili?"

Dr. Neruda: "To nesouvisí s IQ. Týká se to pochopení a víry. Pochopení přichází ze spatření existence LERMu a pochopení toho, jak na základní úrovni pracuje. Ať už máte průměrnou inteligenci, nebo inteligenci génia, na tom nezáleží, pokud chápete a věříte tomu, co chápete."

Sarah: "Jak byste mě tedy přiměl k tomu, abych uvěřila v LERM?"

Dr. Neruda: "Hluboko uvnitř sebe jste to již učinila. Je to vaše vědomá mysl, která odmítá tuto vaši hlubší víru a pochopení. Pomohl bych vám tedy vědomě pochopit to, co již na hlubších úrovních svého bytí víte. A udělal bych to tak, že bych vám ukázal LERM."

Sarah: "A jak byste to udělal?"

Dr. Neruda: "Musela byste jít do výzkumného ústavu Labyrint Týmu v Jižní Kalifornii. To je jediné místo na světě, kde vám můžu ukázat nevratitelný důkaz LERM."

Sarah: "Za těchto okolností se to nezdá být scénářem, který by se někdy vůbec mohl odehrát. Musí být nějaká jiná alternativa... nebo jinak řečeno, co je to, co bych viděla v tomto výzkumném centru, co nemůžu vidět kdekoli jinde... nebo nějakým jiným způsobem?"

Dr. Neruda: "Neříkám, že jediným způsobem, jak získat tuto schopnost, je vidět LERM v akci. Ale je to velmi přesvědčivé. Labyrint Tým má technologii - navrženou samotným Fifteenem - která doslova umožňuje jedinci zážitek LERM. Existují také mystické či šamanské způsoby, ale u těch je mnohem méně pravděpodobné, že se ten zážitek přihodí během dvou týdnů. Tyto metody se totiž zdají být méně závislé na okolnostech a mnohem více závislé na nějakých hlubších, předurčených nebo předem zakódovaných probuzeních, která si jedinec na vědomé úrovni neuvědomuje. V některých případech toto uvědomění v sobě obsahuje i schopnost manifestovat fyzické objekty, ale to se všeobecně děje bez vědomé znalosti toho, jak se to děje. Prostě to pracuje."

Sarah: "Dobře, předpokládejme tedy, že nejsem stvořena pro to, abych byla mystikem nebo šamanem. Co uvidím díky této technologii, co mě přesvědčí o mých schopnostech udělat to, co jste právě udělal vy?"

Dr. Neruda: "To vám opravdu nemůžu sdělit. Je to jeden z těch zážitků, který slova prostě nemůžou postihnout nebo vysvětlit. Všechno, co vám můžu říci, je, že díky této technologii může být LERM zažít a jako důsledek tohoto zážitku dojde k přepojení vašeho vnitřního elektrického systému. Při tomto procesu jsou ve vašem nervovém systému vyřezány nové okruhy a tyto nové okruhy vám umožní používat LERM jako důsledek vašeho zážitku s ním."

"Pochybuji, že vám toto vysvětlení bylo něco platné. Nikdy předtím jsem to nezkoušel nikomu vysvětlit, a z výrazu vaší tváře vidím, že jsem neuspěl..."

Sarah: "Ne, tak to není. Jen jsem prostě unavená tím, že se pokaždé cítím, jako bych celý svůj život žila na jiné planetě. Že jsem toto všechno zmeškala... to je pro mě opravdu zdrcující, když o tom přemýšlím."

"Vzpomínám si, že jsem četla Einsteinův životopis, kde citoval údaj, že my lidé používáme jen asi dvě procenta naší intelektuální kapacity. Přesně tak se teď cítím. Že jsem žila svůj život jen ze dvou procent - jestli vůbec - a začínám si uvědomovat, co tím myslel. Nikdy předtím jsem neměla s čím to porovnat, a až teď vidím, jak těch dalších devadesát osm procent může vypadat. Není to moc příjemné vidět, co bylo vynecháno nebo přehlédnuto... nebo podceněno."

Dr. Neruda: "Chápu."

Sarah: "Teď k úplně něčemu jinému. Jak jste řekl dříve, existují jisté technologie - jako LERM a BST, u kterých není povoleno, aby byly používány pro osobní prospěch členů Labyrint Týmu. Jestliže bude tedy BST zprovozněna, nebude to každého zajímat a nebudou všichni požadovat, aby ji mohli použít? Já osobně bych chtěla. V mém životě je mnoho událostí, které bych změnila, kdybych mohla. Jakmile bude 'duch venku v z láhve', jak chcete BST udržet utajené?"

Dr. Neruda: "Stejně jako ve všech ostatních záležitostech i zde existují morální a etické aspekty, které musí být zváženy. Jedna z věcí, kterou si Fifteen a všeobecně Labyrint Tým uvědomuje a zvažuje ji, je širší dopad těchto důsledků na sociální řád. Fifteen od svého raného věku vždy cítil, že technologie jako BST či LERM budou poskytnuty jen takovým organizacím, které budou náležitě ctít etické hledisko, které je samou podstatou technologie vyžadováno."

"To je jedna ze základních stanov Labyrint Týmu a všichni její členové ji berou velmi vážně. Při vývoji nových technologií vždy existují v týmu členové, kteří se zabývají etickými důsledky technologie a kteří jsou zodpovědní za vytvoření náležitých direktiv a stanovení pravidel užívání. To je nedílná součást vývoje každého projektu."

Sarah: "To ráda slyším, ale nemůže se stát, že by tyto stanovy byly použity za účelem zamezení rozšíření těchto technologií k širší veřejnosti?"

Dr. Neruda: "Nesporně. Technologie jako je BST se může - jakmile bude vyvinuta a otestována - časem stát spotřebitelskou technologií. Ale dokud bude Labyrint Tým existovat, bude chránit BST před jakoukoliv vnější silou. V Labyrint Týmu existuje komise zvaná Program Transferu Technologií neboli TTP (Technology Transfer Program). Tato komise má dvě poslání. Jedním je hodnocení přichozích technologií, které jsou od mimozemšťanů přebírány, a druhým je zodpovědnost za to, které technologie a v jakém stavu zřetění budou transferovány k našim partnerům v sektoru soukromého průmyslu, NSA či armády."

"Komise TTP tak má pod kontrolou technologie v ryším stavu, které jsou Labyrint Týmem vyvinuty. Tyto ryzí technologie nejsou téměř nikdy transferovány do vnějších organizací. Dokonce ani personál ACIO, který není součástí Labyrint Týmu, neví o těchto ryzích technologiích, a když..."

Sarah: "Ale když umístím záznamy těchto rozhovorů na Internet, nebo ten příběh zveřejní nějaká média, tak se o těchto věcech dozví širší okruh lidí, než jen zaměstnanci ACIO. Nepoodhalí to pláštík tajemství Labyrint Týmu?"

Dr. Neruda: "Ne. Labyrint Tým je víc, než jen tajná organizace. Ze všech praktických účelů Labyrint Tým neexistuje. Ani ACIO neexistuje. Nikdo nebude schopen ACIO vystopovat, natož Labyrint Tým. Jejich bezpečnostní technologie jsou tak dokonalé, že v tomto ohledu jsou naprosto nezranitelní. Nic z toho, co říkám, nebo co vy budete publikovat, je neúčinné zranitelnějšími. Jak jsem řekl již dříve, jejich jediným zájmem bude precedens mého sběhnutí a to, jak by to časem mohlo způsobit další sběhnutí."

Sarah: "Proč, proč by někdo chtěl utíkat... ve vašem případě to chápu... nechť jste, aby vám byly odstraněny vaše vzpomínky. Ale nedělají to běžně, ne?"

Dr. Neruda: "Ne příliš často, ale určitě nejsem prvním, kdo měl projít seancí implantace paměti nebo nějakou z dalších forem invazivních bezpečnostních opatření. To všechno je součástí kultury Labyrint Týmu a ACIO. Každý, kdo do takovýchto světů vstupuje, chápe, že se tomu musí podrobit. Je jasné, že součástí této kultury musí být i paranoia. Ale některé jedince to časem začne dusit. A tito jedinci jsou těmi, kteří představují největší riziko, že při spatření mého sběhnutí, to uvidí jako důvod ke svému vlastnímu sběhnutí."

"Možná, že se v tom naprosto mýlím, ale věřím, že existuje asi deset až dvacet jedinců, kteří by chtěli ACIO - nebo dokonce Labyrint Tým - opustit, kdyby jim ta možnost byla bez širších důsledků poskytnuta."

Sarah: "Myslela jsem ale, že jste včera večer řekl, že tito lidé milují svou práci kvůli přístupu k jedinečným technologiím a výzkumným laboratorům, které jsou mnohem pokročilejší, než kdekoli jinde? Jestli je to tak, co by dělali v normální společnosti?"

Dr. Neruda: "Já to zjistím. Já budu prvním, kdo bude zažívat normální společnost... jako normální jedinec."

Sarah: "Dobře, určitě nebudete mít problém sehnat nějakou práci... co to říkám, vždyť vy vůbec nepotřebujete práci. Zapomněla jsem, že si můžete udělat peníze jen tak ze vzduchu."

Dr. Neruda: "Budete překvapena, když vám řeknu, že žiju docela obyčejný život. Mám Hondu Accord 92 a žiju ve skromném třípokoje domě v obyčejné předměstské čtvrti..."

Sarah: "Děláte si srandu?"

Dr. Neruda: "Ne."

Sarah: "Vydělával jste nezdaněných 400 000 dolarů ročně... a ve vaší mysli máte strom plodící peníze a přitom žijete jako já? Jestli dovolíte, ráda bych věděla, co s těmi penězi děláte?"

Dr. Neruda: "Předal jsem správu svého majetku mnou vybraným zmocněncům."

Sarah: "Jsou všichni členové Labyrint Týmu jako vy?"

Dr. Neruda: "Myslíte, co se týká peněz a majetku?"

Sarah: "Ano."

Dr. Neruda: "Většina žije vyšším životním standardem než já, ale je součástí naší kultury žít skromně a žádný ze členů nemá honosný životní styl. Fifteen platí lidem podle jejich hodnoty, ne proto, že by chtěl, aby peníze rozhazovali a žili okázale. Pevně v to věřím a on sám žije dokonce ještě skromněji, než já."

Sarah: "To je těžko k uvěření. Myslím, že ze všeho, co jste mi až doteď řekl, je toto nejtěžší k uvěření. Jsem z toho naprosto zmatena..."

Dr. Neruda: "Tomu rozumím, ale všechno, co vám říkám, je pravda."

"Když jsou do ACIO přijímáni noví lidé, jsou zprvu lákáni finanční nabídkou. Jsou to velmi bystří a schopní lidé a mohli by si snadno vydělat dvě stě tisíc dolarů ročně a více na univerzitách nebo v soukromém průmyslu. ACIO je láká přinejmenším dvojnásobným platem a nabízí jim doživotní pracovní smlouvu."

Ale ti, kteří nakonec získají právo vstoupit do dvanácté úrovně a potom jsou uvedeni do Labyrint Týmu a časem tohoto statutu dosáhnou, tak u těch peníze hrají stále menší roli... zvláště po zážitku Corteánského inteligentního urychlovače... a po zážitku LERM se role peněz ještě zmenší."

"Pravděpodobně shledáte zajímavým, že Fifteen žije v malém třípokojovém domě v běžné čtvrti, kde je průměrná hodnota nemovitosti 250 000 dolarů. Na standardy Západního Pobřeží to není mnoho. Jeho auto má najeto přinejmenším sto tisíc mil, nemá klimatizaci a on je se svou situací naprosto spokojen. Noví zaměstnanci ACIO jsou vždy šokováni Fifteenovou šetrností... myslím, že výraz "zmatení" bude pro to lepší. Ale v průběhu času se naučí ho respektovat ne jako excentrika, ale jako naprosto odevzdaného génia, který prostě rád žije jako ostatní lidé a rád mezi ně zapadá."

Sarah: "Dobře... musela jsem se zeptat na tyto osobní věci i když vím, že jsem naprosto odbočila ze svého předsevzetí, ale musíte mi ještě říci pár věcí o... jako co si o vás myslí vaši sousedé?"

Dr. Neruda: "Své sousedy příliš dobře neznám. Od svých osmnácti let pracuji sedmdesát hodin týdně. Když se s někým stýkám, je to obvykle s mými kolegy. Pro nějaká další přátelství zbývá velmi málo času. Ale abych odpověděl na vaši otázku přímo, přesně nevím, co si o mně myslí... jen jsem jim řekl, že jsem vědec výzkumník pracující pro vládu. U většiny lidí to uspokojí jejich zvědavost."

Sarah: "Ale co kdybyste potkal ženu a zamiloval se do ní. Chtěla by vědět, co děláte, kolik vyděláváte a tak dál... co byste jí řekl?"

Dr. Neruda: "Že pracuji pro vládní výzkumné centrum počasí. Že jsem vědec výzkumník v oboru aplikované teorie chaosu a že vydělávám 85 000 dolarů ročně."

Sarah: "Takže byste lhal?"

Dr. Neruda: "Je to součástí kultury Labyrint Týmu. Nemůžeme říkat pravdu, a kdybychom to udělali, většina lidí by si myslela, že jsme se zbláznili. To je také důvod, proč zůstáváme spolu... mezi sebou můžeme sdílet pravdu."

Sarah: "Když jsem poprvé slyšela o ACIO a jeho tajném poslání a o tom, že jste sběhl a nyní se obáváte o život... myslela jsem, že ACIO má zlé úmysly a že je typem organizace snažící se o řízení světa. Pak jsem se dověděla o těch penězích, které všichni vyděláváte, a představila jsem si spolek intelektuálních snobů, kteří jezdí v neprůstředlných Mercedesech Benz a žijí v noblesních sídlech... a vy jste moji představa naprosto zbouřil. Úplně jste ji zničil. Tak proč se tolik obáváte?"

Dr. Neruda: "Labyrint Tým je z důvodu svého spojení s ACIO stále velmi spojen s tajnou sítí organizací, která kontroluje velkou část světových financí a přírodních zdrojů. Tato síť organizací se dozví o mém sběhnutí v okamžiku, kdy se tyto materiály, které jsem vám dal, dostanou do tisku nebo na internet. Až si přečtou tyto dva rozhovory, budou vědět, že jsou autentické. Zatímco ACIO nebo Labyrint Týmu nemůžou nic udělat, mě osobně můžou ztížit život."

"A nejspíš se o to pokusí. Víím všechno o jejich technologiích a o tom, jak je rozvíjejí. Znáím lidi, kteří stojí za těmito organizacemi, a víím, jak pracují. Mám vědomosti, ze kterých jsem vám ukázal jen malou část. A tyto vědomosti budou jistě jedince - velmi mocné jedince - velmi znervózňovat. Děje se to velmi zřídka, ale když vysoce postavený zaměstnanec sběhne, je štván jako zvěř, až je nalezen a zlikvidován, nebo pokud dále chce sloužit, je mu selektivně vymazána paměť. To je jedna z nepříjemných záležitostí s těmito organizacemi."

Sarah: "Ale vy jste jen vědec... lingvista, proboha. Jak můžete pro ty organizace představovat hrozbu?"

Dr. Neruda: "Byl jsem tím, kdo vytvořil základní šifrovací technologii pro jejich bezpečnostní systém, který skrývá jejich předpověďací modelovací software pro světovou burzu s akcemi. Ve vašich očích jsem možná jen obyčejným vědcem, ale můj talent v lingvistice není jediným, kterým jsem nadán. Mám také nadání v oboru šifrování. V oboru ekonomiky jsem prostě nejlepší. A tento můj talent byl prostě poskytnut ku pomoci jistým organizacím. Při tomto procesu jsem se toho velmi mnoho dozvěděl o těchto organizacích a způsobu jejich fungování. To ze mě dělá bezpečnostní riziko."

Sarah: "Proč? Myslím tím, když ACIO a Labyrint Tým mají tolik peněz... proč spolupracují s těmito zlymy organizacemi?"

Dr. Neruda: "Tak za prvé - ony nejsou zlé. Tyto organizace jsou tvořeny velmi vzdělanými elitáři, kteří sice možná jsou sebe-střední, ale nikoliv nutně zlí. Dívají se na svět jako na biologický zážitek, ve kterém přežívá silnější, mocnější prosperuje a utajené vládne. Jsou rádi v pozicích těch, kteří ovládají. Jsou naprosto posedlí ovládnutím, ale nikoliv z důvodu uctívání nebo uspokojování ega, nýbrž z důvodu, že skutečně věří, že jsou těmi nejlepšími v dělání politických rozhodnutí, která mají vliv na světovou ekonomiku a bezpečnost."

"Neplette si ovládnutí se zlým úmyslem. Není to nutně jedna a tatáž věc. Je to prostě hra, kterou oni hrají. Skutečnost, že takto získávají neuvěřitelné sumy peněz, je prostě součástí této jejich hry. To ale není důvod, proč sedí v křesle, ze kterého se řídí světová ekonomika... oni prostě jen chtějí ochraňovat svůj životní program, stejně jako by to dělali všichni ostatní. Oni jsou jen v pozici těch, kteří to dělat můžou. Jejich bezpečnost plyne z toho, že se nalézají na vrcholku ekonomického potravního řetězce."

Sarah: "Ale oni manipulují lidmi a zadržují před nimi informace. Když toto není zlem, tak čím to tedy je?"

Dr. Neruda: "Podle vaší definice je zlá naše národní vláda, naše lokální vlády a prakticky každá obchodní organizace. Všichni manipulují a skrývají informace. Vlády, organizace, jednotlivci."

Sarah: "Překrucujete má slova. Je to záležitost míry, ne? Myslím tím, že jednou věcí je, když vám neřeknu pravdivě barvu svých vlasů a druhou věcí je, když bych vám - jako součást této tajné sítě organizací - odepřela informaci o tom, jak manipuluji světovou ekonomikou. To je úplně jiné měřítko. To se nedá srovnávat. Stále si myslím, že je zlem, když organizace manipuluje a řídí věci pro svůj vlastní prospěch."

Dr. Neruda: "Věřte mi, nechci být zastáncem těchto organizací, ale vy je potřebujete pochopit, protože je to důležité a může to mít v následujících dnech na vás vliv. Tato tajná síť mocných organizací je více spojena se záměry Labyrint Týmu, než jsou naše světové vlády a zvláště naši vojenští vůdci. Jestli máte pocit, že vás něco zneklidňuje... pak vám radím, abyste se mnohem více zajímala o státní správu, Kongres a Ministerstvo Obrany... nejen ve Spojených Státech, ale v každé zemi."

Sarah: "Jak to můžete říci? Říkáte, že naše vláda a vojenští vůdci se nám pokoušejí uškodit a že tyto tajné, manipulační organizace se nám pokoušejí pomoci?"

Dr. Neruda: "Říkám, že vedení světové komunity národů je neschopné a že může být koupeno za drahý dolar. A že to není tato tajná síť organizací, o kterém mluvím, kdo manipuluje našimi vládními a vojenskými vůdci, aby investovali obrovské množství peněz do destruktivních sil, jakými jsou jaderné a biologické zbraně. Tito vůdci se k tomu rozhodují sami. Tajné organizace, na které svým prstem poukazují, představují protivníky těchto vládních a vojenských sil, protože jsou to právě tyto organizace, kdo vkládá jistý stupeň nejistoty do vládních modelů řízení ekonomiky a sociálního řádu."

"Politici a vojenští vůdci jsou těmi, kdo investují čas, energii a peníze na zbraně hromadného ničení a to je - pokud něco takového jako zlo existuje - tím zlem."

Sarah: "Dobře, už chápu, kam směřujete. Ale naznačujete, že se nás tyto tajné organizace pokusí zabít, když budeme publikovat a rozšiřovat tyto informace? Stále nechápu, co je tedy čin tak šlechtnými."

Dr. Neruda: "Myslím, že se těmito tajnými organizacemi nemusíte vůbec zabývat. Nevíte toho tolik, abyste pro ně byla nebezpečná. Kromě toho oni jsou zvyklí na novináře, kteří kolem nich slídí a snaží se je odhalit. Žádný z nich však významnou měrou neuspěl. Byly o nich napsány tucty knih. Oni vás nebudou obtěžovat. Budou se zajímat jen a jen o mne. To je jeden z důvodů, proč jsem tak opatrný v tom, co vám říkám. Víím, že budou číst tyto rozhovory, stejně jako NSA, CIA, ACIO a celý Labyrint Tým. Necháám vás nahrávat tuto konverzaci, protože přesně víím, kdo uslyší tato slova, a chci, aby přesně věděli, co jsem vám řekl a skrze vás i ostatním."

"Nehodnotím to, zda jsou tyto tajné organizace šlechtné či nikoliv. Pouze poukazují na to, že nejsou jedinými, kdo vyhazuje obrovské sumy peněz a intelektuálního kapitálu na zbraně hromadného ničení. Ony jsou mnohem více schopné vládnout, než naši politici a vojenští vůdci. Takový je prostě můj názor."

Sarah: "Stále tomu nerozumím. Jestliže Labyrint Tým, ACIO a tato tajná síť organizací jsou tak šlechtné a blahosklonné, proč se obáváte o svůj život? A proč se ukrývají před veřejností jako šváby?"

Dr. Neruda: "Abych zodpověděl vaši první otázku, obávám se o svůj život, protože mám informace, které můžou způsobit nenapravitelnou škodu mnohým z těchto tajných organizací... ačkoliv nemám záměr, tak činit."

Sarah: "Ale prostě proto, že o těch věcech víte, tak vás budou pronásledovat a nakonec vás zabijí? To vypadá jako pěkná partička. Určitě nejsou zlí..."

Dr. Neruda: "Pochopte... jsou posedlí ovládním. Nelíbí se jim, že je na svobodě někdo, kdo by jim potenciálně mohl způsobit škodu. Kdybych chtěl, můžu je zničit. Víím toho příliš mnoho o jejich počítačových algoritmech a šifrovacích technologiích."

Sarah: "Ale jak byste získal přístup do jejich systému. Zdá se mi, že byste se vystavil velkému nebezpečí, kdybyste se pokusil nabourat do jejich systému."

Dr. Neruda: "Nepotřebuji se nabourávat do jejich systému, abych jim uškodil, potřebuji se dostat do jejich systému, abych škodě předešel. Oni mě do svého systému pozvou."

Sarah: "Tak tomu nerozumím..."

Dr. Neruda: "Když jsem zpočátku pracoval na vývoji jejich systému, vložil jsem jistě časově zpožděné algoritmy, které jsem načasoval tak, aby se spustily ve specifický čas a pokud neudělají patřičnou údržbu, jejich program zničí sám sebe. To je něco, co tyto organizace nemůžou dovolit, aby se přihodilo."

Sarah: "Souhlasili s tím?"

Dr. Neruda: "Je to součást ceny, kterou Labyrint Tým účtuje svým klientům. A co je důležitější, zajišťuje to, aby naše technologie - dokonce i ty ve zředěném stavu - byly provozovány s naším souhlasem a aby nebyly zneužity. Mám přístupové kódy do jejich systému a udržovací klíč, který zamezí zhroucení systému. Jsem si jistý, že jsem jediným, kdo tuto znalost má."

Sarah: "Říkáte, že ačkoliv všichni v Labyrint Týmu mají fotografickou paměť, vy jste jediný, kdo ten kód zná?"

Dr. Neruda: "Nevykázal jsem to správné číslo, když jsem naposledy aktualizoval jejich systém... takže ano, jsem jediným, kdo zná ten správný kód. Navrhnul jsem to tímto způsobem, abych zajistil svou bezpečnost..."

Sarah: "Ale vy mi chcete říci, že se všemi těmi génii v Labyrint Týmu, oni nejsou schopni tento problém vyřešit sami?"

Dr. Neruda: "Ne bez značného množství času... což je něco, s čím Fifteen nebude souhlasit. Bylo by to mrhání časem a příliš velké rozptýlení od výzkumu BST."

Sarah: "Už o tom vědí?"

Dr. Neruda: "Ach, ano. Informoval jsem je krátce potom, co jsem sběhl."

Sarah: "Musejí být naštvaní."

Dr. Neruda: "Když to řeknu mírně, nebyla to příjemná konverzace."

Sarah: "Přemýšlím tak o všech těchto dokonalých technologiích, které Labyrint Tým má, ale něčemu stále nerozumím. Jak je vyrábíte? Předpokládám, že výrobu nedělá Intel. Je to tak?"

Dr. Neruda: "Správně. Na planetě není nikdo, kdo by byl schopen tyto technologie vyrobit. Všechny jsou založeny na Corteánských technologiích, které jsou asi 150 generací napřed před našimi nejlepšími počítačovými technologiemi zde na zemi.

Například projekt LERM používá pouze jedinou domácí technologii z celkového počtu asi dvou set různých technologií. A tato je poměrně nevýznamnou částí celého projektu..."

Sarah: "Co je to?"

Dr. Neruda: "Je to odvozenina technologie laserové telemetrie, kterou ACIO vyvinulo asi před dvaceti lety, jenž však splňuje specifické potřeby projektu LERM, protože je založena na analogových protokolech, které jsou pro použití v této specifické části experimentu vyžadovány."

Sarah: "Takže Corteum zajišťuje všechnu výrobu toho, co Labyrint Tým navrhne. Co když se Corteum náhle rozhodne, ať už z jakéhokoli důvodu, nesdílet své technologie? Přestane Labyrint Tým existovat?"

Dr. Neruda: "Možná. Ale Fifteen je mazaný a vytváří jisté alternativy, kterými si zajišťuje, aby se něco podobného nikdy nestalo. Mějte na paměti, že Corteum má pro vývoj této technologie přinejmenším stejnou motivaci jako my, dokonce snad ještě větší. Mají obrovskou úctu k Fifteenovi, stejně jako k celému lidskému osazenstvu Labyrint Týmu. Nicméně zpočátku, když byl Labyrint Tým formován, Fifteen vyjednal s Corteem sdílení všech zdrojových kódů projektu, které povstanou z výzkumu BST. Všechny základní technologie jsou replikovány ve dvou oddělených výzkumných laboratořích. Všechno je naprosto kompletně zdvojené, včetně zdrojů energie."

Sarah: "Nebudou vůdcové těchto tajných organizací tlačit na Fifteena, aby vás našel... s jejich technologií vzdáleného vidění - není pro ně snadné vás najít?"

Dr. Neruda: "Vůdcové těchto tajných organizací dobře vědí, že nemají na Fifteena žádný vliv. Poté, co si přečtou tuto informaci, budou vědět, že jejich vliv je dokonce ještě menší. Fifteen a Labyrint Tým navrhnu a vytvořil všechny jejich bezpečnostní systémy. Od prvního do posledního. Oni vědí, že jsou Labyrint Týmu zavázáni za tyto technologie, které je - metaforicky řečeno - učinili neviditelnými. Nemůžou na Fifteena vyvíjet tlak. Ve skutečnosti je to právě naopak. Fifteen může tlačit na ně, ačkoliv to nikdy neudělá. Pro Fifteena tyto organizace představují jednoduše nejlepší alternativu, jak našim vlastním vládám vzít kontrolu nad ekonomickými motory a sociálním řádem světové infrastruktury. Proto s nimi sympatizuje a pokouší se jim pomoci v takovém rozsahu, v jakém mu to volný čas a energie umožňují."

Sarah: "Jak se před nimi tedy ukryjete?"

Dr. Neruda: "Jak již jsem vám řekl dříve, začal jsem se systematicky odpojovat od invazivních bezpečnostních opatření ACIO, v to počítaje elektronické senzory implantované pod kůži v zadní části krku. Vyňal jsem si úspěšně tato zařízení, takže můžu zůstat v utajení, dokud nebude vyjednáno rozumné řešení."

Sarah: "Říkal jste však, že mají Dálnovideckou technologii, kterou vás můžou vyhledat. Jak je to tedy s ní?"

Dr. Neruda: "Trochu pochybuji o tom, že to budou zkoušet. Není to čistě vědecké. Dálnovidec může vidět například tuto místnost, ale nemusí vědět, jak ji najít. Klíč mu může poskytnout konkrétní objekt - například tyto hodiny - ale pokud to není jediný objekt svého druhu a nelze vystopovat jeho umístění, tak jim to nepomůže."

Sarah: "Je pak potřeba se něčeho obávat?"

Dr. Neruda: "Myslím, že bychom měli měnit místo a čas našich setkání. Měli bychom naplánovat náš další rozhovor v nové atmosféře - třeba někde venku. Nějaké obyčejné místo bez specifických rysů krajiny."

Sarah: "Takže oni nedokážou číst cedule s názvy ulic a zjistit tak mou adresu - myslím, pokud by zrovna teď dělali Dálnovideckou seanci?"

Dr. Neruda: "Můžou se o to pokusit a možná, že se jim to podaří, ale není to pravděpodobné."

Sarah: "Najednou jsem strašně nervózní. Moc jste mě tím neuklidnil."

Dr. Neruda: "Jen čestně říkám pravdu."

Sarah: "Co udělají se mnou a mojí dcerou, když mě najdou?"

Dr. Neruda: "Myslím, že můžete předpokládat, že by vám udělali MRP na celý zážitek setkání se mnou."

Sarah: "Nezabili by nás?"

Dr. Neruda: "To si nemyslím. Fifteen se neuchyluje k násilí, pokud to není absolutně nutné."

Sarah: "Sakra. To jsem měla vědět předtím, než jsem souhlasila s tím, že do toho budu se svou dcerou zatažena. Řekněte mi jedno: víte, kdy dělají Dálnovideckou seanci? Myslím, jestli to nějak cítíte?"

Dr. Neruda: "Cítím to, ale nemusí to být úplně přesné."

Sarah: "Existuje proti tomu nějaká obrana?"

Dr. Neruda: "Žádná."

Sarah: "Takže jedinou naší nadějí je, že to jejich proklaté Dálnovidění selže?"

Dr. Neruda: "Byl jsem tu jen krátkou dobu a bylo to vždy pozdě večer, kdy oni pravděpodobně Dál-novidecké seance nedělají. Ale bude dobré, když budeme měnit místo našich setkání, jak jsem již navrhnul. Kromě tohoto nevím, co bychom proti tomu ještě mohli dělat."

Sarah: "Předpokládám, že policie nebo FBI s tím nemůžou udělat nic?"

Dr. Neruda: "Nic takového, o co bych stál."

Sarah: "Ale co budete pro svou ochranu dělat?"

Dr. Neruda: "Jak si jistě dokážete představit, Sarah, jsou jisté informace, které s vámi - vzhledem k podstatě těchto rozhovorů - nemůžu sdílet. Toto je jeden z případů, kdy vám nemůžu říct více, než jsem vám již řekl."

Sarah: "Cítím, že bychom tento rozhovor měli ukončit. Má mysl je doslova až po okraj plná. Kdybys-
te mi teď ještě něco důležitého sdělil, šlo by to jedním uchem dovnitř a druhým ven. Můžeme se opět setkat ve středu a domluvit se teď, kam půjdeme?"

Dr. Neruda: "Ano, to mi vyhovuje."

Sarah: "Dobře, takže pro dnešek končíme."

Konec rozhovoru

Kapitola 22 - Třetí rozhovor s Dr. Jamissonem Nerudou

zapsala Sarah

To, co následuje, je záznam ze schůzky s Dr. Nerudou, který jsem nahrála 30. prosince 1997. Dal mi svolení pořádkem jeho odpovědí na mé otázky. Toto je přepis záznamu. Bylo to jedno z pěti setkání, při kterých jsem mohla nahrávat naši konverzaci. Zachovala jsem tyto zápisy přesně tak, jak proběhly. Neu-dělala jsem žádnou editaci a snažila jsem se, jak jen to šlo, použít přesně stejná slova a gramatiku, kterou používal i Dr. Neruda.

(Než začnete číst tento rozhovor, doporučuji přečíst si nejdříve rozhovory z 27. a 28. prosince 1997.)

Sarah: "Dobré odpoledne, Dr. Nerudo. Jste připraven?"

Dr. Neruda: "Ano, jsem připraven, pokud jste vy."

Sarah: "Ze všech těchto záležitostí, je mi jedna věc stále těžko pochopitelná. Je to skutečnost, že koncept cestování časem se mi zdá pro vyvinutí jako docela snadná technologie. Chápu, že jsme pod do-jmem Star Treku a různých dalších filmů a televizních seriálů, ale to, co popisujete, se mi zdá, že je pro vyvinutí příliš složité a že se to nikdy vyvinout nepodaří. Je to skutečně tak těžké vyvinout?"

Dr. Neruda: "Cestování časem, které je prezentované ve filmech, zjednodušuje složitost této techno-logie. Interaktivní cestování časem neboli BST - jak je definováno Fifteenem, je nejdokonalejší ze všech technologií. Je vrcholem všech technologií, ze kterého všechny ostatní technologie můžou být potenciálně odvozeny. Takže vytvořením BST je vytvořena zkratka či stezka urychleného vývoje pro získání potenciálně všech ostatních technologií. Proto je tak obtížné BST vyvinout."

"Vědecko-fantastické podání porušuje mnohé vědecké principy, které se týkají našeho chápání ces-tování časem. BST je proti tomu mimořádně dokonale aplikace vědeckých principů, které prostě v žánru vědecké fantazie nejsou zastoupeny a to převážně proto, že lidé mají rádi efekty a vyobrazení různých aspektů cestování časem mnohem více, než mají chuť pochopit vědu, která je za tím. Takže spisovatelé, zvláště ti, kteří píšou pro televizi a filmy, zjednodušují stupeň složitosti, který obklopuje tuto vrcholovou tech-nologii."

Sarah: "Ale vy jste vlastně neodpověděl na mou otázku... uspějeme v jejím vyvinutí?"

Dr. Neruda: "V mé mysli trochu pochybuji o tom, že Labyrint Tým uspěje při vývoji technologie BST. Otázkou totiž je, zdali to z dlouhodobé perspektivy je v nejlepším zájmu lidstva. Těsně před tím, než jsem zběhl, tak do začátku prvních testů - z celé škály testů - zbývaly pouhé týdny. Na úrovni ředitelů bylo rozší-řené očekávání, že do úspěšných zkoušek BST zbývá čtyři až šest měsíců."

Sarah: "Co je tedy největší překážkou v úspěchu?"

Dr. Neruda: "Jednoduše řečeno to, jestli je Labyrint Tým schopen definovat a zpřístupnit intervenční body - jak stanovil Fifteen - které by měly nejmenší dopad na související události v horizontálním čase. Je to nejjemnější a zároveň nejdůležitější součást celého toho řetězce technologií."

Sarah: "Můžete to nějak laicky vysvětlit?"

Dr. Neruda: "Je to velmi obtížná technologie pro vyvinutí - definování optimálního intervenčního bo-du, jeho zpřístupnění a návrat bez odhalení. Na příčinné úrovni se to týká spojování času s minimálním dopadem. Je to podobná výzva, jako vhodit kámen do rybníka, aniž by se hladina zčeřila."

Sarah: "Proč tolik péče o minimalizování dopadu? Myslím tím, co se týká záležitosti s Animem, ne-snaží se snad úplně zničit lidstvo? Proč bychom se tolik měli starat o to, zda narušíme jejich život?"

Dr. Neruda: "Tak za prvé, Animus nepřichází, aby zničil lidstvo. Přichází proto, aby ovládl genetic-kou knihovnu známou jako Země. Jejich záměr není úplně pochopen, ale není to vybití zvířat ani lidského

druhu. Týká se to mnohem více genetického inženýrství a toho, jak by jejich druh mohl být modifikován tak, aby mohl hostit vědomí ducha. Chtějí mít neomezený přístup do naší DNA, aby s ní mohli experimentovat. Kromě toho chtějí kolonizovat Zemi, ale jaký je jejich konečným záměr, to nevíme.”

“Co se týká vaší otázky, snaha o minimalizování dopadů z intervence prostřednictvím BST se týká jak sobeckých, tak nesobeckých zájmů. Jestliže jsou události modifikovány či změněny, můžou mít neza-myšlené a velmi nepředpověditelné důsledky. Například můžeme odklonit Anima z naší galaxie a při tomto procesu ho nezámyslně poslat na jinou planetu. Tento akt bude mít důsledky na naši planetu, které nejsme schopni předpovědět.”

Sarah: “Hovoříte o karmě?”

Dr. Neruda: “Ne. Souvisí to s fyzikou a vnitřní podstatou složitých systémů. Příčinná energie je věč-ná. Jednoduše přeskakuje od události k události. V některých případech události tvaruje; v jiných případech vytváří události nové. Příčinná energie je nejmocnější síla ve vesmíru a je-li přesměrována - v globálním měřítku - přeskočí nepředpověditelným a nevypočitatelným způsobem.”

Sarah: “Takže to je nedostatek BST... neznalost důsledků změněných událostí?”

Říkáte, že můžeme uspět v odvrácení Anima z naší planety a potom se o několik let později stát obě-tí nějaké jiné formy katastrofy, která naši planetu zničí?”

Dr. Neruda: “Ne, neděje se to přesně tímto způsobem. Energetický systém, který byl přesměrován, se jednoduše odrazí od bodu, ze kterého byl přesměrován. Jak se odrazí, to je tak složité, že je nemožné předpovědět podstatu této reakce. Domnívám se, že to může způsobit i nějakou formu katastrofy, ale není to tak, že by lidstvo bylo potrestáno, jestliže to je tím, co se pokoušíte naznačit.”

Sarah: “Ano, myslím, že to je to, co jsem tím chtěla říci. Ale není pravdou, že karma existuje? A že když pomocí BST přesměrujeme Anima na jinou planetu, vystavíme se tím negativní reakci?”

Dr. Neruda: “Ne. Znamená to, že se tím vystavíme reakci a podstata této reakce může být tak ne-souvisějící s přesměrováním příčinné energie, že ji nikdo nebude chápat jako reakci. Taková je podstata příčinné energie: přeskakuje svou vlastní silou a inteligencí. Není to jen reakce na nějakou akci.”

Sarah: “Myslím, že karma a dokonce i fyzika tvrdí, že každá akce vyvolá nějakou reakci. Jak je to te-dy s tímto principem?”

Dr. Neruda: “Je živý a pravdivý. Jen se nedá použít na příčinné energetické systémy nebo dimenzi vertikálního času.”

Sarah: “Dobře, vyhnu se další diskuzi o fyzice, ve prospěch toho, abych zjistila, proč si myslíte, že BST uspěje - s ohledem na naši diskuzi v posledních pár minutách.”

Dr. Neruda: “To je jeden z hlavních důvodů, proč jsem zběhnul.”

Sarah: “Jak to myslíte?”

Dr. Neruda: “Tato záležitost s nejistotou, týkající se příčinných energetických systémů, byl vždy kri-tický bod BST - přinejmenším teoreticky. Fifteen věří, že ví, jak to zvládnout. Já si nejsem tak jist, že to jde ovládat - zvláště po mém spojení s Tvůrci Křidel, kdy jsem obdržel jistý vhled do způsobu jejich řešení zále-žitostí s Animem.”

Sarah: “Vím, že už jste o tom trochu mluvil, ale připomeňte mi to. Jaké je jejich řešení?”

Dr. Neruda: “Mám jen pár vhledů, takže nejsem schopný o tom s určitostí hovořit.”

Sarah: “A jaká je podstata těchto informací?”

Dr. Neruda: “Tyto vhledy pocházejí z jedné Dálnovidecké seance. Pak jsem se o tom dočetl více v úvodu textu z optického disku...”

Sarah: “To je ten text, který doslova zmizel?”

Dr. Neruda: “Ano, ale já mám celý ten text uložený ve své paměti.”

Sarah: “A ještě něco?”

Dr. Neruda: “Měl jsem přímou komunikaci s někým, koho považuji za přímého zástupce Tvůrců Kří-del.”

Sarah: “Cože? Kdy?”

Dr. Neruda: “To je složitý příběh, ale Samantha, Dálnovidec přidělený k našemu projektu, měla stále sílící spojení s Tvůrci Křidel. Bohužel bylo tak silné, že Fifteen neměl jinou možnost, než ji podrobit MRP. Setkal jsem se s ní těsně před touto procedurou a ona se najednou stala kanálem přítomnosti, která ke mně promlouvala. Já věřím, že to byla Centrální Rasa.”

Sarah: “A z těchto tří zdrojů jste získal slušnou představu o tom, jak Tvůrci Křidel chtějí ochránit svou genetickou knihovnu?”

Dr. Neruda: “Správně.”

Sarah: “A co tato entita, hovořící prostřednictvím ‘channelingu’, říkala?”

Dr. Neruda: “Důraz jejího sdělení byl v tom, že naše technologie nás zklame.”

Sarah: “A tou technologií bylo myšleno BST?”

Dr. Neruda: “To je má interpretace.”

Sarah: “Takže v této záležitosti důvěřujete Samanthaě?”

Dr. Neruda: “Vůbec o ní nepochybuji. Ona prostě byla naším nejlepším Dálnovidecem a dost možná nejlepším přirozeným senzibílem, kterého kdy ACIO mělo.”

Sarah: “Pojďme zpátky k záležitosti, kterou jste před chvílkou naznačil. Pochopila jsem správně, že jste z ACIO zběhl z důvodu vaší neshody s Fifteenem ohledně BST a obranného řešení Tvůrců Křidel?”

Dr. Neruda: "Ano, to byl hlavní důvod."

Sarah: "Můžete to trochu rozvést?"

Dr. Neruda: "Fifteen věřil, že Samantha - naše Dálnovidka - může ohrožit naši misi kvůli své schopnosti kontaktovat se s Tvůrci Křídel. Ve dvou ze tří Dálnovideckých seancí, které dělala, zjistili její přítomnost a začali ji zkoumat. Jakmile měl Fifteen potvrzení, že tyto bytosti jsou - se vši pravděpodobností - z Centrální Rasy, začal tím být docela znepokojený a zastavil jakékoliv další Dálnovidecké seance."

"Když jsem se ho ptal proč, zdálo se, že se obává, že budou schopni vnímat, jak pracujeme na BST a měl strach, že by nám to mohli ukončit."

Sarah: "Proč?"

Dr. Neruda: "Protože to jsou velmi mocné bytosti. Když tisíckrát znásobíte to, co většina lidí považuje za Boha, pouze se přiblížíte k rozsahu schopností a moci, kterou tyto bytosti mohou mít."

Sarah: "Říkáte, že tyto bytosti jsou dokonce mocnější než Bůh?"

Dr. Neruda: "Potíž s vaší otázkou je v tom, že nevím, o jakém Bohu mluvíte. Jestli je to o konceptu Boha prezentovaném v Bibli či ve většině našich planetárních svatých knih - tak ten se v ničem nepodobá obrazu Boha, který mám ve své mysli já."

Sarah: "Dobře, chtěla jsem se vrátit k tomuto tématu, protože mě skutečně zajímá, ale také bych chtěla dokončit naši diskuzi o vašem zběhnutí. Můžete vysvětlit, jak se to přihodilo?"

Dr. Neruda: "Jednoduše řečeno - začal jsem cítit, že obranná zbraň umístěná na této planetě Tvůrci Křídel má lepší šanci uspět než BST. Všechna logika napovídala tomu, že to tak je. Nicméně Fifteen s tím nesouhlasil. Dovolil by další průzkum za účelem nalezení zbývajících lokalit Tvůrců Křídel a jejich zpřístupnění, ale nikdy by nedovolil sdílení těchto technologií nebo čehokoliv dalšího souvisejícího s tímto objevem s širokou veřejností."

Sarah: "Takže váš rozdílný pohled na tuto záležitost byl příčinou vašeho zběhnutí?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Tak pojďme zpátky k tématu Boha. Řekněte mi, jaká je vaše definice Boha."

Dr. Neruda: "Bůh je sjednocující síla, je prvotní a věčná. Tato síla je prvotní silou, která sama ze sebe vyvolala život, aby se stal jak jejím společníkem, tak její cestou. S životem, který byl takto vyvolán, bylo mnohokrát experimentováno, až byl nakonec zformován nosič duše, který byl schopen nést částici této síly do vnějších expandujících vesmírů."

Sarah: "Předpokládám, že tento nosič duše, o kterém mluvíte, je Centrální Rasa?"

Dr. Neruda: "Správně."

Sarah: "Je to to samé jako andělé?"

Dr. Neruda: "Ne, Centrální Rasa je více podobná genetickým plánovačům a vesmírným architektům. Nejsou příliš dobře známi a pochopeni - dokonce ani v Corteánské kosmologii, která je v tomto ohledu nejjasnější."

Sarah: "Předpokládám tedy, pokud jsou andělé skuteční, že se jedná ještě o jiná stvoření, než je Centrální Rasa?"

Dr. Neruda: "Správně."

Sarah: "Potom Bůh, nebo ta síla, kterou jste popsal, ve skutečnosti nevytvoří nic jiného, než Centrální Rasu a potom se vrátí do svého přibytku v centru vesmíru. To zní jako by všechnu práci dělala Centrální Rasa."

Dr. Neruda: "Centrální Rasa je jednoduše časově posunutá verze lidské rasy."

Sarah: "Co?"

Dr. Neruda: "Centrální Rasa je genetickým archetypem lidského druhu, nehledě na to, jakou formu na sebe bere; nehledě na to, v jakém žije čase; nehledě na to, v jaké části vesmíru žije. Tento archetyp je jako magnetická síla: přitahuje k sobě méně vyvinuté verze druhů. Všechny verze humanoidních druhů jsou pouze časově posunuté verze Centrální Rasy - přinejmenším to tak vnímá Corteum."

Sarah: "Počkejte chvíli. Říkáte, že jsem vytvořena ze stejné DNA jako Centrální Rasa? Že z genetického hlediska jsem v podstatě stejná - jen v jiném čase a prostoru? Jak je to možné?"

Dr. Neruda: "Je to možné, protože Centrální Rasa to tímto způsobem navrhla. DNA není jen něčím, co přenáší fyzické charakteristiky či predispozice. Přenáší také náš koncept času, prostoru, energie a hmoty. Přenáší naše vědomé a nevědomé filtry. Přenáší naši vnímavost k vnitřním impulsům původního myšlení a právě tato vnímavost je tím, co definuje pohyb bytosti."

Sarah: "Pohyb bytosti?"

Dr. Neruda: "Všechny bytosti jsou v pohybu. Každým okamžikem života se někam pohybují. Když to není fyzický pohyb, tak je to pohyb mysli. Jejich podvědomí je vždy v pohybu, vždy je v interakci s datovým proudem multivesmíru. Pohyb bytosti je prostě termín, který používáme v ACIO, abychom definovali vnitřní kompas."

Sarah: "A vnitřní kompas je co?"

Dr. Neruda: "Je to radarový systém jedince, který definuje jeho cestu životem jak v úrovni makrokosmu, tak mikrokosmu a všude mezi tím."

Sarah: "Mám pocit, že toto téma by mohlo pokračovat donekonečna."

Dr. Neruda: "Není to tak složité, Sarah. Popřemýšlejte o rozhodnutích, která děláte ve svém životě - o kterých by šlo říci, že se přihodila vlivem vnějších sil? Která byla vaše vlastní? A která byla kombinací vnějších vlivů a vašich vlastních rozhodnutí?"

Sarah: "Myslíte to procentuálně?"

Dr. Neruda: "Zkuste to odhadnout."

Sarah: "To záleží na tom, o které fázi mého života budu uvažovat. Když jsem byla malé dítě, všechna rozhodnutí dělali moji rodiče..."

Dr. Neruda: "Ne, odhadněte to pro všechny etapy najednou - od narození po smrt. Jen to odhadněte."

Sarah: "Nevím, možná čtyřicet procent vnějších, třicet procent mých vlastních a třicet procent kombinace."

Dr. Neruda: "Pak budete překvapena, když vám řeknu, že již před svým zrozením, jste uložila obraz do vaší DNA, který definuje pohyb vaší bytosti. Když je toto uložení provedeno, je pohyb vaší bytosti definován vámi - nikoliv někým jiným. Žádná vnější síla nedělá rozhodnutí za vás. Vnější síla může jen informovat a aktivovat rozhodnutí, která již byla učiněna."

Sarah: "Úplně jste mě zmátl. Říkáte, že všechna rozhodnutí v mém životě již byla učiněna předtím, než jsem se narodila?"

Dr. Neruda: "Ne. Pouze všechna příčinná rozhodnutí."

Sarah: "A jaký je rozdíl mezi příčinným rozhodnutím a obyčejným rozhodnutím?"

Dr. Neruda: "Kolik myslíte, že děláte rozhodnutí během dne. Určitě budete souhlasit, že jsou to pravděpodobně stovky, ne-li tisíce rozhodnutí každý den. To jsou - jak jste je nazvala - obyčejná rozhodnutí. Příčinná rozhodnutí jsou definována tím, jak sjednocená jsou se substrátem vašeho individuálního bytí. Jste vnímavá k novým myšlenkám? Jste schopná sjednocovat protikladné myšlenky? Zpracováváte informace převážně vizuálně nebo numericky? To jsou příčinná rozhodnutí, která definujete před svým zrozením a ta jsou zakódována v DNA, která pak aktivuje vaši rozhodovací matici. Vnější síly jako jsou rodiče, učitelé a přátelé - ty vás jen informují o tom, co jste již definovala jako pohyb své bytosti."

Sarah: "To je taky podle Cortea?"

Dr. Neruda: "Tuto část učení jsem osobně pochopil z mých vlastních prožitků LERM. Nicméně Cortea to popisuje podobně."

Sarah: "To mluvíte jiným způsobem o reinkarnaci, ne? Když říkáte, že si ukládáme obraz do naší DNA - předtím než se zrodíme - kdo vlastně dělá to ukládání?"

Dr. Neruda: "Jen beztvaré vědomí může uložit obraz do vzoru DNA."

Sarah: "Předpokládám, že mluvíte o duši?"

Dr. Neruda: "To opět záleží na vaší definici duše. Beztvaré vědomí je to, co pozoruje a zakouší prostřednictvím forem a struktur - nejen prostřednictvím fyzických vtělení. Například vědomí může být obsaženo uvnitř nějaké struktury či formy, která ale nemusí být fyzické podstaty. Třeba mysl je takovou strukturou. Přestože není fyzická, vědomí - je-li fyzicky vtěleno - hledí skrze strukturu mysli podobně jako někdo, kdo se dívá skrze okno. Duše je často považována za mysl a naopak."

"Beztvaré vědomí je takovou částicí Boha, jež je zpomalena z frekvence Božského stavu do individuality, kde se může stát samostatnou a zakoušet svobodnou vůli. Uvažuj o tom jako o fotonu či subatomární částici, jež je vržena do sítě vzájemně propojených částic, které mají stejnou povahu. Jinými slovy všechny tyto částice mají podobnou frekvenci či spin a jsou schopny snížit svou frekvenci podle své vůle tak, aby mohly vstoupit do membrán vědomí, do kterých lze vstoupit jen prostřednictvím přijetí formy či tvaru. A tak se beztvaré stává tvarem. Předtím než vědomí vstoupí do těla aktivuje patřičný vzorec DNA podle zkušeností, jež požaduje v membráně reality, kterou si vybralo."

Sarah: "Co myslíte pojmem membrána?"

Dr. Neruda: "Multivesmír je sbírkou realitních membrán, jež jsou sdruženy dohromady do dimenzionálních matic, které odpovídají myšlenkovým okruhům a gravitačním polím našeho beztvarého vědomí. Byli jsme trénováni k tomu - skrze evoluční časové rámce - abychom přijali tří dimenzionální svět jako naši realitu. Tyto realitní membrány nemají strukturu podobnou paralelním rovinám nebo příčkám žebříku. Spíše jsou podobné síti vzájemně propletených buněk. Jestli chcete, můžu to popsat ještě detailněji, ale myslím, že by to bylo dál už tak abstraktní, že by se vám začaly zavírat oči."

Sarah: "To se všechno zdá neuvěřitelné. Začínám si myslet, že jste reinkarnací Ježíše či Buddha."

Dr. Neruda (směje se): "Jsem reinkarnován, to je jediné, co můžu potvrdit."

Sarah: "Pamatujete si nějaké své předchozí inkarnace?"

Dr. Neruda: "Předchozí - to je relativní pojem. Raději o svých inkarnacích neuvažuji tolik jako o funkcích paměti, ale spíše jako o něčem, co je více podobné krvácení skrz simultánní realitní membrány. Oddíly, do kterých je lidská zkušenost rozdělena, nejsou tak nepropustné, aby úplně znemožnily jedné životní formě vstoupit či ovlivnit druhou. A podle mých zkušeností představují tyto oddíly paralelní okamžiky v životě jedince v celé šíři rozsahu času a prostoru."

Sarah: "Takže vy naznačujete, že vaše minulé, přítomné a budoucí životy jsou všechny prožívány ve stejném čase, přestože se zdá, že se odehrávají na různých místech a v různých časech?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Dobře, tak mi tedy vysvětlete, jak je to možné, protože mně to nedává žádný smysl."

Dr. Neruda: "Naše beztvaré vědomí je jako koule s mnoha, mnoha paprsky vedoucími ven z jejího středu. Každý z těchto paprsků je prostřednictvím forem propojen do kontinua vertikálního času. Tyto formy - lidské či jiné - vyživují beztvaré vědomí svými vhledy z jiných realitních membrán, ve kterých se vyskytují. Tímto způsobem přinášejí formy beztváremu své uvědomění z jiných realitních membrán. To je beztvárým dále zpracováváno a předáno skrze jednotící sílu Bohu."

Sarah: "Bůh přijímá všechny tyto informace či zkušenosti... od každé živé věci... z každého času a místa? Jak?"

Dr. Neruda: "Nemám vůbec tušení."

Sarah: "Ale je to něco, čemu věříte, a já předpokládám, že byste tomu nevěřil, kdybyste neměl nějaký důkaz, který by vaši víru podpořil."

Dr. Neruda: "Je to tak, že někdy sledujete stopu důkazu až do bodu, kdy neočekávaně končí, ale vy si dál můžete představit, jak ta cesta pokračuje nehlédě na chybějící důkaz, že pokračuje specifickým směrem. Můžete tu cestu vycítit. Nazvěte to představivost nebo prostě domněnka, to je jedno, ale je to přesně to, co jsem v tomto případě udělal. Opravdu nevím, jak by takto rozsáhlá data případně mohla být zpracovávána pro nějaký smysluplný účel, ale věřím tomu."

Sarah: "Dobře, počkejte chvíli, abych si mohla projít své poznámky... protože se chci vrátit zpět k něčemu, co jste říkal dříve. Tady to je. Řekl jste, že každý definuje na příčinné úrovni pohyb své bytosti. Pokud je to tak - a za předpokladu, že duše je inteligentní - proč by si nějaká duše vybrala být mentálně, emočně či fyzicky oslabená?"

Dr. Neruda: "Jak to myslíte?"

Sarah: "Řekněme, že duše vstoupí do těla, ale zvolí si, že bude hloupá, s uzavřenou myslí, prostě blbeček. Proč by si inteligentní vědomí toto zvolilo a potom to otisklo do své DNA, takže by se jeho život stal obtížnějším nebo přinejmenším nudnějším?"

Dr. Neruda: "Dovolte, abych se vás na něco zeptal. Proč by toto stejné podmíněné na někoho uvalil Bůh?"

Sarah: "Ach, ale vy začínáte s předpokladem, že Bůh existuje."

Dr. Neruda: "Tedy to předpokládejte a potom mi odpovězte."

Sarah: "Vím, co se mi snažíte naznačit, ale proč by Bůh nebo duše udělali toto - přinejmenším z mého úhlu pohledu - hloupé rozhodnutí?"

Dr. Neruda: "Má to co dělat s komplexními systémy a jejich vnitřními pravidly dynamiky."

Sarah: "Můžete být trochu konkrétnější?"

Dr. Neruda: "Aby vesmír mohl expandovat a jedinečně podporovat různé životní formy, potřebuje nespočítatelně složitý systém vzájemně propojených principů a pravidel. Čím je systém složitější, tím jsou póly jeho vzájemné interakce dynamičtější. Uvažujte o tom jako o nevybroušeném diamantu. Když na něj v temné místnosti posvítíte zaostřeným paprskem světla, objeví se jen tlumená záře. Když diamant vybrousíte, uděláte ho složitějším, rozšiřuje světlo zářivým vzorcem na všechny zdi místnosti."

"Podobným způsobem pracuje komplexnost s vědomím. Brousí lidskou zkušenost a šíří světlo vědomí na všechny stěny zkušeností - včetně nevědomosti, hlouposti, zlotřilosti, krásy, dobra a všech možných dalších stavů lidské zkušenosti. Beztvaré vědomí není hloupé, když si volí zažívat něco, co bychom my mohli považovat za obtížné či nudné. Jednoduše to znamená, že realitní membrána Země to potřebuje."

"Nikdo nemůže žít v této realitní membráně, aniž by byl dotčen dynamikou lidské zkušenosti. Nikdo není osvobozen od těžkostí či bolesti. Znamená to, že všichni děláme hloupá rozhodnutí? Ne, jen to znamená, že žijeme ve složitém světě... to a nic víc."

Sarah: "Nechci, aby to vyznělo, že se bráním, ale určitě budete souhlasit, že někteří mají lehčí život než druzí..."

Dr. Neruda: "Ano, ale to nesouvisí s inteligencí beztváreho vědomí."

Sarah: "Dobře, takže to souvisí se stářím beztváreho vědomí?"

Dr. Neruda: "Ptáte se, jestli se beztvaré vědomí - při získávání zkušeností - zlepšuje při výběru pohybu své bytosti?"

Sarah: "Přesně."

Dr. Neruda: "Beztvaré vědomí se dívá na těžkost a lehkost asi takovým způsobem, jak vy se díváte na negativní a pozitivní pól baterie. Předpokládám, že s relativní lhostejností."

Sarah: "Není v tom žádný rozdíl, to chcete říci? Je jedno, jestli jsme Einsteinem nebo Hitlerem? To mu nevěřím."

Dr. Neruda: "Volba nespočívá v tom, být zlým nebo špatným, nebo si zvolit takovou životní stezku, která je pro jedince i druhé nesnesitelně obtížná. Ani - v případě Einsteina - se nejedná o to, že by si zvolil přispět k poznání lidstva takovým způsobem, který umožnil stvoření nukleárních zbraní. V beztvárem vědomí těchto jedinců - které je vzhledem k jejich inkarnacím primární - se nerozhodli škodit či pomáhat lidstvu. Rozhodli se zažívat aspekty této realitní membrány, které přispívají jejich vlastnímu pochopení."

Sarah: "Takže říkáte, že duše si vybírá pohyb své bytosti podle svých sobeckých tužeb? Neuvažuje vůbec o všeobecném prospěchu?"

Dr. Neruda: "Nepotřebuje uvažovat o všeobecném prospěchu. To dělá jednotící síla."

Sarah: "To je zajímavá filozofie. Můžeme být tak sobečtí, jak si přejeme a nechat na Bohu, aby z našich sobeckých, netaktních projevů učinil něco, co přispívá k všeobecnému dobru lidstva. To je to, co skutečně říkáte?"

Dr. Neruda: "Ne. Říkám, že Bůh, který pracuje prostřednictvím jednotící síly, řídí mísení života za účelem uskutečnění transformace vesmíru. Bůh je jako kosmický alchymista, který transformuje sobecké zájmy jednoho do transformačních podmínek pro mnohé."

Sarah: "Tedy říkáte, že Bůh řeší všechny naše lidské slabosti? Můžeme dělat cokoli a vlastně na tom nezáleží, protože on to spraví. Kdyby tato filozofie byla v našem světě vyučována, byly bychom asi ve smutném stavu."

Dr. Neruda: "Možná že není oficiálním způsobem vyučována, nicméně lidský druh nevědomě ví, že to je způsob, jak to pracuje."

Sarah: "V tomto bodě s vámi nemůžu souhlasit. Sobecké zájmy, zlé úmysly, hloupost... to nejsou vlastnosti zodpovědné společnosti a já nevím o nikom, kdo by věřil, že se tímto způsobem můžeme chovat a potom nechat Boha spravovat škody či uklízet po našich ubohých soudech."

Dr. Neruda: "Nepochopila jste mě. Asi jsem to nevysvětlil dost dobře. Zkusím to znovu."

"Tak zaprvé, sobecké zájmy beztvarého vědomí vybrušují toto vědomí takovým způsobem, že může přijímat a vyzařovat jednotící sílu. Při tom se může vědomě spojit s touto silou a stát se tak vědomě jejím kanálem, který ji rozvádí do širokého spektra realitních membrán. Beztvaré vědomí si vybírá takové realitní membrány, které umožňují vybrušování jeho vědomí. Nic z toho není činěno s postojem univerzálního prospěchu či ušlechtilého přínosu. Nicméně také to není důsledek sobeckého chování, jak o tom uvažujete vy. Je to důsledek jeho přirozenosti... způsob, jakým bylo navrženo."

"Neříkám, že Bůh dělá pořádek po našich lajdáckých chybách. Říkám, že naše lajdácké chyby nejsou lajdáckými chybami. Opakuji, že žijeme v komplexním systému vzájemně propojených realitních membrán. Můžete o těchto membránách uvažovat jako o šupinách na hadovi, kde had představuje kolektivní lidské vědomí. Každá šupina ochraňuje lidskou duši a všechny šupiny dohromady umožňují hadovi pohyb v jeho prostředí - v tomto případě v multivesmíru. Lajdácké chyby, které jako jednotlivci i jako společnost děláme, jsou jak zodpovědné za existenci multivesmíru, tak jsou našimi ušlechtilými přínosy."

Sarah: "Chci se ujistit, že jsem to pochopila dobře. Říkáte, že naše chyby - jak jedinců, tak druhu - nám umožňují naši existenci, takže vlastně nejsou chybami?"

Dr. Neruda: "Jak jsem již řekl, složité systémy potřebují téměř nekonečný rozsah dynamiky, aby mohly pokračovat ve své existenci. Naše realitní membrána je formou, která je vhodně vytvořena tak, aby zapadla do komplexnosti našeho vesmíru. Tato membrána pak vytvořila na Zemi příslušné prostředí se všemi jeho různorodými životními formami. Ano, naše chyby, naše individuality, jsou ústředními součástmi naší schopnosti - jako druhu - udržet se a přežít tvář v tvář složité, vzájemně propojené struktuře kvantového světa a vesmíru."

"Sobecké motivace sklízí takové zkušenosti, které brousí naše vědomí. To je pak dále sklízeno jednotící silou a použito pro transformaci realitních membrán do průchodů, skrze které se druh může navrátit do Božského stavu. V tomto procesu mají stejnou váhu jak chyby, tak nesobecké přínosy. Nic nepříjde nazmar."

Sarah: "Jestliže toto všechno je pravda, proč bychom si tedy měli dělat starosti s Animem nebo čímkoliv jiným? Prostě necháme Boha, aby se o všechno postaral."

Dr. Neruda: "Protože Animus není spojen s jednotící silou."

Sarah: "Jakže? Myslela jsem, že jste říkal, že všechno je s ní spojeno."

Dr. Neruda: "Beztvaré vědomí si nevybírá takové nosiče duše, které nepoužívají jako svou formující strukturu DNA. Ví, že tyto struktury nejsou schopny se s jednotící silou spojit a proto jim nedůvěřuje."

Sarah: "A proč jim nedůvěřuje?"

Dr. Neruda: "Protože jednotící síla je tím, co přináší soudržnost do nesoudržného, účel do chaosu. Bez ní fyzické struktury inklinují k úpadku a stagnaci, což jinými slovy znamená, že se netransformují."

Sarah: "Jak se to přihodilo?"

Dr. Neruda: "Co?"

Sarah: "Že se Animus stal samostatnou rasou, která není spojena s Bohem?"

Dr. Neruda: "Slyšela jste někdy příběh o padlých andělech?"

Sarah: "Mluvíte o vzpouře Lucifera?"

Dr. Neruda: "Ano. Tento příběh je v Biblických textech podán zkresleně kvůli tomu, že autoři těchto textů neměli dostatečné pochopení, díky němuž by mohli definovat kosmologii či fyziku."

"Centrální Rasa navrhla vyšší životní formy, v to počítaje široké spektrum bytostí, které pracují v kvantovém světě a tamních membránách. Mezi těmito bytostmi jsou i ty, které obvykle nazýváme andělé a jež jsou prostředníky mezi humanoidními nosiči duše a Centrální Rasou."

"V andělské říši byli tací, kteří věřili, že Centrální Rasa příliš kontroluje strukturu nosičů duše. Cítili, že by měla být vytvořena taková struktura, která by umožnila andělům inkarnovat se do realitní membrány Země a dalších planet nesoucích život. Trvali na tom, že to těmto planetám pomůže - stejně jako fyzickým strukturám celého vesmíru. Nicméně Centrální Rasa odmítla tento návrh a skupinu odpadlíků nechala vytvořit nosič duše nezávislý na Centrální Rase."

Sarah: "Počkejte chvíli. Říkáte, že Lucifer vedl toto povstání proto, aby vytvořil nosič duše, který by mohl hostit ducha andělů, a že výsledkem je Animus?"

Dr. Neruda: "Je to mnohem komplikovanější. Lucifer, nebo prostě ten, komu říkáme Lucifer, byl velmi oddaný služebníkem Centrální Rasy. Byl jedním z předchůdců andělského druhu. Měl mocné schopnosti, které byly Centrální Rasou v dalších prototypích zmenšeny."

Sarah: "Říkáte, že andělé jsou vytvořeni... že se nemůžou reprodukovat tak, jako lidé?"

Dr. Neruda: "Správně."

"Lucifer jako osobnost má v sobě obsažený silný smysl pro nezávislost na svých tvůrcích a dokonce ještě silnější pocit, že jeho tvůrci se mýlí. To z důvodu jejich tvrzení, že humanoidní nosič duše může hostit výhradně beztvaré vědomí a nikoliv andělskou formu. Luciferovi se to zdálo nemyslitelné, protože andělská forma měla lepší schopnosti a mohla by být nápomocná všem fyzickým životním formám na zemi a na ostatních planetách nesoucích život."

"Z Luciferovy perspektivy se lidé a druhy vyššího řádu nebudou schopni transformovat z důvodu silných omezení svých nosičů duše či fyzických forem. Lucifer si byl jist, že bez spolupráce s anděly se humanoidé po celém vesmíru stanou postupně čím dál více oddělenými od svého účelu coby duchovních bytostí a uvrhnou vesmír do zmatku. To by mohlo vést k jeho destrukci a zničení všeho života - samozřejmě v to počítaje anděly."

Sarah: "Takže vy říkáte, že Luciferova vzpoura byla prostě pouhou neshodou v této záležitosti?"

Dr. Neruda: "Lucifer se chtěl inkarnovat do této realitní membrány stejným způsobem, jako to dělají lidé. Chtěl se stát spolupracovníkem lidstva, aby zajistil jeho vzestup. Centrální Rasa sice vnímala jeho záměry jako šlechtné, ale obávali se, že andělské inkarnace by byly svými lidskými protějšky považovány za Božské a tím by nezáměrně lidi více zmýlili, než že by jim pomohly spolu-vytvořit žebřík do Božského stavu."

"O této záležitosti se dlouho diskutovalo a způsobilo to oddělení andělské říše od Centrální Rasy. Přívrženci Centrální Rasy zastávali názor, že by Lucifer a jeho stoupenci měli být za své radikální názory vyhnáni, protože tyto názory by případně mohli vytvořit trvalé rozdělení jejich realitní membrány a způsobit tak obrovský zmatek. Lucifer v rozsáhlé debatě s Centrální Rasou vyjednal kompromis, který mu umožnil vzít skupinu svých stoupenců a na jedné planetě dokázat hodnotu svého plánu."

Sarah: "Říkáte, že Luciferovi bylo dovoleno experimentovat na jedné planetě?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Dobře, než budeme dál pokračovat, hovoříte o tom v kontextu mýtu, nebo prezentujete názor Cortea?"

Dr. Neruda: "ACIO vlastní tři starobylé spisy, které alegorickou formou popisují tento příběh, ale názor Cortea - když jste ho zmínila - je mnohem více popisnější a rozhodnější, co se týká záznamu této kosmické události."

Sarah: "Takže Lucifer vedl tento... experiment. Kde a jaký byl výsledek?"

Dr. Neruda: "Ta planeta je v galaxii známé vašim vědcům jako M51."

Sarah: "To je ta stejná galaxie Anima?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Takže vy vlastně tvrdíte, že Lucifer a jeho skupina stoupenců vytvořili Anima, aby byl nosičem duše andělů?"

Dr. Neruda: "Je to mnohem komplikovanější."

Sarah: "To doufám, protože tento příběh je příliš podivný na to, abych mu věřila."

Dr. Neruda: "Budte trpělivá. Vstupujeme do oblasti, která je pro většinu lidí nepříjemná. Takže se zhluboka nadechněte a zkuste sledovat mé vysvětlení."

"Lucifer vytvořil umělou fyzickou strukturu, která dokázala uspokojit kvantové požadavky andělů. Byla to velmi efektivní struktura, ale vytvářela v druhu silný komplex přežití, který nakonec převládl nad andělskými tendencemi k nesobeckosti a spolupráci."

Sarah: "Proč? Co se stalo?"

Dr. Neruda: "Když beztvaré vědomí vstoupí do realitní membrány prostřednictvím struktury, jako je nosič duše, okamžitě se začne cítit oddělené od všech ostatních sil, kromě svých vlastních. Doslova je vrženo do oddělenosti. V lidech je toto méně či více kontrolováno prostřednictvím jemného pochopení, že zůstávají spojeni skrze jednotící sílu. To je z důvodu, že DNA je navržena tak, aby vyzařovala tento pocit spojení podvědomě."

"Avšak v případě nosiče duše, který navrhnul Lucifer a jeho následovníci, bylo toto spojení přerušeno jak vědomě, tak podvědomě, protože struktura nebyla založena na DNA, která je pevně ovládána Centrální Rasou. To následně vedlo tento pokusný druh k velmi silnému komplexu přežití, protože se velmi hluboce obával svého vyhynutí, v důsledku naprostého pocitu oddělení od jednotící síly. Komplex přežití tak vytvořil druh, který kompenzoval svůj strach z vyhynutí prostřednictvím vyvinutí velmi silné skupinové mysli."

"Skupinová mysl kompenzovala ztrátu spojení s jednotící silou a vytvořila své fyzické a mentální důsledky. To vedlo ve fyzické realitní membráně jejich planetárního systému ke sjednocení druhu do celku. Takže andělé, kteří vstoupili do tohoto systému, ztráceli paměť týkající se své andělské podstaty a více se zajímali o to, jak fungovat jako jediný kolektiv, než jako jednotlivci."

"To začalo Centrální Rasu znepokojovat a Lucifer byl požádán, aby svůj experiment ukončil. Avšak Lucifer se stal příliš spojený s druhem, který pomáhal vytvořit. Tyto andělské bytosti vyvinuly během mnoha generací soubor mnoha dokonalých technologií, kultury a sociálního řádu.

Pro Lucifera to bylo v mnoha ohledech jako jeho širší rodina. Vyjednal tedy modifikaci svého stvoření tak, že nebude nadále hostit andělské frekvence či kvantovou strukturu, ale že se stane sebe-oživující.

Sarah: "Jak to myslíte - sebe-oživující?"

Dr. Neruda: "Že se stanou bezduchými androidy."

Sarah: "A tak se to stalo a tím se zrodil Animus?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "To mi vůbec nedává smysl. Proč by Bůh nebo Centrální Rasa - když se jí to tak týká - dovolili Luciferovi vytvořit rasu androidů? Copak nevěděli, že se tyto bytosti stanou pohromou našeho vesmíru?"

Dr. Neruda: "Ano, samozřejmě že to věděli. Nicméně Bůh nenavrhuje tak komplexní věci, jako je multivesmír, aby potom kontroloval, jak všechno funguje."

Sarah: "Ale předtím jste říkal, že Bůh řídí, co se stane, prostřednictvím jednotící síly."

Dr. Neruda: "Bůh řídí to, jak se aktivita multivesmíru sjednotí do formy soudržného, srozumitelného datového proudu, který potom informuje o další evoluci multivesmíru. Většina lidí si myslí, že všemohoucí Bůh vyžene druhy jako je Animus. Tímto způsobem to však nefunguje, protože temná stránka predátorství - jako v případě Anima - zažehává v jeho zamýšlené kořisti vynálezavost a novátorství."

Sarah: "A tou kořistí jsme my."

Dr. Neruda: "Nejen my, ale humanoidní druhy jako celek."

Sarah: "Zlo plodí dobro. To je to co popravdě říkáte, že?"

Dr. Neruda: "Opět připomínám, že to není zlo proti dobru. Animus o sobě neuvažuje jako o zločinci, když napadá planety. Z jejich perspektivy oni prostě vykonávají svůj plán znovuspojení se svým smyslem pro individualitu a chtějí se stát - ať to zní jakkoliv divně - duchovnějším."

Sarah: "Ale když jsem se vás předtím ptala, jestli víte, jaké záměry s planetou mají, říkal jste, že nevíte."

Dr. Neruda: "Také to nevím. Nicméně vím něco o jejich záměrech přetvoření svých nosičů duše tak, aby se staly slučitelnější s DNA. Chtějí zavést do svých nosičů duše DNA, aby mohli svůj druh transformovat. To by v podstatě udělala v jejich situaci každá rasa. Ve skutečnosti byste to vlastně mohla nazvat ušlechtilostí."

Sarah: "Ušlechtilostí? Nevidím nic ušlechtilého v pokusu ovládnout naši planetu a vystavit její obyvatelstvo genetickým experimentům a tyranii."

Dr. Neruda: "Pro nás ne, ale z úplně objektivního úhlu pohledu bychom mohli ocenit, že se Animus pokouší transformovat svůj druh k lepšímu. Nemají jinou možnost, protože bez DNA prostě nejsou schopni se spojit s jednotící silou."

Sarah: "Proč se nekontaktují s Centrální Rasou a nepožádají ji o pomoc?"

Dr. Neruda: "Centrální Rasa o Animovi velmi dobře ví a považuje je za svého nejmocnějšího nepřítele. Asi je považuje za nenapravitelné. Nebo snad Centrální Rasu láká drama mít starobylého nepřítele, který je nutí ochraňovat jejich nejhodnotnější aktiva. Nepředstírám, že to vím. Ale ať už má jakýkoliv důvod, Centrální Rasa není schopná nebo ochotná pomoci Animovi v tom, aby se znovuspojil s jednotící silou."

Sarah: "Takže co se stalo s Luciferem a jeho plánem?"

Dr. Neruda: "Podle Cortea je naživu, daří se mu dobře a je naprosto začleněn do svého druhu jako jeho člen s vysokým postavením."

Sarah: "Jen abych si to ujasnila, mluvíme o Satanovi, že?"

Dr. Neruda: "Teologové mají k dispozici útržkovitou koláž mýtů a legend, ze které časem vytvořili své vlastní interpretace. To, co máme k dispozici, je pouhou fantazií tisíců hlasů, ale nějak se přihodilo, že se to stalo uznávaným faktem."

"Satan, tak jak o něm uvažujeme, nikdy neexistoval. K Bohu neexistuje žádná protiváha. Bůh v sobě obsahuje veškerou dynamiku. Nemá k sobě žádnou polaritu, která by byla mimo jeho dosah, nebo která by byla zosobněná vně jeho samého. Příběh Lucifera - na velmi vysoké úrovni - jsem vám právě popsal. Předpokládám, že zde můžete vidět nějaké podobnosti s Luciferovou vzpourou, jak je popsána v Bibli, ale jsem si jist, že připustíte, že podobnost je v nejlepším případě slabá."

Sarah: "Ale když neexistuje žádný zdroj zla, proč je vlastně zla tolik? A než odpovíte - vím, že nebudete souhlasit s mým předpokladem, že zlo existuje - ale jak můžete považovat terorismus - či jakoukoliv jinou predátorskou sílu v lidském druhu - za cokoliv, jen ne za zlo? Dokonce, i když tvrdíte, že Satan nikdy neexistoval?"

Dr. Neruda: "Jestli se díváte na filmy jako Hvězdné Války či Star Trek, tak je tam naznačeno, že mimozemšťané obývají každý planetární systém v galaxii i mimo ni. To však není pravda. Naše planeta je svou směsí zvířat a organismů velmi vzácná. Vesmír, který v sobě zahrnuje membránu naší fyzické reality, je ve skutečnosti životu nepřátelský - a to krajní měrou. Někak se však přihodilo, že se na naší planetě objevil život - v temných hlubinách našich oceánů..."

Sarah: "Co to má společného s mojí otázkou?"

Dr. Neruda: "Budte trpělivá, dostanu se k tomu. Slibuji."

Sarah: "Dobře."

Dr. Neruda: "Obyvatelné zóny v našem vesmíru by se daly přirovnat ke kapce vody z každé krychlové míle Pacifického Oceánu, kde každá tato kapka definuje jedinou část oceánu, která v sobě obsahuje všechny potřebné podmínky pro mikrobiální život. Poté vyjmutí jediné molekuly z každé této kapky vody a její definování jako jediné části kapky, která je schopná udržet mnoha-buněčný život. A z každé této molekuly vyjmutí jediné kvantové částice a její definování jako jediné části molekuly, která je schopna udržet komplexní vnímající životní formy jakými jsou lidé."

"Genetická knihovna, která vzkvétá na zemi, je forma měny, kterou vůbec nelze docenit. Vše, co o ní můžu říci, je, že její hodnota přesahuje cokoliv, co si lidská mysl dokáže představit. Díky této nepředstavitelné hodnotě naše planeta přitahuje zájem širokého okruhu mimozemských ras. To je pravda dnes, stejně jako tomu tak bylo před tisíci lety či před sta tisíci lety."

"Objekty nedocenitelné hodnoty a vzácnosti, jako je Země, přitahují mimozemské bytosti, které touží po jejich kontrole. To činí Zemi nevšedním objektem zájmu. Je to právě tento obrovský zájem, který do lidské psychiky vnesl koncept zla."

Sarah: "Sledovala jsem vás až k poslední větě a pak jsem se ztratila. Jak tento zájem vnesl zlo do našeho vědomí?"

Dr. Neruda: "Přibližně před jedenácti tisíci lety navštívili naši planetu agresivní mimozemšťané, kteří chtěli Zemi doslova vlastnit. Tito mimozemšťané vnesli svou genetiku do naší přirozené DNA a tím modifikovali naši lidskou DNA tak, že u našich osobností byly posíleny agresivní, panovačné sklony. Tato náchyllost rozdělila lidský druh na dobyvatele a dobývané."

Sarah: "Nechápu to. Říkáte, že ti mimozemšťané oplodnili tisíce jedinců naší domorodé populace agresivním genem, který do našeho vědomí přinesl zlo?"

Dr. Neruda: "Tito mimozemšťané neměli fyzickou formu příliš odlišnou od domorodých lidí. Bylo s nimi zacházeno jako s Bohy, protože měli vyspělejší technologie a schopnosti. Bylo považováno za velkou čest mít s těmito bytostmi soulož. Byli k tomu ale vybráni jen někteří."

Sarah: "Jak se tedy jejich DNA stala tak vlivná, že do našich životů doslova vnesla zlo?"

Dr. Neruda: "Jednou z ještě neobjevených vlastností DNA je, že může přenášet rysy - zvláště agresivní rysy - bez fyzické interakce."

Sarah: "Vysvětlíte to, prosím."

Dr. Neruda: "V DNA jsou provozní okruhy, které přenášejí rysy a dokonce formy inteligence skrz realitní membránu, která je sub-quantová. To je proudová součást jednotící síly, která rozšiřuje nové rysy a pochopení od několika k mnohým. To umožňuje přenos nových vhladů či mocných rysů v celém spektru druhu k těm, kteří rezonují s daným vhladem či rysem. A děje se tak bez fyzické interakce."

Sarah: "Říkáte, že jediný člověk může mít nápad nebo rys, který je uložen v jeho DNA a že DNA potom přenesla tento rys jako vysílací věž a každý na planetě, komu se to líbí, je tím ovlivněn?"

Dr. Neruda: "Dovolte, abych vyjasnil některé věci, které jste řekla."

"Zprvu, není to jedna osoba. Vyžaduje to kritické množství několika stovek jedinců, aby byl přenesen osobní rys. A jen asi deset či dvacet osob, aby byl přenesen nový koncept či vhlad. V každém případě jedna osoba nestačí. Ještě to není úplně vědecky dokázáno, ani v ACIO."

"Zadruhé, není to přenášeno jako z vysílací věže. Je to přenášeno selektivně k rezonující DNA a účinek není závislý na tom, zda má příjemce rád dárce, nebo je mu podobný. Je to závislé na vnímavosti jeho DNA. Někteří lidé mají svou DNA otevřenou inovacím, jiní ne. To je rozhodující faktor, zda nový rys či idea bude úspěšně přenesena."

Sarah: "Dobře, mimozemšťané s agresivními osobnostmi oplodnili lidi a to do naší rasy přineslo náchyllost ke zlu. Proč Centrální Rasa dovolila, aby se to stalo?"

Dr. Neruda: "To nevíme."

Sarah: "Ale předtím jste říkal, že ochraňují naši planetu svými nejlepšími technologiemi. Proč ji neochránili i tehdy před jedenácti tisíci lety?"

Dr. Neruda: "To je záhada. Nevíme."

Sarah: "Tuším, že toto je další důvod, proč se Fifteen nechce spolehnout s naší ochranou na Tvůrce Křidel."

Dr. Neruda: "Nemluvil o tom, ale souhlasím s vámi."

Sarah: "Chtěla bych se vrátit k tématu Boha... a ohledně nahrávání poznamenávám, že si velmi dobře uvědomuji, že jsem opustila téma Tvůrců Křidel. Nemůžu ale odolat diskuzi o této věci. Dobře?"

Dr. Neruda: "Souhlasím. Můžu mluvit o jakémkoliv tématu, které zvolíte."

Sarah: "Již dříve jste vysvětlil, že Bůh je pro vás síla, ale je to skutečně síla?"

Dr. Neruda: "Co myslíte, je Bůh jednotný nebo pomnožný?"

Sarah: "Hm."

Dr. Neruda: "Bůh je obojím."

Sarah: "Obojím?"

Dr. Neruda: "Bůh se nalézá všude, protože to je jednotící síla. Avšak paradoxně tím, že je jednotící silou, je také jedinečný či jediný. Fyzikové by vám vysvětlili, že ve vesmíru existují čtyři základní síly: silná

jaderná, slabá jaderná, gravitační a elektromagnetická. Tyto síly jsou vlastně aspekty jediné síly, která je prvotní a naprosto příčinná.”

“Einstein pracoval téměř třicet let a pokoušel se toto dokázat pomocí sjednocující teorie, ale nikdy neuspěl. Pravděpodobně nikdo nikdy neuspěl. Já můžu jen podat svědectví, že Labyrint Tým - za použití své technologie LERM - tuto sílu objevil. A tato síla je nepochybně vědomá. Je to tak, že není ani chaosem, ani řádem. Je obojím a plyne mezi světy chaosu a řádu podobně jako plyne sinusová vlna mezi pozitivní a negativní amplitudou.”

Sarah: “A můžou to naši fyzikové dokázat či vyvrátit?”

Dr. Neruda: “Ne, naši fyzikové nemůžou dokázat ani vyvrátit to, co říkám. Jsou příliš svázáni speciálními teoriemi, které jsou v krizi.”

Sarah: “Jakými teoriemi?”

Dr. Neruda: “Jako je kvantová mechanika, abych jmenoval alespoň jeden příklad.”

“Téměř všichni fyzikové, nehledě na jejich specializaci, by se před vás postavili a s upřímnou tváří by vám tvrdili, že kvantová mechanika je správná a úplná teorie, která je základem našeho chápání vesmíru. Ona však nebere v potaz vědomí částice a nemá způsob, jak by zjistila nekonečně malá magnetická pole, ve kterých se tyto částice nalézají.”

Sarah: “Proč?”

Dr. Neruda: “To není téma pro laiky, Sarah. Nevím, jak bych to měl vysvětlit slovy, kterým byste rozuměla. Má to co dělat s faktem, že naši fyzikové na univerzitách postrádají dokonalejší technologii zesilování sil, která by pomohla zjistit nebývale jemná magnetická pole, ve kterých subatomární částice hnízdí, a která také vytvářejí vzájemně propojenou síť mentálních okruhů. Tyto mentální okruhy - vzato dohromady - prezentují vnější strukturu jednotící síly a prostupují celým multivesmírem. Magnetická pole prezentují vnitřek jednotící síly a právě ta prostupují formami beztvarych vědomí.”

Sarah: “Dobře, v tom, že to není téma pro laiky, jste zabodoval. V abstraktní podstatě této diskuze jsem se naprosto ztratila. Myslela jsem, že mluvíme o Bohu a teď si nejsem jistá, o čem to vlastně mluvíme.”

Dr. Neruda: “Pojďme se soustředit na prvotní sílu. Bůh zpomalil sám sebe, aby ukázal své fyzické vtělení ve čtyřech známých silách - o kterých jsem hovořil před chvílí.”

Sarah: “Takže takto vesmír funguje, můžu to tak brát?”

Dr. Neruda: “Ne, ne, ne. Nechci vás nechat s dojmem, že to, co jsem řekl, je způsob, jakým multivesmír funguje. Pokud je nějaká pravda, za kterou bych se jednoznačně mohl postavit, pak je to ta, že mé vlastní chápání multivesmíru je omezeno nástroji částicové fyziky, kosmologie a matematiky a jako takové je v nejlepším případě pouze částečné, v horším případě naprosto nepřesné.”

Sarah: “Dobře, s tím se ale nikam nedostaneme, že? Pokud je to, co jste dnes večer řekl, jen částečné pochopení nebo naprostý omyl, kde potom jsou naši nejlepší vědci a teologové? Vy máte všechny výhody pokročilých technologií a mimozemské kosmologie a přitom stále nejste věrohodně schopni vysvětlit vesmír. Přestože máte důkaz Boha, tvrdíte, že v podstatě nevíte nic, co by bylo absolutní pravdou. Jak je to možné?”

Dr. Neruda: “Nikdo, kdo působí v astronomii, kosmologii či fyzice, nechce slyšet o tom, že jeho disciplína je díky mylným nebo neúplným předpokladům zavádějící. A přitom tomu tak je. A má to dobrý důvod.”

Sarah: “Co je tím důvodem?”

Dr. Neruda: “Představte si, že pozorovatelný vesmír je jednou z příček na žebříku neznámé délky. Každá z příček nad a pod naším viditelným vesmírem prezentuje měřítko zvětšení, které je za dosahem našich smyslů. Řekněme například, že příčka nad tou, která prezentuje náš pozorovatelný vesmír, je vnější prostor naší galaxie Mléčné Dráhy. S použitím dalekohledu tedy můžeme vidět další příčku nad námi, ale zbytek žebříku se ztrácí v husté mlze.”

“Když se podíváme dolů na mikroskopickou úroveň - pomocí elektronového mikroskopu, můžeme přidat další příčku pod naším pozorovatelným vesmírem. A s urychlovačem částic můžeme dokonce teoretizovat o tom, jaká by mohla být ještě další příčka pod ní. Avšak zbytek žebříku vede dolů do husté mlhy, která se neliší od té, kterou jsme viděli nahoře.”

“Se vši naší technologií a teorií stále nemáme vůbec představu o tom, jak je žebřík dlouhý, ani zda je rovný nebo se stáčí do dvojité šroubovice. Nevíme, zda se třeba vršek žebříku neohýbá natolik, že se vlastně spojuje se spodkem žebříku. A už vůbec nevíme, jestli existují také nějaké další žebříky.”

Sarah: “Dobře, vím, kam tím míříte, ale proč se tedy vlastně vždycky zdá, že věda toho ví více, než vlastně ve skutečnosti ví?”

Dr. Neruda: “Největší množství populace planety - snad 99 procent - nemá žádnou zkušenost sahající za prostřední příčku žebříku. A ti, kteří mají to privilegium pozorovat pomocí technologií další příčku nad či pod tou naší, mylně předpokládají, nebo snad doufají, že žebřík má stále stejnou formu a dodržuje stejné principy.”

“ACIO pozorovalo další příčku tohoto žebříku - za univerzitními technologiemi. Nic víc. Nicméně byli jsme přitom pouze zahanbeni hloubkou a šířkou naší nevědomosti. Pochopili jsme, že žebřík se mění. Záčíná měnit svou formu a my teoretizujeme, že jeho tvar je dále nepředpověditelný či dokonce nestabilní.”

Sarah: “Znamená to tedy, že naše fyzika se mýlí?”

Dr. Neruda: "Líbí se mi způsob, jakým to vyjádřil málo známý spisovatel Gustave Naquet, který napsal: 'Kdykoliv poznání udělá krok vpřed, Bůh ustoupí o krok zpět'."

"Každá příčka žebříku může vyžadovat odlišnou fyziku či soubor zákonů a nástrojů. Je Neandrtálec špatný tvář v tvář modernímu člověku? On byl pouze předchůdcem či raným prototypem. A stejně je to s fyzikou či kosmologií. Musí být pochopena jako platný prototyp, který má smysl ve svém čase, ale nakonec bude nahrazen novým modelem, který obsáhne větší počet příček žebříku."

Sarah: "Stále je těžké si představit, že se vši tou technologickou výhodou, kterou ACIO má, bylo schopné jen zjistit, jak málo toho o vesmíru víme. To nám nedává moc naděje."

Dr. Neruda: "Jak to myslíte?"

Sarah: "No, zdá se mi, že když ani nevíme, co všechno nevíme, jsme odsouzeni k domněnkám, které jsou brány za fakta, zatímco ve skutečnosti jsou to pouze názory. V tomto ohledu na tom věda není lépe než náboženství. Je to tak?"

Dr. Neruda: "Zajímavá věc na vědě je ta, že počátky odhalují to, jak věci fungují. Sledujete-li částice k jejich počátku, pochopíte, jak funguje vnitřní vesmír. Sledujete-li kosmické částice - galaxie, kvasary a černé díry - k jejich počátku, pochopíte, jak funguje vnější vesmír. Když dáte tyto dvě poloviny dohromady s prostorem mezi nimi - či pozorovatelným vesmírem, pochopíte, jak funguje celý multivesmír."

"Problém je v tom, že nikdo nemá patřičné čočky či technologii, kterou by mohl pozorovat počátky. A tak tady převládne teorie. Rozdíl mezi vědou a náboženstvím je ten, že věda uplatňuje teorii, zatímco náboženství uplatňuje víru. Jak teorie, tak víra, jsou však krátké na odhalení počátků. V tomto ohledu jsou si podobné."

Sarah: "Jestli však to, co říkáte, je pravda, pak žijeme ve světě, kterému vlastně vůbec nerozumíme."

Dr. Neruda: "Přesně tak."

Sarah: "Jestliže nerozumíme našemu světu, a věda a náboženství jsou nedostačující, kam se potom máme obrátit? Tím myslím - jak si máme poradit s naší nevědomostí?"

Dr. Neruda: "Nebezpečí nevědomosti spočívá pouze ve víře, že nejsme nevědomí. Pokud víte, že vám schází vhled do vnitřní dimenze toho, jak věci fungují, pak víte, že máte slepé skvrny. Můžete pozorně sledovat jakoukoliv možnost, která umožní hlubší vhled či pronikavější pocit pochopení. Musíte se naučit žít s neúplností a používat ji spíše jako motivační sílu, než jako důvod k zoufalství či lhostejnosti."

"Co se týká otázky - kam se máme obrátit? To je těžké zodpovědět. To je důvod, proč jsou všechna ta dramata sebrána a prodávána médiu. Média jsou tím, kam se většina lidí obrací. Zapnou svoje televize, rádia, počítače, noviny, časopisy a snad i knihy a ty doručí soubory informací, jež média svázala do jednoho rance. Média velmi dobře vědí, že lidé jsou nevědomí - dostatečně na to, aby postrádali schopnost rozpoznat neúplnost informačních souborů, které média předkládají svým zákazníkům. Informace jsou neúplné a to utápí naši populaci v nevědomosti, která umožňuje manipulaci."

Sarah: "Kým?"

Dr. Neruda: "Sarah, neexistuje entita, která by byla vedoucím manipulátorem, pokud se ptáte na to. Je to spíše tak, že každý, kdo pracuje v médiích, manipuluje informacemi a jejich odhalováním. To všechno je součástí dramatu, které způsobuje, že lidé se pro odpovědi obrací na média. Za tento stav věcí jsou zodpovědní občané, protože nepožadují, aby jejich vzdělávací centra zajistila jasné a plné odhalení informací a jejich distribuci k veřejnosti."

Sarah: "Říkáte, že informace by měly spravovat naše školy a univerzity? Nikoliv média?"

Dr. Neruda: "V ideálním světě ano. Corteánci takto navrhli své informační struktury. Vzdělávací centra ovládají distribuci informací prostřednictvím kolektivního a dobře promyšleného žurnalistického systému. Žurnalisté jsou specialisté v oboru teologie, umění a věd, vlády, obchodu a technologií. Tito žurnalisté dokumentují nejlepší postupy ze všech oborů a tyto informace sdílí úplným publikováním. Nic není vynecháno. Výzkum je přesný a naprosto nedotčený politickým spektrem zvláštních zájmů."

Sarah: "Dobře, vzhledem k tomu, že jsem žurnalista, tak jsme se konečně dotkli tématu, o kterém něco vím. Když jsem byla zvláštním zpravodajem, nikdy jsem nad sebou necítila ruku politiků, kteří by ovlivňovali, jak a o čem budu podávat zpravodajství. Víím, že na národní úrovni - zvláště při reportážích z hlavního města - se to toho nemusí vůbec týkat, ale příběhy, o kterých jsme hovořili posledních pár večerů, jsem tehdy vůbec neznala. V tom je skutečně problém. Tyto příběhy jsou naprosto utajeny. A vzhledem k tomu, že naši politické dokonce ani nevědí o existenci ACIO a všeho, co s ním souvisí, jak z toho potom můžete vinit politiky nebo média?"

Dr. Neruda: "Skutečně jsem nechtěl nikoho vinit. Vadný je systém. Kdokoliv, kdo je součástí tohoto systému, ví, že ten systém přesahuje jeden život, a že nemůže být změněn jednou osobou ani jednou skupinou osob. Média znají svá omezení a znají svůj trh. Lidé chtějí vědět pravdu o věcech, kterými jsou dotčeni z knih. Oblasti kosmologie, mimozemšťanů, ACIO a tajné záležitosti - jsou pro masu považovány za velmi čtivé - a jsou určeny pro zábavu, nikoliv pro vážné zpravodajství."

Sarah: "To jsou jen čtivé zprávy a vy to víte. Proč jste tak cynický?"

Dr. Neruda: "Jsem cynický, co se týká médií. Netýká se to vás osobně. Jsem toho názoru, že média se významně nezmění, dokud se významně nezmění vzdělávací systém a nezačne produkovat studenty, kteří budou požadovat více než nová dramata, sporty a počasí."

Sarah: "Takže naše školy by měly nejenom produkovat studenty se zájmem o kosmologii, ale také by měly produkovat novinky. To je docela vysoký požadavek na školy, nemyslíte?"

Dr. Neruda: "Snad, ale je to přesně to, co je potřeba předtím, než ACIO nebo jakákoliv podobná organizace bude moci sdílet své poznání s masami."

Sarah: "Proč tomu tak je?"

Dr. Neruda: "Univerzity by byly vzhůru nohama, kdyby ACIO veřejně vystoupilo a poskytlo své výzkumné objevy, technologie a důkazy o kontaktu s mimozemšťany. Bylo by napadeno. A byl by to zlomyslný útok. Alespoň Fifteen je neústupně toho názoru. A tak ACIO nemá jinou možnost, jak sdělit své objevy veřejnosti, než skrze soukromý sektor a spojení, které má s Laboratorii Zvláštních Projektů NSA."

Sarah: "Dejte mi příklad něčeho - technologie či objevu - který nejdřív učinilo ACIO a potom ho exportovalo do soukromého sektoru."

Dr. Neruda: "Třeba tranzistor je dobrým příkladem..."

Sarah: "Chcete tvrdit, že tranzistor vynalezlo ACIO?"

Dr. Neruda: "Ne, tranzistor vynalezli Bell Labs, ale ACIO spolupracovalo s Bell Labs, nebo přesněji - Mervin Kelly, který provozoval své aktivity kolem roku 1950. Pan Kelly přibral do projektu brilantního fyzika jménem Bill Shockley, který byl ve styku s ACIO."

Sarah: "Jak se to přihodilo?"

Dr. Neruda: "To je málo známá skutečnost: Pan Shockley ve spolupráci se svým přítelem vynalezli první jaderný reaktor na světě. Ministerstvo obrany se o tom od pana Kellyho doslechlo a hodně ho chtělo. To bylo předtím, než byl spuštěn Projekt Manhattan. Pan Kelly chtěl na ten objev patent, ale vláda to všemi možnými způsoby blokovala. Drželi celý tento objev pod naprostým utajením a vyjednávali, aby jeden z našich vědců s panem Shockley pracoval v utajení."

Sarah: "Kdy to bylo?"

Dr. Neruda: "Dělo se to v roce 1944 a 1945."

Sarah: "Proč se naše vláda dohadovala o patentu?"

Dr. Neruda: "Věděli, že by pan Shockley mohl sehrát nějakou roli ve válce a chtěli to mít jako páku, jak si zajistit jeho slib pomoci. Bylo mi řečeno, že to byl člověk, se kterým se těžko spolupracovalo. Nikdy se dobrovolně nenabídl k něčemu, pokud nevěděl, že z toho bude mít osobní prospěch. A tak naše vláda zadržovala patenty, dokud nebude spolupracovat."

Sarah: "A spolupracoval?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "A jaký z toho měl prospěch?"

Dr. Neruda: "V naší vládě se nově zformovala výzvědná služba - byla to předchůdce NSA. Byla známa jako General Services Special Projects Laboratory a do dnešního dne se toho o ní ví velmi málo. SPL bylo později v roce 1953 přičleněno k NSA jako jeho tajné oddělení a nakonec bylo ACIO přičleněno k SPL jako tajná výzkumná laboratoř. Takže ACIO bylo o dvě úrovně hlouběji - tedy tzv. Černým Kořenem."

Sarah: "Jaký byl důvod pro všechno to utajení? Válka?"

Dr. Neruda: "Možná vás to překvapí, ale ty síly, se kterými ACIO pracovalo, válka příliš nezajímala. Zajímali je mimozemšťané a to, kdo bude první schopen uplatnit jejich technologie ve vojenských aplikacích. V ranných čtyřicátých letech bylo pozorování UFO docela běžné - běžnější než dnes. A naše vláda byla přesvědčena, že toto pozorování je skutečné a že jde opravdu o mimo planetární síly. Chtěli dvě věci: ukradnout technologii ze sestřelené lodi, nebo navázat spojení. Neměli příliš přesné představy o tom, jak to udělat."

Sarah: "Ale jak se toto všechno týká Shockleyho?"

Dr. Neruda: "Trochu jsem odbočil. Pan Shockley byl přiveden do SPL a účastnil se mnoha jejích tajných iniciativ. Kdyby nebylo jeho osobních rysů, byl by pro svou genialitu do SPL přijat. Byl mu poskytnut přístup do výzkumu v oblasti poleů řízených tranzistorů, kterému se SPL věnovalo. To bylo dříve, než Bell Labs objevily spojený tranzistor, který byl vyvinut kolegou pana Shockleyho."

"Panu Shockleymu bylo umožněno použít některé výsledky z výzkumu SPL, aby mohl vytvořit svou vlastní verzi poleů řízených tranzistorů a stát se všeobecně známý jako jeho vynálezce. To bylo učiněno výměnou za jeho spolupráci při pomoci Armádě a Námořnictvu ve strategických operacích během války. Věděl o SPL a části jejího programu. Bylo mi řečeno, že po válce se chtěl připojit k SPL kvůli jejím dokonalejším laboratorím, ale jeho osobní rysy opět znemožnily jeho přijetí."

Sarah: "Takže patent na tranzistor obdržely Bell Labs výměnou za Shockleyho pomoc ve válce. Co přesně udělal, že to bylo tak důležité?"

Dr. Neruda: "Nevím to jistě, ale všeobecně bylo jeho úlohou optimalizovat rozmístění zbraní."

Sarah: "Jakou roli v tom všem hrála NSA?"

Dr. Neruda: "NSA neexistovala až do listopadu 1952. Během této doby byly SPL a ACIO nejdokonalejšími existujícími tajnými laboratořemi. A obě měly v soukromém sektoru jedinou laboratoř, se kterou spolupracovaly: Bell Labs. A to z důvodu, že pan Kelly byl přítelem výkonného ředitele SPL."

Sarah: "Jaký byl tedy vztah mezi SPL a ACIO?"

Dr. Neruda: "Myslíte ve čtyřicátých letech?"

Sarah: "Nejdřív mi řekněte, od kdy to trvalo?"

Dr. Neruda: "SPL bylo založeno v roce 1938. V té době se odehrával prudký vývoj v oblasti štěpné energie - zvláště v Evropě. SPL bylo původně zamýšleno pro průzkum štěpení jako alternativního zdroje energie a také jeho případných vojenských aplikací."

Sarah: "Proč to bylo udržováno v takové tajnosti?"

Dr. Neruda: "Koncem třicátých let byl v Evropě závažný politický neklid a Spojené Státy si nebyly jisty, komu mají důvěřovat. Měly představu, že štěpení bude odpovědí a poskytne jim nadřazenou vojenskou technologii. Bezděčně ji nechtěly sdílet. Také byly znepokojeny některými náhlými pokroky, které se odehrály v Evropské komunitě fyziků a cítily, že potřebují soustředit některé své nejlepší zdroje, aby vybavily laboratoř na světové úrovni a osadily ji personálem s nejlepšími myslmi na planetě."

Sarah: "Jak by mohly nejlepší myslí na planetě být najednou získány vládou Spojených Států, aniž by si toho vědecká komunita všimla? Mám na mysli - jak by se to udrželo v tajnosti?"

Dr. Neruda: "Nevzaly si známé vůdce na poli fyziky. Hledaly mladé vyrůstající génie, kteří byli stále poměrně neznámí, ale pod správným vedením a s nejlepšími dostupnými technologiemi by mohli vyprodukovat něco výjimečného."

Sarah: "Jako tranzistor?"

Dr. Neruda: "Jako tranzistor."

Sarah: "Jestli tedy SPL bylo založeno v roce 1938, kdy vzniklo ACIO?"

Dr. Neruda: "Bylo založeno v roce 1940 krátce poté, co bylo zřízeno SPL."

Sarah: "Proč?"

Dr. Neruda: "Zprvu - bylo to částečně proto, že management SPL se obával, že bude odhalen Kongresem. Tak se rozhodli vytvořit Černý Kořen, což bylo kódované označení pro ACIO. Chtěli založit laboratoř, která by byla nedotknutelná politickými silami či médii. Zadruhé - nechtěli, aby výzkumný program SPL byl v konfliktu se záležitostmi s mimozemšťany. Když se toto všechno na začátku odehrávalo, mimozemšťané a UFO byly v SPL stále předmětem velkého zájmu. Většina vedoucích SPL v ně nevěřila. Nebyl žádný pádný důkaz."

"Ale když byla poprvé nalezena nepoškozená kosmická loď, změnilo to názor každého v SPL a bylo rozhodnuto, že musí být vytvořen zvláštní oddělený program a že ten program bude tím nejnужnějším a nejtajnějším z obou laboratoř. Takže Černý Kořen neboli ACIO, jak bylo pojmenováno později, bylo založeno za úrovní SPL v hlubší rovině utajení. Bylo utajeno o dvě úrovně hlouběji."

Sarah: "Když hovoříte o zachovalé kosmické lodi... myslíte tím případ Roswell?"

Dr. Neruda: "Ne. Toto byla opuštěná kosmická loď, která byla nalezena v pobřežních vodách Floridy v roce 1940."

Sarah: "Byla prostě opuštěná? Kdo ji našel?"

Dr. Neruda: "Jak příběh vypráví, našel ji ve vodě - asi šedesát stop hluboko - rekreační potápěč. Byla naprosto zachovalá."

Sarah: "Co se stalo s tím potápěčem?"

Dr. Neruda: "Byl to anonymní tip Námořnictvu. Osoba, která ji objevila, se nikdy nenašla. Nicméně později jsme se dozvěděli, že objev byl zinscenovanou událostí."

Sarah: "Zinscenovanou událostí?"

Dr. Neruda: "To znamená, že objev byl řízen Corteem."

Sarah: "Takže se jednalo o Corteánskou loď, která zde byla zanechána, aby ji Námořnictvo objevilo?"

Dr. Neruda: "Takto si zvolili udělat první kontakt."

Sarah: "Nechali jednu ze svých lodí v oceánu a potom zavolali Námořnictvo a řekli jim, kde ji najdou? Ztraceně, to je ale zvláštní!"

Dr. Neruda: "Ano, ale museli volat třikrát, než sehnali někoho, kdo by na základě toho zahájil průzkum."

Sarah: "Dobře, tak tedy vzniklo ACIO. Kdy jste se k němu přidal?"

Dr. Neruda: "V roce 1956 můj otec objevil během lovu v Bolívijské džungli poškozenou kosmickou loď. Byla to trojúhelníková loď, která měřila asi sedmdesát metrů a byla téměř rovnostranná. Bylo tam dvacet šest členů posádky. Všichni mrtví."

Sarah: "Corteáci?"

Dr. Neruda: "Ne, tato loď byla později určena jako loď mimozemšťanů Zeta. Byla na loveckém výletě, podobně jako můj otec - lovila zvěř. Naneštěstí se porouchala při elektrické bouři během letu. Můj otec byl obchodník s elektronikou - převážně pro Bolívijskou armádu."

Sarah: "To vím, to už jste mi říkal, ale zopakujte to prosím pro účely nahrávky."

Dr. Neruda: "Můj otec vyprostil z lodi jistou technologii a potom kontaktoval armádního úředníka v Bolívijské vládě, který byl jeho dobrým přítelem. Zpočátku můj otec chtěl prodat loď Bolívijské armádě, ale rychle se o to začala zajímat Americká armáda - zvláště SPL. Ředitel SPL se setkal s mým otcem, zjistil umístění lodi a během třech dní zajistil její úplné vyproštění."

"To se stalo výměnou za americké občanství a práci v SPL pro mého otce."

Sarah: "Proč to váš otec vyjednal takto namísto peněz?"

Dr. Neruda: "Věděl, že to je jediný způsob, jak zachránit život sobě a mně. Ponechal si navigační technologii, která byla na palubě lodi, a všechno ostatní předal SPL."

Sarah: "A co Bolívijská vláda?"

Dr. Neruda: "Bylo jim dobře zaplacen."

Sarah: "To je vše?"

Dr. Neruda: "V průběhu sedmi let mezi 1952 a 1959 bylo nalezeno dalších šest kosmických lodí za podobných okolností jako v případě mého otce. Jen jedna z nich byla na území Spojených Států. Dalších pět bylo ochotně naší armádě předáno za úplatek."

Sarah: "Předpokládám, že příslušné země se nechťely zabývat politickými důsledky?"

Dr. Neruda: "Ano, ale také chtěly ty peníze a mít přátelské vztahy s Americkou armádou. Viděli z toho budoucí prospěch ve formě sdílení technologií, vojenské ochrany, půjček a mnoha dalších nepostižitelných výhod. Byla to zkrátka chytrá politika. Kromě toho žádná země, kromě Sovětského Svazu, neměla laboratoře jako ACIO. Co by s těmi loděmi dělali?"

Sarah: "Takže váš otec a vy jste přišli do Spojených Států... co kvalifikovalo vašeho otce k přijetí do SPL a co tam dělal?"

Dr. Neruda: "Můj otec nebyl pouhý obchodník s Bolívijskou armádou, byl odborníkem v elektronice rovnajícím se titulu pokročilého elektroinženýra. Měl na svém kontě několik patentů, ale byl považován za snílka či ztracenou duši."

Sarah: "Je stále naživu?"

Dr. Neruda: "Ne."

Sarah: "Omlouvám se. Co zbytek vaší rodiny? Do Ameriky s vámi přišel jen váš otec?"

Dr. Neruda: "Byl jsem ještě dítě. Má matka zemřela krátce po mém porodu. Když jsme přišli do Států, byly mi jen čtyři roky. Skutečně si příliš nepamatuji na svůj domov v Soratě."

Sarah: "Kde je Sorata?"

Dr. Neruda: "Severně od La Paz, na východním konci jezera Titicaca."

Sarah: "Možná jsem viděla příliš mnoho dílů Akta-X, ale zdá se mi těžko k uvěření, že vašemu otci se podařilo vyjednat se SPL práci a americké občanství. Můžete vysvětlit, jak se to stalo?"

Dr. Neruda: "Prostě to požadoval. Nebylo to tak obtížné. Byl člověkem, který mluvil perfektně anglicky, měl znalosti elektroniky a nějaký politický vliv. Co víc, přivedl SPL k velmi důležitému objevu, který měl hodnotu mnoha miliard dolarů v oblasti výzkumu a vývoje. Můj otec byl dost chytrý na to, aby si loď vyfotografoval a zajistil z ní elektronické součástky týkající se navigace. Bezpečně to schoval s instrukcemi pro zveřejnění těchto věcí v případě, že by se stalo něco jemu nebo mně."

Sarah: "Neberte to špatně, ale neříkal jste, že do ACIO byly přijímáni jen mladí géniové? Předpokládám, že váš otec tomu nevyhovoval."

Dr. Neruda: "Ne nebyl génius. Ale byl dost chytrý na to, aby byl přínosem pro některé experimenty se zpětným inženýrstvím, které v ACIO probíhaly - zvláště ty, které se týkaly polovodičů."

Sarah: "A to všechno se přihodilo vprostřed padesátých let?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Byl tam v té době už Fifteen?"

Dr. Neruda: "Ne. Ten do ACIO přišel až na jaře 1958."

Sarah: "Takže se s vaším otcem znali?"

Dr. Neruda: "Věřte mi nebo ne, můj otec se později stal v ACIO ředitelem vysoké úrovně - převážně díky Fifteenovi, který si mého otce ihned oblíbil. Vzpomeňte, že Fifteen je Španěl. Můj otec znal Fifteena stejně dobře jako kohokoliv jiného a měl k němu velkou úctu."

Sarah: "Byl váš otec součástí Labyrint Týmu?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Kdy jste se dozvěděl o Labyrint Týmu a jeho cílech?"

Dr. Neruda: "Fifteen mě do něj uvedl při setkání, na které nikdy nezapomenu."

Sarah: "Kdy to bylo?"

Dr. Neruda: "To bylo 18. září 1989."

Sarah: "Co se stalo?"

Dr. Neruda: "Fifteen mi ukázal soubor technologií, které byly součástí TTP (Technology Transfer Program) s Corteem. Vysvětlil mi, že aktivují jisté části mozku, které spojují nevědomý datový proud s vědomým. Umožňovaly, aby byl vědomou myslí zachycen mnohem mocnější tok dat."

Sarah: "Můžete vysvětlit, jak to funguje?"

Dr. Neruda: "Udělám, co je v mých silách, ale je to technické vysvětlení. Neznám jiný způsob, jak to vysvětlit."

Sarah: "Zkuste to. Ozvu se, když se v tom ztratím."

Dr. Neruda: "Existuje část mozku, které se říká thalamocortikální systém. Technologie Cortea aktivuje tuto specifickou část mozku a přiměje malý funkční shluk v tomto systému, aby expandoval k vyššímu vědomí. To jsou neuronové souřadnice vědomí, které se týkají vyšších rozumových schopností, které jsou velmi potřebné pro vědecké bádání, matematiku a všeobecné řešení problémů."

Sarah: "Chápete?"

Sarah: "Vůbec tomu nerozumím. Ale jaký význam má tato technologie pro Labyrint Týmu?"

Dr. Neruda: "Když byl Fifteen poprvé seznámen s Corteánským programem TTP, byl prvním, kdo měl tuto technologii použít na svůj vlastní mozek..."

Sarah: "Ano, už si vzpomínám. Krátce poté dostal vizi BST. Je to tak?"

Dr. Neruda: "Správně."

Sarah: "A to byl důvod, proč založil Labyrint Tým - aby usiloval o vývoj BST. Je to tak?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Takže každý, koho Fifteen vybral, použil tuto Corteánskou technologii a v důsledku toho se stal chytřejším. A to nikdo vně Labyrint Týmu neměl tušení, že Labyrint Tým existuje?"

Dr. Neruda: "Podle toho, co vím, tak nikdo."

Sarah: "Dobře, pojďme tedy zpátky k příběhu s Fifteenem. Co se stalo dál?"

Dr. Neruda: "Každý, kdo znal Fifteena, věděl, že se intenzivně zajímá o cestování časem. Ale já jsem až do toho dne nevěděl, jak moc intenzivní tento jeho zájem je. Vysvětlil mi fyziku, která byla za jeho plánem s BST a to, jak mocnou úlohu hraje Corteum v jeho vývoji. Chtěl mě přiřadit k novému projektu, který se týkal vývoje BST a když mi vysvětloval podstatu toho projektu, nevědomě jsem zakroutil hlavou na to, že věří, že tu práci zvládnou."

Sarah: "Co to bylo?"

Dr. Neruda: "Byl to projekt, jehož součástí bylo navržení a vyvinutí pokročilé neuronové selekční technologie pro lidský mozek; bylo to téma, o kterém jsem toho věděl jen velmi málo. Podal jsem tuto námitku, ale Fifteen mi vysvětlil, že ani nikdo jiný, o tom nic neví, takže výzkum můžu dělat klidně já. A pak mi vysvětlil Corteánskou technologii rozšíření mozku. Také mi tehdy řekl, že všichni zaměstnanci s bezpečnostní úrovní dvanáct byli požádáni, aby tímto procesem prošli."

Sarah: "Předpokládám, že pozvání všichni přijali."

Dr. Neruda: "To je správný předpoklad, ačkoliv jsou i nějaké záporné zprávy o této technologii."

Sarah: "Jaké?"

Dr. Neruda: "Informační kapacita vědomé mysli je velmi omezená. Když zesílíte spojení mezi vědomím a nevědomím, vědomá mysl odmítá šířku datového toku informací a tíhne k tomu stát se pozorovatelem alternativních stavů vědomí. Jinými slovy proces rozšíření mozku spouští rychlý a plynulý pohyb mezi různými stavy vědomí, který není nepodobný promítání snímků rychle za sebou, kde každý snímek představuje jiný stav vědomí."

Sarah: "Myslím, že vám rozumím, ale nebylo by dobré mít tento vedlejší efekt pod kontrolou?"

Dr. Neruda: "To jsem si také myslel, stejně jako všichni ostatní. Někteří tím byli zasaženi více než jiní a obvykle to trvalo několik týdnů, než vyšší mysl toto začala integrovat do svého dynamického jádra."

Sarah: "Dobře, dost o mozku, ráda bych se vrátila k tématu Labyrint Týmu. V prvním rozhovoru jste se zmínil, že to je nejtajnější ze všech organizací na planetě a zároveň je jednou z nejvlivnějších. Jak může pracovat v utajení a zároveň být vlivná?"

Dr. Neruda: "Labyrint Tým je podmnožinou ACIO, která je naprosto utajená. Její hlavní účel byl vytvoření podpůrné organizace pro technologie ryzího stavu, které byly součástí programu TTP, jenž Fifteen vyjednal s mimozemšťany Zeta a s Corteem. Fifteen nechtěl, aby tyto technologie zůstaly v ACIO, kde byly v dosahu SPL a potenciálně i NSA. Chtěl být schopen tyto technologie revidovat, analyzovat a slučovat předtím, než bude muset uvažovat, jak je zředit do méně mocných technologiích, které by mohly být exportovány do SPL či soukromých organizací, se kterými spolupracoval."

"Máme nejlepší bezpečnostní technologie, které existují. Tím myslím, že jsme schopni ochránit naše technologie před jakoukoliv nepřátelskou silou. To umožňuje zaměstnancům Labyrint Týmu soustředit se na využití těchto technologií ryzího stavu pro postup v našem programu BST."

"Náš vliv není nikým pochopen, protože to děláme tak, že uvolňujeme tyto zředěné technologie do skrytých technologií, které jsou pak používány vaší armádou, NSA, DARPA a soukromými organizacemi, které si zvolíme."

Sarah: "Myslím, že jste říkal, že dokonce spolupracujete se soukromým průmyslem?"

Dr. Neruda: "Labyrint Tým nepracuje se soukromým sektorem přímo. Ale některé z našich technologií do soukromého sektoru prosáky."

Sarah: "Jako tranzistor?"

Dr. Neruda: "Ne, palem řízený tranzistor byl vlastně vyvíjen více SPL."

Sarah: "Tak mi dejte příklad něčeho z poslední doby, co se týká Labyrint Týmu a soukromého sektoru. Něco, co bych mohla znát."

Dr. Neruda: "Nenapadá mě nic, o čem byste v této době věděla. Naše technologie se neobjevují na titulních stránkách novin Newsweek ani Time."

Sarah: "Jen jsem chtěla získat nějaké informace, které bych mohla později ověřit. Příběh s tranzistorem je sice zajímavý, ale neposkytuje mi nic, co bych mohla sledovat. Pochybuji, že Shockley je ještě naživu. Žije?"

Dr. Neruda: "Zaprvé, pokud by byl naživu, nikdy by neprozradil vliv SPL na svůj výzkum. Zadruhé, zemřel asi před osmi lety."

Sarah: "Tak co mi můžete sdělit, co mi může potvrdit - alespoň trošičku - že Labyrint Tým existuje?"

Dr. Neruda: "Nic. Není nic, co byste mohla udělat za účelem vystopování věcí zpět k Labyrint Týmu. Už nevím, jak to mám zdůraznit. Náš způsob průniku technologií do soukromého sektoru je velmi jemný."

Sarah: "Tak dobře. Dejte mi tedy jen příklad."

Dr. Neruda: "Labyrint Tým vyvinul počítačový systém, který nazýváme ZEMI. Jedna z jedinečných vlastností ZEMI je ta, že jeho informační struktura je založena na nové formě matematiky týkající se ukládání informací, rekombinačního šifrování a datové komprese. Jde o matematiku, které ve všech těchto oblastech poskytuje kvantová zdokonalení. Tuto matematiku jsme sdíleli s vědci zainteresovanými na vývoji MiG-29."

Sarah: "Rusko? Tvrdíte, že Labyrint Tým spolupracuje s Ruskou vládou?"

Dr. Neruda: "Ne, my nikdy nespolupracujeme přímo s vládami. V tomto případě jsme spolupracovali s Výzkumnou a Výrobní Společností Fazotron v Moskvě. Dodali jsme jim kolekci algoritmů, kterou si přizpůsobili pro použití v jejich informačním a palebném radarovém systému na palubě MiG-29. Tyto stejné algoritmy byly poté objeveny Americkými zájmy a nyní jsou přizpůsobovány pro široké použití v doručovacích systémech globálního trhu."

Sarah: "Kdo je za tím Americkým zájmem? Můžete mi říci jména?"

Dr. Neruda: "Není to příliš známá firma, ale vystupuje pod jménem Omnigon, se sídlem v San Diegu."

Sarah: "A Omnigon má tuto technologii, která byla původně vyvinuta Labyrint Týmem pro počítačovou paměť a nyní ji používají k vybudování rozsáhlého doručovacího systému? Můžete mi laickými termíny vysvětlit, co tato síť zajišťuje?"

Dr. Neruda: "Za předpokladu, že tuto technologii vhodně použijí, umožní Omnigonu významně zvýšit funkčnost switchů sítí ATM, aniž by se spoléhali na řešení na straně serverů. To zvýší rychlost a uživatelskou funkčnost této sítě."

Sarah: "To podle mé definice nebyly laické pojmy. Ale to nevádí."

"Labyrint Tým tuto technologii vytvořil, nebo ji zpětně vyprojektoval z mimozemských zdrojů?"

Dr. Neruda: "Vlastně tak trochu obojí. Byla vytvořena Labyrint Týmem, ale některé prvotní nápady přišly od mimozemšťanů Zeta jako důsledek zpětného inženýrství z jedné z jejich lodí."

Sarah: "Jak ta Ruská organizace získala od Labyrint Týmu tuto technologii?"

Dr. Neruda: "Fifteen znal jednoho z vedoucích vědců ve Fazotronu a předložil mu tu ideu. Bylo to přátelské gesto, o kterém věřil, že mu později bude užitečné pro získání tohoto vědce. Tento způsob sdílení vytváří loajalitu a může být učiněn tak dovedně, že příjemce dané ideji může věřit, že to byla jeho vlastní idea a nikoliv vnuknutí."

Sarah: "Ale vy musíte sledovat ty technologie. Jak jinak byste věděli, že skončila v rukách Omnigonu?"

Dr. Neruda: "Máme ve špiónážních službách pracovníky, kteří nám dodávají informace. Jsou to vlastně špióni, kteří jsou v hlavních vládních výzkumných laboratořích a vojenském průmyslovém komplexu. V tomto případě nás na to upozornil jeden náš pracovník v General Dynamics. Dokonce používáme i naši technologii Dálnovidění, abychom vystopovali některé z našich pokročilejších technologií, které jsme umístili ve významných společnostech."

Sarah: "Možná bychom to zde měli ukončit. Ačkoliv mě velmi láká nořit se do tématu těchto společností hlouběji, vím, že jste radši, když jsou naše sezení kratší."

"Je něco, co byste chtěl dodat, než si dáme dobrou noc?"

Dr. Neruda: "Ne, nic. Myslím, že jsme dnes probrali široké množství informací z mé osobní filozofie a chtěl bych zdůraznit, že to je pouze má osobní filozofie. Nechci ji nikomu nutit. Nechci kázat nějaké zvláštní poselství či životní styl. Doufám, že při našem dalším sezení se budeme s vaší pomocí soustředit na Tvůrce Křidel a pokusíme se minimalizovat mé osobní vhledy týkající se kosmologie a tak podobně."

Sarah: "Pokusím se, ale nemůžu to slíbit. Mám tu dlouhý seznam otázek, které jsem se vás dnes chtěla zeptat ohledně Tvůrců Křidel, ale nějak se přihodilo, že se mi zdálo zajímavější pochopit vaše smýšlení. Zítřka se ze všech sil pokusím držet tématu Tvůrců Křidel. Máte nějaké doporučení?"

Dr. Neruda: "Myslím, že velmi zajímavé jsou artefakty. Doporučil bych tedy, že bychom se mohli soustředit na toto téma."

Sarah: "Pokusím se tedy o to. Děkuji."

Dr. Neruda: "To je od vás milé, Sarah. Velmi vám děkuji."

Konec třetího sezení.

Kapitola 23 - Čtvrtý rozhovor s Dr. Jamissonem Nerudou

zapsala Sarah

To, co následuje, je záznam ze schůzky s Dr. Nerudou, který jsem nahrála 31. prosince 1997. Dal mi svolení pořádit záznam jeho odpovědí na mé otázky. Toto je přepis záznamu. Bylo to jedno z pěti setkání, při kterých jsem mohla nahrávat naši konverzaci. Zachovala jsem tyto zápisy přesně tak, jak proběhly. Neu dělala jsem žádnou editaci a snažila jsem se, jak jen to šlo, použít přesně stejná slova a gramatiku, kterou používal i Dr. Neruda.

(Než začnete číst tento rozhovor, doporučuji přečíst si nejdříve předchozí tři rozhovory.)

Sarah: "Jak jsem slíbila, jedna z věcí, na kterou bych se chtěla v tomto rozhovoru soustředit, je lokalita Starobylý Šíp. Z toho, co jste minulé dny říkal, vyplývá, že lokalita Starobylý Šíp byla v podstatě zbavena svých artefaktů. Kde se teď nalézají a co si myslíte, že s nimi ACIO zamýšlí udělat?"

Dr. Neruda: "Co se týká doby před mým zběhnutím, bylo dvacet tři pod-komnat a předkomnata lokality pečlivě změřeny, analyzovány a každý z artefaktů byl katalogizován. Všechny artefakty, které mohly být z dvaceti tří komor odneseny, byly přemístěny do laboratoří ACIO pro pečlivé otestování. Původní domněnka byla ta, že obsahují přístupné technologie, které nějak můžou urychlit rozmísťovací plán BST. Nicméně myslím, že toto očekávání se změnilo po objevu dvacáté čtvrté komnaty."

Sarah: "Vlastně jste nikdy předtím o komnatách podrobně nemluvil. Co bylo tak zvláštního na Komnatě dvacet čtyři?"

Dr. Neruda: "To, co bylo na komnatách zajímavé - kromě artefaktů, které obsahovaly - bylo to, že lokalita byla sterilní jako operační sál - s výjimkou dvacáté třetí komnaty. Vzpomeňte, že tyto komnaty vystupovaly ven ze středové chodby, která se spirálovitě vinula vzhůru masivní skálou. Ze shora z dvacáté třetí komnaty až dolů k předkomnatě to bylo přibližně padesát metrů. Věděli jsme, že na optickém disku je dvacet čtyři kapitol či sekcí, ale předpokládali jsme, že se do toho počítá předkomnata - přestože v ní nebyly žádné artefakty. Tak jsme mylně předpokládali, že důvod, proč je dvacet čtyři komnat, byl objasněn."

Sarah: "A nebylo tomu tak?"

Dr. Neruda: "Ne. Byla tam další komnata, která byla skrytá."

Sarah: "Cože?"

Dr. Neruda: "Ve dvacáté třetí komnatě bylo na podlaze dost velké množství kamenných úlomků. Měla všechny znaky toho, že je nedokončená, jako by její tvůrci museli náhle odejít, nebo jim prostě došla trpělivost dříve, než dokončili své poslání. Strávili jsme dost velké množství času analyzováním a studováním stěn a úlomků ve dvacáté třetí komnatě a doufali jsme, že odhalíme metodu její výstavby, ale nikdy jsme nepředpokládali, že pod úlomky na podlaze komnaty je skrytý tajný průchod."

Sarah: "Takže tam byly padací dveře?"

Dr. Neruda: "Krátko před mým zběhnutím byly objeveny padací dveře ACIO výzkumníkem, který prováděl jistou formu rentgenového fotografování interiéru lokality."

Sarah: "Proč to dělal?"

Dr. Neruda: "Pokoušeli se zjistit, zda jsou v lokalitě nějaké strukturální defekty, které by v dlouhodobé perspektivě mohly způsobit její nestabilitu. Vlastně jsme zlomily pečeť této lokality a vnesly do její struktury velké množství zatížení. Protože Fifteen je velice pečlivý, chtěl se ujistit, zda neúmyslně nepoškodil strukturální integritu lokality. Byl si jistý, že konzervace lokality je potenciálně zásadní."

Sarah: "Dobře, takže ty rentgenové paprsky ukázaly padací dveře do další komnaty. Jak mohly být předtím přehlédnuty? Byly naprosto skryty?"

Dr. Neruda: "Ne tak docela. Bylo nám řečeno, že máme nechat všechny komnaty tak, jak jsme je našli - kromě odnesení artefaktů a katalogizování všeho, co jsme našli. Co nás nenapadlo, že šest stop kamenných úlomků na podlaze dvacáté třetí komnaty skrývá vertikální průchod."

Sarah: "Šel přímo dolů?"

Dr. Neruda: "Přesně tak. Spadal dolů téměř padesát metrů..."

Sarah: "Myslela jsem, že padesát metrů pod dvacátou třetí komnatou byla předkomnata."

Dr. Neruda: "Ano, to je, ale ne přímo pod ní. Dvacátá čtvrtá komnata je oddělena čtyřmi metry stěny od nejbližší stěny předkomnaty."

Sarah: "Je mezi těma dvěma nějaký průchod, nebo je jediný vchod z dvacáté třetí komnaty?"

Dr. Neruda: "Jediný vchod je z dvacáté třetí komnaty, což způsobuje, že je téměř nemožné se do ní dostat."

Sarah: "Proč?"

Dr. Neruda: "Protože pro dospělé tělo je vytesaný průchod příliš malý a je to příliš dlouhá vzdálenost na překonání."

Sarah: "To jste ho se všemi vašimi technologiemi nemohli rozšířit?"

Dr. Neruda: "Byla to jedna z možností, ale Fifteen cítil, že k tomu nejsme oprávněni."

Sarah: "Proč ne? Vždyť se to zdá být dost důležitým objevem... možná, že je to klíč k celé lokalitě."

Dr. Neruda: "ACIO má technologie, které nám umožnily spustit dolů průchodem kamery a vyfotografovat na dálku celou komnatu."

Sarah: "Co jste uviděli?"

Dr. Neruda: "Byla ze všech dvaceti čtyř komnat největší - ve všech dimenzích. Její nástěnná malba byla největší a podobně jako ve dvacáté třetí komnatě byla orientována horizontálně namísto vertikálně. Byl tam artefakt, který jsme z komnaty odvezli a pokud vím, tak stejně jako ostatní artefakty, byl nepřístupný všem zkoumáním ACIO."

Sarah: "Byly tam ještě nějaké rozdíly, kromě těch větších rozměrů komnaty?"

Dr. Neruda: "Byla velmi podobná dvacáté třetí komnatě v tom smyslu, že se zdála být také nedokončená, ale byla asi třikrát větší. Do zdi naproti nástěnné malbě byla vytesána série glyfů, které byly uskupeny do sedmi skupin po pěti znacích."

Sarah: "Vím, že jste mi ukazoval fotografie komorových maleb. Viděla jsem i tuto?"

Dr. Neruda: "Ne."

Sarah: "Jak vypadá?"

Dr. Neruda: "Je nejabstraktnější a nejsložitější z celé sbírky a proto těžko popsatelná. Podobně jako u všech komorových maleb, i u této jsme se pokoušeli dekodovat její symboly a analyzovat obsah malby, ale máme jen dohady o jejím skutečném smyslu."

Sarah: "Nějaká hypotéza o tom, proč byla dvacátá čtvrtá komnata skrytá?"

Dr. Neruda: "Vzpomínáte, že lokalita byla většinou Labyrint Týmu chápána tak, že se povšechně týká našeho lidského genomu..."

Sarah: "Kvůli tvaru šroubovice?"

Dr. Neruda: "Proto a také kvůli tomu, že tam je dvacet tři komnat - což je přesný počet chromozomů - či párů chromozomů v normální lidské buňce. Tyto faktory spolu s dalšími podrobnostmi obsaženými v komorových malbách a filozofických textech, které jsme dekovali, nás vedlo k závěru, že lokalita byla navržena tak, aby vyprávěla příběh o lidském genomu."

Sarah: "Dobrá, ale proč byla dvacátá čtvrtá komnata skrytá a jak to souvisí s lidským genomem?"

Dr. Neruda: "Nevím to docela jistě, ale vzpomínám si, že dvacátý třetí chromozom určuje pohlaví jedince. Nástěnná malba ze dvacáté třetí komnaty je jedinou malbou, která ukazuje - ačkoliv velmi abstraktně - jak ženské, tak mužské genitálie. Domníváme se, že to je záměrné. Skutečnost, že dvacátá třetí komnata byla nedokončená napovídá, že dvacátý třetí chromozóm je také nějak nedokončený, což naznačuje, že můžou existovat nějaké další funkce pohlavního genu, které nebyly dosud dokončeny."

Sarah: "Ale není nedokončený celý genom? Pamatuji si, že jsem četla, že 95 procent genomu je nepoužíváno. Není to tak?"

Dr. Neruda: "Je pravdou, že instrukce, které jsou v genech obsažené, jsou převážně nevyužité, ale geny samy o sobě, co se týká jejich instrukčních sad - pokud víme - nedokončené nejsou. Samozřejmě, že existují genetické mutace, které se čas od času dějí, ale to také nejsou stavy nedokončení. Spíše se jedná o spontánní adaptaci na vzájemné genetické propojování."

Sarah: "Tak jak je to tedy s tou dvacátou čtvrtou komnatou? Jsou případy, kdy někteří lidé mají dvacet čtyři chromozómů?"

Dr. Neruda: "Zaprvé, jedná se o dvacet tři párů chromozómů a ano, existují lidé, kteří mají chromozóm navíc. Ale všeobecně to není žádoucí a často je to smrtelné. Během našeho výzkumu jsme nikdy neviděli u normálního zdravého člověka dvacet čtyři párů chromozómů."

Sarah: "Není ale možné, že se to netýká párů chromozómů? Nejsou tam žádné párové komnaty, možná tedy mluví o dvaceti čtyřech chromozómových řadách."

Dr. Neruda: "Tato možnost byla také zkoumána."

Sarah: "A...?"

Dr. Neruda: "Nenašel se žádný věrohodný důkaz, takže tato teorie byla zamítnuta."

Sarah: "Takže nic lidského nemá dvacet čtyři chromozómů či dvacet čtyři párů chromozómů? Proč by Tvůrci Křidel vytvořili něco, co se svým tvarem tak evidentně týká genetiky a potom udělali chybu, jako je tato?"

Dr. Neruda: "Nikdo v Labyrint Týmu nevěří, že se jedná o chybu. Šimpanzi, orangutani a gorily mají dvacet čtyři párů chromozómů."

Sarah: "Opice?"

Dr. Neruda: "Jakýkoliv molekulární biolog vám řekne, že náš genom je z 98 procent shodný se šimpanzi."

Sarah: "Tvrdíte, že Tvůrci Křidel vytvořili tuto lokalitu na počtu šimpanzů?"

Dr. Neruda: "Ne. Prostě jen říkám pravdu. Do roku 1955 vědci věřili, že lidé mají také dvacet čtyři chromozómů, podobně jako šimpanzi nebo gorily, ale potom bylo objeveno, že v průběhu času se lidem spojily dva chromozomy do jednoho..."

Sarah: "A jak to všechno souvisí s objevem dvacáté čtvrté komnaty?"

Dr. Neruda: "Pravděpodobně to nijak nesouvisí. Lidský genom je jako soubor encyklopedií o dvaceti třech svazcích. Je docela dobře možné, že v tomto případě je dvacátá čtvrtá komnata ekvivalentem indexu či navigačního svazku."

Sarah: "Ale není viditelný jako ostatních dvacet tři chromozómů?"

Dr. Neruda: "Myslíme si, že skutečnost, že dvacátá čtvrtá komnata byla skrytá a s dvacátou třetí komnatou spojená jen úzkým vertikálním průchodem, má svůj význam. Teoreticky je možné, že dvacátý čtvrtý chromozóm není genetické úložiště založené na molekulární bázi. Je možné, že to naznačuje, že v naší budoucnosti proběhnou jisté genetické mutace, nebo že dvacátá čtvrtá komnata je metaforou pro novou funkcionalitu lidského druhu, která je zatím spící či ne-zakódovaná."

Sarah: "Co si tedy Fifteen myslí, že to všechno znamená?"

Dr. Neruda: "ZEMI provedl kompletní vyhledání různých proměnných - a myslím, že Fifteen více či méně akceptoval jím stanovenou nejpravděpodobnější alternativu - totiž že dvacátý třetí chromozóm je předurčen k mutaci a k vytvoření či urychlení vytvoření dvacátého čtvrtého chromozómu, který bude fungovat pro budoucí genetiky jako navigační systém či index."

Sarah: "A ZEMI to všechno odvodil pouze z té jediné malby?"

Dr. Neruda: "ZEMI provedl šedesát dva různých analýz malby z dvacáté čtvrté komnaty a každá z nich měla pravděpodobnost přes 40 procent. To je neslýchané, pokud objekt není kódován v dostatečné komplexnosti a pokud toto kódování není jednotně použito tak, aby vytvořilo síťový efekt různých možností.

Tato malba společně s glyfy na protější stěně nás vede k tomuto závěru. ACIO nazývá tento fenomén Komplexní Propletení a označuje ho faktorem od nuly do sta. Jestliže má objekt nebo událost KP patnáct, považuje se za kódovaný objekt. Artefakty z dvacáté čtvrté komnaty mají nejvyšší KP ze všech komnat: 94,6. Abych to dal do správné perspektivy, nejbližší vyšší komnata - číslo šest - má KP 56,3."

Sarah: "Proč je to tak důležité?"

Dr. Neruda: "Protože Fifteen se dívá na dvacátou čtvrtou komnatu jako na klíč k pochopení celé lokality Starobylý Šíp. ZEMIho analýza byla velmi konkrétní - mnohem více, než jsem schopen vyličit v této konverzaci."

Sarah: "Můžete mi dát příklad toho, jak ZEMI určil tento KP index?"

Dr. Neruda: "Malba či objekt je nasnímán a převeden na digitální součásti. Barva, velikost, umístění, tvar a opakování - to všechno je pozjišťováno a analyzováno. Například jedna z abstraktních postav v malbě z dvacáté čtvrté komnaty vypadá, jako by se snášela seshora dolů a ve své prostřední části má dvacet tři hvězd. ZEMI tomu přidělil jistou důležitost a ta se stala vláknem síťového efektu. ZEMI dál vytvářel taková podobná vlákna a hledal přitom shodný vzorec. Pokud se vzorec objeví s dostatečnou matematickou soudržností a kontextem, vyvodí z toho, že objekt je navržen pro jistý účel."

Sarah: "Jinými slovy - vyšší KP znamená vyšší účel?"

Dr. Neruda: "Ano, a to zvláště tehdy, jestliže rozdíl v hodnotě je velmi významný, jako v případě dvacáté čtvrté komnaty."

Sarah: "Jestliže všechny tyto části poskládám dohromady, obraz, který se objeví, je, že lokalita Starobylý Šíp byla vytvořena jako metafora lidského genomu a že předpovídá mutaci, která vytvoří dvacátý čtvrtý chromozóm, který nás dovede zpět k našim ochlupeným bratránkům. Nebude to devoluce?"

Dr. Neruda: "Ne."

Sarah: "Proč ne?"

Dr. Neruda: "Molekulární prostředí dvacátého třetího chromozómu je nejprotichůdnější a nejdynamičtější ze všech lidských chromozómů. To z něj dělá kotlík pro potenciální mutaci. Molekulární a evoluční biologové teprve teď začínají vidět tuto vnitřní skutečnost dvacátého třetího chromozómu."

"ZEMIho analýza je ta, že malba dvacáté čtvrté komnaty se netýká naší sexuální identity, jako v případě dvacátého třetího chromozómu, nýbrž naší duchovní identity."

Sarah: "Jak to?"

Dr. Neruda: "Zabere mi nejméně dvacet minut to racionálně vysvětlit. Mám pokračovat?"

Sarah: "Můžete říci jen souhrn?"

Dr. Neruda: "Pokusím se."

"Mezi dvacátou třetí a dvacátou čtvrtou komnatou existuje několik spojení. Nejpozoruhodnější z nich je, že dvacátá čtvrtá komnata je přístupná pouze z dvacáté třetí komnaty. To naznačuje, že dvacátá čtvrtá existuje jako důsledek chování a stavu dvacáté třetí. Kanál spojující tyto dvě komnaty je v jistém smyslu porodním kanálem a dvacátá čtvrtá komnata je dítětem."

"Protože dvacátá třetí je pohlavní chromozóm, znamená to, že určuje pohlavní a fyzickou identitu jedince; její účel je velmi podvojný. Je docela logické usuzovat, že pokud se má zrodit nový chromozóm, bude možná mít co do činění s naší duchovní identitou, zvláště ve světle všech ostatních informací, které máme o Centrální Rase."

Sarah: "Mám pocit, že tomu věříte."

Dr. Neruda: "Myslím, že to je reálná hypotéza, ale přesný účel lokality Starobylý Šíp s vysokou mírou jistoty musí být ještě zjištěn."

Sarah: "Jsou ještě nějaké další lokality podobné lokalitě Starobylý Šíp, na kterých je ACIO také zainteresováno?"

Dr. Neruda: "Ne, nic takového rozsahu není, ale ACIO se zajímá o cokoli anomálního, co může být spojeno s mimozemským vlivem."

Sarah: "Můžete mi dát příklad?"

Dr. Neruda: "Vprostřed šedesátých let byla v Peru nalezena podzemní instalace kamenů pokrytých rytinami. Některé z okolností týkající se této lokality byly podobné."

Sarah: "Jaké?"

Dr. Neruda: "Šlo o podzemní instalaci značné složitosti, která obsahovala desítky tisíc kamenů, na kterých byly vyryté složité piktogramy, jež zobrazovaly rozsáhlý historický záznam země a prehistorické kultury. Všechny byly vyryté do kamene známého pod názvem andezit."

Sarah: "A bylo to místo též drženo v tajnosti?"

Dr. Neruda: "Ne, právě naopak, ale stalo se terčem těžké dezinformace a nakonec bylo akademickými institucemi zdiskreditováno, protože se cítily být jeho odhalením ohroženy."

Sarah: "Já pořád nechápu, jak může vládní organizace jako ACIO pracovat v utajení a jak je možné, že námi zvolení veřejní činitelé vůbec nevědí o její existenci ani o jejím programu."

Dr. Neruda: "Není to tak, že by všichni volení veřejní činitelé nevěděli o ACIO, ale máte pravdu v tom, že neznají jeho pravé cíle."

Sarah: "Kdo ví a kdo neví?"

Dr. Neruda: "Není tak jednoduché poskytnout vám seznam jmen. Ti, kteří to vědí a jsou volenými veřejnými činiteli, by tvořili velmi krátký seznam..."

Sarah: "Jak krátký?"

Dr. Neruda: "To bych teď raději neřikal. Jen řeknu, že je to méně než deset."

"Světové politické těleso se nedělí na republikány a demokraty či liberální a konzervativní strany. Je rozděleno na různé vrstvy vědomostí a vitální inteligence. Finanční oligarchie v podobě tajné sítě, o níž jsem se zmiňoval minulý týden, má nejvyšší vědomosti. Některé z nich sdílí s vojenskými silami a některé sdílí s izolacionistickými silami."

"Tyto tři síly jsou vedoucími silami, prostřednictvím kterých svět organizuje sám sebe. Předpokládáním alfa organizací je Incunabula, protože oni mají pod kontrolou dominantní podíl světových finančních zásob a hmotného jmění."

Sarah: "Dobře, počkejte chvíli, protože od našeho sobotního rozhovoru jsem si něco zjišťovala a dověděla jsem se trochu o organizaci zvané Illumināti. Je to ta samá organizace, o které nyní hovoříte jako o Incunabule?"

Dr. Neruda: "Ne. Illumināti jsou částí té tajné sítě organizací, ale není to alfa organizace. Illumināti jsou spojeni s dalšími aristokratickými organizacemi, jež mají kořeny převážně v Evropě, ale její cíle a zájmy nejsou spojeny s Incunabulou."

Sarah: "V jakém ohledu? Z toho, co jsem se dočetla, se zdá, že jde o tu tajnou síť, o které mluvíte."

Dr. Neruda: "Předně musíte pochopit, že tajná síť, o které hovořím, je sdružena volně a není příliš dobře seřízená, protože její zájmy jsou navzájem soupeřící. Nicméně mezi některými z nejmocnějších skupin existuje pocit spřátelení - převážně z důvodu, že sdílí elitní postavení v obchodě, na univerzitách či ve vládě."

"Tyto skupiny jsou nicméně všeobecně navrženy tak, aby pomáhaly svým členům získat větší majetek a vliv prostřednictvím členské sítě obchodních a vládních kontaktů. Je to srovnatelné s velmi mocnou organizací typu 'networking'."

Sarah: "Víte jistě, že mluvíme o stejné organizaci?"

Dr. Neruda: "O Illuminátech existuje mnoho příběhů, které jsou založeny více na legendě, než na důkazech. Je jim připisováno příliš mnoho konspiračních zájmů. Oni nejsou organizováni tímto způsobem. Jejich vedení je příliš viditelné a pečlivě zkoumané médii. V takovém případě můžete ve většině případů rozptýlit domněnku, že jsou ve hře globální konspirační cíle."

Sarah: "A co okultní zmínky o Illuminátech? Jsou pravdivé?"

Dr. Neruda: "Předpokládání vůdci Illuminátů nejsou okultisté či vyznavači Satana, z čehož jsou někdy viněni. To jsou opět ty konspirační teorie, které vytvářejí šílenství a které jsou používány těmi, kdož hledají nepřátele, kterými by mohli zosobnit Lucifera, který je v jejich myslích synonymem s okultismem. Illumināti jsou elitní organizací tvořenou muži a ženami, kteří však nevyznávají jeden systém víry. Duchovní systémy víry členů nejsou kritériem pro získání členství. Co je důležité je osobní síť kontaktů jednotlivce."

Sarah: "Ale nemají obrovský politický vliv?"

Dr. Neruda: "Ano, mají, stejně jako ho mají Zednáři, Lebky a Hnáty a dalších dvacet sedm organizací, které vytvářejí tuto volně spletenou síť elity. Avšak lidé, kteří řídí vůdčí plán, nejsou přímo spojeni s žádnou z těchto třiceti organizací."

"Skutečnost je taková, že tyto organizace vlastně fungují v jedné ze tří sil, které jsou sjednoceny řídící rukou Incunabuli."

Sarah: "Takže tvrdíte, že světová politická scéna je organizována těmito třemi silami a že skupina s největším množstvím peněz má také největší vědomosti a že v podstatě řídí ty další dvě skupiny?"

Dr. Neruda: "Incunabula těm dalším dvěma silám nic nenařizuje. Ona strategicky uvolňuje informace, které ty další dvě síly navnadí směrem, kterým si přeje, aby se ubíraly. Můžete se dívat na tyto tři síly jako na části rovnostranného trojúhelníku s Incunabulou na vrcholu a s Globální Vojenskou Silou na jednom bodu základny a Izolacionistickou Silou na druhém bodu základny. To je skutečná struktura globální moci."

Sarah: "Nemám jasno, v čem se liší cíle těchto tří sil."

Dr. Neruda: "Incunabula se zabývá globalizací peněžních kanálů a přírodních zdrojů, jako je ropa a zemní plyn; Vojenská síla se zabývá šířením a ochraňováním demokracie na planetě a při tom ochraňuje své zájmy, coby dominantní supersíly Ameriky spojené se Západní Evropou; Izolacionistická Síla je zaměřena na průmysl a na státní úrovni na hromadění majetku pro své lidi."

Sarah: "Ale jak Incunabula vábí tyto dvě další síly, aby vykonávaly její přání? Můžete mi dát příklad?"

Dr. Neruda: "Proč myslíte, že Sadam Hussein napadl Kuvajt?"

Sarah: "Aby si přivlastnil jeho ropné bohatství a vydělal spoustu peněz."

Dr. Neruda: "Na povrchu to je blízké pravdě. Následkem války mezi Iránem a Irákem Saddam vyčerpal příliš mnoho bohatství své země a proto ho začal zajímat majetek Kuvajtu. Ale také věděl, že jeho armáda nebyla vytvořena pro napadání a připojování zemí. Také si uvědomoval, že supervelmoci by mohli jeho zájmům v Kuvajtu bránit."

"Saddam měl skutečné dilema. Měl více než milión vojáků, kteří byli po válce mezi Iránem a Irákem bez práce a v Irácké ekonomice nebylo dost místa pro začlenění těchto mužů. Vojenská Síla věděla o tom-

to Saddamově dilematu a svou důslednou dezinformační kampaní přivedla Saddáma k tomu, aby uvěřil, že mu bude dovoleno napadnout Kuvajt bez odvěty supervelmocí."

"Ve Vojenské Síle jsou také vysoko postavení pracovníci, kteří jsou zároveň očima a ušima Incunabuly. Vědělo se, že Irák má zbraně hromadného ničení, které vyvinul během své války s Iránem. Vojenská Síla to viděla jako destabilizující prvek ve své dlouhodobé politice přinášení demokracie - Amerického typu - do regionu produkujícího ropu."

"Incunabula neměla kontrolu nad ropou na Blízkém Východě. Je to jediný přírodní zdroj, u kterého nejsou nejvyšší autoritou. Saddam Hussein byl sveden dezinformacemi, aby napadl Kuvajt. Tak mohla Vojenská Síla - za přihlížení celého světa - rozložit Iráckou obranu. To byla Incunabulou zinscenovaná událost globálního dopadu. Byla provedena Vojenskou Silou, která si vůbec neuvědomovala, že byla vlákána do tohoto konfliktu stejným způsobem jako Irák."

Sarah: "A to všechno proto, že nějací elitářští trilionáři chtějí kontrolovat světové zásoby ropy?"

Dr. Neruda: "Je to mnohem složitější, ačkoliv to, co jste řekla, je součástí té rovnice. Nevím, nakolik chcete, abych se do toho nořil."

Sarah: "Je těžké se zastavit poté, co jste učinil toto odhalení. Kam to všechno vede... Mám na mysli... jaký je konečný záměr Incunabuly?"

Dr. Neruda: "Máte na mysli v kontextu Blízkého Východu?"

Sarah: "Ano."

Dr. Neruda: "Chtějí řídit hrubou produkci ropy. Chtějí mít moc nad tímto kritickým zdrojem, který tak velmi podstatně ovlivňuje světovou ekonomiku. Mají kontrolu nad rafinériemi a distribucí koncových produktů, ale postrádají kontrolu nad produkcí - zvláště na Blízkém Východě. To je jejich základní cíl, který je však obklopen vedlejšími cíli - vnesení Západní kultury do tohoto regionu a pomalé avšak jisté homogenizování světové kultury. Přejí si tuto globální kulturu jako rámec, ve kterém chtějí vytvořit globální řízení."

Sarah: "A jak dlouho jim to bude trvat... za předpokladu, že uspějí?"

Dr. Neruda: "Z pohledu ACIO to má pravděpodobnost výskytu ne větší než 35 procent během následujících deseti let, avšak skočí to na 60 procentní pravděpodobnost během dvaceti let. Potom se to stává čím dál pravděpodobnější s každou další dekádou, až to dosáhne kolem roku 2060 téměř jistoty."

Sarah: "A když říkáte 'globální řízení', co tím myslíte?"

Dr. Neruda: "Schopnost řídit přírodní zdroje planety jako jediné, globální politické těleso."

Sarah: "Proč je to tak důležitým cílem Incunabuly?"

Dr. Neruda: "Zmenšující se zásoby ropy a zemního plynu. To jsou neobnovitelné přírodní zdroje. Trvalo miliardy let, než se vytvořilo 3,2 trilionů použitelných barelů ropy a zabralo jen 110 let, než toto množství bylo zredukováno na 1,8 trilionů. Planetární zásoby ropy jsou její ekonomickou krví. Jak se zmenšují, zmenšuje se i ekonomický systém, ve kterém světová populace žije. Jak ekonomické prostředí eroduje, objevuje se nestabilita a z ní vyplývající nekontrolovatelné, chaotické důsledky."

Sarah: "Takže znovu říkáte, že to je celé o ropě?"

Dr. Neruda: "Zkuste pochopit, že pro mě je neuvěřitelné, že to není zjevné. Kdokoliv, kdo zná situaci se světovými zásobami ropy, si může udělat jednoduchý vyvození a závěr, že svět se nalézá zhruba padesát let od vyčerpání ropy a to ještě za předpokladu, že použijete ty více optimistické analýzy. V tom pesimistickém případě to může být pouhých dvacet let."

Sarah: "Jak je to možné? Nevzpomínám si, že by se o tom něco říkalo v médiích. Myslím, že by to byla velká aféra, kdyby to bylo tak zřejmé a tak hrozné."

Dr. Neruda: "Je mnoho verzí tohoto příběhu, které se dostaly do médií, ale nikdy to nepřitáhlo pozornost masových médií a masové populace, protože se to týká vzdálené budoucnosti - což je téma, které lidé se Západním životním stylem příliš nepřitahuje. Nicméně právě tato budoucnost je tím, na co se Incunabula soustředí, protože to určuje taktiku pro současné dny."

"Vyčerpání světových zásob ropy spolu s rostoucí lidskou populací - to jsou dominantní vlivy, které tvarují politiku Incunabuly a její časový plán."

Sarah: "Takže program Incunabuly je kontrola nad zmenšujícími se zásobami ropy. Za jakým účelem?"

Dr. Neruda: "Na nejvyšších úrovních Incunabuly jsou plánovací horizonty typicky od dvaceti do jednoho sta let - v závislosti čeho se to týká. Oni si dobře uvědomují, že jak se zásoby ropy zmenšují, ropu bude stále obtížnější z planetárních zásobáren získávat a důsledkem toho bude minimálně třicetiprocentní nárůst nákladů na její rafinaci. To bude mít podstatný vliv na její cenu, což může mít ten důsledek, že nastane trvalá recese světové ekonomiky."

"Plánovači Incunabuly věří, že sloučení kontroly nad zásobami ropy a její distribucí, je nejlepším způsobem, jak vyhlásit přidělový systém na globální úrovni bez rozpoutání Armageddonu."

Sarah: "Je to skutečně tak vážné?"

Dr. Neruda: "Nechci vypadat jako nějaký panikář, ale toto je zásadní problém, na který se musí lidstvo v dvacátém prvním století zaměřit. Nejbrilantnější mysl naší planety si to dobře uvědomují a vědí to již nejméně dvacet let."

Sarah: "Proč tedy potom světoví vůdci a nejbrilantnější mysl nespolupracují na alternativních zdrojích energie?"

Dr. Neruda: "V některých případech tomu tak je. Existuje několik alternativních zdrojů energie, které připadají v úvahu - některé z nich dokonce nejsou v této době ještě veřejně známy, protože pramení z technologií, které také nesou velký potenciál jako zbraně."

"Ale mnohem větším tématem je, jak změnit energetický systém civilizace naší moderní doby od ropy k novým energetickým zdrojům - nebo snad změnit způsob, jakým žijeme - jinými slovy náš životní styl závislý na ropě."

Sarah: "Proč je to takový problém? Myslím, že jak se bude svět probouzet do skutečnosti ubývající zásob ropy, bude velmi vnímavý na nové zdroje energie."

Dr. Neruda: "Slyšela jste někdy citát od Machiavelliho o obtížnosti změny systému?"

Sarah: "Myslím, že ne."

Dr. Neruda: "Napsal: 'Není nic obtížnějšího, nic, o čemž úspěchu by šlo více pochybovat, nic nebezpečnějšího k vykonání - než vytvoření nového systému. Pro průkopníka to znamená nepřátelství všech, kteří profitují z udržení starého systému; a sotva vlažné obhájce v těch, kteří získají něco tím novým.'"

Sarah: "Dobrá, vyžaduje to hodně příprav a plánování a asi taky přesvědčování. Ale co jiného máme na výběr?"

Dr. Neruda: "Nic. To je realita příštích padesáti let."

Sarah: "Předpokládám, že Incunabula plánuje řízení této změny systému. Mám pravdu?"

Dr. Neruda: "Ano. Jak jsem již řekl, věřím, že globální regulace energetických zdrojů a schopnost řízení růstu populace, jsou sbíhající se záležitosti naší doby, které - budou-li vhodně řízeny - může odvrátit Armageddon."

Sarah: "Dnes jste to slovo použil již podruhé - Armageddon. Co tím myslíte? Mluvíte o Třetí Světové Válce?"

Dr. Neruda: "Armageddon je v ACIO definován jako chaos lidstva. Je to čas, kdy je lidstvo vrženo do chaosu a styčné plochy globálního obchodu, komunikace a diplomacie jsou zničeny ve prospěch národního sebe-zachování. Kdyby se to mělo stát, můžou být použity zbraně nebývalé síly, které můžou zničit 30 a více procent populace. To je definice, o které neradi hovoříme, ale v ACIO je dobře známá jako jedna z možností ve dvacátém prvním století."

Sarah: "Předpokládám, že pro to máte taky předpovězenou pravděpodobnost. Je to tak?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "A jaká je, jestli se můžu zeptat?"

Dr. Neruda: "Radši to nebudu říkat. Stejně to není příliš důležité, protože se to mění v závislosti na světových událostech."

Sarah: "Ale je to záležitost, které se plánovači Incunabuly pokoušejí vyhnout?"

Dr. Neruda: "Ano. Tím se zabývají více než čímkoliv jiným."

Sarah: "Jaké další organizace se tím zabývají?"

Dr. Neruda: "Žádné."

Sarah: "Cože?"

Dr. Neruda: "Tento program Incunabuly je jedinečný, protože oni jsou jedinou organizací, která je zcela zaměřena na odvrácení těchto kritických okolností, jež jsou založeny na sbíhajících se kritériích, o nichž jsem se již zmínil."

Sarah: "Tvrdíte, že jsou jedinou organizací, která se zabývá Armageddonem a jeho souvislostí s ubývajícími zásobami ropy a zvětšující se populací?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Nechcete mi ale říci, že žádné další organizace se nezabývají Třetí Světovou Válkou či Armageddonem, jak jste to nazval. Nebo ano?"

Dr. Neruda: "Každé národní vedení se zabývá těmito záležitostmi, ale není to hlavním záměrem jejich programu. Je to malá rozčleněná součást jejich programu."

"Přesně to je důvod, proč je Fifteen tak propojen s plánovači Incunabuli. Hrozby lidské rase jsou jak skutečné, tak neodbytné a s každou další dekádou jsou podmínky jen úrodnější pro fragmentaci a chaos - takový, jaký můžete vidět v kmenových válkách. Není v tom žádný podstatný rozdíl."

Sarah: "A vůdcové Vojenské Síly o tomto cíli vědí?"

Dr. Neruda: "Ne. Ti mají svůj vlastní program, který s tím souvisí, ale vlastně je docela jiný. Nesnaží se získat kontrolu nad produkcí ropy. Chtějí bránit její dostupnost a jako důsledek ovlivňovat její cenu. Nezajímají se o globalizaci, která souvisí s ekonomickou či kulturní platformou. Spíše se zabývají exportováním demokracie, aby zajistili stabilizaci regionu a odstranily nestabilitu ve formě terorismu, diktátorů a tak podobně."

Sarah: "Ale to se zdá být v rozporu se vším, co jsem kdy o armádě slyšela."

Dr. Neruda: "Jakým způsobem?"

Sarah: "Jak to říkáte, tak to zní, jako by se Vojenská Síla pokoušela přinést stabilitu či mír, zatímco všechno, co jsem kdy četla, bylo o tom, že armáda živí konflikty a nestabilitu. Je-li svět v míru, pak se armáda stává prostě policejní silou, její moc je redukována a její rozpočet je zkrácen."

Dr. Neruda: "Rozumím vaší otázce. Nicméně Vojenská Síla není to samé co armáda. Je sice velmi militantní, avšak pracuje v delších plánovacích horizontech, než vojenský personál. Vojenská Síla je tvořena vysoce postavenými politiky, obchodníky, členy rozvědky, akademiky, mentální kapacitou a tak dále."

Její členové jsou z Velké Británie, Ameriky, Německa, Kanady, Austrálie, Izraele a mnoha dalších zemí. Její soudržnost - coby týmu - není příliš o fungování formou oficiální struktury a schůzek. Je spíše o publikování tajných dokumentů, které jsou sdíleny mezi jejími elitními členy. Tyto dokumenty určují platformu, cíle, dlouhodobé zájmy a v podstatě mapují strategii a taktiku, prostřednictvím které Vojenská Síla hodlá provést svůj plán."

"Vojenská Síla pracuje na hybridních obranných a útočných zbraních, které souvisí s vesmírem, biozbraněmi, Internetem a dalšími prostředími, které dosud nejsou vnímány jako válečná pole. Tvrdí, že rozpočty na výzkum a vývoj by měly být zvýšeny, aby tyto nové zbraně mohly být vyvinuty, aby byla zajištěna práva svobodných lidí žít beze strachu z preventivního útoku. Chtějí odstranit tuto skutečnost z tváře země a stejně tak propagovat demokracii."

Sarah: "Což to není vznešený cíl?"

Dr. Neruda: "Jejich cíle nejsou nutně nevhodné, avšak metody, jakými jich dosahují, jsou nevhodné. Je to celé o projektování moci a důsledkem toho je nařizování převládající platformy, prostřednictvím které svět dosahuje míru. Je to vynucený mír. Je to mír prostřednictvím moci a manipulace."

Sarah: "Ale stále je to mír a stále je to demokracie. Určitě je to lepší alternativa, než války, anarchie či diktatura."

Dr. Neruda: "Jsou i jiné způsoby, jak dosáhnout stejného výsledku."

Sarah: "Řekl jste, že rozpočet na vojenské výdaje se časem bude jen zvětšovat, pokud Vojenská Síla dosáhne svého. Jak je to v mírovém světě možné?"

Dr. Neruda: "Budou zjištěny nové hrozby, které tuto potřebu vytvoří, ačkoliv státy našeho světa budou v míru."

Sarah: "Opět hovoříte o mimozemšťanech?"

Dr. Neruda: "Spolu s dalšími záležitostmi. Čína bude pravděpodobně posledním ostrovem opozice, na který dopadne vlna demokracie. Ale jestli to tak bude, Vojenská Síla si bude přát mít ve svém arsenálu unikátní zbraně, aby mohla rychle přinést změny, které požaduje. Tou volbou budou pravděpodobně biozbraně..."

Sarah: "Jak je to možné, když Spojené Státy biozbraně zakázaly?"

Dr. Neruda: "Bohužel objevy v lidském genomu jsou pro Vojenskou Sílu příliš velkou výzvou, než aby je ignorovala, co se týká vývoje biozbraní. Výzkum již probíhá a bude trvat asi dva roky, než budou vyvinuty biozbraně, jejichž cílem bude jistý genom příznačný pro konkrétní rasu."

Sarah: "Jako jsou Číňané?"

Dr. Neruda: "Ano, ale to neznamená, že ta zbraň bude kdy nasazena. Prostě bude známo, že Vojenská Síla tuto schopnost má a to samo o sobě může způsobit, že změna režimu bude nezastavitelná."

Sarah: "Teď se musím zastavit a k něčemu se přiznat. Když to slyším, nějaká moje část teď chce plakat a zabořit hlavu do polštáře a jiná moje část chce pokládat další otázky. Jsem tím skutečně rozervaná... Myslím, že už o tom nechci dál mluvit. Dobře?"

Dr. Neruda: "Jen odpovídám tak upřímně, jak umím, na otázky, které mi kladete."

Sarah: "Já vím a vůbec si nestěžuji na vás ani na vaše odpovědi. Jen jsem potřebovala říci, co cítím."

Dr. Neruda: "Chápu."

Sarah: "Chcete si udělat přestávku a trochu si protáhnout nohy?"

Dr. Neruda: "Jsem v pohodě, ale jestli vy chcete, klidně se přidám."

Sarah: "Ne, já jsem v pořádku..."

"Řekněte mi něco více o Izolacionistické Síle. Jaká je jejich úloha v tom všem?"

Dr. Neruda: "Opět připomínám, abyste neuvažovala o Vojenské či Izolacionistické Síle jako o formálních skupinách, které mají svou členskou základnu a skupinovou platformu. Jsou to neformální, většinou tiché koalice, pracující prostřednictvím dobře umístěných vůdčích pracovníků Incunabuly. Také je důležité mít na paměti, že všechny tyto síly jsou součástí vůdčí triády, kterou Incunabula utváří posledních padesát sedm let."

"V případě Izolacionistické Síly se jedná o sílu, která byla z uvedených tří sil zorganizována jako poslední. Je navržena tak, aby podporovala ekonomické metody a aktivity, které vytvářejí bohatství pro elitní třídu na celém světě. Tato síla se týká vnitrostátních záležitostí, které řídí ekonomickou vitalitu a růst. Jejím cílem je ovlivňovat lokální, státní a národní vlády, aby umožnily obchod."

Sarah: "Myslím si správně, že Republikáni jsou s Izolacionistickou Silou spojeni více?"

Dr. Neruda: "Ne. Tyto tři síly nejsou spojeny s žádnou stranou či politickou organizací. Někdo může být spojen jak s Vojenskou, tak Izolacionistickou Silou, a přitom s tím nemusí mít žádný problém. Nejsou vůči sobě nepřátelské. Jsou to vzájemně slučitelné síly. A také nejsou výhradně Americké. Jsou to globální síly - ačkoliv v nich dominují Americké a Evropské zájmy, nejsou spojeny s konkrétními stranami, jako jsou Demokráté či Republikáni, ani nejsou žádným způsobem sponzorovány státem."

Sarah: "Jestliže bude produkce ropy v rukách Incunabuly, co se stane s Arabskými státními režimy, které mají tuto moc v současnosti?"

Dr. Neruda: "To je závislé na režimu. Incunabula je expert na ovlivňování prostřednictvím finančních služeb a právních manévrů. Vynucují svůj vliv pomalu, postupně a takovým způsobem, že královské rodiny

a kartely jsou tím zaskočeny. Jejich trpělivost je nepřekonatelná. Pracují v mnoha úrovních ovlivňování, což je důvodem, proč téměř pokaždé zvítězí."

"Dokonce i v dnešní době mnoho královských rodin uplatňuje svůj vliv ve vnitrostátních záležitostech, ale nikoliv v produkci ropy. Sice dostávají za ropu finanční odměny, ale samotnou produkci ropy v jejich režimech řídí někdo jiný. Stejně tak někdo jiný řídí i interakci s kartely a vytváření jádra vztahů, jež je založeno na důvěře a vlivu. To je to, co Incunabula bere pod svou patronaci a pomalu tak získává spolupracovníky pro svůj plán. Vojenská Síla pak v příhodném čase svrhne režimy, které jsou v konfliktu s tímto plánem a těm režimům, které jsou přátelské, bude umožněno si zachovat svou vnitrostátní účast a vliv. Takto jsou události pečlivě řízeny."

Sarah: "A až jednou bude mít Incunabula kontrolu nad produkcí ropy, co potom?"

Dr. Neruda: "Odstranění pevné měny. Incunabula si přeje mít elektronickou měnu, protože u ní se dá všechno sledovat a umožňuje důkladnější analytické vhledy do záležitostí jedinců."

Sarah: "A co chtějí se všemi těmi informacemi dělat?"

Dr. Neruda: "Chtějí sledovat vzorce a manipulovat událostmi tak, aby ochránili svou dominanci coby vůdčího tělesa a také - jak jsem již řekl - chtějí definovat nové systémy a iniciovat změnu starého systému. Jakmile bude usouzeno, že jejich dominance dosahuje kritické míry, Incunabula plánuje vytvoření globálního vládnoucího tělesa, které přinese Zemi stabilitu a soubor metod řízení, které pomůžou celému lidstvu."

Sarah: "Zase říkáte, že jejich cílem je pomoci lidstvu, ale je mi to těžko k uvěření."

Dr. Neruda: "V jistém ohledu to je jediný způsob, jak si můžou udržet moc. Kdyby příliš mnoho koncentrovali majetek a služby, ztratili by kontrolu nad obyvatelstvem, kterému chtějí vládnout. Rebelie není nikdy daleko, když prázdné žaludky kruží v souzvuku."

Sarah: "Jak chtějí odstranit naši pevnou měnu?"

Dr. Neruda: "Na celém světě bude na akciových burzách probíhat postupná devalvace. Zvláště Američané si zvykli na snadné vytváření peněz na akciových burzách, stejně jako na marnotratný životní styl. To nebude možné dělat donekonečna. Recese se bude odehrávat ve vlnách, až přijde na přetřes hodnota měny. To započne nejdříve v zemích třetího světa, které se stanou prvními oběťmi slabých ekonomických metod. Incunabula donutí tyto země prodat jejich aktiva za minimální ceny výměnou za pomoc, která je vyvede z ekonomické krize."

"Světová ekonomika je v lepších časech křehkou spleť ekonomických systémů, které fungují v odlišných sazbách, bez plynulého vzájemného rozhraní či makro systému, ve kterém by všechny pracovaly. V horších časech je domečkem z karet, který je zranitelný i nejslabším vánkem. Pevná měna a peněžní systém, který ji podporuje, se stane obětí beránkem ekonomického zpomalení. Řešením celkové nevolnosti globální ekonomiky se stále více bude stávat elektronická měna."

Sarah: "Nejsem ekonom, tudíž ani nevím, na co bych se měla ptát. Ale mám z toho divný pocit v žaludku. Mám teď pocit, že ve světě existuje jediná skutečná moc a tou je Incunabula. A my všichni jsme jen loutkami této elitní skupiny finančníků. Není to podtextem všech vašich komentářů?"

Dr. Neruda: "Ne, vůbec ne, ale chápu, jak jste došla k tomuto závěru, vzhledem k tomu, že jsme se soustředili na Triádu Moci či TOP (Triade Of Power), jak ji nazýváme v Labyrint Týmu. TOP je skutečností země a je jisté, že je v nejlepší pozici dominovat světovým událostem a vývoji. Pravděpodobně tomu tak bude po mnoho dalších generací. Jsou tu ale také jiné síly, které do toho můžou vstoupit a přinést světové populaci nové možnosti."

Sarah: "Myslíte náboženské síly?"

Dr. Neruda: "Ano, ty. Ačkoliv ty nikdy nebudou soupeřit s Incunabulou v záležitostech ovlivňování světových událostí."

Sarah: "Tak o kom to mluvíte? Řekněte mi nějaká jména nebo příklady."

Dr. Neruda: "Objevení osobních počítačů a Internetu nebylo Incunabulou nikdy zamýšleno. Byl to jeden z trendů vývoje, který plánovače Incunabuly skutečně překvapil a stal se pro ně velice nepříjemnou záležitostí na téměř celou dekádu. Předpokládalo se, že výpočetní síla zůstane v rukách elity. Internet rostl organicky a takovým tempem, které nikdo nepovažoval za možné. Zastihl Incunabulu naprosto nepřipravenou."

Sarah: "Takže technologie je tou silou, která překazila plány Incunabuly?"

Dr. Neruda: "To je jeden příklad."

Sarah: "Hádám, že ACIO je dalším?"

Dr. Neruda: "Jednou velkou slabostí Incunabuly je nedostatek vědecké odbornosti mezi jejími vůdci. Má sice technické a vědecké členy ve zvláštních projektech v Globálním Vojenském Průmyslovém Komplexu, ale to nejsou vůdci. A je to právě vedení Incunabuly, které vytváří její program."

Sarah: "Myslela jsem, že jste říkal, že Fifteen je součástí Incunabuly."

Dr. Neruda: "Ano, ale Incunabula se dívá na ACIO jako na svůj zdroj. Fifteen vnímají jako anarchistu, jehož vize nikdy nebude spojena s vedením Incunabuly. Oni se s jeho vizí vůbec neidentifikují."

Sarah: "Jestliže se Incunabula tak hluboce spoléhá na technologie ACIO a potřebuje vědecky založené vůdce, proč Fifteen nenahradí někým, koho můžou lépe ovládat?"

Dr. Neruda: "Pokoušeli se mít Ředitele, který by byl více svolný, ale neuspěli."

Sarah: "Jak to myslíte?"

Dr. Neruda: "Jeden z prvních Ředitelů ACIO byl členem Vojenské Síly Incunabuly a byl velmi zasvěcený v tom smyslu, že spolupracoval s některými z jejich vysoce postavených vůdců - zvláště v Americe."

Sarah: "Můžete sdělit jeho jméno?"

Dr. Neruda: "Vannevar Bush."

Sarah: "Jak se jeho jméno hlásuje?"

Dr. Neruda: (Hlásuje jméno.)

Sarah: "Je příbuzný s prezidentem Georgem Bushem?"

Dr. Neruda: "Ne."

Sarah: "Takže on řídil ACIO v jeho počátcích?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Co se s ním pak stalo?"

Dr. Neruda: "Byl příliš viditelný a existovala oprávněná obava, že nebude schopen se udržet v utajení."

Sarah: "Proč?"

Dr. Neruda: "Dr. Bush byl nadaný jedinec, který měl jak technické vhledy, tak vůdcovské schopnosti. Měl přístup do vedení vlády i Incunabuly. Stejně tak měl schopnost řídit velký tým vědců a inženýrů. V podstatě vybudoval infrastrukturu vojenského výzkumu, ale jeho popularita byla pro zakladatele Incunabuly problémem."

Sarah: "Dejte mi nějaký časový údaj, protože musím přiznat, že jsem o tomto muži nikdy neslyšela."

Dr. Neruda: "Koncem Druhé Světové Války byl Dr. Bush požádán, aby vedl vědecký tým výzkumníků, který byl údajně shromážděn NDRC a SPL pro zpětné inženýrství vyproštěné mimozemské kosmické lodi, která byla v roce 1940 vyproštěna na pobřeží Floridy. Byli to vlastně top-vědci z nově vzniklého ACIO. Tato kosmická loď byla dána k ledu kvůli Druhé Světové Válce. Jak válka končila, Bush se začal díky svým kontaktům účastnit tohoto objevu a nabídl se k vedení projektu. Jak jsem to pochopil, zrovna odešel z Manhattan Projektu, když se mu nabídla tato příležitost."

Sarah: "Byl tedy považován za bezpečnostní riziko, a proto byla jeho funkce v ACIO ukončena?"

Dr. Neruda: "Ano."

"Tento projekt zpětného inženýrství byl držen v nejvyšším možném utajení. Dr. Bush řídil operace v SPL za zvláštního zajištění skrze OSS, což byl předchůdce CIA. Nicméně po několika letech byl učiněn pouze malý pokrok a o Bushovi kolovaly zvěsti, že mimozemská kosmická loď spotřebovala celý jeho program."

"Bush byl odpovědný přímo Jamesu Forrestalovi, který v té době vedl Námořnictvo, ale krátce poté se stal prvním ministrem Obrany. Truman byl prezidentem."

"Kosmická loď, která byla vyproštěna, úspěšně odolávala studiím zpětného inženýrství týkajících se jejího pohonného systému, který byl nejdůležitějším poznáním, které Forrestal doufal, že z projektu získá."

Sarah: "O kterém roce se bavíme?"

Dr. Neruda: "To bylo mezi 1945 a 1946."

Sarah: "Co se tedy stalo?"

Dr. Neruda: "Podotýkám, že mé vědomosti o této události jsou založeny na mém studiu archivu ACIO. Nebyl jsem osobně přítomen těmto událostem, takže neručím za jejich naprostou přesnost."

Sarah: "Rozumím."

Dr. Neruda: "Dr. Bush byl vyzván, aby během dvanácti měsíců replikoval pohonný systém vyproštěné lodi. Dostal na to všechny zdroje ACIO."

Sarah: "A uspěl?"

Dr. Neruda: "Jen částečně. Elektromagnetická pole - co se týká jejich trvalé úrovně intenzity v kovech - nebyla plně replikována a to z důvodu driftu elektronů; snažil jsem se to říci laickými termíny. To byl hlavní důvod, proč neuspěl. Nicméně byly postaveny prototypy, jež replikovaly některé z aspektů pohonného systému mimozemské lodi a ty byly dostatečné, aby povzbudily financování a podporu pro ACIO."

Sarah: "Tak proč Dr. Bush nevstoupil do ACIO?"

Dr. Neruda: "Věděl, že by to vyžadovalo, aby se vzdal své popularity a v podstatě se stal anonymním. On si však anonymitu nepřál, protože byl fenomenální vynálezce a měl rád záři reflektorů, která mu byla udělena vládními činiteli, stejně jako celou vědeckou komunitou. Také si nemyslím, že by se vedoucí OSS domníval, že Bush má dostatečnou mentální kapacitu na tento úkol. Bush byl skvělý organizátor talentů, ale chyběl mu velitelský intelekt ve fyzice, než aby mohl vést ACIO k představě, která byla v té době o něm platná."

Sarah: "Kolik lidí vědělo o tomto projektu?"

Dr. Neruda: "To přesně nevím. Snad pět nebo šest znalo úplný rozsah projektu a dalších padesát znalo některé jeho části. Bylo to, jak jsem již řekl, velmi dobře střežené tajemství."

Sarah: "Jak udržíte něco takového v utajení?"

Dr. Neruda: "V naší vládě jsou celá oddělení, která jsou za to zodpovědná. Je to velmi dobře řízený proces, který obsahuje právní smlouvy, jasně definované tresty či pokuty a uplatňování zastrážovacích faktorů, jejichž součástí jsou velmi invazivní technologie. V nejhorším případě - kdyby byla zveřejněna podstatná informace - by zasáhlo jiné související oddělení, aby dovedně rozšířilo dezinformaci. Bylo a stále je téměř nemožné vynést tuto informaci na veřejnost."

Sarah: "Měli invazivní technologie dokonce už v roce 1945?"

Dr. Neruda: "Ano. Tyto invazivní technologie byly sice aplikovány hrubě, nicméně byly určitě efektivní. V těchto tajných organizacích nebylo nic potupováno více, než zrádci. Celá jejich organizační kultura byla navržena tak, aby odměňovala loajalitu a těžce trestala neloajalitu v jakékoliv formě."

Sarah: "Chtěla bych na chvíli změnit téma. Zdá se, že jsme v nové fázi světového míru a ekonomické stability, ale když vás slyším mluvit, zdá se, že to prostě není možné kvůli podstatě Incunabuly a triádě moci, o které jste předtím mluvil. Je to tak?"

Dr. Neruda: "To je jen iluze. Ve válečných aktivitách můžou být období klidu, ale podívejte se na uplynulých sto let. Není to sbírka válek?"

Sarah: "A to všechno proto, že válka živí triádu moci - jak ji nazýváte?"

Dr. Neruda: "Ne. Existují síly, které skutečně věří v dobro a zlo. Z jejich pohledu státy - stejně jako lidé - jsou v podstatě rozděleny do tří kategorií: dobří, neutrální a zlí. Ti, kteří jsou dobří, musí dominovat politickým strukturám a musí zajistit, aby ti, kteří jsou zlí, byli identifikováni a umírněni do stavu, kdy nejsou hrozbou."

Sarah: "Ale Studená válka už je pryč, ne? Sovětský Svaz již neexistuje a to, co z něj zbylo, se více či méně zdá být přátelské k zájmům svobodného světa. Není to tak?"

Dr. Neruda: "Je-li moc koncentrována v jediné osobě a daná země či organizace vyvine technologii dalekonosných střel, okamžitě se stane terčem zájmu výzvědných služeb."

Sarah: "A předpokládám správně, že výzvědné služby, o kterých hovoříte, jsou globální a jsou řízené Incunabulou?"

Dr. Neruda: "Ano, ale oficiálně nejsou řízeny Incunabulou."

Sarah: "Rozumím, ale výsledek je stejný, že?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Omlouvám se za přerušení."

Dr. Neruda: "Za nepřítel je považována technologie střel v rukách příliš koncentrované moci. Je mnoho, mnoho států, které mají tuto technologii a to je příčinou nedůvěry. Organizace jako Spojené Národy není dostatečně zmocněná, aby tyto hrozby zpracovala. Proto jsou vytvářeny mnohostranné koalice mezi národy, aby tuto zřejmou hrozbu byly schopné zpracovat - často úplně za zády veřejnosti."

"Irák je skvělým příkladem. Severní Korea dalším, ačkoliv ta není dost strategicky umístěná na to, aby byla na vrcholu seznamu. Takže zeměpisná poloha také hraje významnou roli v tomto hodnocení."

Sarah: "Takže svět se v podstatě rozděluje do tří táborů. Tomu rozumím, ale kdo rozhoduje, kdo je zlý, kdo neutrální a kdo dobrý? Mám na mysli, jestli to není hrozně subjektivní rozhodnutí?"

Dr. Neruda: "Ať už globální vedení - ve smyslu projektování vojenské síly, ekonomické živosti a zahraniční politiky - vykonává kdokoliv, je tím, kdo dělá toto rozhodnutí. Ano, samozřejmě je to subjektivní, ale přesně to je důvodem, proč si Spojené Státy osvojily svůj imperialistický postoj. Chtějí určovat dobro a zlo ve světě, a když tak činí, můžou efektivněji exportovat svou vlastní definici míru a demokracie."

Sarah: "To zní tak jednoduše, když použijete tyto pojmy."

Dr. Neruda: "To je přirozený důsledek toho, jak stát navrhuje svou moc. Stát potřebuje definovat své nepřátele, aby mohl přesvědčit své občany, aby přijali jeho autoritu nad svými životy. Čím větší je strach, který je stát schopen vyprovokovat v srdcích a myslích svých občanů, tím větší moc jsou občané ochotni dát státu, aby je ochránil před svými nepřáteli. Všechny státy to různou měrou takto dělají."

Sarah: "Tvrdíte, že Spojené Státy - abych uvedla příklad - si projektují své nepřátele? Skutečně tvrdíte, že Amerika si vytváří své nepřátele proto, aby vnitrostátně a mezinárodně zvýšila svou moc?"

Dr. Neruda: "Nemyslím to tak, že Spojené Státy si doslova vytvářejí své nepřátele. Spojené Státy mají potenciální protivníky v mnoha částech světa. Jejich politika vojenské přítomnosti jako globálního ochránce je dostačující pro vytvoření nepřátel. Jejich agresivní export svého politického systému víry je pro mnoho zemí také dost otravný a tyto země vidí Americké zájmy jako předeheru ke kulturní kolonizaci."

Sarah: "Protože jsme jedinou přetrvávající supervelmocí?"

Dr. Neruda: "Ne. Je to z důvodu, že Spojené Státy mají globální vojenskou přítomnost a ekonomickou páku, kterou dost dovedně ovládají. Jsou zdatné v tom jak být agresivní, aniž by vypadaly agresivně. Ochraňují a brání a někdy to udělají formou preventivního úderu, někdy odvetným opatřením, které obvykle mnohonásobně převyší prvotní sílu. Sobecké zájmy Ameriky se staly standardem svobodného světa a jsou tací, které jejich strach žene až do stavu imperialismu."

Sarah: "Jak to všechno souvisí s prací Incunabuly nebo ACIO?"

Dr. Neruda: "Incunabula používá Spojené Státy jako globalizační sílu. Je to vedoucí kůň, který táhne jednotlivé národní státy světa do společné ekonomiky a společné politické platformy."

"Co se týká ACIO, to důkladně analyzovalo různé scénáře představující globální dominanci Spojených Států a zjistilo, že jsou jen dva scénáře, ve kterých Spojené Státy můžou dosáhnout svých ambiciózních cílů, aniž by katalyzovaly světovou válku a ponoření globální ekonomiky do těžké deprese."

Sarah: "Můžete je sdělit?"

Dr. Neruda: "Ne."

Sarah: "Proč?"

Dr. Neruda: "Jsou založeny na směsi Vzdáleného Vidění, pokročilého počítačového modelování a předběžných testů BST. Nechci tyto informace teď odhalovat. Snad později."

Sarah: "Velmi dobře si uvědomuji, že jsme se dostali úplně mimo téma, ale zdá se, že mě do této konverzace vedete. Nemůžu si pomoci."

Dr. Neruda: "Chápu."

Sarah: "Existují nějaké plány, jak se toto všechno má stát? Mám na mysli jestli Incunabula vlastně globalizaci projektuje, nebo zda se to děje takovým způsobem, který je výsledkem pošťouchnutí tady, pošťouchnutí tam...?"

Dr. Neruda: "Je to pečlivě řízený proces. Jeho plánování je hluboké, pronikavé a kompletní. Není to bezchybné, ani se to neuskutečňuje s naprostou přesností. Nicméně plán určitě existuje a je triádou moci vykonáván, jak jsem již řekl dříve."

Sarah: "A vy jste tento plán viděl?"

Dr. Neruda: "Vím o něm prostřednictvím Labyrint Týmu. Fifteen požaduje, aby každý z nás tyto plány důvěrně znal."

Sarah: "Můžete některý z těchto plánů odhalit?"

Dr. Neruda: "Myslím, že jsem se o něm v tomto rozhovoru již zmínil."

Sarah: "Ano, ale nebyl jste přesný ohledně toho, jak budou události kulminovat do takové míry, že se Incunabula dostane k moci."

Dr. Neruda: "To není předurčené. V tom, co jsem odhalil, není žádná jistota. Je to plán. Avšak plán vytvořený velmi ambiciózními a schopnými lidmi."

Sarah: "Náležitě vyhlášenými."

Dr. Neruda: "V globální ekonomice jsou vážné nedostatky a Spojené Státy budou v následujících sedmi letech vyjadřovat tyto nedostatky takovým způsobem, který bude probublávat po celém světě a bude způsobovat finanční nepokoj. Nejlepším způsobem, jak zajistit, že tyto nedostatky budou pod kontrolou, je utěsnit korporátní skuliny, které umožňují chamtivým manažerům vykořisťovat své akcionáře a držet kontrolu nad cenami ropy."

Sarah: "Počkejte chvíli, myslela jsem, že chamtiví manažeři jsou přesně rysem Incunabuly. Proč by pod sebou měli řezat větev, na které sedí?"

Dr. Neruda: "Vedení Incunabuly není tvořeno chamtivými manažery. Je tvořeno anonymními jedinci. Ti nesedí v korporátních výborech. Oni nejsou Billi Gatesi korporátní Ameriky, ani nejsou aristokraty Evropských královských rodin. Jsou anonymní a díky své anonymitě užívají velké moci. Jsou to strategové triády moci, kteří navrhují a plánují na takové úrovni, že proti nim korporátní manažeři a politici vypadají jako předškoláci zkoušející držet pero."

Sarah: "Takže kdybyste mi řekl jméno vůdce Incunabuly, nemohla bych ho vyhledat? Neexistuje?"

Dr. Neruda: "Přesně tak."

Sarah: "Tito lidé se tedy příliš neliší od vás v ACIO."

Dr. Neruda: "Velmi se liší. Oni vytvářejí globalizaci, uniformní ekonomiku a uniformní politické platformy, zatímco my vytváříme průlomové technologie. Oni provozují nadvládu, zatímco my provozujeme vědu."

Sarah: "Nechtěla jsem vás tím urazit... Myslela jsem, že jste prve říkal, že Incunabula používá Vládní programy a expertní skupiny, aby prosadila svou vizi budoucnosti."

Dr. Neruda: "Ne, to je Vojenská Síla, která to dělá. Incunabula je mnoha-úrovňová, jak jsem již říkal. Vytváří ideje a koncepční rámce, které vytvářejí ty správné podmínky pro expertní skupiny a další síly elitní moci sloužící k vynucování vlivu. Je to velmi komplikovaný proces. Pokud budete chtít, můžu to popsat podrobněji."

Sarah: "Ne, vlastně jsem vás jen přerušila. Mluvil jste o plánech Incunabuly."

Dr. Neruda: "Přejí si bezhotovostní měnu spolu s globálním vedením. Aby to mohli uskutečnit, potřebují restrukturalizaci - nebo přesněji řečeno - úplné znovu-rozvržení zdrojů a sdílení moci."

Sarah: "Můžete to trochu podrobněji rozvést?"

Dr. Neruda: "Ten plán vyžaduje nové vedení v Arabských státech. Je všeobecný zájem na tom, aby se Arabské státy sloučily podobně jako se to děje v Evropě. Z tohoto sloučení vzejdou nové supervelmoci. Mnohost stávajících supervelmocí tvoří z představy sloučení globální ekonomické platformy ožehavý problém."

"Díky své přirozené agresivitě coby supervelmoci jsou Spojené Státy hrotem kopí Incunabuly v provádění změn potřebných pro jejich plán. Budou použity pro uplatnění silné vojenské a kulturní přítomnosti na Středním Východě a v Asii. Částečně kvůli faktoru ropy a částečně za účelem postupného pozápádnění domorodých kultur."

Sarah: "Počkejte chvíli. Naše vojenské základny jsou snad pro ochranu našich spojenců, stejně jako pro naši vlastní. A co se týká kultury, možná exportujeme naše filmy a pop hvězdy, ale ostatní země jsou dychtivé také být těmi, kteří definují trendy v oblasti kultury."

Dr. Neruda: "Je to trochu jinak. Spojené Státy ochraňují, protože tak můžou založit vojenské základny v regionech, které ubránili. Jsou uzavřeny dohody - někdy bez vědomí veřejnosti - o zřízení vojenských základen a s tím souvisejících ochranných sil pro vnitrostátní mírové záležitosti a normalizaci. Spojené Státy mají přes sto sedmdesát vojenských základen na cizí půdě. Tento počet bude dále růst, jak je plánem diktováno."

“Co se týká exportu kultury, tak ano, máte pravdu. Amerika v tom není sama, ale je ve vůdčím postavení díky svému kapitalistickému vlivu pop kultury. Nikdo to nedělá tak, jako Americké korporace. Ony určily světový standard pro zpeněžení obsahu a firemních značek. Ostatní země napodobují tento standard a přidávají svůj podíl. Kapitalistická kultura pak dosahuje k Arabským národům, do Číny, Severní Koreji, Jiho-východní Asie a lidé těchto zemí - zvláště mladé generace - jsou svedeny jejím kouzlem.”

Sarah: “Nemůžu si pomoci, ale mám z toho pocit, že nejste příliš vlastenecký.”

Dr. Neruda: “Plán, který jsem vám sdělil, stojí na úspěchu Spojených Států v zajištění svého jednostranného postavení jako supervelmoci po přelomu století. Spojené Státy jako důsledek toho budou potřebovat sebe-prosazení, protože bude mnoho vyzvatelů a hanobitelů. Nicméně při tomto procesu zesílí svou celosvětovou přítomnost jako vůdce svobodného světa. To je cíl, který mnozí na celém světě mají ve svých srdcích, ať už tento pocit projevují či nikoliv.”

“Nechovám zášť proti Americe za její prosazování. Jakýkoliv jiný stát by dělal to samé, kdyby k tomu měl příležitost. Amerika je nepovolně agresivní ve všech důležitých dimenzích: vojenské, kulturní, kapitalistické, aplikování technologií, zahraniční politice, vesmíru, ekonomické politice a inteligenci - abych jmenoval ty nejdůležitější oblasti.”

“V přírodě dominují alfa samci svou silou, vychytralostí a agresivitou. Ve světě lidí a států tomu není jinak. Alfa samec také má zodpovědnost za ochranu a výživu. A plánovači Incunabuly vybrali Ameriku, protože je nejvhodnější zemí pro vedení smečky ostatních národů ke globálním platformám, které navrhla a které připravuje.”

Sarah: “Dobře, to, co říkáte, dává smysl, ale Incunabula chce, aby Amerika vedla svět ke globální komunitě svobodných, demokratických států s globální kulturou založenou na kapitalismu. Jak ví, že svobodný svět si jí zvolí, aby mu vládla?”

Dr. Neruda: “Neví to. Jak již jsem dnes mnohokrát řekl, neexistují žádné záruky. Jediné, co můžu říci, je, že se příliš často nemýlí. A když ano, přizpůsobí se změnám, které se dějí. Znovu říkám, že plánovači Incunabuly, ti skuteční architekti za těmito událostmi - nemají zájem stát se viditelnými vůdci země. Chtějí ustanovit vedení tak, aby svět měl pocit, že si ho sám zvolil.”

Sarah: “Je velmi těžké si představit, jak si svět zvolí jediné vedení. Zní to jako něco, co je vzdálené stovky let v budoucnosti - pokud vůbec.”

Dr. Neruda: “Chápu váš úsudek, ale to, co se zdá dnes nepravděpodobné, se může rychle vyvinout, jestliže jsou vytvořeny vhodné podmínky. To je přesně to, na co se Incunabula zaměřuje nade vše jiné. Chápu, že se to nemusí stát do roku 2040, nebo dokonce ani později, ale jsou přesvědčeni, že sloučení moci – na globální úrovni – je nutné, aby se předešlo planetární destrukci či Armageddonu, jak jsme to nazvali dříve.”

Sarah: „Co myslíte planetární destrukcí?“

Dr. Neruda: „Je mnoho pokleslých sil, které mohou ovládnout planetu a způsobit její zánik coby život podporujícího prostředí. Při našich interakcích s mimozemšťany je to obvyklé téma, o kterém se hovoří, protože tato okolnost často doprovází objevení postmoderních civilizací.“

„Lidská populace je rozkouskovaná po celé planetě. Vytváří své unikátní kultury, jazyky, ekonomické systémy a státní identity. Některé státy mají to štěstí, že mají přírodní zdroje a jiné je nemají. Jak jsou tyto přírodní zdroje planety proměňovány na obchodní výhodu, některé státy ekonomicky vzkvétají a jiné vadnou.“

„Jak silnější státy začínají dominovat slabším, jsou vytvořeny vojenské síly a zbraně. Konečnou zbraní se stává aplikování technologií. Jestliže bude umožněno, aby se vyvinulo mnoho supervelmocí, ony mohou zničit lidskou populaci na planetě. Když hustota populace dosáhne kritické úrovně, může to mít stejně ničivý efekt.“

„Lidští obyvatelé přinášejí planetě stále více stresu. Pokud se to nedostane pod kontrolu, planeta může dosáhnout kritického stavu zničení, v němž lidská populace shledá, že mu planeta již neposkytuje vyhovující prostředí.“

Sarah: “Vy tedy říkáte, že skutečný důvod, proč Incunabula osnovídá globalizaci země, je ten, že chtějí zemi ochránit před destrukcí?”

Dr. Neruda: “Řeknu to takto. Vůdci Incunabuly mají velmi jasno v tom, co zemi hrozí ve dvacátém prvním století. Věří, že jimi řízený chod událostí lidstva poslouží lidské populaci lépe, než kdyby ho ponechali na soupeřících politických silách. Opravdu věří, že národní zájmy jednotlivých států brání sloučení globální moci.”

Sarah: “Připomeňte mi znovu, proč je toto sloučení, jak to nazýváte, tak rozhodující pro naše přežití?”

Dr. Neruda: “Protože hrozby, kterým bude lidská populace čelit v dvacátém prvním století, budou globálními záležitostmi - ať už se jedná o neústupnou recesi, ztenčující se zásoby ropy, distribuci potravin, přelidnění, znečištění, radioaktivní spad či mimozemské návštěvy - tyto záležitosti budou vyžadovat globální, sladěnou odezvu. Pokud národy světa nejsou sjednoceny, budou na tyto hrozby reagovat příliš pomalu a síly rozkladu budou mít takový vliv, že je nebude možné odvrátit.”

Sarah: “Není to ale důvod, proč byly založeny Spojené Národy? Aby řešily tyto záležitosti?”

Dr. Neruda: “Spojené Národy jsou prototypem, který Incunabula vytvořila, aby sloužil jako pokus pro otestování formy světové vlády. Nikdy nebyly brány jako forma pro sjednocení.”

“Záležitosti, o kterých mluvím, nejsou ve Spojených Národech řešeny, ačkoliv se o nich zde diskutuje a debatuje. Rozhodnutí jsou navržena tak, aby pomohla napravit problémy, ale nakonec záleží na vůli jednotlivých států, jak budou implementovat, monitorovat, podávat zprávy, analyzovat výsledky a dělat úpravy. To není žádným smysluplným způsobem vynutitelné. Aby byla světová vláda efektivní, bude potřebovat schopnost vynucovat svá rozhodnutí a na základě podložených analýz je přizpůsobovat. Jinak tyto hrozby porostou a světová populace nebude schopna na ně jednohlasně odpovídat - a co je ještě důležitější - jednat proti těmto hrozbám jako sjednocená síla.”

Sarah: “Takže to je skutečně konečná hra Incunabuly? Co se stalo s chamtivými elitáři, o kterých jste hovořil předtím?”

Dr. Neruda: “Chamtivost žije a v řadách Incunabuly se jí daří dobře. Ale já jsem teď hovořil o plánovačích Incunabuly - o lidech, kteří mají skutečnou moc. Ti nepracují z chamtivosti. Mají takové jmění, které je za dosahem představitosti dokonce i bohatých lidí. Získávání bohatství je pro ně dokončenou záležitostí.”

“Plánovači se zabývají zabezpečením budoucnosti lidstva, spíše než sebeobohacováním.”

Sarah: “Dobře, pochopila jsem, že jste stoupenec Incunabuly, ale co se stalo s nenasytnou chamtivostí a sobeckými zájmy? Víím, že jste se o tom předtím zmiňoval.”

Dr. Neruda: “Existují, ale Incunabula, podobně jako všechny ostatní tajné organizace, je složena z mnoha úrovní. Pracovníci na nižších úrovních fungují v souboru pravidel a norem, které pro vyšší úroveň neplatí. Jinými slovy, plánovači pracují v naprosto odlišné organizační kultuře. Na vyšších úrovních je důmyslný a pronikavý vhled, který na provozních úrovních není.”

“Plánovači Incunabuly mají osobitý charakter a cítí opravdovou zodpovědnost za řízení globálních událostí lidstva. Zcela jistě jsou k vykonávání této funkce vybaveni lépe než hlavy států. A tak sestavují a řídí světové události, namísto co by se pouze zúčastňovali jejich odhalení.”

“Časem je tato role učinila velmi zodpovědnými a dokonce autoritářskými k lidstvu jako celku. Nejsou motivovány chamtivostí, tak jako jsou mnozí v Incunabule a šířeji i v Triádě Moci, ale vážně touží zachránit planetu. Jsou jako kapitáni lodí, kteří vědí, kde v hlubokých vodách číhá nebezpečí a tiše kormidlují pryč, protože nechtějí, aby se loď potopila.”

Sarah: “Dobře, říkáte-li, že tito plánovači jsou anonymní, stejně musejí mít nějaká jména a identity, ne?”

Dr. Neruda: “Ne. Pracují vně našeho systému. Nemůžou být vysledováni či identifikováni. Kdyby měli autonehodu a byli odvezeni do nemocnice, měli by diplomatické doklady a imunitu. Kromě toho by o nich neexistoval žádný záznam. A dokonce, i kdyby jejich identita byla zkoumána, vedlo by to jen k vymyšlené identitě.”

Sarah: “A co rodina a příbuzní? Předpokládám, že se narodili v nějakých rodinách, ne?”

Dr. Neruda: “Ano, jsou to lidé, jestli poukazujete na to. Ve většině případů jsou pro své postavení připravováni od raného věku. Brzy po dosažení věku dvaceti let jsou vzati do opatrovnictví jedním z plánovačů Incunabuly a tím započne velmi specifický proces následnictví, který trvá obvykle asi deset let. Když je dotyčnému asi dvacet pět let, je jeho loajalita testována všemi možnými způsoby po dobu pěti let. Pokud těmito testy projde, je mu umožněno nahlížet do vnitřní práce Incunabuly. Pro většinu z nich je to kolem třicátých třetích narozenin.”

“V tomto bodě je dotyčnému poukázána nová identita a oni doslovně zemřou - co se týká jejich rodin a přátel. Tato úmrtí jsou zaranžována pro zajištění jejich nové identity a obvykle se jedná o utonutí či uhoření, kde je minimální fyzický důkaz. Než je jejich úmrtí zaranžováno, jsou zrušeny jejich pojistky - pokud existují, aby bylo zajištěno minimální zkoumání případu. Smrt je obvykle zinscenována během cesty do nějaké země třetího světa, kde je policejní vyšetřování mnohem snáze kontrolovatelné.”

“Po události smrti je nový plánovač uveden tajným obřadem, jehož detaily neznám. Tento vnitřní kruh se pro nového plánovače stává náhradní rodinou. Jak rozvíjí své schopnosti, vhledy, intuici a znalosti, rozvíjí také velmi ochrannou citlivost na dlouhodobé cíle a zájmy Incunabuly.”

Sarah: “Dobře, ale to se nežení a nemají děti? Jak to chtějí udržet oddělené? Mám na mysli, jak chcete během dne chodit do práce a plánovat budoucnost světa a potom přijít domů k večeři se svou ženou a dětmi?”

Dr. Neruda: “Plánovači nejsou ženatí. To je Incunabulou zavržené. Je to jeden z testů, o nichž jsem se zmiňoval, že jimi musí kolem svých dvaceti pěti let projít.”

Sarah: “Takže jde o kněžství?”

Dr. Neruda: “Ne tak docela. Po nikom není žádáno, aby žil v celibátu, ale role plánovače je naprosto stravující. Vyžaduje minimalizaci rozptylování a závazků vně role plánovače. Je to oběť a uvnitř kruhu plánovačů to zvyšuje loajalitu.”

Sarah: “Jak hledají budoucí plánovače, když nemají děti?”

Dr. Neruda: “V Incunabule je současně pouze pět až osm plánovačů. Pět je jádro a dva až tři jsou obvykle ve výcviku - ale ti nemají hlasovací právo. Říkám to, abych zdůraznil, že je jich velmi málo. Teď k vaší otázce - kandidáti jsou identifikováni velmi brzy - obvykle když jsou ve věku náctiletých.”

Sarah: “Jsou vybráni, protože dělají něco pozoruhodného, nebo kvůli něčemu jinému?”

Dr. Neruda: “Až na řídké výjimky jsou vybráni podle své genetiky.”

Sarah: “Jak se to děje?”

Dr. Neruda: "Je to výsledek rozsáhlého sledování rodových linií a genetických rysů - včetně mutací. To je něco, co Incunabula velmi dobře chápe a vkládá do toho značné množství času a investic. Genetičtí kandidáti jsou určeni a pozorováni po dobu asi tří let předtím, než je učiněn jakýkoliv kontakt."

Sarah: "Kolik jich je současně sledováno?"

Dr. Neruda: "Asi padesát, ale z každé generace jsou vybráni asi jen dva nebo tři."

Sarah: "A ti, kteří nebyli vybráni, vůbec nevědí, že nepostoupili?"

Dr. Neruda: "Ano, tak to je."

Sarah: "Jak plánovači postupují? Mám na mysli, jak stoupají k vůdcovství?"

Dr. Neruda: "Incunabula se dostala k moci v důsledku nedostatečnosti zpravodajských služeb, co se týká získávání informací a určování jejich strategické hodnoty vzhledem k dlouhodobým krizím, které se formují na horizontu globální ekonomiky."

"Krátkce po Druhé Světové Válce mnoho národů, včetně Spojených Států, založilo či restrukturalizovalo své zpravodajské služby - zvláště, co se týká získávání zpráv ze zahraniční politiky."

"Nicméně tyto organizace byly stále uzavřeny v mentalitě studené války a v důsledku toho své zprávy oficiálně nesdílely. Incunabula vzešla z potřeby sloučit globální zpravodajství jako nejlepší prostředek ke strategickému manévrování národních států ke sjednocené obchodní platformě."

Sarah: "Takže přinejmenším zpočátku to bylo více o vydělávání peněz a méně o zachraňování světa?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Ale jak to všechno začalo? Mám na mysli, kdo rozhodl, že je dobrý nápad vytvořit organizaci, která bude sdílet zpravodajství?"

Dr. Neruda: "Když vám řeknu jeho jméno, nebude pro vás mít žádný význam. Ujišťuji vás, že jeho jméno se nevyskytuje v žádném seznamu či referenčním materiálu, který byste mohla zkoumat."

Sarah: "Ale byla to pouze jediná osoba, která tuto organizaci započala?"

Dr. Neruda: "Ne. Bylo pět mužů, kteří ji započali, ale jen jediný tu vizi zažehl."

Sarah: "Jak tak mluvíte, nemůžu se ubránit pomyslením, že tito plánovači jsou tak trochu jako Antikristus, jak ho vyobrazil Hollywood. Mám tím na mysli, jestli nemají moc jako Bůh? Až doteď jsem vás neslyšela říkat nic o náboženských či duchovních souvislostech."

Dr. Neruda: "Myslím, že moc, kterou mají, je směřována k přežití lidstva. Nejsou zlí v tom smyslu, že by jejich záměrem bylo zničení země či lidstva. Pokoušejí se vést lidstvo k novému systému, dříve než se starý systém rozpadne a vytvoří takový stav, který by mohl přinést zkázu podstatnému procentu druhu."

"Možnosti fragmentovaného státního vedení či anarchie nejsou vhodnými systémy pro moderního, civilizovaného člověka. Vedou k trvalé nerovnováze a neschopnosti posunu od starého systému k novému. Před příchodem dalekonosných střel, jaderných, biologických a chemických zbraní, nebyl tento posun lidské rasy od jednoho systému k dalšímu tak kritický. Ale v současnosti díky propasti, která existuje mezi starým systémem a novým systémem - který je tak komplexní jako jsou ekonomika či energetika - a ve světle moderních zbraňových technologií, tedy hraje Incunabula důležitou roli."

Sarah: "Věří plánovači v Boha?"

Dr. Neruda: "Předpokládám, že věří ve vyšší moc. Asi ji nenazývají Bůh, kvůli náboženskému podtextu toho slova, ale určitě ví o jednotící síle, protože Fifteen seznámil současnou generaci plánovačů s technologií LERM."

Sarah: "To je zajímavé. Takže oni všichni viděli LERM a vědí, jak pracuje?"

Dr. Neruda: "Ano - na vaši první otázku, ale nevěřím, že by na mikro úrovni chápali, jak fakticky pracuje."

Sarah: "Když se někdo takový - jako je plánovač Incunabuly - setká s LERM, za předpokladu, že předtím nevěřil v Boha ... jinými slovy, že byl ateistou ... přesvědčí ho to?"

Dr. Neruda: "Znovu opakuji, že to záleží na definici Boha. Pokud nevěří v Boha, jak je definován v nějakém náboženství a potom zažijí LERM, nebudou LERMem přesvědčeni k víře v tuto náboženskou verzi Boha."

Sarah: "Myslím, že vašemu vysvětlení rozumím, ale měla jsem na mysli něco jiného. Předpokládejme, že dotyčný nevěřil v žádnou vyšší moc. Myslel si, že vesmír je velký mechanický útvar, který se stal tím, čím je, díky nějaké evoluční hříčce. Může se někdo s takovou povahou stát věřícím, že existuje síla, která věci řídí - dokonce i tehdy, když si nezměníme nazývat ji Bůh?"

Dr. Neruda: "Každý, kdo prošel zážitkem LERM, usoudí, že vesmír prostupuje jednotící inteligence - a to v každé znatelné dimenzi. A že tato inteligence je zároveň jak osobní, tak univerzální. A že díky této vlastnosti, je absolutní, unikátní, jedinečná."

"Zážitek LERM vám změní život dokonce i tehdy, když jste předtím věřili v Boha. Budete přesvědčeni, jak jste to nazvala, nehledě na to, jak silná či slabá byla vaše předchozí víra v Boha."

Sarah: "Je moc špatné, že jste tuto technologii nepřinesl sebou, když jste zběhl... velice ráda bych ji zakusila."

"Pojďme tedy na chvíli zpátky k Incunabule. Budu se cítit lépe, když budu vědět, že věří v Boha. A vy říkáte, že věří. Je to tak?"

Dr. Neruda: "Věří v tuto jednotící inteligenci, o které jsem mluvil a předpokládám, že kdybyste se jich zeptala, řekli by vám, že jsou vedeni nebo snad dokonce inspirováni touto jednotící silou. Nevím, jestli by ji

nazvali Bohem, nebo nějakým jiným jménem. Ale věřím, že jsou věřící v něco, co můžete nazvat jednotící silou.”

Sarah: “Ale není to pro ně něco jako náboženství?”

Dr. Neruda: “Správně. Nevím o ničem, co by naznačovalo, že plánovači Incunabuly vyznávají nějaké náboženství, nebo se chystají s tím začít.”

Sarah: “Ani nevím, proč se na toto všechno dnes ptám, ale je fascinující slyšet více podrobností o Incunabule. Shledávám to neodolatelným tématem.”

“Jak je možné, že toho tolik víte o tak tajné organizaci?”

Dr. Neruda: “Jak jsem se již zmínil, ACIO je hlavní dodavatel Incunabuly a dostává od ní financování a podporu, včetně sdíleného zpravodajství a vzájemné ochrany. V důsledku tohoto dlouhodobého přátelství mají ředitelé ACIO značný vliv do této organizace. Fifteen není plánovač, ale je plánovači držen ve velké úctě a setkává se s nimi snad jednou či dvakrát do roka.”

“Fifteen si je velmi dobře vědom cílů plánovačů a sdílí své vhledy se členy Labyrint Týmu. Také diskutujeme o tom, jak plány Incunabuly souvisí s našimi vlastními. Incunabula je v plánech ACIO brána v potaz, ale není v jeho programu dominantní.”

Sarah: “Kolik toho Incunabula ví o Tvůrcích Křídel a lokalitě Starobylý Šíp?”

Dr. Neruda: “Pokud vím, velmi málo. Fifteen neochotně poskytl nějaké informace svému přímému agenturnímu správci, ale NSA o lokalitě Starobylý Šíp neví. V NSA jsou dva pracovníci, kteří vědí o původním artefaktu, který byl nalezen, ale Fifteen existenci artefaktu zpochybnil, díky jeho sebe-destrukci.”

Sarah: “Z vaší odpovědi usuzuji, že cokoliv je sdíleno s NSA, přinejmenším v případě ACIO, je také sdíleno s plánovači Incunabuli.”

Dr. Neruda: “Ne. Existují informační filtry, které snižují rušivé vlivy. Jen některé informace - ty, které jsou Fifteenem považovány za důležité - jsou služebním postupem přeposlány k plánovačům Incunabuly.”

Sarah: “Tvůrci Křídel jsou chápáni jako síla, se kterou je potřeba počítat, je to tak?”

Dr. Neruda: “Myslíte plánovači Incunabuli?”

Sarah: “Ano.”

Dr. Neruda: “Plánovači vědí o Centrální Rase a legendě týkající se jejich existence. V různých knihách a proroctvích je o nich několik důležitých zmínek, takže i když s nimi ACIO nesdílelo žádné informace o svém objevu v Novém Mexiku, Incunabula - zvláště její plánovači - jsou si dobře vědomi existence Centrální Rasy.”

Sarah: “Proč se Fifteen rozhodl nesdílet objev Starobylého Šípu s NSA a Incunabulou?”

Dr. Neruda: “Fifteen navrhnul Labyrint Tým převážně z bezpečnostních důvodů. Informace týkající se BST jsou drženy ve velké tajnosti. Jak jsem se již zmínil dříve, Fifteen doufal, že lokalita Starobylý Šíp a další související lokality nějak urychlí úspěšné nasazení BST.”

“Je to prostě o tom, že si nepřeje upozornit Incunabulu či NSA na technologickou zdatnost ACIO. Kdyby věděli, co Labyrint Tým vlastní za technologie, plánovači by chtěli mít o těchto technologiích podrobné informace. A Fifteen tuto znalost nesvěřuje nikomu kromě svých ředitelů.”

Sarah: “Věc, která mě na tom všem zaráží, je ta, že vy máte všechny tyto vědomosti o vesmíru, mimozemšťanech, globálních plánech a futuristických technologiích a protože tyto vědomosti máte, stal jste se teď vlastně vězněm.”

Dr. Neruda: “Raději bych řekl svědomitým utečencem.”

Sarah: “Ať už to nazýváte jakkoliv, musíte z toho být trochu paranoidní kvůli schopnosti ACIO vzdáleného vidění a dalším jeho technologiím. Jak můžete předčít ACIO nebo Incunabulu, když jsou ve všem tak mocní, jak jste je popsal?”

Dr. Neruda: “Nevím, jestli se jim můžu vyhnout. Necítím se nepřemožitelný, ani zranitelný. Prostě funguji na základě ‘okamžik za okamžikem’ a pokouším se, jak nejlépe umím, předat to, co vím, tak, abyste mi mohla pomoci tyto informace publikovat.”

“Zběhnutí z ACIO se nikdy dříve nepříhodovalo. Víím, že mě Fifteen hledá, vlastně to můžu cítit.”

Sarah: “Máte na mysli, že můžete cítit, když používají jejich technologii vzdáleného vidění?”

Dr. Neruda: “Ano.”

Sarah: “Jak často jste to zjistil, od té doby, co jste zběhnul?”

Dr. Neruda: “Raději bych neříkal, kolikrát to bylo, ale o každém případě vím.”

Sarah: “Cítil jste to někdy při našem rozhovoru?”

Dr. Neruda: “Ne. Ukončil bych rozhovor, kdyby se to stalo.”

Sarah: “K čemu by to bylo?”

Dr. Neruda: “Byl bych raději, kdyby naši konverzaci neslyšeli - ani její všeobecné zaměření.”

Sarah: “To je důvod, proč se setkáváme v těch hodinách, ve kterých se setkáváme?”

(Poznámka: Naše setkání se odehrávala vždy na různých místech, pozdě v noci a častokrát to bylo venku na nepopsatelných místech. To je i případ tohoto čtvrtého rozhovoru.)

Dr. Neruda: “Ano.”

Sarah: “Tak jak ochraňujete sebe a mě?”

Dr. Neruda: “Setkáváním se v neobvyklých hodinách na různých místech a to přinejmenším do té doby, než se vám podaří tyto rozhovory publikovat na internetu.”

Sarah: "Jak přesně vám toto pomůže? Víím, že už jsme se o tom bavili, ale já stále nerozumím tomu, jak vám pomůže, když se tyto informace dostanou k veřejnosti. Zdá se mi, že je to jen rozčílí."

Dr. Neruda: "Nebudou tímto odhalením potěšeni - o tom není pochyb. Nicméně se jich to žádným podstatným způsobem nedotkne, protože jen velmi málo mocných uvěří tomu, co jsem vám sdělil a to ještě za předpokladu, že to vůbec budou číst."

Sarah: "A proč to tak je?"

Dr. Neruda: "Jsou naprosto pohlčeni svými vlastními programy a osobními dramaty. Informace, které vám odhaluji, vzdorují jakékoliv kategorizaci. Sahají od poezie k fyzice, od ezoterické filozofie ke konspiračním silám v MIC (Military Industrial Complex - Vojensko Průmyslový Komplex). A protože vzdorují kategorizaci, bude obtížné je kritizovat a analyzovat. Většina lidí je bude považovat za zajímavou zábavu a nic víc."

"A co je ještě důležitější, existují také skupiny lidí, kteří budou mít skutečný pocit přijetí těchto informací, protože intelektuálové ani politická seskupení odporu se necítí být způsobilí k tomu, aby zastavili to, co je pokládáno za nevyhnutelné. V obou těchto skupinách jsou tací, kteří sice mají všeobecné povědomí o tom, co se odhaluje, ale cítí se naprosto bezmocní to změnit. Mají pocit osudovosti, který provází jejich mlčení."

"Ty, které to bude nejvíce znepokojoovat, jsou plánovači Incunabuly a Fifteen. A to nikoliv z důvodu, že by politické či média mohli vstoupit do jejich ringu, ale proto, že si nepřejí, aby se jejich tajemství odhalilo jejich následovníkům; nebo v případě Fifteena plánovačům Incunabuly nebo jejich kontaktům v NSA."

Sarah: "Takový je tedy účel těchto odhalení - rozružit plánovače Incunabuly a vašeho šéfa?"

Dr. Neruda: "Ne. Nemám žádný zájem na tom, abych jim ztížil život. Je to prostě důsledek mého upřímného odhalení, který způsobí, že budou vystaveni výsledným tlakům. To je jediná věc, která jim na celém tomto odhalení bude nepříjemná. Jakmile bude informace venku, jejich zájem o mě se velmi zmenší, nebo se o mě budou zajímat jen z ryze analytických důvodů."

Sarah: "Ryze analytických důvodů?"

Dr. Neruda: "Mám na mysli, že ACIO - a zvláště Fifteen - bude chtít analyzovat, jaká chyba nastala v jejich bezpečnostním systému, aby se ujistil, že se nepříhoda další zběhnutí. Vždycky tu číhá obava, že jedno úspěšné zběhnutí dodá odvahy dalším. Kdyby mě chytili, byli by schopni udělat podrobnější analýzu psychického stavu, neuvážených faktorů, způsobů útoku a tak dále."

Sarah: "Předtím jste mluvil o webových stránkách. Čeho tím chcete dosáhnout?"

Dr. Neruda: "Prostě zpřístupnit to, co zde Tvůrci Křídel zanechali. Neohrozí to ACIO ani Incunabulu. To je nemožné dokázat a oni vědí, že to chápou. V nejlepším případě jim můžu způsobit jen dočasné rozpaky, ale s tím se vypořádají. Jak říkám od samého začátku, jen chci sdílet ty informace z lokality Starobylý Šíp a následujících lokalit, které sdílet můžu."

Sarah: "Následujících lokalit? Plánujete najít další lokality?"

Dr. Neruda: "Věřím, že na zemi je sedm lokalit. Také věřím v to, že můžou být nalezeny."

Sarah: "Jak přesně?"

Dr. Neruda: "To nemůžu odhalit."

Sarah: "Našel jste něco v artefaktech ze Starobylého Šípu, co vás nasměrovalo?"

Dr. Neruda: "Znovu opakuji, že podrobnosti nechci sdílet."

Sarah: "Dobře. Když už jsme u tématu artefaktů, připomínám, že při našem posledním rozhovoru jste se zmínil, že by jste rád pohovořil o artefaktech z lokality Starobylý Šíp. Teď je možná dobrý čas to udělat. Kde chcete začít?"

Dr. Neruda: "Jeden z nejzajímavějších artefaktů bylo původní naváděcí zařízení."

Sarah: "To je to, které bylo nalezeno studenty Univerzity Nového Mexika?"

Dr. Neruda: "Ano. Bylo ve všech ohledech záhadné."

Sarah: "Dejte mi nějaké příklady."

Dr. Neruda: "Když bylo poprvé objeveno, leželo na povrchu země, jako by tam bylo položeno. Nebylo vůbec zabořeno - jak by mělo být. Bylo zanecháno na otevřeném, ačkoliv velmi nepopsatelném místě v severním Novém Mexiku. Když s ním studenti manipulovali, okamžitě začalo přivozovat realistické halucinace, kterým nerozuměli."

Sarah: "Jaké halucinace?"

Dr. Neruda: "Viděli obrazy struktury podobné jeskyni. Později se ukázalo, že jde o lokalitu Starobylý Šíp, ale oni samozřejmě nevěděli, co to je a obávali se toho, protože si halucinace spojili s dotýkáním se objektu. A tak ten objekt zabalili do bundy, strčili do batohu a donesli profesorovi na Univerzitu, který ho prozkoumal. Během několika hodin jsme ho pak objevili my a vyslali jsme tým, který artefakt zajistil."

Sarah: "Jak přesně jste se o artefaktu dověděli? Předpokládám, že ACIO není uvedeno v telefonním seznamu."

Dr. Neruda: "Jistá klíčová slova jsou sledována v e-mailech a telefonické komunikaci - zvláště na univerzitách. ACIO prostě narazilo na tuto technologii, která byla vyvinuta NSA a která je schopna kdekoli na světě zadržet e-maily a telefonní hovory vztahující se ke klíčovým slovům, která jsou sledována."

Sarah: "Jako třeba Mimoszemšťané?"

Dr. Neruda: "Ano. Ve skutečnosti to funguje trochu jinak, protože ACIO může určit kolik znaků - v případě e-mailu, nebo kolik výskytů - v případě telefonického hovoru - chce sledovat na každé straně od klíčového slova a potom vyjmout celé věty nebo dokonce odstavce, aby mohlo ověřit kontext výskytu. Také

to souvisí s indexem důvěryhodnosti telefonního čísla či IP adresy e-mailu. Když se všechny tyto faktory sejdou na určené úrovni, komunikační událost je postoupena analytikům ACIO, kteří potom použijí některou z invazivnějších technik, aby zjistili a potvrdili, zda kontext a obsah souhlasí. Všechny tyto kroky můžou být učiněny během jedné nebo dvou hodin.”

Sarah: “A jakmile máte tyto informace ověřené, střemhlavě zaútočíte a uzmete to, co chcete?”

Dr. Neruda: “Od té doby, co byl tento systém aktivován, jsme učinili naše nejdůležitější objevy přesně takto. ACIO se v závislosti na situaci chová různě. V tomto případě byli vysláni do profesorské kanceláře pracovníci ACIO, kteří se vydávali za agenty NSA hledající ztracenou experimentální zbraň. Profesor uvěřil, že bude v jeho nejlepší zájmu bez otálení objekt odevzdat, protože považoval artefakt za velmi nebezpečný.”

Sarah: “To mě překvapuje. Nedivil se, jak víte, že ho má?”

Dr. Neruda: “Jsem si jist, že divil, ale byl tu moment překvapení, kterého naši pracovníci využili. Také jsou velmi dovední v manipulaci s myslí. Jsem si jist, že profesor byl velmi spolupracující. Artefakt byl zajištěn bez větších profesorových námitek.”

Sarah: “Kdybych kontaktovala Univerzitu Nového Mexika, mohla bych ověřit, že se to přihodilo?”

Dr. Neruda: “Ne. Každá událost takového typu je ‘com-cleared’, což je termín ACIO, který znamená, že jsou podepsány dohody a všechny komunikace jsou po dobu jednoho roku sledovány, abychom se ujistili, že tyto dohody jsou dodrženy.”

Sarah: “Takže oni podepsali smlouvu a nebudou mluvit kvůli nějakému kusu papíru? To se zdá trochu zvláštní.”

Dr. Neruda: “Znáte trest za zradu?”

Sarah: “Ne, myslím, že chápu, že to není nic dobrého, ale prostě se mi zdá trochu divné, že někdo takový, jako je učený profesor, může být dohnán k podepsání takové smlouvy. A co ti studenti, kteří artefakt původně našli? Jsou také ‘com-cleared’?”

Dr. Neruda: “Ano.”

Sarah: “Dobře, tedy zpátky k artefaktu. Co bylo dál, když jste ho získali? Jaká v tom byla vaše konkrétní role?”

Dr. Neruda: “Byl jsem požádán, abych vedl tým hodnotící artefakt za použití našeho vnitřního Sanitárního procesu.”

Sarah: “Co ten proces dělá?”

Dr. Neruda: “Kdykoliv je zajištěn mimozemský artefakt, nejdříve prochází Sanitárním procesem, neboli tím, čemu někdy říkáme ‘I-steps’. To obsahuje čtyři fáze analýzy. První fází je Inspekce (angl. Inspection), při které zkoumáme vnějšek objektu a mapujeme počítačem jeho vlastnosti. Další je Inference (angl. Inference), což je fáze, ve které vezmeme výsledky z první fáze a vypočítáme pravděpodobné uplatnění objektu. Třetí fází je Intervence (angl. Intervention), což se týká všech záležitostí ohledně obranného či bezpečnostního módu objektu. A poslední fází je Invaze (angl. Invasion), což prostě znamená, že se pokoušíme zpřístupnit vnitřní mechanismus objektu a zjistit, jak pracuje.”

Sarah: „Jak obtížné bylo projít tímto čtyř fázovým procesem s tímto artefaktem?“

Dr. Neruda: „Byl to jeden z nejtěžších případů, který jsme kdy zkoumali.“

Sarah: „Proč?“

Dr. Neruda: „Byl navržen pro velmi specifický účel, a pokud nebyl použit pro tento účel, byl našim zkoumáním naprosto neproniknutelný.“

Sarah: „Zasáhly vás také halucinace?“

Dr. Neruda: „Věděli jsme o halucinacích, o kterých referovali studenti, kteří artefakt zajistili, ale v našich laboratořích jsme o tom nenašli vůbec žádný důkaz. Předpokládali jsme, že studenti měli ty představy v důsledku neobvyklé povahy toho artefaktu.“

„To bylo až do doby, než jsme objevili, že velmi jemné značky na zevnějšku objektu jsou vlastně tři dimenzionálními topografickými mapami. Když jsme tyto mapy překryli se skutečnými mapami té oblasti, ve které byl objekt nalezen, odhalili jsme jeho skutečný účel - kterým byl naváděcí maják.“

„Halucinace se týkaly konkrétního místa, což znamená, že v artefaktu byl zakódovaný efekt blízkosti, který způsoboval, že artefakt pracoval, když nastaly dvě podmínky. První – objekt musel být uvnitř geografické oblasti mapových souřadnic, které byly vyleptány na jeho plášti; druhá – musel být držen v lidských rukách, aby se jeho naváděcí systém aktivoval.“

Sarah: „A tím naváděcím systémem myslíte ty halucinace?“

Dr. Neruda: „Ano.“

Sarah: „A během celého tohoto procesu jste nevěděli, odkud ten artefakt pochází, je to tak?“

Dr. Neruda: „Věděli jsme, že je mimozemský a že zde byl umístěn.“

Sarah: „Co myslíte tím ‘umístěn’?“

Dr. Neruda: „Že zde byl umístěn, aby byl nalezen.“

Sarah: „Kdo myslíte, že to udělal?“

Dr. Neruda: „Představitelé Centrální Rasy.“

Sarah: „Co se tedy stalo potom, kdy jste pochopili, že je to naváděcí maják?“

Dr. Neruda: „Do oblasti byl vypraven tým a my jsme vlastně jen následovali to zařízení do vnitřní struktury lokality Starobylý Šíp, o které už víte.“

Sarah: „Předtím jste říkal, že ten artefakt byl nejpozoruhodnější ze všeho, co jste našli. Jestliže to bylo prostě naváděcí zařízení, pak předpokládám, že ty další artefakty byly docela všední.“

Dr. Neruda: „Abych byl přesnější, nemůžu říci, že byl nejzajímavější, protože jsem zběhl předtím, než ty další artefakty prošli fázemi 'I-steps'. Byla to však velmi pokročilá technologie a jedna z nejzáhadnějších, se kterou jsme se za hodnou dobu setkali.“

„Tak například když náš tým přišel do jisté vzdálenosti od lokality, artefakt díky nějakému nezjistitelnému energetickému zdroji ožil a skenoval naši skupinu. Doslova četl naše těla a myslí, pravděpodobně proto, aby zjistil, zda jsme způsobilí lokalitu objevit.“

Sarah: „A kdybyste nebyli způsobilí?“

Dr. Neruda: „O tom jsme nikdy nediskutovali, ale myslím, že všichni předpokládali, že by pravděpodobně lokalitu zničil a stejně tak i všechny, kdož byli v čase skenování přítomni. Proběhlo to tak, že zničil pouze sám sebe.“

Sarah: „A vy jste neměli žádnou představu o tom, že je schopný takového výkonu, když jste ho zkoumali?“

Dr. Neruda: „Vůbec. Jeho plášť byl odolný všem našim invazivním analýzám. To bylo skutečně frustrující. Ve skutečnosti byl artefakt ve dvacáté třetí komnatě podobně otravný a vyžadoval podstatně více zdrojů k dokončení procesu 'I-steps'.“

Sarah: „To jsou jediné dva artefakty z té lokality, u kterých jste dokončili proces 'I-steps'?“

Dr. Neruda: „Ano, do doby mého zběhnutí. Ale artefakt byl v každé komnatě, ačkoliv ten, který byl objeven ve dvacáté třetí komnatě, se zdál nejdůležitější.“

Sarah: „A proč?“

Dr. Neruda: „Pamatujete, jak jsem popisoval, že interiér lokality byl jako tunelový systém ve tvaru spirály?“

Sarah: „Ano.“

Dr. Neruda: „Komnata, která byla nahoře, byla dvacátá třetí komnata a právě v ní byl optický disk. Zatímco v ostatních komnatách byly artefakty velikostí a složením podobné naváděcímu zařízení, artefakt ve dvacáté třetí komnatě byl optický disk, který nám byl do jisté míry známý, a považovali jsme ho za klíč k celé lokalitě.“

Sarah: „Protože byl od ostatních artefaktů tak odlišný?“

Dr. Neruda: „Ano. A také to byla nejvyšší komnata v celé formaci a byla unikátní svou strukturou v tom, že to byla jediná komnata, která nebyla dokončená.“

Sarah: „Chápu to tak, že všechny informace, které jste mi ukázal, pocházejí z toho disku a také vím, že jste mi podrobně vysvětloval, jak jste dokázali ty informace dekodovat. Ale dnes večer jste se zmínil, že něco v této lokalitě naznačovalo, že existuje dalších šest lokalit. Můžete to trochu rozvést?“

Dr. Neruda: „V těch informacích není nic, co by poukazovalo na existenci dalších šesti lokalit. Nicméně já věřím, že v těch informacích jsou zakódované ukazatele k další lokalitě.“

Sarah: „Myslíte, že lokality mají být objeveny ve specifickém pořadí, jedna za druhou?“

Dr. Neruda: „Ano, věřím, že tomu tak je.“

Sarah: „Můžete mi dát nějaké vodítko, kde se na základě vašich analýz nalézá další lokalita?“

Dr. Neruda: „Kdybych vám poskytl tyto informace, musela byste mi slíbit, že tento rozhovor nebudete publikovat do té doby, než vás budu kontaktovat a potvrdím, že je možné to udělat. Souhlasíte s tím?“

Sarah: „Jistě, udělám to ráda.“

Dr. Neruda: „Za městem Cusco v Peru je starobylý chrám nazývaný Sacsayhuaman. Další lokalita bude nalezena někde poblíž tohoto chrámu.“

Sarah: „A víte, kde to přesně bude, nebo prostě říkáte blízko proto, abyste se tomu vyhnul.“

Dr. Neruda: „Ne, věřím, že znám přesné souřadnice, ale tento detail nechci odhalit.“

Sarah: „To je vaše vlast, že?“

Dr. Neruda: „Ano, vyrůstal jsem nedaleko od tohoto místa.“

Sarah: „Byl jste na tom místě někdy?“

Dr. Neruda: „Ne, ale trochu znám město Cusco.“

Sarah: „Možná, že se tato otázka bude zdát trochu nesouvisející s tématem a budu mít pochopení pro to, když ji nebudete chtít zodpovědět, ale proč si myslíte, že by Centrální Rasa navrhla obranný systém země a potom nechala jeho objevení a aktivaci na organizaci jako je ACIO?“

Dr. Neruda: „Nemyslím si, že by bylo ponecháno v rukách ACIO najít a aktivovat tyto lokality.“

Sarah: „Tedy ve vašich?“

Dr. Neruda: „To teď nejsem schopen říci.“

Sarah: „Ale jste určitě důležitou součástí toho, ne?“

Dr. Neruda: „Doufám.“

Sarah: „Dobře, tak ještě jedna odbočka.“

„Proč dovoluji pěti lidem - plánovačům Incunabuly - řídit osud lidstva? Myslím tím, že je to jen pět lidí a nás je na světě pět miliard. Tyto muže nikdo nezvolil a prakticky nikdo neví, kdo jsou, jaké jsou jejich plány, schopnosti, vhledy, nebo zda ve svých srdcích skutečně s námi mají ty nejlepší úmysly.“

"Poté, co jsem dnes vyslechla vaše vyprávění, zůstává ve mně pocit rozhořčení, že těchto pět mužů - nehledě na to, jak dobré jejich úmysly jsou - rozhodují o osudu lidstva a nikdo přitom neví, kdo vlastně jsou!"

"S politiky je to tak, že je alespoň vidím, slyším je mluvit v televizi a znám jejich jedinečné osobnosti. To mě uklidňuje. Jestli jim pořád důvěřuji, to je jiná záležitost, ale myslím, že většina z těch, které jsem volila, jsou dobří a čestní lidé."

Dr. Neruda: "Když se ptáte - proč jim 'dovolují' řídit svět, koho tím myslíte?"

Sarah: "Neměla by se k tomu Centrální Rasa nějak vyjádřit? Jak jste zmínil minulou noc, všech těchto sedm starobyklých lokalit je součástí obranné zbraně, která má ochránit zemi. Oni také umístili naváděcí zařízení s jasným úmyslem, aby ho ACIO objevilo, což dokazuje, že jsou s námi v interakci i v našem přítomném čase. Měla by Centrální Rasa nechávat těmto plánovačům takovou autoritu nad osudem lidstva?"

Dr. Neruda: "Zkusím zodpovědět vaši otázku takto."

"Prezidenti a senátoři, členové kongresu a guvernérové, prezidentské kabinetu a vojenští vůdci, ti všichni pomínou a odejdou. To znamená, že mají svůj vliv po jistý čas a potom uvolní místo dalším, aby nastoupili na jejich místo. Jejich programy jsou vyjádřením krátkodobé moci pro zavedení nové legislativy, jmenování nových soudců či změnu zákonů. Jsou tak zaměřeni na krátkodobou politiku, že ztratili povědomí o důležitosti té dlouhodobé."

"Plánovači Incunabuly mají zabezpečenou stálost a soustředí všechnu svou pozornost na dlouhodobé cíle lidstva. Taková je přirozenost Incunabuly. Přinášejí spojitost do hlavních událostí naší doby a doby nadcházející v dalších třech generacích. Pracují v této sféře, aby bylo zajištěno, že nejsou ovlivněni krátkodobými cíli osobitých zájmů."

"Co se týká vaší otázky, 'kdo jim dovoluje' vykonávat tuto funkci, musím říci, že nikdo. Nad plánovači nikdo nemá kontrolu či moc, stejně jako nikdo nemá kontrolu či moc nad Fifteenem nebo Labyrint Týmem."

Sarah: "A co potom Centrální Rasa? Nebylo by rozumné si myslet, že o plánovačích vědí a dohlíží na ně? Myslela jsem, že jste prve říkal, že tato jednotící síla, či Bůh, jim radí - nebo něco takového. Neříkal jste to?"

Dr. Neruda: "Myslel jsem tím, že plánovači Incunabuly věří v tuto sílu, která sjednocuje všechny vnímající život v celém čase a prostoru. Velmi silně věří ve svůj osobní osud, jinak by nikdy nebyli umístěni do pozice plánovačů. Nehledě na svou anonymitu je to velmi vážná pozice."

"Nepochybuji o tom, že Centrální Rasa ví o plánovačích Incunabuly a snad je zde i nějaké spolupůsobení a výměna. Nevím. Jak jsem již řekl, mé znalosti o plánovačích jsou založeny výhradně na zprávách od Fifteena."

Sarah: "Takže je možné, že Fifteen si toto vše vymyslel?"

Dr. Neruda: "Myslíte o plánovačích?"

Sarah: "Není to možné?"

Dr. Neruda: "Ne. Ale je možné, že jeho vnímání není úplně přesné, ačkoliv o tom pochybuji. Fifteenova schopnost porozumět něčím povaze je fantastická. Rozumí lidské psychologii lépe než ti, kteří o ní píšou knihy. Myslím, že plánovači by nebyli schopni mu zamlžit zrak, aniž by on o tom nevěděl."

Sarah: "Ale říkal jste, že jste se s plánovači nikdy nesetkal - že se s nimi setkává jen Fifteen..."

Dr. Neruda: "Chápu váš zájem o platnost této záležitosti. Kdybych vám mohl dát jména, která byste mohla ověřit, nebo nějakou jinou formu důkazu, udělal bych to. Tyto organizace existují, vedou přímo až k Incunabule a můžou být vysledovány a zkoumány. Mnoho novinářů a výzkumníků to určitě udělalo, co se týká Svobodných Zednářů nebo Lebek a Hnatů. Někteří z nich s úspěchem. Ale nikdy nespátřili širší řád a ty organizace, které řídí tento širší řád. Nespátřili ty abstraktnější síly, které tvoří Triádu Moci."

Sarah: "Ale proč?"

Dr. Neruda: "Není co zkoumat. Neexistuje žádný výzkumný směr. Ty organizace jsou záměrně abstraktní a amorfní."

Sarah: "Ale vůdci jako je Clinton a Blair, což to nejsou ti, kteří tahají za nitky? Jak by mohli plánovači Incunabuly mít větší moc, než tito vůdci, kteří podepisují zavedení nové legislativy či rozhodují, zda půjdeme do války, či nikoliv? To mi nedává smysl."

Dr. Neruda: "V demokracii je všechno o souhlasu a hra je vytvořena tak, aby posunovala souhlasný názor a zafixovala ho na nějakém elektrizujícím cíli. Jestliže je u lidí dostatečná rezonance, tento posun může být zmanipulován. Pokud rezonance není, politická vůle je zmařena. Vůdcové po celém světě, pokud se nejedná o zemi jako je Severní Korea, se spoléhají na tuto jistotu a všeobecně řečeno národní vůdci jsou dobře vycvičení k fungování v této realitě."

"Ano, zdá se, že světoví vůdci mají velkou moc, ale ve skutečnosti jde o agresivitu, nikoliv o moc. Skutečná moc je obsažena v činech uplatňujících plán, který je navržen tak, aby rozšířil či optimalizoval pozici lidstva vzhledem k jeho prostředí a aby ho ochraňoval před velkými hrozbami. Klíčovým slovem je zde 'lidstvo', což je analogie pro kolektivní duši všech osob na planetě. To není definováno národností či geografickými hranicemi."

"Světoví vůdci uplatňují agresi, aby dosáhli svých cílů, což v sobě vždy obsahuje pořádnou dávku státní chamtivosti a sebe-rozmachu. Koncept lidstva není klíčovou součástí jejich programu. Jejich moc, jestli to tak chcete nazývat, je kolektivní vůlí malého vnitřního kruhu politických fanatiků, kteří si chtějí zajistit prospěch ze své moci v první řadě pro sebe, potom pro svůj stát a potom pro své občany."

Sarah: "Jestli vám dobře rozumím, tak je to docela silné odsouzení našeho politického systému."

Dr. Neruda: "Pak vám řeknu, že mi rozumíte dobře."

Sarah: "Takže naši politici postrádají skutečnou moc, protože jsou pohlceni státními programy, ve kterých není obsaženo lidstvo jako celek?"

Dr. Neruda: "Pochopte prosím, že neodsuzuji ani tak jednotlivé vůdce, jako spíše konvenční státní systém, který byl navržen tak, aby vyvolával nacionalismus. Jednotliví vůdci přebírají identitu státního systému, který je převážně spiklenecky centrován kolem jediného konceptu - vlastenectví."

Sarah: "Takže teď říkáte, že je problémem vlastenectví? Jsem z toho zmatena."

Dr. Neruda: "Vlastenectví je státní katalyzátor. Je to prostředek, kterým jsou občané podněcováni k reakcím. Také je to prostředek, kterým jsou vůdci řízeni, jak mají reagovat na události či hrozby. Pod tímto jediným heslem byly vedeny války a utajeny agrese. Je to ideální metoda, kterou stát používá k tomu, aby svým občanům nařídil podporovat své vůdce."

"Říkám, že identifikace občanů se státem, či vlastenectvím, je skutečným kamenem úrazu pro efektivní řešení záležitostí lidstva. Jednotliví vůdci jsou prostě pěšáci v této struktuře, která byla navržena jako prostředek ke kolonizaci slabších států."

Sarah: "Myslím, že můj mozek zvládne už jen jednu otázku a potom bych už pro dnešek chtěla skončit. Souhlasíte?"

Dr. Neruda: "Ano, jak si přejete."

Sarah: "V celé dnešní diskuzi - z níž většina se týkala Incunabuly, nebo možná vhodněji bych to měla nazývat světová mocenská struktura - jsem neslyšela nic o duchovních aspektech. Zní to skutečně podivně neosobně a neduchovně, jestli to tak můžu říct. Můžete to komentovat?"

Dr. Neruda: "To, co se děje v našem světě, je manifestace toho, jak druh migruje od státních útvarů k útvaru druhu jako celku. Je to jistá etapa migračního plánu. Lidé se musí posunout od vlastenectví, od mentality 'věřím tomu, co mi bylo řečeno', a pozvednout své vlastní myšlení tak, aby mohli obsáhnout a obejmout holistickou komunitu lidského druhu. Aby bylo dosaženo dokončení této migrace, bude to vyžadovat obrovské vůdcovské schopnosti, protože světová populace bude potřebovat vyvolat rozhodující událost, aby mohla vymazat svou paměť."

Sarah: "Počkejte chvíli. Co myslíte tím vymazat svou paměť?"

Dr. Neruda: "V lidské psychice existuje trvalá paměť - zvláště slabší kultury, které byly utiskovány jinými národy usilujícími o kolonizaci. Tato žalostná rozhořčení vůči slabším národům světa zanechala hluboké stopy v jejich kolektivní paměti. Je důležité, aby tyto vzpomínky byly vymazány nebo očištěny, aby se lidstvo mohlo sjednotit, co se týká vlády a základních systémů."

"Tato událost může být řízena, nebo se může přihodit přirozeným způsobem, ale všeobecně se usuzuje, že se musí objevit nějaká událost, která zelektrizuje světovou populaci, aby se sjednotila. Při tomto procesu se očistí paměť všech lidí a zvláště těch, kteří byli oběťmi kolonizace."

Sarah: "Vím, že jsem řekla, že už jsem schopna jen jediné otázky, ale jako novinářka nemůžu odolat této myšlenkové linii. Dejte mi nějaké příklady toho, o jakou událost by se mělo jednat?"

Dr. Neruda: "Nejpravděpodobnější událost s globálními důsledky je nedostatek energie."

Sarah: "O tom jste již hovořil dříve, ale nevytvoří nedostatek energie jen více napětí mezi těmi, kteří ji mají a kteří ne?"

Dr. Neruda: "Když to bude vhodně řízeno, tak ne. Takový nedostatek, o kterém hovořím, bude mít zničující efekt na všechny aspekty našeho světa. Budou jím dotčeny všechny infrastruktury a dopad bude krutý a vytrvalý. Jestliže nastane globální regulace produkce a distribuce existujících zdrojů a také bude-li dobře řízeno hledání alternativ, budou v této situaci nutností obnovitelné zdroje."

"Incunabula - stojící stále v pozadí za scénou - bude řídit tuto událost takovým způsobem, aby pro světovou populaci byla obnovena rovnost. To bude stát nad osobitými zájmy a dominantními mocemi a zajistí to spravedlnost. Tato spravedlnost založí své nástroje vedení coby přední globalizační síly a paměť všech - metaforicky řečeno - bude vymazána."

Sarah: "To je odpověď na mou otázku, kde je v tom všem duchovno?"

Dr. Neruda: "Ne. Připouštím, že jsem trochu odbočil."

"Také jsem chtěl popít, že to, co odhaluji, je pouze povšechný koncept. Kdokoliv, kdo budete v budoucnosti toto odhalení číst, mějte toto na paměti. Díky okolnostem a časovému omezení nejsem schopen vám poskytnout podrobné ztvárnění. Nicméně tyto podrobnosti existují, a pokud by si někdo dovolil přepych jejich studia, všechno, co zde odhaluji, by se ukázalo mnohem věrohodnější."

"Nyní k vaší otázce. Duchovní aspekt je v celém dnešním tématu obsažen velmi silně. Kdybych to měl shrnout, nazval bych to 'lidský migrační plán'. Lidstvo se na jedné úrovni vyvíjí a na druhé migruje."

"Co se týká evoluce, tak technologicky řečeno se lidstvo stává pokročilejší, se schopností vícenásobného zpracování dokonalejších vizuálních, sluchových a intelektuálních dat. Jinými slovy - mozkový systém se mění tak, aby se stal holističtější ve své funkci zpracovávání informací. Počítače jsou velkou součástí tohoto evolučního kroku."

"Lidstvo také migruje od oddělenosti, ve smyslu státních útvarů, ke sjednocení prostřednictvím globalizace. To je naprosto odlišná, ale související stezka. Lidstvo splývá, ačkoliv se to tak nemusí zdát, protože stále máme války a konflikty po celém světě. Splývání se totiž děje v mikro-krocích."

Sarah: "A co ta duchovnost?"

Dr. Neruda: "Ano, děkuji vám. Duchovní je to, že tyto dvě stezky vedou lidstvo k něčemu, co Tvůrci Křidel nazývají Velký Portál. Je to spojení s naší lidskou duší, která byla roztříštěna na stovky kousků a rozházena po celé planetě ve formě různých barev, kultur, jazyků a geografii a která je nyní v procesu nezvratitelného znovusjednocování."

"To je ten duchovní aspekt, který se dotýká v našich životech všeho. Proniká každým atomem naší kolektivní existence a vstěpuje jí osud, který je nyní ještě neviditelný."

Sarah: "Právě jste se zmínil o Velkém Portále. Co je to?"

Dr. Neruda: "V glosáři, který byl nalezen na optickém disku, se o něm říká..."

Sarah: "Jen abyste věděl, četla jsem tu sekci s glosářem, kterou jste mi dal, ale jen jednou a příliš mě nezaujala. Můžete to, prosím, znovu vysvětlit?"

Dr. Neruda: "Velký Portál je podle Tvůrců Křidel nevyvratitelný vědecký objev lidské duše."

Sarah: "Něco jako LERM, ne?"

Dr. Neruda: "Podobné, ale LERM je více o demonstraci, že jednotící síla existuje a že proniká všemi dimenzemi existence. Je to důkaz ducha, pokud to tak chcete nazvat. Lidská duše zůstává pro naši technologii nepostižitelná."

Sarah: "Neříkáte snad, že duše a duch je něco jiného, nebo snad ano? Já jsem totiž byla vždy učena, že duše a duch jsou v podstatě jedna a tatáž věc."

Dr. Neruda: "Duše, nebo to, co Tvůrci Křidel nazývají Navigátorem Celistvosti, je replikou Prvotního Zdroje (Boha), jen rozčleněná do jedinečné, nesmrtelné a zcela individualizované osobnosti. Duch více souvisí se spojující silou, jež sjednocuje individuální duši s Prvotním Zdrojem a všemi dalšími dušemi."

Sarah: "Nejsem si jistá, jestli tomu popisu rozumím, ale možná je to tak, že má mysl už je plná a nic z toho, co řeknete, už se do mé ztvrdlé hlavy nevejde. No nic, co bude tímto objevem ... Velkého Portálu dosaženo?"

Dr. Neruda: "Všechno, co nás udržuje oddělené - uzavřené ve státních útvarech a oblastních zájmech - bude vymazáno, až bude tento nepopíratelný důkaz učiněn."

Sarah: "Proč by se přirozená podstata člověka, která se formovala stovky tisíc let, měla náhle změnit, jestliže do popředí vystoupí věda a oznámí, že dokázala existenci duše? To se mi nezdá věrohodné."

Dr. Neruda: "Podle Tvůrců Křidel je to evoluční stezka lidského druhu a objev Velkého Portálu je kulminací celosvětového druhu. Vytváří podmínky, kdy věci, které nás oddělovaly, jsou svlečeny, ať už se jedná o barvu, rasu, formu, geografii, náboženství či cokoli jiného. Shledáme sami sebe, jak zíráme do čoch vědy a vidíme, že všichni lidé jsou složeni ze stejné vnitřní substance - ať se rozhodnete ji nazývat jakkoliv - a právě tato substance je tím, co definuje nás a naše schopnosti."

Sarah: "Takže všechno, o čem jsme dnes večer hovořili - globalizace lidského druhu, kulminuje tímto objevem? To máte na mysli?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "A plánovači Incunabuly budou dál existovat a budou nás tam očekávat, aby nás opět vedli? To je také součástí toho plánu?"

Dr. Neruda: "Nevím, jestli v tomto novém světě bude místo pro Incunabulu. Možná ano, možná ne."

Sarah: "Jestliže jedinci budou zažívat tento Velký Portál a zjistí, že jsou tvoření duší - nesmrtelnou duší - nezmění to hluboce způsob, jakým žijí? Začínám totiž uvažovat o důsledcích a ty jsou trochu děsivé."

"Například když někdo uvidí, že ve skutečnosti nemůže zemřít. Nezmění to jeho postoj ke smrti tak, že se ji nebude nadále obávat? Lidé by se třeba mohli stát bezstarostnější, troufalejší a nebezpečnější."

Dr. Neruda: "Někteří ano. Bezpochyby bude mnoho různých reakcí a já nepředstírám, že vím, jak to všechno bude zvládnuto."

Sarah: "Další věc, kterou v celém tomto tématu shledávám zajímavou, je záležitost věda versus náboženství. Zdá se, že náboženství se snažilo, jak nejlépe mohlo, definovat duši a selhalo. Ať už jsou jeho definice jakékoliv, zdají se všechny být naprosto založené na víře a v těchto modelech není žádná jednotnost. Velký Portál je vědecký objev, nikoliv náboženský, že?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Takže možnost dostane věda. Co když také neuspěje? Možná, že je to tak nepostižitelné, tak skryté v tom všem, že věda si nebude počínat lépe. Mám na mysli to, že znám takové lidi, kterým můžete něco ukázat, a oni to popřou celou svou silou. Jak chcete přesvědčit někoho, kdo to nechce vidět?"

Dr. Neruda: "Můžete si představit Velký Portál jako rozhraní pro vědomí vertikálního času. Toto rozhraní bude objeveno někdy ve dvacátém prvním století. Všechny podrobnosti neznám. Nevím, jaké to bude mít důsledky na jednotlivce. Možná máte pravdu, že někteří to přijmou a jiní ne. Víím o tom jen to, že je to součástí osudu, ke kterému je lidstvo vedeno."

Sarah: "To říkají Tvůrci Křidel?"

Dr. Neruda: "Ano."

Sarah: "Věděl jste to před tím, než jste si to přečetl v glosáři?"

Dr. Neruda: "Myslíte, jestli jsem věděl o existenci Velkého Portálu?"

Sarah: "Ano, to, nebo prostě o nějaké technologii, která by dokazovala existenci lidské duše. Pracovalo třeba na něčem takovém ACIO?"

Dr. Neruda: "Ne."

Sarah: "Jsou nějaké další organizace, které na tomto důkazu pracují už teď?"

Dr. Neruda: "O žádných nevím."

Sarah: "Když se nikdo nepokouší tento Velký Portál objevit teď, kdo to bude v budoucnu?"

Dr. Neruda: "To je důvod, proč chci tyto materiály dostat ven. Materiály Tvůrců Křídel jsou navrženy tak, aby aktivovaly ty inkarnované duše, které budou hrát aktivní role v objevu a vytvoření Velkého Portálu..."

Sarah: "Říkáte, že duše se inkarnují specificky za tímto účelem?"

Dr. Neruda: "Ano. Existují velmi pokročilé duše, které se budou inkarnovat v následujících třech generacích. Ty budou navrhovat, vyvíjet a používat Velký Portál. To je ústřední záměr materiálů Tvůrců Křídel, který je obsažen v těchto sedmi lokalitách."

Sarah: "Myslela jsem, že jste říkal, že se jedná o obrannou zbraň?"

Dr. Neruda: "To je jedna role, ale existují také další role. A já věřím, že to má co do činění s uměleckými prvky. Jsou zakódované. Jsou to katalyzátory vědomí. Jsem o tom přesvědčen na základě svých vlastních zkušeností."

Sarah: "Četla jsem mnohé z těchto spisů a také jsem poslouchala hudbu. Líbí se mi, ale nic to ve mně nespustilo. Určitě necítím, že bych chtěla pomáhat navrhnout či vybudovat Velký Portál, ani že bych měla mentální kapacitu přispět něčím hodnotným."

Dr. Neruda: "Možná je vaše role jiná."

Sarah: "Nebo v tom nemám vůbec žádnou roli. Vy už jste možná měl v sobě nějaké kvality předtím, než ve vás ty materiály něco aktivovaly. V mém případě mám pocit, že v sobě nemám nic, co by šlo probudit."

"Dobrá, jsem sice v pokušení nořit se více do informací o Velkém Portálu, ale myslím, že má mysl už je pro dnešek plná. Naplánujeme si debatu o Velkém Portálu na náš příští rozhovor?"

Dr. Neruda: "Ano, souhlasím."

Sarah: "Chcete ještě něco říct, než skončíme?"

Dr. Neruda: "Ano. Pokud se vy, čtenáři, budete divit, jak informace, které jsem řekl o Incunabule, souvisí s různými konspiračními teoriemi o Novém Světovém Řádu, výzvědných službách, Illuminátech, Svobodných Zednářích a všech dalších předpokládaných tajných organizacích světa, rád bych vás zdvořile požádal, abyste odložili své dřívější představy o motivacích těchto různých skupin."

"Nehledě na to, jak je někteří vyobrazují, nejedná se o organizace se zlými úmysly. Jejich členové mají děti a rodiny tak jako vy a mají své záliby a nelibosti tak jako vy. Jsou lidmi se slabostí pro zlozvyky a chamtivost, ale také mají silnou energii zlepšit svět. Jen jejich definice toho, co je pro svět dobré, se možná liší od té vaší."

"Jestli je vaší zálibou pro pobavení vymýšlet své protivníky, tak je to vaše právo. Ale záležitosti, o kterých jsem se dnes večer zmínil, jsou příliš vážné na to, než aby sloužily pro pobavení. Zaslouží si vaši pozornost a pronikavý úsudek. Udělejte si svůj vlastní průzkum situace energetických zásob světa. Možná že zjistíte jiná čísla, než ta, která jsem uvedl já, ale to jen proto, že technologie ACIO jsou pokročilejší než ropný průmysl. Nicméně určitě shledáte potvrzení této všeobecné situace."

"Ať už čtete tento rozhovor v jakékoliv době, podívejte se na aktuální události vaší doby. Uvidíte, jak tento plán postupuje. Může se zdát, že někdy se dějí zajižďky, ale všeobecný směr je ten, který jsem zde popsal. Pohybuje se to tímto směrem náhodně nebo z důvodu rozmaru světových vůdců - tím si můžete být jisti. Je to všechno součástí řízených událostí, které se odehrávají jako důsledek dobře navrženého programu plánovačů Incunabuly."

"Může vás sice trápit to, že jste vedeni do budoucnosti, kterou jste si ne zvolili, ale pokud chcete mít nějaký vliv, potřebujete se dovzdělat a uvědomit si skutečné síly, které vaši budoucnost definují. Toto je vesmír svobodné vůle. Neexistuje žádná hierarchie andělských bytostí, které vytvářejí osud země. Neexistují žádní nanebevzeří mistři, kteří diktují cestu k osvicení lidstva či jedince."

"Pokud opravdu chcete vyjadřovat a uplatňovat svou svobodnou vůli, udělejte svým osobním náboženstvím znalost faktů. Naučte se vysledovat to, co se skrývá za příběhy, které vám prodávají média a politikové. Formulujte své vlastní závěry. Pochybujte o všem, co je vám politickou scénou řečeno, a to zvláště tehdy, jste-li vyzýváni k vlastenectví. To je jeden z nejjasnějších signálů být podezřívavý k tomu, co je vám sdělováno."

"Jsou-li vytváření nepřátelé - zvláště noví nepřátelé, buďte podezřívaví k motivacím těch, kteří je prohlašují za nepřátele. Zkoumejte fakta. Dívejte se pod každý kámen a ověřujte si důkazy. Každý z vás se musí stát badatelem a naučit se umění badatelského a analytického studia, pokud se chcete cítit více součástí globalizačního hnutí."

"Vaše vhledy a pochopení možná nezmění kurz lidstva ani o jediný milimetr, ale změní vaši schopnost cítit se součástí této migrace a mít pocit smyslu z toho, kam se lidstvo pohybuje a proč."

"A těm, kteří raději kráčí svou vlastní cestou a kteří věří, že globalizace je hloupost, musím říci, že globalizace se musí přihodit. Je to vnější vyjádření toho, čím jsme, a je to přirozený vývoj našeho druhu ke sjednocení kolem vnitřní esence naší identity, namísto kolem vnější fasády nějakého našeho konkrétního národa nebo náboženské víry."

"Věřím, že každý to chápe různou měrou, ale toto jsou metody sjednocení, které lidi zajímají. A já s vámi sdílím tento zájem. Jestliže jsme kolektivně poučení o tomto plánu a chápeme jeho konečný cíl, tak to

je pro lidstvo velmi užitečné. Můžeme k tomuto cíli směřovat rychleji, s dodatečnou důvěrou, že použité metody jsou v nejlepším zájmu každého. Toto musí být náš cíl.”

“Konečně mnozí z vás můžou mít pocit, že globalizace je konceptem Nového Světového Řádu a proto ho můžou odmítat, jako hnutí, které se zrodilo z chamtivosti a touze po moci. Ano, jsou tací, kteří budou mít z tohoto hnutí vždy osobní výhody, ale motiv stát se sjednoceným lidstvem na zemi je dalece za motivem osobního obohacení několika jedinců. To měj na paměti, když budeš číst konspirační příběhy.”

“Skončil jsem, Sarah. Děkuji za vaši shovívavost.”

Sarah: “Já děkuji za vaše komentáře.”

Konec seance